עולם התשובה

בהוצאת ארגון שופר

ספר

הספר 'עולם התשובה'
הינו לקט של קטעים מתוך הרצאותיו
של הרב אמנון יצחק שליט"א
אשר הובאו בעתון ארבע כנפות
במדור עולם התשובה
במשך שנים ואשר תפס מקום נכבד
בקרב הקוראים אשר המתינו בקוצר רוח לכל גליון היוצא
כדי ליהנות מן השאלות והתשובות שסוקרו
מתוך ההרצאות של הרב בכל שבוע ברחבי הארץ,
מה שנתן טעימה מתוקה לכל קורא
על התחזקות עם ישראל בדרך התשובה
אשר מקרבת את גאולתינו

© כל הזכויות שמורות
ל'שופר ניוז' בע"מ

ניתן להשיג את הספר
ב'שופר' ארגון להפצת יהדות
רח' מתתיהו 10 ב"ב
טל' 03-6777779

אהבת חנם בירושלים

כ-1500 איש, לא פחות, אולי יותר, גדשו את אולמי 'פאלאס' שבירושלים, בהרצאה של כב' הרב אמנון יצחק שליט"א שהתקיימה שם השבוע. ירושלים נתנה קולה בימי החרבן לרפואתו של סגן אלוף ינון בן מסעודה שחלה ואשתו הזעיקה שמים וארץ וארגנה את עצרת ההתעוררות עם הרב אמנון יצחק לרפואתו. אם בית המקדש, שעליו אנו דואבים בימים אלה, חרב על 'שנאת חנם', הרי שהפגנת 'אהבת החנם' בירושלים שעלתה על גדותיה באותו מעמד מסוגלת לבשר את הנחמה. באי ההרצאה שלא הכירו את החולה שלרפואתו התכנסו, האזינו לדבריה היוצאים מהלב של אשתו ונרתמו בנטילת משימות וקבלות מחייבות, שהטיל עליהם הרב אמנון יצחק, בתום הרצאתו.

קחו למשל את מוטי ברכה ואיציק טאטי. שני צעירים, מגודלי שיער, שבאו בלי הרבה כוונות, האזינו בקשב רב להרצאה על כחה של 'הסיטרא-אחרא' שכופה עצמה עלינו, השתתפו בשאלות והפנימו את התשובות ומיד קבלו עליהם לשנות את אורחותיהם ואפילו מראיהם, לרפואתו של החולה. אפילו בעצומם של הימים שאין נוהגים להסתפר בהם ואולי דוקא בעיצומם קבלו על עצמם תקון והרב אמנון יצחק גזז להם את ה'קוקו'. הסרת מחלפות ראשם היתה רק שלב ראשון בהחלפת התוך שבראשם והכל, כך אמרו והתחייבו לעיני כל, למען רפואתו של החולה.

כמוהם היו מאות. זה קבל על עצמו קביעת עתים לתורה בתענית דבור, זו שמירת הלשון, תהילים, כסוי ראש והרשימה, לזכותו של ינון בן מסעודה, ארוכה.

ארז, למשל, היטלטל במהלך חייו בין דתות ואמונות, הכל, רק לא יהדות. לכאן הוא הגיע כדי להציג שאלות נוקבות, שיש להם מקום להשאל ואינן נבובות. משמעות החיים מתחת לפני האדמה על פי הזוהר הקדוש, הציקה לו. אחרי תשובתו החודרת של הרב אמנון יצחק שסיפקה את סקרנותו בסוד, הוא המשיך לשאלת הגיון, כאילו היה במשחק 'סודוקו' מלא אתגרים: "אם התורה בהירה כל כך, חובקת עולם, למה נזקק רש"י לפרשה ולמה נזקקים אנחנו לפירוש רש"י"? הרב עונה לו 'דבר דבור על אופניו' וצבור המאזינים הגדול סופג ידע ואמונה.

עכשיו, אחרי שאיתגר את הרב אמנון יצחק והשתכנע, מוכן ארז לאתגר מצדו של הרב שיזקף לזכותו של החולה שלרפואתו התכנסה העצרת. הרב מביט בו וזורק לו כפפה: קבל עליך מצות ציצית!

ואז מתברר שארז, גם כשחפש בשדות זרים ובקש להתערטל מיהדותו, עשה זאת כשציצית לגופו. כך נקשר הוא לעמו בעבותות שלא יכל להשתחרר מהם.

בתום ההרצאה יצא ארז ממנה כשכיפה לראשו, תרומתו לרפואת החולה. ינון בן מסעודה לרפואה שלמה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 68

'שופר' במרכז פעילותם של נופשונים ו'קמפים'

ימי הקיץ והנופש מאופיינים 'בארגון שופר' בפעילות מיוחדת. קבוצות וגופים שונים המארגנים סמינריונים ונופשים באוירה תורנית, מבססים את תוכניותיהם על הקלטות של הרב אמנון יצחק, המשלבות מחשבה מעמיקה עם הנאה ויזואלית. ב'קמפים' שונים מועלים הנושאים שבהם כחומר לדיון ומלובנים במסגרת סדנאות של "ודע מה תשיב" המחשלים באמונה. הקלטות הם חלק מכל טיול מאורגן הנערך במסגרת נופשונים אלה ואין כמעט חברת הסעות המשרתת את צבור שומרי התורה והמצוות, שאינה מצטיידת בקלטות כדי להציג אותם בפני הנוסעים בדרכם הארוכה אל היעד או ממנו.

הרב אמנון יצחק עצמו, אינו יכול להענות לפניות הרבות המופנות אליו להרצות במסגרת הסמינריונים והקמפים וצוות עוזריו שנאלץ לסנן את הפניות הרבות, בוחר מתוכן מידי שנה כמה המייצגים סוגים שונים, קמפ אחד וגדול של ישיבות, שלרוב מתארגנות יחד, סמינריון אחד למתקרבים והרצאה גדולה ומרכזית לעמך ישראל.

פניות המגיעות מ'קמפים' תורניים, של בני ישיבות מהארץ ומחו"ל להתקבל אצל הרב אמנון יצחק, במשרדי 'ארגון שופר' ולזכות בברכתו, הם מעשה נפוץ בימי הקיץ ורובן נענות. השבוע, נערך בקור שכזה של כמה עשרות תלמידי ישיבות צעירים מארה"ב שחלקם הגדול הם מתלמידיו של הרה"ג רבי אהרן מילשטיין. הם הגיעו לישראל במסגרת 'קמפ' המשלב למוד ישיבתי עם בקור בארץ. במסגרת ה'קמפ' מבקרים התלמידים בבתיהם של גדולי ישראל ובינתים כבר הספיקו לקבל את ברכתו של הגר"ח קנייבסקי שקבלם בביתו.

הרב יעקב גביופ, המלוה אותם בבקור בן 4 השבועות בישראל אומר כי הוא ראה חשיבות מיוחדת בהפגשתם עם הרב אמנון יצחק. "אני מכיר מקרוב את ישיבת 'מחנה ישראל' במונסי, שבראשה עומד הרב בכרך. שמעתי מבחורים בישיבה כיצד הושפעו והגיעו לדרך האמת דרך צפיה בקלטות של הרב אמנון יצחק. פגשתי אחרים שעד היום מתחזקים באמונתם דרך הרצאותיו ופעולותיו והכרתי מקרוב את גדלות מעשיו. "אני חושב שאי אפשר לבני תורה שיבקרו בישראל בלא שיקחו עמם מברכתו של מי שהוא בעל הזכויות הגדול ביותר בהשבת לב בנים אל אבותם" - הוא אומר, מלא ספוק על שהצליח להוציא אל הפועל את החלק הזה בתכנית הבקור.

הבחורים בקרו במשרדי 'ארגון שופר', האזינו לשיחה קצרה מפי הרב, הפנו שאלות, נענו והתברכו בברכתו של הרב להתחזקות בתורה וביראה. פעילי הארגון הציגו בפניהם את מכלול הפעילויות ואת 'כתר התורה' המיוחד שהכין צורף מיוחד מרבבות העגילים והטבעות, שהסירו הדבקים בתורה מגופם אחרי שהשתכנעו מהרצאותיו ומהקלטות של הרב אמנון יצחק ובקשו שגם הם ידבקו, באמצעות הכתר שהוכן מהם, בתורה. הבחורים קבלו על עצמם בעקבות הבקור אצל הרב אמנון יצחק להשתדל ולחנוך, איש במקומו, צעירים יהודים ולקרבם לתורה ולמצוות, תוך שהם מדגישים כי יעשו זאת בעזרת הקלטות של הרב אמנון יצחק ומכח ברכתו להם.

וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמתת המצאו"...

והקהל נסחף עמו בנגונו ושוקע בהרהורים ובמחשבות על יגונו.

'ארבע כנפות' גליון מס' 69

מבחן פתע בצרפתית

4,000 תלמידים מתחנכים ב - 20 בתי הספר של רשת 'אוצר התורה' בצרפת. בניווטם החינוכי של הרב יחיא אמויאל ובנו הרב אריאל אמויאל מחנכת רשת 'אוצר התורה' את תלמידיה, מגן הילדים ועד אחרי התיכון להיות יהודים יראי שמים, הגאים ביהדותם גם בחיי החולין של היום יום. רוב התלמידים בבתי החנוך של 'אוצר התורה' אינם באים מבתים שניתן להגדירם כשומרי תורה ומצוות, "הם במרחב של בין שומרי שבת - שומרי מסורת לבין חילוניים על פי ההגדרה הישראלית, אך מעונינים שילדיהם יגדלו כיהודים ולא יטמעו בין הגוים" - אומרים העומדים בראש המפעל החינוכי האדיר הזה.

לקראת שנת הלמודים הקודמת, מינתה הנהלת 'אוצר התורה' את הרב כרמי טובול כמשגיח רוחני של הרשת החינוכית. הרשת, הפועלת כמערכת תורנית משומנת לכל דבר, עם בעלי תפקידים המקבילים לישיבות ולסמינרים, רואה ב'משגיח הרוחני' את אחד החשובים והמרכזיים שבנושאי תפקידי העשיה, שמתפקידו לעצב עד כמה שיותר יהודים חדורי אמונה מבין בוגרי המערכת החינוכית של 'אוצר התורה'. תפקיד בעל אחריות אליו נבחר איש בעל מעלות ורקע חינוכי המכיר מקרוב את המנטליות הצרפתית. כזה הוא הרב כרמי טובול שנמצא ראוי לתפקיד.

בטרם יצא מירושלים, שבה הוא גר, למלא את השליחות המחייבת בצרפת, קבל הרב כרמי טובול, את ברכתם של גדולי ישראל והוא צבר מעצותיהם. "אל הרב אמנון יצחק הגעתי - הוא מספר - אחרי התרשמות בת שנים ממפעלו הגדול לקרוב רחוקים ליהדות והצלחותיו להעלות רבבות אל דרך המלך". ביום בהיר הוא התיצב במשרדי ארגון 'שופר' ובקש לפגוש את הרב אמנון יצחק, כדי לקבל הדרכה.

כשנכנס לחדרו של הרב אמנון יצחק סיפר לו כי מונה לתפקיד 'המשגיח הרוחני' של 'אוצר התורה'. הרב, שהכיר את פעילותה החינוכית החשובה של הרשת, מבקורו הקודם בצרפת, שבמסגרתו נפגש גם עם תלמידי בתי הספר התיכוניים שלה ומהיכרות קרובה עם העומדים בראשה, סבר תחילה כי הרב טובול מבקש לקבל את ברכתו לקראת כניסתו לתפקיד, אלא שהלה לא הסתפק בברכה.

"אני רוצה למנות את הרב למנהל החינוכי - רוחני של רשת 'אוצר התורה' " - אומר הרב כרמי טובול.

הרב אמנון יצחק הביט בו בתמיהה והשיב לו בבדיחות הדעת: "רק עכשיו קבלת על עצמך את תפקיד 'המשגיח הרוחני' וכבר אתה ממנה מנהל"? כאומר: מי שמך?

והרב טובול מסביר את עצמו: "אני יוצא לשליחות עם אחריות עצומה. המשימה העקרית שבה אבחן, גם בעיני אדם ובעיקר בעיני שמים, היא מידת ההצלחה שלי לקרב את תלמידי לרשת החינוכית, ליהדות ודרכם גם את בתיהם לאבינו שבשמים. אני מבטל את עצמי מפני כל הנסיון, הידע וההצלחות של הרב בתחומים אלה ואני רוצה ולו רק לצורך הלמוד, כתלמיד בפני רבו, למנות אותך למנהל מעלי כדי שתאמר לי רק כיצד להתחיל. איך אעורר את התלמידים להסתקרן ולהתענין, איך אביא אותם להתבוננות והתעמקות?

הרב אמנון יצחק לא האריך. הוא שלף מיניה וביה רעיון יצירתי שלדברי הרב טובול הוכיח לו שוב כי אין חכם כבעל הנסיון. "קח איתך לשם את הקלטת 'בראשית' המתמודדת עם המדענים הכופרים המפיצים תאוריות שונות ומשונות, שאין להן אחיזה, על בריאת העולם ובלבד שלא לקבל את האמונה בכחו של בורא עולם. תן להם לראות את הקלטת והודע לתלמידים כי בסוף ההקרנה יערך מבחן על החומר שבה. אחר כך תודיע להם שמי שעדין אינו מוכן למבחן וזקוק לצפות בקלטת פעם נוספת, יוכל לקחת את הקלטת הביתה ולהכין עצמו שם לקראת המבחן ואף לענות לשאלות הכנה".

הרב כרמי טובול יצא לפריז כשהוא מצוייד במאות קלטות 'בראשית' וקלטות נוספות שלהן תרגום לצרפתית. בכל בית ספר הפעיל את התכנית שטווה לפניו הרב אמנון יצחק והשיטה עבדה הרבה מעבר לכל הציפיות. בימים אלה, בסיומה של השנה הראשונה בתפקיד ולקראת יציאתו לשנה נוספת, הוא מספר על 400 קלטות, שכבר נרכשו על ידי התלמידים והוריהם והביאו לשינוי באורחותיהם של הצופים בהם ולהתעוררות גדולה באמונה אצל התלמידים.

הרב טובול: "אחד התלמידים, לא הסתפק בצפיה, לצורך המבחן, בבית הספר והשתתף גם במסיבת 'מלוה מלכה', בדבוק חברים, שערכתי לכמה מהתלמידים, כפי שאני נוהג לעשות מידי פעם. לאחר הקרנת הקלטת 'מקסיקו סיטי' הוא בקש ממני שאתן לו את הקלטת הביתה. נתתי לו. אחרי מספר ימים הוא סיפר לי שניסה לענין את בני משפחתו לצפות בקלטת, אך הם דחו וביטלו אותו. הוא לא הרפה וניסה שוב ושוב. יום אחד הגיע אלי ובישר לי: "בעקבות הקלטת אמי כיסתה את ראשה, הכשירה את המטבח. הפכנו לבית יהודי..."

אותה אמא היא היום 'נציגת השיווק' הגדולה ביותר בפריז של הקלטות של הרב אמנון יצחק והיא מקיימת בקביעות ערבי הקרנה במרכזים יהודיים, שבכל אחד מהם משתתפים כ - 100 איש והכל מרעיון ה'מבחן' שנתן לי הרב אמנון יצחק".

ובשעה שהוא עורם את ערימות הקלטות החדשות, בתרגום לצרפתית, שהוא עומד לקחת עמו לקראת שנת הלמודים החדשה, מספר לנו הרב טובול על מדד נוסף המצביע על מידת ההצלחה של התכנית הנסיונית למבחנים בקלטות בנושאי אמונה: עד כדי כך קיימת דרישה לצפיה בקלטות, שבאחד מבתי הספר פרץ ויכוח בין המורה למדעים ובין המורה למתמטיקה לאיזה תחום נכנס נושא ההתמודדות האמונית עם הבריאה והקרנת 'בראשית'. כל אחד מהם, בקש להוביל את הלמודים בתחום זה, אחרי שגם הם עצמם, שאינם יהודים חרדים, השתכנעו ממה שראו עיניהם בקלטת. ההנהלה הכריעה כי שניהם יתחלקו בהוראה והיא תשמח אם מורים נוספים יצטרפו לויכוח...

'ארבע כנפות' גליון מס' 70

בבקור בבית ספר "אוצר התורה" - קרטייל, משמאל למטה: הרב כרמי טובול

בציריך יסדתי את מדינת היהודים

מסופר על רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל, שהקפיד בכל שנה ושנה לנפוש בימי הקיץ בשוויץ. כששאלוהו: "למה דוקא שם ומדוע הוא נצמד למדינה זו"? אמר: "אני חושש שמא אבוא לעולם האמת ואשאל: ובשוויץ שלי היית? התפעלת מפלאי הבריאה שלי? מה אשיב"? -ראיתי רק מקצת מהמראות... לשוויץ צריך לנסוע כדי להאמין ולהתחזק.

מתעדי הספור הזה אינם יודעים לומר אם רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל היה נוסע אף הוא לארוזה, אבל בתקופות שלאחריו, הפכה העיירה הציורית הזו למרכז רוחני-יהודי מפכה בימות הקיץ ובית המלון מטרופולין של משפחת לוין לבית ועד לחכמים. גדולי תורה, אדמו"רים ושועי ארץ, תלמידי חכמים ותומכיהם, נפגשים בין פסגות מושלגים, צועדים בשבילים בתוך מראות המרחיבים את הדעת, מלבנים סוגיות למודיות, עיוניות וסוגיות חיים ואוגרים כח ואויר להתמודד עם מצוקות עולם שנה נוספת.

לקראת סוף בין הזמנים באים אלה המסתפקים בימים ספורים של שנוי אוירה. בשבת האחרונה שלפני זמן אלול השנה, היו ביניהם הגרב"מ אזרחי, ראש ישיבת 'עטרת ישראל' בירושלים, ראשי ישיבות מאנגליה, אדמו"ר מארה"ב הרב אמנון יצחק ועוד שורה ארוכה של אישי תורה וישכרים. מי שלא ראה את שבת האחים, את הכבוד שרחשו זה לזה, את ישיבתם אלו בפני אלו כמו תלמיד בפני רבו, לא יכול להבין למה התכון הרב הירש בדבריו ומהם סגולותיו של המקום המיוחד הזה. בליל שבת פלפל בתורה הגרב"מ אזרחי וכולם התמוגגו, בשבת אחר הצהרים הפליא בדרשתו הרב אמנון יצחק ובעקבות הדברים אחזה התעוררות של ערב ראש חדש אלול בכולם והם היו נכונים כבר לקבל על עצמם מחדש את עולם וסבלם של תלמידיהם ובני קהילותיהם אליהם שבו ביום המחרת. במלון סמוך, התאכסן האדמו"ר מתולדות יעקב יצחק ומששמע על נוכחותו של הרב אמנון יצחק, על שיחות באמונה שניהל עד שעת לילה מאוחרת וגלרית המכובדים שמתארחת במלון, בקש לבוא ולהצטרף לשלחנו של הרב אמנון יצחק ושקע עמו בדברים של טעם ושל עלמא.

בין המתאכסנים במלון, בימים המיוחדים האלה, היה גם הרב שלום ויינמן ורעיתו מציריך. השנים הם פעילים מרכזיים למען היהדות בציריך ונרתמים לכל פעולה של קרוב רחוקים והפצת תורה.

לפני כשש שנים הקימו את יו-פול, המרכז לאינפורמציה יהודית בציריך. "בהתחלה שלחנו למשפחות יהודיות צעירות, בעיקר מעורבות ישראלים ולסטודנטים, את הקלטות "גלקסיה" ו"קנדה" של הרב אמנון יצחק ואת קלטת השמע "למה באת לעולם". הצפנו אותם בהן ואנשים התחילו להגיע ולהתענין" - מספרים לנו בני הזוג. היום התגבשה סביב המרכז למידע יהודי קהילה של 150 צעירים מתקרבים, המשתתפים בשעורים הניתנים מידי יום בעברית ובגרמנית. "חיתנו כבר לא מעט מהם והם חזרו בתשובה שלמה ויש לנו אפילו גרעין שעלה לישראל וחי שם חיי תורה שלמים" - הם מספרים.

בני הזוג ויינמן, נושאים בעצמם בעול הפעלת המרכז. הם מארחים בביתם, מידי שבת וחג, עשרות מהצעירים המחפשים את דרכם, עורכים להם מסבות ראש חדש קבועות ומשקיעים את כל אונם והונם לקרוב יהודים לאביהם שבשמים.

כשגילו כי הרב אמנון יצחק הוא בין המתארחים בארוזה בשבת האחרונה, בקשו שיתרום את חלקו לחזוקם של הצעירים הפוקדים את המרכז היהודי. הרב, ששמע מבעלי המלון, הרב מרדכי לוין ומשפחתו, בעצמם מהמתנדבים ראשונה לכל צרכי כלל ופרט, את מידת הקרבתם של בני הזוג ויינמן להשבת אובדי דרך ותועים, הסכים לתת הרצאה במרכז היהודי, ביום ראשון, בדרכו חזרה לישראל. משפחת ויינמן נטלה על עצמה, ברוב כישרונה ובעיקר ברצונה העז, את מלאכת ארגון ההרצאה והצליחה בתוך יום במשימה שהציבה לעצמה, לזכוי הרבים, מעל ומעבר לכל תחזית.

כשהגיע הרב אמנון יצחק בערבו של יום ראשון האחרון, למרכז למידע יהודי שבציריך, קבלו אותו בפרצי שירה אדירה, בני הגרעין הקשה של המרכז, פרי ההילולים שלו. אל האולם שבו מתקיימת הפעילות השוטפת של המרכז, נדחסו כמה מאות צעירים, מהם כאלה שנראו לראשונה במרכז. רבים מהם באו לחזות ברב אמנון לראשונה, במו עיניהם, יוצא מהמסך או מהאוזניות שבהם הם מורגלים לשמוע ולחזות בו.

מאחר וחלק גדול ממשתתפי עצרת ההתעוררות, היו אנשי עסקים שויצרים וישראלים, שאף הציגו לרב שאלות בטרם החל בהרצאתו הוא ייחד חלק מהרצאתו ל"חמדת הממון". "כמה שאתה צריך לו ומשתמש בו שמוש חיובי הוא מותר ואפילו טוב ובבחינת ברכת ה'. אבל אם אתה להוט אחר הכסף, אתה אינך שונה מבלעם וזוהי אחת מהעבירות הקשות שגם עליה חיבים לעשות תשובה, כלשון הרמב"ם" - אמר.

שנים מהמשתתפים עשו מיד תשובה שכזו. האחד הודיע שהוא יתרום, על פי בקשתו של הרב אמנון יצחק ובעקבות הדברים שהרשימו אותו, סכום עתק, בן שבע ספרות לטובת המרכז היהודי ופעולותיו. והשני, איש עסקים שבקש את ברכתו של הרב לעסקה גדולה שהוא עושה בימים אלה, הודיע גם הוא שיעביר עשירית מרווחיה לקרוב רחוקים.

משפחת ויינמן מתכונת בשלב הראשון לתרגם כמה מהקלטות של הרב אמנון יצחק לגרמנית ולשויצרית.

בלא משים נפתח בראש חדש אלול סניף חדש של ארגון 'שופר', בציריך שבשוויץ.

אז מי אמר שבבזל יסדו את מדינת היהודים?.

'ארבע כנפות' גליון מס' 72

הרב אמנון יצחק והרב מרדכי לוין בעל מלון 'מטרופול'

מקולות מים רבים

מדובר בדברים מתועדים. קלטות שרבבות איש צפו בהם, חלקם הגדול נטלו אל לבם, הפנימו, מיעוטם נותרו ספקנים. אחד מאלה שהגדירו עצמם עד השבוע כ"ספקן" אסף השבוע את כל הקטעים מתוך הקלטות של הרב אמנון יצחק שנראו לו עד עתה כהזויים ושלח אותם אלי תוך שהוא מוסיף: "אולי העובדה שהשתכנעתי להאמין ולפקוח עינים, בימי אלול, שהם ימי רחמים וסליחות, תעמוד לזכותי לכפר על שפקפקתי בדברים עד שהם ארעו לנגד עיני ולנגד עיני העולם".

לא מדובר חלילה בדברים של "נבואה" או אפילו תחזית. דברים שהרב אמנון יצחק ציטט בהרצאות ובידועות שבקלטות, מתוך הזוהר, על...המים שישטפו את אמריקה. הדברים חוזרים על עצמם, בהקשרים שונים ואף כשלא היו קרובים עדין לתפיסתו של האדם, פעלו את פעולתם ועוררו את שומעיהם. על אחת כמה וכמה מסוגלים לעשות זאת דברים שנכתבו לפני מאות שנים, ששוננו, חזרו ונשנו, עד עצם היום הזה בקלטות ובהרצאות של הרב אמנון יצחק.

קפיצה קטנה לקנדה היא אחת הקלטות היותר נצפות של הרב אמנון יצחק;

האיש, שהפנה את תשומת לבנו, פתח בצטוט הקטע המופיע בה. "מלה במלה, לא שיניתי דבר" הוא כותב לרב, בדקנו בקלטת ואכן כך נאמר בה:

שואל: "במלחמת גוג ומגוג לדבריך אני מבין שהעולם יחרב אם הבנתי נכון".

הרב אמנון יצחק: שני שליש מהעולם ימותו שליש ישארו.

שואל: וישראל כלולה?

הרב: גם ביניהם.

שואל: מה עם קנדה?

הרב: הא, קנדה אז אני אגיד לך דבר אחד פשוט...

שואל (מפסיק אותו): כי אני רוצה לבחור איפה להיות...

הרב: "קודם כל שתדע א"א לברוח מגזירת הבורא. איפה שלא יהיה האדם, אבל בזוהר הקדוש כתוב שאמריקה תשקע במים.

שואל: מנהטן גם?

הרב: אתה יודע מה זה? כל אמריקה בלו, בלו, בלו, בלו, בלו, ולהתראות, אם אתה יכול לשחות עד ישראל תשאר.

שואל: תשמע אחרי שהיה באוקלהומה ההוריקן ב250 - מיל בשעה, אני מאמין להכל היום.

הרב: כן, אז תסתכל בזכריה הנביא פרק י"ג י"ד שם כתוב את מה שאני אומר לגבי שני שלישי העולם. ואתה אומר במוסף: "הן גאלתי אתכם אחרית כראשית" מה בראשית שמונים אחוז מתו במצרים ועשרים אחוז נצלו, אף באחרית כך יהיה: שני שליש ושליש.

ועל השליש עוד נאמר: "וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב..", זה מה שנאמר: "והבאתי את השלישית באש". גם השלישית עוד יעברו צרוף אחר צרוף, לכן מי שחכם הרוצה להנצל ממלחמת גוג ומגוג יעסוק בתורה ובגמילות חסדים, אם הוא מחזיק בתורה וגומל חסדים עם אחרים הקב"ה גומל מידה כנגד מידה. אם עשית לפנים משורת הדין, אעשה עמך גם לפנים משורת הדין.

השואל: זה לא משנה איפה אני אהיה.

הרב אמנון יצחק: אפילו אם תהיה באמצע השחיה לא יעזור. מי שנגזר עליו, נגזר.

שואל: ואם אני על רפסודה?

הרב: זה לא חשוב. א"א לברוח..."

בקלטת 'אבא חושי' (מספר 231 כפי שמציין הכותב במכתב) מתיחס הרב אמנון יצחק לגאולה העתידית ובין השאר אומר בה:

"יש זמן בעתה ויש אחישנה, אנחנו יכולים להחיש את הגאולה. אם אנחנו לא מחישים, יש לו זמן, הזמן הזה לא יעבור. רואה הקב"ה שאנחנו לא משלמים את החובות לא מתפטרים מהחובות, יש לנו חובות כלפי שמים. מה עושה הקב"ה? שולח את הנושים, שולח את האויבים, שיגבו מאתנו את החובות מה שאנחנו חיבים. אח"כ אומר הקב"ה לא יחסר לכם כל. תבוא הגאולה לא יהיו מלחמות בעולם, "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", מעדנים יהיו מצויים כעפר, נער יקרא בן מאה, יאריכו ימים כמו בזמן אדם הראשון, חכמה תמלא את כל הארץ, לא ילמדו מקטנם ועד גדולם, כולם ידעו את ה', עולם שלם באחדות ובהרמוניה - בלי גלובליזציה. באחדות גמורה, אומר הקב"ה יותר מהעתיד שאני מכין לכם, אין, אז למה אתם מתעכבים? מה אתם מחזיקים עוד את ה"ביזנסים" הקטנים שיש לכם, הלא זה קשקוש לעומת מה שאתם צפויים לקבל.

וכולם יקבלו בשפע ואיש תחת גפנו ותחת תאנתו, לא יחסר כל, עולם גן עדן, גן עדן בעוה"ז, לא בעוה"ב שמה זה יהיה כבר מדרגה אחרת עוה"ב. פה יהיה גן עדן עלי אדמות. ואנחנו מתעסקים בפיצ'יפקעס בדברים קטנים, בחיי היום יום בלהביא מהמכולת קצת אוכל. הקב"ה מדבר אתנו בגדול.

יהודים יקרים, מליונים יהודים נמצאים פה. מה שמשה רבנו לא זכה להכנס, מליונים צריכים להגיע, לא רוצים לבוא, אמריקה.

גלות - והם קוראים לה אמריקה.

הקב"ה אומר מה זה אמריקה, זה כלום, בלבלבל... יום אחד היא תטבע ככה, כמו שאומר הזוה"ק, תשקע כל אמריקה...

ועוד הוא מצטט מתוך קלטת מספר 196:

"חבר'ה אני אומר לכם כדאי ללמוד שחיה למה? ... אח"כ זה רק שחיה אם תשאר עוד אמריקה. כי בזוהר הקדוש כתוב שאמריקה תעשה בלבלבלב.... תשקע. לא הפצצות בן לאדן, אלא ככה, בלבלבלב... היא תשקע.

אתם צוחקים אני אומר לכם את החדשות העתידיות צריך להאמין. מלחמת גוג ומגוג עוד מעט שני שליש מהעולם מתים, ארבע מליארד בני אדם חשבתם על מספר כזה ארבע אלף מליון, שמעתם על דבר כזה..."

ושוב צטוט מתוך עצרת שנערכה בתאטרון ירושלים ומופיעה על קלטת 213 של הרב אמנון יצחק:

שואל: "כבר מזמן התעוררה בי השאלה הזו שהאר"י הקדוש אומר שגוג ומגוג זה גמטריה שבעים, שבעים אומות העולם.

רציתי לדעת אם יהודי אמריקה כדאי להם להמלט. אם כדאי להם לבוא לכאן?"

הרב אמנון יצחק: בקלטת שערי ציון בוידאו אמרתי ליהודים באמריקה שידעו שאין הבטחה באמריקה ואם הם חושבים שיש בטחון כלכלי או בטחון פיזי שידעו להם שיש תכנית לפי הזוה"ק שאמריקה תשקע ויהיה בלבלבלב... והם ישקעו, כשנפלו התאומים קבלתי חמשה טלפונים מידידים

האם זה הכונה, אמרתי עוד לא, אבל בתכנית זה כך, אין הבטחה לאמריקה ואמריקה זה לא מקום מובטח ולא בטוח, מקום של יהודי זה בא"י."

בקלטת האטום נשאל הרב מה יהיה במלחמת גוג ומגוג עם הנוצרים והמוסלמים?

וחוזר על הדברים - וכך אומר: "שני שליש מהעולם ימותו, ביניהם נוצרים, מוסלמים, איתאיסטים, כל מה שיש בעולם שהיה שייך בחסולו של העם היהודי, במשך כל התקופות, כמו שתיארנו, יפגעו, לא ימלטו. אמריקה תשקע במים. כשאני אמרתי את זה, עפ"י הזוהר הקדוש, אנשים כולם נכנסו ללחץ...אנחנו בדרך, אני אומר לך תקשיב טוב, לא עשרות שנים, אתה נראה צעיר יחסית עוד, אבל לא עשרות שנים."

שואל אחר, שואל בקלטת השלום 239 (מספר 239): "האם מה שאומרים שארה"ב תמחק במלחמת גוג ומגוג יש לו על מה להתבסס?

הרב: יהיה להם בעיה, כן, תהיה להם בעיה.

השואל: כל העולם יהיה ארץ ישראל?

הרב: ארץ ישראל אכן תתרחב על כל העולם כולו.

שאלה: ומה עם אמריקה ושאר הארצות?

הרב אמנון יצחק: מה עם אמריקה? כתוב בזוהר הקדוש שאמריקה תשקע."

אלול ה' תשס"ה, דברים שעוררו את אחד מצופי הקלטות.

'ארבע כנפות' גליון מס' 73

הגשר שקרס

השואלים

השטפון. אמריקה שוקעת

וידויו של "המחסל" לזכוי הרבים

ימי 'אלול' הם ימי חשבון נפש וכל אחד מאתנו משתדל לעשות אותם עם עצמו. בארגון 'שופר' אלה הימים שבהם נרשמות הפניות הרבות ביותר של מתלבטים המשוועים לעזרה רוחנית, אל הרב אמנון יצחק. ולמרות המגוון, מכתבו של שלומי אזולאי, המוכר בעירו הדרומית בכנוי "המחסל", בולט כמסמך נוגע ללב באמת שבו, בהתחבטויות ובנסיון למצא קרש הצלה ואם לא, לפחות להגיש קרש כזה, לרבים אחרים ולקרוא להם לדבוק בדרך התורה.

המכתב בלשונו:

"קוראים לי שלומי אזולאי אני בן 25 ואני מגדיר את עצמי חוטא גדול שמחטיא את הרבים וכמובן את עצמי. אני לא יודע למה הרגשתי תחושה עזה לכתוב לך, אולי כי אני זקוק לעזרה ולא מוכן להודות.

כבוד הרב, אל תיבהל מהמכתב שלי כי אני פורש את הקלפים בפניך ומתוודה על כל החטאים. יכול להיות שדרכי וחטאי הגדולים יזעזעו אותך אך אנא תתחשב בי ותקרא את המכתב כולו ומצידי אתה יכול לפרסם אותו. אין לי מה להסתיר למרות שאני מוכר בעיר שלי,לא איכפת לי שאנשים שמכירים אותי יקבלו את "שוק" חייהם...

אני אתן לך "טיפת" רקע על עצמי בכדי שתוכל לייעץ לי. אני נחשב בעיר שלי דמות נערצת לחיקוי, גם בגלל שאני שרירי גדול ומפחיד וגם בגלל שאנשים יודעים שאני יודע על הכל ומייעץ להם. אני עושה כבוד לכל אדם, אפילו אם הוא קטן ממני. לפעמים באים אלי [ברעדה ובחיל] כל מיני נערים לשאול שאלות לגבי חדר כושר ולגבי קשרים שיש לי עם אנשים, כל מיני קומבינות למיניהן, אתה תקרא לזה סחורה גנובה אני יקרא לזה קומבינות קטנות ואני מדריך אותם בשמחה ואז הם רואים שאני לא כל כך מפחיד. אך כאשר מישהו מזלזל בי [לא משנה אפילו שהוא ילד] אני לא אוהב זאת ומגיב בהתאם כי המוטו שלי בחיים הוא: תכבד כל יצור בעולם' אפילו הקטן ביותר וכך יכבדו אותך'.

כאשר מישהו "יורד" עלי או מזלזל בי אני נותן בוקס אחד והבן אדם משתתק ולא סתם משתתק הוא מפחד להביט לכיוון שלי. עד כדי כך שיש לי כנוי בעיר שלי למי שמכיר אותי: "המחסל"...

שלא תבין לא נכון אני לא טיפוס אלים אלא אדרבה טיפוס מצחיק ושנון שמייעץ לאנשים עצות שונות אך אני לא סובל שמזלזלים בי. לחברי המבוגרים אני נותן עצות יותר קשות איך לחטוא וזה לא המקום לפרט אך מפה תבין שאין לי תקנה. כאשר אני מדריך ושולח אנשים לעשות מעשים רעים אני מרגיש מאושר ושמח וכך אני נהיה יותר נערץ בעירי וכולם מדברים עלי. נכנסת בי מין תחושה עילאית כאשר אני חוטא ומחטיא... לפעמים אני שולח אנשים לעשות כמה חטאים ושיספרו לי איך היה ושישבחו אותי ושיגידו אין כמוני....אנשים באים לחדר כושר רק בשביל לשמוע את המוזיקה שלי ואת עצותי. חבר מביא חבר- כך אני קורא לזה כמו שאתה אומר "קוקו מביא קוקו". וכך אני מכיר הרבה אנשים בעיר. אני אוהב להתערבב עם כמה שיותר אנשים בכל הגילאים ככה יש לך יותר קשרים וקומבינות. רק בפלאפון שלי יש מעל 500 מספרי טלפון. כשאני הולך ברחוב 5 דקות זה נהפך לשעה כי אנשים מדברים איתי. כאשר אני מתגעגע להערצה שרועפים עלי חברי אני בא מוקדם לחדר כושר ומתחיל לספר מעשיות ולתת עצות ולעשות פרובוקציות ולצעוק בחדר כושר ואז אנשים מפחדים ממני ונרתעים ממני.

לפני כחדשים היתה תחרות באזור הדרום: "האיש החזק בדרום" ואני התכוננתי אליה מצוין ובאתי אליה מוכן, כך שבתחרות לא התבלטתי, נחבאתי אל הכלים. ככה הייתי בצד מחכה לתורי עם ז'קט עלי וכאשר קראו בשמי יצאתי מפנה, עם המאמן שלי, הורדתי את הז'קט מעלי והתחלתי להרים משקלים כבדים מאד. אני מדבר על 180 ו - 190 ואפילו 200 ק"ג. 'כן, כן אתה רואה נכון מה שאני כותב'. בכל פעם שהיה מגיע תורי הייתי מרים את המשקולות הכבדים הללו והייתי נותן צעקה חזקה ואיומה, גם כי זה היה משקל כבד וגם כדי לעשות רושם.

בסופה של התחרות המתישה שערכה 6 שעות ניצחתי את כולם ולקחתי מקום 1, מה שעוד יותר הרים את גאוותי ומעמדי בעירי. אני מודל לחיקוי בכל העיר שלי ואפילו בבית כנסת שלי שאני הולך אליו מדי פעם. כן, כבוד הרב, למרות שאני ככה אני הולך לבית כנסת לפעמים בשביל הכבוד של אבא שלי. אני בכוונה בא מאוחר, כדי שכולם יסתכלו עלי... לפעמים כל התפילה משתבשת בגללי ולי לא מספיק שבאותו רגע התפילה נהרסה, אני עוד מוסיף חטא על פשע' ואנשים מדברים אתי ושמים לב אלי במקום לתפילה ואני מבסוט...

כבוד הרב, אל תזדעזע מדברי ומחטאי הכבדים. הנה פרשתי בפניך חלק ממעשי הרעים. לפחות אני אומר את האמת. אני מקוה שזה לזכותי בעיניך ובעיני ה' ובעיני הקוראים. כמו שאני נוהג לומר רק את האמת אני מצפה שאנשים יגידו לי אך ורק את האמת. אם שלחתי אדם כלשהו לבצע משימה והוא "סרח" ולא קיימה כראוי, אם הוא בא לפני ומודה בפני לפני שאני מגלה שהוא סרח הוא לא נפטר מן העונש שאני יתן לו, אך ערך העונש יורד...

כבוד הרב אתה רואה שאני מושחת ומשחית מהשרש, עד כדי כך שתיכננתי עם חברי להתקדם צעד הלאה ולהכנס ל"עולם התחתון" ובסופו של דבר להשתלט עליו, ולפני כשבועים התחלתי לעשות כמה שיחות בכדי להכנס לעולם הפשע. הם כמובן בהתחלה קצת חשדו בי. אמרתי להם מי הפנה אותי, הבאתי להם שמות, המלצות ומספרים וכאשר סיפרתי על עצמי כבקשתם הם היו מבסוטים מפני שהם שמעו שאני גדול מוצק ושרירי וזה בדיוק מה שהם צריכים, אנשים חסונים בכדי שיקחו דמי חסות - שזה לקיחת כסף בכוח מחנויות ולאבטח "בוסים" - שהם מנהיגי הפשע בישראל. קבענו להפגש ב 11- בלילה במקום כלשהו. ובאותו ערב שקבענו להפגש, הלכתי לפני זה בערב לחנוכת בית של אחותי ואמרתי לעצמי שאני יסיים את הארוע פה ואח"כ אני ילך למקום ההוא שקבעתי אתם.

אך באותו ערב קרתה לי תפנית מוזרה בחיי. אני קורא לה מוזרה, אך אתה תקרא לה ההשגחה העליונה. כמו שאמרתי הייתי בחנוכת בית של אחותי [שהתחזקה בדת] באו מהמשפחה שלי וגם של בעלה לארוע והגיע גם שליח שלך, הרב יפתח. הוא בא מטעם גיסי והתחיל לדבר דברי מוסר ותוכחות... אח"כ הוא הראה לנו קסטות וידאו שלך וישבנו בחנוכת הבית לפחות 4 שעות ולא רצינו לעזוב תוך כדי כך הוא הראה לנו קטע בסרט בשם 'ניסים התותח' שתאמין לי או לא זה היה בדיוק מכוון אלי כי אני מתאמן בחדר כושר 11 שנים - ופשוט הבחנתי בסרט את כל התרגילים שהוא עשה וראיתי שזה בדיוק אני.

נמשכתי יותר ויותר לדברים של הרב יפתח. הרב יפתח לא ידע

שתוך כדי שאנו מדברים אמורה להיות לי פגישה חשובה ובמוחי קיננה המחשבה: שלומי, יש לך פגישה" !שלומי, יש לך פגישה"! אך לא היה איכפת לי כי הרגשתי שאני צמא לדברי תורה ששנים לא שמעתי והיו מכוונים אלי.

הרב הוא לא ידע איך הוא הציל אותי מלהכנס לעולם הפשע, שזהו בור ללא תחתית ואין דרך חזרה. היתה שם כל המשפחה שלי וגם של גיסי. לפתע התחלתי להרגיש געגועים לדת.... בסיום הערב באתי לארוסה לעתיד שלי [שהיא ומשפחתה חילונים "טהורים"] ואמרתי לה אם היא רוצה להתחזק ולגור באלעד .... ארוסתי לעתיד היתה בהלם גם ממני וגם מהסרטים שראינו והבינה שהצדק עמך, כבוד הרב, ככה שהמשכנו לדבר אני והיא כל הדרך חזרה הביתה עד 4 לפנות בקר והחלטנו שנתגבר על כל המכשולים ולמרות כל התגובות והצעקות שנקבל מהחברים שלנו, נלך בדרך התורה.

בהמשך אני והיא קבלנו עוד סרטים מגיסי והתחזקנו יותר והיינו רואים חלק עם חברים שזילזלו "טיפה". מאוחר יותר הבנתי שבשביל לראות סרט שלך לא צריך להביא הרבה חברים אלא מעט כי כשאנו מעטים אף אחד לא יכול להתחמק מהתוכחות שלך, כי הן מדויקות וקולעות בדיוק.

באותו שבוע עשינו שבת אצל אחותי כבר אז ראיתי את ארוסתי לעתיד שהיא מפחדת מה"חרדים" שיש שם. אבל אני הייתי בהתרוממות נפש ונזכרתי בתורה בתפילה, במה שאתה רוצה. בעיר אלעד ביום שבת הכל רגוע ושליו, אין שם מכונית אחת שנוסעת בשבת, ממש כמו ביום כפור אצלנו. אך אני הייתי חושש לעבור את הכבישים מבלי להסתכל בצדדים, כי אני רגיל בעיר שלי להסתכל לצדדים בשבת, ממש כמו ביום חול גיסי ראה שאני מסתכל לצדדים ואמר לי: "תירגע, תשתחרר, פה אין מכוניות ביום שבת אלא רק קדושה".

אך כאשר עברו הימים האחרונים ירדה לנו ההתלהבות גם בגלל התגובות שקבלנו מחברינו וממשפחתינו וגם שאח"כ ראינו שמבחינת כלכלית ומשפחתית לא שוה לנו ל"התנתק" ולעבור למקום אחר. גם התגעגעתי לכל הבלגן שהייתי עושה בחדר כושר ובעיר ולכל האהבה שהרעיפו עלי חברי וכולם שאלו אותי: "איפה אני"?, למה אני מתחמק"?. עד שחזרתי לדרכי הטבעית לעשות שוב חטאים...

אחחחחחחחח כבוד הרב [אני עכשיו נאנח (בימים האחרונים שמעתי מכיוון בית הכנסת שלי צעקות ב - 12 וחצי בלילה ולא הבנתי מה זה וראיתי נערים חילונים הולכים לסליחות בהתחלה צחקתי עליהם כי חזרתי שוב לסורי אבל בתוך תוכי ידעתי כי זוהי הדרך הנכונה אך אני נמנע מללכת לבית כנסת כי אני לא רוצה להכנס לשם "צבוע". אני לא צדיק אלא רשע. אז אני אשיר כמה שירים ואח"כ אני שוב אשכח זאת ואני אחזור לדרכי הרגילה והטבעית. מה שוה? וגם אם אני אבוא לשם סביר להניח שאני אתחיל שוב פעם לדבר באמצע התפילה, דבר שאני רוצה למנוע. כי אם במקום הכי קדוש אני חוטא, אז מה נשאר?

אני יושב לי כרגע מול המחשב, שומע שירי טומאה אבל מצד שני אני נזכר איך חשבתי לפני כמה שבועות אחרת ורציתי טיפה להתקרב לה'... ירחם ה' על נשמתי האבודה.

אני לא יודע מה בעצם אני רוצה בכותבי אליך ואל כל הקוראים מכתב זה? אולי אני רוצה בכלל שהם יראו את דרכי הרעה ולא יהיו כמוני. שלא יפגשו אותי לעולם... או שבכלל אני מבקש עזרה ולא מוכן להודות. כן, אני מודה יש בי קצת הרהורי תשובה... אך אני נסחף לדרך הרוע ולאכזריות שקיימת בעולמנו.

ממני "המחסל"

שלומי אזולאי

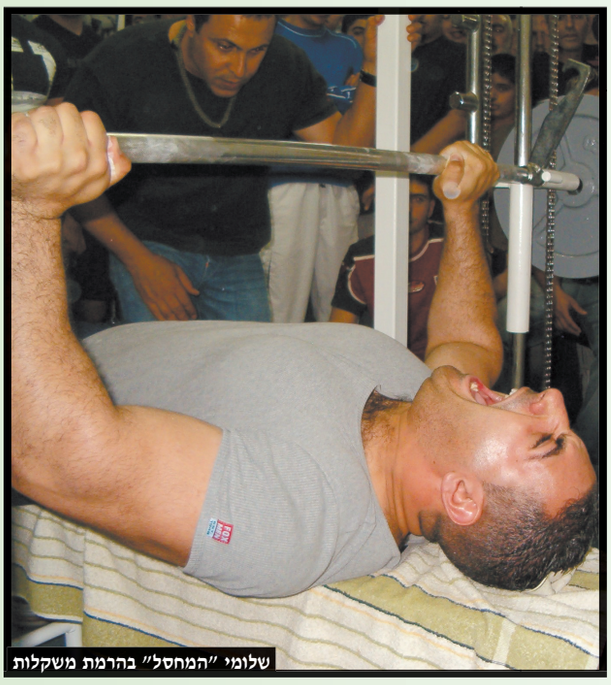

שלומי "המחסל" בהרמת משקלות

נסים ה"תותח" לפני התמונות מתוך הסרט: 'נסים התותח'

אחרי

הרב יפתח שהיה התורם לחשבון הנפש

לב בנים אל אבותם

חדוה (שם מושאל) היא אחת ממאות שאינה מסתפקת בחרטה על העבר, בוידוי ובקבלה לעתיד, אלא מבקשת, ערב יום הדין להוסיף לזכויותיה גם קירוב תועים נוספים, מבני משפחתה, לתורה וליהדות. ומאחר והיא עצמה עדין אינה בשלה לטול משימה זו על עצמה, היא מבקשת את סיועו של הרב אמנון יצחק בהכונה, הדרכה, אולי, גם בבצוע עצמו.

כמי שמזהה את המטרות שאליהם היא מכוונת, היא מוכנה להתחלק עמו בזכויות, אם פניתה תשא פרי. השבוע היא העלתה על הכתב את פנייתה והרי היא לפניכם, בשינויים קלים, כדי שלא לזהות אותה ולא לפגוע, חלילה, בסכוי להוציא את כונותיה הטובות אל הפועל, דוקא בערב ראש השנה.

"חונכתי בבית מאד ציוני, חילוני, ספרדי -מסורתי. בית שמח, אוהב מוסיקה ו"תרבות", במשפחה מרובת ילדים. אבי הוא איש קשה יום שעלה ממרוקו וכמו כל הילדים בדורו, גם לו הרסו את התמימות בקבוץ. למדו אותו שטלית ותפילין מבטאים פרימיטיביות (עפ"ל) ושכל הצדיקים שעל ברכיהם הוא גדל, הם חס וחלילה בורים ולא מפותחים ושמעתה צריך רק לעבוד ולעבוד לבנין המדינה... כך גדלנו בבית של איש ציוני, שהפך למאוכזב מהחנוך הדתי שניתן לו וממורמר מאד ממה שהמדינה עשתה לו ולשכמותו. אבל תמיד ידענו שאין כמו...צה"ל.

אמי, גדלה גם היא בבית דתי ומאמין. אביה ז"ל עלה ארצה והפך לאיש משכיל, מורה בעל מעמד, שעיברת את שמו לשם שפתח לו דלתות בחברה הישראלית הצברית ה"נאורה". למרות זאת הוא מעולם לא הוריד את הכיפה. הישראליות שהוא סיגל לעצמו לא עזרה לו הרבה ואמי סבלה כל חייה מקפוח בבית הספר, בתנועת הנוער. אמנם היה לה שם עברי, אבל רצה הקב"ה והיא היתה שחומת עור. האכזבה הביאה אותה להנשא לבחור חילוני...

הקשר ביני לבין אחי ואחיותי הוא מיוחד במינו ולמרות שאחרי יש עוד אחים, אני זכיתי ליחס מפנק ביותר. למדתי בבית ספר תיכון חילוני, חונכתי בתנועת 'הצופים' על ערכי ה'ציונות' דמוקרטיה וחופש הבטוי.

כבר בגיל צעיר שנאתי את החרדים, שלא נתנו לנו לעשות את שרצינו בשכונה שבה גדלתי. כשרצינו להדליק אש בשבת הם היו מסלקים אותנו. שנאתי את החרדים כי הם לא עושים צבא ולי יש אח שנפצע בצבא והוא על כסא גלגלים. שנאתי את החרדים כי תמיד שמעתי בשבט שלנו, בצופים, איך שהם לא מסתכלים על נשים, כאילו שהן לא שוות התיחסות. שנאתי את החרדים כי לימדו אותי שהם "יצרו" את יגאל עמיר ולמרות שהייתי "ימנית", גם אני רציתי "שלום" ואכלתי את ה"לוקש" הזה כמו כולם. גם אני הדלקתי נרות בככר ובכיתי עם כל מי שהיה שם. מה שחיבר את כולם זה לא הצער על רצח ראש הממשלה אלא בעיקר השנאה לחרדים!

בקצור, בלי להכיר אפילו חרדי או דתי אחד, בלי לדעת מה זה עולם דתי וחרדי, בלי לדעת מה זו 'שבת', מה זה 'מודה אני' 'שמע ישראל' ו'אשת חיל', בלי לדעת מה זה 'טהרת המשפחה', בלי לדעת מי הם אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, אמותינו הצדיקות, שרה, רבקה, רחל ולאה, בלי לדעת מיהם רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, רבי מאיר בעל הנס זיע"א, הרמב"ם זיע"א, ה'בבא סאלי' זיע"א, התנאים, האמוראים ועוד ועוד, בלי לדעת את כל זה שנאתי את העולם הדתי-חרדי. למרות שהיו לי דודים דתיים משני הצדדים, אף פעם לא טרחתי לנסות לדבר, להתקרב ולהקשיב. פשוט אטימות מוחלטת. הם היו בעיני הפרימיטיביים, הבורים, שכל ערב שומעים עליהם "סקופ" אחר בחדשות ובעתונים, שמוסיף לשנאה ולדמיון שהם מפלצות... גדלתי בתחושת בטחון שאני יודעת מה אמת ומה שקר, מה נכון ומה לא ובגאוה אין סופית שאני אכן בעולם האמיתי.

נחשפתי לעולם של "בילוים" התגייסתי לצבא, שרתתי במרכז הארץ ולמדתי שמי שיש לו יותר מרפקים והוא יותר לא מתחשב באחרים, הוא זה שמצליח יותר. שם למדתי שאם לא אקח בכח מה שמגיע לי לא יתנו לי. כמובן שלמדתי שהכל צריך להיות מלווה בשקרים, בחוצפה ובמרד בהורי.

במהלך השרות הצבאי, דוקא בימים פחות טובים, התחילו להתעורר אצלי שאלות. למה אני יהודיה? ולמה בכלל לחיות כאן ולעשות צבא? אבל לא התיחסתי לשאלות יותר מדי וכשחזר אלי מצב הרוח המשכתי בשלי.

כשהשתחררתי עבדתי בכל מיני עבודות אומללות ובעיקר רציתי לעשות כסף. כמובן שעבדתי גם בשבת, כי הרי מי שרוצה כסף לא מתפנק ואם בשבת משלמים טוב למה לא לנצל את ההזדמנות? קרה מקרה שפעמים עבדתי בשבת ופעמים גנבו לי את הארנק עם המשכורת. ואז שוב התעוררו השאלות: אולי זה בגלל שעבדתי בשבת? אולי מגיע לך כי את משקרת ומתחצפת לאבא ולאמא ובשמים לא רוצים שתהני מהכסף הזה? אולי ואולי.. אבל שוב לא התיחסתי והמשכתי כדרכי "להנות" כמה שיותר.

אך כידוע סופו של כל בלון, שריק מתוכן ומלא באויר להתפוצץ וכך היה. ביום אחד נעלמו כל החברות "הטובות", לא היתה עבודה ומעט הכסף שנשאר לי בוזבז על שטויות. מצאתי את עצמי מובטלת, תרתי משמע. יום רודף יום, השעות עוברות בחוסר מעש מוחלט ובשעמום אין סופי. את הכל כבר ראיתי, מהכל כבר טעמתי, הכל נמאס לי. פתאם בא לי משהו אחר. אבל מה? לא ידעתי איפה לחפש. אין דרך, אין כיוון. תחושה נוראה של אבדן גמור.

ערב אחד נזדמן לי לבקר בביתה של בת דודתי, מצד משפחת אבי, אשה דתיה לאומית, שגדלה באמונה על ברכי המסורת, התורה והמצוות. כשנכנסתי לביתה מיד הרגשתי משהו שונה, לא ברור. החלטתי לחדש את הקשר עם בתה שהיא בת גילי. זאת החברה הדתיה הראשונה שהיתה לי אי פעם. זאת הפעם הראשונה שיצא לי לדבר עם בחורה דתיה ולהבין שאין לה קרנים וזנב. היא גם אוהבת לשמוע מוסיקה, לטייל, לקרוא, אבל היא עם מחשבות, רגשות, דעות. היה לי כיף לשוחח אתה. עד מהרה קבלתי הזמנה מאמא שלה לעשות אצלם את השבת. הצטיידתי בחצאית יפה, בבגדים צנועים עד כמה שאפשר, השתדלתי ללמוד את התפילה פחות או יותר, כי מעולם לא פתחתי סדור תפילה לפני כן ולמרות זאת, כמו כל חוזר בתשובה מתחיל שנכנס לבית כנסת, עשיתי להם את כל הבושות האפשריות. בכל פעם שמישהי נעמדה, עמדתי אחריה ובכל פעם שמישהי התכופפה, התכופפתי אחריה. בקצור התחלתי לצעוד כמו תינוק. נפלתי וקמתי כמה וכמה פעמים. אבל הקב"ה לא עזב אותי אפילו פעם אחת.

מאז צעדתי רגלית, כל שבת, מביתי לשכונה שלהם, במשך שעה, רק לשמוע זמירות שבת, דברי תורה, קדוש וסלסולים בבית הכנסת שבהם מלאתי את הנשמה.

התחלתי ללכת לעוד שעור תורה ועוד שעור, הכרתי מכון לקרוב לבבות שם הייתי מבלה בכל ערב, משך שנה. התחלתי

לשמוע שעורים של הרב בבית, בשקט, בלילה, שלא ישמעו. אם ראו אותי החברות, השכנים או חברים לעבודה אומרת תהילים, מחליפה בגדים לחצאית, מברכת ברכת המזון, ישר היו שואלים: השתגעת? מה את מתלבשת כמו איזו דוסית ממאה שערים? שלא תחזרי לנו רק בתשובה! ואני מיד הייתי מתנצלת כאילו עשיתי משהו רע. כאילו אנחנו לא "עם חפשי בארצנו"... ניסיתי להסביר לכולם שאני לא חוזרת בתשובה, רק סתם שומרת שבת. לא חוזרת בתשובה, חלילה, רק סתם לובשת צנוע, סתם אומרת פרק תהילים. אז הבנתי שיש אנשים שאוהבים אותי כל עוד אני כמותם וכל עוד אני "בסטייל" שלהם, אבל אז פתאם קצת "סטיתי" מהדרך והתלבשתי אחרת, או שמרתי שבת, אז אני נחשבת כבר ל"משוגעת קיצונית" ולא כל כך טוב להיות איתי. אני הרי כבר לא כל כך נוסעת בשבת לא כל כך מאזינה לרכילות ובדיחות לא נקיות, הכל נראה לי ריק וסתמי. משהו אחר כבר ממלא אותי...

אבל, אני לא אתן לאף אחד לקחת ממני את מה שהשגתי... כך במשך שנתים התחלתי יותר ויותר להתחזק, אפילו אמי כבר חיכתה לי כל ערב שאחזור משעור ואספר לה איך היה. גם היא נהייתה פתאם צמאה מאד. סוף סוף הבת שלה הפסיקה עם השטויות, היא מסתובבת בחברה טובה...

אחרי שנה של תשובה עדין היתה בי אשליה שאפשר להיות דתיה עם דעות 'ציוניות'. לא צריך להיות "פאנטיים". דתיה עם חצאית ומכנסים. דתיה אבל אם חולצות קצרות. עדין לא היה לי אומץ לעשות שינוי מהותי, אמיתי...

ואז חלה עוד תפנית. נסעתי עם חברה לצפת ופגשתי חרדים הדואגים לקרב לבבות. העיקר אצלם היה לגלות לי את הקב"ה והתורה הקדושה. התארחתי אצל משפחה וראיתי בשבת את האבא חוזר מבית הכנסת והילדים "רבים" מי ישב לידו. "שחור עם פאות וכובע" שמלא שמחת חיים ואמונה. אשה "דוסית" עם פאה ישנה, מקשיבה לכולם עם חיוך גדול. תינוק צורח עליה, ילדה קטנה מאחוריה ומפריעה לה לאכול, ילד קטן מושך אותה כדי לזכות בתשומת לב ותוך כדי כך הגדולים מבקשים הוראות איך לסדר את השלחן, איך להגיש. כולם משתדלים שלא להפריע לאבא שאומר דברי תורה. הכל בנועם, בסבלנות גדולה שלא תאמן. רק אז הבנתי שעד אז לא הבנתי כלום.

החלטתי "לזרוק" את השכל שחשבתי שהיה לי ולנסות לקיים דברים, קודם כל, בלי להבין. רק כי הקב"ה מצוה. וכך היה. התפללתי ובתמימות בקשתי לי זיווג מתאים, הגעתי לציון רבי יונתן בן עוזיאל ואמרתי פרקי תהילים. בתמימות הכרתי את בעלי הצדיק, בתמימות התחתנתי תוך ארבעה חדשים. ברוך ה'. היום אני מודה לקב"ה על כל מה שעברתי וכשם שאני מברכת על הטובה, כך גם על הרעה, כי להכל יש סבה. הכל נעשה בהשגחה פרטית ושום דבר לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון.

ונשארה לי רק משאלה אחת מכבוד הרב וארגון שופר: הורי היום הרבה יותר מפויסים עם הדת, אמי במיוחד. אני בטוחה שהיא היתה מעיזה לחזור בתשובה אילו אבי היה מקבל זאת בברכה. אמנם יש בבית כשרות, קדוש בשבת ובערבי חג כמו בכל משפחה ספרדית-מסורתית, אבל הייתי רוצה בשבילם קצת יותר מזה. שיתקרבו באמת לאבא שבשמים.

כאמור, יש לי אבא לא קל, למרות שהוא איש חסד ונתינה ענק. הייתי רוצה שלפחות עכשיו, כשהוא כבר סבא לנכדים ברוך ה' ויש לו נחת מהילדים והוא לא צריך יותר לעבוד ויכול לנוח קצת פיזית וגם נפשית, מכל המתחים והבעיות, שיזכה גם הוא להתקרב לה' יתברך ולחזור לדרך של אבות אבותיו - לאמונה הפשוטה בבורא עולם. אני בטוחה שבעקבותיו אחי הקטנים יזכו לגדול לתורה ולמעשים טובים. אני מרגישה שבגדתי בהם שהשארתי אותם עם זוג הורים מבוגרים, שלא מבין ללבם וזאת הדרך היחידה - לגשר ולצמצם את הפערים דרך התשובה אליו יתברך.

לא הייתי רוצה שאחי הקטנים חס ושלום יעברו את כל הדרך שעברתי. את כל הסבל, הבכי, הצער והיסורים. את כל האכזבות והקשיים. הייתי רוצה שלפחות להם יהיה "סור מרע ועשה טוב"!

אם תוכלו, כדרככם בקדש, לנסות לעזור לי לקרב עוד משפחה לאבינו שבשמים, שאוהב אותה מאד. לגלות לה את הדרך הנעימה והטובה, אני אהיה אסירת תודה לכבוד הרב ולכם תמיד! אשריכם שאתם זוכים לקרב יהודים לאביהם שבשמים, תודה רבה על כל מה שאתם עושים ותבורכו מפי עליון".

בסוף המכתב מצרפת הכותבת את חתימתה וניכר שגם את כל שאיפותיה היא מרכזת בבקשה זו. יום לאחר קבלת המכתב כבר נקט ארגון שופר בצעדים הראשונים למלא את הבקשה מתוך אמונה שבימי הרחמים והסליחות בשנה הבאה כבר תמצא אותה משפחה עמוק עמוק בתהליך של שיבה אל חיק היהדות.

'ארבע כנפות' גליון מס' 75

תמונות מההרצאה שהתקיימה ביקנעם

מפטיר יונה באילת

אילת היתה פעם בבחינת נינוה - עיר של חוטאים שרעתם עלתה לפני בורא עולם. אפילו המונח "רד אל נינוה" המבטא אצל יונה את הדיוטא התחתונה שבה הוא נקרא לפעול, מצאה לה מקבילה בנוסח "לרדת לאילת" שהפך מטבע לשון קבוע אצל כל ישראלי ממוצע. אלא שלא כמו אצל יונה, כאן לא השתמטו ראשי המעוררים לתשובה משליחותם והם פקדו את העיר פעם ועוד פעם, זרעו ועיבדו עד שגם תושבי אילת כמו אנשי נינוה בחרו להאמין באלקים ורבים שבו מדרכם הרעה.

מאז המהפכה הגדולה שחולל הרב אמנון יצחק במבצע המליון הראשון באצטדיון יד אליהו במעמד של 10,000 איש וכשסחף עשרות צעירים אילתיים שבאו בשני אוטובוסים לערב הגדול לשוב בתשובה ולהתעטף בציצית ורבים מהם יושבים באהלה של תורה עד היום ומתועדים בסרט 'למה שקרו אותי', עשה הרב אמנון יצחק מס' פעמים בשנים האחרונות את הדרך הארוכה לאילת, אמנם לא בספינה על הים הטומן גם כאן, דגי ענק. בכינוסי עצרות ענק, נשא הרצאות לטהר את העיר ותושביה והשיב לב תועים בערבה אל אביהם שבשמים. אחת מההרצאות האלה, שסחפו את ההמונים, הונצחה בשנה האחרונה בסרט מפעים ומרגש הנושא את השם "זה גבר" שהפך לאחד מהקלטות הנחטפות והמשכנעות ביותר במערך הקלטות של ארגון 'שופר'.

ערב ראש השנה תשס"ה שב הרב אמנון יצחק לאילת, לחזק את השבים ולצרף אליהם את הנותרים מאחור. האולם היה מלא מפה אל פה ורבים שרצו להכנס ולא הצליחו נותרו מחוץ לאולם, אך השפעתם של הזריזים שכבר הפכו, בעקבות עצרות העבר לבני תורה, זרזה את הנחשלים מאחור, לעשות מעשה לפני חתימת הדין.

לא פחות מ 60 צעירים (!) קבלו על עצמם, בעקבות ההרצאה, את דרך התורה וכצעד ראשון החליטו להתעטף לאלתר בטלית קטן. נשים רבות, עשרות, קבלו על עצמם כסוי ראש ורבים אחרים, שכבר התחזקו, קבלו על עצמם קבלות חזוק שונות לתקון עצמם וסביבתם.

גם אם לא התכוונו לכך היה הארוע כולו חלק משלים לסרט "זה גבר" שהנציח את הקודם לו. הוריו של הצעיר שהשתתף בעצרת הקודמת ובקש שהרב יברכו שהוריו יחזיקו בדרכו ויחזרו גם הם בתשובה שלמה, התיצבו להודות, קבל עם ועדה. האבא עוטה הציצית והאמא עם כסוי ראש המכסה כל שערה בראשה באו לבקש הפעם את ברכת הרב שגם שתי בנותיהן ילכו בדרכם. הרב בירך והשתים, שנכחו באולם היו מוכנות לקבל על עצמן,

"בינתים, על החשבון" כסוי ראש בכל שבת, מכניסת השבת עד יציאתה.

צעיר אחר, בהרצאה קודמת הציג שאלות שנונות בעניני מחשבה לרב אמנון יצחק ובטרם נענה החמיא לו הרב על שאלותיו ודרך חשיבתו ואמר לו "יש לך שאלות של למדן" הופיע הפעם כבן תורה. מתברר שהיום הוא לא רק למדן ושקדן אלא מעביר שעורים ומשכנע את האחרים להצטרף ללומדי התורה.

ואם לכך זכתה אילת, בזכותו של הרב אמנון יצחק, מה פלא הוא שגם הילדה הרכה, שבהרצאה הקודמת באילת הובאה ללא שערות כשהיא מכוסה במטפחת בעקבות מחלת הסרטן, על ידי הוריה שבקשו את ברכת הרב לרפואתה וקבלו עליהם קבלות וחזוקים, התיצבה בהרצאה האחרונה כשהיא בריאה ושלמה.

במהלך ההרצאה הרב סיפר על העיר קושטא היא העיר לוז המפורסמת שתושביה דברו אמת ולא מתו עד שהיו יוצאים חוץ לחומה ומתים, שלצערו אין עדין לעיר אילת שם טוב וודאי לא קושטא, למרות ההתחזקות הגדולה של אלפי יהודים בקרב התושבים. תוך כדי דבור הגיע לידי הרב פתק שבו כתוב: אילת גימטריא אמת. הרב הקריא את הפתק והקהל התפרץ במחיאות כפים סוערות. עוד זה בא ופתק אחר מגיע, אילת ראשי תיבות: 'אין יום ללא תורה'. ההתלהבות הרקיעה שחקים והקהל היה מאושר.. על כזה נאמר: "ארפא משובתם אהבם נדבה".

'ארבע כנפות' גליון מס' 76

תמונת מחזור באילת תשס"ה

שחר חדש הפציע

שחר הוא צעיר ישראלי מבית טוב, שעשה את המסלול הרגיל והמוכר של למודי תיכון, צבא, נדודים במזרח ובטומאותיו ונחיתה אל תוך המציאות הישראלית המטורפת.

לפני 11 שנים, כאשר למד בתיכון, שכנע אותו חברו הטוב, שהושפע מהקלטות של הרב אמנון יצחק, לבוא עמו למשרדי ארגון שופר ולקבל את ברכת הרב שתסלול את דרכם לשוב בתשובה. שחר הסכים ללכת עמו, גילה נכונות להסיר באותה הזדמנות את ה"קוקו" שצימח, אבל כשהגיעו למשרדי "שופר" קבל רגלים קרות ונסוג.

החברות ביניהם נמשכה למרות שדרכם באמונה התפצלה. הם דור שני לחברות שהתחילה אצל שני האבות שהם בעלי תפקידים בכירים מאד ובעלי השפעה בצה"ל. "האבא של החבר, הוא דעתן ומעורב הרבה יותר מאבא שלי השתקן" - מספר השבוע שחר לרב אמנון יצחק, כאשר הוא מתאר את מעורבות ההורים בתהליך שהם בקשו לעבור יחד. כשמבקש החבר מהרב אמנון יצחק עצות כיצד להתמודד עם האב הדעתן ש-11 שנה אחרי שהוא בחר בדרך של שמירת מצוות עוד מסרב להסכים עם דרכו של הבן והוא פורש לארכה ורחבה מחסומים ממש כפי שהוא עושה במסגרת תפקידו הצבאי, משיא לו הרב עצה לא לפני שחולק על ההגדרה "דעתן" וקובע: "קוראים לזה גאוותן"!.

חברו של שחר היטלטל אנה ואנה עד שהתיצב. "בצבא היתה לי שוב ירידה, אחר כך התחזקתי והתחזקתי והיום אני דבק באמונה ומשתדל לשמור, לעשות ולקיים, למרות שבבית לא מקילים עלי". שחר עצמו, כאמור, שמר על קשר עם החבר, אך לא קבל החלטה, למרות שידע תמיד, שבסוף זה יגיע. "האמת הפנימית יקדה בי כל הזמן" הוא אומר.

השבוע, בעיצומם של ימי התשובה, שוב התיצבו הוא וחברו הטוב, שכבר קבל עליו עול תורה ומצוות, במשרדי ארגון "שופר" ובקשו לקבל את ברכתו של הרב אמנון יצחק, זה כדי שימשיך ויתמיד בדרך שבה בחר, דרך האמת. ושחר כדי שיצליח להתמודד עם כל המכשולים שעיכבו אותו ב-11 השנים האחרונות.

"**הרב אמנון יצחק:** הפעם אתה נחוש?

נחוש מאד".

שחר לאחר גזירת הקוקו

ללא פיק ברגלים שכשלו אז וקפאו, הוא עמד זקוף ובקש להסיר את ה"קוקו". הרב אמנון יצחק, שנוהג לעשות זאת בעצמו רק לאחר הרצאות ועצרות תשובה, נענה להפצרותיו בהתחשב בכור ההיתוך שעבר במשך 11 שנים. בתוך דקות נגזזו מחלפות ראשו ו...שחר חדש הפציע.

מצטרף ראשון לרשימת השבים לשנת תשס"ו.

'ארבע כנפות' גליון מס' 76

כוכב השחר

אין לשחר זה ולשחר השני כל קשר. בלא ידיעתם הצטלבה דרכם בצומת הדרכים אל היהדות שבה נצב הרב אמנון יצחק. ביום שבו גזז שחר א' את הקוקו במשרדי 'שופר' הגיע מכתבו של שחר ב'.

"שמי שחר, בן 28, תילוני מרמשון לציון. לאחרונה התחלתי לשמוע הרצאות שלך ויש לי כמה דברים לומר.

א. בשאלת ההרצאות שאלת מה התשובה התילונית לשאלה "למה בכלל לעזוב?" לתילונית אין תשובה לשאלה הזו מהסיבה הפשוטה שהם לא עוסקים בשאלה זו. שם המידע לא עוסק בשאלה הזו.

אדם תילוני מודרק מכיל 0 להיסטריות חומריות. ולפי עריכים אלה הוא מתחנק.הם טרודים כל כך בלענין הקיום היומיומי, שאין להם שום רצון, או צורך לעזור ושאלות שאלות פילוסופיות כאלה. בקיצור, השאלה הזו תופסת הרבה תילונים ללא הכנה וכוראת להם לחשוב.

ב. אני בתקופה האחרונה די מקובלת, כי אני מרגיש שאני חי פי דיק בעצמי. לא מוצא טעם בכלום. פתוני רכילות שהייתי קורא בעבר - חדלו מלעניין אותי ואני כלפי נהפך כשאנשים מסביבי מתחילים לרכל - אני מתרחק. (באמצע התקשורת מפוקפקת לא בקשו אותי בכלל שיבואו הנה אני מסודר). בכל מקום שאני מסתכל - אני רואה רק הרסנותי, ריקנות, טיפשות. אני קם בבקר, מתקנון בקיצור שלי ומבין שהנשמה לא שלי. לא עשיתי כלום כדי לקבל אותה. נולדתי לתוכו ומאז הוא שלי. אבל הנשמה לא שלי. הוא בלי סיבה. אני מחייך אותו מתישהו ואז הוא שלי. שמשהו שהיה איתי כל החיים בהחלט אני מבין שהנשמה לא שלי בכלל. בקבור, התחלתי לחשוב על כל הדברים שלקחתי לה היות כאוכן מצליח, מכל הבגד שהאדם חי - זה נס קטן שבמו. מליוני תאים שחיים כל שניה בתשומת מדהים. מחשבות מהמוח הזה.

אני בשת במקבוע חדש, שלך אחרי ההרצאות שלך שם ירדה לי האוטיקציה להבליח ולהתעשר כי אכן האדם אחרי כסף הוא אדם אינסופי, כמו אים מליונים שאדים לי תסר טעם עכשיו... מה נשאר?

ב. תמיד הייתי מרגיש את עצמי שעם יום אחד האנק יהיה בשאלת על הפנים ואין לאן לברוח -תמיד אני יכול... אני ירד הזה יעמד חולני שבלו היו ימים שהזה מעורר אותי שתמיד קיימת האופציה לעשות "שטקייפ" ולצאת מהזה... עכשיו אני מבין שהזה לא עוקף כלום... סצרית לי את פתח המילוט לשלת חרום. משמח שם תוכל לענות לי על כמה שאלות קטנות שעולי יעצרו להפיק מעט את הערפל הבקר המקיף אותי:

1) אני יודע שיש חיי עולם הבא. קראתי על זה ספרים עוד בתקופת הבקאל. ידעתי שיש גלגול, נשמות ואני מכיר את התהליכים הרשומים שמתרחשים מיד לאחר המוות. מה שנשאר אבל בערפול מותלט זה מה עוברים בהיהנם? מישהו סיפר מה קורה שם? יש עדות של אנשים שהיו בהיהנם? כנ"ל לגבי גן עדן. זה אחד התלקים החשובים בשאלת שערין חסרים לי.

2) שם התורה ניתנה בשמאד הר סיני - הרי שמשמאד הר סיני שמור להיות האתרוג האחרון האתוצר בתורה. שכן בשת נתינת התורה - בתיבתה הושלמה בקר ומשמאד הר סיני שמור להיות הקבר האחרון שנכתב בה. שם בק כיבד בתובים בתורה שם קורות עם ישראל שהתרחשו לאחר נתינתה?

3) בשמאד הר סיני שם הבנתי נכון קבלנו שני לוחות משבן עם 10 משפטים.

איך מזה הצלנו לספר הבקה שיש לי עכשיו בידי?

4) איך אפשר ללמוד בישיבה מהבקר עד הערב להיות סצור בחדר אחד עם אותם אנשים? בתור תילוני, שאינו מורכל בקבר כזה - זה מפחיד מאד. שם אני מתלט לבלת לישיבה זה שאחר שאני מוותר על אור השמש? על הטבע שאני כל כך אוהב?

על כל הדברים הנוספים שיש בחיים? כשהייתי בבית ספר לא יכולתי להתאפק שתהיה בקר הפסקה. אז איך אוכל ללמוד מהבקר עד הערב? נראה לי בלתי אפשרי לתלוטין שם שם אני רוצה".

שחר

תהיות של מתחיל. אבל נראה שלשחר ב' יקח הרבה פחות מ- 11 שנים ששחר א' נזקק להם כדי להגיע לידי החלטה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 76

טלטולי השבת של אלעד מלונדון

נסיון החזרה בתשובה הוא מעשרת הנסיונות הקשים שנכונו לו לאדם. להשליך הכל אל "כבשן האש" לעקוד את מה שנחשב כ"חיים" ושבלעדיו אי אפשר, להראות כתמהוני בעיני המכרים והחברים הקרובים, כל אלה אינם דברים של מה בכך. המרחק בין ההתבססות בדרך האמונה לבין משבר שחלילה עלול להתרגש הינו גדול ופעילי 'שופר' מתמחים בהקלה בעזרת נסיונם על בעלי הנסיונות ובהרחקת סכנת המעידה מהם. אלה שהחליטו, לרוב אחרי שהשתכנעו מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק, או מהקלטות שלו, לקבל עליהם עול תורה ומצוות, פונים לקבלת יעוץ והכוונה, ממשיכים להופיע בעצרות החזוק ונהנים מליווי אישי בכל שלב שהם מתקשים בו.

אינו דומה נסיונו של זה לנסיונו של זה. האחד מתקשה בשינוי הלבוש, האחר בנתוק מן החברה הקודמת, אצל זה התעוררה שאלה של שלום בית ויש מי שמתגבר על כל אלה אך מתקשה בקיום מצוות, בשמירת השבת, בבחירת תכניה או בקביעת סדרי עדיפויות ללמוד תורה. כל אלה מתנקזים אל הרב אמנון יצחק ופעיליו בארגון שופר והם מוצאים לכל אחד מהם את שביל הזהב אל סוף הדרך, לשם מגיעים כשהם למודי נסיונות.

ויש שעושים את אותה דרך קשה הרחק ממרכז הפעילות היומיומית של ארגון שופר והם נעזרים בשלוחות הארגון בארצותיהם. כזה הוא אלעד, צעיר בן 25, שנקלע אל תוך הנסיון הקשה בעקבות האזנה וצפיה לקלטות של הרב אמנון יצחק.

אלעד הוא צעיר אינטלגנטי, מלא בשאיפות שבגיל צעיר יחסית הצליח עסקית והוא מפעיל 15 בתי 'בוטיק' בקניונים מרכזיים בלונדון. הוא מרויח יפה, מילא את כל הצפיות שציפה מעצמו בגיל הזה ואולי יותר מהם ופועל להרחיב את עסקיו בצורה בטוחה ומחושבת. מכריו רואים בו מודל לחיקוי ומקנאים בהצלחותיו.

ביום ששי האחרון, שעה לפני שבת, השיג אלעד את מספר הטלפון של יהושע פרנקל מפעילי ארגון שופר בלונדון ושטח לפניו את מצוקתו. מסתבר שמזה כמה שבועות, הוא "נתפס" בקסמם של קלטות התשובה של הרב אמנון יצחק. הוא ידע עליהם עוד בהיותו בישראל אך לא טרח אפילו ל"הרים" אותם ובודאי לא לשים אותם בטייפ, במחשב ובמכשיר הוידאו. היום הוא סבור שאולי היה זה הפחד שהטריד אותו, שמא ישתכנע ויפסיד את "עולמו". לא כן בנכר. כאן הרגיש הרבה יותר משוחרר, פחות מחויב לסביבה העוקבת, לוחצת ומשפיעה וכשמצא את הקלטות באחד ממקומות הבילוי של הצעירים החליט שהן ראויות להתייחסות שלו לפחות כמו כל חומר אחר בעברית, שהוא מצרך מבוקש במקומות אלה.

הוא נטל אותם, צפה בהם פעם ועוד פעם ועוד פעם והדברים דברו אל לבו. אלעד חזר לאותו מקום בילוי, תר אחר עוד קלטות של הרב אמנון יצחק ומאז הם מלווים את זמנו הפנוי. אפילו בשעה ששוחח ביום ששי, לפני כניסת השבת, עם פעיל שופר בלונדון, נשמעה קלטת של הרב אמנון יצחק ברקע.

"היום קבלתי על עצמי שמירת שבת" - אמר הוא לפעיל - "אלא שאני איני יודע איך אעשה זאת ו-15 בתי העסק שברשותי פתוחים בשבת. איך אוכל לשמור שבת כאשר אני יודע שבכל רגע ורגע ביום שבו עם ישראל מצווה בשביתה ממלאכה, הקופה שלי מתקתקת ואני מרויח כסף" - הוא שאל כשקולו משדר דאגה כאדם הנקלע למבוי שאינו יודע כיצד להחלץ ממנו. יהושע פרנקל ניסה להרגיעו: "בהלכה היהודית אין דבר שלא ניתן לו פתרון. אני איני רב פוסק ואיני יכול לומר לך מה הפתרון. העיקר שתתחיל בשמירת השבת ואנו נדאג לברר עבורך את הצד ההלכתי".

אלעד לא התרצה. "אני את רוב רווחי עושה ממכירות בשבת. ואני איני רוצה פתרון של בדיעבד. אם קבלתי על עצמי להתחיל ולשמור שבת, כשלב ראשון בתהליך כולו, אני רוצה שהשמירה תהיה מוחלטת. בלי פתרונות מאולצים. גם אם אפסיד את פרנסתי, אני רוצה בקיום השבת".

לנחישות הזו כבר לא יכל פעיל 'שופר' והוא החליט, עוד בטרם נכנסה השבת, להעלות את הסוגיה על שלחנו של הרב אמנון יצחק ולהתייעץ עמו כיצד לטפל במקרה. הרב החליט שלא לדחות את הטפול ופנה לאלתר אל אלעד וקיים עמו שיחת טלפון שבה הביע אלעד שוב את הסכמתו להפסיק לגמרי את הפעילות בשבת, ללא הערמה, אך הביע את חששו שההסכמים שהוא חתום עליהם עם הקניונים לא יאפשרו לו להשתחרר מהפעלתם בשבת.

בסוף השיחה ולקראת כניסת השבת ממש, סוכם כי אלעד ישמור את השבת הראשונה באשר הוא. השבוע יעביר אלעד את כל ההסכמים והחוזים שעליהם הוא חתום עם 15 הקניונים, כדי שהרב אמנון יצחק יברר עם מומחי משפט את מידת ההתחייבות שבהם ויניח את הנושא כולו להכרעתם של גדולי הפוסקים.

בשבת הקרובה אלעד כבר ישמור שבת עם כל דקדוקיה וידלה ממנה כחות לשמירת מצוות מלאה בכל ימות השבוע.

'ארבע כנפות' גליון מס' 78

הרב אמנון יצחק עם הרב יהושע פרנקל מלונדון

הרצאה באנגליה מתוך הסרט 'very happy'

ארבעה בחורים מאילת השתלבו בישיבות בעקבות הרצאת הרב אמנון יצחק

שנים רבות פועל הרב אמנון יצחק באילת. המהפכה היהודית ניכרת היטב בעיר ואם עדין יש מי שמתעקש לשמור את כתמי העבר, אלה האורחים המגיעים מחוץ לעיר שכבר אינם זוכים לשתוף פעולה מצד כל תושביה. עדין לא מדובר בעיר של צדיקים, אבל בהמשך גם 'עיר החטאים' כבר לא יקרא לה.

השינוי הוא מתמשך. חבר מביא חבר, משפחה מחזקת את רעותה, אזורים נקיים ההולכים ומתרחבים. זוהי תוצאה של עבודה עקבית לאורך שנים, שהרב אמנון יצחק התחיל בה והמשיך בסיועם של רבנים וארגונים נוספים שנרתמו כהמשך המתבקש לפעולותיו. אבל ההרצאה האחרונה, בעשרת ימי תשובה, שבה השתתפו המונים, היתה לרבים בבחינת "מכה בפטיש", גם אם אינה במלוא מובן המושג הזה ואינה מוגדרת כגמר מלאכה. "יש עוד הרבה מה להמשיך" - אומרים פעילי ארגון שופר במקום ובראשם אריה אלמלם מי שארגן את העצרת הגדולה עם הרב אמנון יצחק.

השבוע, בישר אריה אלמלם לרב אמנון יצחק את הבשורה המשמחת על ארבעה מהצעירים שהשתתפו בהרצאה, שקבלו על עצמם, בעקבותיה עול תורה ומצוות ולקראת תחילת זמן החורף הצטרפו לישיבות. "הדרכנו אותם, ב"ה בדרך הנכונה, ליוינו אותם בתחילת הדרך, יצבנו אותם ושלבנו אותם בישיבות. 2 מהם כבר לומדים, כתלמידים מן המנין, בישיבת 'מחנה ישראל' בירושלים. הבלונדיני, שהסיר במהלך עצרת התשובה את הקוקו וזכה לברכת הרב, לומד בישיבה של הרב פלאבני בבית שמש וצעיר נוסף, עומר שמו, שהתורה ומכמניה שבו אותו בעקבות ההרצאה, הצטרף לישיבת 'אור החיים' של הרב ראובן אלבז.

ארבעה צדיקים שצמחו באילת ויצאו ממנה לקנות תורה ויהדות ועוד היד נטויה.

בעקבות ההצלחה הגדולה החליט ארגון שופר לפתוח בקצה הדרומי של מדינת ישראל סניף של הארגון, מקום שבו יתרכזו אלה שכבר נחשפו למאמר: "הרוצה להחכים ידרים", המיושם באילת הלכה למעשה. בראש הסניף הממוקם ב'מרכז הרוחני להכונה יהודית' שברחוב האטד 6 בעיר עומד אותו פעיל מופלא בעל הזכויות, אריה אלמלם, המקדיש את כל עתותיו כדי לקצור את מה שהרב אמנון יצחק זרע. "הצבנו במקום מסכים גדולים וספרי קדש ובמשך כל שעות היום ורוב שעות הלילה, מגיעים לכאן צעירים, חיילים ובני המקום, צופים בקלטות של הרב אמנון יצחק, מדסקסים, מבררים ושואלים וגם משתתפים בשעורי תורה במסגרות שונות לבנים ולבנות. כמו כן פתחנו ספריה להשאלת קלטות של הרב אמנון יצחק וההיענות גדולה מאד. מי היה מאמין שזה יקרה, אי פעם באילת"?

לאור הצלחת הפעילות של ארגון שופר באילת והתוצאות המרשימות של ההרצאה האחרונה, החליטו בארגון שופר לקיים בעוד מספר שבועות סופשבוע ארוך של למוד וחזוק לתושבי העיר. הרב אמנון יצחק יגיע לעיר ויקיים באחד מבתי המלון שבה מרתון של הרצאות ושעורים במתכונת שעורך שופר לחברים השותפים בתכנית 'חי כפלים' ו'כח כפלים' המחזיקים את מפעלי התשובה והתורה של ארגון שופר בארץ ובעולם.

'ארבע כנפות' גליון מס' 79

ר' אריה אלמלם והרב אמנון יצחק באילת

הויכוח ששכנע למעלה מששים צעירים לעטות ציצית

התנגדות של ההורים היא אחת מהתופעות הקשות שחוזר בתשובה צעיר נאלץ להתמודד אתם. כשהיא מופיעה במעטפת "אידאולוגית" ההתמודדות מורכבת עוד יותר. המדריכים והמלוים, מארגון שופר מציעים דרכים מגוונות, המותאמות לגופו של כל מקרה.

ליאור, בחר בדרך לא שגרתית. אביו "דעתן" לא קטן, שאינו מגלה התנגדות חזיתית, אלא ספוגית וחמקמקה. ליאור, הצליח לשכנע אותו לבוא עמו השבוע להרצאה הגדולה של הרב אמנון יצחק, שהתקיימה בחולון ולהפקיד את מלאכת השכנוע בידיו של הרב.

כמו כל ספור מתח גם למפגש הזה היה סיום לא צפוי

ליאור: "כבוד הרב, אני חזרתי בתשובה לפני שנה בערך, אני מאושר אבל ההורים, לא כל כך מקבלים את הענין של החזרה בתשובה שלי. הם טוענים שצריך להיות בן אדם טוב אבל לא להיות קיצוני. לא צריך אפילו לשמור שבת. אבא שלי טוען שאי אפשר להוכיח שצריך לחזור בתשובה, להיות בן אדם מאמין בה' ולשמור תרי"ג מצוות. הבאתי אותו לכאן כדי שתוכיח לו... שלא יהיה לו ספקות בלב, שזו הדרך הנכונה".

האבא: "לנו טוב מאד כמו שאנחנו. אנחנו מאמינים כמו כל עם ישראל. כולנו יהודים. אנחנו חושבים שלא צריכים לקיים תרי"ג מצוות כדי להיות מאושרים. אנחנו מאושרים ככה".

הרב: "מה שאתה אומר זה - שלא צריך חובות, רק זכויות. אתה רוצה לחיות בלי חובות. גם אני ככה. אני אזרח טוב, מאמין במדינת ישראל, אבל רוצה בלי כל החוקים. אני לא מוכן לשלם מס הכנסה, לא ארנונה, אני אסתדר בלעדיהם. אני לא רוצה לשרת בצבא, אני רוצה לנסוע באדום מתי שמתחשק לי והאחריות עלי. אני לא מבקש שישמרו עלי, אני לא רוצה שום דבר, רוצה לחיות כמו שאני. טוב לי ככה. לא יבלבלו לי את המח, לא ישלחו לי מכתבים על חובות. כשארצה להתנדב אני אתנדב בשמחה, אם אני ארצה לתמוך קצת בממשלה, אני אתן להם כמה גרושים מידי פעם אבל זהו. אני מבקש להשאר ככה ונא לא להפריע. מה אתה אומר על זה?"

האבא: "א-לקים לא זקוק שיעשו למענו, מליון ואחד דברים... אם הוא קורא לבבות הוא לא זקוק לזה".

הרב: "אני רוצה לשאול אותך: במדינתנו הקטנטונת אם אני לא אשלם מסים היא תתמוטט? היא זקוקה לי דוקא ? עלי עומדת המדינה? אם הייתי קם ומחליט לרדת לחוץ לארץ, הם הרי לא יכולים לעכב אותי, אז מה אכפת להם, אם אני לא משלם פה? אני חייב להיות דוקא שם, בשביל לא לשלם? המדינה שלנו הרי "בוחנת לבבות" ויודעת שרובם מעלימים מס, אבל היא רוצה לגבות, כי היא יודעת שבשביל להתקיים צריך לגבות. אתה צריך להבין שלהקב"ה יש סבה למה הוא ברא את העולם. הוא באמת לא צריך אותך ואותי, לא את העולם ולא כלום. ואם ככה למה הוא ברא את העולם?"

האבא: "הדוגמאות האלו לא קשורות"!

הרב: "תיכף תבין איך זה קשור. הפנס הזה לא צריך אותי! אכפת לו אם אני משתמש בו או לא? אם אני אכבה אותו הוא יתרגז? ברור שלא. אבל אם מישהו עשה את הפנס הזה הוא עשה אותו למטרה מסוימת. לא כדי שהוא יהיה כבוי, אלא כדי שהוא יהיה דלוק, שהוא ישמש למטרה מסוימת. לכן עשו לו גם אפשרות להגביה ולהוריד, זאת אומרת: בעצם זה שאני רואה שהוא מתוכנן מישהו עמד מאחורי התכנון ויש לו יעוד ומטרה, לא יכול להיות שזה נעשה סתם, לא יכול להיות שמישהו יצר מצלמה כמו זו שממולנו ושהכונה שהיא לא תצלם בסוף. לא יכול להיות!

למה הקב"ה ברא אותנו כברואים שונים מבעלי חיים? למה אנחנו קצרי חיים ומתים בסוף? חשבת למה זה? אם היו אומרים לאשה, את תהרי במשך תשעה חדשים, בסוף תולידי שקית חול היא היתה מוכנה להרות תשעה חדשים? ומה היא מביאה בסוף? - שקית חול, רק שהיא הופכת לחול אחרי תשעה חדשים אלא אחרי שבעים שנה. חסר להקב"ה חול שהוא צריך גם אותי וגם אותך כשקיות חול? שמעת פעם דבר כזה שפעם מישהו בונה מגדל ענק בשביל בסוף לפוצץ אותו, חוץ מאל-קעידא? המסקנה היא שאם יש בוחן לבבות יש מצוות, יש חוקים, יש כללים. אם יש מבחן, יש בוחן, יש תוצאות. אם יש תוצאות יש מסקנות מהתוצאות. מה עכשיו אתה אומר"?

האבא: "לא שכנעת אותי"!

הרב: "ברור שלא! אבל הבנת מה שאמרתי"?

האבא: "טוב מאד"!

הרב: "אם הבנת אז אני אשאל אותך שאלה ספציפית וממוקדת: יש בורא לעולם"? **האבא:** "בודאי שיש"!

הרב: "מאיפה אתה יודע"?

האבא: "יש כח עליון"!

הרב: "אני אומר שאין! תוכיח לי שיש"

האבא: "אני מאמין בכח עליון"!

הרב: "מה זה מאמין, מאמין, זה פנאטי, הוכחות אני רוצה, כמו שבקשת ממני".

האבא: "כי אני לא מסוגל להוכיח את ההפך אבל"...

הרב: "יפה! זאת אומרת אתה יכול לחיות אולי בטעות, כי אין לך הוכחה לדרכך. זאת אומרת שאתה אומר בעצם: אני מהמר על חיי! אם אתה צודק, זה לא מענין אותי. ואם אני טועה, זה גם לא מענין אותי. אין לי הוכחה שאני צודק! אבל, אני בטוח שאתה לא יכול להוכיח, לכן אני לא הולך בדרכך, זאת אומרת, אתה ודאי טועה!. עובדה, שעד היום חיית כך וזה הספיק. בתור אדם אינטליגנט כמו שבקשת ממני, אתה צריך לתת גם לעצמך תשובה. אם אין לך תשובה, אתה בבעיה. להאמין זה יפה. יש אחד שמאמין בבודהא, יש אחד באותו האיש, יש אחד במוחמד יש אחד שמאמין במעביד שלו, יש אחד שמאמין בכסף. איפה ההוכחה מי צודק? הבן שלך, בן חמש, שואל אותך: "אבא יש א-לקים? תוכיח לי!" מה תגיד לו? - "תאמין, כדאי לך". "למה כדאי לי אבא? יותר טוב שאני לא אאמין. אם אני לא מאמין אני לא חייב לאף אחד כלום, למה להאמין"?

אבל אני אוכיח לך! והשאלה היא: האם אתה רוצה"?

האבא: "אני אומר שזה שאתם מנסים להעביר ילד לקיים תרי"ג מצוות, זה אולי עושה טוב למישהו, אבל הוא עושה נגד ההורים שלו, הוא עוזב את המשפחה, הוא מתנתק מהמשפחה, זאת לא דרכנו."

הרב: "מי אמר? אולי אתה מתנתק מהבן שלך"?

האבא: "התוצאה היא אותה תוצאה".

הרב: "נכון, אבל אולי אתה האשם הראשון, שלא גידלת

אותו בדרך הנכונה, האם בחנת את שתי הדרכים בשביל להחליט לבן שלך מה נכון? אם יש לך הוכחה שאתה צודק אשריך, אבל אם אין לך, למה תהמר גם בחיי ילדיך? אז אם באת להוכיח לבנך שאין הוכחה, טעית! כי אני אוכיח, השאלה שוב: האם אתה רוצה הוכחה"?

האבא: "רוצה".

הרב: "תופתע, אבל אתה ההוכחה שיש בורא לעולם, אפילו אם אתה טומי לפיד, אתה ההוכחה. יש רק שתי אפשרויות: או שאתה בורא, או שאתה נברא. מה אתה? בורא, או נברא"?

האבא: "נברא".

הרב: "אם אתה נברא, יש שתי אפשרויות; או שאתה בראת את עצמך, או שנבראת ע"י מי שקדם לך. מה אתה אומר"?

האבא: "ברור שנבראתי!"

הרב: "...ע"י מי שקדם לך. עכשיו השאלה היא; אם הוא בורא או נברא?.

אם הוא נברא, הוא כמותך ואם הוא בורא, אז הוא לא נברא. אם נקח את כל הנבראים כמותך ונלך אחורה אחורה ונגיע לראשון שבנבראים שברור לנו שהם נבראים כמותך, מוכרח להיות שהנברא לא ברא את עצמו, נכון? למה הוא לא ברא את עצמו הנברא? כי אם הוא ברא את עצמו יש שתי אפשרויות; או שהוא קדם לעצמו, או שהוא לא קדם לעצמו. אם הוא קדם לעצמו אז הוא לא ברא את עצמו, כי הוא היה קדום לעצמו והוא לא צריך לברוא את עצמו. אם הוא לא קדם לעצמו, הוא לא יכול לברוא את עצמו, כי הוא לא היה בשביל לברוא את עצמו. לכן מוכרח שהוא נברא ע"י מי שקדם לו, שאינו כמוהו, שאם זה שקדם לו יהיה כמוהו, אז הוא גם נברא. ואי אפשר נבראים, נבראים, בלי בורא, שהרי הוכחנו שנברא לא ברא את עצמו ומוכרח שיש בורא שברא אותו.

גם מוכרח שהבורא אין לו בורא, כי אם לבורא יש בורא, גם הוא נברא. ונבראים בלי בורא, אי אפשר, אז מוכרח שיש בורא ראשון שברא לכל הנבראים והוא לא נברא, עד פה הבנת"?

האבא: "הבנתי! אבל אין בורא אחד כזה שעשה את העבודה שאתה יכול להצביע עליו ולומר הנה הוא קיים. וגם אם היה כח כזה, הוא לא בקש ממך להתפלל 3 פעמים ביום, הוא לא זקוק לזה".

הרב: "חכה, אתה עוד לא מכיר אותו. קודם לא ידעת בכלל שהוא נמצא, עכשיו הוכחתי רק שהוא נמצא ואתה כבר אומר עליו שהוא לא צריך את התפילות שלנו? קודם אנחנו חיבים לדעת שהוא לא מוגבל. כל נברא הוא מוגבל, יש לו גבולות. מישהו הגביל אותו. כדור הארץ 'הגלקסיות מוגבלות מישהו תחם אותם. אבל מי שברא את כולם והגביל אותם לא יכול להיות שהוא מוגבל".

"**ועוד דבר מוכח**: שהוא הכל יכול. אם הוא לא הכל יכול, הוא מוגבל. אולי נאמר שיש שני הכל יכול? אי אפשר שיהיו שנים! הנה לפנינו שני כוסות ונאמר שכל אחד מהן הוא הכל יכול, עכשיו נשאל שאלה; האם הכוס הימנית הזאת שהיא הכל יכול, יכולה להגביל את הכוס השמאלית שהיא הכל יכול? אם היא יכולה להגביל את הכוס הזאת, אז הכוס השמאלית מוגבלת, כי היא הגבילה אותה. ואם היא לא יכולה להגביל את זאת, אז היא מוגבלת, כי היא לא יכולה. אז אי אפשר שיהיו שני כל יכול, אלא רק כל יכול אחד.

אחרי שמצאנו את הבורא שברא את כל הנבראים והמציא את כל הנמצאים והוא לא מוגבל והוא כל יכול והוא אחד. נשאל האם הוא חכם הוא לא"?

האבא: "חכם"!

הרב: "בודאי חכם! שהרי אם אנחנו מזהים חכמה באדם, בנמלה, בעין, באזן, בלב, אז אנחנו מזהים את החכם שעומד מאחרי זה. וחכם עושה דברים לתכלית, או בלי תכלית"?

האבא: "לתכלית"!

הרב: "אם חכם עושה דברים לתכלית, מהי התכלית שהבורא ברא את הברואים? ואם הוא חכם, הוא חייב להודיע לברואים מה התכלית, מה הוא רוצה מהם. אם אני מזמין אנשים לעבוד אצלי במפעל והם שואלים אותי מה העבודה, מה התכלית שלה, לא נכין תשובה? יכול להיות שבן אדם מגיע לעולם לא מסבירים לו למה?

לכן הוא מתגלה בכבודו ובעצמו במעמד הר סיני לפני מליונים בני אדם ואומר - למה.

הוא שולח ביד עבדיו הנביאים במשך דורות ואומר - למה.

הוא משאיר כתב - "והמכתב מכתב אלוקים חרות על הלוחות" מעשי ידי א-לקים ואומר - למה.

הוא אומר מה הוא רוצה ולא עושה את זה בהופעה פתאומית. במצרים הוא שולח את משה רבינו, בשביל להגיד לפרעה "שלח את עמי ויעבדוני" "ואם אינך משלח" אז אני מביא עליך את המכות. הוא נותן את התורה ואומר מה התכלית, מה הוא רוצה".

האבא: "אבל ששה מליארד איש בעולם טועים ורק קבוצה של יהודים שהם עשרה אחוז מהעולם הם החכמים והיודעים יותר מכולם"?

הרב: "כמה מקבלי פרס נובל יש? מעטים, או רבים? ששה מליארד מטומטמים! רק אחד שקבל פרס נובל, הוא חכם?? עם ישראל לא נמדד בכמות אלא באכות".

האבא: "עוד לא שוכנעתי! אנחנו לא בקצה השני... אנחנו בבית עושים את כל הדברים של לא תגנוב לא תרצח, אבל לא צריך להגזים להגיע לתפילות במקום דברים אחרים..."

הרב: "הבנתי! אם זה מפריע לך נתמקד בזה. אם נותנים לי אפשרות והזדמנות לדבר עם בורא עולם שאתה אומר שהוא קיים ואני יכול לדבר איתו ולבקש ממנו כמה בקשות: פרנסה, רפואה, במקום לעמוד בקופת חולים, מה רע בזה? כל יום מציעים לך מכרז, אז אתה אומר הגזמתם, מה אני אהיה עשיר גדול כזה, כל יום מכרז? למה לא, מה רע? גם אברהם אבינו התפלל גם משה רבנו התפלל, גם ר' שמעון בר יוחאי התפלל, **גם שרון התפלל שפרץ לא יעלה, אבל לא עזר לו...**"

האבא: "ברור שלא נגיע לעמק השווה הערב".

הרב: "אני מסכים. ידעתי מההתחלה שאתה לא מתכון, לכן שאלתי אותך אם אתה רוצה שאני אוכיח לך?!.

ועכשיו אני אגיד לך יותר מזה: אני לא מבין למה אתה עושה חגים בכלל. אם אין לך תורה שכתוב בה תרי"ג מצוות ואחת המצוות היא להתפלל, למה אתה עושה פסח בכלל ויום כפור. הרי באותה תורה כתובים כל התרי"ג מצוות? אתה יכול לבוא ולתלוש דף? לקחת את זה ולהגיד, לא מזה תעזוב אותך? אני יכול ללמוד תאוריה לרכב ולסמן; את זה אני לא רוצה ללמוד? התמרור הזה לא מתאים לי??.

אם אני מקבל, אני מקבל הכל. אם אני לא מקבל, אני לא מקבל כלום.

אם אתה מקיים מצוות בלי להאמין שהתורה ניתנה עם כל תרי"ג מצוות, אתה מקיים מצוות שלך, לא של הקב"ה שלך. לא תקבל עליהם גם שכר..."

האבא: "במגרש ביתי, באים תמיד אנשים שאוהבים אותך, אבל, הבקשה שלי היחידה היא שאתה לא צריך לעשות את המצוה הזאת ולפרק ילדים מהורים כי זה שאתה גורם לו ללכת לא-לקים, אתה פשוט מפרק אותו מאתנו וזו האנטי מצוה לפי דעתי ולא הייתי רוצה שתעשה את זה עם כל הכבוד".

הרב: "תן את המקרופון בבקשה לבן שלך".

הרב: "מה השם שלך"?

הבן: "ליאור"

הרב: "תגיד לי ליאור, אני אמרתי לך שתעזוב את המשפחה"?

הבן: "לא! חזרתי כבר לפני שנה ואני והמשפחה הכל בסדר".

הרב: "אז למה אבא שלך מאשים אותי"?

האבא: "זה לא אישי נגדך, אני מדבר על התנועה הזאת".

הרב: "אז בתור מה באת אלי, כמה, כמנהיג תנועה"?

האבא: "לא. אני מדבר אליך לא באופן אישי. כל אדם שמנסה להוציא אדם אחר מהאמונה האישית שלו, הוא חוטא"

הרב: "לא! בבית ספר חילוני שאני למדתי, הוציאו אותי מהאמונה של בית הורי ולימדו אותי שבאתי מהקופים ועשו ממני אחד מגן חיות וזה על פי תקן של משרד החנוך. להוציא את כל ילדי ישראל מאמונה בבורא עולם שהם קבלו בבית אבא שהם באו מחוץ לארץ ולהפוך אותם לקופים? האם זה לא להוציא אותי מאמונתי ומאמונת אבותי"?

"אני בטוח שהבן שלך, לא עושה לך שום עול. רק אתה, אתה רוצה אותו בצד שלך, לא כמו שהוא רוצה. הוא רוצה לחיות באמונתו, הנח לו, תן לו לחיות באמונתו" **(מחיאות כפים סוערות)**.

האבא: "תאר לך שכולם היו בצד הזה".

הרב: "איזה? שלי"?

האבא: "שלך"!

הרב: "נפלא".

האבא: "איפה מדינת ישראל היתה היום, אם כולם היו הולכים... כל הקידמה של עם ישראל זה לא בגלל הקבוצה שהולכת ללמוד אצלכם, אלא בגלל הקבוצה שהולכת ללמוד, שהולכת ללמוד במקומות, שאתה לא אוהב..."

הרב: "בדיוק הפוך. עם ישראל הוא העם הכי מפורסם בעולם לא בגלל החילונים שבו, אלא בגלל החרדים שבו ואני אזכיר לך כמה.. אין אחד בעולם שלא מכיר את אברהם אבינו, יצחק אבינו, יעקב אבינו, משה רבנו, אהרן הכהן. אין אחד שלא מכיר בעולם, את הרמב"ם, אין אחד שלא מכיר בעולם את רש"י, את האר"י הקדוש שכל אלה היו מנהיגים רוחניים בעם ישראל. הרמב"ם היה מגדולי הרופאים, רבנו יהודה הלוי היה מגדולי רופאים, האבן עזרא וכן אחרים היו גדולים בהנדסה, בחשבון בכל. תלך לאוניברסיטאות שלומדים בהם גמרא ותראה שכל מה שמגלים היום מדענים, כתוב אצלנו מזמן, לפני 2000 שנה, בגמרא.

אמר אחד הפלוסופים הגדולים: "אנשי המדע מטפסים על הרי הבערות, כשהם יגיעו לפסגה הם ימצאו קבוצה אורתודוכסית שאומרת להם נו, סוף סוף, הגעתם". עם שחי 3300 שנה, אם הוא היה כזה חשוך, הוא היה מתאדה ונעלם..."

הדו שיח התארך והתארך עד השעות המאוחרות. האבא, סרב להודות שהשתכנע, גם אם התרכך. אבל הרב אמנון יצחק התעקש להפיק מהויכוח את מלוא התועלת.

בסיומו הוא פנה לקהל וקרא למי שהשתכנע מהויכוח לקום על רגליו, לעלות על הבמה ולקבל עליו מצות ציצית. למעלה משלשים צעירים עלו. אביו של ליאור החזיר אותם בתשובה שלמה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 80

אביו של ליאור

מאות המשתתפים בהרצאה במתנ"ס שטיינברג בחולון

עשרות הבחורים המקבלים עליהם עול מצוות בזכות הויכוח

ליאור

מה עושות הקלטות של הרב אמנון יצחק למי שמניח תפילין של רבנו תם?

לא צריך להיות בעל עבירה מושלם ולהיות מעורטלים מתורה וממצוות, כדי שההרצאות והקלטות של הרב אמנון יצחק יציתו בך את זיק היהדות ויביאו אותך לחשיבה, להתחזקות ולתקון. גם שומרי קלה כחמורה מעידים כי בעקבות הקלטות, עברו הם, ביתם ומשפחתם שינוי מן הקצה אל הקצה.

השבוע התיצב במשרדי ארגון 'שופר' שבניו יורק לבקור קצר לרגל שמחה משפחתית. בבקר לאחר הנחיתה הוא בא, לדבריו, להודות, להרב אמנון יצחק שזיכה אותו להתחזק ולחזק את ביתו באמונה.

אהרן, הוא מנהל רוחני בתלמוד התורה החסידי, של אחת הגדולות שבחסידויות ניו-יורק. "תמיד ידעתי כי יש אדם גדול כזה ששמו הרב אמנון יצחק והוא מחזיר המוני יהודים לדרך המוטב. גם ידעתי שהוא ביקר בניו-יורק וסחף רבבות להופעותיו, אך אני עצמי לא התחברתי לזה, בעיקר משום שאמרתי לעצמי, היום אני יודע שבגאוה מופרזת, שאני ואשתי וילדי, לא צריכים חזוקים. חשבתי שאני הרי יהודי טוב, מתפלל בכונה שלש פעמים ביום, מלמד דרדקי, מניח אפילו תפילין של רבינו תם ובשבת גם עוטה עטרה על ראשי כמנהג חסידים. פה קצת שפור, שם קצת ואני מושלם. כך חינכתי גם את ילדי. מצאתי הצדקה לתאוריה הזו שפיתחתי בנוסח: "תודה, אני לא צריך" בעובדה שאני בקושי מדבר עברית ולאן כבר יוכל להוביל אותי הרב בהרצאותיו בעברית ועוד בעגה התימנית. "זה לא בשבילי" - שכנעתי את עצמי, הוא מספר.

עד שיום אחד נסעתי ב'טרמפ' עם מישהו מחברי לארוע ובדרך הוא שם קלטת של הרב אמנון יצחק. פתאם גיליתי שאני מבין. פתאם אני יודע עברית, הדברים מושכים את לבי ואני מתגלה בעיני עצמי כאותו אדם שהתיבש, אך גילה עד כמה הוא מיובש רק כששתה את הכוס הראשונה של מים.

בקשתי מאותו יהודי, שאיתו נסעתי ב'טרמפ' שישאיל לי כמה קלטות. גמעתי אותם. חפשתי את משרדי 'שופר' בארה"ב וקניתי עוד קלטת ועוד קלטת. שמעתי אותם בכל הזדמנות. הרגשתי שאני נספג מתוכן הדברים. הם זורמים בדמי.

בערב ראש חדש אלול, בדיוק לפני שנתים, זה התחיל להשפיע למעשה. הייתי באמצע שמיעת קלטת של הרב, כשלפתע המכשיר פסק לפעול. עלטה ירדה על הבית שלי ועל ניו יורק כולה. זה היה ליל העלטה הגדולה. אני הרגשתי כמי שנופל מאור הדברים אל החושך. היות ולא יכולתי להתעסק בשום דבר אחר, הרגשתי שזו הזדמנות שניתנה לי מן השמים לחשוב על מה ששמעתי עד להפסקת החשמל שנכפתה עלי. התחלתי להרהר על גודל ההקרבה של אותה אשה פשוטה השומעת את דברי הרב ומחליטה לקבל על עצמה כסוי ראש. היא ושכמותה שמעו את אותם דברים שאני שומע אותם עכשיו, היא הקריבה - ואני? פתאם נזכרתי שערב ראש חדש אלול היום ואולי רצו לרמוז לי מן השמים: עצור. אנחנו נותנים לך הזדמנות לתקן.

פרצתי בבכי.

קבלתי על עצמי, לא הרבה, שעתיים למוד נוסף ביום. קבעתי לעצמי חבורתא ולמדתי שמירת הלשון. כל ההסתכלות שלי על החיים היתה לאחרת. הבית הוא אחר, האשה, הילדים. פתאם הבנתי מה טפל ומה עיקר. הבנתי שלא מספיק להניח תפילין של רבינו תם. התגלה לי מהו חסיד במשמעות הרחבה ביותר של המושג.

מאז, בעזרת הקלטות, אני משתדל לחזק גם את חברי, את סביבתי. הם רואים אותי ומתקנאים. בתת ההכרה אימצתי לעצמי את חכמת הסבריו של הרב ואני שולף אותם בכל הזדמנות, דוקא מול יראים ושלמים, או מי שחושבים שהם כאלה. כך למשל אחד מחברי, שעמו בקשתי לאחרונה לקבוע חבורתא, שאל אותי אם יש לי הסבר למה בעבר היו מפרסמים לוחות גדולים של סדרי למוד, במשניות, הלכה שמירת הלשון ועוד והיום הם מופיעים פחות? האם משמעות הדבר שיש פחות שעורי תורה מבעבר?

השבתי לו שלא. אלא שאז ניתנה הזדמנות, להעזר בכל אלה, להגיש לנו את השעורים בכפית לפה. כנראה שאנחנו החמצנו אותה ועכשיו אנחנו נאלצים לעשות את הדבר בדרך הקשה. זו בעיני תשובה שבאה מתוכי על פי כללי החשיבה של הרב אמנון יצחק שהושפעתי ממנה. אבל לא רק החשיבה השתנתה. הכל השתנה אצלי. אפילו עברית, אני כבר מדבר והכל מהקלטות של הרב אמנון יצחק...

אהרן בא להגיד תודה ובאותה הזדמנות הרים את תרומתו לשופר ששיפר, לדבריו, את חייו.

בחברותא עם תא"ל אריה קרן

תת אלוף (מיל.) אריה קרן, הוא שועל למוד מלחמות. במלחמת יום הכפורים פיקד על חטיבה 500 שניהלה קרבות מחץ קשים בסואץ, לא הרחק מאוגדתו של אריאל שרון. מאז, נקשר שמו במבצעים צבאיים שונים וגם במאבקים צבוריים שנראו לו כעקרוניים.

מטבעם של דברים, בימים סוערים אלה, לפוליטיקה הישראלית, הוא אמור היה להמצא במרכז הזירה, להיות מחוזר כאיש צבא על ידי תנועה אחת, כאיש עקרונות על ידי תנועה אחרת וכקצין בכיר שהוא גם תושב עיר פתוח דרומית שלובו באחת מהרשימות הוא דבר מתבקש.

אבל תא"ל אריה קרן שקוע, דוקא בימים טרופים אלה ב...עניני מחשבה ופלוסופיה. אריסטו מטריד אותו, הרמב"ם מענין אותו ולא נותן לו מנוח וכל השאר, שידחק מצדו לשוליים.

במשך שלשים שנה, מקים תא"ל אריה קרן, יחסי ידידות קרובים עם חבר ילדות, שומר תורה ומצוות, בעל צורה וזקן. יחד הם הוגים, לומדים מבררים ומלבנים סוגיות שונות, מהן עמוקות. כשמגיע הדבר ל'מורה הנבוכים' של הרמב"ם, הם לרוב נתקעים ואינם מסכימים.

כך החליטו להניח את הסתום להם בפני "בורר".

השבוע שמע תא"ל אריה קרן כי הרב אמנון יצחק ירצה בדימונה וסיכם עם חברו כי ילכו להרצאה, כדי להציג כמה מהשאלות המציקות לו. הם נבלעו בין המאות שגדשו את האולם, האזינו להרצאה יחד והמתינו לשעת כושר להשחיל את שאלותיהם. כשזו הגיעה, עמד החבר, הציג את "שותפו", שטח את מבוקשם והעביר את 'הפקוד' לתת אלוף קרן.

דימונה אינה זוכרת ויכוח כה לוהט ועוד בעניני אמונה ומחשבה עמוקים. קרן שאל, הרב השיב, הצבור מחה כפים, זה שאל זה שלף תשובה והצבור התלהב. ענינים שברומו של עולם. הרב אמנון יצחק התיחס שם ל'שער היחוד של רבנו בחיי', לרמזי מלחמת יום הכפורים שמצויים בנביאים ולעוד שורה ארוכה של הוכחות שכליות בעניני אמונה. כך למשל ציטט קרן את אריסטו הטוען כי העולם הוא קדמון וטען כאילו, חלילה, הרמב"ם אינו מכחיש את אריסטו בענין זה. הרב אמנון יצחק שלל לחלוטין טענה זו במעמד הזה, והסכים להכנס עמו לברור רחב בענין זה, שכן זו לדעתו אינה הבמה המתאימה לכך, אך יחד עם זאת בתשובה אחת הצליח לערער את בטחונו בתאוריות השגויות שהוא אוחז בהן.

הרב: אתה מאמין שהעולם הוא קדמון?

תא"ל קרן: כן.

הרב: ואיך הוא נוצר, לבד?

קרן: כן.

הרב: אבל הרי גם לפי כל התאוריות המדעיות העולם נברא לפני כך וכך שנים. הפער בין היהדות לכל התאוריות הלא מבוססות האחרות הוא רק במספר השנים. אז איך זה מתישב עם מה שאתה אוחז בו? הלא לפי המדע לפני x שנים לא היה עולם?.

קרן עומד נדהם עד כמה ניתן לסתור את כל תפיסתו בשאלה אחת, הגיונית ועובדתית.

בנקודה הזו הופסק הויכוח והרב אמנון יצחק ותא"ל אריה קרן קבעו ביניהם ללמוד ב'חבורתא' 'מורה נבוכים'.

'ארבע כנפות' גליון מס' 82

מחוסר מקום יושבים על המדרגות

חלק מן הקהל

מלבורן, לוס אנג'לס, לונדון, ירושלים

לפני 8 שנים נחשף דני בז'יז'ינסקי לראשונה להרצאה של הרב אמנון יצחק. "זה היה בצפת, בפני אולם מלא מפה לפה. אבל כנראה לא הייתי בשל בכדי להפנים" - הוא מנתח במבט לאחור.

מאז הוא הפך איש העולם הגדול, עושה עסקים טובים במלבורן שבאוסטרליה ומבחינה יהודית התקרב. "בשבת אני נמצא אצל אחד הרבנים של מלבורן, שהפך להיות לי ממש כאח ודרכו התקרבתי. אבל זה אף פעם לא היה מתוכי. משהו טקסי. ציצית, כיפה. משהו חצוני".

השבוע הוא התקשר ממלבורן הרחוקה למשרדי 'שופר' ובקש להרים תרומה לרגל מציאת האמת...

"שנים אני מחפש את עצמי, חשבתי שמצאתי, אבל תמיד הציק לי דבר שלא יכולתי לתת לו הסבר. לא הרגשתי שלם עם עצמי. עד שלפני כמה ימים גיליתי אצל חבר שלי את הקלטות של הרב. לא יודע איך הם הגיעו אליו וגם החבר לא סיפק לי הסבר. כנראה שהם נועדו לי. זה עורר בי משהו שהיה חבוי מאחורי הראש והעביר אותו קדימה. חמש שנים אני בתוך זה, מנסה, עושה צעד ועוד צעד ומגלה שכלום לא נתפס. הכל רק כדי להתוכח. אני בא כל שבת אל הרב ומתוכח בנושאי יהדות. פוגש חבר מאמין ומתוכח. הקלטות של הרב אמנון יצחק הפכו אותי. הפסקתי להתוכח. פתאם אני מסכים עם הדברים ושלם אתם".

בעקבות השינוי שחל בדני הוא שוקל עתה לעזוב את אוסטרליה ולחזור לישראל כדי להעמיק ביהדות.

סיגל, מגוללת גם היא את ספורה, במכתב אלקטרוני שהיא שולחת אל הרב וכותרתו: **בזכותך חזרתי בתשובה ב"ה.** הספור שלה עובר דרך לוס אנג'לס ולונדון. גם היא מדגישה בתחילת מכתבה כי תהליך החזרה בתשובה שלה נמשך זמן רב ומוסיפה: "לצערי"...

"היום אני נשואה. כשהתודעתי אליך בפעם הראשונה זה היה כשביקרתי חברה בלוס אנג'לס ביום העצמאות של ישראל. חגגנו שם בפארק הגדול וכמה מנציגיך חילקו קלטות וידיאו בפארק. דבר אחד לא הזכרתי עדין שהרקע ממנו גדלתי היה בית דתי מזרחי באותה תקופה בלוס אנג'לס כבר לא הייתי דתיה אפילו רחוקה מאד.

הגעתי הביתה לחברה שלי ודבר ראשון שעשיתי זה לשים את הקלטת בוידיאו. כששמעתי את ההרצאה וזה היה בערך לפני 12 שנה הדמעות התחילו לזלוג מעצמן. הבנתי שאורח החיים שאני חיה זה לא בדיוק מה שחונכתי. החלטתי כבר אז להתחזק ולחזור בתשובה, אך לבד בלי עזרה לא היה בי הכח. מה גם שחזרתי לארץ מאותו בקור היישר לחיי השגרה, עבדתי במקום חילוני ובקצור היה קשה להשתנות. בינתים השנים עברו ואני נותרתי חילונית.

כל הזמן הקול הפנימי שלי אמר לי: את לא חושבת שהגיע הזמן?

אחרי מספר שנים חברים בלונדון הזמינו אותי אליהם לבקור. גם שם כמו בלוס אנג'לס אני מתודעת בפעם השניה לקלטת של הרב. ואז זהו החלטתי שאני חוזרת בתשובה ומתחזקת. הגעתי לארץ זרקתי את כל הבגדים הלא צנועים שלי, קניתי חצאיות ארוכות והתחלתי להקפיד על שמירת שבת כהלכתה.

עברה לה עוד שנה מאז הכרתי את בעלי (הראשון) חילוני לכל דבר (מה לעשות כנראה זה רצון הקב"ה) ושוב לא הייתי מספיק חזקה. לא היו לי הכחות להשפיע עליו.כל הזמן רבנו בנושא הדת. רציתי לשים כסוי ראש, אפילו היו כמה פעמים שהלכתי עם כסוי ראש אבל הוא זרק לי אותו. בקצור היה לי מאד קשה לחיות במצב הזה כשאני משתדלת לשמור מצוות והוא אפיקורוס לכל דבר.

אחרי שנולד לנו בן החלטתי להתגרש כדי שלפחות בני יגדל בבית יהודי.

לאחר שנה הכרתי את בעלי הנוכחי שגם הוא התגרש באותו שבוע שאני התגרשתי וכמעט מאותה הסבה שאני התגרשתי. גם הוא רצה לחזור בתשובה בנשואים הקודמים ואשתו לשעבר לא הסכימה. גם לו יש בן והוא אתנו. לאחר שנה של גרושים הכרנו והתחתנו כדת משה וישראל. עוד לפני החתונה החלטנו שנינו לחזור בתשובה בתהליך איטי אמנם. מאז החתונה אני עם כסוי ראש מטפחת שמכסה את כל השיער העברנו את הילדים למסגרות דתיות תורניות. כל המשפחה היום מתחזקת בזכותך, אנחנו צופים כל הזמן בקלטות שלך כל ערב. בעלי התחיל לקבוע עתים לתורה הוא ואני התחלנו להתפלל שלש תפילות ביום ולאמר שיר השירים ביום ששי, לקרוא תהילים בשבת. איך אומרים ישועת ה' כהרף עין. מה שרק חסר לנו עכשיו, לי ולבעלי ילד משותף שיגיע בע"ה ויולד אל תוך המשפחה שכבר מאמינה. כנראה שהקב"ה רוצה שנתקרב עוד ואולי יש דברים שאנחנו עוד צריכים לתקן. אבל... אנחנו משתדלים.

רציתי רק לספר לך כי זכות גדולה עומדת לך בעקבות חזרתנו בתשובה כמו גם מחוזרים רבים אחרים. יישר כח. בהערצה גדולה."

מכתב כלשונו.

'ארבע כנפות' גליון מס' 82

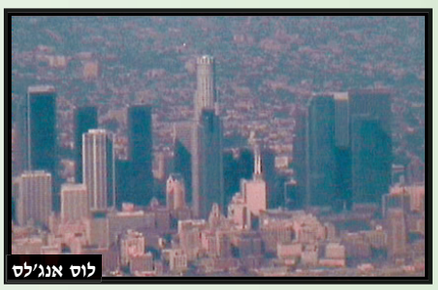
לוס אנג'לס

מלבורן

לונדון

הופעה צנועה של רועי ואשרת

'גבעת זאב' שליד ירושלים, אינה מהמוקדים המוכרים בהתעניינות ובהתקרבות. שכונה חרדית אחת, יוצאת דופן בנוף האנושי, רב ראשי ממשפחת טולידנו המעטירה וכלפי חוץ, כאילו זה הכל. השבוע, כאשר הגיע הרב אמנון יצחק להרצאה הגדולה שנועדה לו במתנ"ס שבישוב, התגלה עד כמה גדולה היתה הטעות בהערכה, כשיצא משם, הפער בין מה שחשבו לבין המציאות היה אדיר.

ההרצאה הוקדשה לרפואתו של יצחק חיים בן ויקטוריה. מדובר בצעיר, בן הישוב, שאינו מוכר אישית למאות שנאספו להרצאה ושאשתו החליטה לארגן הרצאה לזכוי הרבים ולרפואתו, אחרי שחלה ל"ע ונזקק לנתוח ראש. כששמע הצבור את האסון שפגע במשפחה בת המקום, ניצת זיק הערבות ההדדית ולא פחות מ - 50 מצעירי המקום, שלא שמרו תורה ומצוות, קבלו על עצמם להתחיל במצות ציצית ולהמשיך עם שמירת שבת וקבלת מצוות נוספות למען רפואתו.

יצחק חיים בן ויקטוריה לרפואה שלמה - בירך הרב והקהל כולו זעק "אמן".

בשבדיה הרחוקה לא יודעים, אבל הענקת פרס נובל הקרינה גם על ההתכנסות בגבעת זאב שהתקיימה יותר מיממה מאוחר יותר. היה זה לאחר שהרב אמנון יצחק, סיים להרצות את דבריו, שעיקרם התבסס על רעיון מתוך 'המכתב מאליהו', האומר שבכל רע יש נצוצות טובים ואם איש אמת, בעל זכויות מגלה אותם הוא הופך את הרע לטוב. הרבה גנזי תורה נקשרו על ידי הרב אמנון יצחק בדברים עמוקים אלה והוא, בכחותיו ההסברתיים הפשיט אותם במושגים הניתנים להקלט. כך הגיע גם לנושא 'צניעות'. בשלב זה בקש רועי, אחד מהצעירים שהשתתפו בהרצאה, לשטוח בפני הרב את בעיתו: "אני יוצא להקה צבאית ועוסק בזמר. מופיע הרבה ולא בשבת. אבל למרות שאני יודע על האיסור הקיים להרקיד ברקודים מעורבים ולהופיע במקומות שאינם צנועים, אני איני מצליח להתגבר על יצרי. זו הפרנסה שלי ואני פוחד להפסיד אותה".

הרב אמנון יצחק: "תלמד מפרופ' אומן, חתן פרס נובל. איזה קדוש השם הוא עשה בשבדיה. לא חילל שבת, אכל כשר ואפילו את חליפת הטוקסידו שלובשים חתני הפרס היוקרתי, נתן לבדוק במעבדת שעטנז כדי שלא להכשל חלילה. הוא לא חשש לרגע שיפסיד את הפרס בגלל ההקפדה והעקרונות שלו. ידע שמי שמקדש שם שמים אינו ניזוק. הוא ידע להוציא את הניצוצות החיוביים אפילו מהמעמד ההוא". רועי, התרשם מהדוגמא האישית של יהודי גאה שהוצגה בפניו והחליט לאמץ אותה בחייו.

אחרי רועי שקבל על עצמו הקפדה בעניני צניעות, גם אשרת בקשה את רשות הדבור. היא הציגה את עצמה כמי שרק לפני חדש הופיעה במרכזה של תכנית, שכל אמן שואף להופיע בה. במסגרת התכנית היא הציגה את כישוריה ברקודים. אשרת סובלת ממחלה ומאבדת את מאור עיניה. כשראתה עד כמה נרתמו משתתפי ההרצאה לרפואתו של הצעיר החולה ומה כחה של ברכת הרב, בקשה גם היא לקבל ברכה לרפואתה.

הרב אמנון יצחק: "תקבלי ברכה, אבל בתנאי שתפסיקי להחטיא את הרבים ולא תפגעי עוד בטוהר מראה עיניהם..."

היא השתהתה מעט ולבסוף הגיעה להחלטה והסכימה שלא להופיע עוד בהופעות אסורות הפוגעות בצניעות. רק לפני חדש הוצגה ברבים כאחת המובילות בתחום זה ובעקבות דברי הרב כבר היא מכריזה על פרישתה... הרב אמנון יצחק חוזר עמה על הבטחתה ומברך אותה ברפואה שלמה. הקהל כולו משיב ב'אמן' קולני.

שני אמנים נגרעו ביום ראשון ממצבת המופעים הלא צנועים בישראל.

שני ניצוצות חדשים נוספו למצבת היהודים שקבלו על עצמם להתקרב לתורה ולמצוות.

'ארבע כנפות' גליון מס' 83

רבים מן הצעירים מקבלים עול מלכות שמים

הרב מחלק ציציות לקהל

"אני יוצא להקה צבאית ועוסק בזמר. מופיע הרבה ולא בשבת"

לילה לפני הפצמ"ר בפאתי אשקלון

לילה לפני שהפצמ"ר הראשון נחת בפאתי אשקלון, נערכה בעיר עצרת תשובה גדולה עם הרב אמנון יצחק. למעלה מאלף איש נטלו חלק בהרצאה שהיתה בבחינת הקדמת הרפואה למכה ושממנה שאבו תושבי העיר בטחון והתבצרו באמונתם. כמה מהמתכנסים כלל לא היו ערים, באותו מעמד, לסכנה הבטחונית האורבת להם, ביום המחרת. הם שטחו בפני הרב את מצוקותיהם העכשויות, מצוקות קיום של ממש, עוני, קשיי פרנסה וקיום בכבוד. בקשו לקבל על עצמם חזוקים, כדי להוסיף זכויות שיעמדו להם בפנייתם אל בורא עולם בבקשה להיטיב עמם. הרב, ייחד חלק מהרצאתו לחשבונות נפש הפותחים שערי חשבון לקיום יומיומי והקהל קבל על עצמו קבלות לתקון עצמי, מי בעבורו ומי ביד שכנו השוקע בבעיות מחיה.

מני, תושב אשקלון, שקם מתוך הקהל, נטע בהם תקוות רבות שאפשר לתקן. מזה שלש שנים הוא עשיר השמח בחלקו. "לפני שלש שנים בדיוק, באתי, בלא לדעת למה, למלון "המלך שלמה" בעיר, להשתתף בהרצאה של הרב אמנון יצחק" - הוא סיפר למתכנסים הרבים. עשיתי אז מכל הרעות שאתם מכירים ושמצויים קרוב למי שרוצה בהם. הייתי חילוני לכל דבר, עם כל מה שהמושג הזה אומר לכם והיום, במצבי אני מתבייש למנות את מעשי ועונותי. אבל כל מה שתעלו בראשכם יהיה נכון. הריקנות מלאה את חיי וגם מצבי הכלכלי, האיץ את השקיעה שלי. באתי להרצאה ובעצם, היום אני מסביר זאת, שהתכונתי לברוח מעצמי לזמן מה

ואז לפתע החל הרב אמנון יצחק להרצות. נמשכתי ונמשכתי, עד שהרגשתי כאילו רק אני נמצא באולם והוא פונה אלי ורק אלי ישירות. כל מה שאמר כאילו כוון רק אלי ואל הדיותא שאני שקוע בה, אני ואני לבד. אחרי שלש שעות יצאתי בהחלטה, שלא ידעתי את משמעותה, לקבל עלי שמירת שבת, לרפואתו של מי שההרצאה ההיא כונסה לרפואתו ושאני כלל לא הכרתי אותו".

מני המשיך לתאר באזני המתכנסים הרבים את שאירע עמו מאז אותה הרצאה: "הקב"ה סייע לי שאכן הצלחתי מאותו יום לשמור שבת. רק אחר כך התחלתי להניח תפילין, מצוה גררה מצוה, נקשרתי לתורה ובזכות אותה הרצאה של הרב אמנון יצחק אני היום אברך הממלא רוב יומו בלמוד ודבר לא חסר לי. אני מלאתי את רצון הבורא והוא ממלא את צרכי ורצוני".

"באתי להגיד תודה לבורא, על שהצלחתי להתקרב אליו ולהרב אמנון יצחק על שגילה לפני את דרך האמת והיה שליח נאמן להטות לבי לתורה ולירא שמים" - סיכם מני והצליח לנטוע תקוות רבות בלב המשתתפים.

'ארבע כנפות' גליון מס' 84

מקבלים את פני הרב

הרב מחלק ציציות לקהל

הקהל מאזין בדריכות

מני מספר את סיפורו

איחוד משפחות

שלוש פעמים בשנה האחרונה הוזמן הרב אמנון יצחק להופיע באולם הגדול שבשכונת אפקה בתל אביב. בסביבה "צפונית" זו הקהל אינו יודע ליאות ורוצה עוד ועוד. בכל שלושת הפעמים, והאחרונה היתה ביום ראשון האחרון, האולם היה מלא וגדוש, מפה אל פה.

הרב אמנון יצחק הרחיב בדבריו על זכותן של האמהות, על עומק הדין ועל הקב"ה שמדקדק עם הצדיקים כחוט השערה. מאות המתכנסים האזינו, בלעו כל משפט בשקיקה התפעלו מקורות עם ישראל השלובים אלו באלו.

המתכונת גם הפעם היתה אותה מתכונת: הרצאה ממצה, ברכות לזקוקים לרפואה וקבלת מצוות ותיקונים לזכותם של הזקוקים לישועה. עשרות שעות לימוד ופרקי תהילים, התחייבויות לשמירת שבת והתחזקות בענייני יהדות ומוסר נרשמו באותו ערב, רובם לרפואתו של חולה קשה שהובא למקום ממיטת חוליו, כדי שיהיה נוכח בעצמו בהשתדלות הגדולה בעניינים שבקדושה שנעשית לטובתו, ויהרהר בתשובה.

בשלב השאלות קם יצחק כלף, אחד מן הנוכחים בקהל, וביקש לפנות אל הרב. הרשות נתנה לו, ואז הציג תמונה קשה וכואבת של משפחה קרועה וחצויה בענייני אמונה, שחלקה מאמין וחלקה אינו מאמין, חלקה שומר מצוות וחלקו לא חלקו התקרב ליהדות וחלקו לא. "אשתי עומדת בראש החלק המאמין במשפחה, ולצדה התייצבו כמה מילדנו, ואני עומד בראש החלק שאינו שומר מצוות. המציאות הזו לא קלה לנו. כולנו סובלים ממנה"-אמר יצחק.

וכדי שלא יחשבו כי הוא מתנגד להתקרבותם של אשתו וחלק מילדיו לתורה ולמצוות עמד האיש ומול המתאספים כולם הצהיר: "אשתי קבלה על עצמה, בהרצאה קודמת של הרב, כיסוי ראש. עם כל זה שאני לא שומר מצוות אני מעריך אותה על הצעד שלה, שקידם אותה לשלמות היהודית שהיא שואפת אליה". הדברים התקבלו בהערכה רבה אצל החלק ה"מתקדם" יותר בשלבי ההתקדמות לקיות תורה ומצוות, שבקהל, ובפליאה אצל החלק האחר שעדין מדשדש מאחור ומחפש את הדרך.

אבל ההפתעה המוחלטת, אצל כולם, ואפילו אצל הרב, היתה לקראת סופה של העצרת. אחרי ששמע את ההרצאה במלואה, את השאלות בעניני אמונה ואת התשובות שנתן הרב אמנון יצחק, ביקש יצחק כלף את זכות הדיבור שוב, קם האמר: "אחרי הדברים ששמעתי כאן, אני מצטרף אל אשתי והחלק המתחזק של ילדי, עובר לצד של שומרי תורה ומצוות ובצעד ראשון אני שם כיפה לראשי ומקבל עלי מצות ציצית". הקהל הריע לאיש שמשמעות דבריו היא לא רק התחברות ליהדות, אלא התחברות לאשתו ולילדיו שהפער המחשבתי שנבקע ביניהם, העיק עליו ובגללו בא להרצאה. אבל הוא עצמו, לא הסתפק בצעד הגדול שעשה כדי לצמצם את הפער. הוא ביקש את ברכת הרב אמנון יצחק, גם להצטרפותה של כלתו, אשת בנו לעדת המאמינים. "הלואי, הלוואי. אז נהיה כולנו יחד"...

הרב אמנון יצחק ברך, הקהל ברך אמן ואז קמה מתוך הקהל ה...כלה.

קשה להאמין איזו התרגשות אחזה בקהל כאשר הודיעה ברבים כי היא מקבלת על עצמה...כיסוי ראש.

משפחת כלף יצאה מההרצאה באפקה כשהיא מאוחדת, והיא איחדה באמונה בבורא עולם עוד רבים שהיו עדים למחזה הנהדר של איחוד משפחות בדבק של תורה ומצוות .

יצחק כלף

המשתתפים בהרצאה באפקה

שכנוע בשפת הסימנים

500 חרשים-אלמים, יתכנסו בעוד זמן קצר להרצאה של הרב אמנון יצחק. בימים אלה שוקדים על התכנון האחרון בעקבות פניה של ראשי הועד המייצגים אותם ודואגים לצרכיהם שהגיעו למסקנה כי מחסום הקול, אסור שיחסום את דרכם של החרשים-אלמים אל אביהם שבשמים.

הכל התחיל בהרצאה האחרונה שהתקיימה בליל ראשון של חנוכה בלוד. בין הנוכחים הרבים, למעלה מאלף, היו גם חמשה חרשים-אלמים שמחפשים את דרכם ליהדות. אנשים חושבים, שרק המלים נעתקו מפיהם.

אחרי שההרצאה תורגמה עבורם לשפת הסימנים, לכל ארכה, על ידי המתורגמנית אסתר בנישוי, בקש אחד מהם לשאול שאלה. הרשות ניתנה לו.

השואל (בתרגום משפת הסימנים): למה בעבר הרחוק התרחשו לעינינו נסים, כמו נס חנוכה ורבים אחרים, שסייעו ליהודים להתחזק באמונה ואילו היום לא נעשים נסים למול עינינו, הכל לא מוחשי וקשה לנו יותר להאחז באמונה?

הרב: מי אומר שזה מורה על ירידת הדורות?(המתרגמת מעבירה את הדברים לשפת האילמים). מי אומר שאם הכוס הזו שעל השלחן, תתחיל לקפוץ זה נס ואם האצבע שלי קופצת, עולה ויורדת, בלא שאני אורה לה זה אינו נס? הגוף שלנו, החיים, זה הנס הגדול ביותר. גדול יותר מנס מוחשי. אנשי אמונה מבינים זאת. הרב הוסיף עוד שורה ארוכה של הוכחות בשפת הפנטומימה, שבה הוא עושה שמוש גם בהרצאותיו הרגילות ועליה עוד הוסיפה המתרגמת את תנועותיה לטובת החרשים אלמים. המאזינים, שרגילים לשפה אחרת התמוגגו מהשכנוע בשפה שאינה שגורה על פיהם וידיהם.

אחר כך, להשלמת הדברים, הוצגו להם ולצבור כולו שתי קלטות שענינם נסים: 'נס מצולם' - על הילד מארה"ב שהחלים לאחר ברכתו של הרב אמנון יצחק, החלמה מלאה ממחלה שעל פי כל הידע הרפואי וההגיון האנושי אין כל סכוי להחלץ ממנה. הילד הזה הפך, בזכות ספורו, לאחד מגדולי המחזירים בתשובה של השנים האחרונות. קלטת מרגשת אחרת שהוצגה בעצרת והיוותה הוכחה "ועל ניסיך שבכל יום עמנו", היא 'זה גבר' שבה כלול ספור הצלתו של המתאבק 'נסים התותח' שנרפא ממחלה קשה אחרי שעמד כבר בפתחו של עולם האמת וחזר לחיים ולחיי תורה ומצוות.

קבוצת החרשים אלמים ובהם השואל היתה מרותקת. האולם החשוך, הקשה עליהם, עוד יותר, את הצפיה, אבל משהו בצבור שלף פנס, האיר את אצבעות המתרגמת ובעזרתה הם שמעו את הכלים.

כשהועלה האור באולם הדחוס, הביע השואל את התפעלותו. "שכנעת אותי" - הוא סימן וקבל על עצמו להתחזק ולהתקרב.

מהמפגש האקראי עם אוכלוסיה שכנסי התשובה אינם מורגלים בה, יצא הרעיון שבמשרדי ארגון שופר שוקדים על ארגונו. השואל שהשתכנע בקש לערוך הרצאה של הרב אמנון יצחק ל - 500 חירשים אלמים. אתגר חדש הוצב בפני מזכי הרבים אבל בשופר לא מתרגשים מאתגרים.

'ארבע כנפות' גליון מס' 86

מקבלים עליהם עול מלכות שמים

קהל המאזינים המגוון בהרצאה

השואל - שבתאי אליקשוילי

'מי שברך' לאריאל שרון

האולם בחולון היה מלא וגדוש. רק לפני חדש נערכה הרצאה דומה בעיר ולמרות זאת המונים נהרו לאולם שהתמלא מעל לתכולתו זמן רב לפני שהחלה ההרצאה. בחוץ נותרו רבים שלא הצליחו להכנס וכשהדחיפות איימו על שלום הצבור וחלונות התנפצו מלחץ הנדחקים הגיעה המשטרה להשליט סדר.

סוף סוף החלה הרצאתו של הרב אמנון יצחק שעסקה באהבת האחים יוסף ובנימין, ביתרון האדם בעולמו ואף הציעה "פטנט" למבקשים תשובה לעצמם, משהו בדומה למחיקת חוב ב... מכולת.

הפעם בלט במיוחד מספרם של הצעירים בין המאזינים. שנים מתוכם חזרו לביתם בלי "קוקו", רבים עם ציציות וכיפות וכמעט כולם עם תשובות לשאלות שהציקו להם. היה שם **דיאלוג בן אב לבנו**, האב רוצה שהבן ישלים את תעודת ה'בגרות', הבן מבקש לותר על השלב הזה ולפנות היישר ללמודי-קדש בישיבה. **הרב אמנון יצחק הצליח לשכנע** את האב והבן, נאור שמו, שיצא היישר לישיבה ויוכיח מעתה ואילך כי ניתן להיות נאור גם בלי למודי חול.

צעיר אחר, נסים, מתרשם מיחסי האב והבן והוא מנפץ את כל התאוריות השקריות הנפוצות בענין יחסי אבות ובנים, שגילו את דרך האמת. "הרב אמנון יצחק צודק בטענותיו התמידיות ואני יכול להעיד שמאז שחזרתי בתשובה היחסים ביני לבין הורי רק התחזקו. הם מרעיפים עלי חום ואהבה כפי שלא הרעיפו מעולם". **נסים מבקש** מהרב לברך את חברו הטוב תומר, שגם הוא יזכה לגלות את דרך התשובה וממילא גם להדוק הקשרים בין תומר להוריו.

אשה שהיתה לפני שבועיים בהרצאה של הרב אמנון יצחק בנאות אפקה מבקשת מהרב שידבר עם בעלה. "הוא לקח בהרצאה כיפה מהרב אך מאז הוא אינו חובש אותה". **הרב אינו מתמהמה** ומעל הבמה, לאזניהם של מאות המתאספים, מחייג אל אבי, בעלה של צפנת הדוברת. לאחר שיחת שכנוע הוא מקבל עליו לא רק לחבוש כיפה אלא לשמור שבת מעתה ואילך.

אשה נוספת קמה בעקבותיה ושוטחת את לבה בפני הרב: "אני גיליתי את היהדות בזכות הרב ואני עומדת להפרד, בעקבות זאת, מהאיש שעמו חייתי עד עתה, שאינו יהודי. שאלתי האם אני צריכה לכסות את ראשי, או לא"? **הרב משיב לה** כי כסוי הראש לא יזיק להשלמת תהליך התשובה וקבלת עול מלכות שמים.

עוד אשה, עם מבטא צרפתי בולט קמה מהקהל ומבקשת לשאול: "כבוד הרב אני עומדת לשאול אותך שאלה שמעולם לא שאלו אותך" המתח ניכר באולם. "כשחוזרים בתשובה לאן צריך ללכת לחסידים, ל...ליטאים או ל...חב"ד, לאן"???

הרב אמנון יצחק: "לשלחן ערוך. לא ימינה לא שמאלה רק לדבוק בשלחן ערוך". הקהל מריע בהנאה.

בקדמת הבמה ישבו האחים לבית שקלים. אנשי ממלכת השטיחים והפיננסים. אביהם, חלה ל"ע ואושפז במשך חדשיים בבית החולים והומלץ להם לארגן את ההרצאה הזו לרפואתו. לשמחתם ולתדהמת רבים, מספר שעות לפני ההרצאה נשלח האב, בנגוד לכל ההערכות הרפואיות, לביתו, לאחר שחלה הטבה משמעותית במצבו. בהרצאה ברך הרב את האב ב'מי שברך' לחולה, אבל אחד הבנים לא הסתפק בכך. חשוב לו שכל רבני ישראל יאמרו 'מי שברך' גם לרפואתו של ראש הממשלה אריאל (בן ורה) שרון. עיקר קצפו יצא נגד הרב שמואל אליהו, רבה של צפת ובנו של הראשון לציון הגר"מ אליהו, שסרב לומר 'מי שברך' לאריאל שרון.

וכך התנהל הדו שיח בין הרב אמנון יצחק ובין השואל לבית שקלים:

השואל: "רציתי לשאול את כבוד הרב, אחד מעמודי התווך של התורה בישראל הוא הרב מרדכי אליהו אדיר שבאדירים חריף בתורה גדול בחכמת התורה. בנו הרב שמואל אליהו גם כן חריף בתורה הוא רבה הראשי של צפת. ביום חמישי האחרון הוא פרסם שלא להתפלל למען אריאל שרון ראש ממשלת ישראל. ככה לתת לו למות לא להתפלל...?, אני האיש הקטן, פרעוש - יכול ללכת ללמוד אצל הרב הזה מהי אהבת חנם? האם זו דרכה של תורה שרב גדול בישראל יגיד ככה על ראש ממשלת ישראל? אני מבקש תשובה מכבוד הרב".

הרב אמנון יצחק: "צריך לשאול אותו קודם כל מה היתה הכונה שלו..."

השואל (בתקיפות): "לא משנה, לא משנה..."

הרב: "לך לא משנה, אבל לו משנה. הוא אמר את מה שאמר בגלל שהוא חושב מה שהוא חושב וזכותו לחשוב כך. מותר לו לחשוב הפוך ממה שאתה חושב".

השואל: "אבל, זה ראש ממשלה יהודי...."

הרב אמנון יצחק: "אני לא באתי להמליץ או לא להמליץ. אני רק אומר שאת השאלה הזו צריך להפנות קודם כל למי שאמר את הדברים ואם כתב שיסביר למה כתב. חוץ מזה צריך גם להבין שיש הרבה אנשים שסבלו משרון סבל רב מאד".

השואל: "לא משנה גם אני סבלתי... אני לא קבלתי את דרכו בהתנתקות, אבל הוא יהודי ואני יהודי".

הרב: "הוא יהודי ואתה יהודי כל הכבוד. אתה זכאי ל'מי שברך' מהבקר עד הערב. אבל הוא, הרב שמואל אליהו, לא רוצה להגיד עליו 'מי שברך'. אתה יכול לחייב אותו להגיד 'מי שברך' "?

השואל: "אבל גם לא לקלל".

התערבות מהקהל: "לא צריך להגיד שטויות כאלה".

הרב אמנון יצחק: "ואם הוא רוצה להגיד שטויות מישהו יקח לו את הזכות הזו? יש הרבה אנשים שמדברים שטויות..."

השואל: "אבל הרבנים הם המראה שלנו... הם הפרצוף של עם ישראל".

מישהו בקהל מעיר לשואל: "תן לרב להסביר..."

הרב: "לא, לא יעזור. כשאנשים רוצים להגיד מה שהם רוצים, הם רוצים גם את התשובה שהם רוצים. הם שואלים שאלה ולא מבקשים תשובה, אלא בדיוק כמו שהם רוצים. **אני אסביר עוד פעם:** אני לא מליץ יושר עליו, אני אפילו לא יודע את המקרה ואני שומע רק את גרסתך. אבל, אני יודע שיש אנשים לדוגמא שלא אומרים בהוצאת ספר תורה את ה'מי שברך' למדינת ישראל שתיקן אותה שי עגנון ולא הרבנים הראשיים כפי שחושבים כולם בתום לב. רוב הצבור הדתי והחרדי לא אומר אותו, חלק כן אומר, אז אלה שלא אומרים, מקללים? לא. דבר שלא נתקן ע"י גדולי ישראל האמיתיים, אין כח ביד אף אחד לחדש ולתקן. שי עגנון הוא ודאי לא האדם שיכל לתקן תקנות כאלה ותפילות. אז אתה יכול לומר שכל אלה שלא אומרים גרועים מאלה שכן אומרים? אולי הפוך. אם ראשי ממשלה יכולים לבוא ולמשל למגר את התורה או שהם יכולים להחליט לגייס את בני הישיבות. אם למרות שהקב"ה אומר שהוא רוצה שיקויים "והגית בו יומם

האב ובנו. האב דורש בגרות. הבן דורש ישיבה.

ולילה". הם אומרים: שהם רוצים שישמרו ביום ובלילה. הקב"ה אומר אחד והם אומרים שנים. הקב"ה אומר לא לחלל שבת והם אומרים כן לחלל שבת. הקב"ה אומר שקניונים לא צריכים להיות פתוחים בשבת והם אומרים שתירות וכסף חשובים יותר. הקב"ה אומר שארץ ישראל שייכת לעם ישראל והם רוצים לתת שטחים בטבריה לנוצרים. אז למה אין זכותו של כל אחד לעשות מה שהוא רוצה, כשהם, נגד רצונו של הקב"ה עושים מה שהם רוצים"?

השואל: "על אנשים כאלה נאמר 'שב ואל תעשה'... 'לא מעוקציך ולא מדובשיך'... אל תקלל ואל תברך".

מישהו מהקהל: "אבל הרב הזה מקבל משכורת..."

הרב (בזלזול): "קח לו, קח לו, את המשכורת... הפחדת את מישהו... קח לו את התפקיד, גם קח לו את המכונית.., קח לו את הבית.., קח לו את הילדים.. קח לו ה..כל. קח וגמרנו... אצלכם כנראה ראש ממשלה זה דבר שגדול מהחיים. ראש ממשלה זה דבר נפלא, אם הוא עושה מה שהקב"ה רוצה, אבל אם הוא לא עושה את מה שהקב"ה רוצה, נותנים לו שבט מנהיגות בשביל להנהיג את העם היהודי והוא מנהיג אותו לא ע"פ היהדות, אז הוא לא שונה מאותם מלכים שהיו בזמן אבותינו וגם להם היו חוקים, כמו להשתחוות לבעל. החוקים של ירבעם חייבו להשתחוות לעגלים והוא היה מאד גדול, (אפילו גדול וחכם עצום בתורה לפני שהפך עורו בעקבות רדיפת הכבוד). הוא היה יותר גדול מכולם. למרות כל זאת הוא נקרא מחטיא הרבים ואף אחד לא אמר עליו 'מי שברך' ".

מישהו מהקהל: "לשרון יש זכויות רבות במדינה".

הרב: "הבנתי. יש גם דרוזים שהצילו את המדינה. יש גששים שעלו על עקבותיהם של מחבלים".

מישהו מהקהל: "להבדיל, להבדיל מירבעם".

הרב: "אני לא משוה, אני אומר שהיו גם מלכים שלא הלכו בדרך התורה, מה לעשות?".

קריאה מהקהל: "אבל שרון כן הולך..."

הרב אמנון יצחק: "שרון הולך בדרך התורה? הוא אוכל, רק כשר בד"ץ 'הבית יוסף' (הקהל פורץ בצחוק) הוא אומר ברכות השחר בבית כנסת במנין, הוא אומר 'ברוך שאמר', "... (הקהל מגיב במחיאות כפים).

קול מהקהל: "למה אתה משמיץ?"

הרב – "אני משמיץ? אני רק אומר עובדות. בסך הכל הכללי אתה צריך להבין דבר אחד, אם יש אנשים שלא רוצים להגיד עליו 'מי שברך' זכותם כמו אלה שזכותם להגיד עליו שבע פעמים 'מי שברך' ".

השואל: "שלא יקלל, שלא יטיף לא לברך אותו..."

הרב – "מי אמר שהוא קלל? כמו שהיתה לו זכות מכח תפקידו כראש ממשלה להביא את עם ישראל למצב אמיתי שיהיו הולכים בדרך התשובה והמצוות והוא לא עשה את זה, כך יש אנשים שיבכו אותו, השמאל למשל. ויש כאלה שלא יברכו אותו, אבל לקלל? זה ברור שאסור לקלל אף יהודי. אבל, אפשר לחייב מישהו לעשות 'מי שברך' אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, גם למי שלא הולך בדרכי התורה? במה נבקש לברך אותו, שמחר יאכל חזיר? שמחר לא יתפלל?"

הקהל הגיב במחיאות כפים סוערות

ראובן שקלים סיפר לרב על השחרור של אביו מבית החולים

המכללה למדעי החיים

ההרצאה הזו עמדה להתקיים במכללת נתניה, פרי יוזמתם של קבוצת סטודנטים. ברגע האחרון נסוגה הנהלת המכללה מהסכמתה והיא הועתקה לאולמי 'גן עדן' בנתניה. הסטודנטים לא ויתרו. למרות ה"ויטו" שהטילה ההנהלה, מלאו כמה מאות מהם את האולם, מהם כאלה שבקשו ל"הפציץ" את הרב אמנון יצחק בשאלות של אמונה, מהם שהכינו עצמם ל"פוצץ" את הכנס וקשה היה להם לותר על ההזדמנות.

הרב אמנון יצחק התיצב מול אלה וגם אלה וההרצאה יצאה לדרך

הרב: "נתבקשתי טרם הגיעי לכאן לחרוג מהסדר הקבוע של הרצאות ולאפשר שאלות ותשובות כבר מתחילת הערב. אמרו שיש פה סטודנטים שרצו לשאול בפתיחה. איפה הסטודנטים? הנה סטודנט צעיר".

סטודנט: "יש לי שאלה לכבוד הרב, למעשה כל קבוצת הסטודנטים מבקשים שאני אשאל אותה. עולמנו קיים 5600 שנה זה אומר תשס"ו. אבל אותנו לימדו בבית הספר ובאוניברסיטה ע"י בדיקה של קרבון 14 שהעולם קיים כמעט 3 או 4 מליארד שנה, אז איך תענה לנו על הסתירה הזאת?"

הרב: "בצד ההתולי של הענין הרי שהמאמינים צודקים. גם המדע מסכים שהדתיים צודקים... אם המדע אומר שהעולם קיים 15 מליון שנים או 15 מליארד שנה, טעות של כמה מילארדים זה לא נורא, אבל ודאי שהמדע מסכים שהעולם קיים 5600... אז אנחנו ודאי צודקים. דרך אגב, התשס"ו אם אני לא טועה זה 5766. מכל מקום כתוב 'הרוצה לשקר ירחיק עדיו'. מה שאני אומר - זה עדות איש מפי איש מבריאת העולם עד עכשיו, מתי נברא אדם הראשון כמה חי, את מי הוליד. קח ספר דברי הימים מפרק ראשון תתחיל ללמוד תראה את החשבון של הגר"א - הגאון מוילנא, תמצא שאנחנו בדיוק בזמן. זה עדות איש מפי איש ובינתים מי שעדותו באמת קבילה בבית משפט זה דוקא אנשים שיכולים להעיד על דברים ולא אלה שמספרים ספורים על פי מחקרים. מחקר יכול לסתור מחקר ואף אחד מהם לא עומד. אבל גם אם "נרצה" לקיים את דברי המדע, זה לא מחייב שיש סתירה בין מה שהם אומרים למה שאנחנו אומרים, למרות שאצלם יש סתירות בענין הזה". **הרב שואל:** "כשאדם הראשון נברא ע"י הקב"ה הקב"ה הוא דבר איתו מיד וציוה אותו לא לאכול מעץ הדעת. בן כמה הוא היה בערך אדם הראשון כשהוא דבר איתו?" **הסטודנט משיב:** "כבן 20 בערך". **הרב שואל:** "וכשהוא אמר לו לא לאכול מעץ הדעת. כמה זמן לוקח לעץ להביא פירות?" **הסטודנט משיב:** "שלש שנים". **הרב ממשיך:** "אבל הוא אמר לו כבר בשעה הראשונה לא לאכול מעץ הדעת, אז איך זה מסתדר?" **הרב משיב:** "אלא הקב"ה ברא את אדם הראשון כבן עשרים, הוא ברא את העצים כבני שלש שנים והוא ברא את העולם כבן מליונים. הוא לא צריך לחכות להתפתחות ול"מפץ הגדול". "הוא אמר ויהי הוא ציוה ויעמוד" והנה יש לך את הכל מסודר..."

סטודנט נוסף: "יש לנו בעיה קטנה שבמיוחד לכבודה באנו. אצלנו במכללה יש לנו כמה מרצים שטוענים, איך אומרים את זה, שהתנ"ך זה ספור טוב לשינה ולא יותר מזה. איך אני יכול להוכיח למרצה אחרת?"

הרב: "אנחנו נוכיח לו לוגית ואני תקוה שהוא יבין, אבל רמה כזאת עוד לא שמעתי...כל גדולי העולם כמעט, כל הנשיאים בעולם מאמינים בבורא עולם, מאמינים בתנ"ך, נוצרים, מוסלמים, סתם בני אדם. אפילו בוש אינו בוש ומצטט כשיוצאים למלחמת עירק מתוך התהילים ובא איזה מרצה זוטר פה וקובע שרירותית שזה ספורים של שינה. וזו מכללה. איזה מכללה? אולי זה גן ילדים!"

השואל: "זה מרצה נקודתי שהוא אומר לי תשמע, אין בן אדם בעולם שיכול להוכיח לי שיש בורא לעולם הזה אני עובד לוגית, אני מדבר לוגית. הוא אומר שאין לו שום בעיה ואת מי שאנחנו רוצים אנחנו יכולים להביא למכללה".

הרב: "אז למה לא הבאת אותי?"

הסטודנט: "למה לא הבאתי כי..."

הרב: "הוא בטח פחד שהוא ירדם..."

הסטודנט: "פעם הבאה כבר תבוא למכללה ונעשה את זה..."

הרב: "אני הבנתי שרציתם שאני אבוא לשם, אבל הם לא הסכימו שאני אבוא מהפחד. לא נורא, אני אענה לך ואני מקוה שתעביר לו ואם לא, אתה יודע מה, בא נעניש אותו בעונש חינוכי. כמה סטודנטים אתם?"

השואל: "במכללה 3000"

הרב: "אני מוכן לתרום 3000 דיסקים 'מבראשית' שמסבירים את הכל. כל השאלות שתשאל הערב נמצאות שם. נחלק בחנם את הדיסקים לכל הסטודנטים וכשיבוא המרצה ההוא יגידו לו לילה טוב, אנחנו השתכנענו! והתשובה הלוגית שלי למרצה היא מפתיעה: אתה ההוכחה שיש בורא לעולם. איך? האם אתה נברא או שאתה בורא? הוא יגיד שהוא נברא. תגיד לו תן לי הוכחה שאתה נברא, אז הוא יגיד תשאל את אמא שלי, תשאל את אבא שלי, זו הוכחה, זו הוכחה? זה ספורים. מישהו כתב תעודת לידה ואמר שאתה נולדת לאבא ואמא בשמות כאלה בתאריך כזה וכזה, בשנה זו וזו. הכל ספורים. אני רוצה הוכחה לוגית שאתה נברא, מה הוא יגיד לך? "זה לא רציני"! אז תגיד לו שגם הוא לא רציני! כי גם אתה אמרת לי אותו דבר. ובכל זאת נמשיך איתו וניתן לו הוכחה לוגית שהוא נברא ולא בורא: אם אתה תרצה לטעון שאתה בראת את עצמך ולא נבראת ע"י אחר יש שתי אפשרויות, או שקדמת לעצמך או שלא קדמת לעצמך. רק שתי אפשרויות יש. אם קדמת לעצמך לא צריך שתברא את עצמך כי קדמת. אם לא קדמת לעצמך, לא יכולת לברוא את עצמך, כי לא היית בשביל לברוא את עצמך, מוכרח שלא בראת את עצמך אלא נבראת ע"י מי שקדם לך, זה לוגי או לא? הוא לא ידע את התשובה הזאת.

עכשיו אתה אומר לו, היות וזו הוכחה לוגית שאתה נברא ולא בורא והיות ואתה נברא וקדם מי שברא אותך מוכרח שכל נברא בעולם לא ברא את עצמו. אני מקוה שהוא יבין. מכל מקום אם נלך אחורה אחורה עד ראשון הנבראים ולא משנה מתי זה היה, לפני שנים 5766 לפי הסטודנט הראשון או 15 מליון לפי המדע, לפני הנברא הראשון מוכרח לוגית שיהיה בורא ומוכרח שלבורא לא יהיה בורא, כי אם יהיה לו בורא אז גם הוא נברא.

הנה מצאנו את הבורא. ראית כמה זמן זה לקח? והוא לא נתקל בשום אדם שיכול לענות לו על "ספורי הערש". אנחנו גם נוסיף ונעשיר את ידיעותיו לפני שירדם. שהבורא שברא את כל הנבראים הוא גם המגביל לכל המוגבלים. כל נברא הוא מוגבל. הכוס הזו מוגבלת, השלחן מוגבל, מישהו הגביל אותם, כל העוה"ז מוגבל כי מישהו הגביל אותו. כל המוגבלים יש להם מגביל שהגבילם. מי המגביל? מי שברא אותם. הבורא

הוא המגביל כי הנברא לא ברא את עצמו ממילא הוא לא יכל להגביל את עצמו. הוא מוגבל מצד מי שקדם לו. מסקנה: יש בורא שלא בראו אותו והוא בורא לכל הנבראים והוא מגביל לכל המוגבלים והוא לא מוגבל. כל זה מופיע שורה אחת בספר המדע של הרמב"ם וככה הוא מתחיל, שורה אחת שאמורה לשכנע את כל המכללה בנתניה...שורה אחת שים לב: יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון ממציא לכל נמצא. עוד פעם, יסוד היסודות - אתה רוצה להעמיד יסוד, א"א להעמיד יסוד לכל היסודות וא"א להעמיד חכמה מכל החכמות בלי לידע שיש שם מצוי ראשון ממציא לכל נמצא. בלי זה אי אפשר. זו התחלה. אם יגיד המרצה שלכם שזה נעשה מפצוץ גם המכללה שלכם כבר לא תקבל אותו יותר. אפשר מפצוץ לעשות כוס חד פעמית? אז בן אדם עם עינים ואזנים ושינים ואף ולב וכליות וריאות ורגלים ונימים ווורידים ועורקים ומנופים נעשה מפצוץ? מישהו החזיק קפצונים לפני 15 שנה עשה פשפשפשפש פתאם נהיה עולמות עולמות, מאדים - טרחח' נוגה - הופה שביט - זבנג, ככה העולם התפתח?? מפצוץ, נהיה עין פה ועין פה אף באמצע והם התחברו ונהיה... מרצה?"

לפתע קם סטודנט נוסף וניכר בו ש'הפצוץ' שעליו לגלג הרב, עומד על לשונו ועוד רגע קט הוא יטיל אותו לחלל האולם. הרב אינו מונע בעדו ואפילו נותן לו זכות קדימה לשאול את שאלתו לפני המשתתפים האחרים.

הסטודנט: "רציתי לדעת אם עשית פעם חשבון נפש לכמה משפחות אתה גרמת לפירוק?...כמה אנשים יצאו אומללים בגלל כל ההרצאות האלה שהם שומעים. מי שם אותך בכלל בעולם הזה נציג של ה'? ...אם תשאל אותי גם לפי היהדות אתה הראשון שתלך לגיהנם מבין כל הקהל הזה בשל מה שאתה עושה..."

הרב: "אני בטוח שאתה תהיה בגן העדן שלך והוא יהיה הרבה יותר גרוע מהגיהנם שלי..."

השואל ממשיך להקניט: "משפחה אחת שהפרדת בין אבא לילדים, זה הערך של היהדות? זו המהות של הדת היהודית? איפה אהבת חנם? אתה עושה שנאת חנם בין משפחות ונראה אותך מתמודד עם זה... כמו שהממשלה לא מתמודדת עם העוני, עם המסכנים, אתה לא מתמודד עם האנשים שאתה גורם לאומללות שלהם".

הרב פונה לקהל ושואל: "כמה יהודים מפה חזרו בתשובה בגללי? אני מבקש להרים את היד!"

ידים רבות מאד הורמו!

הרב: "כמה מכם המשפחות שלהם נהרסו בגלל שעזרתי להם לחזור בתשובה?"

אף לא אחד מרים את היד.

הסטודנט המאשים: "מי שנהרס הוא לא פה".

הרב: "אתה הוא אחד מההרוסים, אבל לא בגללי... הדת היחידה שמחנכת לכיבוד אב ואם זה תורתנו הקדושה ואני מחנך לערכים האלה".

הסטודנט עובר למגננה: "אבל מי שם אותך לומר שהדת שלך בדרך שלך היא הנכונה?"

הרב: "מי שם אותך ואת המרצים שמסבירים לך להיות אחראים על הקופים בג'ונגל ולהסביר שנולדת מקופים וגם אני?"

השואל: "אני מסכים שכמו שאתה לא יכול להוכיח לי שיש אלוקים אני לא יכול להוכיח לך את ההיפך".

הרב: "הנה לא הבנת אפילו מה שהסברתי לסטודנט ששאל לפניך. אם אתה לא מבין, איך המרצה שלך יבין? אני רוצה לדעת, כמה חילונים יש פה שירימו את היד, רק חילונים!"

הרבה ידים מורמות!

הרב: "תסתכל כמה חילונים יש ואף אחד לא מסכים איתך. פלאי פלאות. הדתיים איתי והחילונים איתי ורק אתה לבד. כנראה שבאת מפצוץ לא מוצלח. הרב מנצל את ההזדמנות ופונה לקהל: אתם רואים את הפרובקטור הזה, זה כלום לעומת ה"תרבות הישראלית" שתצפו בה מיד. אחרי שתצפו תבינו למה במכללה לא הסכימו לקבל אותי והמארגנים נאלצו להעתיק אותה למקום חצוני. אם יבוא פלסטיני ויבקש לדבר יקבלו אותו בשם זכות הדבור ו.. אחוות עמים. אבל יהודי יבוא להביע דעתו? מה פתאם? עוד ידעו, חלילה, שהתנ"ך זה לא ספר לילדים... מסוכן מאד...!"

באולם מוצגת הקלטת "האוניברסיטה". הרב אמנון יצחק מוזמן לאוניברסיטה. סטודנטים מן השמאל מפריעים וצווחים לעומתו והוא, ברוגע המוציא אותם מן הכלים, מתמודד עמם, בכליו ותורם...עוד ועוד קלטות וזוקף מצוות לטובת המתפרצים והמתלהמים. את התשובה למקניטים באולם הזה בחר הרב לתת בהצגת הקלטת ההיא. הקהל מתמוגג בהנאה, משתכנע בצדקת הדרך ומוקיע את המפריעים בפרץ של מחיאות כפים בסיומה של הקלטת.

אחת מהצעירות שבאולם אינה מסתפקת בקלטת. היא מבקשת את זכות הדבור ומשזה ניתן לה משיבה נגד הסטודנט המתלהם: "רציתי להגיד שלפני עשרים שנה בערך ההורים שלי חזרו בתשובה בזכות הרב. זה קרה להם בעקבות האזנה לקלטת של הרב באוטו של חברים, כשהיו בניו יורק. אני כבר גדלתי בבית מאד חרדי, בזכות הרב, אבל בחרתי שוב להשיל מעלי הכל. הייתי מקללת את הרב, הרבה יותר ממך (מצביעה לעבר הסטודנט) הייתי אומרת אמא נמאס לי לשמוע את הקול שלו! כשחשבתי שהוא הרס לי את המשפחה שלי, מבחינתי, היה על מה להתבסס...עד שהגלגל הסתובב שוב, הגעתי לשכל ולהבנה וגם אותי הוא שכנע. חזרתי בתשובה וחיכיתי שנה שהרב יגיע לנתניה, להודות לו. משמים באתי לפה כדי להגיד משהו מול האינטליגנציה של הסטודנט הזה... אני עכשיו בכתה י"ב, עדין לא עשיתי בגרות באזרחות, אבל אתה, שכבר עשית את כל הבחינות ואתה סטודנט במכללה לא מכיר את המושג חופש דת מדת? חופש דת מדת זה שיש לרב את כל הזכות להראות את האמת ואחר כך תעשו בזה מה שאתם רוצים. הרב אני מקוה מאד שאתה תסלח לי על שבעבר גם אני לא הכרתי בזכות הזו..."

הרב: "מחול לך. אבל אני רק מצטער שהמשפחה שלך לא "התפרקה לגמרי" ובסוף חזרת לדרך המוטב, כי יש כאלה שמפיצים בדותות שאני מתכוון רק לפרק משפחות. ברוך ה' הנה אתם גם נהייתם כמוני מזכים את הרבים, גם אתם "מפרקי משפחות..." בקצב הזה עוד מעט לא ישאר פה אף אחד ובעצם אם הפלסטינים רוצים לנצח אותנו, הם לא צריכים להתפוצץ, הם צריכים רק להחזיר בתשובה וכולם כבר "יתפרקו פה". לא ישאר כלום. כך לפחות על פי ההגיון המעוות של אותו סטודנט..."

מכאן עברה ההרצאה למתכונת הרגילה. שיחה בהשקפה, בקשה עבור חולים וכאלה שלא זכו לפרי בטן, קבלת מצוות וחזוקים בלמוד התורה ובלשון הרע, ציצית לגברים המתחילים וכסוי ראש וצניעות לנשים. התעוררות כללית של מאות מהקהל.

ואז בא רגע השיא המפתיע, מהסוג שמתרחש רק לעתים רחוקות וכאילו חיכה להזדמנות המיוחדת הזו. דוד קם מן הקהל ובקש את רשות הדבור. באולם הושלך הס:

"אני לא סטודנט אבל אני מבקש לספר בהזדמנות הזו את הניסים שארעו לי ושיתנו את התשובה המוחצת למי שמפקפק ומנסה לערער בחשיבות פעולותיו ובשליחותו של הרב אמנון יצחק. עלי נגזר גזר דין מות וכמה פעמים. אני לא מכיר אישית את הרב, אני רואה אותו כאן בפעם הראשונה פנים אל פנים ורוצה לנצל את ההזדמנות כדי להודות לו על מה שקרה לי בזכותו".

גם הרב נדרך.

דוד: "אני רוצה להסביר לכל הקהל הקדוש הזה שהייתי יהודי לא מאמין, יהודי שמספר שהאדם המציא את אלקים. יום אחד נתבשרתי, לא עליכם, שחליתי בסרטן הכבד, לא נתנו לי הרבה זמן לחיות. זה קרה כשחזרתי ערב אחד ממילואים הביתה. נכנסתי לישון והרגשתי רע מאד. הדופק היה מהיר, לחץ דם עולה יורד,

פינו אותי מיד לוולפסון ואז גילו גידול ממאיר בגודל שני ס"מ בכבד. שלחו אותי לסיטי כבד עם הזרקת חומר רדיואקטיבי ואמרו שאין לי הרבה זמן לחיות. הרופא לא נמנע להגיד לי בפנים שאין מה לעשות, אפי' לא טפולים. לא היתה בי אמונה בכלל, אבל יהודי יקר, קוראים לו דרור כהן והוא גר בשומרון, החליט להביא לי קלטת של הרב ונתן לי לשמוע. התחזקתי. מחילה מכבוד הרב, בהתחלה הייתי שומע אותך בשבת. אמרתי לרופא הזה: אולי נעשה עוד בדיקות, נעשה עוד משהו והוא דחה אותי בפסקנות ואמר: שלחתי אותך לבדיקות הכי יוקרתיות הכי חדישות, אין מה לעשות דוד, אפי' לא טפולים, זה הכל, יש לך גידול ממאיר בכבד, אין מה לעשות. זה לא נעים כשאומרים לבן אדם אתה הולך למות בצורה יפה... לרופאים ניתנה רשות לרפאות ולא ליאש. הייתי בתקופה של מילואים עם נשק 16M ואם הייתי חלש אופי הייתי תוקע כדור וגומר עם זה. אבל בזכות הרב הקדוש הזה החזקתי מעמד. הוא הצליח להכניס בי אמונה ולהוכיח לי כי טעיתי בדרך החיים שלי. כל אדם שיש לו טיפה שכל ויקשיב וינסה להבין מה שהרב אומר יאמין. הוא לא צריך כלום, שום ניסים.

אני, בזכות הרב, שמעתי עוד קלטות והשתכנעתי שאני צריך לזעוק לבורא עולם. (מרים את קולו בהתרגשות) הסתגרתי בבתי כנסת ופרצתי בבכי מר. אם אתם רוצים משהו, בריאות, או בקשה אחרת, תסגרו את עצמכם ותבכו. לא צריך אף אחד שיתפלל עליכם רק אתם ובורא עולם שרוצה את התפילה שלכם! קראתי לבורא עולם, אמרתי: אבא, סבלתי בילדות, הייתי ילד מוכה, באתי לפה, התגלגלתי בפנימיות, חלק נפטרו, כולם התפרקו, עכשיו עשיתי מילואים ועשיתי צבא ועכשיו אתה מנחית עלי מכה, גזר דין מות, למה? עוד לא התחתנתי ועוד אין לי ילדים, למה? בכיתי והתפללתי בצעקה.

(עם דמעות) אם הייתם שומעים את הבכי ואת הצעקה שלי בבית כנסת הייתם מבינים שהשמים לא נשארו סגורים. כל בית דין של מעלה בודאי שמעו אותי אדם פשוט בלי זקן בלי כלום, מאמין חדש, עומד וצועק לאבא: תציל אותי. תן לי צ'אנס, הזדמנות...

מאז אני שומר שבת. לומד תורה אצל היהודי היקר הזה ניסים ואני צמא לזה כל הערב. מחכה לבקר, ללכת לבית כנסת אצל הרב שלי, הרב אופיר. פתאם, על סף המות, גיליתי שזה תענוג, זו מתיקות, בהתחלה היה קשה אבל לקחתי על עצמי ציצית, אחר כך שבת ומאז אני בוכה כל פעם שכואב לי לבורא עולם.

יום אחד, לא מספיק כל הצרות, היה לי ארוע לב קשה באמצע צומת גלילות. נסתם לי האויר, לא יכולתי לנשום. הלב כאילו התהפך בי והרגשתי שזה סוף פסוק. אני מצטער שאני מתרגש. ירדתי למטה לא יכלתי אפילו לבקש שיביאו מגן דוד. כלום, שום דבר. עם שאריות החמצן הלכתי מסביב, הורדתי את החולצה כאילו מישהו כיון אותי וזעקתי לבורא עולם: תחזיר לי את החמצן, תן לי צ'אנס, היו לי כל כך הרבה מכות... באותו רגע חזר לי החמצן, באותו רגע הלב חזר לפעום רגיל ואז התחלתי להאמין שפה מישהו מקשיב לכל מלה! בכל רגע הוא שומע אתכם, אם זה בבקר בצהרים בערב, מלה במלה לזעוק ולבקש רחמים.

עכשיו אני חוזר לגידול בכבד, המון תפילות לקחתי על עצמי ועם הרבה אמונה. שש שנים כגוסס. אחרי שש שנים הכרתי יהודיה והיא לקחה אותי לבדיקות חוזרות. הרופאים לא הבינו מה קרה. הכל נעלם. (בבכי גדול) אז אני הרגשתי שאני חייב לבורא עולם את הערב הזה כקדוש ה' להודות על ההזדמנות שניתנה לי לחיות".

אפילו הרב אמנון יצחק הזיל דמעה. "לא זכיתי אף פעם לשעור מוסר כזה" - הוא אומר לדוד -חיזקת את כולנו וה' יזכה אותנו לאריכות ימים ויתן מהכח שהיה לך גם לאחרים ללמוד להאמין שלכל אדם יש סכוי. זהו שאמרו חז"ל "אפי' חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

ומי לאחר ספור זה זכר בכלל את הסטודנט מהמכללה שבהתרסותיו העצים את ספור קדוש שם הגדול הזה...

הסטודנט הראשון

דוד שלקה בסרטן והתרפא בעזרת הקלטות של הרב אמנון יצחק ותפילותיו שלו.

שלש שנים אחרי הלידה מחדש

גיל שלש הוא על פי תורת הקבלה ולא רק על פיה, ציון הדרך המשמעותי הראשון בדרכו של כל ילד. יום של שמחה הנסמך על "ויגמל הנער" ומתבטא ב'חלאקה' והבלטת הפאות, בתחילת למוד האותיות, בחבישת כיפה, בציצית ובעוד שורה של סמלים המחתימים את הילד ואת הבית שבו הוא גדל באור יקרות ובהילה יהודית, המלווים אותו עד סוף ימיו.

מסתבר שהדברים חקוקים בטבעו של עולם וצצים ועולים מאליהם לא רק כשמדובר בילדים, אלא גם במי שנולד מחדש והחל בחיים חדשים, כמו אצל בעלי התשובה למשל.

שלש שנים הם פרק בחיים ובסיכומם כבר מקבל מי שנולד אל תוך חיי היהדות החדשים תבנית מחשבתית ואפילו חזותית של מי שכבר חי אל תוך זה. מועד של שמחה אך גם של חשבון נפש.

מאז שסבי לוי מגדרה פנה במכתבו הראשון אל הרב אמנון יצחק, עברו בדיוק שלש שנים, באותו מכתב, שבהסכמתו הפך מודל לפונים בפניות אישיות אל הרב, באמצעות ארגון 'שופר', הוא כינה את הרב: "המציל הלאומי". שבט תשס"ג. אז עדין בשבילו גם פברואר 2003. וכך הוא כותב אז:

"לפני קצת פחות משנתים אמי עליה השלום נפטרה באופן פתאומי בגיל 52 בערך. בקר אחד היא הרגישה חולשה, לקחנו אותה לבית החולים ולמחרת בערב נפטרה, כשאנחנו אפילו לא מספיקים לעכל מה קרה.

בתור משפחה חילונית לחלוטין האשמנו את כל העולם: הרופאים, האחיות, המזל, את כולם חוץ מאת עצמנו.

בתוך ימי השבעה אמרתי לאחי שאין מה לעשות, נצבת בפנינו שנה קשה שבה אנחנו צריכים להגיד קדיש וצריכים לראות איך נעבור את השנה הזאת. אמרתי לו: כשאני לא אוכל להגיע לבית הכנסת אתה תלך ולהיפך, כאילו מין מטלה שחיבים לעשותה ובזה מסיימים את חובתנו.

וכך התחלתי ללכת לראשונה בחיי לבית הכנסת בגיל 30. הלכתי בלי שום מושג איך מתפללים, איזו תפילה אומרים, היכן התפילה נמצאת בסדור. היה שם מתפלל ותיק שכיון אותנו תמיד למקום שהם נמצאים, כי במהלך התפילה תמיד איבדנו אותם.

אני רוצה לציין, שתמיד האמנתי וידעתי שיש בורא לעולם, אך בזה הסתכמו כל ידיעותי, מפני שחשבתי שלב טוב מספיק. החרדים תמיד הצטיירו בעיני כפנטים וסחטנים המגזימים בכל דבר.

ברגע שאמי נפטרה עלו בראשי כל השאלות שיכולות לעלות ובראשן השאלה הקבועה, למה?

אני רוצה ברשותך לחזור 3 שנים אחורה לפני פטירת אמי ולספר שגם חמותי נפטרה בגיל 52 ממחלת הסרטן לאחר סבל ממושך של כמעט 3 שנים. לאחר פטירתה, בעלה ובנותיה שגם כך היו חילונים, אך האמינו בשם, הפכו קיצונים לגמרי והגיעו לאפיקורסות מוחלטת. אני כמובן לא הסכמתי אתם אך מעבר לזה לא עשיתי כלום. כך יצא, שפספסנו איתות גדול ביותר ששלח לנו בורא עולם, איתות שאני לא הבנתי אותו ונשארתי במצבי - חילוני שמאמין, אך לא מעבר לזה. הם - משפחתה של אשתי כולל אשתי - שלא הבינו את האיתות, אף החמירו את מצבם כלפי השם.

כחדש לפני פטירת אמי התחלתי להרגיש לא טוב עם עצמי לגבי חלול שבת. והרגשתי שאני חיב להפסיק לנסוע בשבת, אבל בפועל לא התחלתי לשמור שבת אלא רק להתחזק במחשבה שאני חיב מתישהו להתחיל.

ואז, לאחר שפעם ראשונה בחיים אני חושב על שמירת שבת והתקרבות לדת, נפטרה אמי בין לילה, ללא שום מחלה, או הודעה מוקדמת. לא הבנתי איך יכול להיות שדוקא עכשיו כשאני מתחיל להתחזק, השם מנחית עלי מכה כזאת וכאילו בא לבדוק את כוונותי האם הם אמיתיות או לא.

מצאתי את עצמי נצב בפרשת דרכים. האם מכאן אני צריך להתחזק, או להיפך כמו שקרה עם משפחתה של אשתי. לאחר שניות ספורות החלטתי: למרות המכה הקשה אני הולך בדרך השם ויהיה מה. היתה לי רק בעיה "קטנה": אני לא יודע מהי דרך השם ומה השם רוצה ממני... כי כמו שהזכרתי, בחיים, לא הייתי בבית הכנסת חוץ משבת חתן ואזכרות, שציפיתי בחוסר סבלנות שיסתיימו.

וכך התחלתי ללכת בבקר לבית הכנסת לשחרית ובערב מתפלל מנחה וערבית, בלי שום מושג מה עלי לעשות מכאן והלאה.

לאחר כשבועיים שלשה ניגש אלי בחור צעיר, אחד מהמתפללים שנראה כחוזר בתשובה ובדבור מאד מהוסס **שאל אותי:** "אתה מעונין אולי לשמוע קלטות"?

חשבתי רגע ואמרתי לעצמי: "מה יש לי להפסיד? מענין - נשמע, לא מענין - נחזיר לו את הקלטות".

אמרתי לו: "טוב, תביא", כאילו אני עושה לו טובה.

שאלתי אותו: "של מי הקלטות"?

אמר לי: "של הרב אמנון יצחק, אתה מכיר אותו"?

רציתי לענות לו: "אותו אישית לא, אבל את ההפחדות שלו כן..." וכאילו לחזק את מחשבותי שאל אותי מישהו מהמתפללים: "גם אותך הוא תפס עם הקלטות האלה? תיזהר שלא תשתגע..."

וכך מצאתי את עצמי, למרות הפחד מהרב ו"האזהרה הנדיבה" של המתפלל הנוסף, שומע בכל יום 4 קלטות. כמעט 12 שעות הרצאות של הרב, כשמקלטת לקלטת אני מרגיש כמי שכל חייו חי מאחורי הקלעים וראה רק וילון ולפתע בא אדם זר ומתחיל להסיט את הוילון ולגלות עולם שלם, ענק ואדיר בעצמתו, של יהדות שלא הכרתי אפילו אחוז ממנה.

מקלטת לקלטת הבנתי יותר ויותר כמה אני בור ועם הארץ ובמיוחד כמה אני כפוי טובה כלפי בורא עולם שנותן לי הכל ו-30 שנה לא החזרתי לו כלום בתמורה.

בזכות הקלטות של כבוד הרב קבלתי תשובות לכל השאלות שהיו לי והרבה יותר תשובות לשאלות שלא ידעתי שיש לי. הייתי כל כך מאוכזב מעצמי: איך לא ידעתי כלום מכל מה שדבר הרב?

לאחר חדש שאני מחליף קלטות אצל הבחור שהציע לי אותם, **הוא אמר לי:** "זהו, אין לי יותר, גמרת את כל הקלטות שיש לי" - והתחלתי להגיע למשרדי שופר ולקנות קלטות, כל פעם 7-8 קלטות, שומע ומעביר הלאה לחבר.

אשתי היתה יושבת לצידי ברכב ואומרת לי: "די כבר, תסגור, אי אפשר כל היום קלטות, מה קרה לך"? אבל גם היא, ככל ששמעה יותר הסתקרנה יותר. וכך במשך חדשים אני שומע קלטות ובערב מגיע הביתה ומספר לאשתי את כל מה שנודע לי היום מהקלטות.

בזכות הבחור שנתן לי את הקלטות וכמובן בזכות כבוד הרב, חזרתי בתשובה והחזרתי את אשתי והעברנו את ילדינו לחנוך תורני ובזכות הקלטות החזרתי את חבר שלי בתשובה ובעקבותיו

אשתו וגם ילדיהם עברו לחנוך תורני.

אולי כבוד הרב שואל: למה עכשיו אתה כותב?

– בגלל שהיום, אחרי כל הידע שצברתי מכבוד הרב, הגעתי למסקנה שתשמע לאדם חילוני כשגעון מוחלט, אבל כל אדם חרדי יבין:

השם יתברך עשה איתי ועם אמי ע"ה חסד בזה שהיא נפטרה ובעזרת השם אני אסביר למה.

– מפני שאם אמי היתה מגיעה לשיבה טובה ונפטרת בגיל 70–80, הייתי יושב 'שבעה' ואולי גם אומר שנה 'קדיש', אבל לא מעבר לזה. כי הרי סוף סוף היא חיה את חייה ואני בגיל 50–60 לא היו לי שום שאלות והייתי מקבל את זה כדרכו של עולם ומה היתה התוצאה? שאמי היתה מגיעה לאחר פטירתה למקום לא הכי טוב בלשון המעטה ואני לא הייתי עושה כלום, כי לא הייתי יודע כלום ואני ומשפחתי היינו נשארים חילונים גמורים ואחרי 120 שנה הולכים בעקבותיה וכך גם צאצאינו וצאצאי צאצאינו. ומי היה יודע מתי אם בכלל היתה נעצרת המערבולת הזאת?

וכך בעקבות נסיבות פטירתה זכיתי לשמוע את הקלטות של כבוד הרב, שבזכותו ובזכותה של אמי ע"ה חזרתי בתשובה, אני, אשתי וילדי וחברי, אשתו וילדיו וכל זה לזכות אמי (וכמובן לזכות הרב). וכך יצא שאמי חיה פחות בעולם הזה, אך תקבל שכר עצום בעולם הבא, מה שלא היה קורה אם היא היתה נפטרת מזקנה ואני ומשפחתי חס וחלילה היינו נפטרים לאחר 120 בלא תשובה.

מאז כל תקופה מסוימת אני בא לרב, כדי לראות אותו (כי כשאני רק רואה אותו מתמלאים לי המצברים) ורודף אחריו להרצאות ופשוט לא רוצה, לא יכול ולא מסוגל להתנתק ממנו מסבה אחת פשוטה: **הכרת הטוב.** כל פעם שאני ואשתי רואים את כבוד הרב, **אני אומר לה:** תסתכלי טוב טוב, זה האיש שהציל אותנו ואת ילדינו וגם את אמותינו וחוץ מבורא עולם, כמובן, אנחנו חיבים לו את חיינו!

בזכות כבוד הרב יש לי אהבת השם עצומה ואני נהנה כל רגע מחיי שאני קרוב לשם יתברך. אני גאה בתלבושת החדשה, בזקן שלי ובכיפה שעל ראשי, אני מתענג על למוד התורה וממש מאושר בחיי.

אם תשאל את אשתי לגבי כל ענין החזרה בתשובה היא תענה לך בפשטות שני דברים: **הרווחתי בעל חדש – ונכנס האושר לביתי.**

היום ברוך השם אני לומד בכולל כבר כמה חדשים ומעביר שעורים בבית הכנסת בשבתות, בין מנחה לערבית נותן שעורים על אמונה ומצטט להם מקלטות הרב ומשתדל בעזרת השם יתברך לזכות את הרבים כמו שזכיתי אני בזכות כבוד הרב".

השבוע, ר"ח שבט תשס"ו, שלש שנים אחרי, הגיע מכתב נוסף מסבי לוי אל הרב אמנון יצחק. וכך הוא כותב:

"מאז אותו מכתב ששלחתי לכב' הרב התחלנו להעביר שעורים כאשר בתחילה היה שעור אחד בשבוע והשעור עסק באמונה. 95% מהשעור שנמסר בע"פ היה מבוסס על קלטות של כב' הרב.

משעור אחד הגענו היום בע"ה לחמשה שעורים בשבוע כאשר הייתי מצטט ואומר אבא שלי הרב אמנון יצחק אומר, היו אומרים לי מה באמת? אבל רגע, אתה לוי, הייתי עונה להם נכון, אבל הוא עשה אותי.

במהלך השעורים, אחד מהלומדים, אדם כבן חמישים שאחיו ראש כולל והוא עצמו חילוני גמור, מתחיל לשים כיפה, מקבל ציצית וטהרת המשפחה ומתחיל לקבוע עתים לתורה.

שלשה זוגות נוספים (את כל השמות אמסור לרב ברשות האנשים כאשר הרב יבקש) מקבלים עליהם טהרת המשפחה. הבעל, כיפה, ציצית וקביעת עתים לתורה. בחורים נוספים מקבלים ציצית (כל המשתתפים בשעור). אדם נוסף שאינו שומר תורה ומצוות, אינו מפספס שעור גמרא.

כאשר זכיתי לחזור בתשובה התחלתי ללמוד אצל הרב אשר דבדא שליט"א שכיוון אותי והשקיע בי המון המון על שבירת המידות ולאחר כשנה עברתי ללמוד בגדרה. לאחר כחצי שנה אמרתי לחברותא שלי, שהחלטתי לנסות ולהתקבל לכוללים של מרן פאר הדר והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א שדבר זה כרוך בנסיעה יום יומית מגדרה לירושלים וחזרה.

החברותא אמר לי: "מהיכן יש לך אומץ להופיע כך בלי שום הקדמה או הפניה ולחשוב שתתקבל"?

האמת שהיו לי שתי סבות להחלטה זו, אך לחברותא אמרתי רק אחת. **הסבה שאמרתי לו היא:** "שאני רוצה להתקדם בלמוד התורה ולכן אנסה להתקבל לגוב האריות למרות שסכויי קטנים".

הסבה השניה היתה; עקב... קלטת מס' 333 של מורי ורבי הרב אמנון יצחק שליט"א שבה אמר הרב שישנם אנשים שמפקפקים בעבודת הקדש של כב' הרב (אמנון) ושואלים: "האם נשאר משהו לאחר הערב, בקבלת הציציות וכדומה"? והרב מקים שם (בקלטת 333) עשרות בעלי תשובה שהתחילו ללמוד בכולל ואני קבלתי על עצמי להוכיח לפחות לי ואח"כ לשאר, שמה שעושה כב' הרב אמנון יצחק שליט"א הוא טפול שרש יסודי ביותר בהפיכת האדם החילוני הרחוק מתורה ומצוות, לחרדי השואף להתקרב לבוראו מידי יום ביומו, ללא גבולות ויכול גם להשתלב בע"ה בחברת תלמידי חכמים מהשורה הראשונה שאינם חוזרים בתשובה, אלא חרדיים מלידה.

וכך הגעתי לירושלים ל'מאור ישראל' ע"ש מרן בנשיאותו בראשותו של בנו הרה"ג משה יוסף שליט"א, ללא שום הכנה מעשית, עם תפילות לבורא עולם. **שאלתי:** מי כאן האחראי – ראש הכולל? **וענה לי אחד האברכים:** "הרב עמרני שליט"א". נגשתי לכב' הרב (שהוא ראש כולל דיינות ורבנות אצל מרן) **הוא שאל אותי:** במה הוא יכול לעזור לי? **ואני עניתי בפשטות:** "להתקבל לכולל".

הרב הביט בי כמה שניות **ושאל:** "מהיכן אתה"? **עניתי:** "מגדרה". **וכמה זמן אתה לומד?:** "כשלש שנים עקב היותי חוזר בתשובה" **עניתי.**

הרב שאל אותי: "האם לא קשה יהיה לי להגיע יום יום מגדרה לירושלים"?

עניתי: "לא, כי כל רצוני ללמוד ברמות הגבוהות בנשיאות מרן שליט"א".

הרב ראה שאני מתעקש **ושאל:** "האם אהיה מסוגל לעמוד ברמה, או בקצב של למוד, הטור ובית יוסף"?

אמרתי לרב: "כב' הרב, תנסה אותי שבועיים, אם אני לא מספיק טוב, אני אלך לבד".

הרב אמר: "טוב, אני לא קובע את מנין האברכים, אלא הרב משה יוסף שליט"א". (כאן נכשלתי, בזה שלא דנתי את הרב לכף זכות וחשבתי שהרב מנסה בעדינות להפטר ממני). **שאלתי:** "מתי אוכל להיות בקשר"? וכאן הרב העמיד אותי על טעותי **ואמר:** "עכשיו אני אכנס לרב ואתן לך תשובה".

לאחר כמה דקות יצא הרב ואמר לי להתחיל מחר בבקר, לנסיון של שבועים.

הרב צירף אותי לחברותא ולאחר 4 ימים (לא התאפקתי לחכות שבועיים) **שאלתי אותו:** "האם החברותא מרגיש טוב בלמוד איתי או שחס וחלילה אני מעכב אותו"? **הרב ענה לי:** "שבבקר הוא דבר עם החברותא והוא אמר לו שהוא ממש נהנה מהלמוד איתי ושמבחינתו התקבלתי לכולל".

אני שלפני 4 שנים לא ידעתי להחזיק סדור ולא היה בי שום שמץ של יהדות, בזכות הגה"צ הרב אמנון יצחק שליט"א התקבלתי ל'מאור ישראל' בנשיאות מרן שליט"א.

זאת תשובתי לספקנים למיניהם.

לפני כ-3 חדשים פתחנו שעור נוסף במוצ"ש. לאחר השעור הראשון, אחת הנשים סיפרה לאחת השכנות (חילונית גמורה – תרתי משמע – כדברי הרב) שהשעור היה מאד מענין והיא חיבת לשמוע. לאחר ויכוח איתה היא החליטה לבוא במטרה להתנגח

ולהוכיח לחברתה שהיא נסחבת וחסרת חוט שדרה. לאחר ששה שעורים בלבד, היא ארזה את כל הג'ינסים והבגדים הלא צנועים ונתנה אותם לאמה שעמדה המומה נוכח "התדרדרות בתה" שקבלה על עצמה חצאיות וכסוי ראש מוחלט, שבת וטהרת המשפחה.

אותה אשה ששמה כסוי ראש בקשה ממני: "האם תוכל לדבר עם בעלי בבקשה"? כמובן, עניתי שאני מוכן. הוזמנתי לביתו ב- 21.00 (הוא גר מולי) ויצאתי ממנו ב- 1.30 בערך עם הסכמה והכנעה מוחלטת שרק דרך התורה היא אמת והוא מוכן לחזור בתשובה מלאה (כב' הרב מכיר את גיסו). בסה"כ ארבעה זוגות ועוד אשה שגרים מולנו, היו חילונים גמורים וכולם התחזקו בצורה שלא תאמן והמצב הגיע לידי כך שבשבת האחרונה דברו ביניהם שתי נשים חילוניות עם אחת מ"נפגעות התשובה" ואמרו לה "גם את התחרפנת"? והוסיפה לחברתה החילונית ואמרה לה: "טוב ששמת שלט למכירה, צריך לברוח מפה מהר, כל השכונה 'מתחרדת' " ובכל זה, אני "מואשם" בזכות מורי ורבי עטרת ראשי הגה"צ הרב אמנון יצחק שליט"א.

דרך אגב לאחר חדשיים אצל הרב משה יוסף שליט"א, פנה אלי אחד המתפללים שברצונו להקים כולל בתמיכתו הכספית, אך בתנאי שאני מוכן להיות הראשון. אמרתי לו שטוב לי בירושלים, אך הוא ענה לי שבירושלים יש מספיק תורה. החכמה להקים בגדרה. ועניתי לו שיש לי רעיון, אם הרב משה יוסף שליט"א יסכים להקים כאן בגדרה סניף של 'מאור ישראל' בנשיאות מרן ומשם נקבל את תכנית הלמודים וכו'.

וראש הכולל שיבחר יהיה כפוף למרן, אני מסכים לעבור. כך הקמנו בהסכמת הרב לפני כשלשה חדשים כולל חדש שכעת עושה את צעדיו הראשונים.

לא אוכל להביע את תודתי במילים על מה שעשה למעני כב' הרב ועל הכרת הטוב שאני חייב".

בן שלש. גם ציצית

להמונים, גם כיפה לרבים וגם זקן ופאות.

סבי לוי עשה 'חאלקה' לכל העבר ועתה הוא גודר את גדרותיה של גדרה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 91

סבי לוי

עם מאמיניו של יתרו

לפני קצת יותר משנה, במסגרת סדרת כתבות שהתפרסמו בעתון 'הארץ' על הדרוזים בישראל, נחשפו קוראי אותו עתון לתופעה שודאי לא נעמה למי שעינו צרה ולבו כואב על הישגיו של הרב אמנון יצחק בהעמקת האמונה בישראל. מסתבר שלא רק יהודים הוא מצליח לקרב אל אביהם שבשמים, גם הדרוזים משתכנעים ממנו להיטיב דרכיהם ולהתחזק. לזכותו של עורך התחקיר יאיר אטינגר יאמר, שהוא כנראה כל כך הופתע עד שהוא רשם את הדברים כפי שגילה אותם, בלא "צנזורה אישית". וכך תיאר את המפגש עם השייח רידאן אלמן, מהכפר 'כסרא' שבגליל ואת שקורה בכפר הגדול שבו מתגוררים 3500 דרוזים.

"אש ניצתה בעיניו הכחולות של השייח' דיראן אלמן, כשהחל לצטט מדברי המחזיר בתשובה, אמנון יצחק. אלמן הוא צרכן קטן למדי של תקשורת המונים - הוא לא מאזין לרדיו ועל טלויזיה ועתון אין מה לדבר - אבל הוא "חורש" על קלטות הרב שבביתו. במיוחד חביבה עליו דרשה של הרב שעונה לשאלה "אם העם היהודי הוא העם הנבחר, למה א-לקים שלח את הצורר ימח"ש"?. הרב סיפר מעשיה על יהודי שטרח לנגב בוץ מעל נוצות התרנגולת שלו עד שנחלצה מאחיזתו, ניערה כנפיה והתיזה מעליה את כל הרפש לבדה. זו התשובה - מתלהב אלמן - א-לקים אמר לעם שלו: "תתנערו כבר, יש לכם חטאים - כלומר תחזרו בתשובה"..

"השעורים המוקלטים הם כלי חדיש יחסית בידי השייח' אלמן וחבריו, להשלמת תהליך מהפכני המתחולל בכפרם, כסרא. הכפר-על 3500 תושביו - הפך בשנים האחרונות לקרית קדש. יותר ממחצית תושבי הכפר הם אדוקים. גברים עבי שפם בחליפות מסורתיות כהות, מכסים את פדחתם הגלוחה בכיפת צמר, "לפה". נשים בשמלות ארוכות, עטופות מטפחות לבנות, או אף מכסות את פניהם בחיג'אב".

את כל זה משיג השייח' אלמן, על פי הכתבה, בעזרת.. העצות שמשיא הרב אמנון יצחק בקלטות שלו. מי שעל פי אמונתו הוא מצאציו של יתרו שהשיא עצה לישראל, נוטל עתה עצה ממנהיג מהפך התשובה הגדול בישראל.

השבוע, בדיוק ערב פרשת 'יתרו', הגיעה שיחה מעניינת אל הרב אמנון יצחק. על הקו היה מריח יונס, דרוזי תושב דליית אל כרמל. הוא סיפר לרב כי כמה דקות לפני שהחליט להרים טלפון הוא עבר בצומת המובילה אל בית החולים רמב"ם בחיפה ונתקל בצעיר המחלק את הקלטות של הרב אמנון יצחק לעוברים ושבים.

"כבוד הרב. אני תמיד רואה את ההרצאות שלך דרך אתר 'שופר' שהוא דף הבית שלי ורואה את הקלטות שלך ואני מאד...מתחזק מזה. רציתי להודות לרב ולכל הצוות, לכל מי שעומד לצדך. באמת, אתם עושים עבודות קדש. כל הכבוד. ברשימת התפוצה שלי באימייל אני מעביר את ההרצאות שלך לכולם...

הרב אמנון יצחק: "איזה ענין יש לך?"

יונס: "אם אני מצליח להחזיר יהודי אחד בתשובה, אני עשיתי את שלי בתור גוי..."

יונס הוסיף ואמר כי נפגע. ולמה? משום שבקש מהצעיר שחילק את הקלטות של הרב אמנון יצחק לקבל קלטת וזה כנראה הבחין כי מדובר בדרוזי ולא ביהודי. "הוא שאל אותי אם אני יהודי. אמרתי לו שאני דרוזי ואז הוא סרב לתת לי קלטת... זה מרתיח אותי ומצאתי לנכון לפנות אל כבוד הרב מיד.

הרב אמנון יצחק השיב לו כי מדובר כנראה באחד מ'שרי האלפים' הפועלים בשטח והוא אינו מכירו, אך הוא מבטיחו כי יוציא הנחיות לאנשי צוותו בענין והם יעבירו אותם לשטח.

ראו אחים יקרים; זה מה שמטריד את בני אמונת 'יתרו' בשבוע שבו קורא עם ישראל מתוך פרשת 'יתרו'.

'ארבע כנפות' גליון מס' 92

התחקיר בעתון 'הארץ' על הדרוזים

הקדימו נעשה ל..נשמע

כמה מאות איש בשקט מתוח. ממש כמו במעמד הר סיני, שנקרא עליו בפרשת השבוע: צפור לא צייצה ואם צייצה כמעט אף אחד לא שמע. אפילו כניסתו של הרב אמנון יצחק לאולם שהיה מלא מפה אל פה, לא נשמעה כמו הכניסה לאף אחת מהרצאותיו עד היום. מהרמקולים לא בקע ה'המנון': הקב"ה אנחנו אוהבים אותך. לא נשמעו מחיאות כפים.

והיה עוד דבר בהרצאה הזו שהזכיר את מעמד הר סיני: אלה שהשתתפו בו וקבלו עליהם להתקרב ליהדות הקדימו נעשה ל... נשמע.

כמה מאות חרשים-אילמים, התכנסו השבוע לאולם הגדול ע"ש 'הלן קלר' בתל אביב, להרצאה מרתקת ויחודית של הרב אמנון יצחק. הרעיון ליחד הרצאה לאוכלוסית החרשים, התעורר אך לפני מספר שבועות, כאשר קבוצה מתוכם השתתפה בהרצאה רגילה של הרב כשהם מלווים במתורגמן לשפת הידים. ההנאה שלהם היתה כה גדולה שבארגון 'שופר' החליטו לנסות ולמסד את הרעיון לטובתם של חרשים - אילמים נוספים מתוך החלטה שמוגבלותם אינה צריכה לעכב מבעדם להתקרב ליהדות.

באמצעות עמותת 'עזור לנו לעזור להם' נעשו כל הסדורים הטכניים. הועברו מסרים בין בני הקהילה, גוייסו מספר מתורגמנים לשפת הסימנים, לגברים ולנשים, הוצבו מצלמות ומסכי ענק באולם ולהפתעתם המוחלטת של המארגנים היה האולם מלא וגדוש, כאילו המתינו החרשים - אילמים למפגש הזה שנות דור.

הרבה מחקרים נכתבו על אומנות הדבור של הרב אמנון יצחק. בהרצאה הזו הסתבר בעליל שכח השכנוע שלו אינו בפה אלא בלב. המלים זרמו, הקול עלה וירד, עם הדגשים במקומות הנכונים, כפי שהדברים באים לידי ביטוי בכל ההרצאות, אך אל הקהל הגיעו כל אלה בסמנים בלבד ובכל זאת נספגו. הקשת הרחבה של שאלות, שעסקה בצרופם של החרשים-אילמים למנין, בנשואיהם על פי ההלכה, בשואה, בקשר בין מלחמות אחים ומחלות, בסגולת היהודים לעומת בני דתות אחרות ובעניני אמונה מעמיקים, הוכיחה עד כמה הם היו כמהים למפגש מהסוג הזה.

שואל: "למה מתיחסים אלינו כסוג ב'. למה לא מציתים בתוכנו את הזיק היהודי ועוסקים אתנו בעניני אמונה?"

הרב אמנון יצחק: "הנה, עובדה שאינכם סוג ב' שהרי אני מוצא לנכון להרצות בפניכם בדיוק כמו מול כל יהודי אחר".

חלק מהמשתתפים לא היו חרשים מלידה. כמה מהם נפגעו בארועי טרור ובמלחמות. אחד מהם נחשד בפגוע שאליו נקלע בבאר שבע, למחבל וניצל אך בנס מלינץ', אך מצבו הנפשי והרפואי הורע מאד מאז המקרה ורק משום שלא יכל לזעוק כי הוא אינו המפגע. לידו ישב מי שלקה בחרשות והפך לאילם כתוצאה ממלחמת יום הכפורים. "מדוע הביא הקב"ה עלינו את המלחמה הנוראה הזו דוקא ביום הקדוש הזה, יום הכפורים"? - הוא הקשה.

הרב אמנון יצחק: "זה לא התחיל ביום הכפורים. אולי תחילתה של המלחמה הזו היתה כבר במלחמת ששת הימים כאשר עם ישראל שכח מי הוא בעל הנצחונות וסבר ש'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". יחד עם זה, חסד גדול עשה עמנו הקב"ה שנתן בלב אויבינו את העצה לצאת נגדנו למלחמה דוקא ביום הזה, כשכל עם ישראל נאסף אל בתי הכנסת, ביום שבו ניתן להתארגן במהירות להשיב מלחמה להצלת עם ישראל".

ניכר בהם היטב במתכנסים, כי המתינו להזדמנות הזו לפרוק מתוכם שאלות שניקרו ושמחסום הדבור הקשה עליהם לבטא אותם והיותם שונים לא זימן להם לפני מי לשטוח אותם. לפתע הכל התפרץ והם גילו כי מהצד השני יש מי שישמע להם, גם אם הם לא בדיוק משמיעים.

הרבה רכוז נדרשו לשני הצדדים, אך בעיקר לחרשים-אילמים במהלך ההרצאה הזו. להתעמק בשפת הסימנים, זה דבר שאפילו הם לא התנסו בו. כשהמתח ניכר באויר, הציגו להם את הקלטת ה'אוניברסיטה', שבה נראים הסטודנטים ה'נאורים' מתנועות השמאל, מנסים למנוע מהרב אמנון יצחק מלהופיע באוניברסיטה והוא משתעשע ומהתל בהם. החרשים-אילמים התמוגגו מהנאה. תשאלו איך הם הבינו את שמתרחש, בלא שישמעו ובלא שהצעקות תורגמו עבורם לשפת הסימנים? מי שמכיר את הקלטת לא ישאל שהרי היא מציגה את האב-טיפוס של ה - 'דו שיח של חרשים'.

החרשים- אלמים צפו והקדימו נעשה ל.. נשמע. (בימים הקרובים תצא הקלטת לצבור הרחב).

'ארבע כנפות' גליון מס' 92

מגוש קטיף לכיבוש הלבבות בגדרה

חצי שנה בריוק מאז השבר הגדול.

ישיבת 'תורת חיים' בראשותו של הרב שמואל טל היתה חוד החנית של למוד התורה בחבל עזה. אישיותו והנהגותיו ברוחניות של ראש הישיבה הם מודל לשאיפות של מאות תלמידים שהתגבשו סביבו לקהילה יחודית של בני תורה ולוקחי מוסר ומתוך הליכותיהם אתה יודע לאן לשייך אותם.

בימים הקשים של משאים ומתנים, תקוות ואכזבות, הצליחה הקהילה, בהכוונת מנהיגה הרוחני הרב טל, למנוע עצמה מהטלטולים. היא נאחזה באמונה ובלמוד התורה. הם התעלמו מהמלעיזים, גם מתוך המחנה, שלא האמינו כי ניתן להתעלות בשעות קשות ואולי דוקא בהן ומתוך חוסר הבנה תלו את התנהגותם במדיניות של 'בת יענה'. דוקא אנשי ממשל וקציני בכירים של צה"ל, הבינו כי להוספת נדבכים על החומות שתמיד הקיפו את הרב שמואל טל ואת ישיבתו, יש עצמה חשיבתית והם אתגרו עצמם יותר לחדור מבעדה. אף אחד לא הצליח. בודאי לא מציעי הצעות הפצויים למיניהם.

ביום הנורא של הפנוי ספגו בני הישיבה והמשפחות שנמנות על קהילתו של הרב טל את כל מנת הכאב בצורה מרוכזת. אולי מדי מרוכזת. החלטתו העקשת של ראש הישיבה הרב שמואל טל, שלא לבטל ולו סדר למוד אחד, הביאה את הקהילה המגובשת לעלות על האוטובוסים, בעצומן של פעולות המחאה הלגיטמיות ולהתנייד ל'יד בנימין'. כשהמקטרגים השמיעו קולם ומחמת שלא האמינו כי מי שסרב להפגש עם מנהלת המפנים, מצא את עצמו במהירות כה רבה באכסניה חדשה של תורה טענו כי 'תורת חיים' דאגה מאחורי הקלעים לעצמה, כבר היו בני הישיבה והכולל עמוק בתוך קולה של תורה, עד שלא שמעו אפילו את דברי ההבל.

כעבור כמה ימים, כשהחלו לאסוף את השברים, גילו כי כל תפישת חיי העבר, שלא היתה מעוגנת בתורה ובאמונה, אלא ב'ממלכתיות' ו'לאומיות' נשכחה מאחור ולא נאספה עמם למשכנם הישיבתי החדש. כל האידיאולוגיות הנבובות נותצו באחת, נרמסו בשלשלאות הטרקטורים שעלו על הבתים.

תחילה הרגישו בחלל, אחר כך תפסה את מקומן האמת הפנימית התורנית שנטעה בבני העליה האלה במשך כל השנים. האמונה הפכה אצלם למסוננת, נקיה ואם חבל היה להם על משהו שנקבר בפסולת, זה רק על הערבות והאחריות ההדדית לאחיהם בני עם ישראל. עד לפנוי האמינו כי את הערבות הזו הם מגשימים בבטויי הלאומיות המשותפים, אחריו הם היו משוכנעים כי גם כאן טעו.

ביום בהיר אחד, קבל ראש הישיבה, הרב שמואל טל, החלטה ובדרכו ההנהגתית נקט ביוזמה שתשלים את העשיה שנמצאה חסרה למען כלל ישראל ותקרב את בני הישיבה והקהילה לשלמות פנימית. באמצעות מקורבו, יצחק אמיתי, אף הוא ממפוני ימית, מאנשי אמונו של הרב אמנון יצחק, הוא יצר קשר עם הרב ובקש לגייס את תלמידי הישיבה והמשפחות לפעילותו של ארגון 'שופר' בקרוב רחוקים. לא עבר יותר מפרק זמן קצר, שהרב טל נזקק לו כדי להעתיק את מקום הישיבה למקום תורה חדש והוא התיצב במשרדו של הרב אמנון יצחק והכריז: "אני ותלמידי נכונים לכל משימה". מהר מאד התגבש הרעיון: מאות בני הישיבה יאמצו, אימוץ יהודי, את העיר גדרה, הסמוכה ל'יד בנימין', יעברו מבית לבית, יפיצו קלטות של הרב אמנון יצחק, יגרו את המחשבה, יציתו את זיק היהדות, יארגנו סמינריונים ושעורי תורה. מהפכה יהודית.

ב'שופר' שקדו על התוכניות. בתוך כמה ימים מיפו את העיר על פי מאפייני אוכלוסיות, הכינו קלטות וחומר הסברה על פי מערך מתגלגל וכשפרטי המבצע כולו היו מוכנים, יצא הצוות כולו ובראשו הרב אמנון יצחק לישיבת 'תורת חיים' שב'יד בנימין', למפגש הכנה ראשון עם ראשי הצוותות ועם 200 תלמידי הישיבה שאמורים לטול חלק באחת מהפעולות השיטתיות הממוקדות ביותר שנערכו אי פעם להפצת יהדות.

המפגש בין בני הישיבה והאברכים, לבין הרב אמנון יצחק היה חויה מלכדת. גבוש של יחידת עלית ההולכת לכבוש את לבותיהם של ישראל ליהדות. הרב שמואל טל, במידותיו המתבטלות, הציג את ערכו של הרעיון ופינה את הבמה, ממש

הרב טל מדבר בפני תלמידיו ומזמין את הרב אמנון יצחק לשאת את דברו

כך, ירד אל בין הבחורים באולם, להרצאתו של הרב אמנון יצחק ולשאלותיהם של הבחורים. הרב אמנון יצחק התווה את הדרך, חיזק את המהססים שמא לא יצלח בידם הדבר וסקר באזני מי שאינו מכיר ולא היו רבים כאלה, את הקלטות השונות ואת סדר חלוקתם, הכל לפי הענין והצורך ולפי השאלות המתעוררות בשטח.

תלמיד הישיבה: "ואם יטרקו לי את הדלת בפנים?"

הרב אמנון יצחק: "נו אז מה. אל תקח ללב. אתה צריך לחשוב שזה לא מצב גרוע יותר מלפני שהגעת. גם אז היתה הדלת סגורה לפניך והיית צריך לנקוש כדי שיפתחו לך אותה..."

חיוך כללי.

תלמיד אחר: "איך מתמודדים עם נושא הצניעות?"

הרב אמנון יצחק: "בשום פנים לא נכנסים הביתה, גם אם אינך בודד, אם לא בעל הדירה פתח בפניך את הדלת. תשאלו בנימוס מתי יהיה בעל הבית בבית ותחזרו כששני בני הזוג נמצאים. הכלל הזה צריך להיות נקוט בידיכם גם במחיר ויתור על אותה משפחה". **תלמיד אחר שואל:** "מה יעשה אם לא תהיה לו תשובה לשאלה שמציבים בפניו?" **הרב אמנון יצחק:** "נו אז מה קרה. לא הכל צריך לדעת. הנה, כואב לי כאן (הרב מצביע על בטנו) מה זה?" **בחור הישיבה:** "לא יודע". **הרב אמנון יצחק:** "אתה רואה, את זה אתה צריך לדעת להגיד לפעמים "לא יודע". **בחור אחר שואל:** "מה משיבים על השואה? והרב מפנה אותו לקלטת וכך בשאלות ספציפיות שונות". **הרב:** "כל אחד מכם ידע על בוריה את אחת מהקלטות ותעשו ביניכם חילופי מידע".

להמחשת השמוש המעשי בקלטות, הוקרן בפני כל בני הישיבה תקציר מהקלטת: "הרסת לי את החיים", המציג את דרכה של גילה דורפמן, צעירה יאפית, עם דעות מוצקות של מר"צ, אל היהדות השרשית. ואם עדין לא עמדתם על טבעם ומדותיהם של בני ישיבה זו, נציין כצופים מן הצד, שכשהוצגו קטעים על חייו של הרצל וניפצו את אגדת הציונות, דבר שהביא את גילה דורפמן לאמונה, איש ממאות התלמידים לא הזדעזע, הוא ועמיתיו, כבר נמחקו מתודעתם, אבל כשנראתה גילה דורפמן על המסך ובלבוש צנוע וראוי, רבים מהם הורידו ראשם והקפידו על שמירת העינים.

תלמיד בישיבה: "כבוד הרב. אנחנו יוצאים לפעול בקרב תושבי גדרה ולהשיבם לאבינו שבשמים. ומה נאמר לאחינו, תושבי גוש קטיף שנעקרו, שגם מהם יש רבים ולא מדברים על כך, שאמונתם נפגעה, ממה שעשו להם במדינת היהודים?"

הרב: "אומרים להם שאדם צריך לדעת להודות על הרעה. היא היתה יכולה להיות רעה הרבה יותר. יש מי שלגביו לא מסתפקים בהעברה ממקום למקום ומעבירים אותם, חלילה מעולם לעולם. צריך לחשוב על חצי הכוס המלאה ולהאמין כי בסופו של דבר, במכלול הכללי, הכל עשוי להגמר בטוב. הנה, אתכם עקרו מגוש קטיף ל'יד בנימין' וכבר את מגלים את מעט הטוב. שם לא הייתם יכולים לפעול בעיר קרובה להפצת יהדות. איפה הייתם פועלים ב...עזה? אולי הקב"ה הביא אתכם לכאן, בסמוך לגדרה, למטרה זו בלבד? מי יודע...?!"

ההמנון של 'נטורי קרתא' על חולצותיהם של התלמידים העקורים מגוש קטיף

הרב דורש בפני תלמידי הישיבה

מבקשים עצה וברכה

ה'חוט המשולש' בישוב אדם

מאז הוצב נושא הויתורים על שטחי ארץ ישראל במרכז ההתמודדות של חיינו, התרבו גם חלקן של השאלות ההשקפתיות הכרוכות בנושא, המופנות אל הרב אמנון יצחק במסגרת הרצאותיו. הפנוי מגוש קטיף והארועים הקשים בעמונה חידדו את התהיות. ובישובים הקרובים מעשית ורעיונית לויכוח הניטש, הן כבר חורגות הרבה מעבר לענין הפוליטי ופולשות לאמונה.

הישוב 'אדם' הוא אחד מהם. הוא אמנם לא נמצא באזורים שסכנת ויתורים מרחפת עליהם מידית, "הגדר" אמורה להגן עליו, אך חלק גדול מהתושבים נסער מאד ואינו יושב על הגדר. ישוב בהתפתחות החושש מפני הבאות. מה עושים? במקום לשקוע בחרדות, בלא תועלת, החליטו בעלי היוזמה מהתושבים לארגן הרצאת התחזקות של הרב אמנון יצחק. למרות שמדובר באוכלוסיה קטנה יחסית ומורכבת, שאינה מזוהה עם החתך המצוי בהרצאותיו של הרב, ההצלחה היתה מעל ומעבר למשוער. למעלה מ – 700 איש הגיעו להרצאה, כמעט ולא היתה משפחה שויתרה והמשטרה, שהישוב הוא נקודה קטנה במפות שלה, שלא כל ניידותיה יודעים להגיע אליו, נאלצה לשלוח ביום ראשון כחות מתוגברים לישוב, כדי לכוון את ההמונים לעצרת החזוק וההתעוררות.

רק סיים הרב את הרצאתו המקיפה והשאלה על ה'חוט המשולש' – ארץ ישראל, תורת ישראל ועם ישראל, נזרקה לחללו של האולם. לפניכם קטעים בודדים מתוך הדיאלוג של הקהל עם הרב:

הרב אמנון יצחק: "אין 'חוט משולש' בתורה שלנו וראיה ממשה רבנו. משה התחנן להכנס לארץ, אבל הקב"ה אומר לו: "רב לך". יש לך הרבה מצוות ואינך צריך להכנס לארץ ישראל. אפשר להגיע למדרגות גבוהות ביותר גם בלי להיות בארץ ישראל. הגאון מוילנא, החפץ חיים ועוד גדולי עולם רבים לא היו כאן. ארץ ישראל לא מעכבת את המטרה שלשמה בא האדם לעולם. נכון, יש לה מעלות מיוחדות, אוירא דארץ ישראל מחכים ואין דומה תורת ישראל בארץ ישראל לתורה בחו"ל, אבל חוט מחייב שמקשר בינה לבין התורה והעם, אין. ארץ ישראל אינה מחייבת למות עליה. אין דבר כזה! אידיאלים זה דבר טוב, למפלגות, לקבוצות ואפילו לבודדים, אבל אין את זה בתורת ישראל. מי שנלחם על ביתו ביהודה ושומרון הוא בדיוק כמו יהודי שנלחם שלא יהרסו לו את הבית באור יהודה... "

קריאה מהקהל: "אבל בעמונה יש גם איסור "לא תחנם"..."

הרב אמנון יצחק: "אני מבקש לא לבלבל. באיסור 'לא תחנם' לא מדובר היום, אלא כשיד ישראל תקיפה. לא כשאנחנו נתונים ביד גוים... " (דהיינו: עפ"י שלש שבועות שלא להתגרות באומות...).

קריאה נוספת מהקהל: "אבל יש לנו מדינה... מה זה לא יד ישראל תקיפה"?

הרב: "אין בתורה דבר כזה 'מדינה'. זו "המצאה". אם אתה רוצה להלביש על התורה דבר שקוראים לו מדינה ומכח זה להחיל עליו את חוקי התורה, זה ענינך. אבל בתורה אין דבר כזה... "

שואל: "אבל המדינה זה אתחלתא דגאולה.. "

הרב אמנון יצחק: "זו טעות. אתה רואה שזה לא אתחלתא. אולי סוף הגלות, אבל אנחנו עדין רחוקים מהאתחלתא. זה נכון שככה למדו אותך, אבל בגמרא כתוב: 'כל המחניף לרשעים סופו נופל בידם'. השיטה של החבר'ה הטובים והם באמת טובים, לא במרכאות, שרצו להוות גשר שהציונים יכנסו דרכו ליהדות, התגלתה כטעות אחת גדולה. הגשר עבד הפוך. הם החניפו להם יותר מדי, השקיעו בהם יותר מאשר בעולם התורה וחטפו את המכה מהם דוקא. ראיתם שביום פקודה הם עשו את הדברים הכי חמורים, עם זכרונות רעים מתקופות חשוכות... יש הרבה שהתעשתו, הבינו שחיו בטעות והחליטו שמפסיקים את כל מה שהיה בשבילם 'קדוש ומקודש'. אני לא יודע מאיפה הקדושה הזו ירדה עליהם..?? אבל פתאם אין אותה יותר!! מה השתנה"?

קריאה מהקהל: "היצר הרע פעל... "

הרב: "אה, עכשיו קוראים לזה 'יצר הרע'? אדם צריך לדעת שבתורה אין אידיאלים ואידיאולוגיות. היא אומרת שארץ ישראל מקודשת ב – 10 קדושות, אבל היא גם אומרת שלא מתים על ארץ ישראל. ככל שתרבה הטעות, יהיו הפסדים והם יתבטאו גם ברוחניות. צריך לפעול בלי סיסמאות, רק עם השלחן ערוך... "

וכאן חוזר הרב אמנון יצחק להתיחס לענין הגאולה:

"היהודים שהגיעו לכאן מתימן וראו כיצד נראית ארץ ישראל, מבחינה רוחנית, חברו קינות מיוחדות שבטאו את הכאב. הם שינו בקינות מלשון התפילה והיו אומרים "ומפני חטאנו גלינו ל...ארצנו". עד כדי כך. יש דבר כזה גלות בארץ ישראל. עובדה שאת גזירת השעבוד של בני ישראל ממצרים התחילו מונים מלידת יצחק. היכן נולד יצחק, אם לא בארץ ישראל? מסקנה: גם בארץ ישראל יכולה להמשך הגלות ואם באנו לכאן, אין זה אומר דבר - ובודאי לא שמדובר באתחלתא דגאולה".

הקהל מאזין בקשב ומפנים.

ענין שעבוד מצרים, שהיה בבחינת ה'מכה' בפטיש בהתיחסותו של הרב אמנון יצחק לשאלת המאבק על ארץ ישראל, עלתה על ידו פעם נוספת באותה הרצאה, בישוב אדם ובהקשר שונה לגמרי. היה זה כאשר אשה, שהמבטא שלה הסגיר את מוצאה, עולה מרוסיה, בקשה את רשות הדבור ושאלה כיצד צריך לנהוג בעלה, שאינו יהודי והאם עליו להתגייר...

הרב: "איפה "בעלך" "?

האשה: "הנה הוא פה. הוא הגיע משום שהוא מאזין, באופן קבוע, לקלטות שלך וכמי שבא ממדינה אתיאיסטית השתכנע מהן שיש א-לקים בעולם... "

הרב אמנון יצחק פונה אל הבעל: "אני לא יודע אם יש לך כונות להתגייר או לא, אבל אם אתה רוצה לדעת מה דינם של הגוים, הרי שמי שמקים שבע מצוות בני נח, עבודה זרה, שפיכות דמים, גלוי עריות, גזל, מנוי דיינים, איסור לאכול אבר מן החי ואיסור לקלל חלילה, שם שמים, זכאי לגן עדן ונקרא חסיד אומות העולם. כמובן שגוי ששומר את 7 מצוות בני נח אינו דומה ליהודי ששומר תרי"ג מצוות, משום שהקושי של קיום מצוות מרובות, גדול לאין ערוך, אבל מי שחושב שהאמת הפנימית שלו מחייבת אותו להתגייר ועושה זאת, הוא אפילו יותר מסתם יהודי. אנחנו מצווים לאהוב אותו פעמיים".

הבעל: "אני באמת לא יודע מה לעשות. שכנעת אותי, בקלטות שלך, שיש א-לקים. אבל למה אני צריך פורמלית להתגייר"?

הרב: "אתה לא צריך. נעמי הציעה לרות לא לעבור גיור. רק שרות התעקשה. אתה צריך לדעת שאצלנו יש עונשים חמורים יותר מאשר יש לך כגוי. יש 4 מיתות בית דין ועונשים חמורים ותרי"ג מצוות. מרגע שגוי הופך להיות יהודי הוא כיהודי ממש ואין לו הנחות. אם זה לא בא לך מבפנים, אל תעשה כלום. רק אם זה אמיתי אצלך. אחרת זה כמו...להצטלם ליד וולוו שלא שלך כדי שיחשבו שאתה עשיר. לחיות בדמיון... "

השואל: "אבל למה מי שרוצה להתגייר מקשים עליו? למה זה לוקח שלש שנים"?

הרב אמנון יצחק: "שלש שנים זה כלום. יצאתם בזול... אצלנו היהודים זה לקח הרבה יותר והקשיים היו נוראיים. עם ישראל היה צריך להשתעבד 210 שנים במצרים כהכנה לקבלת התורה והפיכתו לעם נבחר. זה לא היה קל. היום זה תהליך מקוצר...עוד בחסד וברחמים".

ה"חוט המשולש" עבר מתחילת השיחה ועד לסיומה שינוי מהותי: מארץ ישראל -תורת ישראל - עם ישראל - ל... גלות מצרים, גלות רוסיה ו...גלות בארץ ישראל - קרי; גלות רוחנית. (את ההרצאה כולה ניתן יהיה להשיג בארגון 'שופר' בשם 'ישוב אדם'

ויקחו לי תרומה

הרבה שותפים יש לרב אמנון יצחק ולארגון 'שופר' לזכויות של השבת בנים אובדים לאביהם שבשמים. כל מרים תרומה ומנוי על תכנית 'חי כפלים', גם אם הוא מקבל את מלוא תמורת התרומה במבצעים, בקלטות, בחומרי ההסברה, בגנזי המלך, ב'ארבע כנפות' ובזכאות לסוף- שבוע עם הרב, נזקפות לזכותו פעולות זכוי הרבים והוא שותף מלא להם. ובכל זאת ה'שותף' שהרים תרומתו השבוע, הוא אחד המיוחדים. נטו - ויתנו לי - לשמי.

שלומי, מעכו, צרף לתרומה מכתב קצר שבו הוא מספר על המשכן הפרטי שהכין, בעזרתו של הרב אמנון יצחק, לשכינה:

"שמי שלומי ניסינוב, אני נשוי + 2 ומתגורר בעכו. לפני חצי שנה קבלתי קלטת וידאו בעכו והנחתי אותה בארון קלטות הוידאו שלי. לפני כשבוע, תוך כדי סדור הקלטות, הקלטת צצה והחלטתי לצפות בה. זו היתה קלטת 'העמות'. מאז חיי נשתנו. אני רוצה להזכיר שאני חילוני גמור וגם אשתי. שנינו ממשפחות חילוניות ולא שמעתי מעולם את השם אמנון יצחק. היהדות היתה זרה לי ורחוקה ממני מאד. התחלתי לקיים מספר מצוות למרות שאשתי מתנגדת בכל תוקף... אני מצרף לכם תרומה קטנה ושא-לקים יתן כח לרב אמנון יצחק להמשיך ולהציל עוד יהודים"...

תרומה - בערב פרשת 'תרומה' שהיא כולה קדש!

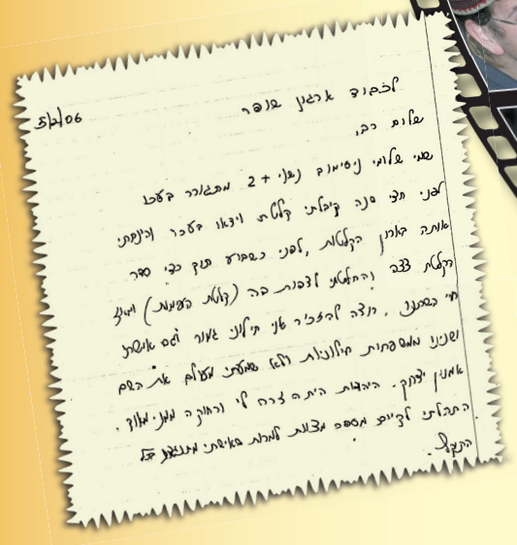

2 מ-800 המשתתפים

ההרצאה בפרדס חנה לא היתה אמורה להיות יוצאת דופן. מתכונת קבועה של הרצאה, תשובות בעניני אמונה והשקפה ובקשות כשלצדן קבלות והתחייבויות להתחזק בלמוד תורה ובקיום מצוות.

עד שקם המתריס וביוהרה לעגנית הצהיר כי מזה כמה שנים בעקבות הרצאתו של הרב אמנון יצחק הוא צועד בדרך אל התשובה, אך לפני כמה ימים חדל מלקיים גם את מה שכבר קבל על עצמו. "הרב שכנע אותי להתקרב, אבל בימים האחרונים כבר הפסקתי להניח תפילין ועתה אני מסתפק האם להמשיך לשמור שבת ותשובתך תכריע בענין"

הרב: "למה"?

השואל: "כי התאכזבתי. שום דבר לא השתנה לטובה. ה' לא עוזר לי. המצב הכלכלי שלי לא השתפר כלום... "

הרב: "ואם תפסיק המצב יהיה יותר טוב? אז ה' כן יעזור לך"?

תחילה נמשכה השיחה ברוח חביבה. אבל כשהבחין הרב שהשואל מטה אותה, בשחצנות שנועדה להרשים את הקהל, לכיוון הלעגני, החליט "להרפות".

"אני רק רוצה לספר לך שלפני שמונה שנים בדיוק נתקלתי באחד כמוך. גם הוא בא לאחת מההרצאות והודיע לי, קבל עם ועדה, שהוא חוזר בו מכל כונותיו להיטיב את דרכיו. גם הוא תלה זאת בכך שהקב"ה לא מסייע לו בפרנסה. **גם אותו שאלתי:** "ואם תעזוב אותו הוא כן יעזור לך"? **והוא השיב לי:** "הרי נאמר 'אם אין אני לי מי לי' אני אעזור לעצמי...". כעבור מספר חדשים אני שוב רואה אותו בהרצאה שלי. בעת הצגת השאלות מהקהל, הוא קם וסיפר כי מאז אותה החלטה, לעזוב את הכל, רק הורע לו יותר ויותר. המזל והברכה ברחו ממנו וכל אשר עשה לא הצליח. "כבוד הרב, אני מבקש שתסלח לי ותסיר ממני את הקללה שרובצת עלי". אמרתי לו שאני אין לי יד בקללות ולא אני הוא שקובע את הצלחותיו בחיים. אבל אני בהחלט יכול להבין את זה שהקב"ה שמע כי הוא מוותר על עזרתו וסומך על עצמו ומאפשר לו להתמודד עם החיים בכחו הוא, כפי שהוא הכריז באזני כל 'אם אין אני לי מי לי...' שמונה שנים הוא רדף אחרי - סיפר הרב - כמעט לכל הרצאה. **והוא בשלו:** "הרב יסיר ממני הקללה" **ואני בשלי:** "לא הנחתי אותה עליך, חלילה ואין לי כח להסיר אותה, אם היא קיימת". כך עבר מהרצאה להרצאה בהפצרותיו ללא הועיל, עד שהוא שוב חזר בתשובה שלמה....".

הדברים השאירו רושם רב על השואל שלבו נקפו על מחשבת היצר המטעה שעלתה מתוך גרונו והיה הראשון לבקש מהרב ציצית להתעטף בה מחדש.

הרב פנה אליו ואמר: "כדי שלא יראה חלילה, כאילו אתה מונע ממניעים לא טהורים, אני מבקש ממך, לעומת כל המשתתפים האחרים המבקשים ללבוש 'ארבע כנפות', שתשלם את מחירה...15 שקלים". האיש הוציא מכיסו את הסכום ולמרות מצבו הכלכלי הקשה, גם הוסיף דמי מעשר מעטים לטובת מפעל החזרת תועים בתשובה, של הרב אמנון יצחק וארגון שופר. בנוסף הוא גם קיבל על עצמו שעה של למוד תורה ביום כדי שהרב אמנון יברך אותו להצלחה בפרנסה ויצא עם מצבור גדול יותר מזה שנכנס עמו כשבקש להכריז, כי הוא משיל אותו מעליו...

הדוברת הבאה בקשה לקבל על עצמה דבר מה לחזוק כדי שחברתה תזכה בפרי בטן

הרב אמנון יצחק: "את שומרת שבת"?

המבקשת: "לא".

הרב: "תקבלי על עצמך שמירת שבת..."

המבקשת: "קשה לי. משהו אחר, לא שבת".

לאחר מסע שכנוע, על חשיבות שמירת השבת היא משתכנעת. האשה זוכה למחיאות כפים של עדוד מהקהל וחברתה, שגם היא נוכחת באולם, זוכה לברכה לפרי בטן.

ואז קם מן האולם אדם, שמראה פניו העיד בו כי המתין להזדמנות הזו ומבקש את רשות הדבור:

"לפני שש שנים, היינו גם אני ואשתי במצבה של החברה. גם לנו לא היו ילדים. באתי להרצאה של הרב אמנון יצחק שהתקיימה פה, לא רחוק, באור עקיבא חילוני גמור ובקשתי לקבל ברכה כדי שנזכה בילדים. קבלנו על עצמנו את דרישותיו של הרב ללמוד תורה וכסוי ראש לאשה והתחלנו לקיים מצוות. מאז לא פגשתי את הרב. היום, באתי לכאן, כדי להודות להקב"ה ולו על שנתקיימה בנו, ב"ה הברכה.

חדש אחד לאחר שהרב ברך אותנו והתחלנו בישום חלקנו במצוות אשתי נפקדה וכעבור תשעה חדשים נולדו לנו במזל טוב שלישיה".

היום הוא ואשתו הינם בעלי תשובה שלמה, חיים באורח חיים חרדי ומגדלים את ילדיהם לתורה ולמצוות.

'ארבע כנפות' גליון מס' 95

ארבעת החלקים בבניני האומה בירושלים

הרצאה בירושלים היא תמיד חויה משיבת נפש, בכל המובנים. פסיפס אנושי נדיר, של חרדים, רחוקים, קרובים ומתקרבים, שיחד מאזינים לדברי חכמה ומוסר, אלה שואלים ואלה לומדים מה להשיב, אלה מתוכחים ואלה נהנים והאמונה הצרופה הממלאת את החלל, מרתקת אליה את הלבבות ומציתה את הזיק לשלהבת אחת. כשהרצאה כזו נערכת על ידי הרב אמנון יצחק באולם הגדול של בניני האומה בירושלים, הכל יוצא מקנה מידה ונעשה אחד על אחד. המספר הגדול של המשתתפים הופך את המעמד למושלם, גם מבחינת הרכב המאזינים, שאינו חסר כל רובד וגם מבחינת עומקם של דברים, שיש להם מקום והזדמנות טובה יותר להתפס ולהשפיע.

העצרת הגדולה שערך הרב אמנון יצחק בערב תענית אסתר בבניני האומה בירושלים היה אחד מהשיאים בהתנהלותה וברישומה. היה בה הכל: התנערות הנפש והמחשבה, התעוררות הרגש והשמחה, הוקעת הרע ובחירה בטוב ובעיקר זכוי המוני המשתתפים בהתחזקות ובדבקות במצוות וברצון ה'.

לראשונה גם הוכנס מימד חדש, של שדור חי, באינטרנט, של כל מהלך ההרצאה וממנה והלאה יהיו משודרות כל ההרצאות בזמן אמת.

בתחילת הערב חילק הרב אמנון יצחק את היעדים שהוא חותר אליהם לארבעה:

הראשון לאלה הרוצים לעשות את רצון ה'.

השני לגנות את העושים נגד ה'.

השלישי נועד לשבח את ההולכים בדרך ה'. **והרביעי** למבקשים לשאול את דבר ה'.

מאותו הרגע, ראה עצמו כל אחד מאלה שבאו להתכנסות הגדולה, שותף לכל אחד מהחלקים ולמעבר ביניהם, כשהרב אמנון יצחק מחזיק בהם כמי שמכיר את הדרך ומוליך אותם למחוזות של יראה, אהבה ושמחה.

מההרצאה הממצה והמעמיקה על חובתו של כל אדם לעשות את רצון הקב"ה ולשדל את כל מי שעדין אינו עושה שגם הוא יעשה, עובר הרב אמנון יצחק לצד המעשי של הרעיון: על כל אחד מכם לשאת בקביעות כמה קלטות כאילו היו תרופת פלא נדירה לנפש, לרסס בהם את סביבתכם שעדין מחפשת את ה' ולהיות שותפים לזכויות הרבות שבהשבת לב בנים אל אבותם. הקהל נענה ליוזמה. כמה רגעים של שמחה ובמעבר חד ניגש הרב לביעור הרע או כהגדרת הרב: **"גנוי העושים נגד ה' ".**

מספר ימים לפני קיום ההרצאה, פסלה יו"ר ועדת הבחירות לכנסת, השופטת דורית ביניש, סרט תעמולה אנטישמי של תנועת 'שינוי' המתפוגגת, על פי כל הסקרים ובו נראים יהודים חרדים כטפילים התוקעים צפורניהם ב"נאורים". הם מתאיידים והופכים לאפר כאשר מוטל לקלפי פתק הצבעה של תנועת 'שינוי'. הסרט שודר פעם אחת בשדורי הבחירות ולאחר שקמה צעקה, נפסל. תנועת 'שינוי' לא הרפתה. היא ערערה לבג"צ ובאותו היום, שבו נערכה ההרצאה, נדחה הערעור. למרות זאת היא התחכמה אפילו לפילים הלבנים שהיא עצמה נפחה את מימדיהם והמשיכה להקרין את הסרט האיום, המזכיר את התקופות האפילות ביותר שהיו לעם ישראל, באתר שלה ובנגוד לפסיקה.

עורך הדין דוד לביא, פנה בשם העתונים 'שופר ניוז' ו'ארבע כנפות' ובשמו של מר מיכאל אוריך, נצול המחנות, מילדי מחנה בוכנוואלד ומי שמנהל מרכז מידע לנצולי שואה, אל היועץ המשפטי לממשלה מנחם מאזוז ודרש למצות את הדין עם האחראים להכנת והפצת הסרט.

בפניה, שהוקראה על ידי הרב אמנון יצחק בכנס נאמר בין השאר: "בשם מרשי, העתונים 'שופר ניוז' ו'ארבע כנפות' ובשם מרכז הסיוע לנצולי שואה בבני-ברק ובשם הר' מיכאל אוריך, נצול מחנה הרכוז וההשמדה בוכנוולד, הריני מתכבד לפנות אליך בדרישה כי תורה למשטרת ישראל לפתוח בחקירה כנגד מפלגת 'שינוי'. ביום 8.3.2006 החליטה יו"ר ועדת הבחירות המרכזית, כב' השופטת דורית בייניש, לפסול לשדור את סרטון התעמולה של מפלגת 'שינוי', בשל פגיעה קיצונית בצבור החרדי ופגיעה בלתי ראויה ברגשות הצבור בכלל. בסרטון הנ"ל נראה אדם, חילוני על פי מראהו, מהלך בקושי רב נוכח חבורה של אנשים הנראים כיהודים חרדים הזוחלים על הקרקע ואשר לופתים את שתי רגליו. לאחר שהאדם החילוני מצביע ל'שינוי', מתפוגגים גופי החרדים והופכים מבשר ודם לענן אבק אפור-שחור, המתנדף אף הוא במהרה. רק מגבעת מיותמת נותרת זכר ליהודים החרדים שהיו לצדו של החילוני עד שזה בחר להצביע 'שינוי'. תשדיר זה מציג יהודים חרדים כטפילים. קשה להעלות על הדעת את תוצאותיה של הפעם האחרונה, להבדיל אלפי הבדלות, אשר בה הוצגו בסרטי תעמולה יהודים בעלי חזות יהודית-דתית כטפילים, אשר נוגסים בכלכלה הלאומית ומשתמטים מתרומתם לצבא ולמדינה ואשר הפתרון הרציונאלי הראוי הנו הכחדתם באמצעות לגיטימי כביכול. תשדיר זה מציג מעין-פתרון מלא בוז וקלס לבעית הטפילות היהודית-חרדית. בחירה נכונה בקלפי הופכת בתשדיר זה את היהודים החרדים מגוף בשר ודם לענן אבק כהה, המתפוגג בן רגע. דומה כי הפעם האחרונה שבה חבורות של יהודים עטורי זקן וכסוי ראש נכנסו לפותים זה בזה למקום כלשהו והפכו בן רגע, באמצעות תהליך שהוצדק לכאורה ב"בחירות דמוקרטיות", לענן שחור של אפר ואבק, איננה מחזה שיש להתרפק עליו. די לנו בעשן שהתאבך מארובות טרבלינקה, מאיידאנק ואושויץ. אין זקוקים אנו ולבטח לא נצולי השואה החיים בקרבנו, למראות אשר עלולים להזכיר או לדמות - ולו במעט - גוף יהודי הנמוג לאפר דק. דוקא בשל מעמדה המיוחד של השואה באתוס הלאומי, יש לנהוג רגישות מופלגת בהקרנת מראות אשר בכוחם להזכיר - ולו אסוציאטיבית - נשורת של יסודות אנטישמיים.

לעניות דעת מרשי, יש להורות למשטרה לפתוח בחקירה פלילית נוכח הוראות סעיף 133 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**") הקובע כי העושה מעשה לשם המרדה, או מנסה, מכין עצמו או קושר קשר עם חברו לעשות מעשה כאמור, דינו - מאסר חמש שנים"....

הסרט המדובר הוצג לקהל בשתי גרסאות: הגרסה המקורית והמצמררת וגרסה שעובדה באולפני 'שופר' ובה צורף לסרט דיבוב ב...גרמנית.

הקריין נשמע קורא את הטקסט שהופיע בסרט של 'שינוי' עם שנוי קטן.. בשפתם ובהגייתם המודגשת של הנאצים ימ"ש. הדמויות המעוותות של היהודים, הזחילה שלהם על הקרקע והעשן המיתמר כשהם מתפוגגים הותירו גם למי שדמיונו אינו פורה, רק את הצורך להשלים את התמונות ב...משרפות שאינן מופיעות בגוף הסרט.

מיכאל אוריך, נצול השואה לא היה זקוק לאסוציאציות, הזכרונות התעוררו אצלו מאליהן כשצפה במראות המזעזעים

שבסרט. בראיון עמו ששודר באולם, הוא נשמע אומר בזעזוע: "אני נזכר מה שהנאצים היו עושים ליהודים. הם היו משפילים את היהודים עד עפר, כמו בסרט הזה שיהודים עם זקנים נגררים על הרצפה. למה זה מגיע לנו?...זה מאד מבהיל. אנחנו חיים כאן כ-250 אלף נצולי שואה. אני בטוח שזה פגע בנפשם של כולם... זה מחזיר אותנו לימים האפלים ביותר...ברגע שנער ואפילו מבוגר רואה תמונות כאלה של פגיעה ביהודים דתיים הזלזול בצורה מחפירה כזו מוריד את ערך השואה בעיניהם...אנחנו נלחמים בכל העולם להעמיד לדין מכחישי שואה ופה עוברים לסדר היום על משהו שהוא לא פחות גרוע ממכחישי שואה...

הרב אמנון יצחק הביא את תגובת תנועת 'שינוי' על הסרט ובצורת קריאת התגובה לגלג על הסבריהם יותר משהם לגלגו על עצמם בנוסח:

"החרדים המוצגים במשדר הבחירות אינם נגררים בצורה מבישה אחר רגלו של האדם החילוני ההולך ברחוב, אלא... ההיפך הוא הנכון - הם נצמדים אליו ונהנים מהעובדה שהוא נושא אותם...(צחוק בקהל).

לגבי התפוגגותם של האנשים ברור מעל לכל ספק וצר לנו אם כך הובן, שאין מדובר ברצון להתפוגגות, אלא בכונה שהמפלגות הדתיות לא תהיינה חלק מהקואליציה העתידית. והדבר מורגש בהדגשת הקריינות...(שוב פרצי צחוק). אנו עומדים על כך שהתשדיר אינו נגוע בגזענות או חלילה וחס אנטישמיות... לטעמנו הוא עשוי בטוב טעם.

הרב אמנון יצחק: "במדינתנו הקטנטונת צריך הרי איזון. השופטת ביניש גם פסלה את התשדיר של ש"ס. צריך שויון. עילת הפסילה: הרב עובדיה יוסף מבטיח למצביעי ש"ס, מקום בגן עדן. (קריאות בוז מהצבור). שמעתם? מה הצד השוה בעיניה? - להתפוגג כמו בשואה ולהתאדות כמו בכבשנים, בגיהנם של גרמניה ומצד שני הבטחה לגן עדן, שוים בפסילתם!!

זה מזכיר לי את הספור על ילדה קטנה ששוחחה עם המורה שלה על לוייתנים.

המורה אמרה שמבחינה פיזית לא יתכן שלויתן יבלע אדם, משום שלמרות גודלו יש ללויתן גרון קטן מאד. הוא לא יכול לבלוע בן אדם בגודל טבעי.

הילדה אמרה למורה שיונה הנביא נבלע על ידי לויתן. אבל,

המורה בשלה: זה בלתי אפשרי כיון שהגרון של הלויתן קטן מאד.

הילדה הקטנה אמרה אז למורה: המורה, כשאני אגיע לגן עדן אני אשאל את יונה איך הלויתן בלע אותו.

ענתה לה המורה בבטול: ומה אם יונה הגיע לגיהנם ולא לגן עדן?

ענתה לה התלמידה: אם הוא הגיע לשם את תשאלי אותו"... (רעמי צחוק ומחיאות כפים).

לאחר גנותם של הפועלים נגד ה' הגיעה העצרת לחלקה השלישי: ההולכים בדרך ה'. באולם הוצג סרט מרתק על 'נסים התותח', 'מר ישראל', בעל שרירים שהיה מוכר לכל בעלי הזרוע ומטפחי הכושר בירושלים, שלקה במחלה הקשה. הוא הגיע לסף מות, הרופאים לא נתנו לו יותר מימים ספורים לחיות ואז, בלחצה של אשתו הגיע להרצאה של הרב אמנון יצחק, קבל עליו עול מלכות שמים, דבק ברבונו של עולם, דבר אליו, בקש ממנו, התחנן על נפשו ונרפא לחלוטין. להשלמת ההשתאות מתרומם נסים עצמו מאחד הכסאות במרכז האולם, כיפה שחורה גדולה לראשו וחליפה שחורה ארוכה לגופו, שום דבר אינו מזכיר במראהו את העבר השרירי גם לא את איבוד הכח בעת המחלה והוא צועד לבמה לקול צלילי השיר "אנחנו מאמינים בני מאמינים". מול האלפים שנועצים בו את עיניהם ומטים אליו אזניהם הוא מכריז בקדוש השם גדול : "לא אמות כי אחיה...יסור יסרני...ולמות לא נתנני. פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה... שלשה שותפים באדם, תמיד כבוד הרב אמנון יצחק אומר את זה, האבא, האמא והקב"ה.

אני נולדתי פעם שניה. שלשה שותפים בנסים: כבוד הרב שנטע בי את הרוח לחזור בתשובה מלאה, אשתי שנתנה לי את הבשר, טיפלה בי בנאמנות והקב"ה שהחזיר לי את הנשמה. כל מה שהרב אמנון יצחק אמר לי, עשיתי. לא ידעתי כלום. כשהוא אמר לי "תשמור **קלה** כחמורה" לא הבנתי. הייתי בור ועם הארץ

'ניסים התותח' לומד היום בישיבה בירושלים במשך כל היום

ניצול מחנה בוכוואלד מר מיכאל אוריך בראיון ל'ארבע כנפות'

וגם... קצת מטושטש, אמרתי לאשתי: "**כלה** יש לי...אז חצי דרך כבר עברתי"... ונגשתי מיד לקיים את החמורה. היום אני קרוב מאד לאבא שבשמים. ואני אומר לכם תתקרבו גם אתם כמה שאתם יכולים...

הרב אמנון יצחק: "תגיד להם מה 'נסים התותח' עושה היום..."

נסים: "אני נמצא ב"ה בישיבה, כולל 'פתחי תשובה' בשכונת גילה. קבלו אותי באהבה, עד היום האחרון שלי בחיים אני אהיה בישיבה....עמוד אחד בגמרא שוה את כל החמישים שנה שאבדתי...כדאי לכם".

השלב הרביעי, שלב השאלות והפניות, היה מרגש לא פחות. צעיר תוהה שואל על הבחירה האישית שניתנה ליהודי ומקבל מהרב אמנון יצחק תשובה משכנעת, אחר שמגלה כי לפני חצי שנה השתתף בהרצאה של הרב בראשון לציון, קבל נוסחה לשמירת העינים, מאז הצטרף לישיבה ועתה בא להודות לרב ב...הורדת הקוקו ואחד שקם ומעיד על עצמו כי עד כה ראה הרבה קלטות של הרב והוא מאד רוצה להתקרב, אבל הוא אינו מצליח להתחבר. "הייתי בישיבה, התפללתי בעצמה, עם דמעות בעינים, אבל אני לא מצליח להתחבר"...

הרב אמנון יצחק: "אתה אוכל מאכלות לא כשרים?"

הבחור: "כן".

הרב: "אם תבטיח לי שבמשך חדש ימים תאכל רק אוכל כשר בד"צ, אני מבטיח לך שהלב שלך יפתח לעבודת השם יתברך..."

הבחור: "חדש שלם לאכול בד"צ?"

הרב: "כן, רק בד"צ הכל ובשר חלק לשיטת ה'בית יוסף' ".

הבחור: "סגור!".

מחיאות כפים.

הרב: "אני אסביר לך מה זה עושה: זה עושה סירקולציה לדם. על הדם יושבת הנפש והנפש שלנו היא שזוכה להתקרב לה' יתברך. אם אנחנו אוכלים אוכל טמא הדם טמא וממילא הוא עובר בלב ובמח. אם תנקה את הדם אתה פתאם תרצה את השם יתברך".

הבחור: "אבל אני רוצה ברכה. אני בעזרת השם ביום הבחירות מתחתן..."

הרב: "יהי רצון שתזכה לבנות בית נאמן בישראל, על אדני התורה הקדושה".

הקהל: "אמן".

הרב: "ויהי רצון שהחתונה תהיה מופרדת עד אז..."

הבחור והקהל יחד: "אמן, אמן".

הרב: "ויהי רצון שהכלה תסכים..."

הבחור: "היא מסכימה..."

הרב: "וההורים והחברים כולם יחד ישמחו לבוא לחתונה נפרדת לשמוח עם ה' יתברך".

הצעיר קבל על עצמו להשמר ממאכלות אסורים, לתיקונו הוא ואחריו קבלו על עצמם, בקבלות שונות של התחזקות בלמוד, בשמירת הלשון, באמירת תהילים ועוד, מאות מיושבי האולם, לרפואתו של ילד בן שנתים וחצי. חברו של אבי הילד, אברך מירושלים, סיפר כי לפני כחדשים, נערכה הרצאה של הרב אמנון יצחק לרפואתו של הילד, באולמי 'חפצדי' בירושלים, לאחר שהרופאים קבעו כי הוא סובל ממחלה קשה וסכוייו לשרוד אותה אפסיים. מספר ימים לאחר ההרצאה, התבשרו ההורים כי אירע נס ועקבות המחלה הנוראה ההיא נעלמו. הוא בקש מהצבור להירתם לרפואתו השלמה וכמעט שלא היה איש באולם שלא נענה.

בסיומה של ההרצאה, אחרי שגם עובדי האולם לא יכלו שלא להסחף, הציגו את שאלותיהם ומשאלותיהם ואפילו קבלו על עצמם תקונים שונים, הם הבינו כי הערב הפך המקום להיות ראוי לשם היומרני "בניני האומה". אלפי נפשות מהאומה נבנו שם ומשם לכל העולם.

ספור ההצלה של הילד בן השנתיים וחצי מהגידול הממאיר

הצעיר שקבל על עצמו שלא לאכול מאכלות אסורים

נפרדים מן הקוקו לאחר שמירת העינים

על התורה ועל העבודה

שלש הרצאות קיים הרב אמנון יצחק, בתוך פחות מחדשיים, בחולון. כולן היו מלאות מפה אל פה. באחרונה שבהן, שהתקיימה ביום שני האחרון, באולם 'בית יד לבנים' שהיה גדוש במאזינים, קם מתוך הקהל נער צעיר, שניכר בו שמראהו החרדי רק הולך ונטבע בו ובקש רשות לשאול שאלה. חושיו של הרב אמנון יצחק הביאו אותו להפקיד בידו את שרביט הניווט לשורה של שאלות יסוד המציקות למצטרף חדש לקהילת החוזרים בתשובה. השיחה היתה מרתקת.

הצעיר: "לפני שתי הרצאות, לפני שנכנסתי לאולם שבו הופעת בקרית שרת בתל אביב, עוד הייתי כופר גמור. לא ויתרתי. אחרי ההרצאה חיכיתי לך, אתה ברכת אותי ואני מאמין שבגלל זה זכיתי. (מחיאות כפים באולם). אבל, אני מנסה לדבר עם החברים שהסתובבתי אתם. להוכיח להם בצורה הגיונית, לפי המדע, אבל הם לא משתכנעים. נתתי להם לשמוע גם קלטת שנתת לי. הם מתנהגים כ...צאצאי 'הערב רב'. אני רוצה לשאול את הרב האם עדין קיימים בתוכנו ה'ערב רב'?"

הרב אמנון יצחק: "זה ש'הערב רב' קיים בתוכנו זה ברור. הגאון מוילנא אומר שהם יהיו הקליפה האחרונה שתהיה מעורבת בעם ישראל. הם יעכבו את הגאולה עד שתגיע. אבל זה לא אומר שהחברים שלך הם כאלה. רוב הנוער נדבק בקליפה של התאווה. הם פשוט רוצים לבלות ולעשות "כיף" והם חושבים שזה מה שהם צריכים לעשות. הם לא מוכנים להתבונן ולכן מקשים קושיות, כאילו יש להם שאלות וכאילו הם לא מאמינים. הם טוענים כביכול שלא שכנעת אותם, אבל אין בזה שום דבר רציני".

הנער: "כבוד הרב, אם תרשה לי, עוד שאלה: "ה' קלל את האדם הראשון וקללה זו אינה יכולה להשתנות. אז אנשים שעוסקים בתורה, כמו שאני רוצה לעשות, שהרי גיליתי את דרך האמת שרק בזה צריך לעסוק, איך הוא מקיים את הקללה שהקב"ה קלל אותו: 'בזיעת אפך תאכל לחם'? אני גם דואג לפרנסה..."

הרב: "אם אחד מקלל את חברו ואומר לו "הלוואי שתמות", איך הוא יקיים את הקללה? החבר צריך ללכת למות? ברור שלא. כשהקב"ה קלל הוא לא התכוון שאתה צריך להיות מקולל. הוא אמר שיש קללה למי שעובד. עבורו הלחם יבוא בזיעה. אבל אם מישהו לא עובד לא חלה עליו הקללה. אם אתה לומד אין עליך את הקללה. לך נשאר משהו מהקללה, כי הדאגה שלך במה תתפרנס וממה תחיה זה גם חלק מהקללה. אני אשאל אותך שאלה: ראית פעם אריה סבל? שועל חנוני? פיל שען?..."

הנער: "יש הבדל. אותם הקב"ה לא קלל בששת ימי בראשית..."

הרב: "אבל בעבודתו של מי חפץ הקב"ה יותר? בעבודתך אותו, או בעבודת היתוש?"

הנער: "בעבודת בני האדם".

הרב: "ואם ליתוש הוא נותן לאכול, למה לא יתן לך שאתה עושה את רצונו".

הנער: "אני עשיתי מן השוואה כזו: כמו שהקב"ה קלל את האדם הראשון ואמר לו 'עפר אתה ולעפר תשוב' ואני רואה שכולם מתים, אין אחד שלא שב לעפר, אז אמרתי לעצמי שכנראה שבאמת כל אחד צריך לעבוד כאן כדי למלא את הקללה..."

הרב אמנון יצחק: "אם הקב"ה אמר 'בעצב תלדי בנים' מה עם אלה שהוא לא נותן להם ללדת? איך זה מתקיים לפי התאוריה שלך?"

הנער מהסס. שתיקה מתמשכת. הפנים מביעות: קלטתי. מחיאות כפים ארוכות מהצבור, שגם הוא הבין.

הרב: "תלמד והקדוש ברוך הוא יעזור לך שלא יחסר לך כל".

הנער: "זאת אומרת שאתה מבטיח לי שאם אני אלך רק לתורה ואעזוב את בית הספר ואני אלמד בישיבה, תהיה לי פרנסה?"

הרב אמנון יצחק: "קודם כל אתה לא צריך לעזוב את בית הספר. גם אם אתה הולך לישיבה אתה בבית ספר רק קוראים לו 'ישיבה'. שנית: אני מבטיח? ה' מבטיח! אתה צריך שאני אבטיח? הקב"ה אומר בתורה: 'והגית בו יומם ולילה'. איך הוא יכול לבקש את זה, אם לא שהוא מבטיח פרנסה?"

הנער: "והפסוק הזה באמת מתכוון שנהגה בתורה יומם ולילה?"

הרב: "בודאי. רבי שמעון בר יוחאי אומר שמי שיש לו בטחון בה' יתברך ולומד בבטחון שהוא זן ומפרנס לכל, אם הוא זוכה, מלאכתו נעשית על ידי אחרים. אני לדוגמא לא עובד ומלאכתי נעשית על ידי אחרים.. אם אני רוצה להרצות ולדבר איתך תראה כמה רמקולים סחבו לכאן, כמה מצלמות, טונות, משאיות הגיעו לכאן כדי שאני אוכל לדבר. לוקחים אותי במכונית, מחזירים אותי...אני פשוט בחרתי בדרך הזו. האמנתי. לא שאלתי אפילו את...אמנון יצחק אם הוא מבטיח. אני הבנתי שזה מה שה' רוצה והחלטתי שאני עובד רק אותו ואין בלתו וזולתו. לא היתה לי תכנית. לא ידעתי לאן זה יוביל. ידעתי רק דבר אחד: אם ליתושים, לזבובים, לדגים, לפילים, לכולם הוא נותן אוכל, גם לי הוא יתן".

קריאה מהצבור: "אז למה יש עניים?"

הרב: "עניים, נכים וחולים זה הולך עם חשבון. גם בן אדם שלא חסר לו כסף יכול להיות חולה. גם אדם שלא חסר לו כסף יכול להיות...עני. יש אנשים שיש להם כסף אבל עיקלו להם אותו. יש כאלה שיש להם והם בכלא. יש כאלה שמתים ברעב ליד הכסף, לאחד מהם קראו הברון דה רוטשילד. הוא נכנס לכספת שהיתה מלאה לבנים של זהב, הדלת נסגרה עליו והוא מת ברעב ליד הכסף. כסף זה לא פתרון לאוכל ולעוני. בעליה של אחת המאפיות הגדולות בארץ, שכמעט כולם אוכלים ממנה, לא טועם את האוכל שהוא עושה לכולם, כי הוא אוכל עם...צנור ישר לבית הבליעה.

שלמה המלך עליו השלום אומר: 'ולא ישליטנו לאכול ממנו'.

ה"שוטר"

יש אדם שיש לו, אבל ה' לא נותן לו שלטון לשלוט ולאכול ממה שיש לו. אין שום ערובה שאם למישהו יש, הוא יוכל להנות מזה. צריך לדעת שה' רוצה, כמו שאני בתור אבא רוצה שהילד שלי שילמד, יקבל כל מה שאני יכול. זה, למרות שאני מוגבל, שהרי אני רק בשר ודם. אנשים פשוטים הלכו לעבוד בעבודות דחק בשביל שהילדים שלהם ילמדו ויתחנכו.

בורא עולם אומר: תלמד ואני אזון ואפרנס. את הרשעים אני זן ומפרנס, אז את "הצדיק שלי" אני לא אפרנס? לך אני לא אתן לאכול? אז למה הבן של הקב"ה עני? כי יש עוד חשבונות. אני יכול לפרנס את הבן שלי ואני יכול לתת לו עונש ולהגיד לו "אתה לא תצא היום"...

הנער אינו מרפה: "אחרי הבית ספר אני הולך קצת ללמוד תורה ב'כוילל' (כך אמר הנער הטרי) מסוים. שמתי לב שיש... ירידת הדורות. רציתי לשאול למה זה? למה האמוראים, למשל, לא יכולים לחלוק על התנאים ואיך זה בדיוק מתבטא שהרמב"ם היה גם רופא וגם לומד והיום רבנים שרק לומדים לא מגיעים לרמה שלו?"

הרב אמנון יצחק: "תמצית של תה. כששמים אותה בפעם הראשונה, בכוס הראשונה, היא חזקה מאד. מעבירים אותה לכוס השניה והיא כבר יותר חלשה. בשלישית, עוד יותר. אחרי כמה כוסות בכלל לא רואים תה. כל מי שהיה קרוב להתחלה הוא קרוב יותר לאמת. אדם הראשון, יציר כפיו של הקב"ה, הכיר את הקב"ה ודבר איתו. זה הכי קרוב לאמת. הבנים שלו גם היו נביאים, אבל הם כבר לא כמו אדם הראשון, כי הם נבראו מאדם וחוה והם לא נבראו על ידי הקב"ה. הילדים שלהם כבר היו יותר רחוקים וכך כל דור שהולך ומתרחק ובפרט כל אלה שכבר לא זוכים לראות את מה שעבר על אלה שלפנינו יורדים ויורדים ויורדים. יש דבר אחד שיכול לחבר את כולם למקור, זו התורה הקדושה. הקב"ה יכול לתת לכל אחד מאתנו להעפיל בכח התורה הזאת עד להיותנו מלאכים... גם בדור הזה אדם יכול להיות מלאך אם יעבוד כל ימיו בשביל זה".

הנער: "אז יכול להיות שבדור הזה יהיה מישהו כמו רבי עקיבא?"

הרב: "כן. הרמב"ם 'בהלכות תשובה' אומר שאם רצה האדם הוא יכול להטות את עצמו ולהיות כמו משה רבנו ואם רצה יכול להטות את עצמו ולהיות כמו ירבעם בן נבט. משה רבנו זכה וזיכה את הרבים וירבעם בן נבט חטא והחטיא את הרבים...

אם חשבו מאות האנשים שהיו עדי שמיעה למתק הדברים שעברו בין הרב והנער, שאחרי השיחה הזו פסה הקנטרנות לפחות מהאולם, אם לא מהעולם, לא הבחינו במי שהרב אמנון יצחק זיהה אותו מהרגע הראשון כ"שוטר" שישב באולם והמתין להזדמנות. הרב העניק לו אותה ובסיומה של השיחה הפומבית ביניהם נראה שבאמת נעלמה השנאה לגמרי משם ורק נותרה השאלה מאיפה ידע הרב שהאיש הוא שוטר?"

השוטר: "כבוד הרב אליך אין לי טענות. יש לי טענות אל...." (עפ"ל)

הרב גוער באיש ומזהיר אותו: "תזהר, אני שומר על כבודו!"

השוטר: "חכה. אם באתי לעולם וצריך למות, בסדר. אבל אם באנו לחיות למה הוא לא נותן לנו לחיות? אתה נותן לבחור הצעיר הזה תקוות, שאני לא יודע אם אתה יכול להבטיח לו אותן..."

הרב: "אני לא הבטחתי כלום".

השוטר: "אתה אמרת שהוא מבטיח לכולם פרנסה. אני רואה את ההומלסים, את העוני אצל הדתיים ובבטוח לאומי...כבודו עושה הרצאות לקרב את החילונים לדת. הדת היא באמת יפה ונפלאה אבל הדתיים לא יפים...יש לי ילד לפני בר מצוה. נגשתי למקום שעוזר לאנשים ולא חשוב מה מצבי הכלכלי והבריאותי, אני לא רוצה לפרט. אמרו לי שלב לבייב דואג לעשות בר מצוה אבל לא למרוקאים, רק לבוכרים. כשאני הולך לקנות תפילין "קורעים" אותי במחיר. ואל תענה לי שעל מותרות אני מוציא יותר. אין לי אוטו ואין לי כלום. וכשאני הולך לשאול בחור כמה יעלה לי ללמד את הילד לעלות לתורה, הוא בא ו"דופק" לי 600 שקל! לפרנסה הזו אתה מתכוון שאגיד לו שהוא ישב וילמד ואחרים יעבדו? זה גזל! כשאני בא לבית כנסת כשיש לי 'יארצייט' לאבא ויחד איתי בא אדם נוסף שנוסע במכונית בשבת, אבל יש לו אפשרות כלכלית ואני לא יכול לקנות את 'שביעי' בשביל להגיד את ה'קדיש' כי אני לא יכול להתחרות בו, אז איפה כאן המשיכה שאתה אומר לי, החילוני, תתקרב אלי. למה? מה אתה יותר טוב ממני? יש לי עוד הרבה דברים, אבל כשאני אגיע למעלה אני אשאל אותו..."

הרב אמנון יצחק: "אני מקוה שלא תגיע מהר...!!" (צחוק בקהל)

השוטר: "אני לא פוחד. אפילו אני אגיע היום, כפרה..."

הרב: "אתה פוחד, אתה פוחד!".

שוטר: "לא, אני לא פוחד. אבא שלי היה קברן חמישים שנה".

הרב: "אז הוא לא פחד..."

השוטר: "אני עזרתי לו. רחצתי אותם. אני קבלתי סתירות, שפרעה לא קבל, אז מה?"

הרב אמנון יצחק: "הקב"ה, יתברך ויתעלה שמו, ברא את העולם כדי שאדם יחיה פה באופן זמני וקצוב ויגיע לעולם הבא, הנצחי. הוא נתן לנו מעט זמן לעמוד בנסיון ולקבל שכר נצחי. אם היו אומרים לבן אדם שאם הוא מתעטש ועושה 'האפצ'י' הוא מקבל מליון דולר, מה הוא היה עושה?"

הקהל: "שם טבק..."

הרב: "נכון, שם טבק. 'האפצ'י' אחרי 'האפצ'י'. לא מפסיק. כמה זמן לוקח לעשות 'האפצ'י' לעומת כמה זמן שלוקח להשיג מליון דולר? יש אנשים שיעבדו כל החיים ולא ישיגו מליון דולר. וב'האפצ'י' אפשר להשיג. כמה זה שבעים שנה לעבוד את השם כשמתוכם עד גיל 13 אתה בכלל פטור, תוריד עוד שליש מהיממה שאתה ישן ועוד שמינית מהיממה שאתה עובד ואוכל. מה שנשאר זה מעט מן המעט לעומת חיי נצח. זה אפילו לא ה-ה"..הפ" של 'ההאפצ'י'. זה אפילו לא ה"ה" שלו. הקב"ה אומר לך תעבוד אותי, תעשה כמה דברים שאני אומר לך ואתה על ה"הפ"... תקבל נצח. יש לך טוב יותר מזה. זה דבר ראשון.

דבר נוסף: אתה אומר שיש בן אדם שקוראים לו לב לבייב שעושה בר מצוה רק לבוכרים. יש בן אדם שקוראים לו גאידמק הוא קנה רק קבוצה אחת. למה רק אחת? מה עם הקבוצה השניה? הוא חייב לקנות קבוצות בכלל? הוא לא חייב לקנות אף קבוצה. מישהו יכול לבוא ולטעון למה הוא לא קנה גם אותנו? ככה הוא החליט! בא אחד, הוא בוכרי והחליט לתת לבוכרים. הוא רוצה לעזור לעדה שלו. אתה מכיר תימני שילך לבנות בית כנסת לאשכנזים? אשכנזי שיבנה לתימנים, או מרוקאים לאתיופים או אתיופים לרוסים? זה טבעי. טבעי שבין אדם ידאג לעדה שלו, לקהילה, לשכונה. זה טבעו של אדם. זה לא אומר שבן אדם עשיר לא יכול לתרום גם וגם. אבל הוא החליט שנושא בר מצוות, הוא לוקח על עצמו שלא יהיה בוכרי אחד שלא יעשו לו בר מצוה. אפשר להתלונן עליו? בשביל זה לא להיות דתי? אדרבא, כדאי להיות דתי כשרואים שיהודי דתי דואג לכל הילדים של העדה שלו!. לא כל השוטרים "מעבירים אותה" ברפורט. יש כאלה שמשחילים את כל הסעיפים ויש כאלה שעושים "מערוף". תלוי. אז לא נהיה שוטרים, כי זה קפוח ואפליה? בשביל זה נגיד שלא צריך משטרה? דת לא קשורה לדתיים. אם יש דתיים שהם לא בסדר במשהו אל תהיה כמותם, אבל זה לא אומר שלא להיות דתי! אתה בא לבן אדם והוא אומר לך שבשביל ללמד את הבן שלך צריך 600 שקל. מחיר מחיר. מי שהולך ללמוד קונטרבאס, שעור אחד במוסיקה הזו, עולה 280 שקל. הוא מרעיש לשכנים ומעיר את כולם ולוקח 280 שקל!"

השוטר מתפרץ: "אתה עושה את זה בכל הרצאה וזה לא הוגן.

אני לא שולח את הילד לכל הדברים האלה...״

הרב: ״מה אתה רוצה שאני אגיד שאסור ללמוד מוסיקה, כי כל אלה שמלמדים הם רק לוקחים כסף?״

השוטר: ״אבל את כל זה אני לא חייב ללמוד. לבר מצוה כן! למה שאני אתן לו 600 שקל? שילך לעבוד!״

הרב: ״כתוב 'ושננתם לבנך'. אתה חייב ללמד אותו, לא הוא. תלמד ללמד את הבן שלך. מה אתה חושב שאתה תלך לעבוד ולהרויח כסף וההוא ילמד וילמד בחנם את הבן שלך?״ (מחיאות כפים).

השוטר: ״זאת אומרת שאפשר להוריד את כל הענין של לעשות לשם שמים...״

הרב: ״לא. אתה צריך להבין שמי שמייצר תפילין לא צריך ״למכור״ אותם בחנם. החומר עולה והזמן והעבודה והוא צריך להתפרנס כמוך. אחד שוטר ואחד מייצר תפילין. אחד מלמד ואחד נותן שעורי עזר. אחד מורה לקונטרבס אחד לבר מצוה. המוהל, מה הוא שונה ממנתח, שלוקח עבור ברית מילה בבית חולים 3000 שקל? רק בגלל שזה קוראים לו מוהל - לשם שמים וזה ד״ר - מתחת לארץ?... רק בגלל שהוא ״דוס״ עם פאות וזקן הוא צריך להיות ל'שם שמים'... כל מה שאתה טוען, אפילו אם היה נכון והוא לא נכון, זה לא סבה שלא למלא את רצון ה'. אם היית באוסטרליה ואין יהודים נוספים, אתה לא חייב לקיים את התורה?״

בסופו של דבר השתכנע השוטר והשיב לרב ב״הרבה תודה״, על תשובותיו, גם אם היו חדות כסכין נגדו. השאלה המסכמת של הרב: ״אם היית במקום שאין בו יהודים נוספים, האם לא היית חייב בקיום מצוות?״ העלתה מתוך הקהל את השואל הבא.

האיש: ״אני כבר מכיר אותך קצת יותר מעשרים שנה. אני עוקב אחריך...״

הרב: ״אחרי השוטר, בא הבלש?...״ (צחוק בקהל)

האיש: ״לפעמים... את הקלטת הראשונה קבלתי בערך בשנת 85 ב... שבדיה. גרתי שם. מאז שמעתי עוד ועוד קלטות. בשנים האחרונות חייתי ב... פיליפינים ובויטנאם. דרך האינטרנט שוב הייתי עוקב אחריך. שלחתי אליך פקס מויטנאם, אמרו לי שצלצלת אלי ולא תפסת אותי. באחת מהקלטות אתה מדבר על מלחמת 'גוג ומגוג', שמזכירה לנו עכשיו את אירן. את ההפתעה שהם מכינים לנו״.

הרב אמנון יצחק: ״תראה, הקב״ה אתנו. יש לנו הבטחה 'לא מאסתים ולא געלתים לכלותם'. אפילו אם ירצו לכלות אותנו חלילה, לא יצליחו לעולם. זו ההבטחה הא-לוקית. זה שמפרס תתחיל הבעיה וגם מסין, רמוז ואפילו כתוב במפורש. מלך פרס ילחם עם מלך ערבי אחר ויתערבו ותהיה מלחמת עשיו בישמעאל והיא תתגלגל למלחמה עולמית. גוג ומגוג זה שבעים אומות שבעולם. אחר כך הם יפנו את חיציהם לעם ישראל והמדרש אומר מראש ששבעים זאבים על כבשה אחת, אין לזה סכוי, אבל אם יש לה רועה נאמן, הוא יכול לסלק את כל שבעים הזאבים... הסוף יהיה טוב. תלוי איפה כל אחד מאתנו יהיה. מי שיחזיק בה' יתברך, יעבור את זה על הצד הטוב ביותר. מי שלא יחזיק בו עלול להפגע. זה התקציר בקצרה של מה שמופיע ביחזקאל ובזכריה. ואתה היום באיזה צד אתה, שומר תורה ומצוות?״

השואל: ״משתדל״.

הרב: ״מה חסר?״

השואל: ״יותר שעורי תורה״.

הרב: ״וכל השאר, שבת, כשרות ותפילות?״

השואל: ״חסר לי ציצית...״

הרב: ״קטן עלינו. אצלנו מחלקים את זה חנם ולא כמו שהשואל הקודם אמר שיהדות עולה כסף...אתה מוזמן לקבל.״

השואל: (בחיוך) ״גם אני ה'בלש' וגם השוטר?״

הרב: ״השוטר, אם רוצה בחנם או בכסף...איך שהוא רוצה. אסור לו. בתוקף תפקידו אסור לו להתפתות ולקבל דברים ב...חנם. שלא יגידו אחר כך שזה...איך קוראים לזה אצלכם, לא שוחד...״

השוטר: ״טובת הנאה...״

לקול תרועת ההמונים עלה ה'בלש' לבמה, קבל את ״טובת ההנאה״ בעולם הזה ולעולם הבא והתעטף בציצית.

'ארבע כנפות' גליון מס' 97

ה״בלש״ שראה את קלטות הרב בשבדיה, בפיליפינים ובויטנאם לובש ציצית

הנער מציג את שאלותיו

איזהו בן חורין?

יותר מחדש הוא התלבט. ואסיל, הוא גוי שעלה כאתאיסט עם אשתו היהודיה מרוסיה לישראל. כאן, האזין לקלטות של הרב אמנון יצחק והשתכנע שיש בורא לעולם.

לפני קצת יותר מחדש התייצב יחד עם אשתו בהרצאה של הרב אמנון יצחק בישוב אדם ובפיהם **שאלה קשה:** האם עליו להתגייר.

"אני באמת לא יודע מה לעשות. שכנעת אותי בקלטות שלך שיש א-לקים, אבל למה אני צריך, פורמלית להתגייר? - **שאל.**

הרב אמנון יצחק ענה לו כי הוא אינו צריך. ושכנע אותו שליהודים יש עונשים כבדים וחמורים משל הנכרים, כמו 4 מיתות בית דין ושהוא מתחייב בתרי"ג מצוות וגוי ההופך ליהודי אינו זוכה ב"הנחות" ומתחייב בכל אלה כמו יהודי מבטן ומלידה. "רק אם זה אמיתי אצלך, תבחר בדרך הזו, אם לא, זה כמו להצטלם ליד מכונית וולוו שאינה שלך כדי שיחשבו שאתה עשיר...זה כמו לחיות בדמיון. אולי עדיף שתשמור על שבע מצוות בני נח, תהיה זכאי לגן עדן ותקרא חסיד אומות העולם" - **אמר לו הרב אמנון יצחק.**

"ואם גוי מחליט להתגייר, מתוך אמונה פנימית עמוקה למה זה לוקח שלש שנים ויותר?" **נשאל הרב.**

הרב משיב: "שלש שנים של המתנה עד להצטרפות לעם היהודי, זה כלום... "יצאתם בזול.." אצלנו היהודים זה לקח מאות שנים של שעבוד במצרים עד שנבחרנו לעם..."

מאז הטלטל ואסיל, בין כן לספק. השבוע התיצב בהרצאה של הרב אמנון יצחק שהתקיימה במעלה אדומים, ספג עוד מנה גדושה של אמונה יהודית ולאחריה גילה את נוכחותו והודיע לרב: "החלטתי שלא להתפשר. אני מתגייר. אני רוצה להשתייך לעם היהודי, להיות בן, אם גם מאומץ, של מלך מלכי המלכים, של אבא חכם ועשיר"... הרב אמנון יצחק ברך אותו על ההחלטה ואיחל לו הצלחה בדרך הקשה שבחר ללכת בה. **ואסיל פרץ בבכי.**

את הכרזתו כי הוא רוצה להשתייך ל'מותג' ששמו 'עם ישראל' ביסס ואסיל על ספור ששזר הרב אמנון יצחק בהרצאתו במעלה אדומים. לקראת הפסח הוא ליבן בה את סוגיית מיהו עבד ומיהו בן חורין? **וכך סיפר הרב אמנון יצחק:** "לפני כמה ימים היה אצלי בן אדם מאד אמיד ומפורסם בעסוקו המסחרי. הוא מנפיק את המוצרים שלו להרבה מאד חנויות בארץ וזוכה, ב"ה, להצלחה רבה. זה שהביאו אלי, אמר לי לדבר איתו משהו בדברי תורה. האיש שמע את הבקשה ומיד הצטדק ואמר שלא אראה אותו ככה. הוא מניח תפילין כל יום. הילדים שלו גם הם עושים כמה מצוות, בשבת הוא לא מדליק אש. והעיקר מה שבתוך הלב...לפי הבנתו לא חיבים כיפה, העיקר הכונה... לא התיחסתי ישירות לדבריו והמשכנו לדבר, כאילו על העסקים והמסחר שלו". **שאלתי אותו:** "לחנויות שאתה מפיץ את הסחורה שלך, חשוב ה'מותג' שלך? נגיד אם למותג קוראים 'תפוחי אברהם', חשוב שיהיה כתוב עליהם 'תפוחי אברהם' "? **והוא מסביר לי:** "הלקוחות רוצים. הם דורשים שיהיה כתוב 'תפוחי אברהם', כי זה מותג חזק שמביא להם קונים". **שאלתי אותו:** "בשביל מה הם צריכים שידעו שזה 'תפוחי אברהם', שיגיעו לחנות ויטעמו. אם יראו שזה באמת טעים, יקנו. למה צריך את המותג"? הוא הסתכל עלי בתמיהה, כאילו אני לא מבין" **ואמר:** "איזה מן דבר זה? מותג מושך את הקונים. הם כבר מכירים את הטעם הזה, אז ממילא כולם באים לקנות. הם ישר קונים ולא מתחילים לטעום ולברר..." **אמרתי לו:** "מותג - זה הכיפה. זה המותג שאומר: אני יהודי. מי ששם את המותג לא צריך לבדוק את הלב. למה הוא צריך לחשוב אם אתה יהודי שומר מצוות ומניח תפילין? יש לך מותג למה אתה מתבייש. הלקוחות שלך לא מתביישים לשים את 'תפוחי אברהם' ואתה מתבייש לשים את הכיפה שאומרת שקוראים לך יהודי? את השם שאומר - שאתה בן של הקב"ה? בן אדם כמוך הולך בניו יורק, אתה לא יודע אם הוא גוי או יהודי. מה, יחפשו לו את הלב, יעשו לו נתוח לב פתוח כדי לדעת מי הוא? הולכים עם הסמל. אני בכל מקום שאלך בעולם, כולם ידעו שזה יהודי. יש עלי שלט. הפיאות. התימנים קוראים לזה 'סימונים'. למה? כי גם אצל הערבים בתימן הלכו עם כסוי ראש, עם זקן. הפיאות הבדילו אותנו. זה היה הסימן, שם המותג שאומר שזה יהודי. זה אומר שאני הבן של הקב"ה. מה יש לי להתבייש? אם אבא שלך עשיר אתה מתבייש? אם הוא חכם אתה מתבייש? אם הוא צדיק אתה מתבייש? הכיפה אומרת שאבא שלי הוא צדיק, חכם, עשיר, הכל. אבינו שבשמים שכל העולם חי בזכותו. אז שאני אתבייש ללכת עם הסמל והמותג שאני הבן שלו?"

והמסקנה: מי שמתבייש הוא עדין עבד לתרבות מצרים. הוא עדין לא יצא לחרות. הוא עוד מושפע וצריך להתנצל שהוא לא.. מצרי, הוא.. יהודי, הוא כבר השתחרר אמנם, אבל למה הוא... צריך... להשויץ?... מה זה?? אנחנו מתביישים שיצאנו לחרות"?

ואסיל, כמו מאזינים אחרים באולם השתכנעו. אחת מהנוכחות, שגם היא השתכנעה, התקנאה באשתו של ואסיל שההצליחה לנווטו אל דרך האמת ובקשה גם עבור בעלה, שהוא יהודי, אבל לא זכה עדין להתקרב.

האשה: "אני חוזרת בתשובה כבר ארבע שנים, ב"ה. אני מנסה כבר שבע שנים לזכות בזרע של קיימא, קבלתי על עצמי כסוי ראש מלא, שנה, שנה וחצי, אבל לאט לאט מאד קשה לי. בעלי לא חזר בתשובה, הוא לא דתי. אני מנסה למשוך אותו, שיבוא לשעורים שיתחזק, אבל הוא לא מוכן. קשה לי. אני מרגישה שלאט לאט גם אני מתרחקת..."

הרב: "בעלך פה"?

האשה: "לא, הוא לא כאן. אבל הוא אמר שאם הוא מוכן לבוא

הרב משוחח בטלפון עם נחמיה שלא עונה לטלפון

לשעורים, זה רק שלך. אמרתי לו שהרב מגיע למעלה אדומים. התחננתי שיבוא, אבל הוא לא היה מוכן".

הרב: "הוא בישוב"?

האשה: "כן".

הרב: "יש לו טלפון שבו אני יכול לדבר איתו"?

האשה: "הנה המספר..."

הרב: "הוא יענה"?

האשה: "אני מאמינה שכן..."

הרב מורה לעוזריו להביא לו פלאפון עם רמקול, כדי שגם הקהל ישמע את תוכן השיחה ומחייג אל הבעל, נחמיה שמו. צליל החיוג נשמע באולם, הקהל מתוח לקראת השיחה, אבל נחמיה אינו עונה...

הרב: "אולי הוא פה ואנחנו לא יודעים"?

האשה: "הלואי..."

האשה מנסה גם היא להתקשר אך אין מענה. עוד נסיון, אך נחמיה אינו עונה...

הרב מעלה רעיון: "אני אומר את הדברים שרציתי לומר לו בשיחה הטלפונית. מחר תאמרי לו שיצפה באינטרנט בסרט של ההרצאה היום ואז הוא ישמע את הדברים..."

הרב אמנון יצחק: "נחמיה, אפילו שאתה לא שומע אותי. בעזרת השם אם תקבל על עצמך ללמוד כל יום שעה תורה ואשתך תכסה את ראשה מחדש בלי לרדת מזה, תזכו לזרע חי וקיים מהרה.."

הקהל זועק ממעמקי לבו: "אמן"! עד שאם נחמיה אכן נרדם בביתו, כפי שהעריכה אשתו, הוא יכל להתעורר, גשמית ורוחנית, רק מהזעקה הזו.

האיש מבקש מחילה מהרב לאחר 7 שנים

ואסיל מודיע על קבלת עול מלכות שמים בהתרגשות רבה ובלחיצת יד אמיצה לרב אמנון יצחק

תספורת למהדרין ערב ספירת העומר

לפני חדש בדיוק, במוצאי שושן פורים, הוא בא להרצאה הגדולה במרכז הקונגרסים בחיפה, טעון, ברוח קרב. הוא המתין בסבלנות לחלק השאלות והתשובות, למרות פקעת העצבים שנרקמה בו ומשקבל את רשות הדבור השליך שאלה סתמית לחלל האולם: "מה ההבדל ביני לבינך". הרב אמנון יצחק ראה מולו גבר, בחולצה אדומה, קוקו לראשו ועדין לא עמד על קנקנו. "לי יש פאות ולך יש קוקו" - השיב לו הרב והמתין להתפתחות השיחה.

האיש בשחור: "אם אני אהפוך את הראש גם לי יהיו פאות..."!

הרב אמנון יצחק: "נכון. אבל בינתים הראש שלך הפוך..."

האיש: מרחיב את גבול המותר ומשיב: "שלי ישר. שלך הפוך"!

הרב: "מה השאלה שלך באמת"?

האדום: "האם אתה יותר ממני"?

הרב אמנון יצחק: "לא. אם נולדת לאמא יהודיה, אתה יהודי כמוני ואין הבדל".

האיש: "כי איזה רב הסביר לי שמי שמתפלל יותר הוא יותר יהודי, יותר חזק..."

הרב אמנון יצחק: "לא. הוא פשוט מאד מקיים את היהדות יותר. גם מי ששומר יותר את חוקי המדינה הוא אזרח ישראלי טוב יותר ממי ששומר פחות. לא מספיק להיוולד כאן בישראל. כך זה גם ביהדות".

בכל אותו זמן ישב לידו נער צעיר חובש כיפה, חזות של יונק צעיר מהתורה ומהמצוות. איש לא קשר בין השנים, בודאי לא לאור דברי ההתרסה וההקנטה שבהם המשיך האיש באדום.

השחור: "אתה רוצה שאני אעלה לשים ציצית".

הרב: "גם להוריד את הקוקו..."

הקהל מגיב בהסתערות רגשית. בדרך אל הבמה מתפרצים מולו מספר משתתפים "הלך הקוקו", "הלך הקוקו" - הם קוראים לעברו והוא מהסס ולבסוף חוזר בו.

הרב מברך אותו שיזכה בעזרת השם יתברך לשוב בתשובה שלמה והקהל מגיב באמן.

לפתע מגלה הרב את הקשר בין השחור לנער שיושב לידו - קרבת אב לבנו.

הרב: "איזה צדיק, איזה צדיק... דע לך שאם אתה הגעת לזה, הפרי לא נופל רחוק מהעץ. אבא שלך, כנראה עם שרש טוב... בעזרת השם גם הוא יחזור בתשובה". **האב לא הגיב.**

כעבור ארבעה ימים, התיצב שוב האיש הפעם באדום, בהרצאה של הרב אמנון יצחק בנהריה. שוב הוא המתין בסבלנות עד לשלב השאלות, גם אז לא פרץ ראשון, התלבט זמן מה עד שקם לומר את דבריו.

האיש באדום: "כמו שראית בחיפה, הבן שלי חזר בתשובה. זה קרה תיכף אחרי הבר מצוה שלו".

הרב: "ברוך השם". (קהל מוחה כפים).

האדום: "יש לי גם אח עם "שריטה" קטנה. גם הוא חזר בתשובה".

הרב: "יפה מאד. בקרוב אצלך".

האדום: "אני בא ממשפחה דתיה. אבל מה שקרה לבן שלי שהוא חזר בתשובה בצורה קצונית, מהירה מאד ואני שיניתי פאזה, נגד האברכים והצבור החרדי".

הרב: "כי רצית אותו שחקן כדורגל"?

האיש באדום: "הוציאו לי אותו ממכבי חיפה..."

הרב אמנון יצחק: "עכשיו הוא מכבי אמיתי - מי כמוך בא-לים ד' ".

האבא: "כן. אבל אני הרגשתי שהילד שלי קצת מסובב..."

הרב: "בא נעמיד אותו לידך ונראה מי מסובב".

האבא: "אבל אני ילדתי אותו".

הרב: "אתה שותף שלישי..."

האדום: "אני יודע. אבינו הגדול למעלה ואני שותף קטן למטה. אבל, אנחנו משפחה חילונית. הגעתי לרב של הכולל שהוא הולך אליו, קצת כעסתי שם והוא, למרבה הפלא נתן לו שחרור ואמר לו לשמוע בקולי. אבל אני גם רוצה להוציא אותו משם, לאט לאט".

הרב אמנון יצחק: "תשכח מזה. היום אנחנו סוגרים מעגל ואתה מצטרף אלינו".

האדום: "אתה רוצה אותי"?

הרב: "בודאי. אצל משה רבנו ואהרן הכהן. אצל השבטים הקדושים".

האיש באדום: "או.קיי"

הרב: "אז תבוא".

האיש: "לאן לבוא"?

הרב: "תבוא, נסדר קצת את הראש, שהכיפה תשב טוב. ניתן לך בגד לבן עם ארבע כנפות. נחבר אותך לאבינו שבשמים. תהיה מחובר לילד".

הקהל מריע, אבל האיש אינו ממהר.

הרב: "רק אני יודע כמה אתה רוצה את זה. בפעם הקודמת רצית וקלקלו. אם לא היו לוחצים אותך היית מקבל עול מצוות, אבל "ביאסו" אותך ואמרת 'לא הפעם'. באת היום שוב ואתה רוצה".

האיש: "אתה רוצה להוריד לי את הקוקו"?

הרב: "כן".

האדום: "תן אלף דולר".

הרב: "אני מוכן..."

האיש: "אני מוכן ואני מקצץ גם לך סנטימטר..."

הרב: "בפיאות אני לא נוגע בכלל בכלל".

האדום: "אני לא נוגע בקוקו בכלל... אבל אני רוצה עצה ממך. הילד חזר בתשובה קיצונית. הוא לא מוכן להיות בשבת ב... מקום שמדליקים טלביזיה".

הרב: "גם אני לא".

האיש: "אתה גדול, הוא קטן. הוא רק אחרי בר מצוה. זה גניבת דעת מה שקורה איתו".

הרב פורץ בצחוק: "אתה רוצה לגנוב לבן שלך את כל הראש ואתה מדבר על גניבת דעת? הוא מבוגר כמו בן שבעים. מבחינת הדינים, השכר והעונש הוא כאדם מבוגר".

האבא: "אז תן לי עצה. הוא לא מוכן להיות בבית בשבת. שלשה חדשים הוא הולך לאמא שלי... יש בעיה. אין לו בסיס דתי והוא לא צריך לחזור בתשובה".

הרב: "גם לי לא היה בסיס של חיל והכניסו אותי בכח. אני לא הייתי דתי ושמו לי, בצבא, שני כובעים, אחד שאני יוצא החוצה ואחד כובע עבודה".

האדום: "אבל לאט לאט, לא בקיצוניות".

הרב: "אם אתה רוצה לנסוע לאילת ולפי התמרורים אתה מגלה שאתה בכיוון לחדרה, מה אתה עושה? אני אם אני יודע

שזה לא הכיוון עוצר, מסתובב ביציאה הראשונה וחוזר לאילת. אבל אתה אומר לבן שלך סע עוד קצת לכיוון חיפה, לאט לאט... שזה יהיה בהדרגה וכשתגיע לחיפה תסתובב ותסע לאילת. מי עושה כזה דבר? ברגע שהוא מבין שזו האמת הוא מסתובב על המקום..."

האבא: "אז מה עושים"?

הרב אמנון יצחק: "אתה אוהב את הבן, אבל פגוע מזה שהוא עשה לך את זה. הוא הבן שלך ואבא אוהב, לא מותר על הבן אפילו אם הוא...רוצה להיות צדיק. אם הבן היה רוצה להיות רשע, אתה צודק ואני איתך נגדו".

האבא: "אבל אין לו בית דתי, חד וחלק".

הרב: "יש לו אבא דתי. הוא דתי בלב, עוד לא במעשים. והאבא הזה לא אוהב שמכתיבים לו ורק זו הבעיה. תשבור את הגאוה שלך, אל תתכופף, תתרומם... תהיה חכם. נעלה את שניכם, תנשק אותו, תחבק אותו, הוא ישים עליך ציצית. תוריד את הקוקו".

האב מתקשה להחליט.

הרב: "אל תבוא יותר להרצאות לפני שתקבל החלטה".

כעבור שלשה שבועות, בהרצאה שנערכה השבוע בעפולה, מבחין הרב, לפתע, בבעל החולצה האדומה יושב בקהל כשלצדו בנו. הלה מרים את ידו כמבקש לשאול שאלה.

הרב אמנון יצחק פונה אליו ומבקש תחילה לברר עמו: "הפעם זה רציני, או לא"?

הצבור, שלא נחשף למה שהתרחש בשתי ההרצאות, בחיפה ובנהריה, אינו מודע לאיזו 'דרמה' אנושית הם עומדים להקלע.

האיש באדום: "זה רציני..."

הרב מורה להגיש לו את המקרופון והאיש מצהיר: "אני שואל אותך שאלה. אם אתה עונה לי הלך ה'קוקו'..."

הרב: "קדימה".

הצבור דרוך. חש כי דבר מה עומד להתרחש. וכששואל האיש את שאלתו, מתאכזב מעט, כאומר מה זה הכל? לא היו לו את הכלים לדעת כי השאלה היא רק 'עילה'.

האיש באדום: "מה זה 'אשת חיל' "?

הרב אמנון יצחק: "אשת חיל מי... ורחוק מפנינים מכרה, בטח בה... בעלה ושלל לא יחסר"... זה פרק שלם ששלמה המלך משבח בו את אמא שלו. אם תקרא אותו תדע הכל..."

האיש באדום אפילו אינו מאזין לתשובה והרב ששם לב, מקצר בה.

לפתע שואל האיש את הרב: "מספרים הבאת"?

הרב: "הבאתי"!

האב ובנו פוסעים אל הבמה. התרגשות אוחזת בקהל שעדין אינו מודע לספור כולו. בקדמת הבמה נושק הבן לאביו ומרגע זה נגדשים בלוטות הרגש והדמעה אצל כל מי שמלווה את המעמד.

הרב נוטל מידו של האיש את המקרופון הניד ומסביר: "למי שלא יודע, היהודי הזה רודף אחרי כבר להרצאה השלישית. היה לי 'כאסח' איתו בחיפה ואחר כך בנהריה. לאור עקיבא הוא הבטיח להגיע ולא קיים... כבר חששתי שאבדתי אותו... והנה הוא הגיע... הוא כעס על הבן שלו שחזר בתשובה... אבל בסופו של דבר הכיר בחשיבות ובערך המצוות... היו לו לבטים קשים... שאלות נוקבות... הוא חשב שחטפו לו את הילד... אבל בסופו של דבר הגיע למסקנה... יש לו בן לתפארת... יש אנשים שמשקיעים בילדים שנים ולא זוכים - והוא זכה בן רגע..."

האיש באדום נוטל את המקרופון ומספר: "קוראים לי שמחוני עובדיה. לפני שלש שנים בערך, עשיתי נסיון לשמור שבת. שמרתי שמונה או תשע שבתות. לקחתי את זה נכון ורציני ורציתי לדעת מה זה. אצלי בבית לא היו התנאים המתאימים והלכתי להתארח אצל אחותי הצדקת. הבעיה היא שלא הרגשתי בבית. הרגשתי אורח. כשחזרתי הביתה, אני גרוש, התנאים לא התאימו לי. הפסקתי ואמרתי לעצמי שאחזור בהמשך. לפני שלשה או ארבעה חדשים הלכתי ללמוד בשבתות 'רייקי'-אנרגיה, זה נחשב ל'עבודה זרה', אני לא יודע אם זה באמת כך. מתברר לי ש... 'נרדמתי בשמירה'. אני הלכתי ללמוד בשבת והבן שלי התחיל במקביל לשמור שבת. כשאני הלכתי ללמוד הוא הלך ל... בית כנסת. הרגשתי שהוא נסחף. הוא חזר בתשובה, ללא השגחה... ואז יצאתי למלחמה פסיכולוגית, נגד החרדים. יש לי אמא ממש קדושה, שסכנה להכנס אליה, נכנסים חילונים ויוצאים דתיים. נכנסים כופרים ואחרי יומיים שמים מטפחת ראש. איך היא עושה את זה? אני לא יודע. מסתבר שלפני ארבעה חדשים גם הבן שלי נכנס לשם ויצא כמו שאתם רואים. היה לי נתק עם המשפחה. סכסוכים ומלחמה קשה נגד האמא, האחים, הבן והאנשים היקרים לי ביותר. כשנכנסים אל אמא שלי הביתה יש לה איזה פנה שהיא אופה לחם, מפרישה חלה ויש בו איזה 'טייפ' קטן ששומעים בו את.. 'הנודניק' הזה (פונה אל הרב אמנון). נכנסתי אליה הביתה ואני אומר לה: עוד פעם ה'תימני' הזה?? הייתי צריך לבוא להרצאה באור עקיבא, אבל עדין הייתי בסכסוך... אסרתי על הבן שלי, ממש, להגיע לאמא שלי וזה היה לי קשה, קשה ביותר. בסוף הגענו למסקנה שהבן שלי ישאר חרדי אבל ישלים את בית הספר החילוני ויביא לי 'תעודת בגרות'. לפני שנה בערך הוא כבר אמר לי 'אבא, תוריד את הקוקו הזה, כל החברים שלי צוחקים עלי'. לא הגבתי. לא התיחסתי ולא לקחתי את זה רציני. אבל היום הוא יתן תשובה לחברים שלו. חצי קוקו יוריד הרב אמנון וחצי הבן שלי - קורל עובדיה".

הקהל מוחא כפים והרב אמנון יצחק אומר: "כי ראוי הבן שיקרא רבי קורל עובדיה על שם העתיד שבו יהיה הרב קורל עובדיה".

שוב מחיאות כפים.

ולפתע שולף האב הפתעה נוספת.

הוא מבקש את המקרופון ואומר: "יש בחור אחד ש'עשה חיים כספר'. הוא היה ספר צמרת, שאינו שומר מצוות, מבלה הרבה. ביום אחד, פתאם, הוא מת מות קליני. כך סתם, בלי שום סימנים מראש. בסופו של דבר הקב"ה כנראה שלא רצה אותו שם והשאיר אותו כאן בעולם הזה. הוא חזר בתשובה. הבאתי אותו איתי, שאחרי שהרב יוריד חצי מהקוקו והבן שלי חצי, הוא יתקן לי את התספורת..."

אבי דהאן, הספר שבו מדובר, קם מן הקהל ויוצא לרכב להביא מספרי ספרים... בינתים מופעלת מוזיקה באולם, הבן מחבק את אביו חבוק ארוך ומיד לאחריו הרב מסיר חצי קוקו והבן את החצי השני. פאת היער נותרת ארוכה כשהיתה. שמחוני שם כיפה לראשו, עוטה ציצית ומברך בשם ובמלכות ברכת 'שהחיינו'. הקהל מביט ומתקשה לקלוט לאיזה מחזה הוא עד.

עכשיו מגיע תורו של הספר. הוא עולה לבמה, נושק לידו של הרב מוצג כמי שעבר

מות קליני ושב, בעקבות זאת, לדרך האמת. השלשה, האב, הבן והספר יורדים מן הבמה לא לפני שהאב, המחפש בטוי הולם להביע את שמחתו על "שלום הבית" שהשיג עם בנו, מניח ידו על ראש הבן ואומר: "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן". הרב מברך את שמחון בן נעימה, זה האב הגרוש, שיזכה לזיווג ראוי וההרצאה ממשיכה במתכונתה. עוד ארוע מרגש הגיע לסיומו.

אך לא!.

לפתע נכנס שמחון עובדיה לאולם, מסופר בתספורת כאחד האדם. לצלילי קולו של הזמר אברהם פריד ולקול מחיאות הכפים הקצובות של הקהל הוא צועד שוב אל הבמה, מתנשק עם הרב והפעם הרב אמנון יצחק הוא שמפתיע אותו.

הרב: "אחרי שחשבת שאני אויב העם ושחטפתי את הילד שלך, אני רוצה שאתה תברך אותי. מגיע לי לפחות על זה שמהיום אני חוסך לך ב...'שמפו' ".

שמחון, בדחילו ורחימו, כרגיל וזקן פוצח באמירת 'מי שברך': "מי שברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב..."

הקהל מריע...

"...הוא יברך את האיש הקדוש הזה. שימשיך בעבודת הקדש. למצוות ולמלאכת שמים. ויזכה לחיים ארוכים (הקהל: אמן) ויהיה זקן המחזירים בתשובה (הקהל: אמן) וכן יהי רצון ונאמר: אמן..."!

'ארבע כנפות' גליון מס' 99

הרב אמנון מתחלק עם הבן וגוזר חצי מהשיער

האיש "בשחור" מתריס נגד הרב בחיפה

הבן גוזר את החצי השני

סוף טוב! לאחר התספורת נותן 'מי שבירך' לרב אמנון

'אני מאמין' של נצולי השואה

אין כמעט הרצאה אחת של הרב אמנון יצחק ששאלת השואה האיומה אינה עולה בה. בני הדור ההוא שיחד עם משפחתם וחבריהם אבדו בשואה גם את אמונתם, מתיצבים ומבקשים הסבר להסתר הפנים. צעירים יותר מנסים למצא בשואה אחיזה לכפירה שפיתחו ודבקו בה. את כל אלה שולח הרב אמנון יצחק לפרשת 'כי תבוא' ולתאור לפרטי פרטים של השואה העולה מתוך הפסוקים שבה.

לא בכל הרצאה ניתן להרחיב ולהעמיק בפסוקים, במשמעותם ובדלוגיהם. המתענינים יותר מופנים לקלטת 'קפיצה קטנה לקנדה', שם מפורטים הדברים וכן לקלטת טייפ מספר 12 'נבואות שהתגשמו'. אברהם, בעצמו בן לנצולי שואה העלה בהרצאה שנערכה במונטריאול את סוגית השואה וזכה לתשובה מפורטת. הוא עצמו שב בעקבותיה בתשובה שלמה וקבל עליו עול מלכות שמים. יחד עמו חזרה קבוצה גדולה של יהודים שנכחו בהרצאה והאזינו לתשובתו של הרב, אבל מאז זכה שבזכותו שבו בתשובה שלמה אודים מוצלים רבים ויוצאי חלציהם. הקלטת שבה מופיעה שאלתו ותשובת הרב אמנון יצחק בנושא היא אחת המעוררות ביותר את המחשבה ומספקת את הרעבון להבקיע את מחסום ההבנה של האדם.

שואל: "אמרת שהקב"ה יצר את העולם, יצר את האדם והוציא אותנו ממצרים, נתן לו תורה ואתה אומר שהרחמן מרחם על כל אחד ואחד, אז איך זה יכול להיות שבמלחמת העולם השניה כאשר הגרמנים לקחו ילדים ולקחו צדיקים וחתכו להם את הפאות ורצחו אותם, הרחמן בעצמו לא ריחם על כל האנשים האלה? אפילו לפני שהוא רצה להפוך את סדום ועמורה הוא בדק אם אין אף צדיק בעיר".

הרב: "מה השם שלך"?

השואל: "שמי אבי".

הרב: "אבי, או אברהם"?

השואל: "אברהם".

הרב: "אם אני עונה לך אתה מקבל עליך הערב עול מלכות שמים"?

השואל: "לשכנע אותי זה קשה, אני מכבד אותך..."

הרב: "האם תקבל על עצמך עול מלכות שמים? אתה רוצה ממני תשובות ישירות וגם אני מבקש ממך תשובה ישירה. דיירקטלי".

אברהם: "אני בשלב זה רוצה לשמוע את התשובות".

הרב: "ואני בשלב זה מעונין לשמוע את תשובתך, עושים דיל, או לא"?

השואל: "בלי נדר..."

הרב: "בפרק כ"ח בדברים פרשת 'כי תבא', פרשת 'התוכחה' מתוארת השואה לפרטי פרטים עד דק. התורה אמרה לנו מראש שכך יהיו פני הדברים. (מקריא את תחילת הפרשה העוסקת בברכות ובקללות...) **ועכשיו אני אראה לך דבר מדהים.**

בפרק ל"א בספר דברים רמוז שם דבר לא יאומן. כידוע שיש גילוי מדהים של קודים בתורה שמגלים דברים שהוסתרו ע"י כותב התורה בדרך מאד מתוחכמת שאינה מאפשרת לטעון שהתורה נכתבה ע"י בשר ודם. אדם לא יכול להצפין בצופן קבוע בתורה דברים שעתידים להיות ולהתרחש, אלא, רק אם הוא יודע אותם מראש והם מוכרחים לקרות. מי יודע מראש מה יהיה בדיוק 3300 שנה קדימה, איך תקרא מלחמה שתתנהל אז ומה יהיו הפרטים שבה. בקוד של 49 50 דלוגי אותיות בתורה מופיע בספר דברים פרק ל"א פסוקים ט"ז י"ז י"ח: "ויאמר ד' אל משה הנך..." - זה היה לפני 3300 שנה - "וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי... אשר הוא בא שמה בקרבו... והפר את בריתי אשר כרתי איתו". בזמן השואה הגיעה ההתבוללות בגרמניה לששים אחוז. נגע האפיקורסות וההשכלה פשה בעם בשעורים מדהימים. לצערנו הרב היום מספר המתבוללים היהודים באמריקה גדול מזמן השואה, שבעים וחמשה אחוזים בארה"ב ועוד יותר מכך באירופה. אחרי השואה נספרנו כ-12 מליון, והיום 60 שנה אחרי אנו עומדים על אותו מספר כמעט 12.9 מליון, איך זה יכול להיות? ההתבוללות חותכת בעם היהודי בלי סוף... קחו את ספר התורה, מהפסוק: "ויאמר ד' אל משה" מהאות **ה**' של משה תספרו 49 אותיות, האות החמשים **ש**'. מה**ש**', 49 אותיות האות החמישים **ו**'. מה**ו**', 49 אותיות האות החמישים **א**'. מה**א**', 49 אותיות, האות החמישים **ה**'. **מדהים!**.

השואה נצפנה בתורה באותו הקשר לפני 3300 שנה ונקראה בשמה שעוד לא היה ידוע אז. אם אותם יהודים משכילים שהיו בזמן השואה היו ממשיכים לחיות את חייהם, מזדהים עם הגרמנים, הולכים במלבושיהם, מדברים בשפתם, חיים את חייהם והיו נפטרים באריכות ימים, לאן היו הולכים, עפ"י התורה? ל"גיהני גיהנם".

מה עשה הקב"ה? הם מתו כהרוגי מלכות, שיש להם שכר כר' עקיבא וחבריו. במקום לגרום למערכת של גלגולים נוספת ויסורים נוראיים בחיי נצח, הקב"ה פשוט כרת את הנמק שהתפשט בעם ישראל.

אדם שמתחיל אצלו נמק, אין ברירה, חיבים לכרות את האבר בשביל שלא יתפשט וירעיל את כל הגוף. ואתם יודעים, כשכורתים נמק, פעמים צריך לקחת איתו גם חלק מן החי, להיות בטוחים שהרע נכרת".

השואל: "ומה עם הצדיקים"?

הרב: "כתוב שבשעה שיש גזירה מן השמים ומיתת הדין מתוחה, 'כשניתנת רשות למשחית הוא אינו מבחין בין צדיק לרשע' כי ישראל ערבים זה לזה. כשנוסעים בספינה לכל אחד יש תא. אבל, אם אחד יחליט בתאו לעשות חור הרי כולם יטבעו. יש מצות "הוכח תוכיח את עמיתך" ואם לא?! "תשא עליו חטא". אדם שיש ביכולתו להוכיח ולא מוכיח את חברו, הוא מתעלם ממנו, נתפס בעון שלו. **והכל נעשה בדין...!**"

השואל: "וילדים קטנים שהם לא ברי חיוב במצוות בכלל, על מה הם נידונו"?

הרב: "אלה באו בגלגול כדי לתקן את עברם. כמו שהיום עובר נפטר במעי אמו, או שהיא מבצעת הפלה ר"ל, או כאלה ילדים שסתם מתים במות עריסה, או מקרים אחרים ואסונות שונים. אין סתם ללא הצדקה. כי 'אין מיתה בלי עון'. הכל הולך עם חשבון מדוקדק, אבל לא תמיד על של עכשיו, כי ילד קטן עד גיל 13 לא חייב במצוות בכלל, אז על מה עונשים אותו? על הגלגול הקודם שלו.

אם אדם לא חזר בתשובה ויצא חייב מן העולם והחליטו מן השמים לתת לו אפשרות נוספת, פעמים שהוא בא רק לצורך התקון הזה. ומביאים את אותו ילד להורים כאלה שגם על פי חשבונם הם ראויים לצער כזה ואז נפרעים ממנו ומהם, אחרת זה לא יהיה צדק. לכן כתוב: "משפטי ד' אמת צדקו יחדיו" ו"הצור תמים פעלו".

שואלים חכמים: איזה שבח יש בנאמר שהקב"ה אינו עושה

עול הרי גם שופט בשר ודם אינו עושה עול? יש לו ספר חוקים ולפיו; רוצח, למשל, מקבל 25 שנה. אבל האמת היא, שזה כן עול. כיון שהוא שולח את הרוצח ל-25 שנה ובאותה עת הוא גוזר על אשתו להיות אלמנה, 25 שנה ובניו יתומים, 25 שנה. לא כך הקב"ה, אצלו אין עול. אם יש אדם רשע שצריך למות עפ"י מעשיו, הקב"ה לא יוציא את דינו עד שיסתכל בכל הסובבים אותו הקרובים אליו והאוהבים אותו עד שכולם יהיו ראויים לרמת הצער שיגרם להם מעונשו. אם יהיה אחד שלא ראוי שיצטער במיתתו, ימתין הקב"ה לרשע מלהמיתו עד שאותו אחד יתחייב גם הוא על פי מעשיו ויהיה ראוי להצטער בצער זה ורק אז יחיל הקב"ה את עונשו על אותו רשע למיתה. לכן נאמר: ש'משפחה, או חבורה, שמת לה מת' שלא במות טבעי 'תדאג כל החבורה'. 'עיר שיש לה מת, תדאג כל העיר'. כי אם היו מבני חבורה, או מבני משפחה ובני העיר צדיקים שאינם ראויים להצטער מהמקרה, הקב"ה היה ממתין מלענוש את הראוי לעונש, כיון שה' אינו עושה עול. **משמע**; שאם הוא נפטר ואתה מצטער על כך, הדין חל גם עליך".

אברהם: "וזו מידת רחמים"?

הרב: "ידידי אברהם, כל מידת הרחמים שאתה מכיר זו רק מתנה א-לוקית שנתן לך ככתוב: "ונתן לך רחמים..". אתה ואני ואנחנו בכלל חושבים שאנחנו רחמנים. לדוגמא; אם הבן שלנו יתלכלך מיד ננקה אותו, אם הוא נחבל נחוס עליו מאד. אך אם נראה את בן חברנו מתלכלך נקרא לאמו שתטפל בו... כי זה לא הילד שלנו. שאמא שלו תדאג לו ובינתים שיבכה ויסבול... איפה הרחמנות שלנו? אלא, שאצלנו מידת הרחמים מוגבלת ומסויגת לקרובים אלינו.

שומעים שבמדינה מסוימת היה אסון גדול אומרים: "ואי ואי" וזהו. זה מה שאתה יודע לעשות? אנחנו קבלנו מיליגרם רחמים ופונים לבעל הרחמים ואומרים לו: "איה רחמיך"?. חברת חשמל מייצרת חשמל, אבל היא אומרת עם כל הטובות שהענקתי לך מן החשמל אתה חייב לדעת שחשמל גם מחשמל. אל תכניס את האצבע לשקע, כי מתים מזה. אם יבוא אחד וכן ידחף את האצבע לשקע ויתפחם חברת חשמל תהיה אשמה? הקב"ה אמר כמו שאומרים בחברת חשמל: "אם בחוקותי תלכו" תזכו לברכות. ואם חלילה, לא תלך בחוקותי, אזי כל הקללות ותתפחם. לאחר אזהרה מפורשת כזו ולא בפרשה אחת בלבד, אז אנחנו באים בטענות נגדו, חלילה, על השואה"?

אברהם, שכל משפחתו הושמדה בשואה השתכנע מתשובתו של הרב. הוא התעטף בהתרגשות רבה בציצית, זו שכסתה את ההולכים לכבשנים בשואה האיומה וקבל עליו עול מלכות שמים. קריאת "שמע ישראל" הדהדה מפיו ונשמעה מחייבת וכאילו היא המשכה של זעקתם של ששת המליונים.

אברהם ממונטריאול קנדה חזר בתשובה שלמה.

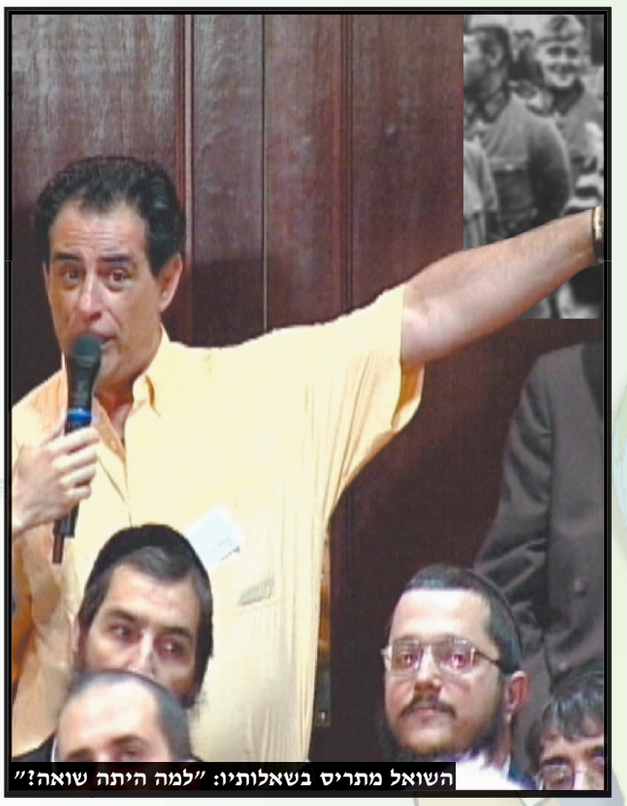
השואל מתריס בשאלותיו: "למה היתה שואה?"

מקבל עליו עול מלכות שמים

חוזר למקומו

ח"כ יואל חסון ממפלגת 'קדימה'
נכשל בחידון הציונות של 'שופר'

הרבה לפני הפינוי הברוטלי נטול הרגש היהודי, היס"מניקים והסוסים הדורסניים, נשבר המיתוס הציוני אצל מי שעוד דבק בו, על ידי הקלטת 'הרצל והציונות' שבהפצת ארגון 'שופר'. זהו אוצר בלום של עובדות, החושפות את פרצופם האמיתי של הרצל ואבות הציונות, המתגלים בו כחבורה אינטרסנטית של מתנכרים שכל מטרתם היתה להשיל מעל היהודים את אמונתם וחותמת היהדות וליצור ישראלי חדש. הכל בתיעוד ויזואלי נדיר.

מאות אלפים שצפו בקלטת הסיקו ממנה את המסקנות כי הולעטו במשך שנים בהבלים וצורפו שלא בידיעתם ושלא בטובתם למזימה מתוכננת היטב שנועדה לשכתב את ההסטוריה. מבעד לשברים האידיאולוגיים שהם מצאו עצמם מוקפים בהם, פסעו לדרך האמת, גילו את היהדות השרשית והצטרפו אליה.

המקצועיות ניכרת היטב לכל אורכה של הקלטת. את האמינות מעניקים לה דוקא מומחים בעלי שם שאינם מזוהים עם הצבור המאמין ואינם חשודים באנטי ציונות. כך למשל החוקר וההסטוריון תום שגב, בר סמכא בענינים המדוברים, הפך, בעקבות הדברים שהוא אומר בקלטת על הרצל ואישיותו ל...אחד מגדולי המחזירים בתשובה. איזו זכות באה לידו של אחד מראשי הדעתנים של...עתון 'הארץ'.

לקראת יום העצמאות הנ"ח מתגלה אחד מ"השחקנים" המרכזיים בקלטת המענינת הזו כ...ח"כ מטעם מפלגת 'קדימה'. מדובר ביואל חסון, צעיר חברי הכנסת של קדימה, שמשתתף בקלטת ב"חידון טריויה" על צטוט מתוך דברי ראשי הציונות, מתבקש לזהות או אפילו לנחש מי אמר את הדברים ו...נכשל.

הצטוט היה מתוך עתון 'הארץ' שהופיע ב-22.10.1919 וגם הוצג בפני יואל חסון, אז היו"ר הצעיר של תנועת בית"ר. וכך נכתב שם: "בבית הלאומי נכריז על אותם יהודים שלא יסירו מעליהם את חלד הגלות ויסרבו לגלח את הזקן ואת הפיאות כעל אזרחים ממדרגה שניה, לא ניתן להם זכות בחירה"

מראיין בקלטת: "מי לדעתך יכול לכתוב את זה?"

יו"ר בית"ר, היום ח"כ יואל חסון נראה חושב ומשיב בשאלה: "מי יכול לכתוב משפט כזה"?

צעירה העומדת לידו משיבה: "חוץ ממזוויע אין לי מה להגיד..."

בינתים הגיע ח"כ חסון לאיזושהי מסקנה ומשיב בלי להתייחס לשם כותב הדברים : "זה מישהו שהוא אנטי חרדי"...

הצעירה שעומדת מן הצד שוב מתערבת ומגנה: "מי שחושב ככה אין לו מקום במדינת ישראל".

ח"כ יואל חסון קורא שוב את הצטוט הפעם הוא גם מוסיף פרושים להבנת הנקרא: "הבית הלאומי יכריז על אותם יהודים שלא יסירו מעליהם את חלד הגלות והם יסרבו להוריד את הזקן היהודי שהוא אולי סמל מובהק ליהדות ואת הפאות שהם גם סמל מובהק, מי שלא יוריד את הדברים האלה נכריז עליו כעל אזרח ממדרגה שניה ולא ניתן לו זכות בחירה".

בחור נוסף מנסה לעזור לו, לתת כיוון: "זו שערוריה חשוכה של הציונות הגלותית"

יואל חסון... "טומי לפיד יכל לכתוב דבר כזה".

מראיין: זה היה עובר בשקט?

ח"כ יואל חסון (בתמיהה): "דבר כזה? כמעט כל אדם שהוא אפילו חילוני, היה לו סבא רב. הוא בא ממשפחה שיש לה גישה ליהדות, כל השנים שבהם היינו עם בגלות באמת, היהדות היא זאת שחיברה אותנו והביאה אותנו להקמת המדינה הזאת בכלל. אבל הדברים האלה הם התחלה באמת של מלחמת אחים..."

השיחה עם ח"כ יואל חסון ושני הצעירים האחרים, צולמה ב'בית ז'בוטינסקי', בית 'הליכוד' שחסון נמנה על בעלי התפקידים בו. למרות זאת לא שאלו עצמם המרואיינים והח"כ המכובד ביניהם מדוע הטריח עצמו צוות המראיינים דוקא לכאן ומדוע לא ערך את המשאל על זהותו של מי שאמר את הדברים שנכתבו בעתון, ברחובה של עיר, כפי שמקובל במשאלים מהסוג הזה.

בסופו של דבר מגלה המראיין לח"כ יואל חסון במי המדובר: "מי שכתב את זה למעשה, היה ז'בוטינסקי"...

ח"כ יואל חסון שומע ואינו מאמין: הוא נראה בקלטת מופתע ושואל: "ז'בוטינסקי כתב את זה??... הבכתם אותי לחלוטין. שמע, אני יו"ר תנועת בית"ר, במקרה ואני בחיים לא ראיתי את המשפט הזה"

מראיין: "אני יכול להראות לך אותו במקור..."

ח"כ יואל חסון, שכמו הצופים בקלטת גם אצלו נשבר מיתוס מנסה לאחוז בכח וללפות את האיש שכה האמין בו ושבשם עקרונותיו הוא פעל אז כיו"ר ביתר ובטרם הוא מתנפץ אל המציאות האמיתית **הוא מבקש לשאול שוב:** "ז'בוטינסקי כתב את המשפט הזה"?... **ועוד פעם:** "באמת ז'בוטינסקי כתב את זה"?

הבחור שניסה לעזור לו קודם לכן: "אמרתי שזה מתאים לציונות הגלותית, שראתה את הציונות כדבר שמתנגד ליהדות הישנה"...

יואל חסון עזב אמנם לכאורה מאז את 'תורת ז'בוטינסקי', אבל כח"כ ב'קדימה', מסתבר שהוא נשאר שבוי ורק העביר עצמו לדוקטרינות מזויפות אחרות. אלה שצופים בקלטת 'הרצל והציונות', שהוא משתתף בה, הגיעו למסקנות נכונות וחותכות יותר. איך אומרת גילה דורפמן, בעבר סטודנטית המזוהה עם מר"צ, בקלטת ההמשך ל'הרצל והציונות'? - "הרצל, החזיר אותי בתשובה". היום היא חרדית לכל דבר, המנהלת בית יהודי טהור רק בזכותה של אותה קלטת. וח"כ יואל חסון, שעדין לא הגיע לדרגתה עוד סבור שהוא זה שצועד 'קדימה'.

'מקובלי השקר' והידעונים

קלטת מיוחדת הוציא הרב אמנון יצחק על ידעונים ומפיצי אמונות שוא שמעולם לא היו מקובלים ביהדות. לאחרונה מציגים עצמם יותר ויותר מהם כ"מקובלים", עוטים גלימות, אוחזים בידם את ספר 'הזוהר' של רבי שמעון בר יוחאי ומשיאים ליהודים עם מצוקות חיים, עצות שהם בודים מלבם, שאין בינם ובין עיקרי היהדות וחכמת הסוד והקבלה ולא כלום ולעתים אפילו לקוחים מדתות זרות. בכל הזדמנות שדבר מציאותם של אותם 'מקובלי שקר' עולה על הפרק, מוקיע הרב אמנון יצחק את מעשיהם ולועג למי שנמשך אחריהם.

בשבוע האחרון, ימים שלפני הילולת רשב"י הקדוש, מחבר ספר ה'זוהר' עלה הנושא, בעקיפין, בשתי הרצאות של הרב אמנון יצחק, **בראשון לציון ובבית שאן**.

בשני המקרים היה מדובר בנשים שלא זכו לזיווג ובגודל צערן הגיעו לאותם "ידעונים ומקובלי שקר", המפילים ברשתם מדוכאים ומצולקי נפש ומנצלים את מצבם.

בראשון לציון – ספרה אשה, על צעירה הנמצאת באולם, אך מתבישת להיחשף, שנפלה ברשתם של "מקובלים" מחלקי קמיעות שהבטיחו לה הבטחות שוא. משאלה לא התקימו, היא המשיכה להתדרדר ושמעה בקול חברתה שהפנתה אותה ל...קוראת בקפה, ערביה מיפו שאמרה לה (בקפה כמובן...): "אני לא רואה נשואין אצלך כלל".

הרב מאזין, נוטל בידו את כוס התה שלפניו מביט לתוכה במבט מזלזל... **ואומר:** "נו, בטח שהיא לא ראתה. היא לא "שיקרה", איך אפשר לראות בקפה – חתונות"??

הצבור פורץ בצחוק, המסר נקלט כבר בשלב זה.

השואלת (לאחר גלי הצחוק שתקפו גם אותה): "היא אמרה לה הכל על אמא שלה. איך היא חיה...שהיא התגרשה... והיא גם אמרה לה שאמא שלה תמות מצער על שהיא אינה מתחתנת... ושדודה שלה עשתה לה עין הרע... לבסוף היא שאלה אותה, מה היא צריכה לעשות? והמכשפה הערביה מיפו ענתה לה שאת הכישוף הזה ניתן להוציא, אבל זה עולה...15,000 שקל. וזה אחרי שהוציאה כבר סכומים גדולים על 'קמיעות'..."

היא שאלה אותה: "למה, כל כך הרבה כסף"? **והמכשפת ענתה לה:** "כי אני צריכה להביא "מקובלים" מחו"ל כדי שיוציאו לך את זה...".

הרב: " 'שדים' – היא צריכה להביא! לא מקובלים".

השואלת: "הצעירה שאלה אותה, מאיפה היא תדע שהיא אכן הצליחה להוציא ממנה את הכישוף"?

ואז היא ענתה לה: "תשלמי לי אחרי החתונה..."

"כשאמא של הצעירה סיפרה לי את זה, אמרתי לה: 'רק הרב אמנון יצחק יכול לעזור ".

הרב: "אל תכניסי אותי, חלילה, לקטגוריה הנוראה הזו".

האשה: "אנחנו רוצים לחזור אליה ולהגיד לה שהרב יותר חזק ממנה"!.

הרב אמנון יצחק בזלזול: "אל תחזרו אליה. לא אתם ולא מישהו אחר. בכלל, אם תחזרו אולי זה יעלה כבר...30,000 שקל...! בשביל להוציא ממנה 15,000 שקל, היא "הרגה" את אמא שלה, ספרה שדודה שלה כישפה אותה...

פעם היתה אשה שאמרה לי, שהיא מאמינה ב"אלה" שבקפה. אמרתי לה שעל "אלה" אפשר לדעת שזה שקר גם בלי להיות יהודיה טובה. רק לחשוב לבד. הנה, תחשבי שזה הקפה, (מרים את כוס התה בשנית) נגיד שתיתי את הקפה. למטה נשאר לי בוץ בצורה מסוימת. וה"היא" מסתכלת ואומרת לי את ה'מזל'. עכשיו אני שותה עוד כוס קפה. שוב נשאר לי בוץ למטה. האם זה ישאר באותה צורה, כמו בכוס הקודמת"??

הצבור: "לא"!.

הרב: "אז מה, מכוס לכוס, השתנה לי המזל? אם כך, בשביל מה שילמתי, (כל כך הרבה) בשביל כוס אחת (קפה)"?

הצבור צוחק.

השואלת: "תראה, אני לא מאמינה בזה..."

הרב: "את בודאי לא, אבל הצעירה שאת מדברת עליה הלכה...עד יפו. לא חבל? אותו דבר הקמיעות. היא קנתה קמיעות והיא אומרת שזה לא הלך. למה (היא אומרת ש) לא הלך?? – כן הלך – הכסף"!

צחוק אדיר.

הרב אמנון יצחק: "הכל שטויות והבלים!. הקב"ה גוזר מי יתחתן ומתי – ומי לא. הכל נכתב בראש השנה. בשביל לשנות לטובה את מה שלא היה עדין טוב בשנה שעברה, לפי מה שאנחנו מבינים, צריך פשוט לעשות מצוות. זה לא תלוי באמנון יצחק, לא ב"מקובלים" מחו"ל, זה תלוי רק בדבר אחד: 'עושים מצות, או לא עושים'!. 'נכנעים, או לא נכנעים'!. זה מה שקובע!. ואם לא עושים, יש מי שהקב"ה בכל זאת נותן לו – ולפעמים זה עונש בשבילו. יש לפעמים אשה שמתפללת לילדים ואחר כך יש לה ילדים לא טובים, או חלילה נכים. לפעמים, יותר טוב שאין ילדים. אנחנו לא יודעים מה יותר טוב לבן אדם, מה הוא צריך – או מה הוא לא צריך. אנחנו יודעים רק שאם רוצים, צריך לעשות מעשים, כדי שהקב"ה יתן. לא ה"מקובלים" ולא הקוראות בקפה..."

בנקודה הזו, הצעירה עצמה נאותה להחשף בפני הרב והמשתתפים בהרצאה.

הרב: "את חילונית מלידה"?

הצעירה: "כן".

הרב: "לא מבית דתי בכלל"?

היא: "לא".

הרב: "שבת שמרת פעם"?

היא: "לא".

הרב: "כפור"?

היא: "כן".

הרב: "אוכל, את אוכלת כשר"?

היא: "כן".

הרב: "למה אוכל כשר, את כן אוכלת".

היא: "כי אצלנו בבוכרה, אכלו אוכל כשר".

הרב: "תקבלי על עצמך לשמור שבת ולפחות תפילה אחת ביום. ותמשיכי לאכול כשר, כי אוכל טרף מטמא את הנפש ותבטיחי לי שכשתתחתני תלכי בכסוי ראש ובצניעות ותשמרי טהרת המשפחה – ואני אתן לך ברכה – מוכנה"?

הצעירה: "כן".

הרב: "ותודיעי לי כשאת מתחתנת. אירינה בת אסתר, ה'

יזכה אותך לזיווג הגון מהרה השנה".

הצבור עונה אמן ויוצא בתחושת גועל ומיאוס כלפי מחלקי הקמיעות המזויפים וה"קוראים" בקפה.

בהרצאה שהתקימה למחרת בבית שאן בקשה אשה בשם ליליאן, להציג שאלה לרב: "כולם אומרים לי להחליף את השם... איך אני יכולה להחליף את השם, אחרי 44 שנים, אבל מצד שני, אני מפחדת שלא להחליף אותו..."

הרב אמנון יצחק: "מי אומר לך להחליף את השם"?

האשה: "מישהו שקורא בקבלה..."

הרב: "מה השם שלך"?

האשה: "ליליאן".

הרב: "ומה השם שלו"?

האשה נראית מפוחדת: "לא זוכרת".

הרב: "תחשבי לאט לאט..."

האשה (מוטרדת)**:** "לא עולה לי בראש..."

הרב מרפה מעט: "מה התרגום של השם ליליאן"?

האשה: "לא יודעת. כך קראו לי תמיד".

הרב: "מאיפה באתם"?

האשה: "ממרוקו..."

הרב אמנון יצחק: "זה בצרפתית"?

האשה: "כן".

הרב: "ובעברית"?

האשה: "גם בעברית זה ליליאן... אני רווקה והוא אמר לי שאם אני אחליף את השם, תוך שנה אני אתחתן. כל זמן שלא אחליף, לא אתחתן. כל בקר הוא אומר לי את זה..."

הרב: "מה הפירוש, כל בקר? כל בקר את הולכת ל"מקובל" "?

האשה: "הוא עובד איתי..."

הרב (בתמיהה מזלזלת)**:** "מקובל, עובד איתך"???

צחוק מתגלגל בקהל.

הרב (בחיוך)**:** "את עובדת ב'מכון לקבלה' "?

האשה משתחררת מעט מהפחדים וצוחקת...

הרב: "את עובדת עם ה"מקובל" כל יום ואת לא זוכרת את השם שלו"?

האשה: "פרח לי עכשיו מהראש..."

הרב מסנן צחוק רחב, הקהל קולט את המסר.

הרב: "פרח לך, אה?. אולי גם הוא החליף את השם..."

רעמי צחוק.

הרב: "תעזבי את כל השטויות האלה... תחזרי בתשובה, תתחזקי ותצאי ל'שדוכים'. בעזרת השם, אם תחזרי בתשובה, בלי לשנות את השם! תזכי לזיווג הגון".

מחיאות כפים.

האשה: "אבל אני רוצה ברכה..."

הרב: "אני אתן לך. אבל תחזרי בתשובה"?

האשה: "זה תנאי? רק אם אני אחזור בתשובה, אני אקבל ברכה"?

הרב אמנון יצחק: "הברכה שלי, לעומת זו של ה"מקובל" שאת מספרת עליו, לא פועלת אם לא מקבלים את מצוות ה'. זה כמו אחד שכותב מכתב, שם אותו במעטפה ומכניס לתיבת הדואר. זה לא יגיע לכתובת, אלא אם כן ישימו עליה בול. הברכה, זה כמו בול. את שמה את הבקשה במעטפה, אני שם את הבול וכך זה מגיע למעלה... ואת השם על המעטפה את לא צריכה לשנות..."

הקהל מוחה כפים.

האשה השתכנעה כי עצת "המקובל" אין בה ממשות והיא פונה לרב ומבקשת: "תן לי משהו שאני אקבל על עצמי כדי שהברכה תחול עלי..."

הרב: "תקבלי על עצמך שבת, כשרות וצניעות.."

האשה: "כשרות וצניעות, אני שומרת. במקום שבת, תחליף לי משהו..."

הרב: "אדם בא לרופא ואומר לו שיש לו שפעת ושיתן לו כדור. נותן לו הרופא כדור. חושב החולה ואומר: 'תן לי משהו אחר...' מה זה? **שבת – זו התרופה!** מה את לא רוצה לנוח? את צריכה לראות טמבלויזיה ולהדליק חשמל"??

האשה: "אני לא עושה את הדברים האלה..."

הרב: "מה את כן עושה בשבת"?

האשה: "מעשנת..."

הרב: "ביום כפור את גם מעשנת"?

האשה: "לא".

הרב: "למה"?

האשה: "כי זה יום קדוש... "

הרב: "ושבת לא? שבת זה יותר"!

האשה: "אז אני אקבל על עצמי לא לעשן"!

הרב: "נמצא שאת שומרת שבת... אם לא מדליקים חשמל ולא טמבלויזיה, לא מבשלים ולא מעשנים, זו שמירת שבת... מוכנה".

ליליאן: "כן".

הרב: "אני חוזר; את שומרת שבת, צניעות וכשרות. "

האשה: "מסכימה".

הרב אמנון יצחק: "ליליאן בת חסיבה ה' יזכה אותך בזיווג הגון במהרה אמן..."

הצבור כולו זועק: "אמן".

כך קבלה על עצמה ליליאן כשרות, צניעות ושמירת שבת. ויחד עם כל המשתתפים גם קבלה על עצמה שלא לשמוע בקול "המקובל" שעובד איתה ואשר יום יום על הבקר מבקש ממנה שתחליף את השם ולא את המעשים, "כי זה מה שמפריע לשדוך".

מסכנים הפתאים שנופלים ברשתם של הוזים למיניהם המשדרים ברדיו והמסתובבים בחוצות ובחצרות ועוד משלמים הון עתק מממונם על הבלי הבליהם.

דעת שקר מול דעת ואמת

לפני מספר חדשים נרשם תקדים בעל משמעות צבורית חשובה במאבק נגד מפיצי דברי הכפירה והשנאה בישראל. בלא שמישהו ממקדשי המאבק נגדם נזקק לחזוקים ורק משום שאותם משנאים ומחריבים סברו כי יקבלו את הכרתו של בית המשפט בישראל ותבעו בו את המוקיעים אותם ואת מעשיהם, קבע שופט בית המשפט השלום בתל אביב טל שחר כי "מחובתו הצבורית, החברתית, הדתית, המוסרית והמקצועית של רב להוקיע ברבים את הפרסומים המשתלחים הפרובוקטיביים והלעגנים של ירון ידען העומד בראש ארגון 'דעת אמת' "

ארגון זה שם לו למטרה לפגוע בקדשי ישראל בדרכים נלוזות ומטעות. ידען ושלוחיו נהגו להפיץ את דברי הכפירה הפוגעניים, במסוה של 'קונטרסים' תורניים ואף לציין בראש העמוד בס"ד ובתחתיתו 'נא לשמור על קדושת הגליון'. זאת, מתוך נסיון לגנוב את דעתם של מי שנתקלו ב'קונטרסים' ולשדלם לעיין בהם. במקביל הפעיל הארגון אתר אינטרנט שגם בו פורסמו דברי בלע מצוצים אך פוגעניים. כדי לשכנע את הנחשפים אליהם. טען מי שעמד מאחוריהם כי כותבים אותם לא אחרים מאשר... "ראשי ישיבות וכוללים בדימוס" והם אף הציגו עצמם כברי סמכא בתחום המדע.

גדולי הרבנים הורו אז לנקוט באפוק ולהתעלם מקיומו של הארגון, אך לצד זה מינו את הרב יעקב סגל, ראש ישיבת 'ברכת יוסף' בבני ברק ומגדולי פולמסאי התורה לתת מענה לדברי הכפירה, שישמש את מי שחלילה יפול בהטעיה המכוונת. הרב סגל שנדרש לטענותיהם הקנטרניות של אנשי הארגון, השיב להם אחת לאחת במה שהוגדר כ"מענה לדפי הרפש".

הדברים הממצים שכתב הרב סגל הציגו את ידען באורו האמיתי, כמי שנטול הבנה בסיסית לא רק במה שנוגע לדת ולקדשי ישראל, אלא גם במה שנוגע למדע. כל נסיונותיו של הארגון להתמודד רעיונית עם התשובות, נדון לכשלון מראש, מה שהצריך את ידען וחבר מרעיו לחפש דרכים שבהם יצליחו למנוע מהרב "להפריע" להם. לבסוף, כך חשבו, נמצא הפתרון שיאפשר להם להמשיך להפיץ את "תמיהותיהם התמימות", מבלי שידרשו להתמודד ענינית עם התשובות: ידען פנה לבית המשפט ותבע את הרב סגל על הדברים שפרסם נגדו ונגד ארגונו - 'דעת אמת'.

השופט טל שחר שיבח את הרב סגל על שהקדיש מזמנו להשיב לשאלותיו הקנטרניות של ידען וכותב: "בולטת ומשכנעת ביותר היא התיחסות הרב סגל בתצהירו, בלשונו וברגישותו, כאדם דתי וכרב בישראל וכראש ישיבת 'ברכת יוסף' שבבני ברק, שהקדיש עמל רב ודקדקני להגיב לגוף פרסומיהם הפרובוקטיביים של ידען וחבריו, בלשון תורנית ובנתוח פרטני ורב אסמכתאות"... וכותב עוד: "ידען רואה עצמו כמי שראוי למנותו בנשימה אחת עם הרמב"ם ואף לפני אזכור שם הרמב"ם ואם נביא הדברים בשם אומרם וכלשונו של ידען: 'זו מסקנה שלי ושל הרמב"ם שחז"ל טענו', או בזיווג אחר: 'הצבור ישפוט אם אני או רבי עקיבא צודקים' "... השופט אף מאשש את דבריו של הרב סגל, שטען כי ידען נטול הבנה בסיסית לא רק במה שנוגע לדת ולקדשי ישראל, אלא גם במה שנוגע למדע. ומצרף מספר הצהרות נבחרות שאותן השמיע מי שעומד בראש 'דעת אמת' במהלך הדיון : "איני רואה עצמי כיהודי אך גם לא כלא יהודי.. אני לומד עתה בשנה השלישית לתואר ראשון במחשבת ישראל... קראתי לעצמי חוקר מקרא ותלמוד עוד לפני התואר הראשון... אני לומד באוניברסיטה 'הפתוחה'... עם הידע הזה שלי אני סובר שאני יכול לעמוד מול חז"ל ומול הרמב"ם... למדתי בגרות באקסטרני בתל אביב" ועוד.

בסכומו של פסק הדין תוקף השופט טל שחר בחריפות את ידען וחבר מרעיו ומצדיק את הדברים שנכתבו בגינם ע"י הרב סגל: "לנוכח השתלחותו של ידען ושל הפועלים בשליחותו ובשליחות 'דעת אמת' שבנהולו או בשליחות העמותה שבנהולו, בצפור נפשם של יהודים דתיים וחרדיים ויהודים מאמינים באשר הם... ולנוכח דברי ההתפקרות שאין חמורים מהם בעיני מי שקדשי ישראל הם נר לרגליו ולאורחות חייו ולנוכח ביזוי מלולי בוטה ופוגעני בחז"ל וברבני ישראל, ראשונים ואחרונים כאחד... ולנוכח ההתיימרות להתנשא על כל רב ופוסק ולחדש הלכות באופן המבזה את כל בעלי הסמכא בתורת ישראל ולנוכח הפרובוקטיביות הלעגנית שיצאה מתחת ידי ידען ואנשי 'דעת אמת'... לנוכח כל אלה ולנוכח יתר המפורט לעיל ובפרסומי ידען ומרעיו, אכן היתה זו חובה צבורית, חברתית, דתית, מוסרית ומקצועית בעיני הנתבעים... להגיב ולפרסם את הפרסומים נשוא התביעה".

הרב אמנון יצחק, שארגונו 'שופר' העניק את הכלים להרב יעקב סגל להשיב לפרובקטורים האפיקורסים של 'דעת אמת' מנה אחת אפים, לא היה צריך לחותמתו של בית המשפט בישראל, כדי להבחין בסכנות הנוראיות שטמונה בפעילותם של אנשי 'דעת אמת'. הוא רק יכל לקוות שדבריו הנחרצים של השופט טל שחר, יגיעו לידיהם של אותם 'רפי נפש' שנתפסו בהטעיות 'דעת אמת'. השבוע, בהרצאה שלו הוא נוכח לדעת שלמבשרת ציון דברי השופט לא הגיעו. ופעם נוספת הוא נדרש להתמודד עם דברי ההבל והשטות של 'דעת אמת'.

שואלת צעירה: "אני נכנסת לאתר של 'דעת אמת'. זה נראה כמו אתר דתי לכל דבר, אבל כשאני קוראת שם אני רואה שיש המון דברים ביהדות שהם שקרים. אחרי ההרצאות בנושאי יהדות אני נכנסת לאתר הזה ומשתכנעת שהרבה דברים ששמעתי הם פשוט לא נכונים".

הרב אמנון יצחק: "צריך רק לשנות את השם של האתר ולקרוא לו 'דעת שקר'..."

הצעירה: "טוב. אבל אני לפעמים נכנסת לאתר הזה לפני ההרצאה, מכינה עצמי ובאה עם שאלות ולא מקבלת תשובות..."

הרב: "לא תקבלי גם. עם שקר לא מתמודדים ולא עונים למי שמפיץ דברי שקר. חבל על הזמן. 'דעת אמת' הם אפיקורסים שהמטרה שלהם היא רק להכחיש כל דבר יהודי. כמו שיש אתרים שהם אנטי יהודיים יש אתרים שהם אנטי דתיים. אם תקראי אתרים של ערבים למשל, מה תראי שם? שאין לך זכות קיום, לא בארץ ולא בעולם. אם את קוראת אותם את אומרת: אני צריכה לטבוע בים? את פשוט לא מתיחסת! כי ברור מי עומד מאחורי זה. חבל לבזבז את הזמן. אם תרצי להכיר את הנושא מקרוב ולא לשאול שאלות פרובוקטיביות בנושאים שאת והם לא מבינים בהם, תלכי קודם כל ללמוד את הבסיס ואחר כך תנסי לסתור אותו".

השואלת: "את הבסיס אני לומדת מכתה א' ".

הרב: "איפה"?

השואלת: "רק בבתי ספר דתיים, בהרצאות ובשבתות..."

הרב: "אם למדת כל כך הרבה אני אשאל אותך שאלה: את

יכולה להוכיח לי שיש בורא לעולם"?

השואלת: "לא. את זה למדתי שאי אפשר להוכיח".

הרב: "אני רוצה שתוכיחי לי"!.

השואלת: "את זה רק מרגישים".

הרב: "אני רוצה שתוכיחי לי...הרי גדלת עם זה מכתה א' ועד עכשיו...את יכולה"?

הצעירה חושבת רגע ומשיבה: "פעם אחת ממש, ממש הרגשתי אותו (את בורא העולם)..."

הרב: "אה, להרגיש. אני מרגיש כל מיני דברים. מה שאני מרגיש, זה נכון"?

השואלת: "אוקי. אי אפשר להוכיח".

הרב אמנון יצחק: "אז בגלל שאני "התקלתי" אותך בשאלה ואין לך תשובה זה אומר שאין בורא לעולם? זה שאת לא יכולה לענות זה שולל משהו? את יודעת מה, יותר מזה: את יכולה להוכיח לי שאמא שלך זו אמא שלך"?

הצעירה בתחושת הקלה: "כן. אנחנו דומות... ויש עדים שראו שנולדתי..."

הרב: "אבל צריך גם להאמין להם, לא"?

השואלת: "אז, יש צלום..."

הרב: "אולי את בכלל ילדה ברזילאית, שההורים עשו הצגה שאמא שלה נכנסת לבית חולים ויוצאת עם ילדה, צילמו את הכל, אבל את ילדה ברזילאית..."

השואלת: "יש צלום שנולדתי..."

הרב: "ודאי שנולדת ואלה שמכרו אותך לאמא שלך מכרו לה גם את הצלומים..."

הצעירה, על אף שמבינה לאן מובילים הדברים וכי אותו 'ויכוח', מנהלים אנשי 'דעת אמת' על עקרי היהדות המוכחת, ממשיכה בשלה: "יש ממש סרט וידאו..."

הרב: "מה רואים שם? - תינוקת שאמרו לך שזו את. את דומה לתינוקת שבסרט? מישהו כאן באולם דומה לתמונה שבה הוא נראה תינוק? אף אחד! אולי זה תינוק אחר"?

שקט מתוח.

הרב: "הדבר שהוא הכי קרוב אליך, את לא מצליחה להוכיח, אז זו בעיה להציף אדם בשאלות ולערער לו את הבטחון? את צריכה להכנס לאתרים שהם אנטי ולשאול שאלות? אני יכול לשאול אותך אלפי שאלות שבסופם את לא תדעי אם... את בכלל נמצאת כאן הערב..."

צחוק אדיר באולם הרחוס.

הרב: "את רואה אותי משם, או לא רואה"?

השואלת: "רואה, רואה".

הרב: "איך רואים"?

השואלת: "אני אגיד לך משהו; יצר הסקרנות שלי מביא אותי בסוף הערב הזה להכנס לאתר ולחזור לכאן עם שאלות, אם תהיה לי אפשרות..."

הרב: "את פשוט מאד מחפשת את החופש... את נכנסת לאתר הזה כדי שיתן לך היתרים ל'התאוורר' קצת..."

השואלת: "אתה יודע מה. יכול להיות"!

הרב אמנון יצחק: "זה לא יכול להיות, זה ברור".

הצעירה: "כמו שאני מגיעה לכאן ומבקשת חובות, שם אני מחפשת קצת חופש..."

הרב: "בשביל זה, אבל, לא צריך אתר של... אפשר ללכת לים ולעשות חופש...לא צריך לפגוע בכל העולם היהודי כדי שלך יהיה קצת חופש...לא צריך להגיד שאין תורה ואין חכמים ואין יהודים ואין כלום בשביל קצת חופש? המסקנה: זה אתר של "שונאים". זה אתר ידוע ומוכר ויצאו קונטרסים שלמים שעונים על כל השאלות שלהם ומציגים אותם כבורים וכעמי ארצות. מי שבאמת רוצה להתמודד עם ההבלים שלהם יכול למצא את התשובות הנוצחות באתר שלנו :WWW.SHOFAR.NET"

הנה לכם; גם דעת - וגם אמת.

'ארבע כנפות' גליון מס' 103

הקבוצניקית מרמת יוחנן

ההרצאה בקרית אתא היתה עמוסת משתתפים ועמוסת חוויות רוחניות-רגשיות. ג'קי, שבתחילת הערב הכריז כי הוא השתכנע מהקלטות של הרב אמנון יצחק בקיומו של הבורא, אך חושש מהכיפה והציציות, יצא ממנה עם כיפה לראשו ועם ציצית לגופו. ספר הצמרת שחשש לקבל עליו התחייבות לשמירת שבת, עטה ציצית, קבל על עצמו לחדול מלספר נשים והחליט לשכור, במקומו, ספרית ל'סלון' היוקרתי שלו. אשה שאירע לה מות קליני ושכבה ששה ימים בחוסר הכרה, בין חיים למות, בעקבות הסתבכות בלידה, הגיעה לאחר שנתים למסקנה כי לא הודתה מספיק להקב"ה והשתכנעה, לאחר התיסרות לא קלה, לכסות באותו ערב את ראשה ולקבל עליה ועל משפחתה, עול תורה ומצוות. צעיר, שחברתו שבה בתשובה והחלה מקיימת מצוות, החליט להצטרף אליה והציע באותו ערב לשאתה לאשה. היא נענתה ובעל האולם שבו נערכה ההרצאה הציע להם "שותפות" בעריכת השמחה.

ולמרות שכל אלה ועוד מקרים רבים אחרים שעלו באותה הרצאה, נגעו מאד ללב המשתתפים ורתקו אותם עד לשעת לילה מאוחרת, היתה הופעתה הספונטנית של הקיבוצניקית מרמת יוחנן - השיא. כמעט מונולוג, באחת אחר חצות, של אמא יהודיה השוחה נגד יותר מזרם אחד, מדלגת על מערבולות וחוצה אוקינוסים בכח האמונה, אליה הגיעה בעזרת הקלטות של הרב אמנון יצחק.

היא נוטלת לידיה את המקרופון הנייד, מהססת קמעה, כאילו אינה מאמינה שההזדמנות באה לידה לאחר המתנה ארוכה, מתקרבה פיסית, כדי לבטא את ההתקרבות הנפשית ומכריזה: "כבוד הרב, אני כל כך מתרגשת לראות אותך ממש חיכיתי ליום הזה שאראה אותך" ומכאן הדברים מתפרצים מתוכה כשהקהל נעתק אליהם כאילו נשאו בקול דממה.

"אני גרה בקבוץ, לא רחוק מכאן. מזה ארבע שנים אני שומרת שבת. אני עוברת נסיונות, זה משהו משהו... בהתחלה היה לי מאד קשה...קשה, קשה, קשה ביותר. כל פעם כשהיה לי קשה הרמתי את עיני לשמים (מדגימה בהרמת עינים) והתפללתי לרבונו של עולם "תעזור לי, תעזור לי" ...והנה הצלחתי כבר ארבע שנים וחצי לשמור שבת. (מלמול בינים: "אני ממש מתרגשת, ממש מתרגשת"...)

"הבעל שלי לא מוכן לשמוע. הקלטות שלך אצלי קבוע, יום ולילה, יום ולילה. הוא שמע אותך ופתאם אמר לי: בואי נלך לראות את הרב אמנון יצחק, נראה אותו. אבל באחת הקלטות שלך אתה מדבר על הקבוצים. זה לא מצא חן בעיניו והוא החליט: לא רוצה לשמוע, לא רוצה לראות, עזבי אותי! גם לפני שבאתי לכאן אמרתי לו: עוזי, יש לך כל כך הרבה שאלות בא, בא! אבל הוא בשלו: "מאז שהרב דבר על הקבוצים אני לא רוצה לשמוע"!. הוא דור שני בקבוץ, אמא שלו נולדה ביבניאל. איך אומרים? - נשמות תועות! אני מאמינה שהוא אחת הנשמות האלה, נשמה תועה. רק שבזמן האחרון הוא עושה לי קשיים..."

הרב אמנון יצחק: "מאיזה קבוץ אתם"?

האשה: "מרמת יוחנן. קשה מאד שם. קשה, קשה, למרות שיש כמה בחורים שחזרו בתשובה. קשה...תראה, הסביבה לא מענינת אותי, אבל מענין אותי מה שיש לי בבית..."

הרב: "אפשר לדבר איתו בטלפון"?

האשה: "הלואי... אבל אני לא מאמינה שעכשיו הוא ער. הלוואי, הלוואי..."

הרב: "אבל אם אני אעיר אותו, הוא עלול לכעוס, לא"?

האשה (מהרהרת)**:** "אולי... בעצם אני פוחדת שזה יעשה פעולה הפוכה...זה יעשה פעולה הפוכה...אבל הוא כל כך רצה לראות אותך..."

הרב: "תשגרי לו הזמנה אישית ממני לבוא ולדבר איתי במשרד. אני גם אסביר לו ואנמק את מה שאמרתי על הקבוצים".

האשה: "טוב...טוב מאד. אבל עכשיו יש לי משהו מאד מאד חשוב לי ובשביל זה הגעתי... הבת שלי נשואה לגוי..."

הקהל מגיב בקריאות תדהמה ספונטניות.

האשה אינה שמה לבה וממשיכה בדבריה: "יש לבת שלי שני בנים. עד לפני כמה חדשים הם היו גרים בונציה. כשהייתי נוסעת לונציה לבקר אותה הילדים היו בגן. (משמיעה אנחה פנימית) היה לי קשה מאד...נכנסתי לגן וראיתי שם את הצלבים...(עוד אנקה כואבת) מונציה ועד לתל אביב הייתי נקרעת בבכי...היום הם עברו להולנד. הם רשמו את הילדים בבית הספר היהודי 'ראש פנה'... הוא דוקא רצה להתגייר, אבל היא לא רצתה. כששאלתי אותה למה? היא אמרה לי: 'אמא אל תתערבי לי בחיים...' הוא היה כבר אצל רב, אבל כלום".

הבעת הפנים ותנועת היד שמלוים את המשפט הבא של האשה, מבטאים בצורה עוצמתית את המשפט הבא היוצא מפיה בכאב, לאחר כמה שניות של שהייה בספורה המרתק: "מה לעשות היא גדלה בקבוץ!! היא אמנם הבת שלי אבל... היא התחנכה בקבוץ"..

בצבור מתלחששים כיצד זה שבעלה עדין אינו מבין מדוע מתבטא הרב נגד הקבוצים...הרב, גם הוא, מחליט כנראה שבמקרה הזה הוא לא יקטע אותה ואת שטף הרגשות שעמם היא עוטפת את באי ההרצאה והוא נותן לה להמשיך את דבריה בלא שיתערב.

האשה: "הוא, הבעל, טייס בחברת התעופה ההולנדית ק.ל.מ. הוא מסתובב הרבה בעולם ובכל פעם שהוא חוזר הביתה הוא מביא איתו תשמישי קדושה. לא מזמן הוא היה באירן והביא משם מזוזה נהדרת עם שנים עשר השבטים. הוא הביא גם יד עם כדור בראשו ועליו שני מגיני דוד. הוא שומע שמדברים על בית כנסת ומיד שם כיפה על הראש...כשאני מברכת על הנרות ביום ששי הוא דוחף את הילדים שישמעו...מאד התרגשתי כשהיא קראה לילדים בשני שמות עבריים; לאחד קוראים יונתן אהרן ולשני תום שלמה. זה בא ממנה. עשיתי שמיניות באויר שיהיה ברית. את הבן הראשון היא ילדה בהולנד, שם היה בסדר, הברית היתה בבית כנסת. אבל את הבן השני היא ילדה בונציה ושם אין...אין... (נזכרת ומתרגשת). מה לא עשיתי, כבוד הרב. לאן לא צלצלתי. השבח לא-ל שמצאתי רב. התקשרתי לרומא, מצאתי רב, תאמתי איתו. הייתי כבר שם חדש וחצי לפני הזמן, מה שבטוח בטוח והילדים נכנסו בזמן בבריתו של אברהם אבינו".

הרב: "אשריך"!

האשה: "הם היו בפסח...אוי...אוי...היא הולכת לא צנוע (מטה פניה אנה ואנה בהבעת צער), היא הולכת לא צנוע וזה כל כך כואב לי...נורא, נורא. היא גם אוכלת לחם בפסח. אני כמעט בטוחה".

("אוי אני כל כך מתרגשת")

הקבוצניקית: "אני מתפללת כל יום שחרית ומנחה, הולכת בכל שבת לבית כנסת...."

הרב: "איפה בקבוץ"?

האשה: "לא. יש בית כנסת בקבוץ אושא. זה קבוץ סמוך. בהתחלה הלכתי עד קרית אתא..."

הרב: "מה המרחק"?

הקבוצניקית: "זה לא נורא. אני חוצה את השדות. זה בסדר!... התפללתי תפילת מנחה ויונתן אהרן, הנכד, ניגש אלי, הוא הזיז לי את המטפחת, את קצה המטפחת שם על הראש שלו והוא אמר לי: 'סבתא, אמן אמן'. והוא המשיך ואמר לי: 'את זוכרת שתמיד אמרת לי להגיד שמע ישראל לפני שאני הולך לישון'?

לפתע היא נזכרת שהיא גלוית ראש. הוא נוטלת את הסוודר שלה מניחה על ראשה וממשיכה בשיחה:

אז הוא אמר לי: "סבתא, אני אומר ש-מע ישרא-ל, אבל אני גם אומר: ואהבת א-ת השם א-ל-ו-ק-ך. את יודעת סבתא שאומרים את זה: א-ל-ו-ק-ך, א-ל-ו-ק-ך'!"

כאן היא פורצת בבכי קורע לב. הקהל כולו מזיל דמעה איתה. היא מנגבת את עיניה, בולעת את זעקת לבה ועוברת למקרה המצמרר הבא.

"פעם אחת חזרתי מהבת שלי דרך מילאנו. בנמל התעופה של מילאנו ראיתי אדם מסתובב בטרמינל, עובר מאחד לאחד. לא ידעתי מה זה. הייתי מסוקרנת. נגשתי וראיתי שהוא מחזיק ספר ביד. זה היה גוי שלא ידע איך להסביר לי מה הוא רוצה, הוא רק עמד והצביע על הספר שיש לו ביד ואמר: 'תורה! תורה'!. הוא בקש מכולם שמישהו יקח ממנו את זה ואף אחד לא רצה. הסתכלתי שוב וראיתי שזה ספר תהילים. הוא הצביע לעבר הפח ובתנועת ידים הסביר לי שמישהו השליך את זה לזבל ושהוא הוציא את הספר משם והוא רוצה למסור למישהו אותו כדי להצילו...(שוב מזילה דמעה). לקחתי ממנו את הספר, כל כך התרגשתי שלא שאלתי אולי הוא של מישהו, שמתי אותו בתיק שלי ומאז הוא איתי. במטוס קראתי בספר התהילים. פתחתי את הסימניה ולא האמנתי למראה עיני בצד אחד נאמר: "לא אמות כי אחי-ה ואספר מעשה ק-ה" ובעמוד הבא: "יסור יסרנ-י ק-ה ולמות לא נתנ-ני. (היא מצטטת את הפסוקים על פה). זה כל כך התאים לי, לנסיונות שעברתי בעצמי ועם הבת שלי...כשהגעתי לארץ באתי אל הרבנית למברגר בקרית אתא ספרתי לה את הספור. שאלתי אותה מה עלי לעשות עם ספר התהילים והיא אמרה לי לפרסם מודעה בעתון דתי ואם תוך חדש איש לא יבקש אותו, הוא שלי. פרסמתי ואיש לא בקש...כפי שאמרתי אני נושאת אותו איתי מאז לכל מקום... ועכשיו, כבוד הרב, אני מאד מאד מבקשת ממך שתברך את הבת שלי..."

הרב אמנון יצחק: "מה שמה"?

האשה: "מירב בת שולמית".

הרב: "מירב בת שולמית תזכה לשוב בתשובה שלמה, (ברקע נשמע בכייה של האם) ולבנות ביתה על אדני התורה במהרה. אמן"!

מי שלא שמע את קריאת ה'אמן' של שולמית והקהל עמה לא יודע כחה של אמירה 'אמן' אחת מהי.

שולמית: "והבעל שלי עוזי בן יבניאלה".

הרב: "עוזי בן יבניאלה יזכה לשוב בתשובה שלמה באהבת הבורא אמן".

בימים הקרובים ואולי עוד לפני חג מתן תורה, עומד הבעל, עוזי לבוא אל הרב אמנון יצחק, על פי הזמנתו. אף שהוא הקדים את ה'נשמע' ל'נעשה', שהרי האזין לקלטות של הרב והשתכנע מהם ורק משום שיש בהן התיחסות לקבוצים נמנע מ'לעשות', יבהיר לו הרב שאף פעם לא מאוחר ותמיד ניתן לתקן.

הבחור שחברתו חזרה בתשובה, והחליט לשמור תורה ומצוות ולשאתה לאשה בערב ההרצאה

ג'קי מחליט לחבוש כיפה ולעטות ציצית לאחר שכנוע ארוך ומפרך

תמרורים בדרך לקבלת התורה

זו אחת האקסיומות אבל גם מציאות מוכחת: בתת המודעות צצות להן אצל היהודי השאלות בעניני אמונה על פי...הלוח היהודי. יותר בעניני התשובה, בימי התשובה. יותר בנושא איזהו בן חורין סביב הפסח. ויותר בנושאים הקשורים בתורה, לפני חג מתן תורה. איך זה קורה? זו שאלה שראויה להתיחסות מיוחדת באחת מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק, אבל שזה אכן קורה, יכל להתרשם כל מי שנכח או צפה בשדור הישיר של ההרצאה האחרונה שנערכה באולם שספג דם יהודי רב - מלון 'פארק' בנתניה שבו רצחו מחבלים בדם קר יהודים שהסבו לשלחן הסדר.

אחד מבאי ההרצאה קם והציג שאלה לרב אמנון יצחק; למה מפרשים את התורה?

הרב אמנון יצחק: "אתה מבין אותה בלי פירושים? אשריך"!

השואל: "לא. אבל כתוב למשל: "כבד את אביך ואת אמך", לא כתוב שם שאם אביך עושה דברים לא טובים אל תכבד אותו, אלא כבד אותו בכל מקרה. כתוב גם: "לא תבשל גדי בחלב אמו". אז מה הקשר בין זה לסתם בשר בחלב? כתוב "בחלב אמו" ופרשו את זה... התורה זה הוראות יצרן. כמו כשקונים מכונית ויש הוראות יצרן פועלים בדיוק על פי ההוראות, כך גם בתורה צריך לנהוג בדיוק לפי ההוראות ולא לפרש. כתוב "לא תבשל גדי בחלב אמו", הכונה שאתה יכול לבשל אותו בחלב אחותו.."

הרב: "הנה, פה בחוץ יש תמרור אין כניסה. מה כתוב על התמרור"?

השואל משתף פעולה: "אין כניסה... "

הרב: "איפה כתוב"?

השואל: "לא כתוב. בתאוריה אתה לומד שהסימן הזה הוא אין כניסה".

הרב: "אה, פירשו לך שהשלט הזה פירושו 'אין כניסה'"!

השואל מתעקש: "לא. בתמרור נתנו לנו הוראות... "

הרב: "תאר לנו מה יש בתמרור... "

השואל: "עגול עם קו לבן באמצע... "

הרב: "ואיפה כתוב שאין כניסה"?

השואל (נופל במלכודת)**:** "פירשו את זה שאין כניסה..."

הרב: "אה, פירשו את זה... למה צריך לפרש"?

הקהל מגיב בהתענגות אבל השואל ממשיך בהתבצרות:

"בסדר אבל... "

הרב: "כשפירשו שהשלט הזה פירושו אין כניסה. אין כניסה למי"?

השואל: "על כל תמרור כתוב מי יכול להכנס ומי לא יכול... "

הרב (בהתממות): "אני יכול להכנס, או לא יכול"?

השואל: "עם אוטו אתה לא יכול... "

הרב: "איפה כתוב עם אוטו"?

השואל: "בתאוריה לומדים".

הרב: "כלומר בתאוריה פירשו..."

השואל בשלו: "בתאוריה כתבו חוקים. זה לא כמו בתורה. שם יש כאלה שלא יודעים לקרוא אז עשו להם סימן אדום עגול עם קו באמצע... "

הרב: "עשו את זה רק למי שלא יודע לקרוא? אז אני אשאל אותך שאלה: אסור לי להכנס רק עם הפרונט של המכונית או גם להכנס ב'רוורס' אסור לי"?

השואל: "גם ברוורס אסור... "

הרב: "איפה זה כתוב? גם זה רק למי שלא יודע לקרוא? תראה כמה פירשו על תמרור אחד... "

השואל: "בסדר, אבל אתה לומד את זה..."

הרב: "ועל סוס אני יכול להכנס"?

השואל משיב מיניה וביה: "כן! ומיד תופס כי הרב הוביל אותו לדרך ללא מוצא והוא פורץ, יחד עם הקהל, בצחוק של הנאה".

הרב: "כמו שפירשו לך את כל המשמעות של התמרורים, כי אם יתחילו לכתוב הכל על התמרור עצמו ידרסו אנשים וכולם יעצרו לקרוא ואף אחד לא יסע, כך בתורה אם יהיה כתוב וכתוב בלי סוף, לא נגיע לכלום. לא ישאר לנו זמן לקיים".

השואל: "לתורה יש הרבה מפרשים, אז איך אני אדע לפי מי ללכת"?

הרב: "במצוות יש לנו הלכה. זו השורה האחרונה".

השואל: "אבל בתמרורים אין חלוקי דעות. בפירוש התורה יש חלוקי דעות. איך אני יודע מי צודק"?

הרב: "האמת? היו גם חלוקי דעות בין אלה שהחליטו איך יראו התמרורים ואיפה יציבו אותם. בסוף היתה מסקנה והיא הצורה שנקבעה לתמרורים. וגם אחרי המסקנה יש חלוקי דעות בין הנהגים, אחד אומר זה נראה לי ככה והשני זה נראה לי ככה. גם באשר לתורה היו לבונים וברורים ובסוף נפסקה ההלכה. ההלכה זו המסקנה".

השואל: "אבל גם אחרי המסקנה, גם בתאוריה יש 'תאונות' ולא תמיד זה נכון. אולי כך גם במסקנת המפרשים של התורה"?

הרב: "התאונות זה בגלל הנהגים לא בגלל אלה שקבעו את התאוריה. כך גם בתורה. ה'תאונות' הם בגלל אלה שלא מקיימים בדיוק את ההוראות ולא בגלל מי שפירש וקבע אותם... בגלל אנשים כמוך שמפרשים לפי מה שהם רוצים 'בחלב אמו' ולא בחלב אחותו. הנה בכנסת יש צעקות, מחלוקות, אבל חוק שעבר בקריאה ראשונה, שניה שלישית עבר. כולם מקבלים את החוק"?

השואל: "כן"!

הרב: "מה פתאם מקבלים? יש החלטה, אבל כולם מקיימים את החוק"?

השואל: "לא"!.

הרב: "כך גם בהלכה. יש הלכה. אבל אנשים שלא רוצים לקיים אותה מקשים קושיות. הם עושים את זה בשביל לקיים, או לא לקיים"?

השואל: "בשביל לא לקיים"!

הרב אמנון יצחק: "יש הלכה וכמו שרבותינו נתנו לנו אותה צריך לקיים אותה".

השואל: "ואני אומר שהקב"ה נתן לנו תורה, כמו שהוא נתן לנו אותה כך צריך לקיים אותה...לא לפרש אותה. איפה כתוב בתורה שצריך לשים כיפה על הראש"?

הרב: "בטח שכתוב, ב'שלחן ערוך' סימן ב' הלכה ז'. כתוב שם במפורש; 'לא ילך ד' אמות בגלוי ראש'... "

השואל מתחכם: "איפה כתוב שם כיפה"?

הרב: "מצדי תשים חסה על הראש... "

הקהל פורץ בצחוק

הרב: "מצדי תשים ניר על הראש, כמו אלה שבאים לחתונה

ושמים מפית ניר על הראש...לא יכולים לקנות כיפה בחמש שקל שמים ניר ומחזיקים כל הזמן שלא יפול...עגילים במאה שקל קונים אבל חמש שקל לכיפה הם חוסכים. אבל הם יודעים לשאול שאלות. הם לא רוצים לקיים, אז שואלים שאלות".

והקהל מבין כי ההתיחסות היא בעצם, אל שואל השאלה.

שואל אחר התעורר בימים שהם ימי ההכנה לקבלת התורה לשאול את הרב אמנון יצחק מהי המשמעות המעשית של 'דרך ארץ קדמה לתורה'? שאלה לא קונבנציונלית בהרצאות, אבל מובנת בערב חג קבלת התורה.

הרב אמנון יצחק: "לפני שניתנה תורה בהר סיני, קדמה לה דרך ארץ. מאדם הראשון עד נח היו עשרה דורות. מנח ועד אברהם היו עשרה דורות. מאברהם ועד למתן תורה היו ששה. יחד 26 דורות שקדמו למתן תורה. קדמה לתורה דרך ארץ. 'אם אין דרך ארץ אין תורה ואם אין תורה אין דרך ארץ'. בשביל ללמוד תורה צריך מספר מינימלי של מידות. אין מלמדים תורה אלא לאדם הגון או תם. מי שמלמד תורה לאדם רשע, למשל, הוא כאילו זורק אבן למרקוליס (לעבודה זרה). אחרי שיש תורה, יש לבן אדם דרך ארץ אחרת לגמרי, לא זו המקובלת בעולם, אלא דרך ארץ ברמות אחרות לגמרי. זו הכונה 'דרך ארץ קדמה לתורה' ".

בהרצאה הזו נעשה תקון גדול לקראת ליל שבועות.

מבקשים לקבל ציציות

השואל נכנס ב'אין כניסה'

השואל מקשה על דרך הפעולה של הרב אמנון עפ"י גירסתם של ה"קנאים"

שני מכתבים ומעמד אדיר אחד

לפני מספר שנים דווח בעתונות על מקרה יוצא דופן: גנב רכב שנכנס למכונית הצליח להתניע אותה. אלא שיחד עם המנוע החל לפעול גם מכשיר ה'טייפ' של המכונית ומתוכו בקע קולו של הרב אמנון יצחק הנשמע על גבי אחת הקלטות. הגנב, נטש, מרוב בהלה את הרכב ונס בבהלה...

השבוע, בעקבות מכתב שנשלח על ידי שלי מראשון לציון, אל הרב אמנון יצחק, נזכרנו באותו מעשה. במכתב מספרת הכותבת מעשה מופלא שאירע השבוע:

"לידידתי שנסעה לתל אביב אבד ארנק מלא בכסף, מסמכים וכרטיסי אשראי. הצער שלה היה מוחלט- לאבד במקום הומה ארנק, פרוש הדבר הוא בלי שום ספק שהוא לא יחזור אליה עוד. היא התיאשה מלמצא אותו.

להפתעתה קבלה בשעות אחר הצהרים של אותו היום טלפון מאדם שאמר כי מצא את הארנק והוא מבקש להחזיר לה אותו. היא חשבה שמדובר בטח ביהודי שומר תורה ומצוות, חרדי, שרצה לקיים מצות השבת אבדה. אבל כשהגיע האיש אליה גילתה שלפניה עומד יהודי שחזותו העידה עליו שאינו שומר מצוות ועל פי בגדיו הוא גם קשה יום. על פי כל הגיון הוא היה אמור לקחת את הארנק ולא לומר דבר על מציאתו. כאשר שאלה אותו לפשר התנהגותו בהגינות וביושר נדהמה לשמוע את התשובה מפיו: אני מובטל, אין לי אפילו לחם להביא הביתה, אני מסתובב כל היום רק כדי לא לחזור הביתה ולהסתכל בפניהם של אשתי וילדי שאין לי כסף לפרנסם. כש'הסתובבתי' ראיתי פתאם את הארנק שלך. את בטח מתפלאת איך לא לקחתי את הארנק לעצמי? עכשיו תתפלאי יותר ממה שאומר לך: אתמול היה כאן בתל אביב כנוס עם הרב אמנון יצחק. הלכתי לשם. אחרי ששמעתי אותו לא הייתי מסוגל לקחת את הארנק שאינו שלי....

האיש, על פי עדותה, סרב לקחת תשלום והלך לדרכו...

"זו אחת מהזכויות הרבות שהרב אינו יודע עליהן" - מסיימת שלי את מכתבה.

מתוך עריכת המכתבים היומית שמגיעה אל משרדי 'שופר' שלפנו השבוע עוד אחת, שונה ובכל זאת משקפת הלך רוח. איש לא עודד את שלשת החתומים עליו, ארז ויקטור ונהוראי לכתוב, סתם דחף פנימי וזה מה שעושה, דוקא, את המכתב למעניין. המכתב ממוען אל הרב אמנון יצחק ישירות, בהדגשה שאין הכונה לאחראי על הקלטות, אלא לרב אישית "כי הרושם שלנו הוא שאתה יורד אל העם כמו משה רבנו ואפשר לדבר איתך כדבר איש אל רעהו, בגובה העינים ולא בדרך אמצעית".

"אנחנו כאן שלשה חבר'ה (במקור נכתב בטעות: שלש) חובבי רוק ובעצם אנחנו להקה קטנה ולא מפורסמת, עושים לפרנסתנו וכדי לשמוח ולשמח במקצוע החביב עלינו. הנך יכול לתאר לעצמך בחורים פרועים, עם ג'ינס קרוע, יחפנים עם גיטרה, אבל זה רושם מוטעה. אנחנו אינטלגנטים מאד ובולעים כמויות של ידע, אם כי לא בדרכים מקובלות ולא דרך מסגרות מגבילות. אנחנו אנשים שצריכים את ה...שחרור שלנו.

איך התחלנו עם הקלטות שלך זה ספור ארוך ומוזר, שאולי לא תבין איך זה יכול לקרות וגם אנחנו לא מאמינים על עצמנו. אך כנראה שהקב"ה רוצה אותנו וזיכה אותנו להתוודע לקלטות המרתקות שלך. בהתחלה התענינו במוסיקה, בג'ינגלים בהתחלת הקלטות שהיו, איך אומרים? - אחלה. משהו טוב. ואיזה בצוע! רק כמה שריקות טובות, שאי אפשר להביע אותם על דף, יכולות לבטא את ההתפעלות שלנו.

אחר כך, יום אחד נהוראי נרדם עם האוזניות והווקמן עם הראש המתהפך המשיך לעבוד. כשהתעורר נודע לו, באקראי,שגם בתוך הקלטת ולא רק בתחילתה יש ג'ינגל מוצלח. ככה זה המשיך. התחלנו לבלוע את כל הממרח של הסנדוויץ', כלומר לשמוע את הקלטות מקיר לקיר, בלי להחמיץ כלום. כיום אנחנו רוכשים את כל הקלטות. התענוג הכי גדול שלנו הוא לשבת עד השעות הקטנות ולנתח את מה ששמענו. דברי האנשים, הדופק של העם בישראל, נפש האדם ומצוקות הדור -כל אלה באים לידי ביטוי בקלטות שלך. אין עוד יצירה מיוחדת כזו בכל העולם. אין עוד אדם כמוך, שיושב עם כולם, חשובים ונחותים, מבוגרים וצעירים, ישראלים ואפילו גוים מתגנבים לפעמים להרצאות שלך.

התחלנו להתענין בכל מה שקשור לרב אמנון יצחק, מצאנו גם עתון וקראנו בשקיקה...באחד העתונים הופיע מכתב מאד מאד מרגש של צעיר אחד שסיפר על עצמו בגלוי לב... (עכשיו אומרים את זה גם על המכתב שלכם...א.כ.).

אנחנו מסיימים בתודה. שמנו לב שבכל תקופה אתה מחליף סגנון, פעם היה על פוליטיקה, באופן אישי היינו רוצים שתחזור לזה. אהבנו את הנתוחים הקולעים שלך על המצב במדינה. אחר כך יותר בדברי תורה ולאחרונה, לאושרנו, לעתים קרובות אתה נותן יותר זמן לשאלות. החלק הזה נושא פן אנושי מרתק ומדבר אלינו...

השלשה מסיימים את מכתבם: "מאחלים לך הצלחה ומאחלים לך ול...עצמנו שנזכה לחזור בתשובה ואז אולי יהיה לך סרט נוסף בנוסח 'המעגל' של חיימון..."

הפן האנושי של העצרות וההרצאות הוא ששבה את לבם של ארז ויקטור ונהוראי ועורר אותם להעלות על הכתב את תחושות לבותיהם, או כפי שהם הגדירו זאת במכתבם: "הדופק של העם בישראל, נפש האדם ומצוקות הדור - כל אלה באים לידי בטוי בקלטות שלך".

מי שהשתתף, או צפה באינטרנט, בהרצאה של הרב אמנון יצחק שהתקימה לפני ימים אחדים בעכו, יבין יותר על נקלה למה כונתם. לכאורה עוד הרצאה, עם שאלות בנושאי השקפה, התמודדויות עם לבטים והארות בעניני אמונה, ציצית, גזיזת קוקו וכסויי ראש, אבל למעשה זו היתה חויה רגשית שאין עמוקה ממנה. קבלת תורה כפשוטה. כמעט ולא נמצא אחד בקהל והיו שם למעלה מאלף, שלא קבל על עצמו להתחזק בתורה, שלא הכריז שוב: "נעשה" והפעם בלי שכפו עליו הר כגיגית. הכל לזכותו של הילד החולה שלמענו כונסה העצרת, ערב מתן תורה.

הילד חיים שמעון, הסובל ל"ע מגידול בגזע המח, הובא לאולם בעגלה. פני מלאך. אביו נצב לידו, מכסה את כאבו באהבה שופעת, ליטופים ביד רכה וספוגת תקוות, אמו מחובקת בבנות המשפחה, מיטלטלת פיזית אנה ואנה, אך עיניה ממוקדות רק למקום אחד - לשמים. הגיס, אברך נעים מראה, מבקש את רשות הדבור שופך את לבו ומצית את רגשות ההמון הרב שהתאסף לעצרת: "הרופאים אומרים שלפי הטבע אין מה לעשות... אבל אנחנו כאן מעל לטבע וארגנו את ההרצאה הזו בעכו מתוך אמונה שלמה שיש מה לעשות וזה מה שאנחנו צריכים לעשות..." הוא מפתיע עם בקשה יוצאת דופן: "אם הרב ירשה לי, אני מרגיש שהילד רוצה שאני אשיר שיר קטן לרפואתו..." הוא לופת עיניו בידו, כאילו עומד לפני קבלת עול מלכות שמים ופונה לבורא

עולם בתפילה המתפרצת מתוכו בקול ערב וצלול: "אלוקי, מחשבה טובה עמוק בלב נתת לי, לחבר לך מלים ומנגינה. אלוקי, לא מעט שירים כתבתי ומחקתי, אנא שפתי תפתח לומר לך תודה. ואם תרחיב לבי כמים הזורמים לתוך הים ותפרוס ידי לכל קצוות עולם, איני מספיק לומר תודה. יתגדל ויתקדש, שמך לעולם מבורך, על נשמה ונשימה, על החיים במתנה. יתגדל ויתקדש, שמך לעולם מבורך, על יום חדש, על יום נוסף ועל השמש שתזרח. ואם תרחיב לבי כמים הזורמים לתוך הים ותפרוס ידי לכל קצוות עולם, איני מספיק לומר תודה. תודה".

וכשהוא ממשיך בערגה לשורר מתוך שיר המעלות ממעמקים שבתהילים, הקהל נסחף עמו בסערה, נשטף בגלי הדמע. ואז, כשברקע מתנגנת לה המנגינה ופורטת על נימי הלב הוא עוזב את הניגון ושוקע כל כולו במלים, במשפטים שמגשרים בין בורא עולם וברואיו: "רבותי, הלכנו אל כל גדולי ישראל לשאול מה לעשות והם אמרו לנו "תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה". תפילות - שפכנו ים, דמעות - כמים, מאות ספרי תהילים גמרנו. צדקה - נתנו לאלפים. נשארה רק התשובה. אז מה תגידו? - שהמשפחה תעשה תשובה! זה הילד שלכם, תעשו תשובה. לא כך אמרו גדולי ישראל שהיינו אצלם. הם אמרו שלילד הזה יש נשמה גבוהה, ברכו את הילד וכשההורים יצאו לקחו את הטלפון שלהם. לפני שבת פתאם מגיע טלפון והם אומרים: למה זה קורה לילד שמעולם לא חטא? למה זה קורה לילד שיודע משניות בעל פה. למה הוא צריך לסבול כל כך?, תסלחו לי, אבל הם אמרו שאם עם ישראל לא היה מתנהג ככה, זה לא היה קורה לו. הוא סובל בעוון הדור". (פורץ בבכי מר).

אז כשמדברים על תשובה ואומרים מי צריך לעשות תשובה? -המשפחה! נכון! קבלנו ואנחנו עושים! הבאנו את הרב אמנון יצחק שיעורר את כולנו! כולנו! גדולי ישראל אמרו שאם הצבור יתחזק בשבת, זה יכול להיות דבר גדול לטובת הילד. טהרת משפחה, צניעות, רבון העולמים, צניעות. כשיש צניעות הקב"ה אתנו, אין מחלות. ללכת לשעורי תורה. ודבר אחרון: אחד מגדולי ישראל אמר לנו שצריך להסתכל איפוא הקב"ה פגע ולתקן מידה כנגד מידה. הוא פגע בילד, בנשמה טהורה שבשנה הבאה אמורה לעלות, אי"ה, לכתה א'. למה? כי הקב"ה כשנותן פקדון, נותן מתנה להורים שכל כך רוצים, הוא אומר: תשמרו לי על הפקדון, שיכיר אותי. ואז לאן ההורים שולחים אותו למקום תלמוד תורה? אתה בא להורים ואומר להם: שלחו אותו לבית ספר תורני והם אומרים לך לא, לא, עזוב!. מה עזוב? הקב"ה הרי נתן לך אותו! רבותי, הקב"ה פגע כדי לעורר אותנו, אני מאמין באמונה שלמה. עשינו צדקה, עשינו תפילה, אנחנו במשפחה עושים תשובה. אבל אני מתחנן: קבלו שבת, טהרה, צניעות, הילדים מתחילים ללכת לכיתה א'. אם ישלחו אותם למוסד תורני אני מאמין שזה יעזור לרפואת הילד..

הקהל מרותק, מפנים ועד שהרב אמנון יצחק גורם להם להוציא את הדברים אל הפועל ולקבל על עצמם קבלות שונות, בהם חנוך הילדים במוסדות תורה מבקש האברך לסיים בעוד שיר שאת מילותיו כתב יחד עם אשתו לרפואת הילד: "המצב של העם כלל אינו פשוט, יש פגועים יש אסונות, העם טרוד, לא יודעים מה לעשות ומה אפשר כבר לשנות, תמיד עלינו לזכור את בורא עולם שדואג לעם סגולה, לעם המיוחד. אל תשכח את הדרך, אוי אחי אל תשכח, שסללו אבותנו אל העושר המובטח, התורה, המצוות, השבת הקדושה, בורא עולם עזור לנו, אנחנו אוהבים אותך, הקב"ה אנחנו הילדים שלך! אם בחוקותי תלכו, אומרת התורה ונתתי שלום בארץ - אכן זו ההבטחה. לא יהיו עוד פגועים ולא יהיו עוד אסונות, החולים יהיו בריאים, עוד יבוא היום, יהיו רק חיים מאושרים וכל הישועות לחיים שמעון בן בלהה. אנא רפא נא לו...בזכות הקהל הקדוש והרב אמנון יצחק ובזכות שבעזרת ה' יקבלו אנשים על עצמם, עכשיו עכשיו ועוד תראו כמה זה עזר. כמה ה' יעזור..."

מעמד נדיר שנחקק בלב כל. ומי שמכיר את הקלטת 'נס מצולם' יכול לראות בו את הפרק הראשון בקלטת ההמשך.

'ארבע כנפות' גליון מס' 106

לאחר גזירת הקוקו

בעת גזירת הקוקו

הילד חיים שמעון שלרפואתו נערך הערב

מצרפת למגדל העמק ומיד בנימין לירושלים

הרעיון המבריק הזה נהגה על ידי הרב אמנון יצחק ולאחר שפותח והוא מיושם בהצלחה רבה מזה כשנתים ימים בצרפת קונה לו שביתה במוסדות חנוך בישראל, בעיקר כאלה שהורי התלמידים בהם (עדין) אינם שומרי תורה ומצוות.

לקראת פתיחת שנת הלמודים הקודמת, מינתה הנהלת מוסדות החנוך 'אוצר התורה' בצרפת את הרב כרמי טובול כמשגיח רוחני של הרשת החינוכית. 4000 תלמידים הלומדים ב-20 בתי הספר של הרשת הפרוסים בכל רחבי צרפת, מגן הילדים ועד לתיכון, מתחנכים להיות יהודים הגאים ביהדותם גם בחיי החולין של היום יום. רוב התלמידים בבתי החנוך של 'אוצר התורה' אינם באים מבתים שניתן להגדירם כשומרי תורה ומצוות, הם במרחב של בין שומרי שבת - שומרי מסורת לבין חילונים על פי ההגדרה הישראלית ובכל זאת מעונינים שילדיהם יגדלו כיהודים ולא יטמעו בין הגוים. בניוטס של הרב יחיא אמויאל ובנו הרב אריאל אמויאל הם אכן צומחים להיות יהודים טובים ושלמים.

כשנבחר הרב כרמי טובול לתפקיד בעל האחריות הרבה של משגיח רוחני קבל את ברכתם של גדולי הרבנים בישראל והצטייד בעצותיהם. לאור ההתרשמות בת שנים ממפעלו הגדול של הרב אמנון יצחק לקרוב רחוקים ליהדות ומהצלחותיו להעלות אלפים ורבבות אל דרך המלך, בא למשרדי ארגון 'שופר' ובקש לקבל הדרכה ממנו: "איך אעורר את התלמידים להסתקרן ולהתעניין? איך אביא אותם להתבוננות והתעמקות בעניני רוחניות? איך ניתן לגרות אותם לכך"? - שאל.

הרב אמנון יצחק, שהכיר מקרוב את פעילותה החינוכית החשובה של הרשת מהיכרות עם העומדים בראשה ואף נפגש עם תלמידי בתי הספר התכוניים בבקור שערך בצרפת, שלף רעיון יצירתי שהתגלה כאחת הפלטפורמות המוצלחות ביותר לקרוב צעירים והשבת לב אבות על בנים. הוא הציע לצייד אותו במאות קלטות 'מבראשית' שבה קיימת התמודדות חשיבתית עם התאוריות השונות והמשונות של מדענים כופרים על בריאת העולם. "תן לתלמידים לצפות בקלטת בבית הספר והודע להם על מבחן שיערך על החומר שבה. לקראת המבחן תודיע שמי שעדין אינו מוכן למבחן ומעונין לצפות בקלטת פעם נוספת, יוכל לקחת אותה הביתה, להכין עצמו שם לקראת המבחן ואף לענות לשאלות הכנה" - יעץ לו הרב אמנון יצחק.

כשנכנס הרב טובול לתפקיד הוא החל את צעדיו הראשונים בישום רעיונו של הרב אמנון יצחק. הוא הפעיל את התכנית בכל בתי הספר של 'אוצר התורה'. השיטה המתוחכמת ששילבה צפיה במסגרת הלמודים וחזרה, במתכונת הכנה למבחן בבית, הביאה להתעוררות עצומה באמונה אצל התלמידים ולשנוי באורחות חייהם של רבים מההורים.

אחד התלמידים סיפר ל'עולם התשובה' כי בתחילה ניסה לעניין את בני משפחתו לצפות עמו בקלטת, אך הם דחו אותו. הוא לא הרפה והצליח לשכנע את הוריו כי מבחינתו זה בדיוק כמו להעזר בהם בהכנה למבחן במתמטיקה או בכל מקצוע שהוא מתקשה בו. כעבור תקופה שבה צפה בקלטות יחד עמם החליטה אמו לכסות את ראשה, הכשירה את המטבח והבית הפך ל'בית יהודי'. בעקבות רעיון ה'מבחן' מקיימים עתה כמה מהורי התלמידים ש'הכינו' אותם למבחן, ערבי הקרנה קבועים במרכזים יהודיים ברחבי צרפת.

אבל מסתבר שלא רק שם. הרעיון קנה לו שביתה ואפילו בצורה מלוטשת יותר, גם בארץ ב...מגדל העמק.

בערב פסח באו למשרדי 'שופר' מנהלי 'מדרשת הגליל' שבה מתחנכים מאות תלמידים עולים מרוסיה במסגרת רשת 'מגדל אור' של הרב יצחק דוד גרוסמן ובקשו לקבל 200 דיסקים 'מבראשית' בתרגום לרוסית. הם קבלו את מבוקשם ולא הרחיבו באשר לתוכניותיהם שהיו עדין בגדר הפתעה.

מסתבר שמחנכי 'מדרשת הגליל' הכריזו על מבצע נושא פרסים, שבו נטלו חלק עשרות מתלמידי בית הספר. הם צפו בדיסק בבית הספר, נטלו אותם עמם לבתיהם והכינו עצמם לסדרה של מבחנים על הנושא המוצג בהם.

בשלב הראשון נערך לכל המשתתפים מבחן בשיטה האמריקאית על הקלטת. התלמידים הכינו עצמם, בסיוע הוריהם כמובן ונגשו אליו מתוך שאיפה לעבור לשלב הבא ואחריו לשלב הפומבי. בין השאר הם נשאלו במבחן: על איזה בסיס צריכה להיות האמונה? כשניתנות להם ארבע אפשרויות להשיב: 1. הצורך להאמין נובע מכך שבתורה כתוב שה' ברא את העולם. 2. האמונה צריכה להיות מבוססת על בסיס רציונלי, לוגי ומדעי - 'לידע את ה' '. 3. על בסיס של תמימות - "תמים תהיה". 4. או שבסיס האמונה צריך להיות על...ספורי צדיקים והשתטחות על קבריהם. עוד נשאלו: מי ברא את הבורא? למה יש שמעדיפים להאמין שהם באו מ...קופים (האפשרויות שהופיעו לתשובה: כיון שעל ידי זה שהם מאמינים בכך הם פוטרים עצמם מכל המצוות. או: זה התחיל מקרובי משפחה של ה"מדען" דרווין, ממציא התאוריה, ששלטו במשרדי החנוך בעולם...). ועוד שאלות: האם יתכן, מבחינה שכלית, שיהיו שני כוחות שהם 'כל יכול'? למה מציאת ארוע כמו השואה, כשהוא מוצפן בתורה, מוכיח שבורא עולם נתן את התורה? ו...(הערה במקור השאלון: שים לב לעוקץ שבשאלה) מה לא גורם לאנשים שלא לחזור בתשובה?..

התלמידים הפליאו בתשובותיהם ובחירת העולים לשלב השני לא היתה קלה. לאחר התלבטות נבחרו 15 המצטיינים ולאחר שהתמודדו במבחן נוסף עלו חמישית הטובים שבהם למבחן הפומבי.

בערב חג השבועות נערך ברוב עם המבחן הפומבי. רבנים ובראשם הרב יצחק דוד גרוסמן, מחנכים ובראשם מנהלי 'מדרשת הגליל' התלמידים ובני משפחותיהם השתתפו במעמד המרגש שהיה עבור התלמידים והוריהם בבחינת 'קבלת התורה' והתחלה של דבר חדש - "מבראשית" ממש כשם הקלטת.

בימים הקרובים יגיעו חמשת 'החתנים', שכל אחד מהם זכה גם בפרס כספי מעורכי החדון למשרדו של הרב אמנון יצחק, יציגו את ידיעותיהם ויזכו בברכתו על שהיו מחלוצי הפעלת התכנית בישראל.

אבל לא רק רשת 'מגדל אור' שמגדל העמק כרתה ברית תאומות עם רשת 'אוצר התורה' שבצרפת בעובדה ששתיהן ישמו את תכנית מבחן הקלטות של הרב אמנון יצחק, גם כולל מירושלים כורת ברית דומה, אם כי לא במתוכנן, עם ישיבת 'תורת החיים' של הרב טל, ביד בנימין. ישיבתו של הרב טל מיישמת מזה מספר חדשים תכנית יחודית לאמוץ תושבי העיר גדרה שגובשה על ידי הרב אמנון יצחק וארגון 'שופר'. אברכי הכולל הותיק 'בני ציון' מבקשים גם הם להצטרף ליוזמה דומה בחבל לכיש.

כזכור פורסמה לפני מספר חדשים כתבה מורחבת במדור

הזוכים בחידון הקלטות של הרב אמנון יצחק במוסדות 'מגדל אור' במגדל העמק

'עולם התשובה' על מאות בני ישיבת 'תורת חיים' שבהוראת ראש הישיבה הרב שמואל טל החליטו לאמץ, אימוץ יהודי, את העיר גדרה, לעבור מבית לבית, להפיץ קלטות של הרב אמנון יצחק, להצית את הזיק היהודי, לארגן שעורי תורה ולהוביל 'מהפכה יהודית' בישוב.

ישיבת 'תורת חיים' בראשותו של הרב שמואל טל היתה חוד החנית של לומדי התורה בחבל עזה. עד לפנוי הם האמינו כי את הערבות ההדדית הם מגשימים בבטויי הלאומיות השונים המשותפים להם ולאחיהם. מהרגע שנוכח בטעות וכדי להקטין מנזקי השבר הגדול קבל ראש הישיבה, הרב שמואל טל, החלטה להשלים את העשיה למען כלל ישראל, שנמצאה חסרה, בדרך יחודית. הוא יצר קשר עם הרב אמנון יצחק ובקש לגייס את תלמידי הישיבה והמשפחות לפעילותו של ארגון 'שופר' בקרוב רחוקים.

ב'שופר' שקדו על התוכניות. בתוך כמה ימים מיפו את העיר גדרה הסמוכה על פי מאפייני אוכלוסיות, הכינו קלטות וחומר הסברה על פי מערך מתמשך וכשפרטי המבצע כולו היו מוכנים, יצא הצוות כולו ובראשו הרב אמנון יצחק לישיבת 'תורת חיים' שהועתקה ל'יד בנימין', למפגש עם ראשי הצוותות ועם 200 תלמידי הישיבה שיועדו להשתתף באחת מהפעולות השיטתיות הממוקדות ביותר שנערכו אי פעם להפצת יהדות.

בימים אלה הגיע דו"ח ראשוני על תוצאותיה של אותה פעילות עד כה. מאות קלטות וידיאו ומיני סמינר חולקו בבקורי בית ובעקבותיהם כבר לומדים 20 חברותות בקביעות ונוסדו 8 שעורי תורה חדשים בעיר. בגדרה נקבעים גדרים בלתי שגרתיים להפצת תורה.

בבקשה ששיגרו אברכים בכולל 'בני דוד' מירושלים הם מבקשים עתה לבצע בדיוק את אותה תכנית ולישמה בישובי חבל לכיש. בבקשה שהגישו להרב אמנון יצחק הם מספרים כי במסגרת מגמת הכולל לשלב למודי 'יורה יורה' בהפצת תורה בפועל, הם פועלים מזה למעלה משנה במושבי חבל לכיש ומזכים את תושביהם בהכרת היהדות והתורה. "אנחנו מקדמים אט אט את הגברים והנוער, עדין לא פעלנו כמעט אצל הנשים והבנות ונוכחנו כי בזמן שאנו פועלים לא ניתן להספיק לסלק את ההווי החלוני שעמו חיו כל השנים. רק הרצאותיו של הרב ותקליטורי 'שופר' יוכלו לחולל את השנוי הגדול. הם יעשירו את התכנים המועברים על ידי האברכים, הן במסגרת השעורים המועברים, הן בלמוד בחברותות או בקבוצות דיון". האברכים מבקשים לבצע תכנית חלוקה מסודרת, במקביל לנגישות מקסימלית עם השומע ומשפחתו.

ב'שופר' נענו, כמובן, לבקשה ובימים אלה שוקדים בארגון על תכנית כוללת של פעילות בחבל לכיש דוגמת זו המופעלת בגדרה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 107

התמודדות עם בעיה מוטורית

בהרצאתו של הרב אמנון יצחק שנערכה לפני מספר שבועות במלון 'פארק' בנתניה, היה קורטוב מהכל. אולי המקום הספוג בדמם של יהודים שנרצחו בו, בארוע הטרור הרצחני הנורא שהתרחש בעצומו של ליל הסדר הוא שגרם לדם היהודי של אחיהם שהתכנסו באותו אולם, ששופץ בינתים, להתעורר ולבעבע, אולי בהשפעת הזרמים שבאו מהים הנשקף מחלונות המלון זרמו מאות המאזינים עם רוח התורה והאמונה שהפיח במקום הרב. לא משנה למה, עובדה היא שההרצאה הזו, השאלות שהועלו בה, ההגיון המחשבתי וההתענינות הרבה, בעיקר מצד כאלה שעדין נמצאים בתחילת הדרך, עשו את שלהם. אלה שנכנסו להרצאה ואלה שיצאו ממנה לא היו אותם בני אדם. השינוי היה מהותי ומידי.

בין אלה שהותירו את הרושם הזה היתה צעירה במדים של מאבטחת. היא הפגינה קשיחות שהתנפצה, פרצה בבכי על צרה שפקדה את ביתה, התכנסה להרהורים בעקבות הדברים שהעלה בפניה הרב אמנון יצחק ולבסוף יצאה עם כסוי לראשה. לא כך חשבה שזה יגמר, אבל הקב"ה חשב אחרת.

כשקמה להציג את מבוקשה, נראתה כצעירה ממוצעת מהרחוב החילוני. בהתאם למעמד, אמנם לבשה לבוש הולם, אבל על פי מראיה, קל היה להגיע למסקנה כי לא בכל יום היא שומרת על הכללים שעליהם הקפידה באותו הערב.

כשנטתה לחשוב שמשהו ממאות המתכנסים, או אפילו הרב, עלול לחשוב שבכונתה לשים כסוי ראש על ראשה, מסמיכות נטילת רשות הדבור, לשאלתו של הרב האם יש מישהי בנשים המעוניינת לקבל על עצמה כסוי ראש, הדפה מיד את ה'חשד'. רק קמה וכבר הכריזה: "אני עדין לא מוכנה נפשית לקחת על עצמי כסוי ראש". הרב, שקורא את נפשה ואת ה'התגוננות' שבהכרזתה, שובר את הקרח ומכריז, עוד תוך כדי דבור שלה: "גם אני עוד לא מוכן נפשית לתת לך"...

ואז מתברר שהרבה יותר מהר מכפי שניתן היה להעריך, לא רק הקרח נשבר, גם הדוברת.

הצעירה: "קשה לי להאמין שתוכל לענות לי, אבל אני אשמח אם כן. יש לי ילד ש..." קולה נשבר. היא מרחיקה את המקרופון מפיה, כבולעת את כאבה ועוצמת את עיניה אולי הדמעות יספגו חזרה לנאדם. אבל זה לא קורה. הבכי גובר על נסיונות האפוק. כשהיא רואה שאינה יכולה לו, היא נותנת לו לפרוץ ומסרבת, בתנועת יד, להעזר ביושבות לצדה, המנסות להרגיעה. דקה ארוכה **והיא ממשיכה:** "הוא עכשיו בן שנתים ויש לו איזושהי בעיה של חולשה...שום בדיקה שהוא עשה עד עכשיו והוא עשה את כל הבדיקות שבעולם, לא הצליחה לגלות מה יש לילד... זה דבר מאד מוזר מבחינה רפואית"... **היא שוב פורצת בבכי** "...לקחנו על עצמו, לאחרונה, הרבה דברים שלפני כן זה היה מאד רחוק מאתנו. אבל עדין לא יודעים מה יש לילד"... (הפסקה נוספת כשקולה נשנק).

הבעיה מתבטאת באיזושהי חולשה מוטורית. מבחינה שכלית הוא ילד מקסים, בריא. הוא חכם ונבון בצורה מדהימה ודוקא בגלל זה קשה לנו יותר. אנחנו לא יודעים מה יש לילד... הלא מודע הזה מאד מקשה עלינו. אין לי ספק שההתחזקות והקרבה שלנו לקב"ה, נובעת מכל הבעיה שאנחנו כרוכים סביבה והיא ממלאת את כל חיינו ואמרתי מקודם שאני מקוה מאד שתוכל לעזור לי כי השאלה שלי היא איך זה יכול להיות שכל הפרופסורים בארץ ואפילו גדולי הפרופסורים בחו"ל לא יודעים מה יש לילד? יכול להיות שתבוא ותגיד לנו: בואו תפשפשו במעשיכם. יכול להיות שתגיד לנו שיש משהו שאנחנו כן יכולים לקחת על עצמנו ולא לקחנו, אבל אנחנו לא רוצים לקחת על עצמנו משהו שאנחנו יודעים שלא נעמוד בו. שזה לא בא מתוך אמונה שלמה. אנחנו מבקשים שהקב"ה יקרב אותנו אליו ויקרב אותנו, אבל אני לא רוצה לעשות משהו שאני לא מאמינה בו במאה אחוז"... וכשהיא מסיימת את דבריה שוב מובחנת לחלוחית של דמעה בזוית העין.

הרב אמנון יצחק: "הכנת לעצמך מערכת הגנה לפני שבקשת את הישועה...יפה. יכול להיות שבמצב שלך את לא רוצה לעשות דברים מאולצים שלא על פי הכרה, אבל מה לעשות שלפעמים זה דוקא מה שהקב"ה רוצה. יש לו טענה: 'למה לא הכרת אותו עד עכשיו' "?

הצעירה: "לא הייתי רחוקה ממנו, אבל לא הייתי קרובה כמו עכשיו".

הרב: "אבל אם הכרת שיש בורא לעולם, למה לא הכרת במה שהיית חייבת **להכיר ולעשות...**"

הצעירה, בוידוי רגעי: "כי יכול להיות שהיה לי נח יותר לא לעשות".

הרב: "בדיוק כך. **ועכשיו אני אתן לך משל:** הקב"ה אומר שיש לו בת נבונה וחכמה ומבינה, רק ש...מבחינה מוטורית היא לא עושה מצוות. הוא לא מבין למה הבת היקרה הזו לא מקיימת מצוות. באה הבת וענתה בעצמה שיכול להיות שהיא לא רצתה לעשות מצוות. אומר הקב"ה: בתי היקרה, אני אעשה לך בדיוק כמו שאת עושה לי. אני אתן לך ילד, שיהיה נבון וחכם, הכל מושלם, רק מבחינה מוטורית לא מבינים מה קורה לו. לא מבינים למה הוא לא כמו כל הילדים. מה את אומרת על ההדמיה הזו"?

הצעירה שותקת ומתבוננת

הרב אינו ממתין לתשובתה: "הקב"ה בעצם אומר לך שהוא המתין לך מגיל 12 עד היום וזה הרבה יותר מאשר ממתי שהבן שלך נולד ועד היום, כשהוא בגיל שנתים ובכל זאת אם את תהיי מוכנה להכפיף את עצמך, נגד רצונך, כי את הרי לא רצית לקבל עול מלכותו, כי זה הרי לא נח לך ואם תשברי את הגאוה שלך, אפשר שאז יפסק גם המצב, שהרופאים לא מבינים כלום. הם לא מבינים כלום, כי אין כלום, חוץ מהמרחק בינך לבורא עולם ואם תגשרי עליו אולי תמצאי את הילד בריא...מה את אומרת על זה"?

הצעירה: "אני צריכה לחשוב".

הרב: "רוצה שאני אעזור לך לחשוב? אני אראה לך סרט של מי שהיה לו מצב קצת יותר קשה משלך, בן אדם שעל פי הרופאים נותר לו רק שבוע לחיות. שבוע ותו לא. כשבא אלי הוא נראה כמו מי שפגע בו מלאך המות. מ-110 ק"ג הוא ירד ל-47 ק"ג. גילו לו גידול סרטני בגודל 15 ס"מ. הבן אדם הזה היה 'מר ישראל'. אדם חזק במיוחד ופתאם המחלה הכריעה אותו. שבוע לפני שהוא מת לפי הרופאים, הוא הגיע אלי לירושלים, למקום שבו הייתי 'סנדק' ושאל מה לעשות? **אמרתי לו:** 'תשמע, אין הרבה זמן. אתה חייב לקבל על עצמך לקיים קלה כחמורה, להיות צדיק גמור, לעשות הכל'! **הוא ענה לי:** 'אבל אני חילוני לכל דבר ואני לא מסוגל לעשות את מה שאתה אומר. ואני גם לא יודע מה אני צריך לעשות'. **אמרתי לו:** 'אתה חייב לקבל על עצמך לעשות כל מה שכתוב בתורה ויותר מזה. זה הסכוי היחידי שלך. תרצה תעשה, לא תרצה לא תעשה'. **לאשתו אמרתי** שגם

היא צריכה לחזור בתשובה כי הגזירה היא גם כלפיה. אם את רוצה בעל חי גם את צריכה לקבל על עצמך. מרצון הם היו מעדיפים לעשות את זה לאט לאט ומתוך הכרה, אבל בלית ברירה, הוא הבין שאין זמן והחליט שהוא עושה. הוא לא ידע ולמרות זאת קבל על עצמו. חיברנו אותו לרב שידריך אותו והוא יצא לדרך. בסוף הוא הפך ליהודי ירא שמים אמיתי, המקדיש את עתותיו ללמוד תורה, חי ובריא ב"ה.

באולם מוצגת הקלטת 'נסים התותח'. הקהל מרותק. מתרגש.

בסוף הסרט נראה נסים, כשילדתו בת השנתים על ברכיו אומר למצלמות: "אני הייתי חילוני 48 שנה. לא האמנתי. ובסוף מצאתי תרופה שקוראים לה אבא שבשמים. עם ישראל צריך להבין את זה, במיוחד אנשים חילונים כמו שאני הייתי, שחושבים שהכל מובן מאליו. שיסתכלו לשמים וירא שיש לנו אבא. 'תנו לו טיפה ותקבלו ממנו הרבה'. אני מאחל לכל החילונים שיבינו, שלא יחכו למכה כמו שאני קבלתי, שהייתי על סף מות. שמעכשיו יחזרו לאבינו שבשמים. שיתנו לו קצת. "קרוב ה'...לכל אשר יקראוהו באמת". כל חיי היום הם רק לקב"ה ואין עוד מלבדו".

הס מתוח באולם. הצעירה נראית כהלומה. היא נוטלת את את המקרופון ואומרת בקול חנוק:

"להגיע לכאן היה לי קשה. שמתי את הילדים אצל אמא, כי רציתי מאד לבוא. כשנכנסתי לכאן בקשתי מבורא עולם, שאם אני צריכה להיות כאן שינתב כך את הערב שמה שצריך לקרות יקרה ואם אני לא צריכה להיות כאן שאני פשוט אקח את הרגלים ואלך. נשארתי עם כל החום. הזדהתי עם הסרט, כי לפני חדש וחצי היתה החמרה אצל הבן שלי. היינו גם במצב מאד קשה איתו. כמו שנסים אמר, גם אצלי זה היה ביני לבין הקב"ה. גם אצלנו אמרו הרופאים שקשה להם להאמין שהוא יצא מההחמרה הנשימתית הזו. כשהם ניסו להוריד את מכונת ההנשמה **הם אמרו:** "זה לא ילך". **אמרתי להם:** "זה ילך. אני סומכת על הקב"ה". וברוך השם הוא חזר לנשום בכחות עצמו. הוא בבית. הוא מחייך, הוא אוכל לבד. הוא פשוט חזר לעצמו. לא מבחינה מוטורית, אבל מהבחינה הנשימתית ששם היתה החמרה. אני חושבת שאם זה המצב, זה מה שהקב"ה רוצה ואני אקח על עצמי כסוי ראש".

הקהל יוצא מגדרו.

הרב אמנון יצחק: "אשריך"!

לקול צלילי ההמנון: "הקב"ה אנחנו אוהבים אותך" מתחרות ביניהן הנשים שבאולם על הזכות להניח על ראשה את הכסוי. האחת מביאה, השניה מניחה, שלישית קושרת, רביעית מחזקת, חמישית מיישרת וכן הלאה והיא בדבקות רבה מברכת בשם ובמלכות את ברכת 'שהחיינו'.

והקהל עונה בקול רם: אמן.

הרב אמנון יצחק: "עוד שתי בקשות יש לי. בעלך לא נמצא כאן, נכון"?

הצעירה עם כסוי הראש: "לא, הוא לא נמצא".

הרב: "תבקשי ממנו שילמד שעה ביום שעור בתורה".

האשה מנענעת בראשה להסכמה.

הרב: "ואת הילד הקטן תעטפי בציצית קטנה"... רועי בן אפרת, ה' ישלח לו רפואה במהרה בתוך שאר חולי ישראל".

והקהל קורע ב'אמן' את מה שעוד נותר מהגזירה אחרי המעמד הנהדר הזה.

הרב: "אשריכם ישראל"!!

'ארבע כנפות' גליון מס' 108

נסיון ה"ענוי" שבשמירת השבת

שמירת השבת היא הנושא המטריד ביותר את דעתם של הבוחנים את דרך התשובה. בכל הרצאה של הרב אמנון עולה סוגיא זו בצורה כזו או אחרת, הרבה יותר משעולה שאלת ההנתקות מהבית ומהסביבה, שמקובל לחשוב כי היא העומדת במרכז חששותיו של המתקרב. ולמרות שנושא השבת מעסיק כמעט את כולם, אין הצגת הנושא בטבריה דומה להצגתו בדימונה והעלאתו בעכו שונה בתכלית מצורת הנחתו לפני הרב בהרצאה בנתניה. כל אחד וחששותיו, כל אחד ומאפייניו.

בהרצאה שנערכה לאחרונה בטבריה, נטל השואל את המקרופון וכך הציג את מצוקתו בענין שמירת השבת:

השואל: "יש לי שאלה פשוטה. בעצם, אולי קצת פשוטה וקצת...מתוסבכת. אני אהיה איתך כנה וישר ולא אדבר מסביב. אתה, הרב, מרבה לדבר על גלגול נשמות. אני מרגיש שהנשמה שלי מחוברת הרבה לצדיקים ולתפילות. היא אוהבת לשמוע הרבה דברי תורה. אבל את השבת...היא לא יכולה לשמור. אני מרגיש שאם אני שומר שבת, אני מענה אותה..."

הרב אמנון יצחק: "אם 'תענה' את השבת, במושגים שלך זה יהיה עונג שבת לקב"ה. כדאי לקב"ה שיהיה לו עונג שבת מהנשמה ה'מתענה' שלך, אפילו שבשבת כל יהודי צריך להתענג... אך אם תתענג לפי המושגים שלך, הנפש שלך בסופו של דבר תעונה".

השואל: "למה תעונה"?

הרב: "כי אתה תקבל גיהני גיהנם..."

הקהל מגיב בהתענגות...

השואל: "ברור שהקהל יריע לך, אבל אולי יש לי גלגול של נשמה שהיא צריכה רק לשמוע דברי תורה ותפילות ולא מעבר לזה. אולי היא נשמה שלא צריכה לשמור את השבת ולא חזרה לעולם הזה כדי לשמור את השבת..."

הרב: "אין דבר כזה. נשמה המתגלגלת לעולם צריכה לקיים את כל המצוות".

השואל: "אבל יכול להיות שמאז שבאה אלי הנשמה הזו, אני מדבר עם בורא עולם בשפה שלה והיא אין לה שבת.."

הרב: "אני חוזר שוב ואומר לך שכל נשמה, אפילו אם באה בגלגול, צריכה לקיים את כל המצוות כולן".

השואל: "אוקי, את זה אני מקבל".

הרב אמנון יצחק: "אם כך, שבת היא חלק מהמצוות וצריך לקיים אותן. זה לא משנה אם היית בגלגול קודם כזה, או אחר. מצוות צריך לקיים ואי אפשר לתלות את אי קיומן בגלגול קודם. אחד לא יכול לבוא לבית המשפט ולומר: 'אדוני השופט, אתה יודע למה רצחתי? כי בצד אחד יש לי את התורה של יעקב אבינו, אבל בצד השני אולי יש לי את הגלגול של עשיו ואני תפוס ב'על חרבך תחיה'. יעקב אמנם לא מסכים עם זה, אבל את זה, עשה עשיו שבי... מה אתה אומר על הרעיון הזה"?

השואל: "אני חי באמונה שלי וחושב שאני צודק. אם תשאל אותי אם אני מרגיש שהקדוש ברוך הוא איתי, למרות שאני לא מצליח לשמור שבת, אני אומר לך שאין לי שום ספק..."

הרב (בהיתול): "גם אני, נוסע באוטו ואומר לשוטר שמאז שיצאתי מהמשרד לכאן, אני מרגיש שהקב"ה איתי. אם הוא שואל למה עברתי כמה עבירות, אני אומר לו שלמדתי תאוריה רק בצורה שטחית, אבל העיקר שאני מרגיש שהקב"ה איתי... הטיעון הזה, אתה חושב, שיעזור לי לא לקבל דו"ח תנועה"?

השואל: "אני מכיר את התאוריה שלך... אפשר תמיד להתחנן לשוטר. ועכשיו תגיד לי שגם להקב"ה אפשר להתחנן... אני מכיר את הראש שלך. אבל אני שואל אותך שאלה פשוטה: למה הנשמה שלי צריכה להתענות בשבת"?

הרב: "ונניח שאתה מרגיש שהנשמה שלך מתענה, זה אומר שאתה פטור משמירת שבת"?

השואל: "זה לא אומר שאני פטור..."

הרב: "יש פה באולם מישהו שהנשמה שלו, שאולי היא גלגול, אומרת לו לשלם מס הכנסה? ואם היא לא אומרת, אז הוא פטור? הנפש שלך מתענה, כנראה, כי אתה צריך לשמור שבת עם הענוי ולדעת שאתה עושה את רצון הבורא. אחרי שתעשה את רצון הבורא, הדבר צריך לשמח אותך כל כך שלא תרגיש את הענוי כלל וכלל... אני אתן לך דוגמא: אם אומרים לך שלשם רפואתך אתה צריך להתענות, לשמור דיאטה ולא לאכול כלל וכלל ואז לא תצטרך לנתוח ותרפא מהחולי שיש לך, למרות שאתה מעונה כרגע, אבל כיון שאתה מבין שזו הרפואה, אתה צריך לשמוח על ההזדמנות שניתנה לך לפטור את עצמך מהמחלה, על ידי התענית. אם נותנים לך את ההזדמנות, על ידי ענוי בשבת, להנצל מגיהנם שהוא הרבה יותר גרוע מנתוח, אתה צריך להודות לקב"ה ולשמוח שעל ידי הענוי אתה ניצל מעונש כבד וגם משמח את אביך שבשמים, שנתן לך את החלק הטוב בנשמה, לשמוע לצדיקים, לדבר בדברי תורה ולהתפלל. זה צריך להיות מספיק, כדי שתהיה מוכן להתענות בשבת ולענג את ה' יתברך. אם תרצה להציל את הבן שלך, ממשהו חמור חלילה, אתה תרכז את כל הכחות שלך ושום עכוב בדרך לא יעמוד מולך. אז למה שלא תשקיע כדי להציל את הנפש שלך, עצמך! וקצת להתענות בשבת לכבוד ה' יתברך? מה יש, לא מגיע לו על כל שאר הטובות שהוא נותן לך"?

השואל: "אבל כבוד הרב אין לי את הכחות... בא אני אלך איתך בשפה אחרת: אני בן אדם חולה. בלי סיגריה אני לא יכול. יש לי בעיה עם הקטע הזה...אין לי בעיה לא לגעת באוטו. אבל בבקר אני חייב את הקפה עם לפחות חצי קופסא סגריות. נסיתי 4 שבתות וכן הצלחתי, אבל הרגשתי שאני מענה את עצמי ממש".

הרב: "תתענה כמו ביום כפור. זה ענוי, אבל כפרה. הענוי, זה כפרה בשבילך. ודבר נוסף: אם אתה נודר נדר, אתה מקיים אותו"?

השואל: "אני אף פעם ל א מבטיח..."

הרב: "אבל, אם תדור נדר תקיים"?

השואל: "לא, לא, אני ממש לא מבטיח..."

הרב: "בשבועות, אתה טוב"?

השואל: "גם שבועות, לא. אני לא נשבע ולא נודר. שום דבר. אני לא יודע מה יוליד יום ומה תוליד שניה".

הרב: "אז למה אתה סומך על זה שאתה יכול להמשיך ולחלל שבת ושהקב"ה לא יעניש אותך"?

השואל: "אני יודע שאני אתן את החשבון למעלה, אבל אני מוכן, ערוך..."

הרב אמנון יצחק: "אתה יודע שזה בדיוק לשון הפסוק שאומר שהגיהנם ערוך ומוכן לכל מי ש"ערוך". אוי ואבוי מה שמחכה לך - 'גחלי רתמים'..."

השואל: "אני אבקש את העזרה שלך שם..."

הרב: "אם ישאלו אותי, אני אומר לך כבר, שאני אגיד להם קחו אותו ל..."

השואל (ברצינות): "אבל אני רק שואל שאלה פשוטה, כבוד הרב, כבוד הרב, אתה אוהב אותי"?

הרב: "אני כבר פוגש אותך בהרצאות שלי כמה פעמים ואני באמת אוהב אותך, אבל אם אתה לא מקבל עליך שבת, אתה לא אוהב אותי..."

השואל (מוחה): "לא נכון"!.

הרב: "אני אגיד לך למה? - אני ואתה עכשיו בסירה. רק אני ואתה. ואתה אוהב אותי. רק אני רואה שאתה קודח חור בסירה. המים כבר מתחילים לבעבע ולהכנס. ואני אומר לך מה אתה עושה? אתה בחלול השבת עושה חור בסירה של עם ישראל".

השואל: "אני לא מושך אותך איתי, אל תפחד, כבוד הרב".

הקהל מוחה על חוסר ההבנה

הרב: "עם ישראל נצב על משקל. אם יש לו הרבה זכויות הוא מרויח. אם אין לו הוא מפסיד. אתה בשבת מטה את המשקל לכיוון לא טוב ואני על הצד השני".

השואל: "אני יודע ואני אושיט לך יד".

הרב: "איך, אבל היא מלאת סגריות דולקות בשבת"?

השואל: "אז למה אלקים מקרב אותי למקומות האלה. אם הוא קירב אותי למקומות של למוד תורה למה הוא לא נותן בי גם את ההנאה משמירת שבת"?

הרב: "הוא נותן. אבל אתה דוחף סגריות, בכח, לפה".

השואל: "אבל אני חולה..."

הרב: "תבקש להתאשפז מיום ששי עד למוצאי שבת וכך תעבור את השבת ללא עשון..."

הקהל פורץ בצחוק.

השואל (מתרצה): "בסדר, תאשפז אותי בשבת אצלך, כבוד הרב..."

הרב: "אוי ואבוי, אם אני אאשפז אותך לא בטוח שתצליח לצאת ביום ראשון. אתה צריך בשבתות להתארח אצל יהודים יראים ושלמים ואני בטוח שלא תעשן אצלם בבית ואתה תשמור את השבת במחיצתם וכך בעזרת השם תעבור עוד 4 שבתות ותחליט שהענוי משתלם. בסוף תשיג, גם אהבת צדיקים, גם תורה, גם תפילה וגם...שבת. כך תהיה צדיק מושלם ולא תקוע, בשבת, עם הסיגריה. תצעק 'הצילו. אש בפה שלי. הצילו"!

השואל: "אני אתפלל שכך יהיה. מי יתן שהדברים שלך, כבוד הרב, יתקבלו למעלה".

הרב: "יצחק בן רחל, שהשם יזכה אותך שיסתם פיך בשבת לסגריות ויפתח לתהילות ה' ".

הקהל משיב ב'אמן'.

אותה התחבטות בשאלת שמירת השבת עלתה בהרצאה גם מזוית אחרת ועל ידי שואל אחר:

שואל: "אני רוצה יותר בקשה, מאשר שאלה. אני הייתי מוכן לעשות הכל כדי שאשתי תחזור בתשובה".

הרב: "למה היא לא רוצה"?

השואל: "כי היא אוהבת...לעבוד בשבת".

הרב אמנון יצחק: "למה? בגלל הכסף, או להכעיס"?

השואל: "אין לי מושג. לא הצלחתי להבין אותה".

הרב: "כמה זמן אתם נשואים"?

השואל: "הרבה שנים".

הרב: "ולא הצלחת להבין? שאלת והיא ענתה"?

השואל: "היא לא ענתה משהו הגיוני".

הרב: "אתם מרויחים טוב"?

השואל: "לא כל כך. מרויחים שכר מינימום".

הרב: "פעמיים שכר מינימום, זה שני מינוס שהם פלוס. זה הרבה..."

צחוק באולם.

הרב: "מרויחים שכר מינימום, אבל יש ממה לחיות"?

השואל: "כן".

הרב: "אם היא לא תעבוד בשבת המצב יהיה קטסטרופלי"?

השואל: "מבחינתה כן ומבחינתי לא. הלואי שלא תעבוד בשבת".

הרב: "אם אני הייתי במקומך, הייתי אומר לה: אם את ממשיכה לעבוד בשבת אני מפסיק לעבוד ביום חול".

הבעל: "היא תהנה מזה. סוף זאת, אני אהיה עם הילדים".

הרב: "אם כך, הייתי אומר לה שאני מפסיק לעבוד ולא נשאר עם הילדים..."

הבעל: "אז תהיה מלחמה".

הרב: "במקרה שלך, אם הייתי במקומך, הייתי אומר לה: 'עד הסוף'. אני אומר, אם הייתי במקומך, אבל לך אני לא אומר, אלא רק אם הייתי במקומך. אם היא היתה יודעת שאתה מדבר כמוני והיא היתה רוצה באמת לחיות איתי, היא היתה מותרת. לא יכול להיות שהיא תותר גם על הבעל וגם על המשכורת שלו, רק בגלל שהיא רוצה לעבוד בשבת. אם בשבת היא מרויחה אפילו שביעית מכל המשכורת שלה, מה עדיף לה, לותר על זה או להפסיד שלשת אלפים שקל וגם את הבעל שמרויח אותם"?

הבעל מביע בפניו את הסכמתו וצערו.

הרב אמנון יצחק: "במה היא עובדת"?

השואל: "לצערי, במלון".

הרב: "זה גם לא מקצוע הכי הכי. אני בכלל לא הייתי מסכים, שהיא תהיה מלצרית במלון... ושוב אני לא מדבר עליך, אלא מה אני הייתי עושה. מה שמה"?

השואל: "רחל בת ז'נט".

הרב: "רחל בת ז'נט, ה' יהפוך לבבה לטובה לאהוב את בעלה, ילדיה ואת הקב"ה ולשמור שבת קדש אמן".

וכולם ענו והחרו אחריו 'אמן'.

עתה נותר רק להמתין להתגשמות הברכה.

"לא יכול מבלי לעשן בשבת"

רוצה להיות ליד הקב"ה

על אף ההכנות הקדחתיות למפגן הענק באיצטדיון 'טדי', תכנית ההרצאות של הרב אמנון יצחק נערכת כרגיל ואפילו בתגבור, כשבנוסף למתכונת הקבועה הן מהוות מאיץ לקראת הארוע האדיר. המפגן זוכה להתיחסות ישירה ועקיפה בעיקר במסגרת חלק השאלות המופנות לרב והוא מצדו מנצל את הבמה כדי להצביע על המטרה העיקרית של 'מצעד הענוה' שהיא הוקעת מטמאי עיר הקדש ירושלים ודרכי האפוק שמחייב השם 'ענוה'.

ולמרות זאת הנושאים הרגילים והמסקרנים אינם נדחים מפני התכופים. הם אינם באים אלה על חשבונם של אלה. את אחד מהם הציג משתתף בהרצאה הגדולה שנערכה בבת ים בשבוע שעבר.

שואל: "כבוד הרב, אני כבר מחכה חדשים להפנות אליך את השאלה שמציקה לי, עד שפגשתי אותך כאן. **ואני שואל:** "אני יודע שהעולם הזה שקרי ואני יודע שיש חשבונות שמים שבגללם הגעתי לעולם ואני פה. אני יודע גם שבאיזשהו יום אני אמות ולא אהיה כאן. אז למה אני כבר לא מעכשיו ליד הקב"ה ואני אוכיח לו שם את יושרי ואת אהבתי אליו. למה אני צריך להוכיח לו את זה פה, בעולם הזה ולא שם"?

הרב אמנון יצחק: "איך תוכיח לו שם אם אין לך גוף לקיים את המצוות"?

השואל: "יש לי נשמה".

הרב: "אבל נשמה לא יכולה לקיים מצוות".

השואל: "אני רוצה להיות רוחני. אני לא רוצה להיות ממשי. אני לא רק רוצה, אני באמת חושב שיותר טוב להיות רוחני מאשר להיות גשמי".

הרב: "אבל יש לו כבר מלאכים. הוא לא צריך אותך שם. הוא רוצה אותך בן אדם עם גוף ושתהיה יותר ממלאך... "

השואל: "אבל בשביל מה לי יצר הרע? למה הוא נותן לי לבחור, אני רוצה רק יצר טוב".

הרב: "אבל אתה מוכן אפילו לבחור במות, אז למה שלא תבחר ביצר הטוב? מה יותר קשה לבחור במות או ביצר הטוב"?

השואל: "אני לא פוחד מהמות"!

הרב: "ראיתי. במלים אתה טוב... אבל מה יותר קשה לבחור במות או ביצר הטוב"?

השואל: (מתלבט קצת ומשיב...) "במות, ברור שהמות... אבל זה עדין מפחיד. הרי אנחנו יודעים מה יקרה אחרי המות...אנחנו הרי מאמינים... "

הרב: "אתה מוכן ללכת לבית הכנסת בכל בקר"?

השואל: "אני קבלתי על עצמי לשמור שבת ואני שומר שבת וכמה שאני יכול אני גם הולך בשבת לתפילות. הכל".

הרב: "אתה מוכן ללכת כל בקר לבית הכנסת"?

השואל: "אני מרגיש שזה עדין כבד עלי. אני לוקח על עצמי כמה שאני יכול".

הרב: "כלומר שאתה מוכן למות ולהוכיח לה'... וללכת להתפלל כל בקר אתה לא מוכן..".

שואל: "כי אני מעדיף להיות לידו מאשר פה".

הרב: "אבל מה תוכיח לו? שהיה לך קשה לקום לבית כנסת?! אתה תעמוד לידו ומה תוכיח לו? עוד לא הוכחת לעצמך שאתה יכול לקום לבית כנסת ואתה רוצה להוכיח לבורא את קרבתך אליו ולידו"?

השואל: "אז בשביל מה אני פה"?

הרב: "בשביל ללכת לבית כנסת".

השואל: "למה"?

הרב: "כי אתה רוצה להיות לידו ואיפה הוא נמצא? - בבית כנסת... אפילו לבית כנסת אתה לא מוכן ללכת, אז איך תהיה לידו"?

הקהל מוחה כפים.

השואל: "אני אמרתי שאני לא מוכן ללכת לבית כנסת"?

הרב: "כן. אמרת 'קשה לי' ".

השואל:..."אני מוכן ללכת לבית כנסת".

הרב: "נו, אז תלך לבית כנסת".

השואל: "אני הולך מידי פעם לבית כנסת..."

הרב: "ומה יש בבית הכנסת"?

השואל: "תפילות".

הרב (בתנועה מפתיעה)**:** "לא. יש שכינה. אם יש מנין שכינה שרויה שם. אתה נמצא קרוב אליו...אתה יכול להוכיח לו מה שאתה רוצה. אם הוא נמצא במרחק כמה מאות מטרים מהבית שלך אתה לא הולך ואתה רוצה להגיע עד א-ל-י-ו..." (בהרמת קול).

הצבור פורץ בצחוק

השואל: "אולי תכנס לראש שלי".

הרב: "הנה אני נכנס...".

שוב פרצי צחוק ומחיאות כפים.

השואל: "טוב. אני מבין כל מה שאתה אומר ואני גם מקבל את זה...אבל אני אומר לך שאני רוצה להיות ליד הקב"ה כי אני גמי עכשיו".

הרב: "בא ונקצר... אתה רוצה שאני אתפלל עליך שתלך אליו צ'יק צ'ק...? אין בעיה, אני אעשה "מי שברך"..."

השואל: "לא. אני רוצה שתגיד לנו מה כולנו עושים כאן"?

הרב: "אתה רוצה שאני אברך אותך שתלך"?

הקהל מתוח לקראת התשובה.

השואל: "אני לא צריך שתברך אותי. אם הוא ירצה הוא יקח אותי לבד...אבל תסביר לי בשביל מה אני פה"?

הרב: "זאת אומרת, הכל תאורטי".

השואל: "לא תאורטי, אלא גשמי..."

הרב: "גשמי? אז אפשר להתחיל את ה'מי שברך'.."?

השואל: "עוד לא".

הרב: "תשמע. אתה באת לכאן בדיוק כמוני. המטרה של שנינו זה לעשות את רצונו יתברך ולהוכיח שאנחנו באמת ראויים להיות לידו. איך נהיים ראוים? - אם שומעים למה שהוא מבקש ועושים, אז הוא אומר לך: בא תהיה לידי. אבל אם אתה לא עושה, בשביל מה הוא צריך אותך לידו"?

השואל: "לידו, אני אוכל להוכיח".

הרב: "מה תוכיח"?

השואל: "שם אני כבר אדע את הכל..."

הרב: "אז זו חכמה, שהוא עושה לך את העבודה"?

השואל: "למה אני צריך חכמה, אם אני לידו"?

הרב: "היית לידו והוא הוריד אותך לפה. אם הוא היה רוצה היה משאיר אותך לידו. אבל הוא שלח אותך לפה כדי שלא תהיה לידו. בשביל שתעשה מה שהוא רוצה ואחר כך תגיע אליו".

השואל: "אני צריך שהוא יעזור לי, כדי שאני אדע בדיוק מה הוא רוצה".

הרב: "הוא עזר לך. הנה אחרי חדשים שהשאלה מקננת בך,

הוא הביא אותך לכאן, אתה שאלת ואני עניתי. לך עכשיו לבית כנסת, תעשה מה שהוא רוצה ותהיה לידו".

השואל: "זה קל להגיד וקשה לעשות".

הרב: "למה? אני עושה. הנה, גם אתה (הרב פונה ליושב בשורה הראשונה) וגם אתה (פונה לעוד אחד ממשתתפי ההרצאה). מי עוד עושה שירים ידים.."

רבים בקהל מרימים ידיהם.

הרב: "תראה, כמה עושים. מה קשה"?

השואל: "הרב, אבל חלק עושים, לא כולם".

הרב: "נכון. חלק כמוך וחלק כמוהם. אם אתה רוצה להיות כמותם, אלה שעושים יהיו לידו".

השואל (חוכך בדעתו ומשיב)**:** "אוקי. קבלתי תשובה".

הרב: "ואתה הולך מחר לבית הכנסת"?

השואל: "אני, בינתים, משתדל להניח תפילין בבית. קודם קבלתי על עצמי שבת כהלכתה, בלי בערך וגם הולך לשעורי תורה".

הרב: "מצוין. ומה עם לקום בבקר ולהפגש עם הקב"ה על הבקר"?

השואל: "יכול להיות שזה רק בגלל עצלנות..."

הרב: "ברור שזו עצלנות. אם היית באמת מעריך את הקב"ה כל כך, היית רץ לקראתו... אם היו אומרים לך שבא אליך אורח נכבד, היית מחכה לו ליד הדלת. הקב"ה מחכה לך בבית הכנסת ואתה לא בא לראות אותו"?

השואל מתעקש: "למה דוקא בבית הכנסת, הרי הוא נמצא בכל מקום"?

הרב: "נכון, הוא נמצא בכל מקום, אבל אמרתי לך שבשביל להוריד שכינה צריך עשרה. בשביל שישמעו התפילות שלך צריך זכות של עשרה. אם אתה יחיד אין לך מספיק זכויות בשביל שתוכל להטריח את הקב"ה בכל בקר בכל שעה שאתה קם".

לפתע מבחין השואל כי היושב לצדו צוחק, הוא פונה אליו, שהוא אגב ידידו הטוב **ושואל:** "מה אתה צוחק עלי? תשאל גם אתה שאלה את הרב ואני אצחק עליך..."

הקהל נשטף בגלי צחוק.

השואל: "שעה הוא אומר לי "תשאל אותו תשאל אותו" ולבסוף הוא צוחק עלי...הוא אומר לי "תשאל אותו מה זה יקום". דוחף אותי לשאול וצוחק".

הרב והקהל מתמוגגים.

בשלב זה לוקח ממנו החבר את המקרופון ומבקש את זכות הדבור:

החבר: "אני התחלתי לשמור שבת בגללו..."

הצבור מוחה כפים

והחבר ממשיך: "זה כל החבר'ה בשכונה. אחד גורר את השני לתורה.."

הרב: "באיזו שכונה"?

החבר: "נוה עמל בהרצליה. גם היינו בישיבת 'כפר גנים' שאתה היית בה לפני שבועים. איציק, לפני שהוא בא לכאן היו לו הרבה שאלות. בין השאר הוא רצה לדעת ואל תצחקו עכשיו, מה זה יקום? אז אמרתי לו תשאל מה זה יקום והוא חושב שצחקתי עליו".

הרב: "יקום זה שכל הבריאה קמה על רגליה. ועכשיו אני אספר לך ספור "היה מלך אחד שפתאם הוציא גזירה ואמר שהוא מבקש מכל הנתינים שלו במדינה להביא לו בקבוק יין משובח עד לתאריך זה וזה, בשעה זו וזו. כולם רצו לחפש את היין הכי משובח. היה שם עני מרוד שלא היה לו מה לאכול. **אמר:** "מאיפה אני יכול להביא יין? - מים אני בקושי מוצא"! כולם רצים ומוסרים את היינות שלהם והוא מסתובב לו בידים ריקות. פתאם הוא מוצא את חברו

העני **ושואל אותו:** "מה עשית עם הגזירה? הבאת יין"? **אומר לו ההוא:** "מה פתאם, אני בדיוק עני כמוך מאיפה אני אביא יין"? **שאל אותו:** "אז מה עשית"? **אמר לו:** "לקחתי יין, צבעתי אותו בצבע של מים ועמדתי בתור, **אמרתי:** קח, קח, קח. מסרתי והלכתי". **אמר החבר:** "איך לא חשבתי על זה". לקח בקבוק מים, שם בפנים צבע והלך לתור, אבל מה לעשות? **-** הוא אחר וכבר סגרו את השערים. עבר הזמן. הוא דפק ודפק. פחד שלא יהיה כתוב שלא מסר ויוציאו אותו להורג. דפק ודפק **עד שהשרים מלמעלה שאלו:** "מי שם, מי שם"? **והוא צועק להם:** "הבאתי יין, הבאתי יין. זה חשוב מאד, זה יין משובח למלך". **אמרו:** "זה טרח כל כך"? - בכבוד, שיכנס. פתחו לו **ואמרו לו:** "אתה תגש בעצמך למלך ותתן לו את היין שהבאת". מזגו למלך מהיין והוא רק טעם והקיא את בני מעיו. **אמר:** "מה זה"? ושלח את היין מיד למעבדה. **הגיעה התשובה:** זה לא יין זה מים עם צבע. הורה המלך להוציא את העני להורג...

זהו משל למתפללים בצבור.

מי שמתפלל בצבור, אפילו התפילה שלו רק עם צבע והוא לא באמת מתכוון למה שהוא אומר, אלא הוא רק קורא והעיקר לגמור ולסיים, זה עולה מעורבב עם כל התפילות ותפילת רבים אינה שבה ריקם. אבל יש אחד שקם בעשר אחת עשרה בבקר, דופק שערי שמים, "רגע, שחרית, שחרית, עוד לא הספקתי". פותחים, בודקים את התפילה שלו. כלום. 'חרטה ברטה'. מה הוא מדבר זה? הטריח את השמים...

יכולות להיות לו בעיות עם זה! לכן אמרו להתפלל תפילת רבים. ללכת לבית כנסת מקום ששכינה נמצאת. שם זה עובר, כי תפילת רבים לא שבה ריקם. בתפילת רבים צריך שיהיו בה אפילו חוטאים כמו החלבנה מסממני הקטורת שריחה רע. אם בן אדם סומך על עצמו שמתי שיקום ידפוק למעלה, אוי ואבוי לו. זה עושה קטרוג. זה לא אומר שהוא פטור מלהתפלל, אבל הוא עושה את זה בדרך לא נכונה.

הרב פונה שוב לשואל ואומר לו: "כדאי לך ללכת בבקר להתפלל. שוה".

השואל מתרצה ומבטיח: "אחרי המשל, בעזרת ה' בלי נדר".

הרב: "אשריך לחיי העולם הבא."!

והקהל...מוחה כ' למי שעומד בראש ארגון 'שופר' על עוד יהודי שצירף למנין.

'ארבע כנפות' גליון מס' 111

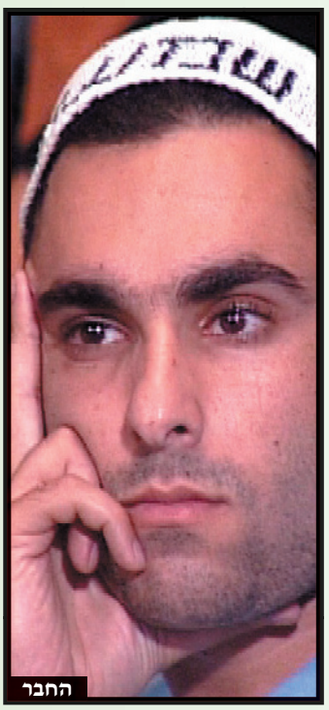
החבר

השואל

מטח של בירורים

לא בכל יום מגיע הרב אמנון יצחק להרצאה בישובי יהודה ושומרון. השבוע, בעצומם של ההתרחשויות הבטחוניות הקשות, הופיע הרב בפני אולם מלא וגדוש בעמנואל. את מגוון השאלות בעניני השעה ואמונה פתחה תושבת גינות שומרון שהציבה שאלה תמימה מן הלב:

השואלת: "מה עם ישראל יכול לעשות בימים אלה, ימי בין המצרים, למען המצב הנורא שקיים בארץ? איזו השתדלות מיוחדת הוא יכול לעשות חוץ מתפילות? משהו שהקב"ה ישמע אותנו, בגללו, יעזור לעם ישראל וירחם עלינו"?

הרב אמנון יצחק: "קרוב לבבות בין אדם לחבירו. אם נתחבר, כמה שיותר באחדות ונסלק מעלינו את שנאת החנם והטומאה, בעזרת ה' יתברך תבוא תשועה לישראל. כתוב שאפילו אם עם ישראל מחובר, חלילה, לעבודה זרה, כיון שהם מחוברים יחדיו אומר הקב"ה: "הנח לו". החבור כחו גדול ביותר. אם יש פירוד, יש מפלגות, הבאלגן חוגג... אנחנו צריכים לחבור האחד לחברו כדי לתת סיוע רוחני וגשמי זה לזה. אם עושים את הדבר הזה בלב אחד, בלי מחיצות יש סכוי שהגזירות ירדו מעלינו ונתברך רק בברכות מן השמים... השם יזכה את אלה שנחטפו, לצערנו הרב. השנה הזו:

שנת תשס"ו – היא בגמטריא – "וַיָּשָׁב מִמֶּנּוּ שֶׁבִי".

ומכל מקום ה' יזכה אותם לשוב בריאים ושלימים למשפחותיהם ואלינו. וה' יכה בסנוורים את נסראללה, את אסאד ואת כל הגורמים העומדים מאחרי המעשים הנוראים האלה במהרה בימינו אמן".

בעקבות הדברים על חובת צרוף הלבבות ואחדות מבקשת נערה צעירה את רשות הדבור ובלשון סוערת פונה אל הרב:

השואלת: "אלקים, כבוד הרב יש אחד ויחיד, אז למה כל הגזענות והשנאה אצל החרדים במיוחד, במיוחד של אשכנזים נגד ספרדים. האח שלי רצה ללמוד בישיבה, אבל זרקו אותו מהתלמוד תורה האשכנזי. זה קורה למרות שרוב הישוב כאן הם ספרדים. קראתי בעתון חרדי על שכונה חרדית (מזכירה את שם השכונה) שבה לא מקבלים בכל בנין יותר מאחוז מסוים של ספרדים. הייתי ממש עם דמעות בעינים. לא מקבלים חוזרים בתשובה בגלל הטענה האוילית שזה עלול לקלקל, או בגלל הסטיגמה. זה הדבר העיקרי, מלבד הנוחות, שמפריע לי לחזור בתשובה ואני הייתי דתיה... זה ממש עושה לי אנטי וכאן בישוב זה יותר נורא מנורא".

הרב אמנון יצחק: "האלקים הוא אחד, אבל מה נוגע אליו, איך שמתנהגים בני אדם? בני אדם מתנהגים בדרך לא ראויה, כי הם רוצים כך להתנהג..."

השואלת: "אבל הם חרדים. בעתונים החרדים גם לא נוהגים כבוד ברבני כל העדות, כמו העתון יתד נאמן בהרב עובדיה יוסף...מה זה? בגלל דברים כאלה עזבתי את קיום המצוות..."

הרב: "אחד הדברים המזעזעים שאני שומע ממך זה שאת קוראת עתונים כל הזמן..."

הנערה: "אני אוהבת לקרוא..."

הרב: "זה מה שקורה. את קוראת את אלה ואלה ומתבלבלת. את כבר לא יודעת מה לקרוא ומה קורה..."

הנערה: "אבל זה עתון חרדי..."

הרב: "עתון זה ניר שמדפיסים בדפוס. הוא - לא חרדי. מי שעומד מאחורי עתון, הם רק בני אדם. לא יותר מזה. יש כאלה שיש להם אינטרסים כאלה ואחרים..."

הנערה השואלת: "אינטרסים להרחיק אנשים מהתורה..."

הרב אמנון יצחק: "לא. הם לא התכוונו דוקא לזה. הם התכוונו רק להרחיק כמה ספרדים או כמה אשכנזים מכמה בנינים. עיקר הבעיה היא 'מידות'. יש בבני אדם מידות לא טובות שצריך לתקן אותם.

השואלת: "אבל זו כנופיה ענקית... לא אדם אחד..."

הרב: "נו אז מה? לכולם יש מידות! לך אין מידות? לכל אחד יש מידות. או טובות או רעות. גאוה, זה טוב, או לא טוב"?

השואלת: "תלוי"!

הרב: "וענוה זה טוב, או לא"?

השואלת: "גם זה תלוי".

הרב: "מה שתלוי נופל.."

הקהל פורץ בצחוק

הרב מבין שהשיחה עוברת לפסים אישיים ושהפסילה היא כלפיה, כמי שיצאה בשאלה וממקד אט אט גם את התשובה בשואלת:

"צריך לבדוק מאיזה סבה לא רוצים אנשים מסוג מסוים בבנין מסוים. יש מי שאומר שאם ירצו זה יפגע בתרבות ובאופי של אותה שכונה. כשמתחתנים, בדרך כלל, גם אז הרי כל עדה מעדיפה את העדה שלה...זה אותם מנהגים, אותם מאכלים, אותו אופי. יותר קל לו להתחבר. זה חשבון. מוצדק, או לא? אבל לא לגמרי פסול. אם היו שואלים אותך את מי את מעדיפה בבנין שלך, כאלה או כאלה, בעלי השכלה כזו, או כזו"?

השואלת: "לא איכפת לי. כל זמן שהם שומרים על הנקיון הכל בסדר".

הרב: "נקיון משלמים ועד הבית ומנקים את כל הבנין. אבל לכלוך רוחני שיכולים הדיירים להשאיר, אף מנקה לא יוכל לנקות אותו. ואם היו שואלים אותך איזה גילאים שיגורו בבנין שלך מה היית מבקשת"?

השואלת: "חבר'ה צעירים כמובן..."

הרב: "ומה על הזקנים, הם ישארו בלי בית"?

הנערה: "זו לא אותה דוגמא".

הרב: "למה? את בוחרת גילאים והם עדות וצבעים... אחד מבין כך והשני אחרת. את כצעירה, לא רוצה לגור בבית אבות, נכון? וגם הם אומרים אנחנו לא רוצים לגור עם כזה".

השואלת: "הם לא מכבדים אותנו בתור בני אדם ואנחנו עושים שטויות בגלל זה".

הרב: "אם היית נשואה, עם ילדים קטנים והיה מתברר שיש בשכונה חבורה שעושה דברים שלא יעשו, היית מזהירה את הילדים שלך מפניהם"?

הנערה: "הייתי עושה את זה בצורה מכובדת. אני לא אראה להם שנאה".

הרב: "אם היית שומעת על חבורה שעושה כך וכך, לא היית מזהירה את הילדים שלך, לא בשביל להשמיץ אותם, אלא כדי להזהיר את הילדים מפני הסכנה"?

הנערה: "אפשר לעשות את זה בדרך חיובית. אנחנו לא סכנה..."

הרב: "את בחרת לחזור בשאלה. את יודעת מה זה סכנה רוחנית? בזה אפשר ליפול בלי להרגיש אפילו...לפעמים זה פתוי נח, כל כך נעים כל כך טוב. זה מושך. זה רק דבורים...ההורים לא יכולים להציל את כולם אז הם לפחות עושים איזושהי פעולה להרחיק מהם את הסכנה. איך את יכולה לבוא אליהם בטענה:

למה לא מקרבים אותנו"?

הנערה: "אבל לא להתיחס אלינו כמו אל זב....."

הרב: "אם לא הייתם גורמים נזק לילדים שעליהם מפחדים, אף אחד לא היה אומר מלה. כשהולכים ברחובות תל אביב אף אחד לא אומר לחילוני מלה. הוא לא מהווה כזאת סכנה לילדים. אבל בן אדם שגר בשכונה וכל יום שומעים את מעלליו של הבן אדם, זה מהווה סכנה. את הילדים שלו הוא בקושי מצליח לחנך. הוא רוצה להתגונן. אם היית אומרת, יש לנו נפילת בינים, נכנסנו ל"כיס אויר", אנחנו עוד מעט נתאפס, יכול להיות שזה היה אחרת. אבל אם מתריסים ועושים גם מעשים מקולקלים, אז מה את רוצה שיעשו".

כאן מעבירה, בלי משים, גם השואלת את השיחה לפסים אישיים ברורים:

"שלא יבואו אלי במלחמה. למה לבוא אל הנוער הזה במלחמה"?

הרב: "אף אחד לא יוצא למלחמה. זו הגנה. בכל מקום בעולם ולא רק פה, כשחברה מרגישה שמצב מסוים מהווה איום, מחליטים להתגונן. גם המשטרה לא מרימה, בדרך כלל ידים - (חוץ מבגוש קטיף ועמונה) - עד שהשוטרים מרגישים שהם בסכנה. אותו הדבר כאן. אם את רוצה אני מוכן להתפלל עבורך שתשובי בתשובה שלמה. רוצה"?

השואלת: "בטח, בטח".

הרב: "מה שמך"?

השואלת: "מיכל בת מזל".

הרב: "מיכל בת מזל, תזכי לשוב בתשובה שלמה ושאת הכח שלך בדבור תפני בשביל אותם אלה שירדו מהדרך, שישובו איתך בתשובה".

קולה של הנערה נבלע בצבור הגדול הצועק:

אמן. ומוחה כף.

הנערה, אינה מסתפקת בכך ומבקשת להודות לאביה על כל מה שעושה לזכוי הרבים.

הרב: "את רואה מאיזה בית באת? תעזרי לאבא שלך בזכוי הרבים..."

השואל הבא, אף הוא צעיר לימים, מבקש גם הוא את התיחסות הרב לתופעות המבטאות בעיניו 'שנאת חנם'.

השואל: "עד לפני שנתים היה נהוג אצלנו בישוב שהמועצה משלמת חשמל למוסדות דת. בנוסף לכך, יש מספר כוללים שממתי שהיו הבחירות האחרונות כאן, הפסיקו להם את כל ההקצבות הכספיות. יש כאן אנשים במועצה שנוסעים ברכב מאד מהודר, אפילו עם DVD באוטו והשאלה היא, אם זה יותר חשוב מלמוד תורה ומתשלום החשמל ללומדי תורה? אצלנו בבית כנסת היה החשמל מנותק במשך חדש שלם והם נסעו במכוניות פאר. דבר נוסף: יש כאן שנאה חזקה מאד בין ספרדים לאשכנזים. אולי הרב יתן ברכה לאשכנזים שלא יהיו נגדנו ותשרור כאן אחדות ושלוה..."

הרב אמנון יצחק: "אתה לא מצפה ממני באמת שאני אקבע מה יעשו עם הכספים של המועצה. יש לכם אפשרות להחליף את המועצה ולתת את הכסף של המכוניות לכוללים. מה שנבחר בבחירות זה מה שיש. אם אתם חושבים שזה לא צודק, צריכים להעמיד צבור גדול שיבחר את מי שראוי להנהיג את הצבור כמו שאתם מבינים. להגיד מה יותר חשוב זה תלוי אם זה בא על חשבון זה או לא בא על חשבון זה. אם זה ברור שזה בא על חשבון זה, בודאי שזה פסול. אם אתה אומר באופן ברור שמוסדות מסוימים מקבלים חשמל ואחרים לא, בגלל צבעם, צריך להזמין אותם לבית דין ולהביא את הראיות.

לגבי אהבה ואחדות: זה שוב תלוי במדות. אם המדות הן פסולות ואנשים מרגישים עצמם למעלה מאחרים, הם תועבה, בעיני ה' יתברך. בדרך כלל בעלי גאוה שכאלה קשה מאד לשנותם. זה לא משנה מה צבעם. כל מי שמתגאה על הבריות הקב"ה ישפיל אותו. זה רק ענין של זמן. הבן אדם צריך לדעת, שאתה לא צריך להיות חביב ואהוב על אנשים אחרים, אלא חביב על הקב"ה. אם אתה עובד את הקב"ה, מה איכפת לך אם מעריכים אותך, או לא מעריכים אותך. אוהבים אותך, או, לא אוהבים אותך.

אני אתן לך דוגמא: אני עושה כמה פעולות וכולם יודעים מה אני עושה. לדוגמא פרסמו לפני כמה זמן בכנס ש"יתד נאמן' נתן לו חסות ראשית חוברת על ה-100 משפיעים, כביכול, בצבור הדתי והחרדי. בין המקרבים את הרחוקים לא הזכירו את שמי. יכול להיות שאני לא קרבתי יותר משנים...והם קרבו שלשה... יכול להיות שהם בדקו את זה...מה אתה מצפה שאני אעשה? שאני אגיד להם, שעשיתי קצת יותר מהם? שעשיתי ארבעה? ברור שמי שכותב את זה יש לו קנאה, צרות עין וזה מדבר בעד עצמו, לא צריך יותר מזה.

דוגמא נוספת: כולם צועקים, איך יש תועבה בירושלים, צריך לעשות משהו. אנחנו עשינו מעשה בסכום ענק, על 'מצעד הענוה' שעולה מאות אלפי שקלים, בשביל לקדש שם שמים ברבים וכל העתונים החרדים כותבים הכל, על כל מה שנעשה, חוץ מעל 'מצעד הענוה' ועשרים שנה לארגון שופר, שעשה בשביל כל הצבור היהודי והישראלי בארץ ובעולם. מלה וחצי מלה לא מוזכר. כאילו אין ארגון כזה, אין אדם כזה. בלי בושת פנים. אם יש אחד באיזושהי פנה שעשה משהו בענין ומוציא פשקויל כתוב עליו, אבל אנחנו לא קיימים. כל המדינה יודעת שיש 'מצעד הענוה', אבל שום אזכור בעתון חרדי. מה אתה מבין?

דוגמא נוספת: שום משרד פרסום ויחצנות חרדי או דתי, לא נותן מודעות ל'ארבע כנפות' ו'שופר ניוז' כלל. כאילו אין עתון כזה בעולם. זאת אומרת שהאינטרסים שלהם הם לא האינטרסים שלנו. לא יראת שמים מנחה אותם ולא טובת הצבור והכלל. אין להם בעיה להתעלם מקבוצה ומעם שלם אפילו, בלי שום בעיה. אלה טיפוסים בעלי מידות נחותות. לי, זה לא עושה כלום. אני ממשיך וממשיך ומי שיגיד כן, יגיד כן. ומי שיגיד לא, יגיד לא. מה זה מענין אותי??

אברהם אבינו, קבל הסכמה מהעולם למעשיו?

מחיאות כפים רמות מן הקהל.

'ארבע כנפות' גליון מס' 112

השואל

גפרית ואש מהשמים

שום דבר אצל הקב"ה לא בא בחנם. הכל עם חשבון. אתם יודעים מה קרה בסדום ועמורה? הקב"ה שפך עליהם אש וגפרית מהשמים. מה שופכים עלינו עכשיו? אש וגפרית מהשמים. "ירושלים אינה סדום"! - את הדברים הנוקבים הללו נשא הרב אמנון יצחק בהרצאה שקיים השבוע בעיר לוד.

מאז הכריז הרב אמנון יצחק על קיום 'מצעד הענווה' בירושלים תופס ענין בעלי הגאוה הרוצים לטמא ולטנף את ירושלים מקום מרכזי בתודעתם של משתתפי ההרצאות. מאז המלחמה בצפון מבקשים משתתפים בכל הרצאה לדעת למה ועל מה באה עלינו הרעה הזאת.

הצעיר האדמוני שהעלה את נושא 'מצעד התועבה' המתוכנן לעוד שבועים בירושלים, לא נראה כסתם סקרן המתענין בתשובות הרב לשאלות שמציקות לו בנושא. הופעתו נראתה יזומה, שאלותיו מתחכמות ואם אתם סומכים על חושיו של כותב שורות אלו המזהה מרחוק אנשי תקשורת ובמיוחד את אלה האורבים, הרי ששכנו של הג'ינג'י להרצאה לא היה אלא עתונאי שבא להעלות על הכתב את 'הגיגיו' של האיש ואת נסיונותיו להתריס ולהתגרות. לא הרב אמנון יצחק, אימת התקשורת החילונית, יפול לרשתו וגם באשר להעלאת הדברים על הכתב, הנה 'עולם התשובה' מקדים אותו.

אחרי שבהרצאתו הרחיב הרב אמנון יצחק בחובת המחאה נגד גסי הרוח והלב ובמשימת הקדש שהוא נטל על שכמו לקדש שם שמים ברבים ולדרוש את כבוד ה' וקדושת משכן כבודו - ירושלים, קם האדמוני ובקש להציג ולהציק בשאלה: "כבר הרבה שנים שיש את הדבר הזה, בתל אביב, באילת. רק עכשיו כשבאו לירושלים יצאתם ב'מצעד הענווה', מה נזכרתם עכשיו? פעם היה מותר והיום אסור"? (נראה בו, בג'ינג'י כי הוא מבטא דאגה של מארגני 'מצעד התועבה' מהתגובה הלא צפויה והמפתיעה בצורת 'מצעד הענווה')

הרב אמנון יצחק: "אנחנו לא רודפים אחרי אף אחד ומי שרוצה לחיות, איך שהוא רוצה לחיות, זה ענינו. הפרהסיה אמנם שייכת לכולם, אבל אם אדם עושה דברים לא ראויים במקום שהוא מגדיר אותו 'עיר החטאים' (תל אביב) זה ענין שלו ובתנאי שהדברים לא נעשים להכעיס. הם לא עושים את זה כפרובקציה, אלא כי כך, בזוהמה הזאת, הם חיים כל השנה".

השואל: "ולירושלים הם באו להכעיס"?

הרב: "בודאי. אף אחד לא היה מעז לעשות מצעד טמא שכזה בותיקן, או במכה. בודאי שאסור לתת לעשות דבר כזה בירושלים, המקודשת לכל הדתות".

השואל (קושר עצמו אט אט לענין)**:** "אבל אנחנו במדינה דמוקרטית"?

הרב אמנון יצחק: "אז מה אם אתה דמוקרט, אתה יכול לעשות, בשם הדמוקרטיה מה שאתה רוצה".

השואל: "אבל זה במסגרת מה שמותר לעשות..."

הרב: "במסגרת מה שמותר צריך גם להתגונן מפני זה ולמחות.. זו גם דמוקרטיה, בינתים".

השואל: "אז למה לא מחיתם עד עכשיו".

הרב (בלגלוג)**:** "היינו עיפים. עכשיו התחזקנו..."

הקהל פורץ בצחוק ומוחה כפים.

הרב: "עכשיו שהם באו לירושלים זה כמו להכנס לבית הכנסת ולחלל אותו במעשים מזויעים. כל אחד מבין שלעשות את זה בבית כנסת זה הדבר החמור ביותר... בית כנסת וירושלים זה מקום של קדושה. ואם באים לפגוע בקדושה הזאת כולם מבינים שזה נעשה להכעיס. כנגד זה החלטנו לתת הפעם את ה'קונטרה'. אבל 'מצעד הענווה' יערך בדרך מנומסת, כיאה לאנשים שומרי תורה, אפילו לא בפרהסיה אלא במקום סגור תוך שמירה על כל דקדוקי הצניעות, לא נעשה פרובקציות כמו שהם עושים. נתיצב בשקט באצטדיון טדי, נגיד מה שיש לנו להגיד, נתפלל בשביל עם ישראל ונבקש גם עליהם שיזכו לחזור בתשובה".

כאן עובר השואל לחלק ה'מלומד' של שאלותיו המתגרות. הוא 'מתענין' ביחס התורה לגסי הרוח וגועלי הנפש וחמלתו נופלת על מי שלדעתו נולד להתחיב בכרת"... מה רוצים מהם, הם נולדו כאלה" - מתעורר בו פתאם כך רגש הרחמנות היהודי...

הרב אמנון יצחק: "אף אחד לא נולד ככה..."

האדמוני: (כמי שסובר כי הנה הוא מניח את המלכודת וצד את צידו)**:** "מאיפה אתה יודע"?

הרב: "כי התורה לא אוסרת דבר שנברא בטבעו של האדם. התורה לא תגיד לבן אדם אל תטפס על הקיר. הוא מטבעו לא יכול לטפס על הקיר ולכן לא אומרים לו אל תטפס. אבל אם התורה היתה אומרת לו: אל תלך ברחוב, פרוש הדבר שהוא מטבעו יכול ללכת ברחוב, אבל התורה אוסרת עליו ללכת. אם התורה קובעת שדינם של גועלי הנפש הוא כרת, סימן שהאיסור אינו נגד טבעו".

הג'ינג'י: "איפה בתורה אתה רואה את זה"?

הרב אמנון יצחק: "צריך להכיר את התורה כדי לדעת מה היא אומרת...."

מחיאות כפים בקהל.

הרב: "התורה מכנה אשה בלשון נקיה וקוראת לה "לחם", "... את הלחם אשר הוא אוכל זו אשתו". נו, הלחם שלך, זו האשה? אבל מי שלומד תורה יודע שאשה היא 'לחם'. אתה צריך לדעת ש'גזל ועריות נפשו של אדם מחמדתן'. לכל אדם נורמלי יש נטיה לגזל ולעריות. ואף על פי כן, או דוקא משום כך, התורה אוסרת אותם. אם יש לי נטיה להיות גנב זה מותר, בעיניך? מחר יעשו גם הרוצחים מצעד ויקראו לו 'מצעד החמלה'..ולמה חמלה? הם פשוט סלקו אותו מהעולם, חמלו עליו שהוא רואה את כל הרע בעולם ורצחו אותו... הגנבים יבואו ויקיימו את 'מצעד השמחה'. למה שמחה? - כי הם רוקנו את הבית ועכשיו צריך פחות לשמור עליו. שמחה ממש...

באים אלה שעושים מעשים שלא יעשו ומתגאים בהם. במה הם מתגאים? זה הרי בושה וחרפה שבמשך כל השנים הם החביאו אותה בארון ועכשיו הם מתגאים בה? ירושלים היא עיר הקדש. כשרצו לקיים את המצעד הראשון בעיר, ראש העיר הרב לופליאנסקי התנגד למצעד ונעשה הכל כדי לבטל אותו.. בא הבג"צ והחליט שצריך לעשות אותו. והגסים האלה לא הסתפקו והחליטו להזמין לירושלים את כל המופקרים מהעולם. גן חיות ולא תנכי..."

הקהל מגחך.

הרב: "ירושלים היא חלילה 'לאס וגאס'? היא 'שיקאגו'? היא 'ברלין'? תלך לשם! כולם יודעים מה יש שם ותצעד כמה שאתה רוצה. אל תחזור! סע בכיוון אחד"!

הקהל צוחק...

הרב: "מה מזמינים את כל המזוהמים האלה לכאן? חסר לנו צרות ממה שיש לנו כאן? הואתיקן קרא לכל הנוצרים לא לבוא. ראשי האיסלם קראו לכולם לא לבוא. ורק אצלנו יבואו. רק אנחנו

לא יודעים מה זה קדושת ירושלים? אנחנו לא יודעים מה זה גורם בשמים? אתה רוצה שהקב"ה, חס וחלילה, יביא עלינו עוד טילים? שום דבר לא הולך בחנם, לכל יש חשבון. אתה יודע מה קרה בסדום ועמורה? הקב"ה שפך עליהם אש וגפרית מהשמים! מה שופכים עלינו עכשיו? אש וגפרית מהשמים. ירושלים אינה סדום"!

הקהל מגיב ברעמי כפים כרעמי טילים ומרגמות.

השואל הבא, אימץ את זיקת הגומלין עליה הצביע הרב אמנון יצחק, בין מביאי התועבה לירושלים, לבין הגפרית והאש הנשפכים עלינו:

השואל: "רציתי לשאול אותך מה ביכולתנו לעשות כדי להרחיק את הגזירה מעל ישראל? המשפחה שלי מהצפון, אחד מהטילים פגע אצלנו בבית, המשפחה ברחה משם. רציתי שתבקש מהקהל קצת זכויות לעם ישראל שתתבטל הגזירה מעלינו".

הרב אמנון יצחק: "עוד לפני 14 שנה, בקלטת 'שלום עם ערפאת' אמרתי ש'מכת השנאה של המחבלים לא תפסק אלא תתוסף כמו נחל המתגבר..' פעם היו זורקים עלינו אבנים. **והסתגלנו**. אחר כך זרקו בקבוקי תבערה **והתרגלנו**. אחר כך ירו בנשק קל **והסתגלנו**. ירו בתת מקלעים וגם לזה **הסתגלנו**. התחילו פגועים **והסתגלנו**. מתאבדים **והסתגלנו**. אחרי זה קאסמים וגם לזה **הסתגלנו**. אחר כך טילים וגם לזה **נסתגל**. אחר כך מלחמות וגם לזה **נסתגל** ולבסוף גוג ומגוג ואפילו לזה **נסתגל**. לכל אנחנו **מסתגלים**.

ולמה זה?

כי "קול דודי דופק, פתחי לי אחותי, רעיתי, יונתי, תמתי", בכמה לשונות של חיבה הקדוש ברוך הוא מבקש מאתנו: 'פתחי לי, פתחי לי'. הוא **דופק בדלת** ולא שומעים. **דופק חזק** יותר ולא שומעים. עוד **יותר חזק** ולא שומעים ועוד **יותר חזק** ולא שומעים, עד שהוא **פורץ את הדלת** ונכנס ואומר: **אני כאן!**

הוא דופק ומבקש: 'פתחי לי', תפתחו את הלב, תחזרו בתשובה, **בהתחלה** רק אבנים ולא מבינים. **אחר כך** בקבוקי תבערה. עכשיו אתם מבינים? גם לא. ירויות **ולא מבינים**. פגועים **מבינים**? - גם לא. מחבלים מתאבדים - עוד לא. אלפי קסאמים - **לא מבינים**. אז אולי טילים? = גם לא. מלחמות - לא. לא נותר אלא גוג ומגוג כדי שנבין..

יש דרך אחת שלא נסבול את כל הצרות. אם במקום להסתגל לקטיושות ולטילים, לסקאדים ול'שיאהב 2 ו-3' שהם בדרך, נסתגל לתורה ולמצוות, שהרי ה' אמר "והייתם לי סגלה" - אם תהיו לי סגלה לא תצטרכו להסתגל לכל אותן צרות. עשרות שנים הקב"ה רומז לנו. איך אנחנו יודעים שזה גזירה? כי כתוב "ונתתם ביד אויב". **אומר רש"י:** בשעה שקוברים את מתיהם, שזו מצוה גדולה, אז, בעצומם של פעולות הקבורה, הם נופלים ביד אויביהם, על זה נאמר הפסוק הזה "ונתתם ביד אויב". את גופות הארבעה שנפגעו בטנק הראשון שרדף אחרי חוטפי החיזבאללה בלבנון, לא יכלו לחלץ מהטנק. החיל הראשון שיצא לחלץ אותם הוא עצמו נפגע. זה "ונתתם ביד אויב" רח"ל וזו ראיה שאנחנו בגזירה.

את הגזירה ניתן לבטל רק על ידי תשובה. אם לא עושים תשובה ולא מבינים מה ה' רוצה לא יעזור לנו שום דבר.. אתה יכול לכתוש את רבוע המות, לפוצץ בונקרים מבקר עד ערב. תהרוג אחד יקומו שנים, תהרוג שנים יקומו ארבעה, כמו מכת צפרדע במצרים.. בן לאדן אחד, נסראללה אחד, תראו מה עושים בעולם. אחד.

אבל יכול אחד גם לזכות את כל העולם. אם כולם יחליטו שרוצים לזכות ויסגלו לעצמם תורה ומצוות, לא צריך יותר לדפוק בדלת. כשאבא שלך דופק בדלת בבקר אתה יודע שהוא רוצה להעיר אותך לתפילה. ואם אתה ממשיך לשכב במטה? - הרי אבא שלך ימשיך לדפוק ולדפוק. בשביל מה? תקום, תתפלל. ואפילו אם אחר כך תחזור לישון. קודם כל תעשה משהו. הבן אדם לא מבין, נופלים עליו טילים והוא מחפש עצות, "תעשה ככה ותעשה ככה. תפציצו... תגמרו אותם. אבל כמה אתה יכול"? נגיד, אלפיים גיחות. נו ויש נסראללה? יש! יש לו עוד טילים? יש! הוא ממשיך לאיים שיגיע לתל אביב? - מאיים! "קול דודי דופק". הוא שליח רע, אבל בא לעורר אותנו. כשהקב"ה משחרר את הרצועה הוא משחרר אותה ואם אנחנו לא מבינים בקטן, הוא מביא את זה בגדול. תארו לכם ח"ו הם יפגעו בכימיקלים בחיפה, אתם יודעים כמה יכולים למות? מאה אלף, מאתים אלף. אין לו מה להפסיד. זה לא הוא, זה הקב"ה. זה הכל.

כי אנחנו מפקירים את חיינו, חיים באורחות של גוים, לא מתקרבים לתורה וליהדות. בשביל מה הקב"ה נתן לנו את הארץ, בשביל שנבוא בפלטרין שלו ונעשה מעשה גוים? הוא פנה את הגוים בשביל שנבוא ונהיה כגוים? הוא נתן לנו את הארץ כדי שנשמור חוקותיו. הארץ הזו, אם עושים רצון ה' היא שומרת עלינו, אבל אם לא היא מקיאה את היושבים בה.. לכן כל אחד צריך בימים אלה לחזק ולהתחזק. כמה שיותר להפיץ תורה..

אנחנו מבקשים לכנס 22 אלף איש כדי שיהיו כמה שיותר זכויות לעם ישראל. לעומת החטאת הרבים, לזכות את הרבים. כמה שעושים יותר נגד, אנחנו נעשה בעד".

השואל: "אני יודע מהקלטות שלך שכל מה שקורה לנו זה רק אתות. מה אנחנו יכולים לעשות ברגע זה ממש כדי לפייס את אבא שבשמים"?

הרב: "אם אני עכשיו רופא והמצאתי נסיוב נגד מחלה ואני אומר לאנשים: התרופה נמצאת אצלכם ובכל זאת הם לא רוצים לקחת, מה אני יכול לעשות? אני מודיע לכולם: הרפואה נמצאת אצלכם, כל אחד יחזור בתשובה לעצמו ואם יוכל להחזיר בתשובה גם את חברו מה טוב והכל הכל נמחק.. אני לא שולט על האנשים להפוך אותם. אני יכול לדבר, לשכנע, להשיא עצה. ההחלטה בסוף היא אצל האדם. אם הוא ירצה מה טוב, לא ירצה - "קול דודי דופק"...!

'ארבע כנפות' גליון מס' 113

השואל בענין המלחמה בצפון

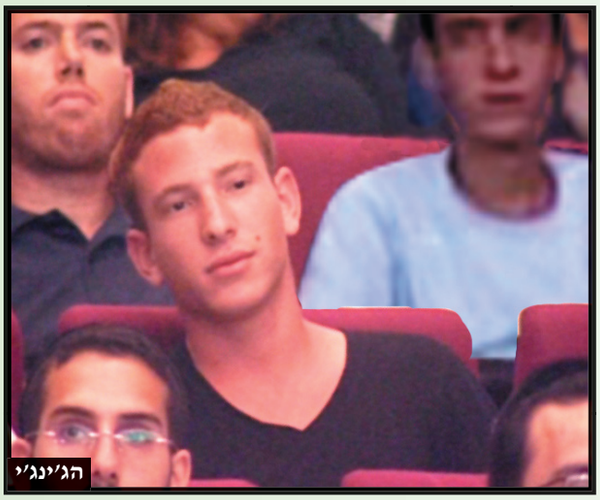

הג'ינג'י

כחנו באחדותנו

אולמי השמחות הגדולים והיוקרתיים הופכים גם הם בימי בין המצרים שבהם לא עורכים שמחות, לאולמות הרצאות להתעוררות והתקרבות ליהדות. באולמי 'רסיטל' בתל אביב, הנחשב בין ה'נוצצים', הוכיחו השבוע למעלה מאלף המתכנסים להרצאתו של הרב אמנון יצחק, כי 'לא על הלחם לבדו יחיה האדם' ושעם ישראל מתכנס בהמוניו כדי לטעום את טעם התורה לא פחות משהוא בא אל אולמות אלה כדי להנות מהמנות המוגשות בשמחות הנערכות בהן.

מטבע הדברים עסקה עיקרה של הרצאה במצב הקשה שעם ישראל נתון בו והמלחמה שהוא נקלע אליה בצפון. לפני שהשיב לשאלות המסתעפות מהמערכה שאנו נתונים בה אמר הרב אמנון יצחק כי שנת תשס"ו שאנו מצויים בה עולה בגמטריה: "וישב ממנו שבי"...

השואל: "אני יודע שיצר הרע פועל בעיקר לבטול תורה. לבזבוז זמן חשוב. התקשורת מבטלת את הזמן שלנו בעוד מבזק, עוד עדכון. בעיקר בצפון, התושבים צריכים לדעת כי התבצרות סביב התורה היא הערובה להנצל מכל רע, בימים אלה. בלשון מליצית אולי מותר לי להציע, שכמו שצה"ל מפיץ אגרות מהאויר בלבנון, כך צריך הרב למלא את האויר באגרות קדש ובדיסקים לטובת המשפחות בצפון..."

הרב אמנון יצחק: "אני חייב להגיד לך שקבלתי כמה הודעות מתושבי הצפון שמאז שהתחילה המלחמה באזור שלהם והיו נפילות של רקטות, הם נזכרו בקלטות שלי שבהם אני מתיחס למקרים הקשים הללו וקבלו על עצמם לחזור בתשובה. הם הודיעו לי שאחרי מה שהם רואים שזה לא רק לא מפסיק, כמו שהבטיחו לנו, אלא ממשיך והולך ומתגבר, כמו שאמרתי שמכת השונא תלך ותתגבר ולא יהיה שלום עם המחבלים, הם החליטו לנקוט בצעד ממשי ולעשות תשובה. לא מדובר באחד ולא בשנים. זה עובד".

השואל: "אבל התקשורת לא מראה את זה. השאלה שלי איך מראים את זה יותר, כדי שישפיע על רבים נוספים לחזור בתשובה"?

הרב: "גם את זה הסברתי כבר בקלטות שאין ענין לתקשורת להראות שיש חזרה בתשובה. יש לה ענין להראות את תרבות אומות העולם ומה דעתן של אומות העולם עלינו. מה שנאמר "ובגוים לא יתחשב" ו"עם לבדד ישכון" זה לא מקובל אצלה. אנחנו צריכים להתחשב רק במה שהתורה אומרת. אם נעשה את זה, בטוח שהקב"ה יהיה לצדנו ולימיננו. אפילו אם העולם כולו יהיה נגדנו וה' יהיה אתנו, מי יוכל לנו?

ואם, חלילה, כל העולם יהיה אתנו וה' יהיה נגדנו, מה יועיל לנו? צריך להיות תמיד בצד החזק שהוא הקב"ה".

השואל: "אבל הנושא של הפלגנות בתוכנו, גם בתוך הצבור שומר התורה והמצוות, עומד בעוכרינו. למדנו לפני כמה שבועות במסכת יומא שנלמדת עתה במסגרת 'הדף היומי', שאם עם ישראל מאוחד, אפילו ה'סיטרא אחרא' מלמד עליו סנגוריה לפני הקב"ה. השמאל משתמש בפלגנות הזו ותורם לה כשהוא מכנה חלק מהצבור בשם 'סחטנים' והאחרים לא. הוא תורם לפלגנות הזו והצבור שלנו נופל במלכודת הזו. זה משפיע על כל חיינו..."

הרב: "אם היתה אחדות בעם ישראל היינו נגאלים מיד. אבל אנחנו בגלות גם ביננו לבין עצמנו. אם רוצים שיהיה מלך בישורון, כלומר שהמשיח יבוא ויגאל את כל העולם, זה יקרה כשיתאספו ראשי עם יחד עם שבטי ישראל. כשלא תהיה פלגנות יבוא מלך המשיח. אחרי כל 98 הקללות שהן קשות ביותר נאמר : "אתם נצבים היום". איך אפשר להגיד "אתם נצבים היום", באותו היום? אלא שהדגש גם כאן הוא על "כלכם". אם "כלכם" ביחד, "אתם נצבים" אפילו שכל העולם נגדכם. המדרש אומר למה הדבר דומה? אם יקחו חבילה של קש כרוכה, אפילו שכל קש בפני עצמו הוא שביר ויתנו אותה לגבור לשבור, הוא לא יוכל לשבור אותה כי מדובר באגודה אחת. אבל אם כל קש בנפרד, אפילו ילד קטן יכול לשבור אותו.

אם אנחנו חלשים כשכל אחד לעצמו, כאשר אנחנו מאוחדים, כולם יחד, כל העולם כולו לא יכול לשבור אותנו. אפילו שעם ישראל כולו מתחברים יחד לעבודה זרה, שזה הדבר הגרוע ביותר שיכול להיות, אומר הקב"ה "הנח לו". אי אפשר לגעת בהם כי החבור שלהם שומר עליהם. מתי יש כח למקטרג, לשטן לפגוע? כשיש פרוד. כשיש חבור ואחדות אין לו כח לשלוט. אם מתחברים לטובה, הכח שלנו גדול בכפלי כפלים.

זו אחת הסבות שעשינו את הארוע הזה באצטדיון טדי, לכנס 22 אלף איש מכל שכבות העם יחד. באים מכל גווני הקשת, כולם יחד, כשהמכנה המשותף הוא הרצון לשמוע בקול ה'. אבל מה לעשות שיש כאלה שיש להם אינטרסים אישיים שעולים על האינטרס הכללי?

אדם שיוצא מדרשה, מהרצאה, צריך לקחת את הדברים איתו, להפנים אותם ולשוב אל ה', כל אחד לפי כחו. טיפה ועוד טיפה ועוד טיפה מצטרפים. כך החבור והמכנה המשותף גדלים ומתרחבים. זו האפשרות שלנו להתמודד.

הנה במלחמה, אפילו שיש פרוד ודעות שונים ואפילו שיש אנשים שהאחד כנגד השני, ברגע שיורים עלינו, אנחנו מתאחדים ואין הבדלים. כולם תומכים, עוזרים, פועלים. אין זמן למחלוקת. כולם ביחד. למה אנחנו צריכים שהאויב והטילים יגרמו לנו להתאחד? צריך לותר על ה'מידות', לותר האחד לשני, לחשוב קצת על הזולת, להכיר טובה לכל אדם. אין אדם שאי אפשר להכיר לו טובה. אין אדם שלא תורם משהו לתורה. אבל אם אדם הוא אנוכי ובעל אגו גבוה והוא רוצה רק שכולם יעריכו אותו ויתייחסו אליו, זה גורם לפרוד. אם כל אלה ירדו נוכל להתאחד".

השואל: "אם הרב יוכל תמיד להדגיש את חובת אחדות הזו בעיקר לצבור שלנו..."

הרב: "בודאי. חיבים לעשות את זה תמיד..."

בין שואל לשואל מוגשים לרב במעמד הזה שמותיהם של מפקדים ולוחמים, הנמצאים בחזית, שבני משפחותיהם באו להתחזק בהרצאה ולבקש ברכה עבורם. הרב מברך, הקהל משיב ב'אמן' והשואל הבא עובר מענין לענין באותו ענין:

השואל: "אני בא מהצפון. הרב אמר בהרצאה שאם מישהו צריך להפגע הוא יפגע בכל מקום שיהיה. אני רוצה להבין, בין אם הוא צדיק ובין אם הוא רשע"?

הרב אמנון יצחק: "קודם כל אף אחד לא יכול להמלט. ראינו כאלה שברחו מהמלחמה בצפון ונהרגו בתאונת דרכים בדרך חזרה. ראינו גם משהו שנמלט למקלט ונהרג שניה לפני שנכנס אליו. זאת אומרת שאין מקלט ואין מפלט מגזרתו של הקב"ה. מי שצריך למות, הרגלים שלו יובילו אותו אל מקום המיתה. מי שלא צריך למות אפילו יהיו טילים מצדו הוא ישאר חי ושלם. אדם שמאמין ובוטח בה' ועושה רצונו, סכויו טובים יותר ממי

שלא, כי למקטרג יש כח. בשעת סכנה יש פעמים שהמשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע. אדם שנמצא בסביבה חשופה או שאינה 'אכותית' מספיק על פי התורה והמצוות, עלול להכנס לסכנה שגם הוא יפגע. זה אם הוא לא צדיק גמור. צדיק גמור גם אם ימצא בגיא הינום לא יפגע. "אם ה' לא ישמור עיר" לא יעזור דבר. יש שומרים, יש מטוסים, יש הפצצות, אבל מאות טילים מגיעים. אבל אם ה' רוצה שמאה טילים ואפילו מאתים, לא יפגעו באדם, הם לא יפגעו בו. אם הוא רוצה טיל אחד יכול לפגוע בעשרות. הכל לפי רצונו. צריך לדעת שאדם שרוצה להבריח מעליו את הסכנה, זה לא ענין של לברוח, אלא להבריח את הסכנה. אם בורחים, מלאך המות רודף. יש דרך בדוקה אחת להבריח את הסכנה מעלינו - "שובו אלי ואשובה אליכם". אם תשמרו על גדרי הצניעות, עושים מצוות וממלאים רצונו, אין שום סבה שהוא ירצה לעורר אותנו.

להיפך - הוא יעניק וישפיע ברכה והצלחה. אם נהיה חכמים, נשתיק את מידת הדין במעשים. בנינוה, אף על פי שהיו גוים, הם חזרו בתשובה והקב"ה ביטל את הגזירה. אם גוים יכולים לחזור בתשובה והקב"ה מוותר להם על הגזירה, אנחנו, בניו, בודאי שיכולים. אבל העקשנות מובילה אותנו להגיד: עוד קצת, לא עכשיו, תיכף נראה. במקום לחוש ולמהר לעשות את רצון ה' מיד, מושכים עוד ועוד וזה, חלילה, גובה עוד חללים".

השואל: "לפי זה אם אני חוזר עכשיו הביתה וחוזר בתשובה ושומע אזעקה, אני לא צריך לרדת למקלט"?

הרב: "ההנהגה הנכונה זה לרדת למקלט. אדם אסור לו ללכת מתחת לסולם רעוע ולבית מט לפול. בשעת הסכנה יש מקטרג, אז אתה רוצה שיבדקו אותך אם אתה ראוי להגנה או לא? הרי ודאי שיכולים למצא שאתה לא 100 אחוז ומידת הדין תגבר. לכן אתה צריך לרדת למקלט ולהשמע להוראות".

השואל: "או להשאר באזור הזה ולהתפלל..."

הרב: "גם זו אפשרות..."

'ארבע כנפות' גליון מס' 115

"להשאר בעולם הזה ולהתפלל"

השואל

המלחמה שאחרי הפסקת האש

הפסקת האש לא הרגיעה את תושבי המדינה. מנין לנו? לא מסקרים מקריים, לא משיחות סלון אקראיות, אלא מהמפגשים הישירים, פנים אל פנים, מח מול מח ולב מול לב שעורך הרב אמנון יצחק מידי שבוע, עם האלפים הנמשכים, מתוך דחף פנימי להרצאותיו. זהו דופק העם.

ההרצאה ההמונית הראשונה, אחרי מפגן הרבבות באצטדיון טדי, נערכה בבת ים. האולם היה מלא ודחוס, הרבה מעבר לתכולתו המוצהרת ורוב המתכנסים אליו הביאו עמהם את רשומיהם מהמעמד האדיר של קדוש שם שמים והיו מוכנים לטול עליהם את כל מה שמתחייב ממנו. בצפון כבר הוכרזה הפסקת אש, אבל במצפון האנושי של המתכנסים היא ממשיכה להתנהל. הטנקים הפסיקו לנוע קדימה, התותחים לא רועמים, המטוסים לא חגים ממעל, אבל לעורף בבת ים, זה לא משנה דבר. את הדיונים במה שהיה הם עורכים מתוך מבט בחשש לעתיד, ממשיכים לנהל קרבות קשים עם עצמם המלווים בלא מעט התחבטויות, בטלטולים ובפחדים. בהרצאה של הרב אמנון יצחק הם מבקשים למצא מנוח לסערת הקרב הזו ובעיקר לדעת מה יקרה להם ולעם ישראל כולו במלחמת גוג ומגוג.

הרב אמנון יצחק: "יש לנו תסריט מה יקרה עד הסוף, השאלה היא איפה כל אחד מאתנו עומד בתסריט הזה. אתם יודעים מה יקרה בגוג ומגוג? שני שליש מהעולם ימות. אתם יודעים כמה זה? ארבע מליארד בני אדם. אתם מתארים לעצמכם באיזה נחלי דם מדובר? רק שליש ישארו וגם מתוכם רק מי שיהיה מצורף, בוטח בה' ומחזיק בו, יאמין בו למרות הדברים האיומים והנוראים שיראה, רק הוא ינצל. רוצים להנצל? תעסקו בתורה ובגמילות חסדים. שני אלה הם החבלים שמי שיחזיק בהם לא יוכלו עליו. רק מי שיקדיש עתים לתורה ויעשה חסדים עם בניו כדי להחזירם לאביהם שבשמים הוא שינצל. אומות העולם הצרו לישראל אלפים שנה בגלות, הרגו בנו, שחטו אותנו, רדפו אותנו, שרפו, עינו. מה לא עשו לנו? לקב"ה יש חשבון פתוח אתם והוא יסגור אותו. אבל אנחנו צריכים להיות ראויים לזה. הקב"ה אומר לנו: "שובו אלי ואשובה אליכם". למה למתוח את הקפיץ יותר מדי? קפיץ שמותחים אותו, כשהוא משתחרר, הרבה יותר כואב..."

השואל הראשון: "איפה יהיה גוג ומגוג, גם בישראל?"

הרב: "גוג ומגוג יהיה בכל העולם כולו ויגיע גם לישראל. אף אחד לא יברח. אף אחד לא ימלט. כתוב בספרים שאומות העולם יצרו ליהודים שנמצאים בארצותיהם ויגרשו אותם משם. כתוב גם ש-90%, רחמנא ליצלן, ימותו במדבר העמים. מה שאנחנו רואים היום אנטישמיות זה אפס אפסים מול מה שיהיה כאשר העולם יתלקח".

שואלת: "הכי בטוח בארץ"?

הרב: "הכי בטוח זה בתורה ובמצוות, איפה שלא תהיי. אבל אם בן אדם לא מחזיק בתורה ובמצוות אין מה שיגן עליו. הקב"ה אומר לנו שאם נחזיק בו הוא יציל אותנו. זה כמו שאבא עומד לעבור עם הילד שלו ביער. הוא אומר לו: אל תעזוב לי את היד ואני אוביל אותך בבטחה. אבל אם תעזוב, תהיה הפקר לחיות טורפות. איזה ילד יעזוב את היד של אבא? יש לנו אבא בשמים, הוא מודיע לנו מראש מה יהיה, הוא אומר שכל העולם יהיו חיות טורפות, תחזיקו בי ואני שומר עליכם! מי עוזב במקרה כזה את אבא ועוד אבא שבשמים"?

שואלת: "הרב מדבר על גמילות חסדים. אבל זה מאד קשה כאשר הסביבה שלנו כל כך מתנגדת. רק מבקשים לדבר על מצוה, לקרוא למישהו לשמור שבת, לעודד צניעות ונתקלים בהתנגדות קשה מאד. אז מה אפשר לעשות כדי להתגבר על ההתנגדות הזו ולגמול חסדים"?

הרב אמנון יצחק: "ככל שיש יותר התנגדות, גם השכר הוא יותר. ההתנגדות אינה צריכה להפריע לנו. אדרבא, זה מראה שסומכים עלינו מן השמים יותר. כשלוקחים אדם לטרונות לא נותנים לו ללכת, אלא לרוץ. לא נותנים לו לרוץ בשטח פתוח, אלא שמים לו מכשולות. הוא צריך לטפס, לקפוץ, לזחול. אם רוצים שיהיה חיל טוב הוא צריך לעבור את זה במאמץ ובהתנגדות. אם לא יעשה את זה כמו שצריך, כשתגיע השעה האמיתית, בעת מבחן, בלחימה האמיתית, הוא יכשל. כדי לעמוד בתשובה באמת, שהתשובה תועיל במצבים קשים, כמו מול מלחמת גוג ומגוג, צריך להיות אדם מוכן ומוכשר לעמוד מול התנגדות. התנגדות של סביבה, חברים וקרובים זה הרבה יותר קל מהתנגדות של אויבים".

השואלת: "מה הרב מציע לעשות במסגרת למוד התורה וגמילות חסדים שהם לדברי הרב חבל ההצלה"?

הרב: "אני חושב שהדבר הגדול ביותר זה לזכות את הרבים ולתת לאנשים להכיר את התשובה. היום אפשר לעשות את זה בדיסק, אפשר לעשות את זה בקלטת, בוידאו, להפנות לאתר אינטרנט, לסחוב לשעור. לעשות כל השתדלות שאנשים יכירו את האמת".

שואלת נוספת: "גם בשואה היו צדיקים, שלמדו תורה ועשו חסדים ומתו. כלומר, שום דבר פה לו בטוח! גם אם אתה מאמין ומתחזק מקפידים עליך"!

הרב: "קודם כל את צריכה לדעת שטוב למות צדיק, מלמות רשע. צדיקים שמתים הולכים לפחות לגן עדן ואם הם מתים על ידי גוים הם נקראים גם הרוגי מלכות. אבל את צריכה לדעת שמי שצדיק גמור לא נפגע ומי שלא צדיק גמור נתפס. בשעה שנגזרת גזירה על ישראל ניתנת רשות למשחית והוא אינו מבחין בין צדיק לרשע".

השואלת: "זאת אומרת שלי אין סכוי..."

הרב: "למה, לא? אם תחליטי עכשיו לחזור בתשובה שלמה, יחול עליך מה שהרמב"ם אומר שבמקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד. כיון שאת היית בעולם "ההוא" והחלטת לותר על הכל בשביל להכנס תחת כנפי השכינה, המצב שלך יותר טוב באותה שעה ממי שגדל בבית יהודי דתי כל הזמן".

השואלת: "ואם גדלתי בבית חילוני והקב"ה נתן לי את זכות הבחירה והוא מוביל אותי ביד, למה הוא מעניש אותנו כל הזמן. למה שלא יתקנו ויגידו לי שצריך לעשות אחרת"?

הרב: "כמה פעמים הוא העניש אותך"?

השואלת: "אני מדברת על עם ישראל, לא עלי..."

הרב: "ואני מדבר עליך..."

השואלת: (בהנאה) "איתי הוא באמת רחמן..."

הצבור גם הוא מביע הנאתו בחיוך..

הרב: "הוא מחכה לך הרבה זמן ואת מנצלת את זה... למה את לא מחזירה לאבא טובה ואומרת תודה".

השואלת: "אני משתדלת".

הרב: "איך משתדלת? במה"?

השואלת: "שומרת שבת..."

הרב: "תודה. גם אני לא נוסע באדום! תודה.

השואלת מחייכת במבוכה

הרב: "לחזור בתשובה זה ללכת על פי התורה ולכבד את אבא שבשמים שנתן לך חיים ורוצה לתת לך כל טוב בשני העולמות. למה לדחות את זה? למה להמתין ולצער את אבא"? הוא נתן לך לראות, לשמוע, נתן לך ל...לעוס מסטיק..."

השואלת מנסה להצניע את המסטיק שבפיה.

הרב: "תסבירי לי למה לדחות? למה לחכות"?

השואלת: "אולי בגלל הפחד להכשל..."

הרב: "את נכשלת עכשיו חפשי ומדברת על הפחד להכשל"?

השואלת: "אבל מקפידים אחר כך יותר".

הרב: "מי סיפר לך? ילד שמנסה ללמוד ולא הצליח במבחן זה פחות טוב מאחד שאומר שאין טעם שילמד, כי אולי הוא לא יצליח"?

השואלת: "אבל אני לא אקבל שכר על ההשתדלות".

הרב: "להיפך. רק על ההשתדלות מקבלים. ההצלחה זה לא ביד שלך. התפקיד שלך זה לנסות עד שתצליחי".

השואלת: "אז למה להקשות"?.

הרב: "זה לא קשה. רק למי שלא רגיל זה קשה. אדם שרוצה להתחיל ללכת חצי שעה ביום והוא לא רגיל, קשה לו. כי הוא רגיל לנסוע באוטו. בימים הראשונים זה קשה ואחרי שבועים הוא לא יכול בלי ללכת. מה קשה, לשמור שבת?"

השואלת: "הנסיונות. נותנים לך מחלות..."

הרב: "מחלות, זה תוצאה של עבירות. זה לא נסיונות".

השואלת: "אבל אנשים שחוזרים בתשובה ועושים את ההשתדלות שלהם, משלמים על העבירות. אם חזרנו בתשובה צריך למחול לנו על זה".

הרב (במלוא הסבלנות)**:** "נכון. אם התשובה היא אמיתית. אם את פוחדת ממה שעלול לקרות לך אם תחזירי בתשובה, ווי ווי, מה מחכה לך אם לא תחזרי..."!

השואלת: "אני לא רוצה לחזור מפחד".

הרב: "יופי, אז תחכי עד הסוף ומה יקרה אחר כך? ישאר רק פחד"!

הקהל מגיב בהתפעלות כמי שהפנים

השואלת: "אז איך אפשר לחזור מאהבה"?

הרב: "אין דבר כזה. זה בסוף, בסוף. זה חייב להתחיל מיראה".

שואלת: "זה סתם מאינטרסנטיות. אני אשמור שבת, כדי שהוא לא יפגע בי".

הרב: "נכון, כמו שאת שומרת את החוק. כדי שלא יפגעו ולא יעצרו אותך. את אוהבת לקיים את כל החוקים, הא.. את מס הכנסה? על מע"מ את מתה, לא"?

הקהל פורץ בצחוק

הרב: "חשמל ומים - בואו קחו עוד"!

שוב צחוק מתגלגל

הרב: "מתי תאהבי את החברה שמספקת מים? כשיסגרו לך את השיבר ולא יהיה לך לשטוף פנים. אז תביני כמה כדאי לשלם".

השואלת (בהבעת פחד)**:** "כבוד הרב, אז בסופו של דבר ישארו רק הנקיים, הטהורים? מי שבאמת צדיק אמיתי"?

הרב (מרגיע)**:** "את יכולה להיות ביניהם..."

השואלת: "טוב. אבל למה לכתחילה הוא לא ברא את כולם צדיקים וגמרנו"?

הרב: "את מכירה תנוק שנולד רשע? כולם נולדו צדיקים".

השואלת: "אבל יש תנוקות שנולדו בבית שמתאכזרים אליו ולא נותנים לו להיות צדיק.

הרב: "אז מה. היו גם כאלה שנולדו בבתים של צדיקים, כמו ישמעאל אצל אברהם ועשיו אצל יצחק והם יצאו רשעים. ורבקה נולדה אצל לבן ובתואל ויצאה צדיקה. אם אדם רוצה הוא יכול. יש בתים חילוניים שהבנים שלהם חוזרים בתשובה שלמה. אפילו שחנכו אותם כך".

השואלת: "החברה שלידי שואלת אם שוה לחזור מפחד"?

הרב: "כיף לחזור מפחד... כיף, כי ברגע שאת חוזרת, כבר אין פחד. הפחד קיים רק כל זמן שאת לא חוזרת. הקב"ה מסתכל עליך כל זמן שאת לא עושה מה שהוא רוצה ובינתים הוא לא עושה לך כלום. אבל יום אחד הוא עלול לעשות ואז נכנסים לפחד. רק שלפעמים זה מאוחר. החכמה היא לברוח מהעונש לפני. אדם שהולך לשיקוף ריאות ורואה שאין לו סרטן, הוא יודע שזה הזמן להפסיק לעשן. אבל אחד שהגיע לשיקוף ומצאו, מה יועיל לו אם יפסיק? זה לא חכמה אחרי. החכמה היא לפני. כשחוזרים אין סכה לפחד, אדרבא".

מלחמת גוג ומגוג אינה נותנת לקהל השומעים מנוח. אחרי התשובה המפורטת שקבלו השואלים הקודמים מבקש השואל הבא מהרב אמנון יצחק למצא לו בגמרא, רמז שהראו לו בעבר ונשתכח ממנו, על חלקה של אירן ומנהיגיה בחבלי משיח ובמלחמת גוג ומגוג. "הראו לי פעם משהו בגמרא עם השם של חומייני וחמינאי, שהוא היום אחד המנהיגים שם. והרי אחרי החיזבאללה עומדת אירן ויכול להיות שכל זה מתקשר"...

הרב אמנון יצחק מפתיע את הצבור ברמז מדהים:

"כתוב בגמרא שהיו שני אמוראים שאמרו ייתי ולא אחמנה. כלומר: יבוא ולא אראנו, כשהכונה היא שהם אינם רוצים להיות בתקופה שבה יבוא מלך המשיח בשל גודל הצרות ותוקפן. כתוב שאם ישראל לא עושים מצוות מרצון מעמיד עליהם הקב"ה מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירן בתשובה. כמו שהיה בזמן אחשוורוש שהמן אמר "להשמיד להרוג .. את כל היהודים, מנער ועד .., טף ונשים ביום אחד". שלש האותיות האחרונות במלה 'אח**מיניה**' הם אותיות '**המן**'. ושלשת הראשונות **אחמ**' הם ראשית שמו של אחמדניג'אד...הוא ההמן של ימינו, שאומר להשמיד את כל היהודים... והוא מכין לנו אטום. ביחזקאל ל"ח נאמר: ש"ביום ההוא יהיה רעש גדול על אדמת ישראל ואפילו דגי הים ירעשו ועוף השמים וחית השדה וכל הרומש על פני האדמה. יפלו הרים, יהרסו מדרגות וכל חומה לארץ תפול..." זה ממש תאור של פצצת אטום...!"

השואל

חשבון נפש צה"לי אמיתי

לא רק אצל יושבי אהל המחאה שבגן הורדים, בקרית הממשלה בירושלים, ממשיכה האש המלחמתית לבעור ולדרוש חשבון נפש לאומי, גם אצל לא מעט שומעי לקחו של הרב אמנון יצחק, מעוררת המלחמה האחרונה מחשבות וסוללת את הדרך לתשובה. כשהדברים מתהוים מחדש אלול, הם עוד תקפים הרבה יותר.

הנה, באחד המכתבים שהגיעו אל הרב באלה הימים, כותבת י.ת.ב. (השם שמור במערכת):

"במלחמה בצפון, נפל ללא קרב בידי שונאי ה' ועמו, גיסי האהוב יהודה ברוך גרינפלד ה' יקום דמו לעינינו במהרה. כאשר באים יסורים על האדם יפשפש במעשיו והנני מוכנה ומזומנה לקיים מצות עשה של "וְשַׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹקֶיךָ...". למדוני מורי, מורותי ורבותי שהתשובה מורכבת משלשה שלבים: חרטה, וידוי וקבלה לעתיד. את שלב החרטה אני עוברת כבר שנה לפחות ועכשיו הגיע זמן הוידוי. בהיותי בת 17 חשבתי שאני יודעת הכל יותר טוב מכולם. למרות שהתחנכתי שאסור לבת ישראל להתגייס לצבא - המצאתי לעצמי כל מיני היתרים ותרוצים, הצטרפתי לקורס חובשות קדם צבאי. ולאחריו התחלתי ובילתי בצבא שנתים נוספות מחיי. מאז עברו עוד 17 שנים. היום אני מתחילה להבין את עד כמה אנו נענשים על חטאים רבים. אחד מהם הוא עבירה על המצוה "וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קָדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה ...". אינני יודעת כמה יסורים עברתי אני וכמה עברו אחרים בגללי, בגלל אותם 27 חדשים שהייתי במדים. אני מבקשת מרבונו של עולם ומכל אחד ואחת שנפגעו ממני סליחה ומחילה. מכיון שאין הרבה סכוי שתעמוד בפני שוב ההתלבטות האם להתגייס לצבא, אינני יודעת איך לקיים את שלב "הקבלה לעתיד". "אבינו מלכנו חננו ועננו כי אין בנו מעשים - עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו" - היא מסיימת את מכתבה.

ללא ספק שמדובר מכתב נוגע ללב של אשה המתייסרת בעקבות מעשים לא מחושבים שעשתה בצעירותה והיא מבקשת את דרך התשובה לקבל עליה בעתיד תקון, על השרות ששירתה כאשה בצה"ל, בנגוד לדעתם של כל גדולי ישראל שהגדירו שרות שכזה כ'הרג ואל יעבור'. למסקנה כי היא זקוקה לקבלה לעתיד, על אף שמבחינה מציאותית היא אינה יכולה עוד לעבור על אותו איסור, היא הגיעה בעקבות נפילת גיסה במלחמה האחרונה ורגשי האשמה שהיא בחטאה גרמה למצב שאליו נקלענו.

א. היה עד לאחרונה אברך אך החליט לעזוב את אהלי התורה ולהתגייס לצה"ל. במלחמה האחרונה הוא שירת בפקוד העורף, שהפך מחיל מזולזל, הג"א בשמו הקודם, ל'יחידת עילית'... אפילו אצלו, בן התורה עד לאחרונה, התפתחה 'גאות יחידה' והוא האמין שהוא עשה צעד חשוב לטובת... העם ובעיקר לטובת עצמו ומשפחתו.

עד שהקב"ה הפגיש אותו, עם הרב אמנון יצחק ובדיוק בערב ראש חדש אלול.

זה קרה במסיבת הודיה שערכה, חנה חיה, גרת הצדק מהפיליפינים שנקשרה ברב אמנון יצחק והוא הצילה מצפורניהם של אלה, שבדיוק לפני שנה בקשו להשליכה ממדינת ישראל חזרה לארץ טומאת האומות. באטימות לבם הם רצו לעשות זאת למרות שכבר שלש שנים ויותר היא יהודיה יראת שמים ומקפידה על קלה כחמורה, אחרי שעברה גיור אצל הגר"נ קרליץ. חנה חיה היא אחת מ-20 הדמויות המופלאות שספרה את ספור הסתופפותה בצל הקב"ה, במעמד הגדול של קדוש ה' שנערך באצטדיון טדי בירושלים. משהשלימה את כל תהליכי הגיור והאזרוח, הגיעה אל המנוחה והקימה בית נאמן, החליטה להודות לקב"ה על הטוב שגמל לה וערכה סעודת הודיה, על שבאה לחסות בצלו של הקב"ה ועל שנמצאה ראויה לקיים את ההכרזה - 'עמכם עמי ואלוקיכם אלוקי'.

הסעודה התקיימה בבית המשפחה המאמצת אותה ועוד רבים טובים ואמיתיים שכמותה. הרב אמנון יצחק, שבא לברך את בעלי השמחה, פגש בה את א. אברך במהות, אבל איש פקוד העורף במציאות. השיחה שהתעוררה שם ושכל הנוכחים היו עדים לה, לא יכלה להשאיר איש מהשומעים אדיש והיא קבלה משמעות מיוחדת על רקע 'חשבון הנפש' הצבורי המאולץ שעומד באויר.

הנה חלק מהדו שיח, בהשמטת פרטים אישיים ומזהים, דברים האמורים לעורר את לבו של כל מי שתורה מפעפעת בתוכו לדעת את דרך האמת.

א., בן הויכוח והשיחה, החליט בעקבותיה, באופן חד משמעי, לעזוב את הצבא, לטובת חזרה להיכלי התורה ועוד בימי הרחמים והסליחות. חנה חיה לא ידעה כי הזכות הזו, להביא צעיר יהודי להכיר בדרך האמת, תפול בחלקה בליל ההודאה שקבעה.

החיל: "הבנתי שאני חייב לעשות את זה. אחרת מנין אני אביא אוכל הביתה"?

הרב אמנון יצחק: "למה פשוט לך שיהיה לך אויר לנשום? שתראה ושתשמע... שהלב שלך יעבוד... מי שנותן נשימה נותן גם אוכל. אם הוא לא יתן לאכול פירוש הדבר שהוא לוקח את הנשימה...חסר לך בבטחון בהקב"ה".

הצעיר: "אני ראיתי את אבא שלי. הוא היה אברך שלמד תורה ולבסוף כרע תחת החובות הכבדים שהיו לו כתוצאה מגדול הילדים ומחתונתם".

הרב: "כמה שוה שעה של חיים שלך"?

הצעיר: "כמה היא שוה? (מהרהר). עכשיו? אם היו אומרים לי בעוד 120 שנה: קח מליון דולר, זה היה, מבחינתי, הולך".

הרב: "לא בעוד 120 שנה. כמה שוה היום שעת חיים שלך"?

הצעיר: "לא הרבה.."

הרב: "לא הרבה? עד כדי כך אתה לא מעריך את החיים שלך"?

הצעיר: "לא הרבה כי... (חושב איפה כאן המלכודת)... אם זה היה הרבה הייתי מנצל אותה במאה אחוז..."

הרב(ממשיך ללחוץ): "למה היא לא שוה השעה שלך? אתה לא מעריך את החיים שקבלת"?

הצעיר: "אני מעריך...אבל זה יכול להיות שוה כלום..."

הרב: "כמה היא שוה בעיניך? אני רוצה להכפיל את כל החיים שלך בסכום שתנקוב ולראות כמה אתה שוה... אולי אני אקנה אותך..."

הקהל פורץ בצחוק

הצעיר כנראה חושב שהוא מתחיל להבין לאן הרב מוביל אותו והוא שולף מספר:

- "300 שקל שעה"!

הרב: "אם אני קונה אותך בכפולות של 300 שקל לשעה אתה הופך לעבד עולם שלי"?

הצעיר (בבהלה): "לא. לא עבד עולם"!

הרב: "למה לא? תהיה קנין עולם אצלי ואני ארצע את אזניך במרצע... ואתה תעבוד אותי לעולם...300 שקל לשעה"!

הצעיר: "אבל לא יצא לי שום דבר מ-300 השקלים האלה".

הרב: "למה"?

הצעיר: "כי אחרי זה אני לא הולך הביתה ליהנות מהכסף".

הרב: "אבל היום, או אחרי הצבא, זה אותו דבר. בשביל 30 שקל, לא 300 שקל, אתה מוכן למכור את עצמך".

הצעיר (מעט נבוך): "אבל אני לפחות עושה עם הכסף משהו..."

הרב: "מה אתה עושה איתו? גם אם אני אקנה אותך לעבד, תוכל לעשות. גם לא תצטרך כסף כי אני, כמי שאהיה האדון שלך, אתן לך הכל... נותנים לך חרות אבל אתה מוכן לשעבד את עצמך תמורת כסף? אתה נותן את החיים שלך, חלק ממש מהחיים שנפרד ממך ולא יחזור, תמורת 30 שקל לשעה! אתה מבין מה שאתה עושה? אני קונה חתיכה שלמה מהחיים שלך ב...30 שקל".

הצעיר מהרהר ועונה: "תמורת זה אני מאכיל את הילד, מחיה את אשתי..."

הרב: "גם אם ח"ו אתה לא תהיה, הם יחיו... הם יסתדרו!. הם לא תלויים בך, אלא בקב"ה. אני שואל אותך שוב: יש לך שעה של חיים כמה היא שווה"?

הצעיר: "זו שאלה תאורטית..."

הרב אמנון יצחק: "מה פתאם תאורטית. זו שאלת החיים שלך...אדם שוה כמה שהוא מעריך את עצמו".

הצעיר: "אז אני יכול להגיד ששעה שלי שוה מליון שקל..."

הרב: "לזרוק סתם מספרים אתה לא יכול. השאלה הקובעת היא כמה אתה מוכן לותר על נתח מחייך תמורת כסף? אנשים מוכנים לתת חלק מהחיים ב-25 או 30 שקל. מה אתה שונה מעובד זר? במה אתה יהודי יותר ממנו"?

הצעיר (נעלב): "אני מקיים תורה ומצוות..."

הרב: "איזה מצות"?

הצעיר (בבטחון): "כל המצוות! שבת, תפילין".

הרב: "מה השווי של למוד תורה, אתה יודע"?

הצעיר (שולף תשובה מהירה): "אלפי זהב וכסף".

הרב, כדי להוריד את המתח ממשיל לו משל:

"נתנו ליהודי משימה ואמרו כי אם ימלא אותה יוכל לבוא, לזמן קצוב, לאוצר המלך ולקבל 3 מליון דולר. היהודי עמד במשימה והמלך נלחץ. כינס את כל שריו להתיעץ עמם כיצד יוכל למנוע את נפילת הכסף המובטח לידי היהודי. אמר לו אחד השרים: ידוע לי שהוא אוהב מוסיקה. ברגע שיבוא לארמון נשיח את דעתו במוסיקה ערבה שנשמיע באזניו, כך יעבור הזמן שהוקצב לו והאיש יחזור לביתו בחוסר כל. קבל המלך את העצה וכך היה. היהודי נכנס לפרוזדור הארמון ואת פניו קבלה תזמורת נהדרת. הוא נעצר ליהנות ממנה, לא שם לבו שהזמן חלף וכשרצה להתקדם לעבר אוצרות הכסף של המלך, הודיעו לו המשרתים כי זמנו עבר והוא איבד את כל זכייתו...כך גם אתה. משמיעים לך "זמירות". מציעים לך צבא, 30 שקל לשעה, אפילו 300, מה שאתה רוצה, העיקר לעכב אותך מללמוד תורה. כך עד שיעבור הזמן ויזרקו אותך מה'ארמון'... זה התרגיל"!

הקהל מתמוגג מהמשל וממתין לתגובתו של הצעיר:

החיל (בהרהור): "זה התרגיל"?

הרב: "כן זה התרגיל. הוא אורך, לפעמים, כמה שנים, אבל זה התרגיל... אדם שאין לו בטחון שהקב"ה ישלח לו אוכל, צריך ללכת אפילו לאכול בלילה באולמות ולהקדיש עתותיו ללמוד תורה".

הצעיר: "זה אבל לא מכובד..."

הרב: "למה לא? מה זה משנה איך הקב"ה שולח לו אוכל, דרך הצבא, או דרך חתן וכלה...."

מכאן מעביר הרב את השיחה מההתיחסות האישית אל הצעיר, לשיחה הכללית, עם כל באי מסיבת ההודאה ומשלב בין הסבה שלשמה הגיע ובין ההזדמנות שנתנה לו לשכנע את מי שעזב את אהלה של תורה, לשוב אליה ובעיקר בימים אלה שההילה הצה"לית אינה קיימת וגם אלה שהאמינו בה משתכנעים כי היתה מחזה תעתועים:

הרב אמנון יצחק: "כתוב שבשעה שהיה עם ישראל במדבר והקב"ה חיזר על כל האומות ושאל אותן אם הן רוצות לקבל את התורה, הם אמרו: שלא!. הרוב אמרו לא. אבל, בכל אומה ואומה היו בודדים, מעטים, שרצו. אבל כיון שהולכים אחרי הרוב והוא החליט שלא, לכן לא נכנסו האומות תחת כנפי השכינה. אבל אותם נצוצות של אלה שהיו במעמד הר סיני, אותן נשמות שרצו, בבוא הזמן, מתגלים ומתבררים במשך הדורות ויש להם פתאם משיכה, להכנס ליהדות, בכל מחיר ונגד כל העכובים. אותו נצוץ ששמע לרצון האלוקי והסכים לו, לא הלך לאבוד. הוא נשאר ונדלק. אותו הדבר יש להיפוך. כשעם ישראל קבלו את התורה, אמנם כולם אמרו נעשה ונשמע, אבל בין כולם היו גם כמה בודדים ש...לא היו מאה אחוז כמו כולם. אני לא הייתי אומר את זה, אם זה לא היה כתוב, שהיו ביניהם כאלה שלא היו בלב אחד. ואלה בסוף יוצאים ו...מתפקרים. או הם, או זרעם אחריהם. הרמב"ם אומר שמי שלא מאמין בבורא עולם בידוע שלא היו אבותיו במעמד הר סיני, שהרי הקב"ה הבטיח למשה רבנו: "וְגַם בְּךָ יַאֲמִינוּ לְעוֹלָם". **כלומר:** לא יתכן שלא יאמינו. ואם יש כאלה שלא מאמינים, לא מחמת תאוה ומדות פסולות, אלא באמת לא מאמינים, בידוע שלא עמדו אבותיו בהר סיני.

זה מה שאומר רש"י על הכתוב: "כִּי אֶת .. יֶשְׁנוֹ פֹּה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם" "וְאֶת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ – פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם". "עֹמֵד הַיּוֹם" – **זה מי שעומד פיזית.** "וְאֶת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ – פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם" – **זה הכונה לדורות הבאים.** וה'שפתי חכמים' מביא שגם גרים שעתידין להתגייר עמדו במעמד הר סיני. אדם לא יכול להגיד: אני לא קבלתי תורה. אבות אבותי קבלו וזה לא מחייב אותי. אין דבר כזה. מלבד השבועה שכל אחד נתן להקב"ה טרם ירידת נשמתו לעולם, כל אחד ואחד קבל על עצמו. ולמה גרים מתייסרים בעולם? אחת מהדעות אומרת: משום ש..נתאחרו לשוב בתשובה. והרי הוא לא חייב בכלל? לא. יכולת להקדים ונתאחרת, תקבל יסורין"!

ועתה הפניה העקיפה אל הצעיר:

"אם גרים שלא מחויבים על פי דין להתגייר ובגלל שנתאחרו באים עליהם יסורים, מה יגידו ישראל, שהם חיבים לשוב בתשובה, אבל מתאחרים. ואחר כך באים בטענות למה מקבלים יסורים. זאת אומרת: שכל אחור ואחור שהיו יכולים להקדים, יש עליו חשבון"...

ומכאן הדברים עוד יותר ישירים:

"אדם שיכול לעזוב את הצבא ולהגיע לכולל, הוא חייב להקדים את יציאתו. לכן שלחו אותי לכאן, כדי לשחרר אותו מצה"ל ושילך לכולל...הדברים כל כך פשוטים, אבל הם מסבכים אותם, משום שיש להם חשבונות. אדם מבין מה נכון ומה לא נכון. קל לאדם להחליט בכל ענין כמו שהוא...שופט את חברו בקלי קלות. אבל כשזה מגיע לעצמו זה מסתבך. למה? כי יש לו חשבונות... אם הוא יעשה כך יגידו עליו כך, אם לא יעשה יאמרו עליו ככה. אם ככה, אז ככה וככה וככה. זו הבעיה.

ועל זה אומר הסבא מנובהרדוק על פי חז"ל שצבי שבורח מפני הציד או מפני הארי, הוא מגיע ליער ויש לו בעיה. הקרנים מסתבכות לו בעצים והוא חושש שילכד. מה הוא עושה? ניגש לעץ הראשון, משבר את קרניו ונמלט לתוך היער.

אבל הבעיה שלנו היא שאנחנו מצמיחים לעצמנו קרנים ורואים את העולם ג'ונגל. לכן אנחנו מסובכים ולא יכולים לזוז. הכל עם שקולים ומחשבות. אין לנו אפילו קרנים. הקרן שלנו היא החשבון: "אני אעשה ככה", לא!. לא כדאי לעשות ככה", "אני אעשה ככה, או ככה, או ככה". עד שנהיה כצבי בעל קרנים.

אנחנו חיבים לדעת ששום דבר בעולם לא מפריע לנו. כל העולם נברא לשרת אותנו. לא חסר בו כלום: יש מזון, יש מים, יש אויר, יש שמש, ירח, יום לילה. הכל יש. שום דבר לא מפריע. עולם מצוין. הכל כלים בשבילנו לעבוד את ה' יתברך. קח את

הכלים ולך לעבוד. אבל כשאדם קם בבקר יש לו חשבונות. אם כן מה הוא צריך לעשות? לשבר את הקרנים!. לא לעשות חשבונות!. לעזוב את הצבא וללכת לכולל!. ומי שזן את הנמלים יזון אותו... והחכמה היא לא להתאחר, שהרי אם גרים מקבלים יסורים על אחור, אנחנו...על אחת כמה וכמה... ואם זה מישהו שעוד היה בישיבה ועזב, הקב"ה כואב לו מאד על זה, שהבן שלו עזב אותו ובמקום להאמין בו מאמין ב..צה"ל. במקום להאמין במי שזן ומפרנס את העולם כולו, הוא האמין בצה"ל שיפרנסו. צה"ל לא יכול לעזור, כי "אִם ה' לֹא יִשְׁמָר עִיר שָׁוְא שָׁקַד שׁוֹמֵר". הנה, צה"ל נכנס ללבנון ונאסראללה ירה מעליו. לכן אם אתה רוצה להיות חכם"...

הצעיר: "אני רוצה"!

הרב: "אני מברך אותך שתשב באהלה של תורה ותהיה באמת תלמיד חכם".

הקהל עונה: אמן!

הצעיר מכריז: "מקבל"!.

הרב: אשריך!. 'מי שברך' שתצלח דרכו להשתחרר כרצונו וקהל הנוכחים פוצח בנגון 'וטהר לבנו'.

'ארבע כנפות' גליון מס' 118

בסעודת ההודיה

ועדת חקירה ממלכתית

גם הממשיכים לדרוש ועדת חקירה ממלכתית וגם אלה, שמסבות נוגעות, פוליטיות ואחרות, מוכנים להסכים לועדות המפוצלות שמציע ראש הממשלה, מסכימים לשאלת הפתיחה שתנחה את הועדות: מי אחראי להתעלמות של שש שנים מהתחמשות ה'חיזבאללה' בטילים כבדים וארוכי טווח ומה נעשה בהתראות המודיעיניות שהתקבלו, בנושא זה, באופן קבוע.

ב'לווייני' ארגון שופר נקלטו ההתראות לפני הרבה יותר מ-6 שנים, כפי שמדווח בתקשורת הישראלית והם הוקלטו והונצחו. אין עדות מוכחת מהן. אם ירצו בועדות החקירה להגיע לחקר האמת, יוכלו לצפות באזהרות שניתנו על ידי הרב אמנון יצחק לפני 14 שנה!, בשנת 1992, אך ההתעלמות היתה רועמת לא פחות מרעמי הקרב ומהתבוסה הישראלית.

את זה איש לא יצליח לטייח. הדברים מתועדים, לא בקלסרים שניתן להעלימם, לא אצל גורמים כאלה ואחרים שאולי יהיו מעונינים להסתירם, אלא בקלטת שמספרה 35, תחת הצופן 'שלום עם ערפאת' ובנגוד לדיווחים המודיעינים, היא גלויה לעיני ולאזני כל.

וכך נשמע הרב אמנון יצחק, בקולו, באותה התראה:

"מלחמת של"ג...של"ג - שלום הגליל. **בגין מבטיח:** "נואו מור קטיושות". היו קטיושות על הצפון! **והוא אמר:** "זהו! אני מטאטא את המחבלים פעם אחת סופית. אפילו עד ביירות, אם צריך, נטאטא ונגמר". כמה התכנית? שבוע עד שבועים. כמה זה נמשך בסוף? - שלש שנים! כמה הרוגים? - מאות רבות של יהודים נפלו. מה נשאר מכל זה? רק הקברים! לא טאטאו את המחבלים! והחזירו את כל השטחים האלה. לא עשינו כלום. חוץ מ'פלספה', שום דבר לא יצא.."

הדברים שנאמרו בהרצאה לפני 14 שנים!

שנים עשר שנים אחר כך, לפני שנתים, ההתראה היתה ממוקדת יותר. הדברים שאומר הרב בהרצאה ושמופיעים בקלטת מספר 338 הנושאת את הכותרת: 'ואני מצטערת על זה' כאילו נאמרו היום. אבל כולם התעלמו:

"הקול קול יעקב, הידים ידי עשיו. לעשיו יש מלחמה, אבל אנחנו לא, הכח שלנו הוא בתורה. צריך לעשות השתדלות מעשית!...אתה יכול להיות עם טנק 'מרכבה' וישימו לך מאה קילו מלמטה ואתה עף עם הגחון! **(תזכורת:** הדברים נאמרו לפני שנתים, אך בכניסת הכח הראשון ללבנון, במלחמה האחרונה, כך אמנם קרה. למרות האזהרה, איש לא עשה דבר**)**... ולא פעם אחת ולא פעמים. שלש פעמים. זאת אומרת אין לך שום דבר. ואם נאסראללה יכול לשלוח לך מזל"ט ולעבור את כל המכ"ם שלנו... **(**הדברים נאמרו לפני שנתים אך התרחשו במלחמה האחרונה, כשטיל עבר את כל המ"כמים ופגע בספינת חיל הים וכשטיל פגע במסוק יסעור וגרם להתרסקותו...**)** אז אנחנו במצב לא טוב. ואם אין לנו תגובות לטילים ולקאסמים המצב שלנו לא טוב **(שוב תזכורת:** הדברים נאמרו לפני שנתים, כשנה לפני פנוי גוש קטיף**)**. ולא מדובר על צבא מתוחכם, מדובר על פלסטינים, שהם בבחינת דוד וגלית בהיפוך. איך דוד ניצח את גלית? עם...'רוגטקה'. עם מה הפלסטינים מחזיקים את הצבא שלנו, כבר למעלה משלש שנים? עם 'רוגטקה'. עם קאסמים בתעשיה מקומית. 'חרטה ברטה'. ואנחנו לא יכולים להפסיק את זה"..!!.

וכאן באה ההתראה הישירה, שכמוה גם מפקד חיל המודיעין לא השמיע בצורה ישירה כל כך:

"יש לנו איום הרבה יותר גדול מאשר טילים קטנים כאלה בכל יום... 20 אלף טילים מכוונים לישראל על ידי נאסראללה. כשהוא יקבל את הסעיף והסעיף הזה לא נובע מהראש שלו, אלא מלמעלה, אז הוא...פשוט ישחרר. ומה אתה תעשה נגד מטר של טילים"??

דברים שנאמרו לפני שנתים, הופצו בעשרות אלפי קלטות, אך איש לא עשה דבר כדי למנוע את האפשרות שנאסראללה 'יקבל את הסעיף'. מה תגיד על זה ועדת החקירה הממלכתית. ממשלתית, או פרלמנטרית. מה יגיד על זה מבקר המדינה ובעיקר מה יגידו על זה אזרחי המדינה, היהודים המאמינים שבה?

אין צורך בועדת חקירה ממלכתית. את המסקנות האמיתיות והנוקבות, לא יאזרו חבריה אומץ לקבל. גם אותן תוכלו למצא בהרצאה שנשא הרב אמנון יצחק עוד לפני שש שנים, בקהילת 'שערי ציון' בארה"ב.

המסקנה לגבי המדינאים, כפי שנאמרה שם: "השמאל והימין זה אותו דבר!. רק כשרואים בשעה שהוא מת, אתה מזדעק, מזדעקים... כשרואים ילדים כרותי רגלים, מתעוררים... מליוני יהודים הולכים לגיהנם וזה לא מפריע לאף אחד... החנוך החילוני מעביר את כולם על דת ישראל ומרחיק אותם מהקב"ה, זה - ולא קורה כלום. זה לא ברק, זה לא ביבי, זה לא שמיר, זה לא רבין, זה לא גולדה, זה לא אשכול, זה כולם. עם ישראל מתאדה, נעלם, מתבולל, איננו! בא הקב"ה ואומר אני יודע מה כואב לכם. אתם רואים את המכות, את הרציחות אז אתם מתעוררים. כשאתם רואים את ילדי ישראל הולכים לטמיון מגדלים שערות עם ג'ל, הולכים עם עגילים, שמים בלשון, כשאתם רואים אותם עם צבעים על הראש לא כואב לכם שום דבר. כשהם הולכים לכתות. כשהם רוקדים ביערות כשהם עושים את המעשים הגרועים ביותר לא כואב לכם!... כשעוברים על כל דת לא כואב. אבל יהודי אחד נרצח, חמשה, עשרה, עשרים נופלים בקרב, אתם צועקים: די! אומר הקב"ה: אם זה מה שאתם מבינים, אם זה מה שמעורר אתכם, אז בלית ברירה אתם מאלצים אותי לעשות את זה. בלית ברירה...!!

רבי אלחנן וסרמן זכר צדיק לברכה השם ינקום דמו. אמר לנו דבר אחד: "כשיש שתי גזירות, שתי גזירות על ישראל, צריך להבחין מה ההבדל ביניהם. יש גזירות בגוף, יש גזירות בנפש. יש גזירות גשמיות, יש גזירות רוחניות. כשהגזירה היא גשמית של הרג ורצח ביהודים, זה גזירה שמימית ע"י הקב"ה לעורר אותנו לשוב כמו בזמן המן. אבל יש גזירה מצד השטן, לא מצד הקב"ה, זו גזירה רוחנית,

סוגי

כמו שהיה בזמן המכבים, 'כיתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל".

היום יש שתי גזירות: גזירה רוחנית מתמשכת בא"י, מקום המדינה. וכשלא הבנו ולא עשינו מספיק באה גם גזירה שמימית על הגוף, בשביל שנתעורר. ואנחנו חושבים שאם נחליף את המנהיגים במישהו אחר, זה ישנה את המצב. אנחנו תולים את ההנהגה לא בשמים אלא בבני אדם וזו טעות. ההנהגה היא מהשמים".

ובהמשך המסקנות הקשות של 'ועדת החקירה' במה שנוגע לעתיד, אמר הרב אמנון יצחק באותה הזדמנות:

"כבשה אחת, מול שבעים זאבים שרוצים לטרוף אותה, יש לה סכוי? אם יש לה רועה, אז הוא ירחיק את הזאבים. ואם אין לה רועה, אז מצבה לאכילה. אם "השם רועי לא אחסר"!. אם הקב"ה הוא הרועה שלי, אני מחזיק בו, אני מאמין בו, אני לא עוזב אותו, הוא מציל אותי. אלה שישארו ולא ימותו במדבר העמים ויגיעו לארץ ישראל במלחמת גוג ומגוג לא ימות מהם אחד. ואף על פי שיהיו בצרה. "עת צרה .. ליעקב וממנה יושע". "יפול מצדך אלף ורבבה .. אליך לא יגש". טילים, אטום, ביולוגי, כימי, שום דבר לא יקרה. כמו בעשרת המכות בימי מצרים אראנו נפלאות. כמו שהמצרים קבלו את כל המכות ובני ישראל עברו בתוכם ולא ארע להם כלום מזה. ככה יהיה. לאלה שיחזיקו בקב"ה במאה אחוז!!.

ההנהגה האלוקית מתחילה להיות כלפינו ביד תקיפה. כשהיו הפרעות נגד יהודים בספרד ובכל מקום, אתם חושבים שהיו "התראות"? לא היו. ברגע אחד זה התבצע. יש כאלה שלא רוצים להבין עד הרגע האחרון. יש כאלה שהם בתוך המלחמה ולא יודעים. זאת אומרת כשיש גזירה, רק אם אדם מקדים תפילה ומעשים הוא יכול להנצל. מהשמים יסובבו שהכל יסתדר בצורה כזו, או אחרת שהוא ינצל. השאיפה של כל יהודי צריכה להיות ארץ-ישראל. אבל ארץ-ישראל יש לה טבע שהיא מקיאה את אלה שלא מתאימים לה. הגאון מוילנא היה בדרך לארץ-ישראל ובאמצע הדרך, הוא חזר בחזרה, הוא אמר שהוא חושב שהוא לא ראוי לגור בארץ-ישראל. זו ארץ מיוחדת, ארץ של קדושה. אבל.. מגרשים את הקב"ה כביכול חס ושלום ממנה. אתם מבינים לאיזה מצב הגענו? מדינת היהודים לא מוכנה לקבל את הקב"ה בארצו. השם ירחם!.

בדור הקודם היה אדמו"ר שקראו לו שלמה מזוועיל זה היה השם של האדמו"ר והוא נסע פעם ברכב והערבים זרקו אבנים, כבר מאז הם היו זורקים אבנים. עוד לפני כן, הם היו זורקים אבנים, ישמעאל אצל שרה אמנו, היה יורה חצים כל הזמן. ישמעאל צחק? אתם יודעים על מה הוא צחק? על 'הסכמי אוסלו'. "מצחק" זה גימטריה 238, גם 'הסכמי אוסלו' זה 238. כבר מאז הוא צוחק...

אז זרקו אבנים על האדמו"ר והוא אמר לא לפחד. ואכן הם נחלצו מן הצרה ועברו. אז שאלו על מה כבודו סמך, שהאבנים לא יפגעו?

והוא אמר כך: אין לגוי שליטה על יהודי, רק אם יש ליהודי צד של גויות, הוא יכול לשלוט בו. אם ביהודי יש מעשים של הגוי, הגוי יכול לשלוט עליו, אבל אם היהודי הוא כמו שהקב"ה אמר, הגוי לא יכול עליו לעולם. **ככה היתה ההבטחה;** אם עם ישראל יקיימו את התורה, אומות העולם לא יוכלו לשלוט עלינו. מה הכח שלנו? הכח שלנו זה התפילות שלנו. למוד התורה, התינוקות של בית רבן, זה הכח שלנו.

יהודים יקרים, אם אתם חושבים שצה"ל לבד ימגר אותם אתם טועים. מה עושה צה"ל? נגיד שיש לו יכולת אז הוא יורה טילים, אז הוא פגע בהם, מה זה עושה? מעלה את חמתם יותר באופן טבעי והם מעיזים יותר ויורים עוד יותר. אז מה? הרגת להם חמשה הם הורגים יותר. מה שהיה קודם מעט, נהיה יותר הרבה. וכך זה הולך ונהיה יותר גרוע. במלחמה שני הצדדים נפגעים. נו ומה העצה?

רוצים שניפטר מהרעה החולה הזאת? צריך לקבל עול מלכות שמים, להתפלל לשם ואז בעזרת השם יתברך יהפוך הכל: "וחרבם תבוא בלבם וקשתותם תישברנה". אבל אם נסמוך על צה"ל, כנגד כחי ועוצם ידי, הקב"ה מראה לנו בדיוק הפוך.

אמרתי באחת הקלטות, רבין היה זה שכבש את הכותל, הביא לנו את כל השטחים יהודה ושומרון, עזה, הכל. רבין יחזיר את כל השטחים. ואכן רבין התחיל להחזיר ועשה את הסכמי אוסלו שיחזירו את הכל. למה? כיון שזה נעשה בכוחי ובעוצם ידי. אנחנו לקחנו! אנחנו כבשנו! אין את הקב"ה בתמונה. 'אנחנו' - אז גם אנחנו גם נחזיר!. אבל אם אנחנו תולים הכל בקב"ה, הוא הבטיח לנו לא רק את המקום שבו אנו יושבים, הוא הבטיח לנו גם את הקיני הקניזי והקדמוני, שעוד לא קבלנו. את ישראל, עד דמשק ונהר פרת, הוא הבטיח שיתן לנו. והקב"ה מקיים הבטחות, אז אני צריך להלחם בשביל שהוא יתן לי? לא!. אני רק צריך להשתנות לטובה. ואני סומך עליו שהוא יתן לי!!.

עושים תשובה, מתקרבים לאבינו שבשמים, זה עושה נחת רוח בשמים, על-ידי זה הקב"ה מסיר גזירות וממעיט מעלינו את הצרות.

אחד יש לו תרנגולת לבנה והיא התאבקה והתלכלכה והוא רוצה לנקות אותה, יש לו שתי אפשרויות: או שיקח מחבט ויתן לה מכות, חבטות בגוף ואז ירד מעליה כל האבק והגרגירים. או שיכניס את האצבעות וככה לאט לאט, יוציא משם. כמובן, זה יכאב לה כל הצביטות האלה, אך ככה הוא ינקה אותה. יש אפשרות שלישית זה שהתרנגולת תגיד לו סליחה! רק רגע. היא תעמוד על השלחן לבד תעשה דר..דר.. תתנער ותוריד מעליה את כל הלכלוך.

אם היינו חכמים, היינו מתנערים! אם לא? נצטרך לקבל חביט חביט, או צביט צביט. זאת השאלה. מה עדיף? למה לא נעשה את זה לבד. למה צריך לחכות למכות, לצרות, לגזירות בשביל לחזור בתשובה. בסוף נרצה לחזור בתשובה. אבל למה אחרי מכות?!.

התראות שנאמרו לפני 14 שנה ושנתים ומסקנות 'ועדת החקירה שנאמרו לפני... 6 שנים. כל חקירה נוספת מיותרת!.

'ארבע כנפות' גליון מס' 119

חבר מביא חבר

זו היתה הצתה, או קצר חשמלי? השאלה המסקרנת כל כך, שהחוקרים עדין לא קבעו עמדה חד משמעית בהקשר אליה, אינה משתתפת כלל בשקוליו של עם ישראל הנרתם למאמץ למזער ככל שניתן את הנזק שנגרם לאולפני ההקלטה והעריכה של 'שופר' בשריפה הגדולה שפרצה לפני עשרה ימים. מסתבר שלא מה שחשוב לביטוח חשוב לבטחון ולדבקות ברצון ה'. בבורא. אלה שיש בהם את התכונות הללו יודעים שאם תפסק הפעילות ולו להתארגנות ולשקום בלבד ובודאי בימים אלה, ימי הרחמים והסליחות, ימי התעוררות הנפש, הרי שחלילה נגיע חסרי זכויות ליום הדין והמקטרגים יצאו כשידם על העליונה. דורשי ה' נענים ופותחים את לבם וידיהם להקמת האולפנים מחדש וצוברים לעצמם זכויות להתיצב כמזכי רבים גדולים ביום הדין. הם מאמינים שהקב"ה זימן לידיהם שעת מבחן מיוחדת למלא את אוצר הזכויות בכתיבת הדין וחתימתו.

לקראת ההרצאה הראשונה לאחר השריפה, שהתקימה בחדרה, העיר שמצאה עצמה בקצה טווח הטילים ששוגרו לעבר ישראל אך לפני חדש, הכריזו בארגון 'שופר' על מבצע שותפות בזכויות לכל מי שיתרום אלף שקל, בעשרה תשלומים, לטובת שקום נזקי השריפה הגדולה. כמעט שלא היה מי שויתר על ההזדמנות. לאחר ההרצאה המעמיקה שנשא הרב אמנון יצחק, נמסרו לו הוראות הקבע והוא בירך את כל אחד ואחד מהנוטלים חלק בתכנית השקום, שימלאו כל משאלותיו, איש לפי צרכיו וכמובן בברכת כתיבה וחתימה טובה לו ולביתו.

מאותו ערב יצא המבצע המיוחד הזה אל הדרך, כשהרב מבטיח לכל מי שמצטרף אליו, חלק בזכויות שיצטברו בעבודת הכנת הקלטות והפצתן ברבים ובתוצאות שיהיו להם להשבת המוני בית ישראל אל אבינו שבשמים. ההיענות המרשימה, משקפת את גדלות נפשם של "הנתבעים ונותנים", ברובם אנשים פשוטי עם, שמרימים מעשר מהכנסותיהם ומקיימים בהינף אחד את מצות תשובה וצדקה שיחד עם התפילה מעבירים את רוע הגזירה. הם צועדים לקראת ראש השנה ב'מצעד הענוה' האמיתי.

אחד מניסי ההצלה הגדולים שהתרחשו בעקבות השריפה שכילתה את כל תכולת קומת הבינים של משרדי ארגון שופר, היא הצלת צלומי המקור של הסרטים שהנציחו את 'מפגן הענק' של קדוש ה' שנערך באצטדיון טדי בירושלים, בדרך שאין לה כל הסבר הגיוני. אם היו אלה ידים זדוניות שהשליכו את האש באולפני העריכה, הסברה היא שהם בקשו לכלות את קלטות הצלום האלה, שערכם לא יסולא בפז, כדי שלא ישאירו רישומם לדורות. יותר מיממה נראה היה שמזימתו של השטן עלתה יפה וקדוש ה' הגדול ישאר לשעתו ולא לעתיד. עד שבחסדי הבורא נמצאה הקלטת הערוכה של 'מצעד הענוה' האדיר בתוך בטן אחת ממכונות העריכה, שנשרפה כליל. עוד יממה עמלו מומחים, לחלץ את הקלטת מתוך המכשיר, ללא שתפגע ומשהצליחו במשימתם, החליט הרב אמנון יצחק להודות לבורא עולם, בין השאר, בשכפול 22 אלף דיסקים מהארוע, כדי להפיצם, אם חלילה יממשו גועלי הנפש העלובים, את איומם שלא להרפות מחלול קדושתה וטהרתה של ירושלים. במקביל הושלמה, בסוף השבוע, עריכת הגרסה הראשונה של הקלטת והיא הוצאה להפצה ברבים.

מי שזכו ליהנות ראשונים ממראה חלק מהסרט היו אלה, שהיו הראשונים לסייע מהונם לתקון נזקי השריפה שממנה ניצלה הקלטת - משתתפי ההרצאה בחדרה. את הצגת חלק מהקלטת ליוו אנשי ארגון בהפתעה שציפתה להם באולם שהיה דחוס ומלא מפה אל פה.

הרצאתו הממצה של הרב אמנון יצחק, עסקה בנאמר במשלי: "כבד את ה' מהונך" - 'אל תקרי "מהונך" אלא, מחונך'.

הרב אמנון יצחק: "האותיות א' ה' ח' וע' הן אותיות גרוניות והן מתחלפות. הפסוק אומר שאתה לא צריך לכבד את הקב"ה רק בהונך, כלומר בהון שלך, אלא בחונך - בכל מה שהוא חנן אותך בו. אם אדם זכה בעשירות, הוא חייב לתמוך בישיבות ובכוללים. לסייע ללומדי תורה. הוא חייב לתמוך בזכוי הרבים ובהפצת תורה. ה' ברך אותו בממון והוא חייב לכבד את ה' מהונו ממש. אם הקב"ה חנן אדם בכשרונות לדרוש, לדבר ברבים ולהשפיע, הוא צריך לכבד את ה' בתכונה הזו שבו. אבל לצערנו הרב, אנחנו לא רואים שאנשים משתדלים לכבד את הבורא יתברך. אם בן אדם היה חס ושלום עיור, או חרש, אילם, גדע, או, פיסח ושמע שיש מומחה גדול שיכול לעשות נתוח, במחיר לא זול, 750 אלף דולר לכל עין ולהחזיר לו את מאור עיניו. ונגיד שהוא הצליח להשיג את הכסף והרופא החזיר לו, בנתוח מסובך, את מאור העינים. הוא צריך להחזיר טובה לרופא הזה, או לא"?

הקהל מתוכח.

יש מי שאומר: "הוא קבל כסף".

והרוב משיב: "ודאי שצריך".

הרב: "ואם אמרו לו, שיש רופא שיכול לעשות לו נתוח באזנים, אבל הוא יכול להציל לו רק אזן אחת. הרופא הזה עושה את זה בחנם. והוא אכן עשה לו נתוח והציל לו אזן אחת, הוא צריך להכיר לו תודה, או לא"?

הקהל חד משמעי: "כן"!

הרב: "בזה אתם בטוחים... לעשות חצי עבודה בחנם, זה יותר טוב מעבודה שלמה בכסף...?! עכשיו הוא רוצה להגיד תודה, אבל הוא אילם. מצא בעל המום, בן אדם שנתן לו ברכה והוא התחיל לדבר. הוא צריך להכיר לו תודה, או לא"?

הקהל: "בטח שצריך".

הרב: "מה זה להכיר תודה, להגיד 'תודה'? נגיד שזה שברך אותו שידבר, אומר לו שהוא רוצה שיבוא איתו לכל מקום שהוא הולך ויספר שהיה אילם מלידה ולאחר שהוא ברך אותו התחיל לדבר ולהלל לה' ולומר תהילים, הוא צריך לעשות את זה"?

אדם מהקהל: "לא. הברכה עזרה בזכות הקב"ה ולא בזכותו..."

הרב: "לפי דבריך, גם לרופא העינים לא צריך לשלם, כי זה לא בזכותו, אלא בזכות הקב"ה..." - "ואם הוא יגיד שהברכה שלו עזרה ובזכות הקב"ה, הוא צריך לעשות את זה, או לא"?

הקהל: "צריך".

הרב: "ואם זה שניתח אותו באזן אחת, גם מבקש שיבוא איתו רק פעם בשבוע ויספר הוא צריך או לא"?

הקהל: "צריך".

הרב: "אחד היה גידע ובא מישהו ושתל לו ידים, לא מעץ וברזל, ממש יד אדם, שהוא מצליח להניע אותה כמו כל בן אדם. צריך להודות לו, או לא"?

הקהל במקהלה: "בטח"!

הרב: "ואם הוא יגיד לו בא, תסחב סלים כדי שיראו שהיד עובדת, כמו כל יד, הוא צריך"?

הקהל: "כן".

הרב: "זה מה שכתוב אצל שלמה המלך: "כבד את ה' מהונך" - ממה שחננך. ה' נתן לך עינים, בחנם - בלי נתוח, בלי כאב. הוא נתן לך, לא אזן אחת, שתי עינים, אתה מדבר, נתן לך ידים ואתה בן אדם שלם. צריך להכיר לו טובה"?

הקהל בהתלהבות: "בטח"!

הרב: "כבד את ה' מהונך". קח את כל הגוף הזה וצא החוצה ותתחיל להוכיח, להסביר - 'לחזור לאבא שבשמים', שגם להם נתן עינים, אזנים וב"ה גוף שלם. שיכירו לו טובה, יקיימו מצוות ויקבלו עוד יותר טובות... כסף ובריאות, חכמה ועצה ותושיה וילדים. יקבלו הכל. לא כדאי ללכת לעוד יהודי, לאח שלך ולהגיד לו: 'בא תזכה גם אתה'. כמה יהודים אתם מכירים שבאים ומזכים עוד יהודים? ואם אתם מכירים, כמה זמן הם משקיעים בזה?

יש יהודים כאלה. יש שכבר משעה שהם מתקרבים, זוכים לקרב עמם אחרים. רונן דהאן למשל.

הוא היה, עד לאחרונה, שוער קבוצת הכדורגל של קבוצת נצרת עלית. בשלב מסוים לבו אמר לו שהכל הבל. אמנם הוא מצוי בעולם של זוהר, כסף לא חסר, הנאות רגעיות גם לא, כבוד מדומה ומה לא, אבל שום דבר רוחני. זמן קצר לפני שהוא מקים את ביתו הוא הרגיש את חסרונה של קדושת השבת אצלו, בקש להתקרב לקב"ה, לדבוק בתורה, לרוץ, במקום על מגרשי הדשא, אל פתחם של בתי מדרשות.

שלשה ימים לפני ה'מפגן הגדול' של קדוש ה' באצטדיון טדי, החליט לעשות מעשה ולפרוש משערי המשחקים אל שערי התורה והשערים המצוינים בהלכה. הוא פנה אל הרב אמנון יצחק, שהרצאותיו הביאו אותו לבחור בדרך האמת ובקש לעשות את הצעד המשמעותי, לעיני כל, במגרש טדי, שבו שיחק ולא פעם אחת, כדי להעצים את מעשיו ולתת להם משמעות לדורות.

במחזה מרגש ומרטיט, הוא בעט בחיי ההבל. לעיני 20 אלף המתכנסים באצטדיון טדי, השליך את כפפות השוער והנעלים, עטה כיפה וציצית ברך בשם ובמלכות 'שהחיינו' והכריז כי למחרת הוא הולך ל...'כולל'. הוא בקש, לעשות יחד עם כל הצבור הגדול, תקון לנפשו החסרה שעד כה היתה שקועה בשערי טומאה והכריז בקול, יחד עמם: "ה' הוא האלקים". אחר כך, הצטרף לקבלת 'עול מלכות שמים' בשני ריבוא איש וכשהוא אוחז בידו של הרב אמנון יצחק קרא: "שמע ישראל".

ההתרגשות שאחזה בקהל הרב הבקיעה שערי שמים.

המחזה האדיר הזה של קדוש שם שמים, ניצל מתוך הלהבות. הוא נמצא רק אחרי יומים של חרדה, שמא אש אכלה אש. משנודע שניצל, הוצג הקטע הזה מתוך הסרט, לראשונה, בהרצאה בחדרה.

הקהל הזיל דמעה.

ואז... קרא הרב אמנון יצחק לרונן דהאן, שהיה באולם, לעלות לבמה. הקהל הופתע ממראהו - עדינות שאינה עולה בקנה אחד, עם רונן חוסם הכדורים. הכנעה, שאינה עולה בקנה אחד עם נתורים יהירים של שוער כדורגל המבקש להפגין כושר ספורטיבי. הקהל מלווה אותו בעיניו ובמחיאות כפים אל הבמה והרב אמנון יצחק מבקש ממנו לדעת מה עבר עליו בחדש האחרון, מאותו רגע שבו הודיע לעיני 20 אלף איש כי הוא מואס בחיי שוער הכדורגל המצליח?

נאום רונן דהאן: "בחדש הזה עברו עלי הרבה דברים. ב"ה אני לומד, ההכרה יותר חזקה, אבל תתפלאו לשמוע שהצעד שלי, דוקא בעולם החילוני מתפשט מפה לאזן. פתאם הכדורגלנים מגלים קרבה, כולם רוצים לבוא, כולם רוצים לטעום, ממש כמו שנאמר: "טעמו וראו כי טוב ה' "... ב"ה, אני זכיתי לעזוב את הכל ובאמת לדעת שיש דרך אמת אחת. יש שלשה סוגי יהודים: אלה שהם כמו שאני הייתי - חילונים לגמרי. יש אלה עם הפקפוק, כן לא, כן לא. ויש ב"ה את הצדיקים שעמלים באהלה של תורה. לכל המפקפקים ולחילונים אני רוצה להגיד: תדעו, אין כלום בחוץ. עוד מכוניות, עוד בתים, עוד בילויים, הכל סתם.

בעולם החילוני כל אחד רואה רק את עצמו ולפתע נצוץ אומר לי: ומה עם הסביבה? לי באופן אישי כואב לראות את החבר'ה הצעירים שלנו, הילדים, הולכים בדרך שאין בה חנוך. כואב לי לראות את בנות ישראל בדרך לא דרך. זה הכי מצער אותי. אני עצמי הייתי בעולם הזה ואני אומר לכם שאין בו כלום. חבל על כל נפש של בת ישראל, על כל יהודי קטן שעולם הדמיון ממלא אותו...הם יגיעו לגיל שגם הם יגידו: באמת אין בו כלום. טובה שעה אחת קודם. צריך שלהורים יהיה הרבה סבלנות לתת חנוך טוב לילדים. צריך להתקרב אליהם, לתת על זה את הדעת. אנחנו הצעירים צריכים לעזור ולסמוך אותם. אף אחד לא מבקש מהם שישבו בכולל 14 או 15 שעות ביום, אבל שיכירו לפחות את הבורא,ידעו למי הם שייכים, למי אנחנו חיבים לתת דין וחשבון. בעוד כמה ימים יהיה 'יום הדין' אנחנו אולי לא משיגים את זה בעינים, אבל תחשבו, כמה יהודים היו אתנו בראש השנה הקודם וביום הדין הקרוב כבר לא יהיו אתנו. חבר'ה תתעוררו! התעוררות אחת קטנה מזכה בעוד שנים. צריך לתת, לעזור לכל אחד, להיות סבלנים, אני רוצה להודות לכל האברכים שאיתי בכולל של הרב כחלון. 'יישר כח' "!

הקהל מריע בהתלהבות.

ואז מתקרב מתוך הקהל צעיר שמראהו מעיד שגם הוא עושה את צעדיו הראשונים בקרבתו אל בורא עולם, מבקש את רשות הדבור וסוגר מעגל עם דבריו של הרב אמנון יצחק בדבר החובה להכיר טובה ול'כבד את ה' מהונך - חונך'. מדובר במשה אשכנזי, לשעבר שחקן נוער בנבחרת חיפה, יחד עם רונן דהאן ומאז 'נהנתן' ללא גבולות. במהלך חצי השנה שלפני ה'מפגן הגדול' באצטדיון טדי, שבו קידש רונן שם שמים ברבים, הוא לא פגש בו. סמוך לארוע הם נפגשו וסיכמו שיסעו יחד ל'מצעד הענוה'.

אשכנזי מתקרב לבמה, עולה, נוטל את המקרופון ופונה להרב אמנון יצחק: "שאלת את רונן מה הוא עשה בחדש האחרון, מאז החליט לפרוש מהכדורגל"?

הס מושלך באולם והרב אמנון יצחק שלא רבים מצליחים להפתיע אותו, מהנהן בראשו וממתין ללא ידוע..

אשכנזי: "בחדש הזה רונן עשה דבר גדול... הוא החזיר אותי בתשובה.".

הקהל פורץ במחיאות כפים אדירות

"...החבר הכי טוב שלי נשלח משמים להחזיר אותי בתשובה... הייתי בכנס הגדול של הרב אמנון יצחק ושמעתי את ארנון כץ, אחד מעשרים המופלאים, אומר שם: "תנסו, תטעמו"! כבר טעמתי את הכל..."

זו האמת! התורה של הקב"ה! הלואי, שכל עם ישראל, יחזור בתשובה שלמה.

'ארבע כנפות' גליון מס' 120

השוער רונן דהאן בחדרה

תשובה לכל שאלה!

אולם יד לבנים רחב המימדים בחולון, היה גדוש ומלא עד אפס מקום. המוני עמך בית ישראל, מתמרקים לקראת ראש השנה, ימי התשובה ויום הדין והם מבקשים לעשות זאת בלוויו של הרב אמנון יצחק. הרב, שיודע שימים אלה מביאים אתם רצון עז להתיר את הספיקות ושאלות רבות ממתינות לתשובה, בכל המובנים, חורג מהמתכונת הרגילה של ההרצאות ומקדיש את הערב כולו לתת מענה לכל שאלה. חכמת ה'דע מה שתשיב' שלו, היא, דע איך שתשיב את לבות ישראל לאבינו שבשמים.

השואל הראשון מסתיר את הרהורי הכפירה שעדין קיימים אצלו ומציג את השאלה המנקרת אצלו ומנוכרת בעניני אמונה כאילו היא סתם ללא משמעות: "אלקים" - **הוא שואל את הרב** - "זה לשון יחיד, או לשון רבים"? הרב משיב בקצרה. אבל בתשובה שבלשון בני אדם מכונה: "זבנג וגמרנו"! השם 'אלקים' מבטא את כל הכוחות כולם. זה אמנם לשון רבים, אבל הוא מתיחס לכל הכוחות. משמעות המלה 'אלקים' היא - בעל היכולת ובעל הכוחות כולם. בשם הזה נקראים גם מלאכים וגם שופטים.

השואל קבל תשובה, גם לאותו חלק בשאלה שאותו הסתיר והפנים אותה.

אחריו היה מי שבקש להמשיך על דרך זו של הרהורים וערעורים שעדין מתעוררים בו בשאלה כיצד ידע, אם אנחנו, בני האדם, נבראים או ברואים? או איך ניתן להוכיח שהקב"ה לא רק התחיל את הבריאה, אלא גם ממשיך בכל פרט ופרט שבה, גם בימינו חמשת אלפים שבע מאות ששים ושבע שנים, אחרי בריאת העולם?

שואל אחר שואל את השאלות הנפוצות על בחירתו של היהודי. וכך ניסח את הדברים:

השואל: "מגיעה שבת. יצר טוב אומר לי: "תשמור אותה" ויצר הרע אומר לי: "לא לשמור". אם החלטתי, חלילה, לחלל את השבת והקב"ה יודע שאני עומד לחלל אותה, איפה פה הבחירה"?

הרב: "אתה יכול לחלל את השבת, או לא יכול"?

השואל: "קשה לי..."

הרב: "אבל אם תרצה תוכל. אין בעיה לעלות על מכונית ולנסוע".

השואל: "יהיה קשה לי, אבל באופן מעשי, אני יכול לעשות את זה".

הרב: "אז הבחירה בידך. אם אתה מחליט לשמור על השבת, הבחירה היא שלך. בא ונעשה נסיון: שב רגע"!

השואל מתישב.

הרב: "עכשיו קום"!

השואל קם.

הרב: "בחרת גם לשבת וגם לקום. הקב"ה ידע שאתה תשב ותקום. זה הפריע להחלטה שלך? הנה, בחרת לבד להחליט אם לשבת ולקום. יכולת להגיד לי לא ולא לשבת, או לא לקום. הקב"ה ידע, זה הפריע לך? ואם היית בוחר לא לשבת, אז הוא היה יודע שבחרת לא לשבת, אבל הוא קבע שלא תשב? אני יודע שבסוף ההרצאה תלך הביתה, אז אני מכריח אותך ללכת"?

השואל: "אז מי בוחר, אני או הוא"?

הרב: "אתה, מה השאלה? שב עוד פעם"!

השואל: "לא רוצה"!

הרב: "הנה בחרת עוד פעם..."

השואל והקהל צוחקים מפשטות התשובה.

השואל: "האמת הרב, עוד לא הבנתי..."

הרב: "אחרי כל כך הרבה תרגילים בלשבת ולקום, עוד לא הבנת? תראה מה אני עושה עכשיו..."

הרב מוחה כפים ומשמיע קולות קצביים בידיו.

הרב: "מי עשה את זה, אני או הקב"ה"?

השואל: "אתה"!.

הרב: "הקב"ה ידע שאני אעשה את זה"? (מדגים שוב תנועות קצביות ביד).

השואל: "ידע. אז למה אצלי אתה מבין, שלמרות שהקב"ה ידע, אני עשיתי את זה ולגביך אתה אומר שהוא לוקח לך את הבחירה, כי הוא יודע? עכשיו שב"!

השואל מתישב.

הרב: "אתה רואה בחרת לשבת..."

הקהל מוחה כפים באותן תנועות קצביות שבהן שכנע הרב את השואל...

השואל הבא הציב את הגשר בין שאלות סתמיות בעניני אמונה ובין שאלות בעניני היום: מזונותיו של אדם מוקצבים לו מראש השנה ועד לראש השנה. על פי מה זה נקבע ?והאם הבן אדם יכול להחליף את זה ולהפוך, במשך השנה, מעני לעשיר?

הרב: "אני רואה שאתה מודאג רק מענין המזונות ולענין החיים, אתה מסודר? בראש השנה קובעים, קודם כל, מי יחיה, אחר כך אם יהיה לו מזון ואחר כך, אם הוא יהיה בריא, או חולה. המזונות נקבעים על פי "סל הקניות" שעשית במשך כל השנה. אם אספת הרבה מצוות ורצית לעבוד את ה' ואתה זקוק, לשם כך, לכלים, הקב"ה יאפשר לך, כמה שיותר, כדי שתוכל לקיים את רצונו. אם אני מעביד ויש לי עובד שהוא חשמלאי, אני לא אצמצם בארגז הכלים שלו כדי שהוא יוכל לעשות את העבודה באופן הטוב ביותר. גם הקב"ה רוצה שנשתמש בכלים שלנו, בצורה הכי טובה, כדי שנעשה את רצונו. אבל יש עוד חשבונות שמתערבבים, שאם בן אדם עשה חטאים והוא צריך לנקות אותם, לפעמים נגזר עליו שיקבל עונש של עוני. זה מירוק עונות. 'עני חשוב כמת' ובמקום שהוא ימות, הוא הופך להיות עני וזה מכפר לו.יש עוד כל מיני סבות: גזל, רבית - שנכסיו מתמוטטים, יש המצער את אשתו, שהיא בוכה - והוא נעשה עני ועוד... אם תשמור על הכללים שהתורה אומרת ותעשה את רצונו יתברך, אם לא נולדת במזל של ה'אבן עזר'א, שגם אם החליט לעבור על יד אוצר, הוא בדיוק עצם את העינים כי המזל שלו היה כזה, אין כל סבה שלא יהיה לך, כדי ספוקך לחיות ברווח".

השאלה הבאה, גם היא בעניני היום, היתה ממוקדת יותר לכל שהתרחש סביבנו בשנה האחרונה. השואלת, נוטלת את המקרופון ופותחת בוידוי קצת, כזה שגם הוא מתאים לרוח הימים:

"אני רוצה לפתוח ולצייין שהצניעות שלי והמטפחת ראש שלי, הם שלך...!

הרב: "אשריך"!

הקהל מוחה כפים.

השואלת: "הקלטת 'עובדה' של הרב, על התכנית של העתונאית אילנה דיין הגיעה אלי ב'מקרה' והחזירה אותי בתשובה".

הרב: "ב"ה. (בגיחוך) בזכות אילנה חזרת בתשובה..."

השואלת: "בזכותך. עכשיו אני רוצה לשאול שתי שאלות. ברוב הקלטות שלך, כבוד הרב, אתה מדבר על הסוף - אחרית

הימים, המשיח. שאנחנו מגיעים אליהם. בכל פעם אנחנו רואים סימנים מסוימים, כמו פיגועים, המלחמה האחרונה שהיתה. לרגע אתה מרגיש שהמשיח בפתח ופתאם הכל נעצר. זה מאד מבלבל ומתעתע בנו. מאד הייתי רוצה לדעת כרגע, באמת, איפה אנחנו נמצאים מבחינת ימות משיח ומה נותר לנו עוד עד שיגיע.

והשאלה השניה שקשורה לשאלה הזו: לצערי הרב, יש המון כפירה בארץ ולצערי הרב היא התחילה לחלחל גם אצל הצבור הדתי. האם גם זה אחד מסמני ימות המשיח"?

הרב: "אנחנו נמצאים יותר קרוב למשיח משהיינו בכל השנים. כל הסמנים מתקיימים, גם הסימן האחרון ש'הגליל יחרב והגבלן, שהוא בין בית שאן לטבריה, ישום'. ש'פרוטה תחסר מן הכיס' אנחנו רואים. פרץ וה'עובדים' (מלרע) הבטיח הרבה ולא קיים, 'חוצפא יסגי'... 'מלכות תהפך למינות...' כל הדברים התקיימו ואנחנו מחכים לסוף. אני יכול רק להציע שבמקום שנחכה, נחיש את זה. יש לי עצה ואני יכול להבטיח שאם יעשו מה שאני אומר, בשנה החדשה אנחנו נגאלים. אבל אני לא רואה שמתלהבים, אז אני לא אגיד אותה. אם הייתי מציע עצה להשיג אלף דולר, כולם היו קופצים עליה..."!!

הקהל: "רוצים, רוצים"!

הרב: "סתם, אתם אומרים רוצים..."

הקהל בקול גובר: "רוצים! רוצים"!

הרב: "אם אתם רוצים לדעת, אני אגיד לכם: יש היום מליון בעלי תשובה, זה אומר שמליון יהודים זכו שהקב"ה נתן להם את האפשרות להכיר את האמת ולזכות לחיי עולם הבא. המליון שזכו שיאירו להם מהשמים, צריכים גם לזכות את האחרים, שגם להם יהיה אור. אם הצלחתי להדליק נר, מה אכפת לי שיבוא עוד מישהו וידליק ממני? וכי אני אחסר? אפילו יבואו מאה וידליקו ממני, אני לא אחסר. 'נר לאחד, נר למאה'. אם כל אחד יקבל על עצמו שעד שנה הבאה הוא מתחייב, בינו לבין אלוקיו, שהוא מחזיר יהודי אחד בתשובה, בשנה הבאה אנחנו שני מליון. אם אנחנו עושים עוד מליון בעלי תשובה בשנה אחת, אני מבטיח לכם, שאתם נגאלים. כל אחד עושה רק אחד ומה הכח של אחד? - אם אחד עושה עשרה בעלי תשובה במשך דור, איך הוא עושה? על ידי שנותן קלטת, מפנה לשעור באתר, באינטרנט, דברים פשוטים, רק לקחת אותו להרצאה, זה לא "לטחון" את המח ולהסביר מא' עד ת'. היום יש הכל מוכן, רק נותנים לו די.וי.די. אחד והוא מקבל את כל התשובות מוכנות. רק צריך להחליט. אחד החזיר עשרה, העשרה יעשו כל אחד כמוהו ויחזירו כל אחד עשרה, כך יהיה ממנו בדור השני מאה. בדור השלישי אלף, בדור הרביעי 10 אלף. חמישי 100 אלף, ששי מליון, אחר כך עשר מליון, מאה מליון, מליארד. תוך עשרה דורות יש 10 מליארד. אם אחד מתחיל רק עם עשרה, בעשר דורות, כל העולם מכיר את הבורא. עכשיו, אנחנו מתחילים עם מליון! אם כל אחד במשך שנה יקרב רק יהודי אחד, רק אחד! תחשבו לאן נגיע?!.

אין אפשרות כזו, שכל אחד מאתנו לא יוכל להחזיר לפחות אחד. אין דבר כזה! היום הכל בשל, חוץ מהלחץ החברתי שנשאר, כולם יודעים שזו הדרך. שבעו מכל ההפקרות ה'חוגגת'. הכל כבר מגיע עד הבית. לא צריך כבר 'טמבלויזיה' כל העבירות אצלם ביד, בטלפון הסלולרי. כבר נשאר רק חלל אחד - שבו האדם צריך להתקרב לאלוקיו. אם רוצים משיח תוך שנה זה תלוי רק בנו.

כששאלו את אליהו הנביא מתי יבוא משיח? **הוא אמר:** "היום". חיכו, חיכו, עבר היום והוא לא בא. **אמרו לו:** "אליהו הנביא, אומר דברים ולא מקים"? **אמר להם:** "אני אמרתי 'היום, אם בקולו תשמעו' ".

גם היום, אם יחזיר כל אחד יהודי אחד בתשובה, המשיח יבוא מיד. מאז היותנו לעם ועד היום לא היתה תנועת תשובה כמו בימינו, מעולם. בפרשת נצבים קראנו: "ושבת עד ה'" וזה מדובר על אחרית הימים. זה קורה ממש היום. ואחרי זה מובטח שהקב"ה יקבץ אותנו מכל הארצות ואנחנו נקבל פני משיח. כל מה שנשאר עכשיו זה ביד שלנו. "שובו אלי ואשובה אליכם".

אבל, לדאבון לב, אנחנו לא עושים דבר. אם בשביל השבויים שלנו, יוצאת מדינת ישראל למלחמה להחזירם ולא משנה שבסוף לא עשתה כלום בענין, תחשבו, מה צריך לעשות בשביל מליוני יהודים השבויים, לא אצל נאסראללה, אלא אצל הסיטרא אחרא, שהוא מפעיל את נאסראללה... נאסראללה הוא רק אחד החילים הקטנים שלו...".

'ארבע כנפות' גליון מס' 121

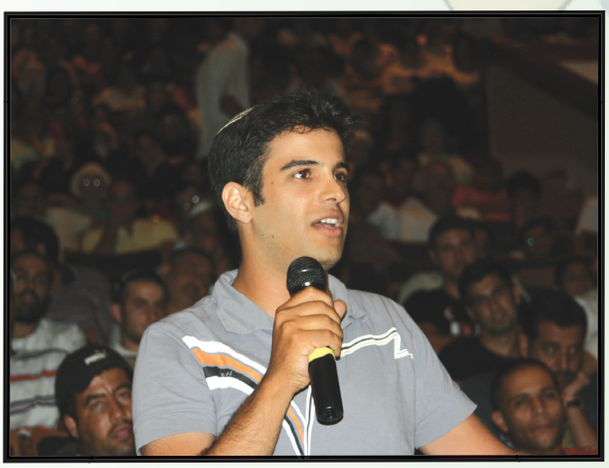

חלק מהשואלים

תשובה' לכל שאלה!

מאז החלו, בחדשים האחרונים, השדורים הישירים מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק באינטרנט, נוסף על ההתעוררות והחזרה בתשובה, הבאים בעקבות ההרצאות האלה, מימד חדש ומשמעותי. אנשים הנמצאים מרחק אלפי מילין ממקום ההרצאה, מתחברים אליה, אלפי המלים של הרב אמנון יצחק מצמצמים את המרחקים המעשיים והרעיוניים והתוצאות נכרות בשטח בצורה מפליאה. "ההשפעה מהירה אפילו יותר מבקלטות, שם רוצה האדם לראות עוד, למרות שכבר השתכנע" - אומרים פעילי 'שופר' במדינות שמעבר לים. "כשההרצאה נראית בזמן אמת באינטרנט, הצופה יודע כי הדברים מתרחשים עכשיו, ברגע זה וגם ההשפעה עליו היא מהירה יותר. ההתרגשות וההפנמה הם מרוכזים יותר, ההזדהות עם המתרחש מלאה יותר ותהליך קבלת ההחלטות גם הוא בהתאם.

כשגילו את ההצלחה של השדורים הישירים, בשלוחות 'שופר' בעולם והמשובים החלו להגיע מיהודים שנחשפו להרצאות דרך השדורים והחליטו בעקבותיהם לחפש את הדרך לחזור אל חיק אביהם שבשמים, התקדמו צעד גדול נוסף קדימה ופתחו מוקדי שדורים מאורגנים לקבוצות. "הערכנו כי הצפיה הקבוצתית, תחזק אצל הצופים עוד יותר את תחושת הנוכחות בהרצאה עצמה והצופים יחד ישמשו זה לזה כקבוצת תמיכה, בבחירת הדרך הנכונה" - אומר פעיל 'שופר' בלונדון. פתחנו מוקדים כאלה במרכזים תורניים וחינוכיים ואפילו במפעלים, שבעליהם היהודים הבינו את חשיבות הדבר וההצלחה לא אחרה לבוא. בעשרת ימי תשובה כבר מוצאים עצמם כמה עשרות ממשתתפי קבוצות הצפיה בהרצאות, בדרך הנכונה, לקראת תשובה שלמה. והכל בזכות השדורים הישירים".

ציון נחום, עושה ומעשה להשבת לב תועים לאביהם שבשמים, ברומא, בירת איטליה המנוכרת ליהדות, הוא אחד מאלה שגילה את סגולותיה של הצפיה הקבוצתית בהרצאות בשדור ישיר דרך האינטרנט. בשבוע שעבר, הוא הציב מסכי צפיה, באחד ממפעלי הטקסטיל הגדולים בארץ המגף, שהוא קשור אליהם ובסיומה של ההרצאה שנערכה בעיר רחובות, אחזה בו ההתרגשות עד כדי דמעות כששלשה מהצופים עטו על עצמם ציצית וקבלו עליהם לחזור בתשובה שלמה. "הם הרגישו כאילו הם עשו את זה על הבמה שבה נערכה ההרצאה ושהרב אמנון יצחק אחז בידם והוביל אותם אל מקום המבטחים. הם מעולם לא היו בישראל, אינם יודעים היכן היא רחובות, לא פגשו ברב אמנון יצחק, אבל ההרצאה, השאלות והתשובות שתורגמו להם על ידי לשפה האיטלקית, שייכו אותם עד כדי עשיית מעשה והחלטה חד משמעית לשוב לכור מחצבתם".

השיחה עם הצעיר שנשען על קבים ובקש באותה הרצאה, את רשותו של הרב אמנון יצחק להציג את שאלותיו כשהוא יושב, היא שהיתה ה'מכה בפטיש' שהשלימה את מלאכת השכנוע, שהיא אומנותו של הרב אמנון יצחק. הצעיר, למוד הסבל פנה אל הרב ושאל.. וציון נחום, תרגם, לצופים במפעל ברומא לאיטלקית:

"לפני שבע שנים, אבא שלי נפטר. אחרי זמן קצר היתה הרעלה באוכל, גם אחותו נפטרה ואני ואחי חלינו. אמא שלי סבלה מאד מכל מה שתקף את המשפחה ואחרי ארבעה חדשים גם אמא שלה נפטרה. לפני חמשה חדשים אני גם חליתי במחלה הנוראה.. אני מאמין. אני אישית יודע שאני לא עושה שום דבר רע לאנשים. אני אומר מהלב שגם אבא שלי היה ממש צדיק. הוא גם היה קשור לצדיקים. ואני רוצה להבין למה ה' עושה לי את כל זה"?

הרב אמנון יצחק: "את החשבון הפרטי של בני אדם אני לא יודע. אני לא נביא. אבל אם הקב"ה נותן למישהו משהו, הוא יודע למה הוא נותן. אבל אם אדם חוזר בתשובה הוא יכול להרחיק מעליו את כל המחלות ואת כל הסכנות. המטרה שהקב"ה נותן לאדם אתות, או חולי, זה רק מסבה אחת - כדי שיתקרב אליו. אם הבן אדם מבין את זה, הקב"ה מרחיק מעליו את כל הצרות והמרעין בישין. אם תחזור בתשובה אמיתית בעזרת ה' תרפא בצורה אמיתית".

הקהל מוחה כפים ועמם גם הצופים ברומא.

הרב: "אתה הולך היום עם ציצית"?

הצעיר: "החלטתי לנסות, אבל במצב הפיזי שלי עכשיו קשה לי...בגלל המחלה..."

הרב: "מה המשקל של ציצית אתה יודע"?

הצעיר: "עשרה גרם..."

הרב: "נו, זה קשה"?

הצעיר חושב רגע ומשיב: "ממש לא".

הרב: "אז אתה מוכן לשים ציצית"?

הצעיר בהחלטה מהירה: "בטח"!.

הרב מזמין את הצעיר החולה לעשות דרכו אליו. המוסיקה והקהל המריע בקצב מלווים אותו לבמה וברומא ההתפעלות מאמונתו של הצעיר ומנחישותו לדבוק בחיים, סוללת לה דרך אל לבותיהם של הצופים בשדור. הצעיר מתעטף בציצית, מברך והרב פונה אליו שוב

"עוד בקשה אחת, אולי לא תאהב את מה שאני אומר לך, אבל הקב"ה יאהב אותך, אם תעשה את מה שאני עומד לבקש ממך עוד - לגדל זקן. זה יכול להועיל לך מאד, מאד, מאד. בזה אתה מכריז שאתה נושא את האות של היהודי על פניך כפי שהקב"ה רוצה וכמו שאמרו חכמים: "הדרת פנים זקן". חתימת הזקן יש בה חסדים גדולים. על פי הזוהר הקדוש הזקן, הוא חסד ואתה צריך חסדים. את שערות הראש, ב"ה אתה מוריד' וזה טוב מאד, כי אתה מוריד את הדינים, אבל אתה צריך גם חסדים. אתה מוכן לגדל זקן"?

הצעיר: "אני פוחד להתחיב..."

הרב בנימה חייכנית המפיגה את המתח: "אל תפחד זה גודל לבד"....

הצבור צוחק.

הרב: "אתה צריך רק להחליט שאתה לא מוריד והקב"ה, לפי גודל הזקן, ירבה עליך חסדים.. אתה רואה, גם אני עם זקן ואני לא מפחד..."

הצעיר נבוך קמעה ולבסוף מכריז: "אני לוקח"!.

הקהל ברחובות יוצא מגדרו. וברומא מבקשים כמה מהצופים לקשור את עצמם להחלטתו המרגשת ב.. פתילי הציצית. הם מקבלים מציון נחום ארבע כנפות וסוגרים מעגל בין ההרצאה ברחובות שבישראל לארבע כנפות תבל.

הרב אמנון יצחק פונה אל הצעיר ומבקש ממנו את שמו ואת שם האמא.

הצעיר: "יוסף ישראל בן ברוריה".

הרב: "יוסף ישראל בן ברוריה, ה' יזכה אותך בדינך לבריאות שלמה ואיתנה מהרה, בתוך שאר חולי עמו ישראל ותכתב ותחתם בספרן של צדיקים גמורים לאלתר לחיים, אמן".

ה'אמן' שנשמע באולם ההרצאות ברחובות וזו שזעקו אותה צופי השדור ברומא, נמהלו והפעם בצורה בלתי אמצעית, לא דרך מסכי השדור, אלא נקלעו יחדו ברקיע.

אם להתרחשות הזו היתה השפעה כל כך חזקה על הצופים ברומא, ניתן רק לשער איזו סופת טייקון היתה עוברת עליהם לו היתה מועברת אליהם בשדור ישיר ההרצאה שנערכה לפני שלשה חדשים בדיוק בדימונה והשבוע היו נחשפים לתוצאותיה.

המתכונת בהרצאה בדימונה היתה דומה לכל ההרצאות של הרב אמנון יצחק: דברי מחשבה, שאלות ותשובות בעניני אמונה וזכוי הרבים. לקראת סיומה של ההרצאה וחלק הברכות הודיע הרב אמנון יצחק כי ההרצאה נתרמה לרפואתה של ליטל בת רותי שחלתה במחלה הקשה והיא בעלה ומשפחתה נמצאים באולם. הרב הודיע כי כבר בכניסה לאולם, בקש מהחולה לקבל עליה צניעות מלאה.

הרב: "קבלת על עצמך"?

התשובה אינה ממהרת לבוא. חברתה אומרת כי ליטל אינה יכולה לדבר בשל ה...חידקים במקרופון.

הרב, שחושש כי מדובר בהתחמקות, מבקש לדעת, אם גם לא בקולה, האם קבלה על עצמה צניעות מלאה, שמשמעותה, כאשה נשואה כסוי ראש, חצאית, שמלה, גרבים. כמו יהודיה כשרה במאה אחוז.

החברה: "היא מוכנה להתחיב בצניעות מלאה וכסוי ראש בששי - שבת ולאט לאט היא תתחזק עוד..."

הרב: "אני בטוח ואני רוצה שתתחזק גם בבריאות שלמה ומהר".

החברה: "בעזרת ה'..."

הצבור מוחה כפים, אבל מסתבר שמוקדם מדי.

הרב: "אני ממליץ לה להיות חכמה ושלא תקבל על עצמה רק בשבת, כי גם הבריאות צריכה להיות בכל ימי השבוע. שתהיה בת ישראל צנועה וכשרה ובזכות ההכנעה הזאת הקב"ה יש לה רפואה במהרה, אמן".

החולה, החברה והקהל עונים אמן.

הרב: "ומה עם הבעל"?

הרב פונה אליו: "הבנתי שיש לך עסקים בשבת. הבעל אינו משיב אך פניו מעידים בו שאכן יש לו".

הרב אמנון יצחק: "אתה בוטח בה', או לא"?

איציק, הבעל, מהנהן בראשו.

הרב: "בוטח מלא"?

איציק מהנהן בהן.

הרב: "אז למה צריך לעבוד בשבת"?

איציק מהרהר. שותק. שתיקה מתמשכת

הרב: "אני בטוח שאין סכוי יותר גדול מאשר שאתה תוותר על העבודה בשבת ואת העצות המעשיות תקבל מהרב שלי, הרב הגאון רבי יהודה שפירא. אם תציית לפסק שלו אני בטוח, בעזרת ה' יתברך שתהיה ישועה גדולה... אתה מסכים"?

איציק בלשון רפה: "כן"!

הרב רוצה להיות בטוח: "מסכים"?

איציק: "כן"!.

הקהל פורץ בתשואות.

הרב: "אם אתה מוותר על חלול שבת בפרהסיה ומקבל עליך לקדש את שמו יתברך ואשתך מקבלת עליה צניעות, שלא לחלל עוד שם שמים בפרהסיה ולהכנע לפני בורא עולם עם הכח הזה שום בעל דין לא יכול עליכם. נכון, זה שתי משימות קשות לשניכם, קלות לבצוע כשמדובר בבר דעת, אבל יצר הרע יושב עליכם הרבה זמן ואם תשתחררו ממנו, תשתחררו מכל התביעה שיש לו עליכם. הוא השטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות. הוא יצר הרע שבא ונותן לכם עצות רעות. אומר שבשבת מרויחים הרבה, זה עסק טוב. הוא שאומר תלכי לבושה איך שאת רוצה. וכשאתם כבר במקום שהוא רצה, הוא עולה למעלה והופך להיות שטן. הוא משטין ואומר: תראה רבונו של עולם, אתה משפיע עליהם טובה ותראה מה הם עושים עם זה. תן לי רשות להרוג.. לפעמים הוא בעצמו הופך להיות מלאך המות. הוא שמפתה, הוא שמשטין, הוא מלאך המות. אם אתה משתחרר ממנו, אתה סותם לו את הפה והוא לא יכול יותר לקטרג. יהיה קדוש ה' ברבים. מקדשי ה' הם כבר בני אדם אחרים, זה לא אלה שיצא עליהם תיק.. אתה מבין איך זה עובד"?

איציק: "כן".

הרב: "מי שברך אמותינו שרה, רבקה, רחל ולאה הוא יברך את השם הטוב ליטל בת רותי. ה' ישלח לה רפואה שלמה וישועה קרובה מהרה אמן".

הקהל קרע שערי שמים בזעקת אמן.

הרב: "תעמדו בזה. עכשיו זה תלוי בכם. אני שחררתי את ההודעה למעלה וזה תלוי רק בכם. תלך אל הרב שפירא ותקבל את הפסק שלו ושיהיה בשורות טובות".

מיד אחרי השיחה והברכה קבלו על עצמם כמה וכמה ממשתתפי ההרצאה, מצות ציצית וקבלות אחרות לרפואה.

איציק אסולין, קיים הבטחתו ובא אל ביתו של הגאון רבי יהודה שפירא כדי לשמוע לעצתו באשר לעסקיו בשבת. את כל שהורה לו עשה. אשתו, ליטל, כסתה ראשה והחלה לובשת בגדים צנועים בלבד. כך המשיכה היא להאבק במחלתה הקשה.

השבוע, שלשה חדשים אחרי ההרצאה מספר איציק אסולין ל'עולם התשובה': "היום אני יודע שאלקים העמיד אותנו במבחן. אני מניח תפילין ומתפלל בכל יום. קבלנו על עצמנו שמירת שבת מלאה, על פי הנחיותיו של הרב שפירא. אני עדין לא מצליח ללמוד הרבה תורה, אך מחזיק אברך ומעורה במפעל חסד המסייע למשפחות נזקקות, בעיקר באוכל לסעודות שבת. חיינו השתנו מהקצה אל הקצה".

ומכאן לא ניתן לשמוע את שהוא מספר בלי שבשרך יהפוך חידודין חידודין:

"ליטל לקחה סט אחד מתוך שלשה טפולים קשים שהמחלה מותקפת בהם. השבוע היא עשתה c.t. כדי לעקוב אחר ההשפעה. הצפי היה שסימני המחלה יעלמו, במקרה הטוב ב50% בלבד, אבל היא נעלמה לחלוטין. הרופאים לא האמינו למראה עיניהם, הם חזרו ובדקו, המתינו עם הבשורה, הלא מוכרת בספרי הרפואה, עד לבטחון המלא. גם הם אומרים לנו שזה לא הם, לא התרופות, לא הטפולים, רק נס משמים שבא בעקבות הקבלות שנטלנו עלינו בהרצאה של הרב אמנון יצחק. אם יש לנו היום אור בבית, שמחה ואושר לילדים הקטנים שלנו זה רק בזכות המצוות שקבלנו על עצמנו בעקבות דבריו של הרב אמנון יצחק ואני רוצה שספור הנס הגדול שלנו יסופר לרבים כדי לזכות כמה שיותר אנשים לבחור בדרך התורה והמצות".

למקרה המרגש הזה, אחד מני נסי נסים רבים והאחרון שבהם לשנה היוצאת, לא נחשפו צופי ההרצאות באינטרנט, בארץ ובעולם. איציק אסולין מתכוון להגיע להרצאות הקרובות כדי לספר אותו לנוכחים ולצופים ואולי כבר בהרצאה הקרובה, המתקימת היום (יום רביעי של עשרת ימי תשובה) באילת. כשזה יקרה ניתן להעריך מה תהיה השפעתם של הדברים על השומעים והצופים בארץ ובעולם.

תשובה מהאהבה!

עגיל, ציצית וכסויי ראש באילת

האם צריכים תושבי אילת, שעל פי ההגדרות ההלכתיות אינה בגבולות ארץ ישראל, לשמור על יום טוב שני של גלויות, כמו כל יהודי התפוצות? – שאלה הלכתית זו היא היחידה מצרור השאלות שהופנו אל הרב אמנון יצחק, בהרצאתו בעיר, ערב יום הכפורים, שלא הוכרעה. מאחר והרב נמנע באופן עקרוני מלפסוק בעניני הלכה, הוא מפנה את השואלים למורי הלכה, הכל לפי הענין והשואל. השאלה הזו הופנתה אל הגר"ע יוסף, אך בשל אשפוזו לא הוכרעה לקראת חג הסוכות, שמיני עצרת ושמחת תורה. לכל צרור השאלות האחרות, ההשקפתיות והאמונתיות, שהועלו בהרצאה המיוחדת הזו, ניתנו תשובות חותכות ובעקבותיהן באה 'תשובה' במובנה האחר, מצדם של לא מעט מהמשתתפים.

מי היה מאמין שבאילת הרחוקה מלב המדינה ומלב היהדות כמרחק תרשיש מנינוה, יתאספו לקראת יום הכפורים מאות איש, להאזין לדברי ההתעוררות של הרב אמנון יצחק, להתוודות, להתחרט ולקבל על עצמם קבלה לעתיד. אבל אילת כבר אינה עיר של חוטאים, גם אם היא עדין 'עיר החטאים' וכשהשינוי הזה עובר על תושבי העיר, למרות הפתויים שאורבים לפתחם, אמר הרב בהרצאתו, שכרם גדול פי כמה וכמה. "לפום צערא אגרא – לפי קושי והנסיון שעומדים בו כך מקבלים שכר".

לפני כמה שנים נראו הנצנים הראשונים. צעירים שהשתכנעו מהקלטות של הרב, נשים שקבלו עליהן צניעות וכסוי ראש ונושעו ממצוקות וממחלות, הורים שהתבוססו בתועבות ולא הרגישו בטביעתם, שנצלו על ידי ילדיהם שגילו את האמת. מעגלי האור התרחבו והעמיקו עם כל הרצאה של הרב אמנון יצחק, עד שהפכו לגרעין ענק של הפצת תורה ויהדות, הפועל בהשראת ארגון 'שופר'. כמו בכל שנה לקראת יום הכפורים קיים הרב גם השנה את הרצאתו בעיר ובמסגרתה פגש את מאות המועמדים להצטרף לגרעין הזה ולחזק אותו.

השואל הראשון: כיפה לבנה לראשו, מציג שאלה המטרידה אותו כמי שעומד לקבל החלטות גורליות, יום לפני היום הקדוש והמכריע, יום הכפורים: "אם חוזרים בתשובה ביום האחרון, מה מראים לך למעלה, הרי הכל נמחק"? – הוא שואל את הרב.

הרב מרגיע אותו ומשיב לו: "אם אכן תצליח ביום האחרון לחזור בתשובה שלמה ואמיתית כל ה'פילם' שלך מן העבר ימחק... ועדין תשאר לך המשימה לעשות רצון בוראך מהיום והלאה. אבל כל זה אחרי מחיקת העבר, שבשבילה ניתנת התשובה".

השואל השני: גם הוא צעיר לימים עם כיפה לבנה לראשו, ממשיך מאותה נקודת הסתקרנות: – "אם אתה עושה חטאים"...

הרב (בבדיחות הדעת)**:** "אני לא עושה, אולי אתה עושה"...

הקהל פורץ בצחוק.

השואל: "אדם שנמצא בתוך תהליך התשובה ועושה חטאים, מה הוא צריך לעשות"?

הרב: "כל בן אדם, בין שהוא בתהליך תשובה ובין אם לא, צריך להתחרט חרטה אמיתית, מתחייב לא לעשות יותר ומתוודה. זה קשה"?

השואל: "לא"!

הרב: "בא ננסה. אתה יכול להוריד את העגיל שלך, למשל"?

הצעיר מוריד מיד את העגיל, קם ומוסר אותו לרב המכריז "חזק וברוך".

הקהל מוחה כפים.

השואל הבא: הוא מהדור המבוגר יותר. עגיל באזן אין לו, אבל התחבטויות יש ויש: "יש אנשים שלא מקיימים את כל המצוות, אבל עוזרים מאד לזולת. אני מכיר מישהו שבלי כמה מעשים טובים למען הנזקק לעזרתו, הוא לא גומר את היום. מה אתה אומר לאנשים האלה"?

הרב: "אני אומר שהם אנשים טובים, עם מעשים יפים, אבל...גם בין הגוים יש כאלה שעושים אותו דבר. כדי להיות יהודים צריך, קודם כל, למלא את המצוות שחיבים לעשות ואחר כך לעשות את המעשים הטובים. אי אפשר לא לשלם מסים, לא מע"מ, לא ארנונה, לא בזק ולא גז ולהגיד לכולם: "אל תראו אותי ככה, היום לקחתי בטרמפ שלשה חילים..."

הקהל והשואל, מתמוגגים מהתשובה.

לשואל הבא: מציקה שאלה שעוד מעולם לא הועלתה באזני הרב אמנון יצחק, לדעתו של השואל, משום ש"כולם מתבישים לשאול אותה". הוא לא התבייש ויצא עם תשובה ועם...ציצית.

– "אני כל פעם קונה תפילין יותר מהודרות, מניח, אבל אומרים לי שהמצוה לא הולכת אלי. אני יהודי מאד מאמין ורוצה שהיא תלך אלי".

הרב: "מה פירוש לא הולכת אליך? למי היא הולכת"?

השואל: "היא הולכת למי שכתב את התפילין, או זה שמכר לי אותם..."

הרב (צוחק)**:** "זה כמו שיגידו לך אחרי שקנית לחם שאתה לא תשבע ממנו. אתה רק תלעס אותו ובעל המכולת, שמכר לך אותו, הוא שיהיה שבע..."

פרץ צחוק.

הרב: "אתה צריך להניח תפילין ולא לחוש לכל אחד שאומר לך משהו. כל המצוות שאתה עושה הם שלך נטו. תמשיך להניח ואל תשים לב למה שאומרים לך. ציצית יש לך"?

השואל אינו ממתין לסוף השאלה ומשיב ב"בטח" גדול. "שתים, לא אחד"!

הרב: "איפה הם"?

השואל שוב מזדרז להשיב: "בבית"!

רעמי צחוק.

השואל: "יש דברים שלא יוצאים מהארון"!

הרב: "התפילין כן יוצאים"?

השואל: "בטח"!

הרב: "ומתי אתה לובש ציצית"?

השואל:"בשבת"!

הרב: "אתה רוצה אחת גם ליום חול"?

השואל: "כן".

הרב: "אבל תלבש אותה כל יום"?

השואל משיב באותו "בטח" ועוטה ציצית לקול צלילי "אנחנו מאמינים בני מאמינים" ומחיאות הכפים של הקהל.

אחרי ששואל אחד הראה דוגמא לרבים בהסרת העגיל מאזנו והשני בלבישת ציצית, המשימה הבאה, שהתגלתה

הפעם כלא קלה, היתה להביא שואלת לכסות את ראשה לעיני מאות הנוכחים.

שואלת: "יש לי שתי שאלות, האחת על זוג שהבעל מאד רוצה לחזור בתשובה, אבל האשה מתנגדת בכל תוקף שיהיה משהו שנוגע לדת בבית. מה עושים במקרה כזה"?

הרב: "למה היא מתנגדת"?

השואלת: "היא אנטי"!.

הרב: "היא לא מוכנה לראות שום דבר, לשמוע שום דבר"?

השואלת: "כלום"!

הרב: "הוא מוכן ללכת בשבילה עד הסוף"?

השואלת (נבוכה)**:** "הוא רוצה לחזור בתשובה בשבילו ובשביל הילדים, אבל יש כאן ענין של שלום בית..."

הרב (מפסיק את דבריה)**:** "הוא מוכן לעשות הכל בשבילה"?

השואלת: "אני חושבת שכן".

הרב: "את לא מתכונת לעצמך"?

השואלת: ,לא. אל עצמי אני אגיע תיכף..."

הרב: "אם הוא מוכן "להתאבד" בשבילה ולוותר על החיים הרוחניים שלו, זה אסור לו. ואם היא לא מוכנה, אז היא פשוט מבקשת ממנו שיתאבד בשבילה, כי היא לא מוכנה לחיות איתו על פי התורה. היא אומרת לו שהיא לא תוכל לחיות איתו בהיתר, אלא רק באיסור. אבל הוא לא יכול לחיות באיסור כי הוא יאבד את העולם הבא".

השואלת: "ואם הוא חוזר בתשובה ועושה את מה שהוא צריך בלי לכפות על הבית"?

הרב: "כל זמן שהוא לא יחיה איתה אין בעיה". אבל אם הם יחיו יחד היא צריכה טהרת משפחה ואם לא הוא בבחינת 'מתאבד' שכן הוא חייב כרת..."

השואלת: "מה עושים"?

הרב: "אם היא רוצה לחלל שבת, היא תקבל את העונש לבד. הוא לא יקבל את העונש. אם היא רוצה לאכול נבלות וטרפות זה ענין שלה. הוא לא יאכל כאלה דברים. אבל בלי טהרת משפחה הוא לא יכול לחיות איתה. אם היא לא תסכים לדבר הזה הם יצטרכו להפרד".

השואלת: "עכשיו אני שואלת אותך איך אתה מסביר את זה? לקום לפרק בית, עם משפחה וילדים, רק בגלל שהיא לא רוצה? אני לא מבינה את זה"!

הרב אמנון יצחק: "מי האשם פה"?

השואלת: "האשה".

הרב: "אז מה את רוצה ממני!? את צריכה להציג לה את השאלה שלך בכל חומרתה. תשאלי אותה איך היא יכולה לוותר על הילדים ולהכניס אותם לכעין 'יתמות' רק בגלל עקשנות סתם? מילא אם היא היתה טוענת שבדקה ומוכיחה לבעלה שהוא טועה, אין תורה ואין מצוות, זו מחלוקת אידיאולוגית, שלבסוף יצטרכו גם להכריע בה אם יחיו ביחד אם לא, אבל אשה שאומרת: לא רוצה, דוקא! מה אפשר להגיד לאשה כזאת? אם נהג אוטובוס היה מודיע לנוסעת: 'גברת, הגענו לתחנה סופית תרדי' והיא היתה עונה: 'לא רוצה, דוקא'! מה הוא היה עושה עם אשה כזאת"?

השואלת: "איך אפשר להציע לאשה כזו במצב כזה, שה' יעזור, משהו בצורה הכי עדינה שידבר אליה"?

הרב: "היא פה"?

השואלת: "לא. ממש לא".

הרב: "אני מוכן לנסות לשכנע אותה..."

השואלת: "אפשר בטלפון"?

הרב: "כן".

השואלת: "טוב, בינתים נעבור אלי. (הצופים עדין אינם משוכנעים כי המקרה הראשון אינו מתיחס אליה). בעלי חוזר בתשובה כבר שלש שנים. ב"ה מתחזק, עם פיאות וזקן. (השואלת רחוקה מלבטא במלבושה צניעות ואפילו בסיסית). בן אדם אחר לגמרי משהכרתי. לפעמים אני יושבת וחושבת, בורא עולם מה קורה כאן. אפילו לא רואים את הפנים שלו..."

הרב: "מצח עוד יש לו"?

הקהל פורץ בצחוק.

השואלת: "אני רוצה להגיד לך שבעקבות טראומה מאד גדולה שהיתה בבית החזרה בתשובה הרקיעה שחקים. אבל אני בבעיה. אני מתחזקת, ב"ה, שומרת מה שצריך, מטבח, חנוך ילדים, מתחילה קצת עם הלבוש, זה מאד קשה ותמיד יש לי תרוץ, אפילו שאנשים מוכנים לקנות לי בגדים צנועים. בסוף זה יהיה. הבעיה הגדולה, זה כסוי ראש. אני לא מוצאת את עצמי שלמה עם זה. באמת מאד קשה לי".

הרב: "אם תשימי כסוי ראש יהיה לך ברור מאד למה בעלך נראה ככה. את ראית את הסרט על גילה דורפמן? גם לה היתה תסרוקת כמו שלך. התסרוקת הזו יותר מפחידה מהזקן של בעלך..."

צחוק רועם.

השואלת: "אתה יודע מה, התסרוקת זה לא מה שמעניין אותי".

הרב: "אז תכסי אותה".

השואלת: "אני שלש שנים באה להרצאות שלך ואומרת "הוא לא ישכנע אותי"..."

הרב: "הערב, כן"!

השואלת: "לא. אין מצב.."

הקהל מתוח. מוחה כפים, שורק.

השואלת: "אני חושבת שאם אני חוזרת הביתה אחרי הערב הזה עם כסוי בעלי מהבלבול קופץ מהמרפסת..."

הרב: "אנחנו נודיע לו מראש. אולי הוא יבוא לקחת אותך... הייתי רוצה לראות אותו עם הזקן..."

השואלת: "יש לי המון קלטות שלך בבית ואני אומרת לך שבענין הכסוי ראש לא תשכנע אותי..."

הרב: "כל הדבור שלך הערב זה מתוך תחינה לשים כסוי ראש"!.

השואלת: "לא. ממש לא!. הבעיה שלי כאן זה מה אני עושה עם המראה החדש הזה? זה מפחיד אותי...לא המראה שלי, המראה שלו, של בעלי..."

הרב: "את מתכונת לשלך... אני אתן לך בינתים כסוי ראש לא לשים, רק למדוד..."

השואלת: "לא מודדת...יש לי בבית..."

הרב: "נראה לי שזה יתאים לך מאד..."

שאגות מהקהל...

הרב: "הנשים יקבעו אם זה מתאים לך...רק למדידה...מה את פוחדת"?

השואלת: "אני אגיד לך משהו: יש לי כסוי בבית ואני שמה אותו כשאני מדליקה נרות וזהו. מתלהבת וזה עובר".

הרב (בבדיחות הדעת)**:** "יש לי עצה! תדליקי כל יום נרות..."

הקהל מוחה כפים

השואלת עומדת בסרובה ומתנצלת: "שלא תפגע, ח"ו, עכשיו לפני יום כפור".

השואלת: "הייתי אצל שתי חברות בבית, חברות באמת, ניסו שם לשים לי כסוי ראש ואני צעקתי שיורידו לי. ניסו להרים קצת את הכסוי. זה לא נראה לי".

הרב: "תראי, הרבנית שלי נמצאת איתי פה. היא יודעת לשים את זה "משהו משהו". רק לראות אם זה מתאים, לא נצלם".

השואלת: "כל אשה צריכה להיות שלמה עם זה בעיני עצמה, לא בעיני אנשים זרים".

ה-לא! נמשך עוד דקות ארוכות, הרב מפעיל שיטות

שכנוע מגוונות:

– "תראו, נותנים לאשה כתר והיא מסרבת לקחת"...

לבסוף.. היא מתרצית!!

הרבנית קושרת כסוי לראשה, הקהל כולו עומד על רגליו והאשה מברכת 'שהחיינו' בשם ובמלכות.

היא ועוד שש נשים שהיו בקהל יצאו מההרצאה, יום לפני יום כפור, כשראשן מכוסה.

'כתר יתנו לך'...

'ארבע כנפות' גליון מס' 123

הצבור בהרצאה באילת

הנוער נשאר לסליחות

הרב אמנון יצחק בהרצאתו באילת

ה'חגים וזמנים לששון' של משפחת רז

עבור משפחת רז התל אביבית, תקופת החגים שזה עתה עברה על כולנו היתה הקשה ביותר שחוו אי פעם, אבל בסופו של דבר גם השמחה ביותר. מהחגים האלה הם יוצאים לחיי השנה אחרים משנכנסו אליהם ועם בן שנולד מחדש.

הראל הצעיר שבילדיהם הוא חיל בשרות סדיר. היחיד מבין בני המשפחה שהושפע במקצת מהסביבה התל אביבית שבה גרה המשפחה, שתנועת התשובה הכתה בה שרשים ומשכה עמה רבים אמו מספרת כי היה הולך מידי פעם לבית כנסת, בחדש אלול האחרון אפילו היה משכים לסליחות. עדין לא חזר בתשובה, אבל משהו התעורר אצלו. המשפחה עצמה אינה מגדירה עצמה אפילו לא כ'מסורתית' והיהדות התבטאה אצלם ב'קדוש' בליל שבת, ממש לפני הצפיה בטלויזיה.

התאונה הקטלנית

עד לאותו יום מר ונמהר שהראל חצה את שדרות רוקח בתל אביב ומכונית פגעה בו פגיעה אנושה. הרופא וצוות נט"ן שנזעקו אליו קבעו כי מת מות קליני והחליטו להעבירו לבית החולים, רק כדי שמותו הסופי יקבע שם.

רחל האם: "לנו הודיעו כי הוא מת. הרופאים לא נתנו לו כל סכוי. לי היה קשה לשבת לידו ולהמתין רק שהמכונות יפסיקו לעבוד, ישבתי בחוץ והייתי אובדת עצות. בעלי לעומת זאת ישב לידו וליטף אותו בלטיפות שהוא חשב כי הן לטיפות אחרונות, עיסה לו את כפות הרגלים וניצל כל רגע כדי להפרד ממנו".

במצוקתם בררו בני משפחת הראל מיהם ראשי תנועת התשובה הפועלים בשכונתם ובקשו מהם לסייע במה שיוכלו. הם חשבו על סיוע שיקל עליהם ברגע שהרע מכל יתרחש, אבל האברכים חשבו על עזרה מידית. הם הפעילו משמרות של אומרי תהילים ויעצו להם לפנות אל הרב אמנון יצחק לשאול ממנו עצה. מאחר והיה מדובר בשלהי חדש הרחמים והסליחות, שבו נוהגים לבדוק את התפילין והמזוזות, התעוררו מיד גם לתקון זה. על תפילין לא שאלו, מאחר וידעו כי מדובר במשפחה שאינה מקפידה בהנחת תפילין ובתפילה, אבל לגבי המזוזות שאלו מיד מתי נבדקו לאחרונה.

הרמז במזוזות

רחל רז: "אמרנו להם שדוקא לפני זמן לא רב החלפנו את המזוזות בבית, הם אמרו לנו שבמקרה כזה אמנם לא חיבים לבדוק שוב, אך מאחר ואירע האסון, כדאי שנעשה זאת ונזכה בזכויות נוספות בחדש אלול. כמובן שהסכמנו מיד. מה לא נעשה כדי להציל את בננו? הבדיקה נעשתה ובמזוזה שבחדרו של הראל נמצאו **מחוקות המלים:** ..."ירבו ימיכם". אז עדין לא הבנו את משמעות הדברים, היום אנחנו כבר מבינים".

"למרות שהרופאים לא נתנו לנו שביב של תקוה ורק האריכו, בכל פעם, את הקץ המר בעוד כמה שעות, או מקסימום ימים, שמענו לעצתם של האברכים ופנינו לרב אמנון יצחק. את שמו הכרנו, מי לא מכיר? בעבר שמעתי כמה מהקלטות שלו, הם חדרו למקום הנכון אבל... פחדתי מהם והפסקתי במודע לשמוע אותם כדי שלא ישפיעו עלי. ממש התנזרתי בכח. בהשפעת הרחוב אף פעם לא נטינו לחשוב עליו בכיוון החיובי. הקשר נעשה באמצעות הרבנית רחל מעודד, האחראית על טפול ההמשך בנשים המגיעות להכרה בבורא עולם באמצעות ארגון 'שופר' והרב אמנון יצחק העומד בראשו. הרב אמר כי עלינו לקבל על עצמנו להתקרב לבורא עולם, למען הראל וכצעד ראשון הורה לנו לשמור על השבת עם כל המשתמע מכך. כל המשפחה, ממש כולם, בעלי, אני וכל ילדינו, הסכמנו לקבל על עצמנו מעתה והלאה שמירת שבת כהלכתה" - מספרת רחל אמו של הראל.

ביום הכפורים צמה משפחת רז לראשונה בחייה והלכה לבית כנסת. "חויה פנימית אדירה" - הם מגדירים את זה. "ממש הזדככות".

הישועה

בכל אותם ימים המשיך בעיקר אביו של הראל לשבת לידו, ממתין ל.. מלאך המות, שהרופאים אמרו כי הוא בדרך. ואז זה קרה. "פתאם שמעתי את הראל ממלמל משהו. קרבתי אליו את האזן ושמעתי אותו אומר: "תשחרר אותי, תשחרר אותי" - משחזר האב את שאירע. הוא היה בטוח שהמלאך המשחית הגיע ולופת את נשמת בנו הראל, כפי שהעריכו הרופאים באבחנתם והוא, בשארית כוחות חייו מבקש ממנו "עזוב אותי". האבא נבהל בהלה גדולה וברח מהחדר שבו מוטל בנו...

אחרי מספר דקות, הוא אזר אומץ והחליט שאין מקום לברוח מהמציאות, גם אם היא מרה ובצעדים מהוססים פנה לחדר. כשהתקרב מרחק מספר פסיעות מהמטה שעליה שכב בנו הביט לעברו והתקשה להאמין - הראל פקח את עיניו ואמר לו, בשפה רפה: "אל תדאג אבא, אני אהיה בסדר...אל תדאג..."

הרופאים שנזעקו למקום, גם הם לא האמינו למראה הנס. אחרי ההתעשתות מיהר האב להודיע לבני המשפחה כי בנגוד לכל הסכויים והתחזיות, החליטו בשמים כי הם זכאים לנס והראל התעורר. בני במשפחה מהרו להגיע לבית החולים ויחד קבלו על עצמם להוסיף ולהתחזק באמונה ככל שישית עליהם הרב אמנון יצחק.

המסקנה

האם רחל: "זה הכל בזכות הרב, ההתחזקות שלנו והתפילות. אני בטוחה. בכל יום אנחנו מוסיפים עוד ועוד. טהרת המשפחה, צניעות וכסוי ראש, שמירת שבת. אפילו על דיני הנהגות הבקר אני כבר מקפידה. פשוט אין לנו מלים להודות לבורא עולם".

ובני המשפחה אומרים: "חשבנו שהרופאים בבית החולים הם שקובעים והם שיודעים מה יקרה למאושפזים. התברר לנו שאנחנו יכולים לתרום יותר לרפואתו ושארגון שופר הוא חדר המיון הטוב ביותר לאלה המצפים לנס משמים".

'קרית המלאכים 'לוס אנג'לס

רעידות אדמה והוריקנים הם תופעות מצויות בלוס אנג'לס. דמויות מוכרות מן הבד, הקורמות לפתע עור וגידים ונצבות מולך ברחוב או בתחנת הדלק, גם זו מציאות שכיחה בבוורלי הילס. אבל כשכל זה קורה יחד ועם כל העצמה הרוחנית, התזזית חזקה יותר מכל איתני הטבע שידעה העיר וההתרגשות נוסקת למימדים שאינם נמדדים.

זה מה שקרה ללוס אנג'לס בעת בקורו הקצר של הרב אמנון יצחק בשבוע האחרון. לראשונה הרגישו יהודי המקום את משמעות השם 'קרית המלאכים' כפי שנקראת עירם בתרגום מאנגלית. כמו בתאור המלאכים ביום הדין, אחז בהם חיל ורעדה לקראת המפגש הבלתי אמצעי עם מי שלראשונה יצא אליהם מהבדים ומהמסכים שהם מרבים לצפות בהם ודרכם להשתכנע מהרב אמנון יצחק.

ביום שלישי בערב, התרוקנו רכוזי היהודים והישראלים בלוס אנג'לס מאדם ואפילו מאריזונה הרחוקה מרחק 9 שעות נסיעה הגיעו להרצאה 125 איש ואשה. המסעדות באזור ה'פרפקס' ההומים מידי ערב ביהודים, נסגרו בחלקם. גם בעליהם באו להרצאה ואלה שנותרו פתוחים לא נהנו ממתח רווחים גבוה. המתח והרווח האמיתי עברו למרכז היהודי הגדול 'נצח ישראל', שם התרכזו ההמונים לקראת הרצאתו של הרב אמנון יצחק.

ההרצאה התאחרה בכמעט שעה, מהזמן שנקבע לה, בשל הקהל העצום, למעלה מ-3000 אנשים נשים וטף, שנדחסו אל האולם, כפול מתכולתו. כוחות הבטחון, המשטרה המקומית ומכבי האש, שאבטחו את הארוע האדיר, חששו לשלומם של ההמונים, הזמינו את השריף, מסוק משטרתי ואמבולנסים למקרה אסון והתגוששות בין כוחות הבטחון והקהל הרב ואסרו את פתיחת ההרצאה עד לדילול האולם. מה ששכנע בסופו של דבר את הנדחסים בעמידהלהתפנות היתה קריאתו של הרב אמנון יצחק שנכנס על מנת להשליט סדר בתחילת ההרצאה וההתארגנות המוקדמת של אמיתי גלוסקה ויד ימינו פאריד, מארגני הבקור, שהכינו אולם גדול מימדים נוסף ובו מקום ל-800 איש אליו הועברה ההרצאה במעגל סגור ומסכי הענק שהוצבו ברחבת האודיטוריום הגדול שבו נערכה ההרצאה. אחרי שאלה שנאותו לפנות את החלל שבין הכסאות והמעברים כונו בעברית באנגלית ואפילו בפרסית, ע"י ידי המתורגמנים 'מקדשי שם שמים' הם עברו לאולם הסמוך ולרחבה וההרצאה החלה, כשלצערם של המארגנים מאות אנשים שבאו ממרחקים ואחרו חזרו על עקבותיהם בוכים ומאוכזבים שלא הצליחו להכנס.

שעתים עברו ביעף. הם הכילו הוכחות על קיומו של הבורא, עסקו בבריאה וביצירה, בתפקידו של האדם שנברא בצלם, בנח ומאה עשרים השנים שבהם הקים את התיבה ובחובת הנצול של 86,400 השניות שניתנות לו לאדם בכל יום ויום לחיות. השקט המתוח באולם אפשר לאלפי המתכנסים לדמיין את קולו של מחוג השניות וגלגלי הזמן החולף לנגד עיניהם כשהרב אמנון יצחק דבר עליו והשמיע את קול תקתוקו, תיק תק, תיק תק, תיק תק, תיק תק. גם את בליעות השקיקה של המאזינים לדבריו על העולם החולף לעיניהם מבלי לנצלו לתכליתו, יכלו לשמוע. ההרצאה הועברה בשידור ישיר ברשת האינטרנט לרחבי העולם וניתן לצפות בה באתר "שופר".

ומתוך ההס הזה ותקתוק החיים פרצה באחת שמחה ספונטנית, שהרב החל בה ואשר סחפה את ההמונים להתעלויות והתרוממות הנפש שלא ידעו מעולם. "הקב"ה אנחנו אוהבים אותך", "הקב"ה אנחנו הבנים שלך" הכריזו בקול גדול במשך 15 דקות תמימות בשירה אדירה בלתי פוסקת כשהם אחוזים זה יד ביד זה. כך עברו בכל רחבי האולמות. אז החל הרב לחלק את הציציות כשמאות עטים על הבמה ללובשם ועשרות כסויים שעטו לראשן של הנשים. 'קוקו' אחד הוסר לעיני הרבים המאושרים. "ערב של אחדות כזו והתרוממות הרוח לא ראיתי מימי בלוס אנג'לס" אמר הרב זרגארי רב קהילת הפרסים.

הקהל הרב ביטא את רחשי לבו בעשרות התחייבויות לרכישת אלפי דיסקים והפצתם בלוס אנג'לס, להמשך המסר היהודי החודר ללבבות של הרב אמנון יצחק.

לוס אנג'לס היהודית שלאחר ההרצאה אינה דומה עוד כלל לזו שלפניה. כעת מתארגנים להרצאות הגדולות הבאות ב...לאס ואגס ובאריזונה.

הרב אמנון יצחק בבית הכנסת 'מאור החיים' של הרב אזולאי בוואלי

לובשים ציציות וגוזרים קוקו

קהל האלפים בהרצאה

הכל בשביל אבא

גדרה היא לאחרונה אחת מערי היעד של פעילות ארגון 'שופר'. המהפכה ממש ניכרת בה. הנטיה אובחנה כבר לפני זמן, אבל מאז פונתה ישיבת 'תורת חיים' של הרב שמואל טל, מגוש קטיף וקבעה את מיקומה ביד בנימין, השכנה בנחל שורק, הועמקה בה העשיה המעשית, קלטות ודיסקים של הרב אמנון יצחק הופצו מבית לבית, המפגשים הבלתי אמצעיים עשו את שלהם ולמודי החברותות ושעורי התורה, התרחבו לאין ערוך. חבר מביא חבר ומשפחה מענינת משפחה. העיר משנה את פניה. בשלב הזה, לקראת ההבשלה, החליט הרב אמנון יצחק להגיע למקום כדי להתמודד עם השאלות שנותרו עדין תלויות, גם לאחר הזריעה והחרישה של תלמידי הישיבה הפועלים במקום מכחו של ארגון שופר. הכנוס היה מרתק. אולם מלא מפה אל פה, ברובו בצעירים והנושאים שהעלו אינם מאלה שבאים לידי בטוי בהרצאות האחרות של הרב בארץ ובעולם. מי למשל יחכה להזדמנות הזו כדי לשאול מה הזכות של רוצח במזיד להוליד ילדים? לשואלת מגדרה, שכבר מקיימת תורה ומצוות, לדבריה בהשפעתו של הרב, מציקה השאלה הזו והיא החליטה שלא להותיר אותה להתנצחויות תקשורתיות אלא ללבן אותה, לטובת כולם, על פי השקפת היהדות. כולם ידעו למי כונתה אבל הרב אמנון יצחק מתיחס אל השאלה תוך התעלמות מוחלטת מהיבטיה האקטואליים ומשיב עליה מבחינה השקפתית טהורה

הרב: "יש עוד עבירות שהן אפילו יותר חמורות מרצח, כמו חלול שבת, שעיננו רואות שמי שעושה אותן מוליד ילדים. ויותר מזה, אפילו מי שהולך להוליד בן ממזר, מחייב את הקב"ה לתת נשמה גם לממזר. אף על פי כן הקב"ה אינו שולל את בחירתו של הרשע לעשות עבירות. הוא לא שולל ממנו גם את האפשרות להמשיך לתפקד בחייו. עד שהקב"ה מחליט להעניש אותו, לפי החשבון הידוע לו, בצרוף החשבון של כל סביבתו. כלומר ההענשה תקח בחשבון גם את הילדים שיוולדו לו."

התשובה מתקבלת בהשתאות.

אצל השואל הבא היא עוררה אסוציאציות לנסיון רצח אחר, לא בראש ממשלה אלא בו.. אחרי שהוא מבקש את רשות הדבור, שואל אותו הרב על רמת קיום המצוות שלו.

השואל: "אני שומר שבת וכשרות. אבל עדין לא לומד" - הוא מתוודה.

הרב: "למה"?

השואל: "אין לי מספיק זמן"...

הרב: "מה אתה עושה".

השואל: "אני עובד".

הרב: "גם אני"...

השואל: "אשריך, אשריך, אתה עושה עבודת קדש".

הרב: "גם אתה יכול. מתי אתה מסיים את העבודה"?

השואל: "בחמש שש"...

הרב: "הו, מוקדם".

הצבור צוחק בהנאה.

הרב: "תראה עד איזה שעה אני עובד (השעה אחרי עשר בלילה). ואני רק מתחיל את העבודה. אז אתה לא יכול"?

השואל: "בעזרת השם, אני מקוה שאני אוכל".

הרב: "אתה מקבל עליך"?

השואל: "כן. אני מקבל עלי".

הצבור מוחה כף עוד לפני שהאיש הציג את שרצה לומר.

הרב: "וציצית אתה גם מוכן לשים עליך"?

כאן מגיע השואל, סוף סוף, לנקודת הפרקן שאליה כיון כשבקש את רשות הדבור בעקבות ההתיחסות לרוצחים: הרב, הציצית זה ה'שכפץ' שלי. רציתי לספר כאן, בהזדמנות הזו ולהודות לקב"ה על ספור של השגחה פרטית. אף פעם לא לבשתי ציצית, עד שבעקבות הפעילות של 'שופר' שמתי עלי. הלכתי ברחוב לפני כמה ימים ונתקלתי בחבורה של ערבים. הם היו שתויים. הם התחילו לקלל אותי. אמרתי לעצמי שאין צורך להתיחס אליהם. אבל הם לא נרגעו ובאו לתקוף אותי. חמשה קפצו עלי עם סכין ופספסו. הסכין פגעה בי ו...החליקה. אני בטוח שזה בזכות הציצית. היא הגנה עלי. באתי להודות כאן לבורא עולם, ישתבח שמו לעד. תודה.

הקהל רואה, שומע ופורץ במחיאות כפים סוערות.

אחר כך, לקראת סוף ההרצאה יסתבר שהספור שלו עודד עוד צעירים רבים לקבל על עצמם מצות ציצית.

מזלו של השואל הבא שפר עליו פחות. מדובר בצעיר בעל חזות חרדית, שהצליח בעסקים ולאחרונה הפסיד את כל כספו ואמונתו נפגעה כתוצאה מכך. "אני עובר תקופה מאד קשה. בתורתנו כתוב 'עשר בשביל שתתעשר'. בחמש השנים שאני עובד הרווחתי סכום כסף גדול מאד מאד ונתתי ממנו חומש, לא מעשר, למטרות צדקה. אבל היום הפסדתי את כל הכסף. מדובר בקרוב ל-450 אלף דולר. למרות שהייתי טרוד, השתדלתי תמיד לקבוע עתים לתורה, לפחות שעה וחצי ביום. אבל בשבועים האחרונים אני כבר לא יכול. אני מרגיש שאני מאבד, חלילה' את האמונה. כמה שאני מנסה, לא הולך לי. בא לי לבעוט בהכל. אני אומר לעצמי שמה שלא עשיתי ונתתי לא קבלתי 'פיטבק' משמים. הרבה אנשים יודעים שיש לי כסף, אבל עכשיו אני מתביש שיש אנשים שפונים אלי, מבקשים עזרה ואני לא מסוגל לעזור להם כמו פעם".

הרב אמנון יצחק: "בן כמה אתה"?

הצעיר: "בן "23.

הרב: "איפה למדת"?

הצעיר: "בישיבות עד גיל 17 וחצי, זכיתי לארגן גם כנס של הרב ויצא מזה קלטת. עשיתי את הכנס הזה כשהתדרדרתי וכמעט פרשתי מהדת. בדקה ה-99 ממש התהפכתי ושיניתי את ההחלטה, עשיתי תשובת המשקל וארגנתי הרצאה של הרב. מאז, הרווחתי הרבה כסף. גם השתדלתי להתחזק. אני מתפלל שלש תפילות, אבל היום קשה לי מאד"...

הרב: "אחרי הכנס שארגנת? במה עסקת"?

הצעיר: "בנדל"ן".

הרב: "ואז הרווחת את מה שהרווחת...והיום, ממש היום הפסדת את הכל"?

הצעיר: "זה נמשך תקופה של ארבעה חדשים".

הרב: "הפסדת הכל"?

הצעיר: "הכל"!.

הרב: "יש לי עצה: תעשה עוד כנס לזכוי הרבים, אולי תרויח אחר כך כפול, 900 אלף"!

שקט מתוח.

הרב: (שובר אותו) "אני לא מאמין שהקפדת על חומש לצדקה"...

הצעיר: "זה בדוק".

הרב: "אני רוצה לראות את הפנקס...חומש לא מפסידים".

הצעיר: "אני תולה את זה בקפידה של אדם שלא התנהגתי

איתו יפה".

הרב: "זה יכול להיות, אבל שנתת חומש וזה קרה לך אני לא מאמין".

הצעיר: "מה אני עושה עכשיו? ההורים שלי לא יודעים מכלום. אף אחד לא יודע מה החשבונות שלי. אני לא נוהג לערב את האנשים וכאן זה פעם ראשונה שאני שופך את לבי".

הרב: "בקצור, עוד הרצאה"!.

הצעיר חושב ומכריז: "סוגר"!.

הרב: "ושעה וחצי ביום אתה אומר שלמדת"?

הצעיר: "כן".

הרב: "תחזור לשעתים".

הצעיר: "הרב, קשה לי".

הרב: "אין דבר. יותר קשה לעבוד. תגיד לקב"ה אף על פי שקבלתי את ה'נוקאאוט' אני נשאר בזירה ומוכן להתמודדות נוספת".

שקט מתוח באולם.

הצעיר: "אבל הרב, אני עכשיו גם לא מסוגל, כי אני טרוד בעצמי. אין לי ישוב דעת".

הרב: "רק ה' יכול לעזור לך, רק ה'. אף אחד חוץ ממנו. תשכנע אותו, תפתיע אותו"...

הצעיר: "אבל כמה שנסיתי להתלות בתקוה זה לא עזר"...

הרב: "עזוב תקוות. תעשה מה שאני אומר לך ותלך קדימה"...

הצעיר: "אני מקבל על עצמי לארגן הרצאה של הרב לזכוי הרבים וללמוד שעתים".

דמעה.

הרב: "מה השם שלך"?

הצעיר: "אלי בן מרגלית".

הרב: "אלי בן מרגלית, ה' יזכה אותך, בעזרת ה' יתברך' לעלות בתורה וביראת שמים ובפרנסה בשפע רב".

הצבור זועק אמן.

אחרי שורה של שאלות מצידה של צעירה המסרבת לשים כסוי ראש לאחר שתתחתן ובסופו של דבר משתכנעת וסוחפת עמה, עוד נשים הנמצאות באולם מגיע תורו של הפונה בעל המראה ה'אינטליגנטי' :

"כבוד הרב, אני באתי לכאן מטפול נמרץ ילדים בבית החולים קפלן. אני זמר פייטן ומנהל לשכה לסיוע משפטי. לפני שבועים הייתי עם 37 איש על קברי צדיקים במרוקו, כשקבלתי שיחת טלפון מהבן שלי שאמר לי: 'אבא תעלה על המטוס הראשון ותבוא מיד הביתה'. הבן שלי אלרגי לחלב, כתבו עליו בכל העתונים, קוראים לו אור נחמן, על שם רבי נחמן מברסלב, הוא אכל עוגית פרווה, שכנראה נפלה לתוכה טיפת חלב, הוא התמוטט בבית עם דום לב, עשו לו החיאה 45 דקות, השכן שלי הוא פארמדיק והוא החיה אותו ומאז הוא בטפול נמרץ ילדים, מונשם במאה אחוז, בן שמים לארץ. חבר שלי אמר לי שאתה פה. באתי עם קבלה ברורה לקבל עלינו 'כח', אשתי את האות כ' - כסוי ראש, אתה תוכל לשמוע אותה בשדור חי ואני לוקח על עצמי את הח' - קריאת חוק לישראל מידי יום ביומו...

הקהל מוחה כפים.

אבל אני מתחנן בפני כבוד הרב, שיברך את בני היום, אני רוצה הבטחה, זה ילד צדיק שבכ"ב בכסלו יהיה בן עשר, הוא זכה בגיל 6 לקרוא את התקון הכללי בציון הקדוש והוא נדבק בקבר ולא רצה לחזור הביתה. זה נפל עלינו כרעם ביום בהיר ואני מתחנן ל'מי שבירך', עם הבטחה, שנראה נס גדול. הרופאים הרימו ידים, אבל אנחנו לא. אנחנו מאמינים בבורא, מאמינים בצדיקים, מאמינים שהילד הזה יזכה להיות ב.. סעודת ההודיה להחלמתו, בעזרת ה' יתברך".

הרב: "איפה האשה"?

האב: "ליד מיטת הילד בטפול נמרץ. הרב יכול לדבר איתה בטלפון, אם הוא רוצה".

הרב: "היא מוכנה לשים כסוי ראש"?

האב: "כן. היא קבלה על עצמה".

הרב: "היא כבר שמה, או עוד לא"?

האב: "תגיד לה אז עכשיו, עכשיו היא תשים".

הרב: "תן לי אותה בטלפון".

האבא מחייג ומגיש את הטלפון לרב המקרב את הדבורית למקרופון.

עד שמשיגים את האשה, **שואל הרב** את האבא: "לך יש ציצית"?

האב מסמן בראשו לא.

הרב: "גם את זה אתה מקבל עליך. הט' של הטלית זה כנגד הט' של הטיפת חלב".

האב מסכים מיד. בינתים השיגו את האמא.

הרב אמנון יצחק: "ערב טוב. את נמצאת עכשיו ליד הילד"?

האמא: "מחוץ לחדר".

הרב: "בעלך אמר לנו שאת, לרפואת הילד מוכנה ללכת בכסוי ראש מלא, זה נכון"?

האמא: "נכון".

הרב: "מתי את מוכנה לשים את כסוי הראש"?

האמא: "כבר מחר בבקר".

הרב: "לא, היום בערב".

האמא: "עכשיו, עכשיו. בסדר".

הרב: "אני שולח כסוי ראש עם בעלך והוא ישים ציצית. אכפת לך"?

האמא: "זה בסדר גמור".

הרב: "וגם ילמד חוק לישראל".

הצעיר שבתחילה הכריז שאינו מאמין

מסיר את העגיל ושם ציצית

האמא: "בסדר גמור".

הרב: "מה שם הילד"?

האמא: ,אורי נחמן בן אסתר. ה' ישלח לו רפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל מהרה"!.

הקהל: "אמן"!

הרב: "ויעמידהו מחוליו לחיים טובים ולשלום"!

הקהל: "אמן"!.

הרב: "ויתקדש שמו יתברך בעולם".

הקהל: "אמן"!

אצל הצעיר ה'מלא' והקשוח התהליך היה יותר קשה.

הוא היה מראשוני השואלים בערב, רצה לדעת אם הקב"ה ברא את העולם, מי ברא אותו? תוך כדי הצגת השאלה, ללא שאיש בקש ממנו, הוא הכריז כי הוא אינו מאמין. הרב השיב לו בסבלנות רבה והוביל אותו בדרך ההגיון, עד שהוא עצמו, אמר, לקול צהלתם של משתתפי ההרצאה, כי יש בורא לעולם. כשקלט כי הדברים יצאו מפיו, התכחש להם. שעתים ישב ושמע את שאלותיהם של האחרים ותשובתיו של הרב, ביניהם אלה המתפרסמות כאן. לקראת סופה של ההרצאה בקש לפנות שוב לרב וכאילו היה זה אדם אחר.

ה'מלא': "אבא שלי, זה הדבר הכי יקר לי בחיים. הוא יושב על כסא גלגלים, אין לו שתי רגלים, הורידו לו כבר גם שלש אצבעות בידים, הוא סובל מסוכרת ומחובר לדיאליזה ועבר נתוחי לב ובעורק הראשי. צינתורים. מה לא... הוא סבל שבע מדורי גיהנם. אני מוכן לקבל עלי לרפואתו להפסיק לאכול בשר וחלב, להפסיק לעשן בשבת ולהשתדל ללכת לבית כנסת.

הצבור מפסיק אותו במחיאות כפים סוערות.

הרב קורא לו לבוא אליו ואומר: "אמרתי לכם בהתחלה שהוא ההוכחה שיש בורא לעולם"?

הקהל מריע.

הרב: "אתה תקיים אי"ה כל מה שאמרת, אבל לא רק לא תעשן בשבת, אלא גם תשמור שבת".

הצעיר: "טוב".

הרב: "ותשים ציצית ותתן לי את העגילים שנעשה מזה כתר תורה ואני אברך את אבא"...

הצעיר מתחבט ולבסוף מכריז: "הכל בשביל אבא"!..

הכל בשביל אבא שבשמים...

"איזו התעוררות.. איזו אנרגיה"!!

לא פחות משבעה שרים ובראשם ראש הממשלה אהוד אולמרט ושרת החוץ לבני, מבקרים השבוע בלוס אנג'לס, אבל העתונות היהודית והישראלית מוצאת עדין ענין רב לעסוק בבקורו של הרב אמנון יצחק בקהילות היהודיות בעיר וברושם העז שהוא הותיר אחריו.

תחת הכותרת 'הדרמה של הרב יצחק' כותב העתון 'שבוע ישראלי': "הרב האורח הינו נואם בחסד עליון, מענין ומשכנע ורבים משומעיו מאמינים כי הוא מחזיק ביכולות מיסטיות. הרצאתו בנויה כדרמה ונוגעת בו זמנית בפן הרגשי ובפן השכלתני של שומעיו. הוא מדבר על חיי היומיום, על הריקנות שבחיים ללא תוכן ומהות ורק החזרה בתשובה, זו אמונתו, תצילנו משממון ותחדיר משמעות ותוכן לחיינו.

אחרי שהכתבת טלי ספיר-קסטלמן, מתארת את האולמות המלאים עד אפס מקום בחובשי כיפות, חרדים, חלונים, מחפשי דרך וסקרנים ב"איזו התעוררות, איזו אנרגיה של טוהר וקדושה", היא כותבת: "משנתו הסדורה עונה על כל שאלה ותהיה וההרצאה הותירה בשומעיה הרבה חומר למחשבה... אולי בכל זאת נקרא פרק תהילים אחד ביום"...

כנראה שגם אנשי התקשורת האמינים עזבו מכאן לשם...

גם העתון 'ישראל שלום' שהופיע השבוע בגליון ה-100 שלו, מקדיש כותרת ענק ל 'בקור הרבנים הגדולים' ומתחתיה תמונות ענק של הראשון לציון הגרש"מ עמאר והרב אמנון יצחק שבקורם בלוס אנג'לס היה, בחלקו חופף והם גם נפגשו שם. במדור 'כאן ועכשיו' כותבת אילה אור-אל: "מה בדיוק מביא שני ישראלים שמעולם לא פגשו קודם לכן את הרב, להביא אותו באופן ספונטני כזה לעיר המלאכים? השנים מאמינים שמדובר במצוה ואם בזכות דברי הרב יהודים יחזרו בתשובה, אז יהיה להם נקודות זכות גם למעלה". אני רואה כאן הרבה מאד ישראלים ויהודים שחושבים שכל מה שחשוב בחיים זה לחיות את החיים הנוצצים של הוליווד ולעשות כסף-אומר פ.א. זה כואב לי. רציתי לנסות ולעזור לאנשים לגלות את היהדות מחדש, להסביר להם את החשיבות שבשמירת הדת שלנו ולכן הבאתי את הרב לכאן בתקוה שהוא יעזור לבני הקהילה שלנו כאן לחזור בתשובה".

הכתבת ממשיכה לתאר את הופעתו של הרב אמנון יצחק: "שני תכשיטנים, יחד עם ישראלי נוסף, אמיתי גלוסקא, הצליחו להרים תוך פרק זמן קצר יחסית, הפקה גרנדיוזית במיוחד ולמלא את האולמות עד אפס מקום...להרצאה בלוס אנג'לס הגיעו חברה צעירים ומבוגרים כאחד, אשכנזים וספרדים, חילונים ודתיים, נשים וגברים מכל הרבדים והשכבות. היו שם חברה שהגיעו מסאן דיאגו, פאלם ספרינגס, סאן פרנסיסקו ולאס ואגס. איזה עוד אמן ישראלי היה מצליח להביא קהל שיסכים לנסוע מספר שעות בשביל לשמוע אותו?... לא כל אחד בקהל שישב והקשיב מהופנט להרצאתו של הרב הגיע במטרה לחזור בתשובה. רבים הודו באזני כי הגיעו להרצאה כי הסתקרנו לשמוע את מה שיש לרב לומר, מאחר ושמו הולך לפניו כמרצה בחסד והם רצו לבדוק אם הקסם יעבור גם אליהם... במשך שעתים תמימות הקשיב הקהל לדבריו של הרב מרותק לכסאותיו... היכולת להעביר הרצאה על עניני דת ואמונה ולשלב בה הומור, היא די נדירה ומהווה ללא ספק, חלק מקסמו של הרב והעובדה שהוא זוכה להצלחה כה רבה בארץ ובעולם".

לא הפרגון הזה בעתונות המקומית בלוס אנג'לס, אלא הארוע שעליו נכתבו הדברים, הוא שעורר את קנאתן.

'ארבע כנפות' גליון מס' 128

ישראל מקבוצת שלום L.A.
ISRAEL Shalom L.A.
FREE WEEKLY CIRCULATION
העיתון העברי היחידי ב-L.A. המעניק פרסום חינם כחלק מפרסום ב- שלום L.A.
Receive free advertising in Israel newspaper when you advertise in Shalom L.A. media
16027 VENTURA BLVD. • SUITE 330 • ENCINO, CA 91436 • TO ADVERTISE CALL 1-800-243-2568
ביקור הרבנים הגדולים
מימין: הרב אמנון יצחק בהופעתו בביהכ"נס "נצח"
למטה: הרב הספרדי הראשי "הראשון לציון"
שלמה עמר, בעת ביקורו בביה"ס עץ יעקב
ביקור הרב אמנון יצחק
עמוד 5
הדיווח בעתונות הישראלית

ירושלים שמרה על קדושתה

מזימתם של 'גועלי הנפש' לא צלחה וירושלים נותרה בטהרתה. ההרצאה הראשונה של הרב אמנון יצחק, מאז 'מצעד הענוה' האדיר באצטדיון טדי, שנערכה בסוף השבוע ירושלים היתה העדות המוכחת לכך. אולם מלא על גדותיו ובסופו של לילה ארוך ומרתק בוחרים רבים מתוכו להצטרף אל המחנה הקדוש - שומרי התורה והמצוות.

לבמה עולה צעיר, מראהו כשל אברך משי, זקן ופאות והוא מבקש את זכות הדיבור:

"כבוד הרב, הספור שלי אתך התחיל לפני 11 שנה בערך. גרתי במשולש הידוע של תל אביב, שנקין - קינג ג'ורג' - אלנבי, היתה לי שם חנות קטנה של דברי יבוא מהמזרח. הייתי עם תלתלים, עם עגילים. אבל אמא ז"ל בכל יום ששי היתה שולחת לי, עם מונית מאור יהודה לשינקין, סיר עם קציצות, קוסקוס וקצת חריימה וכל מי שהיה נכנס לחנות בערב שבת היה יודע שכאן נותנים לטעום את טעם השבת. ליד הסיר, היא היתה שמה גם... קלטות של הרב. אני בכלל לא התיחסתי לקלטות, אבל היא שמה עוד קלטת ועוד קלטת עד שנערמו לפני כמה קלטות. ערב אחד בין 'בוכטה' ל'שכטה' ל'חרטה', כמו שהרב אומר, שמתי קלטת. אחר כך שמתי עוד אחת והדברים התחילו לעבוד. נגמרו ה'פינג פלויד' 'אריק איינשטיין' כל הקלטות האלה נגמרו. פתאם קבלתי חשק לשמוע קצת יותר. כך זכיתי לחזור, קצת, בתשובה בתוך החנות שהיה בה עבודה זרה לחלוטין. הייתי מוכר שם כל מיני אביזרי אמונות מהמזרח שהם נוגדים את היהדות. הפכתי את החנות ל...תשמישי קדושה. יום אחד נכנסה לשם בחורה אחת ומאד שמחה להיוכח שחזרתי בתשובה. היא גילתה לי שגם היא רוצה לחזור בתשובה. אחרי זמן אמרתי לה שאם היא חוזרת אנחנו מתחתנים...."

הרב: "איזה יופי. עוד לא שמעתי על הצעת נשואים מקורית כזו"...

הקהל מוחה כף

האברך: "התחתנו אחרי חדשיים. נולדו לנו ארבעה ילדים ואנחנו מצפים לחמישי, בעזרת ה' יתברך ואנחנו רוצים לעבוד את ה'. אני אומר בכנות: הסתובבתי הרבה, נסעתי לחו"ל, עשנתי ושתיתי. לא היתה לי נחת רוח, לא היתה לי שמחה אמיתית רק בעבודת ה' יתברך. יש לי שלום עם עצמי ושלום עם הסביבה באמת, באמת. אבל, לפני שנתים באה אלינו שמועה שקיים מנתח עינים שיכול לשפר לי את הראיה. התיעצנו ואמרו לי לעשות את הנתוח. עשיתי אותו ומאז ועד היום אני הולך ומאבד את הראיה. בעין ימין כבר אבדתי את הראיה לגמרי ובעין שמאל, הם אומרים שזה רק ענין של זמן. אני מתפלל, אבל פונה אליך בזכות הרבים שמסעייתך ומבקש לבטל את הגזירה הזו, שלא אתעוור ושאזכה ללמוד עם הבנים שלי תורה ולחזור וללמוד בעצמי כמו תמיד"...

הרב אמנון יצחק: "היום אתה יכול לקרוא"?

השואל: "לא".

הרב: "ועם זכוכית מגדלת"?

האברך: "בקושי. בקושי אני מצליח לקרוא את ברכות השחר. אני מתפלל בעל פה"...

הרב: "תשתדל, בעזרת ה', אפילו במאמץ, ללמוד עם זכוכית מגדלת שעה ביום".

האברך: "מקבל עלי".

הרב: "מה שמך"?

השואל: "רפאל בן מרים".

הרב: "רפאל בן מרים, ה' ישלח לך רפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל מהרה אמן".

זעקת האמן של הצבור למקרה הנוגע ללב, פרצה את קירות האולם והבקיעה שערי שמים.

לא עם כולם היה הרב נדיב בחלוקת ברכות שאותם בקשו. חלקם יצאו, בודאי מאוכזבים. לאברך שבקש ברכה לחמתו החולה, נתן אותה הרב אמנון יצחק על תנאי ולאשה שבקשה עבור בעלה השוכב ללא הכרה אך סרבה לקבל על עצמה להחלמתו, כסוי ראש ללא תנאי, סרב הרב להעניק ברכה.

האברך: "חמותי היא אשה צדקת ביותר הנשואה לתלמיד חכם מופלג. כל הבית שלהם קדוש וטהור. היא חלתה, לצערנו, בניוון שרירים קשה מאד. היא כבר בקושי שומעת ובקושי מדברת. היא צעירה, בת ששים. אנחנו יודעים שאם מקבלים קבלה, הרב יברך וכל הצבור יענה אמן ובעזרת ה' זה יפעל לטובה. מה אנחנו יכולים לקבל על עצמנו ושבעזרת ה' תהיה רפואה"?

הרב: "יש לה בנים"?

האברך: "כן. כולם בני תורה ותלמידי חכמים. בעלה הוא ראש כולל".

הרב: "קבלו על עצמכם ללמוד בתענית דבור, בכל יום שעתים, במשך שלשה חדשים רצוף".

החתן: "מי צריך לקבל כל הילדים שלה?

הרב: "כן. וגם החתנים".

האברך: "כל הילדים והחתנים"?

הרב: "כן. כל הילדים והחתנים".

האברך: "אבל אני לא יכול להתחיב בשם כולם. אני מוכן להתחיב בשם עצמי"...

הרב: "אני בקשתי שכולם יקבלו על עצמם. אני אברך, אבל לא בטוח שזה יועיל"...

החתן במקוח: "שהרב יברך רק על הקבלה שלי ועל הבן"...

הרב: "לא. זה יפה, אבל לא מספיק...היא מוקפת כל כך הרבה צדיקים כפי שאתה מגדיר ובכל זאת היא במצב כזה. והיות שכשהקב"ה עושה משהו זה רק אחרי שהוא מסתכל סביביו, פרושו של דבר, שאין כרגע מספיק באמתחתכם כדי להביא לרפואתה. לכן אני מבקש שכולם יקבלו על עצמם".

האברך: "אני אדבר עם כולם".

הרב: "ואני אברך רק על דעת זה"...

הברכה ניתנה על תנאי.

האשה שבקשה ברכת רפואה שלמה מאוחר יותר לא זכתה גם לזה. "בעלי נמצא שנתים מחוסר הכרה בבית החולים הרצוג" - היא מספרת כשדמעות שוטפות את עיניה ואנחנו כבר לא יכולים לעמוד בזה. לא יכולים לראות אותו במצב כזה"

הרב אמנון יצחק: "את מוכנה לכסות את ראשך וללכת בצניעות, עם חצאיות ושמלות"?

האשה: "אני אחשוב".

הרב עושה בידו תנועת פליאה והקהל מלוה אותו בתגובת תמיהה קולית

הרב: "גם כשהרופא אומר לך משהו את אומרת לו שתחשבי"?

האשה לוחשת: "...זה קשה..."

הרב: "בטח שקשה. אבל יותר קשה לסבול שנתים של בעל בלי הכרה. להיות עם תחבושת על הראש זה יותר קשה מאשר

ללכת עם כתר על הראש. את הבד תקבלי ממני במתנה"...

האשה: "אני מבקשת שתברך אותו בינתים ואני אחשוב על זה"...

הרב: "תחשבי ואחר כך אני אברך אותו"...

אחרי שני שואלים נוספים האשה פונה אל הרב שוב.

האשה: "כבוד הרב, אני מוכנה לנסות בינתים לשים כסוי בשבת"...

הרב: "את רוצה שבעלך יבריא רק לשבת"?

הצבור מצחקק.

האשה: "אני רוצה רק לנסות".

הרב: "רק כל השבוע. היתה יהודיה בניו ג'רסי, צעירה, שבעלה נכנס ל'קומה'. שבועיים הוא לא התעורר. הרופאים אמרו שהם לא יודעים אם יתעורר ואם כן, תהיה לו פגיעה מוחית. באו אלי שני בני משפחה ובקשו ממני שאדבר איתה. דברתי. אחרי משא ומתן בשאלה מה יותר כדאי לה שבעלה יקום ממיטת חוליו או שתהיה אלמנה חיה, היא פרצה בבכי והחליטה לשים כסוי ראש. זה היה מאמץ גדול עבורה, אבל היא שמה, ברכה וקבלה עליה לתמיד. למחרת היא באה לבית החולים, בעלה התעורר ו...ראה אותה עם כסוי ראש. זה מתועד אצלנו בסרט ובאתר האינטרנט".

הצבור מביע התרגשות. האשה לופתת פניה ומכסה עיניה כדי שלא יבחינו בדמעות

הרב: "אני אומר לך שאם את רוצה שיבריא את צריכה להקריב משהו. כסוי ראש וצניעות זה לא קרבן קשה. זה להתכתר בכתר. תחשבי עוד קצת"...

חברתה היושבת לצדה מנסה לרכך: "היא תתחיל בשבת"..

הרב: "לא יעזור רק בשבת".

החברה: "רק להתחלה".

הרב: "זו כבר לא ההתחלה. היא כבר באחור מאז שנישאה".

החברה: "אבל הבאנו אותה לכאן כדי שתעזור לה".

הרב: "אני רוצה לעזור לה. סתם אני אתן לה ברכה, שלא תעזור"?

בסוף הערב, רגע לפני שהקהל מתפזר, פונה אליה הרב בנסיון נוסף. אך היא לא קבלה החלטה.

הרב סרב לברך "זה בין כה וכה לא יעזור" - אמר וחתם את הארוע.

החלק המרגש בהרצאה כולה היה השיחה עם הצעיר הנכה. את דבריו הוא התחיל בהתרסה: "אני לא מאמין בכלום. אני חושב שהכל 'בולשיט' ושטויות. אני מאמין בתורת דארוין שהאדם בא מהקוף... אני לא מאמין בתורה".

הרב אמנון יצחק: "ולמה אתה מאמין שבאת מהקופים"?

הנכה: "כי כך היא התאוריה".

הרב: "אבל יש עוד תאוריות. למה בחרת דוקא את זו"?

הצעיר: "לא יודע"...

הרב: "אתה עושה דוקא למישהו"?

הנכה: "אני חושב שאם אלקים העניש אותי שאני אהיה נכה לכל החיים, אני לא צריך להאמין בו"...

הרב: "אולי תשאל למה נולדת נכה ולא בריא"?

הצעיר: "לא נולדתי נכה. הנכות שלי התחילה בגיל 7".

הרב: "לפני שהגעת לגיל עונשין נענשת. שאלת פעם למה נענשת לפני שהיית צריך להענש"?

הצעיר: "לא".

הרב: "אולי בגלל שבגלגול הקודם האמנת שבאת מהקופים ולכן קבלת עונש ועכשיו אתה צריך לתקן את זה"?

הנכה: "אולי...אולי"...

הרב: "למה אתה צריך להגיד שאתה לא מאמין בהקב"ה. אם לדעתך הוא איננו, אתה לא צריך להאמין בו. אם אתה אומר שאתה לא מאמין בו פרוש הדבר שאתה יודע שהוא קיים אבל אתה עושה לו דוקא. אני במקומך הייתי אומר שאני לא מאמין בקופים כי לפי מה שאתה אומר הם הביאו אותך לכאן, אז למה הם הביאו אותך נכה? הם קופים רעים אם הביאו אותך נכה...הם לא בסדר הקופים האלה... תבוא בטענות אליהם ולא אל הקב"ה שלדעתך, אינו קיים"...

הצעיר מחייך בפעם הראשונה.

הרב: "עזוב את הקופים, תעבור לקב"ה ויהיה לך סכוי"...

הנכה: "אז הקב"ה ברא אותי ואני עושה דוקא"...

הרב: "זה אני יודע... אם תעשה דוקא אתה חושב שהוא יעזור לך? אם אתה רוצה שהוא יעזור אתה צריך לעשות הפוך. אם הרופא נתן לך תרופה, אתה לא צריך לעשות דוקא ולהגיד לו שראית שאחד אחר נכנס אליו ולו הוא לא נתן תרופה ולכן אתה גם לא לוקח אותה...יש אחד שלא צריך תרופה כי הוא בריא, הוא בא רק לבדיקה. יש אחד חולה שאומרים לו שיקח תרופה. הכל לפי הענין. הנכות שלך היא תרופה לעוונות קודמות".

הנכה: "אבל איזה עוונות כבר עשיתי עד גיל 3?"

הצעיר הנכה מתריס

הצעיר השתכנע ומברך שהחיינו על הציצית

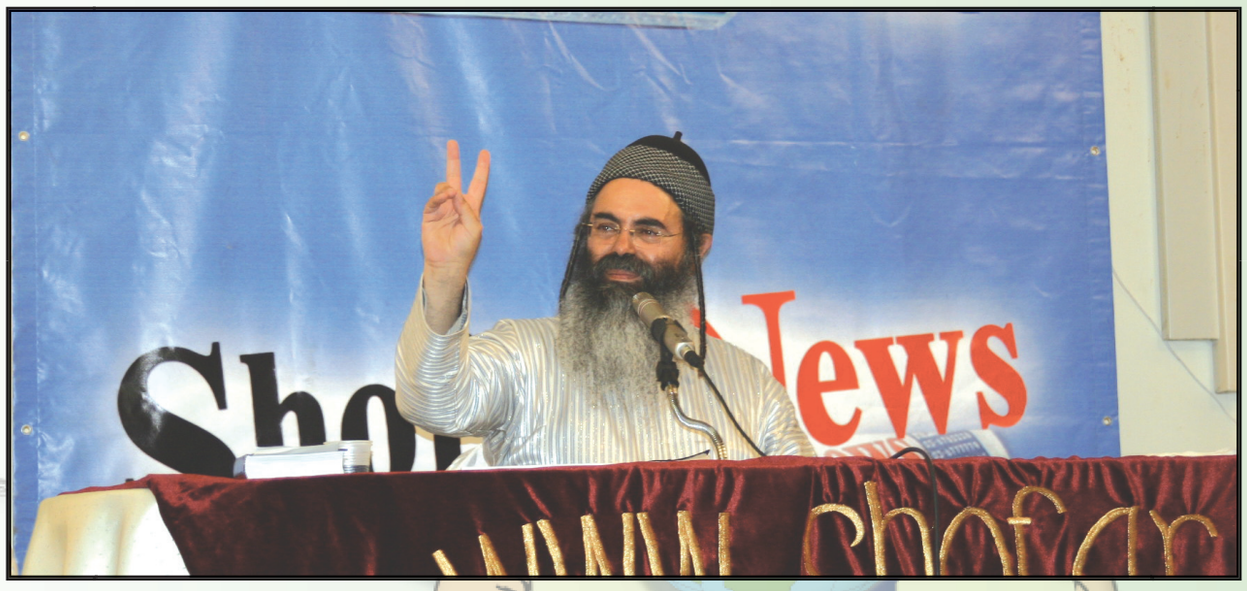

הרב: בגלגול קודם"...

הנכה: "אני לא מאמין בגלגולים... אני לא חושב שיש דבר כזה".

הרב: "יש לנו סרט מהטמבלויזיה שגם אצלם חושבים שהאנשים באו מהקופים ובו רואים ילד דרוזי, שבגיל 3 הודיע להורים שלו שהוא חזר לעולם הזה בפעם השניה. הוא סיפר להם שבגלגול הקודם הוא היה חיל דרוזי במשמר הגבול, שנהרג במלחמת לבנון, באסון צור. הוא מתאר את ההריגה שלו, אומר מיהו היה, מי אשתו ואמא שלו והוא זכר אפילו את...המספר האישי שלו בצבא. בסרט רואים שלוקחים אותו לכפר, הוא מזהה את האמא ואת אשתו, הוא מראה איפה הבית שלו ומצביע על המקום בארון שבו היו המדים שלו. הוא הוכיח את הכל בגיל 3, הטמבלויזיה אמרה שהוא גלגול. הכי מדהים היה שהראו תמונה שלו לפני שנהרג, מראים תמונה שלו היום ושל הבן שלו שהוא יותר מבוגר ממנו ורואים ששלשתם דומים בצורה שלא תאמן. יש גלגולים. אם בן אדם חטא בגלגול קודם, הקב"ה עושה איתו חסד ובמקום שישרף בגיהנם מאות או אלפי שנים, הוא שולח אותו בגלגול לפרק זמן קצר, נכה, או צמח"...

הנכה: "אני הייתי גם צמח, גם משותק. עברתי גם השתלת כליה ודיאליזה. כל מרעין בישין. אל תשאל מה עבר עלי"...

הרב: "אם היית צמח והקב"ה העיר אותך, יש לך סכוי. זה סימן שהוא רוצה שתבין, אחרת היה משאיר אותך צמח עד שהיית נפטר ובזה היה התקון. הוא רצה שתדע שיש דבר כזה גלגול, תגיע להרצאה, תגיד שאתה מאמין בקופים ואני אשכנע אותך שיש בורא לעולם"...

הנכה: "די, אני לא מאמין בקופים. אני מאמין באלקים".

הקהל פורץ במחיאות כפים.

הרב: "אשריך".

הצעיר: "אבל אני רוצה שהרב יתן לי ברכה שאני אהיה בריא ואוכל ללכת כמו כולם".

הרב: "שתי ברכות אני אתן לך וגם ציצית"...

הצעיר: "תודה, כבוד הרב".

הרב: "מה השם שלך ושם האמא"?

הנכה: "חיים שאול בן יהודית שרה".

הרב: "חיים שאול בן יהודית שרה, ה' ישלח לך רפואה שלמה בכל האיברים, לקום לחיים טובים ולשלום מהרה".

המבורך והקהל: אמן!

הרב מוסיף ברכה שניה: "יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שיתן לך לאהוב אותו, להכיר אותו ולעבוד אותו בשמחה".

שוב 'אמן' ממלא את החלל.

הצעיר עוטה ציצית, מברך שהחיינו בשם ובמלכות והקהל המתרגש פוצח בשירת 'אנחנו מאמינים בני מאמינים'.

בתום השירה, אומר הרב אמנון יצחק: "מי שלא האמין עד היום בתחית המתים, ראה אותה עכשיו"...

האברך שקיבל ברכה על תנאי

האברך משינקין שנפגע בעיניו

ניתן לשמוע את ההרצאה הזאת ואחרות ב'שופר ניוזטל'
054-6777778

איך להתמודד מול כלבים תוקפים...

קרית אתא והישובים שסביב לה, היו רק לפני שלשה חדשים מטרה לטיליו של נאסראללה. בתי הזיקוק נותרו יעד מועדף של האויבים מצפון והתושבים שזכו לפסק זמן של שקט חשים שהוא זמני ומחפשים חזוקים פנימיים לעמוד מול המתח מפני מה שעוד צפוי. השבוע הם באו בהמוניהם להרצאתו של הרב אמנון יצחק, מלאו את האולם בתפוסה מלאה בעמידה ובישיבה על המדרגות ומלאו מצבורים של חוסן רוחני לכל צרה שעוד תבוא.

"עם ישראל יושב שאנן כי יש לו...אולמרט חזק" - אומר הרב לקהל. "אי אפשר לנצח את אולמרט... כל זמן שהוא יכול לדבר, הוא יגיד: "נצחנו"! אי אפשר לשכנע אותו אחרת. ופרץ מה אמר? "אם לא אני, המצב בצפון היה יותר גרוע. הוא עצר את הטילים עם...השפם"

הצבור פורץ בצחוק.

"בשדרות נופלים טילים, למאבטח שלו נכרתו שתי רגלים, למה כאן הוא לא מצליח בעזרת השפם לעשות כלום? רק כאן, בצפון, השפם מגן עלינו? אוי ואבוי על מי סומכים פה... ואף אחד לא רוצה להתפטר. חלוץ נחלץ ואומר שהוא יחליט מתי הוא ילך... תדעו לכם שאין לנו על מי להשען רק על אבינו שבשמים. אם אנחנו נסמוך על אנשים פה בסביבה ועל ה'ידידים' שלנו מעבר לים, נמצא עצמנו כבשה אחת בין שבעים זאבים. מה לכם יותר מההחלטה האחרונה באו"ם של 158 מדינות נגד מדינת ישראל. אף אחד לא מדבר על השבויים, אף אחד לא מדבר על שליט בבית חנון. כלום. כל העולם חוקר אותנו. אנחנו הפשע הכי גדול שיש במזרח התיכון. ואין מי שידבר ואין מי שיסביר. פעם היו לנו חכמים - בן אדם אחד גביהה בן פסיסה מול אלכסנדר מוקדון, עריץ ששלט בכל העולם. כאן לקחו אחד תמיר, עורך דין, עם עניבה וחליפה ורסצ'ה ולא מצליח. שמעתם פעם שמתיעצים כאן עם איזה חכם? מקסימום מביאים מומחים אמריקאים, לבחירות. במדינה שלנו אין ראש ממשלה, זה הכל יועצים. אומרים לו תעשה קומבינה כזו, תגיד ככה. אל תתכוון, לא חשוב, אנחנו נסביר אותך אחר כך... השפתים שלו רק מתנועעות, אבל מה להגיד קובע ה'קופירייטר'. וכך מתנהלת לה המדינה. מדהים. והמצב רק הולך ומתדרדר. איפה מה שהבטיחו 'טנק מרכבה' אף-15 אף-16? איפה ה'חץ'? איפה טיל 'יריחו'? להם יש שמות יותר רציניים 'שיהאב' 'שיהאב1' 'שיהאב 3'. טיל 'אל קודס'. לא יכולים עליהם. הם מאיימים על העולם...אירן אומרת שבתחילת 2007 יש להם פצצת אטום. על פחות מלהשמיד אותנו הם לא מדברים. מענין איזה פטנט ימציאו עכשיו הישראלים. במלחמת המפרץ היה לנו פטנט גאוני - סלוטייפ... לעמוד מול טילים עם דבק... **(הצבור צוחק במרירות)**. מול האטום של אירן בטח יגידו לנו לפתוח מטריה... **(צחוק מתגלגל)** שזה יחליק...אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. אם לא נחזיק בו חזק, לא יעזור שום דבר"...

"היו כאן נסי ענק. אלפים של טילים נפלו. אם כל אחד מהם היה גובה, חס ושלום, רק מה שקרה ברכבת בחיפה, רחמנא ליצלן?!. אלפים של טילים נפלו פה, אלפים של טילים בדרום, אלפים בגוש קטיף ומספר ההרוגים מינימלי. זה בחסדי ה'. זה כבר עם כל הדינים שיש עלינו ועם כל הקטרוגים בשמים על מעשינו. עם כל זה חסדו של הקב"ה גבר עלינו. זה לא הגיוני, לא טבעי. שלשים ותשעה טילי סקאד של סאדם חוסיין, נפלו באוכלוסיה צפופה, בתוך בנינים והרגו רק אחד, בדרך למקלט. וטיל אחד שנפל בסעודיה, הרג 40 אמריקאים! ברמת גן נפל טיל אחד על בית, כל הבית התמוטט ואחרי כמה שעות יצאו מתחתיו אנשים עם פיג'מות והתנערו... טוב שלא היה אז אולמרט, אחרת הוא היה אומר: בזכותי!. אין לנו על מי להשען רק על אבינו שבשמים. צריך להתקרב לאבינו שבשמים, לחזור בתשובה. המבחן האחרון של 'גוג ומגוג' הוא לא פשוט. לא מדברים פה על שלש מאות, ארבע מאות טילים. ראיתם איזה טילים יש עכשיו לאירנים? מתוך טיל אחד נופלים 1400 פצצות מצרר...מי שנמצא ברדיוס שהוא פוגע לא יכול לצאת משם. הם מתכוננים בצורה רצינית. האירנים כבר חימשו את החיזבאללה בפי שנים חומר נפץ ממה שהיה להם קודם. כשאמרתי מה נעשה כשעשרים אלף טילים של נאסראללה יאיימו על ישראל? צחקו עלי. שיעיזו?! - אמרו לי"

"גוג ומגוג יגבה, רבותי, שני שליש מהעולם שימותו. למי שלא מבין את המספרים אני אגיד את זה אחרת: 4 אלף מליון איש ימותו. 4 מליארד. הנאצים טבחו "סך הכל", יהודים ולא יהודים, 54 מליון. פה מדובר ב-4 מליארד. מי יעמוד בזה? שליש ישארו וגם הם יעברו צרוף וזיקוק לדעת מי מהם ישאר. צריך זכויות בשביל להשאר. זה לא תלוי בהגנה, לא בתחמושת לא בטילי נגד. שום דבר לא יעזור. זה יהיה ביולוגי, כימי, אטומי, כל המרעין בישין שהמציאו בני האדם ובפרט אמריקה. מי שישאר במצב כזה הוא רק מי שיחזיק בה' באמת. אין זמן. אף אחד לא חשב שחטיפת החיילים תתפתח, כל כך מהר, למלחמה ולמה שהתפתח ממנה. זה קרה בין רגע. בבית חנון מנקים ופועלים ואחרי זה מקבלים עוד עשרות קאסאמים. יש דרך לשכנע את הקב"ה להפסיק עם זה, אבל לא שומעים לי. שומעים לאולמרט.

"אם בן אדם הולך ברחוב ומתנפל עליו כלב, מה הוא עושה? מנסה לנער אותו. לא הולך. הכלב תופס לו את הבגד, מתחיל לקרוע, נובח, בסוף הבן אדם נותן לו בעיטה ופוצע אותו. הכלב מיילל. הכלבה שומעת שבעלה קבל מכה ומתיצבת מיד. עכשיו כבר יש שנים שהוא צריך לטפל בהם. אחד מושך מכאן ואחת מכן. עכשיו כבר כל הכלבים בשכונה מגיעים והבן אדם לא יכול נגדם. מה יעשה? יש רק עצה אחת... אם אתה רואה שבא מתאבד ועוד מתאבד ועוד ועוד וקורעים ושוסעים, הורגים וטובחים בני אדם, איך עוצרים את זה? אתה אפילו לא יכול לאיים עליהם שתהרוג אותם, הם הרי באו למות.. אם רודפים אחריך כלבים חפש את...בעל הבית. רק בעל הבית יכול לעשות 'פס..ס..ס' וכולם יעזבו אותך ויבואו אליו. ב'פס..ס..ס' אחד כולם אצלו. אם אתה מכיר את בעל הבית, הוא ירגיע את הכלבים... אם אנחנו נפנה לה' הוא יכול להרגיע את כולם. אבל צריך לשכנע את הקב"ה. אם היינו טובים זה לא היה קורה לנו, אבל כנראה שאנחנו לא כל כך טובים. כשהחליטו על 'מצעד התועבה' הראשון ירד כאן, כמו בסדום, אש וגפרית מהשמים. עכשיו היה עוד 'מצעדון קטן', גם על זה, מן הסתם, חשבון יבוא. אין דבר כזה שהכל יעבור בשקט. כשהעם מראה פנים שהוא מתנתק מיהדות, מתורה וממצוות והולך בדרך העמים, הוא יקבל תזכורת מהקב"ה. הדרך למנוע את מה שמתגלגל לפתחנו זה רק בחזרה בתשובה לאבינו שבשמים. אני רק מתריע בשער, מי שרוצה ישמע ומי שלא לא. אתם לא צריכים להאמין לי. תפתחו את התורה, תראו מה קרה לעם היהודי, מה עברנו, מתי הקב"ה שמר עלינו ומתי "הפקיר" אותנו ותראו שהכל לפי מעשינו".

הדברים הנוקבים עשו רושם רב על קהל המאזינים הגדול,

שהיה מרותק אליהם במתח רב, שאב והפנים. השאלות שהופנו אל הרב, סבו גם הם סביב אותו נושא - איך למנוע את מה שמתגלגל לעברנו.

השואלת הראשונה: "מתי העולם אמור להגיע לתקונו הסופי והאם אנו בתקופה שמלכות ה' היא בגלוי או בהסתר"?

הרב: "העולם הזה יגיע לתקונו בשתי דרכים: או שנעשה תשובה ונגרום שהקב"ה יחיש את הגאולה, או שלא נעשה תשובה מספקת ואז הקב"ה יגיע לזמן שהוא קצב מראש לעולם ותבוא הגאולה. אם נעשה תשובה הגאולה תבוא בצורה קלה, היא תהיה קשה לאומות העולם וקלה לישראל. אם לא, גם אנחנו נסבול. היום ההנהגה האלוקית היא בהסתר, אבל בתוך ההסתר יש גילוי. אנחנו לא רואים את מלכותו של הקב"ה, אבל אם רואים נסים גדולים כאלה ולא בחזית אחת, אלא בכמה חזיתות, פרושו של דבר שאנחנו רואים את יד ה' מתוך ההסתר. צריך לדעת דבר אחד: שליחים להרע יש בלי סוף. החכמה היא לגלות את אלה שעושים רצונו יתברך ולהדבק בהם, כדי שנוכל להגיע לגאולה השלמה. צריך להדבק בדרכו של אברהם אבינו שהלך ממקום למקום, על מנת להכיר את הבורא לעולם כולו וזה מה שהביא את העולם לאמונה בא-ל אחד".

השואל הבא עובר מיד למלחמה האחרונה, זו שהצדיקים ינצלו ממנה:

השואל: "מה יהא על אלה שישארו? אני מבין שהצדיקים ישארו, מה יקרה לעולם אחרי זה, בימות המשיח"?

הרב: "יהיה הכי טוב שיכול להיות. לא יהיו מלחמות, לא יצר הרע "ובלע המות לנצח". כולם יכירו את האמת לאמיתה".

השואל: "רק העם היהודי ישאר"?

הרב: "ישארו גם הרבה גוים. כל מי שיש לו ציצית יהיו לו 2800 עבדים, בשביל זה צריך גם הרבה גוים. הם יעבדו וירוצו וישרתו ויהיו מאושרים שהם זוכים להיות תחת כנפיו של יהודי... יש לך ציצית"?

השואל: "לא".

הרב: "אין לך? ככה אתה מוותר על העבדים הרבים"?

הצהל מגיב בצחוק.

השואל: "אני מוכן לשים עכשיו ציצית".

הרב: "אשריך"...

הקהל מוחה כפים והצעיר עולה להתעטף בציצית לקול צלילי 'אנחנו מאמינים בני מאמינים'.

בעקבותיו באו עוד עשרות להתעטף בציצית. ואלפי עבדים נכרים הוקצו להם באותו ערב, לימות המשיח.

'ארבע כנפות' גליון מס' 130

הרב: "כל מי שיהיה לו ציצית יהיו לו 2800 עבדים". השואל שם ציצית

בת קול באנגליה וקול ה' בכל מקום

אשקלון היתה הראשונה להתפעל בשדור חי מהעברת הרצאתו של הרב אמנון יצחק בשדור חי באמצעות 'שופר ניוזטל'... מול אולם מלא ודחוס מבקש הרב מכשיר טלפון סלולרי ומחייג לאחד מהמספרים של שרות ה'שופר ניוזטל'. 054-4007779. מהשבוע, מועברים בשרות הזה הרצאותיו של הרב בזמן אמת מכל מקום, בארץ ובעולם, שבו הם מתקיימים. בנוסף לכל ההרצאות והקלטות מן העבר, לאמרות היומיות, לחדר הלמוד היומי עם הרב, לעדויות מכלי ראשון של ספורים מופלאים שהובילו את החווים אותם להתדבק בבורא, לחדשות עם קורטוב של אמונה ולשאר המדורים, ה'שח רחוק' הנישא עם כל אחד מאתנו לכל מקום מתגלה כמכשיר היעיל ביותר לממש את 'שיחו בכל מעשיו'. הרב מקרב את המכשיר למקרופון, הקריין מדריך אותו על מה ללחוץ ובאיזה סדר וראה זה פלא, כל הנמצאים באולם שומעים כל רחש, כל מלה הנאמרת והכל אישי כל כך, מתחבר היישר לאזן וישר ללב. 'שיחו בכל נפלאותיו'.

כשעובר הרב לשיחת פנים אל פנים עם אלף המאזינים ויותר שבאולם, הוא מספר: "לפני כמה שנים נסענו לאנגליה לגיוס כספים עבור ארגון 'שופר'. הגענו לבית כנסת שהיו בו הרבה מאד עשירים ובעלי ממון. הרבה מאד אנשים היו רוצים להגיע לשם ולדבר עם ה'כבדים'. עד לנסיעה הזו לא היה שום עשיר חכם, שתרם לארגון סכום שבו ניתן אפילו לממן ולו יום עבודה אחד. אמרתי לעצמי לפני שאני יוצא, שאם הקב"ה רוצה שאני אמשיך בפעילותי, שיאיר פניו אלי בנסיעה הזו. אם אינו רוצה, אני אחזור לכולל ואלמד כל היום ונוותר על הפעילות".

"לפני היציאה" - המשיך הרב וסיפר - "קראתי מעשה על רבי זושא מאניפולי, איש צדיק, שכשהגיע לעיר היה יושב בבית המדרש ולומד ושני אברכים היו מוציאים קול שר' זושא הגיע לעיר כדי לאסוף כספים למטרות שנטל על עצמו והם היו מסתובבים בכל חלקי העיר ואוספים את הכסף. באחת הפעמים שני האברכים שבאו איתו החליטו שאין טעם ללכת דוקא לעשירים שנותנים סכום גדול והם בחרו ללכת קודם לאלה שהם פחות בעלי אמצעים. הלכו ואספו כמה שניתן, ארבעים ושבע רובלים, בכסף של הזמנים ההם. בסוף, פנו אל הגביר הגדול שהיו בטוחים שיתן סכום נכבד. הם הגיעו אליו והוא נתן להם...3 רובלים. **אמרו לו האברכים:** איך אתה, אדם עשיר כל כך, נותן רק שלשה רובלים לרבי זושא מאנפולי שהטריח עצמו עד כאן? היו אנשים פשוטים שנתנו יותר ממך - נזפו בו. סתם ולא פירש. הוא לא חזר בו והם נשארו עם שלשה רובל כסף".

הגיעו האברכים לרבי זושא, העבירו לו את הסכום **ובקשו לשאול ממנו שאלה:** "איך יתכן שהעשיר הזה, שידוע כמי שנותן סכומים גדולים ובלב רחב, במקרה הזה נתן רק 3 רובל"? אמר להם רבי זושא: "הוא לא היה רשאי לתת יותר"... **תמהו האברכים:** "וזאת למה"?. **אמר להם רבי זושא:** "טרם כניסתי לעיר, שמעתי בת קול שאומרת שר' זושא יעשה בעיר הזאת חמישים רובל כסף. כיון שאספתם ארבעים ושבעה, לא היתה לו ברירה אלא להשלים עוד שלשה והוא עצמו לא מבין למה".

"התחזקתי מאד מהמעשה הזה והבנתי דבר אחד: גם אם אני לא אשמע את הבת קול כשאני נוחת בלונדון, כי איני ראוי כמו רבי זושא, היא אמרה משהו. היא אמרה שאמנון יצחק ירד מהמטוס ויעשה בעיר הזו כך וכך כסף. זה לא משנה אם אני אתאמץ, או לא, עם מה שנקצב, אני אחזור. ואז במקום ללכת ממקום למקום ולכתובות של עשירים, החלטתי להכנס לבית המדרש וללמוד עם הבחור שהיה איתי. קצבנו לבקור חדש ימים, שלשה שבועות למדנו ובשבוע האחרון החלטנו שנטלפן לכל מיני כתובות ונקבע פגישות. בסופו של דבר קבעו לנו כמה פגישות ובעיקר חפשנו אדם חשוב מאד באותה עת, שהיה עשיר גדול מאד ואמרו עליו שהוא נותן כסף יותר מרייכמן, שנאמד בעשרים מליארד דולר. ספרו עליו שהוא נותן תשעים אחוז מכספו ומשאיר לעצמו רק מעשר. ליהודי הזה קראו משה מרקוביץ. חסיד סאטמר, בעל לב רחב מאד"

"אמרו לנו היכן הוא מתפלל, אבל גם הוסיפו שהשבת הוא לא יהיה בבית הכנסת. השלמתי עם זה. הגענו לתפילת ערבית בבית כנסת אחד **והגבאי אומר לי:** "תשמע, ניתן לך לדבר אבל לא יותר מחמש דקות. אחרי חמש דקות, אם תמשיך, פשוט יגשו אליך ויורידו אותך". **אמרתי לו:** "טוב, חמש דקות, שיהיה חמש דקות. דברתי על ערך התורה, משהו כמו זה שמופיע בקלטת 'מעט המחזיק את המרובה' והגענו לחשבון שמקבלים טריליונים מצוות של תלמוד תורה בשעה. טריליונים. עשיתי להם את החשבון בשלש דקות ואמרתי שבשתי הדקות שנותרו לי אספר להם ספור...

מעשה באחד שבא לעשיר ובקש תרומה. נתן לו העשיר 18 דולר. **אמר לו האיש:** "לא תודה! אני לא יוצא מכאן עם פחות מחצי מליון דולר". **אמר לו הגביר:** "מה זאת החוצפה הזו, אני עובד בשבילך"? **והאיש בשלו:** "אני בפחות מחצי מליון דולר לא יוצא מפה"! רואה העשיר עם מי יש לו עסק **ואומר לו:** "אני מבין שאתה במצוקה, אני אתן לך 36 דולר". מן הון להון, עוברת חצי שעה והיהודי לא זז. העשיר כבר הבין שיש לו כאן עסק עם 'בונקר' שלא יזוז, עלה איתו לאלף, עשרת אלפים. כלום. אחרי שעתים הגיע לרבע מליון דולר "ולא תקבל גרוש יותר"... מסכים או לא"? **אמר לו:** "מסכים, תרשום צ'ק". רשם הגביר את הצ'ק ונתן ליהודי. קיפל היהודי את הצ'ק, שם בכיס **ואמר לו:** "עכשיו אני לא הולך"... **התרגז הגביר:** "מה עכשיו"? **אמר לו היהודי:** "עכשיו אני לא הולך מפה עד שתמחל לי". **כעס הגביר:** "תעזוב אותי, לך מפה".. **והיהודי בשלו:** "אני לא הולך מפה עד שתמחל לי"...

כאן כבר פקעו עצביו של הגביר: "על מה אני צריך למחול לך? **אמר לו היהודי:** "אחרי 120 שנה, כשתעלה למעלה ותראה מה אני עשיתי עם רבע מליון הדולר שנתת לי, אתה לא תמחל לי למה לא לחצתי עליך עוד חצי שעה לתת לי חצי מליון דולר, אז אני רוצה שתמחל לי עכשיו, לפני שאני הולך, כדי שלא יהיו בעיות למעלה"...

הצבור פורץ בצחוק ומתמודד...

הרב אמנון יצחק: "גם שם הצבור צחק כמוכם". **אמרתי להם:** "נתנו לי חמש דקות לדבר. אני עכשיו עשר שניות לפני הסיום, אני מבקש את רשותכם לדדת מהבמה, אבל תמחלו לי, כי אחרי 120 שנה תראו שהחשבון שלי נכון ומקבלים טריליונים על שעה של תורה. אני מבקש שתמחלו לי מראש שהסכמתי לדדת אחרי חמש דקות". **ומה הם אמרו לי?** "מחול לך מחול לך, רק תרד"...

הקהל נהנה מן הספור.

הרב: "זה היה בבית כנסת אחד. בבקר, בשחרית, הגעתי לבית הכנסת שר' משה היה אמור להיות בו, אבל אמרו שלא יגיע והנה פתאם הוא מגיע. פלא פלאים. היהודי נכנס ולוחשים לי שהוא נמצא. הייתי מתוכנן לדבר לפני הקריאה בתורה, פתאם ניגש אלי הרב המארח ואומר לי שיש בעיה קטנה, שהגיע לבית הכנסת רב שבא בקביעות, פעם בשנה, הפעם הוא הקדים בשבוע,

אבל לא הודיע, אך מאחר שהוא רגיל תמיד לדבר לפני קריאת התורה, הוא מבקש ממני לותר ולדבר אחרי תפילת מוסף. לדבר אחרי מוסף זה ברכה לבטלה. אנשים רוצים ללכת הביתה, אצל האשכנזים גומרים את התפילה בצהרים. עם מי אני אדבר"?

אמרתי לו: "אתה יודע מה"? - לי יש בטחון. בת קול אמרה עם כמה אני יוצא מכאן. אמנם לא שמעתי, אבל היא אמרה. והיות שאין אדם נוגע במוכן לחברו, אני מותר לו ואדבר אחרי מוסף. אם מבחן? אז עד הסוף"!

אותו אורח דבר ודבר ודבר, לאזני ר' משה. הוא פירגן לו ופירגן והרבה בשבחים ובחנופה וציין ששמע שנתן סכום כסף לאדמ"ור מסוים והזכיר את השם ופניו של ר' משה נתכרכמו. בדיוק עם האדמ"ור הזה יש לסאטמרים בעיה, הוא נתפס אצלם כציוני. מסתבר שהאיש התבלבל עם אדמ"ור אחר, מאותה חסידות, המתגורר בחו"ל והוא אינו ציוני. בקצור, עלה לו ביוקר. כל מה שהוא דחף אותי הצידה יצא לו לרעה".

"היהודי סיים לדבר, הגיעה שעת מוסף וכבר נעשה מאוחר מאד. **ניגש אלי הרב ואמר לי:** "יש לך חמש דקות לדבר, אבל לא יותר מזה". **עניתי לו:** "שאני מותר". הוא מנסה לשכנע אותי שהצבור מחכה ורוצה לשמוע אותי, **אבל אני בשלי:** "אני מותר"!. אני לא אעשה מעצמי צחוק ואדבר חמש דקות לפני אנשים רעבים שרוצים ללכת הביתה ולעשות קדוש.

הרב ממשיך לשכנע: "הם משתוקקים לשמוע אותך, אתה חייב לדבר"!. **אמרתי לעצמי:** "אם הוא רוצה, אני אלמד את העשירים לקח, פעם לכל החיים. הנקמה המתוקה על כל השנים שהם לא נתנו כסף". **עליתי ואמרתי:** "אני מבין שיש כאן כמה אנשים שיש להם קצת כסף, עשירים ואני לא מקנא בהם. איזה נסיון קשה יש להם. מסכנים... לא נותנים להם מנוחה. כל רגע דופקים להם בדלת ומבקשים צדקה, פדיון נפש, הכנסת כלה. מחכים להם בבית כנסת, רק יוצאים וכולם מלוים אותם, בוכים. אין לו זמן לעצמו, אפילו לאכול אין לו זמן. ואני רואה שכולם מהנהנים - סוף סוף יש בן אדם שמבין כמה נסיון העושר קשה. גמרתי להסביר על נסיון העושר **ואז אמרתי:** אבל יש עוד נסיון אחד, לא קשה כל כך - נסיון העוני. יש עניים מסכנים, אין להם מה לאכול. הם עוזבים את המשפחה, את הילדים ונוסעים לחדש לחו"ל, בשלג, בגשם, ללא קורת גג. מתארחים, אנשים נותנים להם נדבה. האוכל לא תמיד טעים, הם לא יכולים לגשת למקרר ולקחת מה שהם רוצים. מסכנים ממש. הם דופקים על הדלתות, אבל רבים לא פותחים להם. מי שכבר כן פותח ממהר לפגישה "תבוא פעם אחרת"...הם אומרים כל מיני תרוצים באנגלית, שבמשך תקופה קצרה אתה לומד אותם מרוב פעמים שאתה שומע אותם...מסכנים, מסכנים. אבל.. בכל זאת זה לא נסיון כמו לדפוק כל רגע ורגע בדלת. זה בלתי נסבל. אין לו חיים והוא חושב לעצמו 'בשביל מה אני עשיר'..."

ואז אמרתי להם: "אבל אני הגעתי לכאן היום, מארץ ישראל, לפתור לכם את הבעיה. אני מוכן להתפלל על כלכם, כאן עכשיו, שיחליפו לכם את הנסיון... אתם תהיה עניים ולא תסבלו כל כך..."

רעמי צחוק..

"פתאם אני שומע צעקות מהצבור: לא! לא! לא. מהחמש דקות נהיו חמישים דקות. אף אחד לא קם. כשסיימתי את מה שרציתי, **אמרתי להם:** סיימתי!. הם לא קמו. היו מאובנים. הלם. בחיים שלהם הם לא שמעו דברי תוכחה על הכסף שלהם.

וכשנגמר הכל נכנסנו ל'קדושא רבא' בבית של הרב, הוא הזמין גם את ר' משה מרקוביץ ואת הרב שדבר שם. **פתאם הרב ההוא אומר לי:** "אתה גנבת לי את ההצגה"! **אמרתי לו:** "מי אמר לך לדחוף אותי לסוף. אם אני הייתי מדבר ראשון אתה היית נשאר לסוף".

"פתאם ר' משה מרקוביץ מדבר רק איתי. איתו הוא בכלל לא מדבר והוא אינו מבין. **שאלתי אותו:** "אפשר לבוא אל כבודו? באיזה יום"? **והוא משיב לי:** "כן, במוצאי שבת תבוא אלי".

הגעתי במוצאי שבת ואת מי אני רואה בדלת? - את הרב הזה ועוד עוזר. הם דופקים ראשונים בדלת, מחייכים אלינו ונכנסים לבית. ר' משה היה עסוק עם אנשים ובחדר ההמתנה אני שומע את אותו רב אומר לעוזר שלו, באנגלית, בא ניתן לו להכנס לפנינו כדי שיהיה לנו כל הזמן אחר כך. הוא חשב שאני תימני, שלא מבין אנגלית".

צחוק מתגלגל.

"אחרי כמה דקות יוצא ר' משה וניגש לרב ההוא. "כבוד הרב בכבוד". **אותו הרב עונה:** "לא, הוא היה קודם" - ומצביע עלי. אבל ר' משה התעקש להכניס אותו קודם ונתן לו רק עשרת אלפים דולר. עכשיו הגיע תורי.

נכנסתי לחדר ור' משה שואל אותי: "נו, הרב אמנון מה אתה רוצה"? **אמרתי לו:** "אני לא רוצה כסף". **האיש נדהם ושאל:** "אז מה אתה עושה אצלי". **השבתי לו:** "שאני מחפש שותף... הקב"ה נתן לי כח דבור, אני יכול לדבר ולהשפיע, חנן אותי במתנת שמים. אבל לכמה אני יכול לדבר, לאלף איש, לעוד אלף, כמה אני יכול?... לך הקב"ה נתן מתנה - כסף. אבל אתה לא יכול להשפיע עם הכסף שלך, על אף אחד. אבל אם אני עם המתנה שנתן לי ה' ואתה עם המתנה שנתן לך ה' נהיה שותפים, נוכל להפיץ בצורה אדירה דיסקים, קלטות, הכל. נשטוף את כל העולם". **אמר לי:** "מה הפרויקט הראשון וכמה זה עולה"?. **אמרתי לו:** "87 אלף דולר". **והוא השיב בפשטות כזו:** "קבלת"!... כשלחץ לי את היד **הוא נזכר לשאול אותי:** "זה בלירות שטרלינג או בדולרים"? **אמרתי לו:** "בדולרים ואפשר גם בתשלומים". אני לא צריך את כל הכסף עכשיו, אלא פרוש לשנה, כדי לגמור את הפרויקט. הסכים.

כשסכמנו הוא אומר לי: "עכשיו תן לי ברכה"!. אבל היות ואני לא רגיל לכסף גדול, נתתי לו ברכה לפי המושגים שלי. עד היום העשירים לא נתנו לי כסף, אז מה אני מבין? נתתי לו ברכה שיהי רצון שהמעשר כספים שלו יהיה בכל חדש מליון דולר. **הוא תפס את הראש וצעק:** "מה אתה עושה? מה אתה עושה"? **אמרתי לו:** "מה, מליון דולר זה לא טוב"?

אחרי ארבעה חדשים... הבן אדם ירד מנכסיו!!..

רחש ותדהמה בקהל.

הרב: "הברכה פגעה בול. אני לא אשם, העשירים לא הרגילו אותי בכסף. על פי המושגים שלי במליון דולר אפשר להפוך את העולם. חזרתי מאותו בקור מאנגליה, עם סכום שלא ראיתי בחיים שלי... זה היה הדלק להמשיך עם 'שופר'. בלי זה לא היה 'שופר'. מאז הוצאנו 14 מליון(!) קלטות טייפ, וידאו, סי.די. ודי. וי.די חנם".

מחיאות כפים אדירות

"ככה יצאנו לדרך והיום רואים ושומעים, בשדור חי, באינטרנט ובטלפון. אז מי צריך משה מרקוביץ"? היום אי אפשר להשתחרר מאתנו. מדהים.

אתה נוסע עם חלוני באוטובוס **והוא אומר לך:** "עזוב, עולם הבא. מאיפה הבאת את זה"? **ואתה אומר לו:** "רק רגע! הקש 2"...

הקהל צוחק

"מקיש 2 ויש תשובה! מי אמר שיש תחית המתים? - הקש 3!. מי אמר שהיתה יציאת מצרים? - הקש 4!. הטלפון מנצח את כולם.

מי שלא מאמין, מקבל על המקום תשובה. במקום דקת שיחה בלשון הרע, דקת שיחה בלמוד התורה. **יש זכוי רבים גדול מזה?**

וכאן עבר הרב להציג את הפרויקט הבא שלו - **ה'אנציקלופדיה המזמרת'**. מדובר בשירים, שכותב הרב, על דמויות, מעשים ומקומות על פי סדר פרשיות השבוע, השוזרים את כל מדרשי חז"ל והפרושים סביבם, המולחנים בצורה מקצועית ושובת נפש, שעוד רבות ידובר בה...

'על נסיך שבכל יום ויום..'

זה קרה ממש בימים אלה של ערב חנוכה. נס בתוך נס.
יגאל בר-מוחא, סוחר טקסטיל גדול בניו יורק ארה"ב נאלץ, שלא ברצונו, לעצור ממרוץ החיים שהיה שקוע בו בשנים האחרונות, על חשבון הכל - לא אשה, לא משפחה, לא בית. כלום. ככה זה כשאתה נשאב לתוך מה שנראה לך ולסביבתך כשיא ההצלחה, אתה משלם את המחיר היקר ואפילו לא מצליח לעצור ולבדוק כמה זה עולה לך.

עד שעוצרים אותך.
ביום ששי לפני מספר שבועות חשה אשתו ברע. למרות שהסמפטומים היו חמורים יותר, מסתם הצטננות, שפעת, או וירוס מצוי, יגאל לא מצא את הזמן ללוות אותה אפילו לרופאה המשפחתית. שעות הקבלה של הרופאה היו אחר הצהרים, בין 'חטיפה' מהירה של עוד עסקה, בטרם תכנס השבת, לבין גלישה אל תוך השבת והליכה לבית הכנסת. למי ממשתתפי המרתון העסקי בארה"ב יש זמן, בדיוק בשעה שבה מתחככים חול וקדש, לאשה חולה?

היא הלכה לרופאה. כשחזר הביתה להחליף בגדים לקראת היציאה לבית הכנסת, מצא אותה בפעם הראשונה בחייהם המשותפים, מעסיקה עצמה בלישת עיסה לאפיית חלות שבת בעצמה. מעולם לא עשתה זאת קודם, את זה הוא יודע וזה כבר אמר לו שמשהו אינו כמידי יום או מידי ערב שבת.

עד שירדה השבת התברר לו שלא רק היום חשך עליהם, אלא כל עולמם. אפילו נרות השבת היוקדים לא הצליחו לגרש את החושך הזה.

מספר יגאל: "באתי הביתה ופניה של אשתי, גם אם איני מבחין בהבעתם מידי יום, הרי שהיום אמרו הכל. לא היה צורך בסי. טי. גם הרופאה שיקפה את שהיא עומדת לבשר. מיד כשדרשה אשתי ממנה לגלות לה את האבחנה ולא להסתיר דבר, בשרה לה שעל פי כל הסימנים מדובר בגידול. הגרוע מכל הכה בנו. אחרי שספרה לי את הממצא נותרנו שנינו הלומים ואובדי עצות. אני, שבעניני עסקים, הצלחתי לפחות עד עכשיו לצאת כמנצח מכל מצב, הגבתי אפילו קשה ממנה".

שני הוריה נפטרו מהמחלה הנוראה. אביה, כשהיתה ילדה קטנה, בת 7. ואמה אך לפני שנה. בשעה הקשה הזו העובדה הזו סותמת כל פרצה שמבעדה יכולה לבצבץ התקוה. אמנם, בראש השנה האחרון, היא החליטה, למרות מותה של האם, לקבל על עצמה תקונים שונים, שהרי חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, אבל הנה הרעה תוקפת שוב וההתמודדות קשה לה מאד.

"עברה עלינו שבת שחורה. מבחינתנו בדיקת הביופסיה, שנקבעה ליום רביעי שלאחר מכן, כבר היתה מיותרת. על פי חוות דעתה של הרופאה היא אפילו לא נועדה לאשר את הממצאים, אלא לתעד אותם, כדי להתאים דרכי טפול מיידים, כדי להקל על החיים בזמן השאול עד הירידה לשאול".

במוצאי שבת, מספר יגאל, הוא התעשת קצת. החליט לחפש עוגן לתפוס בו. "נזכרתי בפגישה המקרית שהיתה לי לאחרונה עם הרב יגאל אדמוני, מרבני הקהילה המקומית. פגשתי בו בדרך מקרה והוא שאל אותי: אולי תהיה מוכן לפרוש את חסותך על תלמיד חכם, המקדיש עתותיו לתורה ולעשות עמו הסכם זבולון ויששכר. הרבה זמן לדון בנושא לא היה לי, הייתי 'ביזי', רק בקשתי לשמוע על רגל אחד במה המדובר? הוא סיפר לי על אברך, שחזר בתשובה בעזרת הקלטות של הרב אמנון יצחק, עזב את כל הבלי העולם הזה מאחוריו, שקע בלמוד תורה ומשפחתו, שהיתה רגילה בחיים רגילים, לא מנוכרים, מתקשה עכשיו לקיים את עצמה. אבל הוא, אינו נשבר והחליט כי הקב"ה אינו מזניח את אוהביו. הוא תלה בו יהבו ואולי אני הוא השליח הנכון להוכיח שאכן עין ה' על יראיו. את האברך לא הכרתי, אבל את הקלטות של אמנון יצחק אני מכיר והשתכנעתי שכדאי לי להיות שותף לזכויותיו. הסכמתי להחזיק את התלמיד חכם ומזה כמה חדשים, אני מעביר אליו מידי חדש, סכום נאה למחיה. מכל עסקותי נזכרתי דוקא בזו, בשעה קשה זו. השם שעלה במוחי הוא הרב אמנון יצחק. הוא, בזכויותיו, יוכל לעזור לי והאברך ודאי ימליץ עלי לטוב, גם אם לא בפה, לפחות במחשבה".

אחרי חפושים ובירורים הוא השיג את מספר הטלפון של הרב אמנון יצחק בישראל. השעה בישראל היתה טרם עלות השחר, אבל ליגאל לא היתה הסבלנות להמתין. הוא טלפן. סיפר את ספורו ושמע בשיחה קצרה את הוראותיו של הרב, שיקבל על עצמו, בשלב הראשון, למוד של שעתים ביום תורה, בתענית דבור, למשך שלשה חדשים ושאשתו, החולה, תלמד בכל יום, במשך חצי שעה, מוסר מספרו של רבנו יונה שערי תשובה, למשך שלשה חדשים.

"אתה מבין מה זה אצלי שעתים ביום? - הוא שואל במלוא הרצינות - הרבה פחות מזה לא מצוי בידי, אבל החלטתי שאין ברירה וחיבים להפסיק את השעון מלכת, מידי יום למשך שעתים ולא לומר מלה. להתנתק בתענית דבור. גם אשתי קבלה עליה את הלמוד ברבנו יונה. יצאנו לדרך חדשה".

ביום רביעי, אחרי שכבר למדתי במשך שלשה ימים, עשתה אשתי בדיקת ביופסיה והרקמות נשלחו למעבדה כדי לקבוע את אופן הטפול. לא עברו אלא כמה ימים והטלפון בבית מצלצל,

האב עם הילדה שהחלה לשיר ברומא

הרופאה על הקו כולה מתרגשת ועוד לפני שהיא מוסרת על הממצאים מודיעה כי בקונסוליום -התייעצות רפואית, שעשתה עם כמה מעמיתיה, בכירי האונקולוגים, הודו כולם כי מימיהם לא נתקלו בתופעה שכזו - הגידול נעלם לחלוטין כלא היה. תוצאות הבדיקה הן חד משמעותיות כי אין ממצא פתלוגי. הגוף נקי.

עדין היינו מעט ספקנים. איך אפשר לקבל הודעה משמחת שכזו אחרי ימים נוראים שעברנו. פחדנו להתאכזב ושאלנו את הרופא האם אין צורך לעשות בדיקה נוספת?

-'היום לא, השיבה, בעוד חדשים ומשהו נעשה, כי כך מחייב הנוהל, אבל אין סכוי שהתוצאה תתהפך. וכאן נקבה הרופאה ביום הבדיקה הנוספת'.

יגאל: "באותו יום ממש, יסתיימו שלשת החדשים הראשונים בהם התחייבתי ללמוד שעתים ביום בתענית דבור. איננו חוששים עוד, תשועת ה' כהרף עין, אבל אני אמשיך בלמודים ואף אוסיף עליהם"...

ביום שלישי שעבר, צלצל יגאל למערכת 'שופר ניוז' ו'ארבע כנפות' כדי לספר את ספור הנס שאירע לאשתו. תוך כדי השיחה בקש לברר את האפשרות, שיגיע לישראל, למספר שעות, כדי לומר תודה אישית להרב אמנון יצחק. ביום חמישי לפני הצהרים, הוא ואשתו התיצבו במשרדי שופר.

היא כבר הגיעה כשכסוי ראש לראשה, הוא כשגם ספר רבינו יונה בידו, מוכנים לקבל על עצמם כל קבלה שתושת עליהם בנוסף לאלה שכבר קבלו ביוזמה אישית. השיחה בארבע עינים התרכזה בעצירה ממרוץ החיים, הענקה הדדית, הקדשת זמן לחנוך ולגדול הילדים. "אתם מהיום אנשים אחרים - אמר להם הרב אמנון יצחק - ואנשים אחרים מסגלים לעצמם אורחות חיים שונים ממה שחיו על פיהם בעבר, הם קבלו על עצמם להוסיף ולהתקרב, בכל דרך אל אבינו שבשמים. מצוידים בברכתו האישית של הרב שבו לארצם, לחיות בה את חייהם החדשים.

בדרכם מישראל לארה"ב עברו יגאל בר מוחא ורעיתו מעל רומא, בירת איטליה ולא ידעו שנס נמהל בנס שאירע שם ממש במקביל לזה שאירע להם ולא רק אחד אלא שלשה.

מאז הופעת הקובץ התורני 'גנזי המלך' רותם ציון נחום, נאמן ארגון שופר בחלק זה של אירופה, את אנשי הקהילה היהודית וראשיה, למשימת הפצת תורה זו. זאת בנוסף למאמץ הגדול שהוא משקיע בקרוב רחוקים, באמצעות הקלטות והדיסקים של הרב אמנון יצחק, המופצות ברחבי איטליה, מתורגמות לאיטלקית. הוא רואה הצלחה רבה ביוזמותיו. לאחרונה גם הציב מסכי אינטרנט במשרדי עסקיו ורבים באים לחזות בצוותא בשדורים הישירים מהרצאות הרב ונשבים ביופיה של האמונה היהודית.

ציון נחום: "לפני מספר שבועות, פגשתי ביהודי, ששפך לפני את לבו, על הכאב המלוה אותו ואת אשתו, על שבתם בת ה-3 עדין אינה מוציאה הגה מפיה. הרופאים לא הצליחו לאתר את מקור הבעיה. מדובר בילדה עירנית, אפילו שובבה, אבל שום הברה, אף לא סתמית, אינה יוצאת מפיה. הצעתי לו לקחת חלק בהוצאת 'גנזי המלך' במשך כמה שבועות ולזכות בזכויות זכוי הרבים, של הפצת הבטאון התורני בין רבבות פוקדי בתי הכנסת בארץ ובעולם. הוא הסכים. הרים את חלקו לעילוי נשמת הוריו וזכה בברכת הרב.

לפני מספר ימים בא אלי וכל עצמותיו אומרות שירה. הבנתי שחל שינוי לטובה, אבל לא יכולתי להעריך עד כמה. הוא סיפר לי שבקר אחד קמה הבת ופצחה בשירה. לא סתם דבור, מנגינה שהיתה אצורה בה, שהפכה לבטוי הקולע ביותר לשיר שבח לקב"ה".

ושוב מקרה ביהודי מרומא, שנדבו לבו, להרים תרומה להפצת 'גנזי המלך', אבל קשיים כלכליים שנקלע אליהם לא אפשרו לו לשלם.

האבא עם 'גנזי המלך'

ציון נחום: "אני כמובן נמנעתי מללחוץ עליו, עד שיצליח לשקם עצמו. אך ביום אחד פגשתי בו והוא טינה את צרותיו, שרק מתחזקות ומתחזקות. הוא סיפר לי שמלבד הסחרור הכלכלי, שפגע גם בבריאותו, בתו חלתה לאחרונה במחלה קשה ביותר, הוא מתקשה לעמוד בצרכי רפואתה ואינו יכול לראות בסבלה. עד כמה שהדבר היה קשה לי, אמרתי לו שאני בטוח שהברכה שהוא זכאי לה, בעקבות נדיבות לבו ורצונו הטוב, עומדת לו, אלא שאין לה על מה לחול, משום שלא שילם התחייבויותיו. הצעתי לו לפרוס את חובו ולשלם לאט לאט, אמנם במאמץ, אך בצורה שרק יצטרך לשנות סדרי עדיפויות ולא סדרי חיים. השבוע הוא סיים לשלם את חובו ויחד עם התשלום האחרון בישר לי, בשמחה גדולה, כי בתו נחלצה מהמחלה והקב"ה שלח לה רפואה שלמה".

ומקרה נוסף: גם הוא מעשה באחד מחשובי הקהילה, איש עסקים ידוע, שהסתבך בפרשה כלכלית והיה צפוי למשפט קשה, שתוצאותיו ידועות מראש. שום סכוי לא נתנו עורכי הדין לזיכויו. הצעתי לו, שאם הוא עצמו עדין אינו בשל ללמוד מידי יום משך שעתים בתענית דבור, שלפחות ירים תרומה להפצת התורה הגדולה באמצעות 'גנזי המלך' ובזכות זה יזכה לברכת הרב שהקב"ה ימתיק דינו. השבוע נערך המשפט והוא יצא ממנו כשידו על העליונה.

בדיוק כשנחתו יגאל בן חמו ורעיתו בחזרה בארה"ב הגיע משם ספור הנס הגדול שאירע לאחיינו של אמיתי גלוסקא.

גלוסקא, הוא פעיל של ארגון שופר בלוס אנג'לס, איש הבצוע שעמד מאחורי הארגון המושלם של הרצאת הרב אמנון יצחק, לפני מספר שבועות, בלוס אנג'לס. בטרם התקיימה ההרצאה ההיא, בהשתתפות כ-3000 איש, בקש אמיתי מהרב למען אחיינו, העומד להשפט על עבירה, שאת מהותה לא רצה לפרט ושהעונש המינימלי עליה הוא...10 שנות מאסר. טובי עורכי הדין נשכרו ליצגו, אך הם אינם נותנים שום סכוי להמתיק את דינו שיגזרו עליו פחות מעשר שנים. הרב אמנון יצחק דוקא נתן סכוי שכזה. כמה שבועות לאחר ההרצאה, נדחה המשך המשפט ועדין המתח היה גדול. השבוע התרחש הנס: גזר הדין ניתן. והאחיין יצא זכאי בדין.

זהו כוחם של 'עוסקי תורתך'.

מסירות נפש סוד הגבורה היהודית

חנוכה, ימים של 'איש וביתו', נתפסים כימים ובעיקר לילות, של איש בביתו - סופגניות ספוגות שמן, משחק בסביבון. לא כן אצל אלה שהתכנסו ובאו להרצאה הגדולה של הרב אמנון יצחק שהתקיימה בהיכל התרבות המפואר שבפתח תקוה. הם באו מתוך היענות לקריאה "מי לה' אלי" ובהשתתפותם, נטלו חלק בפרסומו של עוד נס אחד בחנוכה - ה'רוח' וה'אור', כשהם נמשכים כלפי מעלה, לא רק שיכולים לדור בכפיפה אחת אלא הם שלוב מנצח.

הנושא שעבר כחוט השני לאורך ההרצאה כולה היה "מסירות נפש". מרדכי ואסתר מול מתתיהו ובניו, מלחמת החומריות והכוחניות נגד הרוחניות.

הרב אמנון יצחק: "מסירות נפש זהו הדבר שאנו מתבקשים ונדרשים לו בכל דור ודור. אם אין לנו את הכח הזה אנחנו כאפסים. מסירות נפש היא הסוד של קיום עם ישראל"

ההרצאה התקיימה יומיים, לאחר שנחשף ברבים, בפרסום ב'ארבע כנפות' ו'בשופר ניוז', הנסיון הנוסף מצדה של חברת 'עלית שטראוס' לפגוע ברוחניותו ובצפור נפשו של העם ירא ה'.

הרב אמנון יצחק דרש משומעיו להפגין מסירות נפש בהתמודדות מול התופעה החוזרת ונשנית מצדה של אותה חברה וכמי שמפעילה את הכוחניות והחומריות, נגד הרוחניות, להתגבר על התאוות הרגעיות ולהכות בכיס את מי שרוצה לפגוע בלב. ממש כמו בימי כסלו ההם, בזמן הזה. (דורשי רשומות: כסלו = כיס-לב).

הרב אמנון יצחק: "תארו לעצמכם שחברה מסוימת תעשה משהו, נגד דת ישראל, כמו היוונים. ממש כמו היוונים, היא תתמוך בחלולי שבת, היא תפעל נגד טהרת וקדושת עם ישראל, כמו ברית המילה ותפעל להפצת תועבה שאין כדוגמתה, היא תדאג להשכיח את החדש ולחלל את מועדי ישראל. עכשיו, בחנוכה, כשאנחנו מבינים על מה נלחמו החשמונאים - המכבים נגד יון שרצתה למנוע מאתנו את הדברים האלה, האם נמשיך ונקנה מהחברה הזו? ואם החברה הזו מוכרת, נניח, שוקולד, נתפתה לאכול מהמתוק, או שנוותר עליו בגלל מעשיהם? נמשיך, או נפסיק"?

הרב שואל את הקהל: "מי היה מפסיק אם היה קורה דבר כזה"?

כל האולם מתמלא בידים.

הרב: "אז יש בעיה ל'עלית-שטראוס'. החברה הזו, ממש כמו יון, בשלשת הנקודות האלה של 'חנוכה שמ"ח' - **שבת**, מילה וחדש, פוגעת ביהודים שומרי התורה והמצוות, שחוגגים את חנוכה.

זה התחיל במצעד התועבה שהתקיים בסוכות, לפני שנה, בתל אביב. 220 אלף איש, חלקם מעורטלים לא רק מכל סממן יהודי, אלא בחוסר כל, קפצו על משאיות של 'מילקי-שטראוס' ומאז היא עבורנו מילקי-מאוס. 'שטראוס-עלית' מימנה את התועבה הזו במליון וחצי שקל. מי שרוצה לחגוג שיחגוג, אבל לא בתועבה ברחובה של עיר. בקשנו מהחברה, שבועים לפני, שלא יתמכו בתועבה הזו, כי ה'מילקי' נמצא על שלחננו וגם "מעדנים" אחרים של אותה חברה וגם אם הם בהכשר הבהרנו שלא נוכל להכניס לבתינו סמל של תועבה, לא נוכל להרשות לעצמנו שהילדים שלנו יהיו חלק, במשחק המלוכלך הזה, אבל הם צפצפו עלינו. הם חשבו שזה קטן עליהם ושהם ינפנפו אותנו.

יצאנו בקריאה להמנע מלאכול את מוצרי 'שטראוס' ובתוך חדש ימים 45% מכלל החרדיהפסיקו לאכול מוצרי שטראוס".

מחיאות כפים סוערות באולם.

הרב אמנון יצחק: "החברה לא האמינה לנתונים האלה,למרות שהרגישה אותם בכיס והיא עשתה סקר משלה. היא לא פרסמה את תוצאותיו כי הן הצביעו שכעבור שבועים המצב מבחינת החברה הוא יותר גרוע. בקשנו מהם בסך הכל התנצלות והתחייבות להבא, שלא יחזרו על המקרה. דרך אגב, הם כל כך זלזלו ברבנים שהם כתבו לאחד הרבנים החשובים בבני ברק, שהפעם אין ברירה, כי הם כבר הבטיחו את המימון, אבל, לשנה הבאה הם מתחייבים שיבקשו את "ברכת הדרך" מ...הרב, לפני ארועים דומים"...

צבור המאזינים, שברובו אינו נמנה על הצבור החרדי, שומע ומגיב כאינו מאמין...

הרב: "פשוט 'סתלבט' על דאוריתא ודרבנן. לא הנחנו להם והמשכנו לפרסם וזה הביא את התוצאות!! היו להם עוד, פה ושם, כמה זיופים בדרך... בהופעה שנערכה בשבועות בחוף נצנים, גילינו את השם שלהם שוב כנותני חסות, גם את השם של 'קוקה קולה'. צלצלנו ובקשנו תגובה ואז הם טענו כי זו טעות. הם מהרו להגיב בבהלה כי זה לא הם, אלא מישהו שרבב את שמם בלי רשותם ובתוך שעה שעתים זה יורד. זה לא לקח שעה שעתים, אבל בתוך 24 שעות נעלמה החסות גם של 'שטראוס' וגם של 'קוקה קולה'. פרסמנו שהם הורידו... ופתאם התברר לנו שיש כאן, עוד פעם, איזה מהלך. יש דבש של 'יד מרדכי', שהוא בבעלות 'עלית', היא קנתה את 6000 המכוורות של הקבוץ, יש לה 51% בהם ולקבוץ נשאר 49%. אבל 'מרכז המבקרים' במכוורות קורא לבוא ולבקר ולהתרשם מתהליך יצור הדבש **ב...שבת ואפילו בראש השנה**. בראש השנה, במקום לחזור בתשובה ולשמוע תקיעת שופר.

פנינו, כמובן, בזמן ובקשנו לדעת מה קורה, בררנו בעוד מכוורות בארץ, פנינו גם לרבנות הראשית וגם כאן היו תרוצים "זה לא אנחנו זה הקבוץ" ועוד תרוצים מתרוצים שונים. אבל בעידן המתקדם שלנו, יש טלפונים, הרמנו טלפון ל'עלית' ברמת גן ושם קבלנו מידע על חלולי השבת בחנות המפעל הפתוחה בשבת. הם מודים שזה שלהם וההשגחה טוענת שזה לא שלהם...שמעתם כזה דבר...עד שמישהו 'הגה' את התירוץ האוילי האחרון: "הקבוץ שהוא העומד מאחורי חלולי השבת, הוא רק 49% בבעלות"!!... מותר לחלל שבת, לפי זה, רק ב-49%! מהשעה שתים בצהרים עד מוצאי שבת, מותר, לפי הטענה הזו לחלל שבת?...לא יאומן כי יסופר"

הצבור מקשיב דרוך.

הרב: "פרסמנו ואמרנו, שמי שלא רוצה שיהיה על שלחנו בראש השנה, דבש לטבול בו את התפוח ולומר "שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה", שיש בו צד של חלול ראש השנה ושבת, שלא יגע בדבש של 'מכוורות יד מרדכי-עלית' וכך היה. אבל הם כנראה לא למדו כלום.

לפני שבועים, 'עלית-שטראוס' מתפרסמים כמי שנותנים חסות לפעילות בגן החיות התנ"כי בשבת. החיות לא חייבות בשמירת שבת, הפיל והברדלס יכולים לחלל שבת, אבל ליהודים אסור. 'עלית' ממשיכה לתמוך בחלול שבת, כמו היוונים: **מצעד התועבה**, שזה ההיפך משמירת המילה בקדושה **וחדשים ומועדים**, שזה ראש השנה שבתות ומועדים שמרכז

המבקרים פתוח אצלם ללא כל נקיפות מצפון.

'עלית' לא טוענת שהיא עושה את זה כי יש לה הפסדים, כמו 'אל על'. היא תומכת, סתם כך, **בחלולי שבת, במצעדי תועבה, בחלול החגים**. ואני אכניס את השוקולד שלהם לפה שלי? אנחנו היום חוגגים את חנוכה בגלל נס חנוכה, אבל נס חנוכה לא יכול ללכת עם 'נס קפה' של 'עלית' ".

הקהל מריע...

הרב אמנון יצחק: "לכן, אני אמרתי בביתי, לאסוף את כל מוצרי 'עלית' לשקית ולהשליך אותם לפח הזבל. פח גדול - מול פך קטן. זרקנו את הכל! ומהיום והלאה 'נס' רק בחנוכה ולא ב'עלית'...

כתבנו את זה בעתונים שלנו 'ארבע כנפות' ו'שופר ניוז' בכותרת ראשית והיום כבר נשאלתי האם מותר להחזיר את המוצרים למכולת, או שחיבים לזרוק? וניתי שמה ששלם מותר להחזיר ומה שפתוח צריך לזרוק לאט לאט. ולעשות את זה בכיף, לשם מצוה. אני עצמי שתיתי היום נס קפה מחברה שאני אפילו לא מכיר והיה יותר טעים מתמיד. אתם יודעים למה? כי היו בזה קדוש ה'. הרגשתי כמו חשמונאי. כמו מכבי (**מרים את קולו ומדבר לקול תשואות מתמשכות של הקהל..**) שעומד מול היוונים ולא מתכופף למחללי שבת, לפוגעים בקדושה ובטהרה ולפוגעים בראש חדש".

אחרי הקדמה יוצאת מהלב שכזו, אין פלא שגם בהמשכה של העצרת היו מוכנים המשתתפים בה, להוכיח מסירות נפש, האחד עבור חברו ובעד שמירה על העקרונות ועקרי היהדות. הצעיר שבקש ראשון את רשות הדבור היה הנחשון בלהיענות במעמד זה לקריאה "מי לה' אלי".

הצעיר: "בתקופה האחרונה, חבר שלנו (הוא ישב בחברת צעירים נוספים שמראם אינו מסגיר את שייכותם לקהל שומרי התורה והמצוות) חלה במחלה הקשה בגזע המח. אנחנו מחפשים ישועה בכל דרך שהיא, אם לחזור בתשובה ואם לקבל על עצמנו כל דבר. לא מדובר רק בי, אלא בעוד עשרה חברים, לפחות, שחלק מהם פה וחלק בבית ולא יכלו להגיע".

הרב: "בן כמה הוא"?

הצעיר: "בן 20. אם רבנו יוכל לתת לו ברכה ולהגיד לי מה לעשות"...

הרב: "לתת לו ברכה זה, בעזרת השם, בלי בעיה. אבל בשביל שזה יתפוס צריך שכמה חבר'ה וגם מהמשפחה, יקבלו עליהם עול תשובה עבורו".

לצערי הרב, (הרב נותן דוגמא מקדימה, למקרה אחר) אני אומר את זה לעילוי נשמתו... לפני כמה זמן הגיע אלי קצין בכיר במשטרת ישראל, יהודי שבא מבית מסורתי, אבל בעקבות המקצוע סטה מדרך אבותיו ואמר לי שקבל את המחלה. אמרתי לו שהוא חייב להשתנות, לחלוטין, מידית. הוא צריך לקבל על עצמו להיות צדיק גמור. לעשות כל מה שכתוב בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, בלי שום כחל וסרק. זה הסכוי שלו להנצל. הסברתי לו והארכתי, שאם אתה חוזר בתשובה לחלוטין, פרושו של דבר שאתה משנה את תעודת הזהות שלך. אמרתי לו שכמו שבמשטרה מזהים ומאתרים אדם על פי תעודת הזהות, אבל אם הוא משנה אותה, אי אפשר לאתר אותו, כי זה לא אותו האיש. כך גם מי שמשנה את עצמו, זה כבר לא אותו האיש ואם יצאה גזירה על פלוני הוא כבר לא פלוני, אלא אלמוני ואי אפשר לפגוע בו. הגזירה מתבטלת. הוא הנהן בראשו ואמר לי שיקיים מה שאני אומר. אחרי כמה שבועות קבלתי טלפון ואומרים לי שהאיש רוצה לדבר איתי. הוא דבר איתי בקול שבור, בקושי יכל לדבר. **שאלתי אותו:** "מה קורה"? **והוא משיב לי:** "אין לי כח. קשה לי". **שאלתי אותו:** "עשית מה שאמרתי לך"? **אמר לי:**"אני משתדל"... **אמרתי לו:** "מה זה להשתדל, אמרתי לך לעשות הכל מאלף עד תיו". **אמר לי:** "אני לא יכול, החברה שסביבי... אני אבריא ואז, בעזרת ה', אני אעשה". **אמרתי לו:** "מה כשתבריא... אתה לא מבין את המצב שלך? אתה עלול חלילה ללכת"!. **והוא בשלו:** "אין לי כח נפשי לעמוד בזה".

שלשה ימים אחרי השיחה הוא נפטר... אם אדם רוצה באמת לעזור ולהועיל, אין בזה משחקים. מי שראה את הסרט 'נסים התותח' יודע על מה אני מדבר. הוא הוכחה לאדם שאמרו לו שנותר לו עוד שבוע לחיות והוא עשה מה שאמרתי לו, שזה לא מה שאני אומר, אלא התורה אומרת, שאם אדם שב בתשובה שלמה ועושה רצון הבורא, הקב"ה מהפך את רוע הגזירה לרחמים. הוא עשה והיום כבר חי, כמה שנים יפות ולומד ב'כולל', אברך חשוב. אם אתם חברים שבאמת אוהבים אותו ורוצים להציל אותו והוא כמובן בעצמו, אפילו אם מצבו לא מאפשר לו לעמוד על מעמדו,יקבל עליו, יחד אתכם, לשוב בתשובה אמיתית וגמורה, אתם יכולים להציל אותו לחלוטין. אבל זו החלטה שלכם".

הס מושלך באולם..

הצעיר: "אני רוצה לחזור. אני שומר שבת ומניח תפילין שלשה חדשים, מאז שזה התגלה, עבור רפואתו. ולא אני לבד, עוד כמה חברים. אבל צריך לדעת מה ואיך"...

הרב: "אם להסביר לכם איך לחזור בתשובה יש לי מי שיסביר וידריך ויכוון אתכם. האם אתם תהיו מוכנים ללכת לישיבה, לשבוע ימים, כדי להכיר את היהדות ואחר כך לחזור למקומכם ולשמור על תורה ומצוות"?

הצעיר: "להיות שם שבוע"?

הרב: "כן. שבוע ימים".

הצעיר מתיעץ ומשיב: "כן. אפשרי לעשות את זה"...

הרב: "תשאל את החבר'ה שוב, מה הם אומרים"...

הצעיר מתיעץ ועונה: "אפשרי, כן בטח. הכל לרפואתו. בטח".

תשואות רמות וארוכות מהקהל המתרגש.

הרב: "אני אסדר לכם להיות בישיבה בירושלים, שבוע ימים, כולל שבת, תכירו, תשאלו ותבררו כל מה שאתם רוצים, החיים שלכם ישתנו לחלוטין ואני מאמין שבעזרת ה' יתברך, אם תתמידו בזה והחבר שלכם עצמו גם יחזור בתשובה, תבוא הישועה".

הצעיר: "אמן".

הרב: "מה שמו ושם האמא"?

הצעיר: "אשר אושר בן דבורה".

הרב: "אשר אושר בן דבורה, ה' ישלח לו רפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל ויסלק את המחלה מראשו ויתקע אותה בראשו של אחמדניג'אד"...

והאמן שנשמעה באולם הרקיעה עד לכסא הכבוד.

חבורת הצעירים, המוכנים למסור נפשם עבור חברם יצאו לישיבה בירושלים עם חברם החולה בגמר הטפולים בשבוע הבא אי"ה וקבלו על עצמם תשובה שלמה הכוללת גם... ציות לדברי חכמים והתנזרות ממוצרי 'עלית-שטראוס'.

סנוקר וסנוקרת

בפעם הקודמת הם נפגשו לפני מספר שנים, באחת ההרצאות שחלקים ממנה שובצו בדיסק המשכנע 'הרסת לי את החיים'. הוא נעמד מול הרב אמנון יצחק ובבטחון עצמי מופרז, אולי בשליחותו של מישהו, **שאל אותו:** "אתה לא מתגעגע לימים ההם, לתקופה שבה מישהו שאמר שהוא חבר שלך אמר עליך שהצטיינת במשחקי 'סנוקר'? אתה לא מתגעגע לימים ה'יפים האלה'?...לא מדגדג לך באצבעות לחזור ל'סנוקר'?...

הרב אמנון יצחק לא נרתע מהשואל. השיב כהלכה וגם כאיולתו של השואל: "הייתי בחו"ל לא מזמן, בהרצאות ואם הייתי חילוני הייתי נשאר בכרם התימנים... חי בכרם ומת בכרם... ולא טס לחו"ל.. את הכרם לא עזבתי, הצלתי את כל אנשי הכרם...היום הכרם נמצא בבני ברק...! אם אתה מסתכל על החיים חילוניים כחיים, בתור חרדי אין הרבה אנשים שיכולים ליהנות כמוני. אין! אך אני לא נהנה מהחיים, אני עובד קשה, רץ ממקום למקום, נמצא במתח, לעמוד מול קהל...ולענות להם, כמו לך, זה לא פשוט. לנהל ארגון עם עשרות עובדים, להשפיע, לטפל בתשקורת ולהוציא קלטות, להיות בדופק, עירני, עדכני, מחובר לאינטרנט של כל מי שמתעניין, זה לא קל. משפחה יש לי רק בשבת. אבל כשהייתי לא מזמן בחו"ל, הגענו לאיזה מקום, טסנו בהליקופטר כדי לצלם קצת, כהכנה לקליפ ולסרט. במקום ששכרנו את ההליקופטר היה...סנוקר".

צחוק מתגלגל בקהל...

"אחרי שלשים שנה לקחתי את המקל... טזזזזזזז...אבל לא הכנסתי את הכדור".

השואל: "אבל שמעתי שהיית מלך בסנוקר"?

הרב: כן. אבל מלך שהוריד את הכתר הוא כבר לא מלך...אבל זה היה חשוב להראות לחבר'ה שלפחות את התנועה אני יודע לעשות. קשה היה להם להאמין, שאחד כמוני ועוד עם אנטנה, יודע לעשות....טזזזזזזז. אני יהודי חרדי ואני משחק גם טניס. אם הייתי בכרם הייתי נשאר עם הג'ולות"...

השואל: "אתה בתור חרדי משחק טניס"?

הרב: "כן"...

השואל: "זה לא יעלה על הדעת"...

הרב: "למה לא"?

השואל: "זה לא סביר".

הרב: "מצוה להיות בריא. "ונשמרתם מאד לנפשותכם". אני צריך עכשיו לשמור על הבריאות. אני הולך למקום מוצנע ושומר על הבריאות. שלשים שנה לא עשיתי כלום"...

השואל מרים גבות בתמיהה...

הרב: "היה לי קשה כבר ללכת. כל היום יושב, קשה! מה מפריע לך שאני עם זקן ותלבושת? מה שאני רוצה להגיד לך שאם אתה חושב שבתור חרדי אני מפסיד, אתה טועה. היום אני יכול לעשות כל כך הרבה דברים חיוביים עם הצבור, שלעולם לא הייתי יכול לעשות כחילוני. התורה למדה אותי שלא לחשוב על עצמי, אלא על אחרים. אם אני הייתי חילוני הייתי אמור להיות אגואיסט"...

השואל מהנהן בראשו.

הרב: "כחילוני הייתי חושב שאם יש לי כשרונות, זה בשבילי. הייתי דואג רק לעצמי. אבל התורה חנכה אותי הפוך - כמו שהקב"ה רק נותן ולא מקבל ומה שאתה נותן לו זה משלו, 'תן לו משלו שאתה ושלך שלו', כך אני משתדל לתת. ה' נתן לי ידע - אני מעביר. נתן לי אפשרות להדפיס קלטות - אני מדפיס. כל מה שנתן לי, אני נותן לאחרים. אני לא מתגעגע לכלום. אני רק מצטער שהכרתי את היהדות בגיל 24. אם הייתי מכיר אותה קודם הייתי גאון ואני אחד הקטנים שבקטנים בין אברכי הכולל...זה לא דברים שבענוה, אלא, דברים אמיתיים. יש אנשים שגמרו ש"ס כמה פעמים, אתה לא יכול להבין את זה. אין שום חברה שמבקשת מצבור ללמוד ברמה כזו...אצלנו כל יהודי מחויב בזה, המינימום הוא לדעת את כל התורה. אחרים לומדים חמש שש שנים, מקבלים תואר דר' ונגמר. תחנה סופית. אצלנו אתה לומד ששים שנה ואתה עדין 'אברך צעיר'.

השואל: (מתמיה) "אתה לא מתגעגע"?...

הרב: "תחשוב מה זה סנוקר? - כדור ומקל ועוד אחד ממול עם כדור ומקל. נתת מכה והוא נתן מכה. נתת עוד מכה והוא נתן מכה. תורי, תורך, תורי, תורך, תורי, תורך ומה בסוף? עשרים שנה, שלשים שנה, ארבעים שנה...ואתה עוד כמו ילד קטן - תורי, תורך, תורי, תורך. תתבגר! לזה להתגעגע"?

השואל כל כך השתכנע עד שבקש לפנות שוב אל הרב ואמר בפאתוס: "היום עת צרה היא ליעקב. למה לא תרוץ לכנסת ותושיע את העם הזה... יש לך את הכשרון, יש לך את היכולת. העם צמא למנהיג ואתה מנהיג. אתה יכול להפיל קירות. תקום ותושיע את ישראל"!

הרב: ואז יכתבו "מלך הסנוקר הפך למלך ישראל"....

רעמי צחוק בקהל.

השואל: "תרוץ לכנסת, תחזיר את כולם בתשובה, הקב"ה ירחם עלינו"...

כמה שנים עברו מאז. הקטע מתוך ההרצאה שולב בדיסק והיה אב טיפוס של הצגת כח השכנוע של הרב, כמי שבתוך דקות יכול להעביר את מי ששלח אותו חזרה ל...'משחקי הסנוקר' לתומך נלהב שמוכן להעמיד אותו בראש המנהיגות בישראל...

לפני שבוע, בהרצאה הגדולה שקיים הרב אמנון יצחק בפתח תקוה, קלטו עיניו את האיש בקהל. השיחה שהתפתחה ביניהם היתה מרתקת. אם הקודמת התמקדה ב...'סנוקר', זו היתה בבחינת 'סנוקרת'.

השואל: "שמעתי בהרצאות אחרות שאדם שנולד, רושמים לו בשמים מתי יפרד מהעולם. זה באמת כך"?

הרב אמנון יצחק: "כתוב לאדם מה עתו. דוד המלך שאל: "מידת ימי מה היא"? הקב"ה ידע מתי ימות, אבל לא אמר לו. זאת אומרת שיש לך את המקסימום שתחיה ואתה יכול לרדת מהמקסימום למינימום. כתוב שרשעים לא חוצים את ימיהם, הם לא עוברים אפילו את מחצית ימיהם. חייהם היו צריכים להיות יותר ארוכים, אבל כיון שעשו עבירות, מקצרים את ימיהם והם לא עוברים את החצי"...

השואל: "עכשיו אני רוצה לשאול על תרומת איברים. האם מותר ליהודי לתרום איברים ואם זה מותר, האם מותר לתרום גם לגוי? קראתי בעתון שערבים תרמו איברים ליהודים.

הרב: "זה אין בעיה"...

השואל שהרב מוציא את האויר מנימת הפרובקציה שבשאלתו: "אני רציני...מה דעתך"?

הרב: "לי אין דעות. יש הלכה"..

השואל: "אני שואל מה ההלכה"?

הרב: "את זה אתה צריך לשאול פוסק"...

השואל: "אתה הפוסק...אתה צדיק יסוד עולם"...

הרב: "על מי אתה מדבר"?

השואל: "הרב אמנון יצחק שליט"א מי לא מכיר בך"?

תמונה מתוך הקלטת 'הרסת לי את החיים'

הצבור מוחה כף אבל הרב אינו נלכד. "יש דברים שאפשר ויש, כמו קרנית, כליות. יש פוסקי הדור"...

השואל: "מה אסור לתרום?"

הרב: "את כל הגופה לתרום זה אסור..."

השואל: "אבל לוקחים איברים מסוימים מהגופה אז מה אסור"?

הרב: "צריך לשאול פוסק"!

השואל: "אבל אתה הפוסק"...

הרב: "אני לא פוסק".

השואל: "הוסמכת"...

הרב: "לא הוסמכתי".

השואל ממשיך לנסות: "ומותר לתרום איברים לגוי? זה אפשרי מבחינת ההלכה?"

הרב אינו מאבד את סבלנותו: "אותו פוסק גם יענה לך על זה"...

הקהל נהנה מהדו שיח.

השואל: "אני לא מאמין...(מנסה בדרך של הקנטה) חשבתי שאתה יודע כל תשובה, מסתבר שאת התשובה הזו אתה לא יודע"...

והרב, ברוח טובה משיב לו: "נכון. אתה אבל רוצה טלפון של...חברה קדישא".

רעמי צחוק

השואל (בהצטדקות): "אני רק שואל ברמה הפלוסופית...כי זה מציל חיים"...

הרב (בלגלוג): "אתה רוצה לחתום מעכשיו"?

השואל (בגמגום): "גם ככה התולעים אוכלים את הגוף, אז אם אתה יכול להציל חיים...אין מצוה גדולה מזו".

הרב: "אז להפנות את 'חברה קדישא' אליך"?

השואל: "בבא היום...אתה לא יודע את התשובה"...

הרב: "לא יודע...לא יודע"...

השואל: "טוב, לא קרה כלום...עכשיו לשאלה הכבדה. אני אדם מאמין ומתפלל בחגים. אני שומר כשרות, קידוש, בחגים הולך לבית כנסת. לפעמים מניח תפילין בתחנה מרכזית".

הרב: "למה אתה צריך טובות בתחנה מרכזית"?

השואל: "לא. לפעמים אני נוסע לחיפה, יש את אלה שמניחים תפילין בתחנה המרכזית. אני מניח".

הרב: "מה, בבקר אתה לא מניח"?

השואל: "אני לא מרמה אותך – אני לא אדם דתי. מאמין, אבל לא דתי. מה שאפשר אני עושה. אין לי בעיה ללכת בשבת לבית כנסת, אחרי זה לעשות קידוש ושלחן שבת וללכת לבלות"...

הרב: "אוי ואבוי".

השואל: "אני משלב מסורת עם חיים מודרניים"...

הרב: "גם חשמונאי וגם יווני"...

מחיאות כפים...

השואל: "כמו שאתה, כבוד הרב מדבר ברור, גם אני מדבר ברור. שנינו מאמינים. ומה שאני רוצה לשאול זה רק לשם קידוש שמים בלבד. (אחרי ההקדמה הארוכה הזו המגמה כבר ברורה). אתה מאמין 100% בקב"ה וגם אני. שנינו מאמינים ושלא תחשוב שיש לי משבר באמונה חלילה"....

הצבור פורץ בצחוק.

הרב: "אתה גם מאמין שהוא יעניש אותך"?

השואל: "לא. אם הוא יעניש אותי אני אקבל את זה באהבה, אבל הוא לא יעניש אותי כי מה שאני עושה זה...בלב נקי".

הרב: "אז אתה מאמין שהוא לא יעניש אותך"...

השואל: "כן. אני מאמין שהוא לא יעניש אותי...אבל הוא קובע".

הרב: "זה ברור. אבל אתה לא יכול להגיד שאתה מאמין כמוני, כי אני מאמין שהוא יעניש אותך"...

השואל: "למה? אתה עוד לא יודע מה אני עומד לשאול...הוא יעניש אותי על השאלה, או באופן כללי"?

רחש בצבור והרב צוחק בקול.

הרב: "אם אתה יכול אחרי הקידוש בשבת לעשות 'הבדלה' ולצאת לבלות, למה שלא יעניש אותך"?

השואל: "הרב לא הבין אותי. אני עושה קידוש, אוכל סעודת ליל שבת, תופס את האוטו ויוצא לבלות...מה רע בזה, גם דת וגם קצת מודרני".

הרב: "שוב דבר -גם גיהנם וגם גן עדן"!?.

השומעים מתגלגלים מצחוק ומוחאים כפים.

השואל: "אם אתה תהיה בשורה הראשונה בגן עדן, אז אני אהיה בשורה השלישית".

הרב: (צחוק מזלזל).

השואל: "אני אהיה הצל שלך בגן עדן...אז אמרתי ששנינו אנשים מאמינים...לא אותו דבר, אבל בעקרון"...

הרב: "אני שמח שתפסת שאנחנו לא אותו הדבר".

השואל: "השאלה שלי ששמעתי את ההסברים שלך על השואה, פרשת כי תבוא, שמעתי הכל. אבל, בשפה עדינה, לא מקובל עלי ההסבר שלך. אני מכיר אנשים כופרים ולא מאמינים שאוכלים דוקא את החיה הזות' בליל כפור. בשבילם זו מצוה

להתגרות. קראתי מישהו בעתון 'הארץ', שהוא אמר, לא אני, שהקב"ה"...

הרב: "אל תגיד...אל תגיד"...

השואל: ,השאלה שלי היא שאני ואתה וכל הקהל הקדוש הזה מאמינים מאה אחוז בקב"ה. אבל כשאתה מתפלל, בתוך הלב שלך פנימה, כשיש כל כך הרבה אסונות, משפחות נהרסות ונהרגות, מעשים שהמח לא קולט, תאונות דרכים ואסונות, לשבריר של שניה אין לך חשבון (עפ"ל) עם הקב"ה"?

הרב: "לך יש לפעמים הרהור כזה"?

השואל: "לפעמים. לשבריר של שניה, אבל אני ישר דוחה אותו".

הרב(בזלזול) "ישר...אבל אמרת שאתה מאמין כמוני מאה אחוז"...

השואל: "כמוך מאה אחוז ואני מיד דוחה את המחשבה הזו".

הרב: "אבל אני בכלל לא דוחה אותה. היא לא באה אלי....ועכשיו בא ואסביר לך, אבל תקשיב טוב ואני מקוה שזה יועיל לך לתמיד. כשאני שומע אותך מנסה להגיד את מה שאתה מפחד להגיד, כמו ההוא בעתון שממשיך לכתוב והקב"ה לא יבש לו את היד, השאלה שלי עוד יותר גדולה משלך. אם בורא עולם משאיר כאלה שיוצאים נגדו מהבקר עד הערב, סימן שהוא רחמן לאין שעור. אם אתה אדם חזק ובא לפניך אדם חלש ומתגרה בך ומעליב אותך ופוצע אותך ומקלל אותך ואתה חזק שאתה יכול להעיף אותו בתנועה של שתי אצבעות ואתה לא עושה את זה, מה אני מבין מזה? שאתה בן אדם בעל מדות, שמרחם על הגמד הזה ואתה לא הורג אותו ולא מוחץ אותו. אני ממש נדהם כמה סבלנות יש לך. כמה רגיעות. איזו ענוה. איך אדם יכול לספוג כל כך הרבה עלבונות ולא לפגוע בבן אדם שעושה לו את זה ? וכך גם אצל מי שמחלל שם שמים בכל מקום...נכון"?

השואל נאלץ להסכים: "נכון"!.

הרב: "אני רואה את אותו אדם חזק, שיכול הכל כנגד כולם, פתאם לוקח אדם שבעיני נראה חלש ובאותה תנועת אצבעות מעיף אותו מהעולם. מה זה"?

השואל: "מה קורה כאן, הרי הקב"ה גומל לאיש חסיד כמפעלו"?

הרב: "זאת אומרת שהקב"ה כל כך מרחם על הרשעים, למה"?

השואל: "כי בעולם הבא הוא יכניס להם ואני רוצה שכבר בעולם הזה ינקום ולא בעולם הבא"...

הרב: "לא. הקב"ה, יכול לעשות להם 'טינג'.. והם ילכו".

השואל: "כן זה ברור לי".

הרב: "אבל, אז לא יהיה להם תקנה. הם יצטרכו ללכת לגהיני גיהנם לאין סוף. מה עושה הקב"ה? נותן להם אפשרות שיתפקחו. נותן להם זמן... למשל: יש שדרן מפורסם שקוראים לו נתן, זהבי-עצבני. שמעת עליו"?

השואל: "בטח".

רחש בקהל

הרב: "הוא חולה. הוא סיפר בשדור שכבר לפני עשר שנים הוא קבל את המחלה בפה".

השואל משתנק: "כן שמעתי. הוא אדם טוב. אמנם כופר אבל עוזר לעניים ולמוגבלים. הוא...ירא שמים חילוני".

הרב: (יותר ממרמז) כמוך...כמוך...בקצור, רמזו לו מן השמים, כנראה, שהוא מדבר גבוהה, גבוהה, אבל הוא כנראה לא הבין...הוא מקלל גם..."

השואל: "זה נכון".

בהרצאה בפתח תקוה

הרב: "הוא לכאורה נתרפא ועכשיו חזרה לו המחלה. זאת אומרת הבן אדם קבל רמז, לא הבין אותו ועכשיו הוא מתמודד על חייו מחדש. השאלה אם הוא יהיה חכם לחזור בתשובה"?.

השואל: "הוא לא יחזור...הוא בן אדם חזק. אבל תן לו ברכה".

הרב: "אני מוכן לכבודך (כאילו מגלה סוד שיש קשר ביניהם) לתת לו ברכה. מה שם האמא שלו אתה יודע"?

השואל: "א...כן... (הקהל מביע השתוממות על הידע והדובר משיב בהסוס) : שרה.. אם אני לא טועה נתן בן שרה ויעקב"...

הרב: "אם לא, זה ילך למישהו אחר"...

השואל: "כל המציל נפש...אתה קונה את עולמך ברגע אחד"...

הרב: "נתן בנשרה ויעקב, ה' יחזיר אותו בתשובה שלמה"...

השואל: "אמן, אמן".

הרב: "וישלח לו רפואה שלמה"..

השואל והקהל: "אמן ואמן".

האיש יצא משם כמו אחרי מכת סנוקר בכדור.

השואל: 'לא מדגדג לך באצבעות לחזור ל'סנוקר'?...'

מתברכים ומברכים

הדואר האלקטרוני מביא מאות פניות ביום אל שלחנו של הרב אמנון יצחק. אלה המבקשים להתברך, מופנים למדור הברכות של 'שופר ניוז טל'. הם מוזמנים לבחור בין הקטגוריות השונות המפורטות במדור הברכות של הקו המיוחד, רפואה, פרנסה טובה, זיווג, שלום בית, כל מילי דמיטב ומוסרים את שמם. מידי יום, בין מנחה לערבית, הרב אמנון יצחק, משיב בברכה, לכל הבקשות המופנות אליו.

ויש המבקשים לברך. לספר לרב את ספור חייהם ולהודות לו כמי שהעלה אותם על דרך המלך בלא שכלל יכיר אותם. שרה, היא אחת מהם. את מכתבה היא פותחת בכותרת **'הצלת את החיים שלי'**. איך מצילים, את מי שכלל לא ידעו, כי הוא טובע? הנה התאור ככתבו וכלשונו, לא נגענו, אלא במקום שלא ראוי לפרסמו מסבות של צניעות וצנעה.

"במה להתחיל?"..

והרבה דברים קרו לי וקורים לי מאז שבמקרה החלטתי להאזין להרצאותיך... מה שמחשב פשוט, שמחובר לדבר שקוראים לו 'אינטרנט' יכול לחולל. אבל למען האמת זה לא האינטרנט. ברור לי שדבריך הנאמרים בחכמה כה רבה ובכל כך הרבה אהבה, הם מה שגרמו לי לשנות כיוון לגמרי.

שמי שרה ואני ילידת צרפת. הורי עשו עליה בעודי ילדה בת 9. הגענו ישירות למרכז הקליטה שברעננה, ממש כמה שבועות לפני מלחמת המפרץ. הטילים היו ממש קרובים, ה'נחש צפע', החדרים האטומים, ניר הדבק מסביב לכל מקום, כל אלה לא ממש עזרו לנו בהתאקלמות, אבל לא התכוונו לותר כל כך מהר על הגשמת החלום לשהות בארץ. כשזמננו במרכז הקליטה כבר אזל ובקשו מאתנו לעזוב, הורי מצאו דירה קטנה בירושלים, עיר הקדש, המקום שכל יהודי המתגורר בגלות חולם לגור בו.

אלא שלרוע מזלנו גם האינתיפאדה התחילה זמן קצר לאחר הגעתנו. הבומים, צפירות האמבולנסים והפחד שוב נכחו והורי חסרי האונים החליטו לעזוב בחזרה לצרפת.

זמן קצר לפני עזיבתנו, הכרתי בחור מירושלים. חשבתי מי יודע? אולי זה משמים? לאחר ירידתנו מהארץ הייתי נורא מדוכאת, ממש חסרת אונים. עשיתי הרבה בעיות להורים שלי. ממש רציתי לחזור.

נשארנו שנתים בצרפת עד שהורי החליטו לארוז שוב. אני מודה שהייתי הגורם לכך. פרט קטן שכחתי לספר: במהלך השנתים בצרפת הייתי בקשר טלפוני רצוף עם הבחור שהכרתי בישראל. הייתי שמחה ומלאת חיים על כך שסוף סוף אני נמצאת במקום האהוב עלי בעולם. לאחר זמן מה הורי לחצו עלי להתחתן עם אותו בחור. הוא לא ממש רצה וגם אותי לא ממש ענין המושג משפחה, ילדים, שמירת הדת או כל דבר אחר, שבעצם הוא המהות שלנו בחיים.

אני, בת יחידה להורי, מפונקת, לא נכנעתי ללחץ הצודק של הורי, אבל עם הזמן הכל התהפך.

בגיל 20 כשכבר רציתי מיוזמתי להתחתן הוא דחה אותי. בגיל 21 הוא טען שלמרות שאנחנו מכירים כבר הרבה זמן זה לא ממש נחשב, כי חלק מההכרות הרי נעשה, כשחזרנו לצרפת, רק דרך הטלפון. אני מודה זה היה קשה לי מאד. מבחינתי זה היה אחד מאותם דברים שמבקשים בכל בקר - "ואל תביאני לידי נסיון". כמו שאומרים: חתכתי, הקשרים עם הבחור נגמרו.

בזמנו ממש התדרדרתי. הייתי משקרת להורים שלי ועושה הרבה דברים שלא היו מהטבע שלי לעשות אותם אלא יותר מתוך דכאון ויאוש. לאחר 4 חדשים של פרידה קשה הוא ניסה ליצור איתי שוב קשר אבל הסברתי לו באופן ברור שזה, או חתונה, או שכל אחד ימשיך את דרכו לשלום.

בסופו של דבר התארסנו לאחר 3 חדשים והתחתנו חדשיים מאוחר יותר. התאריך היה ז' במרחשון בבניני האומה. ההורים שלי עמדו על כך שזאת תהיה חתונה נפרדת לגמרי. משמים. חשוב לי לציין שאנחנו היינו שומרי מסורת בלבד. ההורים שלנו הם דתיים, שמקיימים ומשתדלים לדבוק בהקב"ה. אנחנו היינו מאותם דתיים "לייט" ש"זורמים" עם הזרם.

ארגנו את החופשה שלנו בתאילנד שאני לא מציעה לאנשים עם קצת כבוד עצמי לנסוע לשם. הנופים היו מקסימים אבל זה לא שווה את כל ה.. הטומאה ששם. לאחר מכך נסענו לצרפת לעיר ליון, המקום שנולדתי בו והחלטנו לנסות שם את מזלנו בבית השני של הורי. על 'טהרת הבית', למדתי בקפידות, אבל זה לא ממש דיבר אלי. למרות שאמי הקפידה כל חייה על צניעות ואפילו שכנעה נשים רבות ללכת למקוה, אני איך אומרים: "ציפצפתי" והמשכתי בחיי. שבת? מי קבע שהזמן שכתוב ביומן הוא בדיוק הזמן שבו חלה שבת? וכסוי ראש.... זה... נושא שהתעלמתי ממנו לגמרי. שאני אוותר על השיער שלי? שאצטרך לשים עליו בד? בחלומות. רק בשבתות הייתי הולכת לבית הכנסת ומכסה את הראש.

ואז... לא יודעת, אפילו לאמר היום למה? איך? נכנסתי לאתר שלך. ידעתי שאתה רב מאד גדול ומוכר וחשבתי לגלות קצת יותר.. סקרן אותי איך הרב נראה ואיך הוא מצליח להחזיר אנשים בתשובה. לאחר שצפיתי בהרצאה, נורא חבבתי אותך. אהבתי את ה"דוגרי" שלך, את המילים המצחיקות והדרך שלך

לאהוב כל יהודי פשוט, לא משנה מאיזה מוצא. רק לאהוב, רק לתמוך, רק לגרום להם להבין שגם להם מגיע חלק בעולם הבא.

אני לא אשכח את התקופה שכשהייתי קמה בבקר האתר שלך היה הדבר הכמעט ראשון שהייתי רואה. את ההרצאות אחת אחרי השניה שלא יכלתי לעצור את עצמי מלראות ולשקוע בהם. את כל הדמעות שזלגו לי, את כל אותם הימים הקרים שאתה חיממת לי בהם את הלב, את כל אותה אמונה שזכיתי להיות מודעת אליה. את אותה ברכה ראשונה ופשוטה "שהכל נהיה בדברו" שאמרתי בלב שלם. את ברכות השחר שבאו אחרי זה.

אני מודה, זה היה קשה, מ א ד קשה זה היה הדבר האחרון בעולם שחשבתי שיקרה לי. המריבות עם בעלי לא פסקו, הוא קרא לי בשמות גנאי ולא היה מוכן בשום פנים ואופן לקבל את השנוי שלי. עברתי את התקופה הקשה ביותר בחיי. רחוק מהורי, עם דבר שקראתי לו "נס" ובעל שטען שאני לגמרי התחרפנתי. זה היה קשה, אבל אני נאבקתי. נלחמתי, ידעתי שהשנוי שהתחולל בי הוא לא "עוד שינוי" סתם. ידעתי הכי עמוק בלב שזאת הדרך, שזאת האמת ושאם אסוג, אשקר לעצמי.

לאחר 4 חדשים חזרנו ארצה כי לא ממש הלך לנו שם ואפילו חשבתי להתגרש. החלטתי להמשיך בדרך שהתחלתי ולקחתי על עצמי כסוי ראש וצניעות. זה היה דבר שאף אחד לא האמין שאעשה ולמען האמת, גם אני לא. כשהייתי יוצאת מהבית כל פעם מחדש הייתי נאבקת עם עצמי שעות מול הראי. נאבקתי עם עצמי, ממש כמו במלחמה אמיתית, יום יום, שעה שעה.

מאז הקב"ה עושה לי ניסים יומיומיים, אני ממש רואה את עזרתו של יתברך בכל צעד וצעד. גם כשקשה לי אני מדברת איתו כותבת לו מכתבים וממש פלא, אני נענית. אין באפשרותי לתאר את זה בכלל, אלא רק לחיות ולחוות את העזרה, את האהבה ואת ההשגחה שאני חיה. עם הזמן אני ממשיכה לעקוב אחריך דרך האתר שלך וממש כמו מרגלת צופה מהרצאה להרצאה ועוברת ממקום למקום. אני לא מרימה ידים, להיפך, אני מתחזקת מיום ליום. אני כבר לא מסתפקת "בברכות השחר" וגם מקפידה לברך על כל מאכל שאני מכניסה לפה.

ובעלי? הוא תומך בי, עוזר לי ומפסיק לרדת עלי. והוא אפילו מקפיד יותר בכשרות, בברכות ומאזין איתי להרצאות שלך.

אם רק היית רואה אותי עכשיו היית רואה את השלולית שהצטברה לה ליד המקלדת. שלולית של דמעות שמחה ותודה.

הדרך עוד ארוכה. וכשאני שומרת על 'טהרה' ומדליקה נרות שבת אני מתפללת לה' בכל ליבי "שיזכה אותי לגדל בנים ובני בנים חכמים ונבונים אוהבי הקב"ה". המשאלות שלי הם כבר לא לכסף, או כל דבר גשמי אחר. התפילות שלי הם על כלל עם ישראל, על בואו של המשיח ועל זה שהקב"ה יאריך לך הרבה בימים.

אני עכשיו עובדת על פרויקט קדש שאני מקוה שיזכה הרבה יהודים קרובים ורחוקים. ואת המעשר אני מבטיחה לתרום לארגון שלך ואתה יודע למה? **כי הצלת לי את החיים!**

אם כבוד הרב יוכל לברך אותי שאצליח בפרויקט הקדש שלי שיקרא בעז"ה ירושלים של זהב. שמי שרה רחל בת אורידה ושם בעלי רון אהרן בן שולמית. תודה רבה.

והרב כמובן, ברך את כותבת המכתב המרגש.

כותב אחר, מיכאל, שוטח בפני הרב, במכתב אלקטרוני ששיגר השבוע, את הספור המרגש הבא:

"מדובר במישהי, שאני מכיר. אשה, שהיא אמנם לא דתית, אך עשתה מעשה לא יאומן. היא נולדה באיטליה, להורים יהודים. כשהגיעה לגיל 20, החליטה שהיא רוצה להתנדב בא"י.

היא עלתה ארצה ונשלחה לקיבוץ סאסא, בצפון הארץ. במשך שהותה, החליטה שהיא אוהבת את הקיבוץ שלשם נשלחה ושהיא מעונינת להשאר. היא נישאה וילדה ארבעה ילדים. למרות שהיתה חילונית מאז ומתמיד, היא צמה ביוה"כ, בט' באב, מדליקה נרות, קבעה מזוזה בביתה. וכך היא מתארת את יום-כפור הראשון שלה, בקיבוץ סאסא שבגליל: "כשהגעתי לסאסא הייתי עוף די מוזר. בסאסא היו חברים מאד אנטי ממסדיים ומאד אנטי דתיים. ביום כפור הראשון הודעתי שאני צמה ואמרו לי שלא מקובל ושאם אני רוצה אני חייבת לקחת יום חופש על חשבוני.

וכך עשיתי.

הכנתי ארוחה מפסקת יפה (עם מיטב המאכלים של הקהילה היהודית ברומא) והזמנתי את חברי הגרעין המעונינים. ביחד גם הכנו עוגיות להפסקת הצום ועוד מטעמים והחלטנו לאכול בחדר האוכל של הקיבוץ. כשראו אותנו אנשים מסוימים באו לשאול מה הארוחה הזו המיוחדת (בעיקר צעירים שלא ידעו). הסברנו והתלהבו.

שנה אחרי זה כמה שאלו אם אפשר להצטרף (כי זה הזכיר להם את ביתם והתרגשו). מאז כ- 70 איש בקיבוץ צמים כל שנה.

כך קרה גם עם חג הפסח. רוב האנשים אכלו לחם בחג.

כשיהודה ואני היינו מרכזי ועדת חגים, המצאנו את חג הלחם! בהשראת המימונה אפינו, במוצאי החג לחמים ומאפים והזמנו את כל החברים לחדר האוכל לחגיגה בלתי נשכחת (שמאז הפכה להיות מסורת מסאסא (5 שנים). אשה אחת (מבין החילוניות ביותר בסאסא) אמרה לי בסוף הערב: "כזו שמחה היתה לי בלב!!! ראיתי איך אתם מעריכים את טעמו של הלחם... ובא לי גם להפסיק לאכול לחם בחג הפסח... כדי להנות מהתגלית הזו מחדש כל פעם"!

וכך היה גם בקשר לברכות שהכנסנו בראש השנה ותקיעת השופר (שעליו יהודה אחראי). אותה אשה, עדנה קלו-ליבנה שמה, זכתה בפרס נובל לשלום. מיכאל מבקש מהרב לספר את ספורה המופלא כדי לקדש שם שמים ברבים.

אז הנה, ספרנו.

מטהרן עד קרית גת

יעקב הצעיר מאירן שביקר בישראל

הפעם: תקראו כאן שנים מהספורים המופלאים ביותר שהתפרסמו במדור זה. כל מלה נאמנה למקור

יעקב (שם בדוי. ומיד תבינו למה) הגיע, בדרך לא דרך בשבוע שעבר, לבקור בישראל. מדובר בצעיר, בשנות העשרים, שהוא ומשפחתו מתגוררים בלב...טהרן ושבשנים האחרונות, מאז התחזק ביהדותו, כמהה נפשו לישראל ולירושלים. לעלות לישראל הוא אינו יכול, בינתים. ״יש לנו אבא זקן ומשפחה ענפה השקועה בעסקי מסחר שקשה לחסל אותם. בלעדיהם אנו חוששים להשאר מחוסרי כל, גם ללא בית במובנו הרוחני וגם ללא אפשרות קיום גשמית. לא נותרה לנו הברירה אלא להשאר בינתים שם, אבל אנחנו לא מפסיקים לערוג לקדושתה של ארץ הקדש ולימים שבהם נוכל להצטרף אל אחינו שכאן״ - הוא אומר בעברית רצוצה, שאותה משלים עבורו בן דודו שאצלו הוא מתארח ושבעת הצורך הוא משמש עבורו כמתורגמן.

הוא יצא לפני שבועים מטהרן, כשפניו למדינה אירופאית, למטרות מסחר. איש לא עצר בעדו מלהתנייד על אף ידיעת השלטונות בטהרן כי מדובר ביהודים. "יציאת יהודים מתחומי אירן, לצרכי מסחר, כשהם משאירים אחריהם את בני משפחותיהם (אל תכתוב כ'בני ערובה') כ"פקדון", מותרת ואין עליה כל מגבלות" – הוא מספר. יעקב יצא ב'כסוי' הזה, אלא שהפעם היה נחוש להגיע גם ל...ישראל. כיצד עשה זאת? איך הצליח להגיע עם דרכון אירני, בשיא תקופת המתיחות בין המדינות ובלא שדרכונו יוחתם בחותמת של כניסה לישראל, את השאלה הזו אפילו לא העזנו להציג לו. "אם יוודע שיהודים מנצלים את יציאתם מתחומי אירן לצרכי מסחר להגיע ולו לבקור קצר בישראל, הדבר עלול לסכן אותם, את בני משפחתם ואת כל הקהילות היהודיות שעוד נותרו שם באיום חיים ממשי, לא פחות מהאיום הגרעיני המופנה כלפי ישראל" – הוא מסביר לנו ומחדד את גודל הסכנה שבחשיפת יותר מדי פרטים עליו ועל מסלול הגעתו. **לא לחצנו.**

מיד כשהגיע לישראל, נשק את אדמתה, נשא עיניו פיו ולבו בתפילה ובקש את מקבלי פניו, שההתרגשות ניכרה על פניהם לא פחות מאשר על פניו, להסיעו תחילה **לשני יעדים:** אל הכותל המערבי, כמובן, שריד המקדש ואל...הרב אמנון יצחק כדי לקבל את ברכתו.

על הנסיעה לכותל, היישר מנמל התעופה גם הם חשבו, אבל את רצונו, כי עז, לזכות מיד בצעדיו הראשונים על אדמת ישראל, בברכתו של הרב אמנון יצחק לא הבינו. "הוא אחראי לכל זה שנותרתי ביהדותי, גם בתוך הסביבה העוינת, שבה אנחנו גרים, בלב טהרן ולא סתם יהודי, אלא יהודי גאה, השומר על קלה כעל חמורה. עכשיו הם ירדו לסוף דעתו. בשנים האחרונות יעקב התחזק ביהדותו, הפך לשומר תורה ומצוות, מקפיד על כל כללי אמונתו היהודית ומהווה דוגמא לחקוי לעשרות צעירים ומשפחותיהם, באירן.

עשרים וארבע שעות אחרי הנחיתה, אחרי הבקור בבית הרב אמנון יצחק הוא מספר ל'עולם התשובה':

"התגלגלו לידי קלטות של הרב. הן מגיעות, בהברחה, לאירן ומתורגמות שם על ידי אנשים שגם הם חזרו בתשובה, בעקבות הקלטות האלה. הן מופצות ברבים בקרב היהודים ומשכנעות, בעיקר את הצעירים, שכבר התרחקו יותר מאבותיהם מדרך התורה, לשוב בתשובה שלמה. "אם אתה רואה אותי כל כמות שאני, עם כיפה (כאן בישראל ובכל מקום שמחוץ לגבולות אירן) ועם ארבע כנפות תמיד. אם אני מניח תפילין מידי יום, מתפלל במנין שלש פעמים ביום, כמובן שומר שבת שומר נפשי ממאכלות אסורים ומשתתף בקביעות בשעורי תורה, הרי זה בזכות הקלטות של הרב אמנון יצחק שמפיחות רוח בעצמות היבשות של יהודי אירן. אם אני אומר לך שיש מניינים בשבתות ובחגים שבהם משתתפים קרוב למאתים יהודים בכל בית כנסת מרכזי (שוב מסרב לומר היכן הוא עצמו מתפלל, כדי שלא למשוך אחריו אש) וכמה עשרות מגיעים לתפילות שלש פעמים ביום ולשעורי התורה, בקביעות, זה עצמו מוכיח עד כמה מושפעים בני קהילת טהרן מאותן קלטות ולא רק הן.

בבקור בבית הרב התקבל יעקב בחמימות רבה. לא בכל יום מגיע צעיר, בן תורה של ממש, מאירן לגיחה קצרה וכבר הוא יוצא חזרה למחוזות, הלא טובים, בלשון המעטה של חייו. הוא סיפר במפגש על הקהילה היהודית שמשתדלת שלא להתבלט, אך יחד עם זאת אינה חשה את הסכנה המרחפת עליה דבר יום ביומו. העריך שהנשיא אחמדיניג'אד מוזכר כאן ומשחק בעצבי העולם כולו, יותר משהוא זוכה להתייחסות בטהרן עצמה. "הוא אוהב את תשומת הלב ועושה הכל לקבל אותה, אם לא מתושבי אירן, אז ממנהיגי העולם כולו. הכי טוב זה להתעלם ממנו".

"ופצצת הגרעין שהוא מכין"?

"גם את ההתרברבות שלו בנושא הזה צריך לקחת, לדעתי, בערבון מוגבל. לא שאין דברים בגו, אלא שעל פי מידת הפרסום המועטה שיש למעשיו המתריסים כלפי העולם, באירן, בטוח שחלק גדול מהאיום הגרעיני, אינו אלא איום אסטרטגי".

יעקב הרחיב את ספור חייו, את דרכו הקשה להיות יהודי שומר תורה וירא ה', שהרב אמנון יצחק היה המאיץ והמלוה האישי שלו בה ועל הקהילה היהודית שבמסגרתה הוא שומר על מה שניתן לשמור בצבור, בחלק מהפעולות במחתרת ולא לעיני כל.

'עולם התשובה': "נפגשתם ב'אנשי דלא מעלי', המהרסים והמחריבים ש'ממך יצאו' שהגיעו לטהרן לחזק את ידי הצורר אחמדיניג'אד ושותפיו להכחשת רציחתם של ששת המליונים"?

יעקב: "לא ראינו אותם לא בבית הכנסת ולא בקרב היהודים. מענין אותי ואולי תוכלו לשאול אותם, איפה הם התפללו והיכן, למשל, קראו בתורה... יש לי עוד כמה שאלות שהייתי רוצה לשאול אותם, אבל אם נקבל תשובות על השאלות האלה, נבין כבר הכל. נדע מה באמת מידת יהדותם ורציניותם"...

ומכאן עובר יעקב לפרט את הקלטות הרבות של הרב אמנון יצחק שבהן צפה עד היום ומצטט, על פה, חלקים שלמים מתוכם ואת מוסר ההשכל והלמוד המעשי שלמד מהם. כאשר הוא מזכיר, בהקשר לימי החנוכה, שעברו לא מזמן את הקלטת 'מכבים מול יוונים' ומדגיש כי הוא, שהגיע לדרך האמת, בסביבה שמטבעה מנוגדת ומתנגדת להם, מרגיש כמנצח במלחמת ה'מכבים' האישית שלו מול היוונים, נזכר אחד מהנוכחים בשיחה, כי גם הוא חזר בתשובה בהאג שבהולנד אחרי שצפה בקלטת זו והיא שהחזירה אותו לארץ הקדש. ובכל זאת לך ותשווה בין האג לטהרן, בין הולנד לאירן.

ואז שלף יעקב את הערות הבאה, מכלי ראשון, גם אם היא קשה להשגה:

"לידי, בטהרן, גרים זוג צעיר, מוסלמים, השומרים איתי על יחסי שכנות טובים, על אף היותי יהודי. שנים שהם נשואים ואין להם ילדים. בסולם ההגדרות המוסלמי הם מוגדרים כ'מתפקרים', לא מאמינים מספיק. במה זה מתבטא? למשל בעובדה שהבעל, היה מגיע אלי מפעם לפעם ובלי שאיש ידע, השאיל ממני דיסקים של מוסיקה מערבית. אני כבר הפסקתי להאזין להם, נתתי אותם לו ברצון ואפילו לא לחצתי שיחזיר לי אותם.

ביום בהיר הוא הגיע אלי, כדרכו מידי פעם ובקש שאתן לו דיסק. נתתי לו דיסק בלי קופסא ובקשתי שישמור עליו, אבל לא באמת התכונתי. בדיעבד הסתבר שזה היה הדיסק... 'מכבים נגד יוונים' של הרב אמנון יצחק עם התרגום לעברית, שאותו עשו אותם יהודים בטהרן.

הגבר הבחין מיד בטעות והוציא את הדיסק. האשה נשארה מסוקרנת והחליטה להשאיר אותו. בדיסק מופיעה אשה שלא זכתה בפרי בטן, השתכנעה על ידי הרב אמנון יצחק לכסות את ראשה, כסגולה והיא אכן נפקדה. הערביה מטהרן התרשמה עד מאד מהדברים והחליטה...לנסות בעצמה את ה'סגולה' שמא היא תפעל גם עליה... היא אמנם הולכת, מחוץ לבית ברעלה ובכסוי ראש, אבל בין כתלי הבית הפרטי שלה, שם אין השלטונות אוכפים את כללי הצניעות באמצעי כח, היא לא שמרה עליהם. אחרי הצפיה בדיסק של הרב אמנון יצחק, היא לא האמינה שזה יתכן, אך החליטה לשים כסוי ראש ולשמור על צניעות גם בבית ובתוך חדשים קבלה הודעה מהרופא כי היא נושאת עובר בבטנה...

האשה יחסה את ה'נס הגדול' שקרה לה, להרב אמנון יצחק ולחכמי היהודים, שעד עתה היא לא גילתה כלפיהם חיבה יתרה והיא החליטה שבחדשים שנותרו לה, עד ללידה עצמה, היא תלך לפקוד את קברי היהודים שבטהרן.

על פי המסורת האירנית, מצוי שם קבר דניאל, ומידי פעם, היא היתה צופה שוב בדיסק של הרב אמנון יצחק, ומיד אחרי זה יוצאת לקבר דניאל לבקש שנשיאת הולד תמשך בהצלחה.

תשעה חודשים חלפו ולזוג האירני נולד בן. הם לא ידעו את נפשם, שמרו, מפני משפחותיהם המוסלמיות, את סוד הקשר שיש ללידתו עם חכמי היהודים, אך הם עצמם רצו להודות ולא ידעו איך. עד שעלה בדעתה של האשה, לעשות זאת בדרך מיוחדת, והיא החליטה ש.. תמול את הילד ביום השמיני, כמנהג היהודים, ב.. בית הכנסת.

כל ההכנות היו חשאיות. לפני מספר שבועות, ביום השמיני ללידת האירני הקטן, הוא הובא לבית הכנסת בלב טהרן, קומץ של יהודים הוזמן למקום, אף לא מוסלמי אחד, אחד מראשי הקהילה שהיה בסוד ההשתלשלות כובד ב.. 'סנדקאות' והמוהל של הקהילה מל את התינוק, ללא ברכה כמובן. לאחר מכן התקיימה סעודה במקום, על טהרת המאכלים היהודיים הכשרים.

יעקב: "אתם חושבים שהאיומים של אחמדיניג'אד על התקדמות בפיתוח 'פצצת הגרעין' הם סימני מלחמת גוג ומגוג המגיעים מאירן. ולי יש עוד סימן מובהק, הנובע מהספור הזה כי הגאולה בפתח. מה יותר משכנע מהמקרה הזה שאני הייתי עד לו כי אנו נמצאים בתקופה שבה מתקיים 'וידע כל פעול כי אתה יצרתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו וייאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה".

עם תקוה גדולה זו על סופה של הגלות, המתקרבת, חזר יעקב השבוע לביתו שבטהרן.

ההתרחשות השניה, אירעה הרחק משם כאן בקרית גת

אלירן הוא בחור צעיר לימים שלפני שלשה חודשים גילו בגופו את המחלה הקשה. על פי הערכת הרופאים, הוא נושא אותה כבר מזה שלש שנים, אך לא ידע עליה, עד שחש ברע וסדרה של בדיקות הצביעו על מוקד המחלה בבית החזה, עם שלוחות וגרורות באיברים נוספים. הרבה סיכוי לא נתנו לו הרופאים "הגילוי היה מאוחר מדי" - בישרו, אבל החליטו, בכל זאת, לתקוף את המחלה בטיפול קשה. אלירן נחלש מאד, איבד את שערות ראשו ועמם את צלם האנוש. לצד המחלה תקף אותו היאוש. חבריו, שחלקם חזרו בתשובה והם היום אברכים המקדישים עתותיהם ללמוד תורה, הצליחו לשכנע אותו להניח תפילין מידי יום, לא יותר מזה.

ביום רביעי האחרון,לאחר תקופה ארוכה וקשה של טיפולים, עבר אלירן בדיקה רפואית מקיפה כדי לקבוע את מידת השפעתם של הטיפולים שהוא עובר, על תוחלת החיים שלו. לפי הסברי הרופאים נועדו הבדיקות רק להוכיח שיש בטיפול איזושהי תועלת, ושהם לא מוסיפים סבל על סבל, בלא להקל על החולה.

עם תום הבדיקות, כששוחרר אלירן לביתו למשך יממה, עד שיוודעו התוצאות, אמר לו חיים, חברו הטוב הלומד בכולל של הרב פינטו באשדוד, כי ראה פרסומים על הרצאה שמקיים הרב אמנון יצחק, בערב, בקרית גת ואם ירצה, הוא מוכן ללכת להרצאה ולבקש, באותה הזדמנות, על רפואתו. אלירן גילה ענין בהצעה והבין מיד כי טמונה בה הזדמנות לצבור זכויות להצלתו. חיים, שהופתע מהנכונות המוחלטת, עשה עוד צעד ולמרות שידע את מצבו של אלירן והחולשה המלוה אותו, בשל המחלה והטיפולים, העז, בכל זאת, להציע לו להצטרף אליו וגם לזה קיבל מיד את הסכמתו של החולה.

בשעה היעודה התיצב חיים ועמו אלירן ישוב בכסא גלגלים באולם המלא מפה לפה והשנים המתינו להזדמנות לשטוח את בקשתם לברכה מהרב אמנון יצחק.

חיים הציג תחילה שאלה בעניני אמונה ואז, הציג את אלירן חברו הטוב וסיפר על מחלתו הקשה וביקש בעבורו את ברכת הרב, אך ציין כי הינו מצטער על כי הצבור הקדים דקות ספורות לפני כן לקבל עליהם עול מצוות והתעטפו ב-50 ציציות ועוד כסויי ראש מה שרצה שזה יזקף לזכות החולה, אך הרב הרגיעו ופנה לכל הקהל ושאל מי מוכן לקבל על עצמו ללמוד שתי הלכות בכל יום במשך חדש לרפות החולה? מאות ידים הורמו תוך שמחה גדולה על ההזדמנות שניתנה להם להציל נפש מישראל והרב ברך והצבור צעק: "אמן"!. אלירן קיבל על עצמו לשוב בתשובה שלמה ומלאה ולקיים מעתה את כל מצוות התורה.

למחרת, יום חמישי האחרון, בשעות הערב, טילפן חיים, אותו אברך בכולל של הרב פינטו, למשרדי ארגון 'שופר' כשכולו נסער. הוא ביקש להודיע לרב כי תוצאות הבדיקות הגיעו זה עתה והם מורות כי אלירן "נקי" מן המחלה. באורח פלא נעלמו כל עקבות המחלה שקננה בו, בבית החזה והם שהיו, כלא היו!.

חיים ל'עולם התשובה': "הרופאים לא האמינו למראה עיניהם. הם הסתכלו פעם ועוד פעם בצלומים ובתוצאות הרשומות, הסתכלו האחד על השני, כלא מאמינים, ושוב הביטו בחולה הקרח והחלש מהטיפולים. כעבור זמן שנראה לנו כנצח הפטירו: כי אינם יודעים מה קרה ואיך קרה, אבל המחלה אינה קיימת בגופו של אלירן. הם הוסיפו מיד כי על פי כל כללי הרפואה המוכרים זה לא היה אמור לקרות ושאלו את אלירן האם נטל עוד תרופות, אולי הומופאטיות, נגד המחלה, ללא ידיעתם, מאחר שבכח עצמם לא האמינו לדבר. השבנו שהתרופה היחידה שנטל, ללא ידיעתם, היא קבלת עול מלכות שמים והדבר נעשה רק אמש, מספר שעות אחרי שהבדיקות כבר נעשו. עכשיו הרופאים לא רק שלא האמינו למראה עיניהם, גם לא למשמע אזניהם. הם עדין מסרבים להאמין בכוחה של אמונה וברפואה שבאה בעקבות ה"תרופות והתקונים" שנטלו על עצמם אחרים, לזכותו של אלירן ועל כן בקשו לערוך השבוע בדיקות חוזרות לאלירן. אבל אנחנו יודעים את האמת ובטוחים שהקדוש ברוך לא יאכזב את מאמיניו, גם בסדרה נוספת של בדיקות ואחריהם יתקדש שמו ברבים, גם בעיני הרופאים המסרבים להאמין".

ברוך רופא חולים!!

איך שכדור מתגלגל

בעיטת הפתיחה' לפתיחת שנת העשור השלישי לארגון 'שופר' נבעטה, תוך קדוש ה' אדיר, על ידי שוער הכדורגל רונן דהאן. רונן, היום אברך כולל, התיצב בשער של איצטדיון טדי, שבו שיחק לא פעם בעבר, בלם בכשרון רב את הכדור האחרון שנבעט אליו מרגלי שחקן כדורגל אחר ולקול תשואות של שתי רבבות הצופים שגדשו את האיצטדיון ב'מצעד הענוה' רץ לבמה, התיצב לצדו של הרב אמנון יצחק והודיע על פרישתו. "לא רוצה כסף, לא רוצה כבוד מדומה, תנו לי שבת, תנו לי להקים בית יהודי אמיתי" - אמר תוך שהוא משיל מעליו את ה'מדים' ומשליך את הנעלים. אחר כך בקש את הקהל לתקן עמו את שקלקל עד עתה וכשעל חולצתו כתוב: "אין עוד מלבדו" הכריז בקול גבורה: "ה' הוא האלקים, ה' הוא האלקים"! כשלמעלה מעשרים אלף איש חוזרים אחריו ומריעים: "ה' הוא האלקים".

מעמד מרטיט!

מסתבר שגם בלא שידענו יש לו המשך.

דייוי בודוק, או בודק בהגיה הישראלית, הוא צעיר יהודי מליאון שבצרפת, ששיחק כקשר מצליח בנבחרת הכדורגל של פורטוגל וגם בארצו צרפת וזכה להישגים ולהילה. "הוא הביא הרבה כבוד ליהודי צרפתי" - אומר לנו השבוע, 'אוהד כדורגל צעיר הנמנה על הקהילה היהודית.

לפני למעלה משנה, כאשר ביקר הרב אמנון יצחק בצרפת וקיים הרצאה גדולה בליאון, היה דייוי בדיוק בחופשה והחליט להצטרף לאלפים שבאו לשמוע את הרצאתו. רבים זיהו אותו בין הקהל, הצביעו עליו, התלחשו ואפילו התפלאו מה לו ולמגרש הזה?

דיווי נשבה בדברים. מה שהוא עושה לחזוק הרגלים במשך תקופת אימונים ארוכה, עשה הרב למח שלו במשך שלש שעות של הרצאה ותשובות שנתן בנושאי אמונה והמח היהודי שלו התחדד.

למחרת, עשה דייוי את דרכו, ברכבת המהירה מפריז לליאון ואת מי הוא פוגש בה? את הרב אמנון יצחק ואת פמליתו. הוא החליט שלא לותר על ההזדמנות, ניגש אל הרב, הציג עצמו ובקש ברכה ל...לא לנצחון כ'קשר' על מגרש הכדורגל, את זה לא העז לבקש, אלא ברכה ל'קשר של קיימא'. לזיווג טוב. דייוי היה אז רק בן 21 ועד היום הוא עצמו לא מבין כיצד הביאה אותו ההתרגשות, לבקש דוקא בקשה זו, בענין שלא עמד אצלו על הפרק ובודאי לא העיק לו.

הרב השיב לו כי אם יסיר את ה'קוקו' מהשיער, יתחתן, אי"ה בתוך שנה. בדרך כלל, מסיר הרב את ה'קוקו' בעצמו אך הפעם, מאחר והנושא לא עלה בהרצאה, אלא ברכבת, שאינה, כידוע מקום מתאים לבצע את ה'חאלקה', השאיר הרב את המלאכה לבעל הבקשה עצמו.

דייוי לקח את הדברים ברצינות רבה וכבר למחרת גזז את מחלפות ראשו וה'קוקו' שהיה אחד מסמלי ההיכר שלו נעלם. האוהדים, התפלאו לראות אותו במראה החדש, אך איש מהם לא ידע שמי שעומד מאחוריו אינו ספר צמרת, זה או אחר, אלא הרב מ'קוקו מביא קוקו'.

דייוי בודק: "בדיוק שנה אחרי שגזרתי את ה'קוקו' התחתנתי"...

מאז הוא התחזק. לבש 'ארבע כנפות', התחיל לשמור שבת ושאר מצוות והיום כבר מתהלך כשכיפה לראשו והכל בזכות ההרצאה והפגישה המקרית ברכבת.

הרב אמנון יצחק, שאינו ממומחי הכדורגל הגדולים, לא ידע אז במי מדובר, לא עקב אחריו לאחר המפגש, בשבילו הוא היה עוד צעיר יהודי מבקש דרך, שהוא כיוון אותו אליה.

השבוע הוא התגלה בישראל. דייויד בודק, הגיע לכאן לפני מספר חדשים, כמועמד להצטרף לקבוצת 'ביתר ירושלים'. כותרות מדורי הספורט בשרו אז על הצעיר היהודי, סך הכל בן 22, שהפליא כ'קשר' בנבחרות באירופה, שעומד להצטרף כשחקן חזוק ל'ביתר ירושלים' ואפילו לחסוך ממנה את הצורך להשיג בשבילו אשורים מיוחדים, שכל שחקן זר נזקק להם, שכן הוא בעל אזרחות כפולה: צרפתית וישראלית. סופו של דבר, המשא ומתן בין סוכנו שהביא אותו לכאן ובין נציגיו של ארקדי גאידמק, הבעלים של 'ביתר ירושלים', שאין לו סימפטיה מיוחדת לצרפת מסבות מובנות, עלה על השרטון ועסקת הרכישה של דייוי בודק עם 'ביתר ירושלים' לא יצאה אל הפועל.

מאז היה הוא בעמדת המתנה להזדמנות אחרת, שאולי תבוא ובינתים שיחק ב'מכבי חיפה'. כן, כך עם הכיפה והציצית.

השבוע כשנראה היה כי הנה שוב עומדת על הפרק הצטרפות לקבוצת על ישראלית, הפעם 'מכבי הרצליה', קבל השחקן המצטיין ברגליו, 'פיק ברכים' והחליט שלא לעשות שום צעד, בלא לקבל ברכה. ועוד לפני בקשת הברכה, לבוא ולהודות על זו הקודמת שקבל ברכבת בליאון. הוא הגיע, מלווה באברך בני ברקי המכיר אותו מהתקופה שבה התגורר בצרפת, אל הרב אמנון יצחק ושטח את ספורו. "התחתנתי, ב"ה, בדיוק שנה אחרי שקבלתי את ברכת הרב והסרתי את ה'קוקו'. עכשיו אני עומד לפני החלטה משמעותית של חתימת הסכם לשחק בקבוצת 'מכבי הרצליה', אני מתחבט קשות ומבקש את עצת הרב ואת ברכתו".

"ומה עם השבת"? - שואל הרב.

עד שדייוי משיב עונה האברך המלוה במקומו ואומר כי הקב"ה עיכב, בינתים, את סוכנו של דייוי, מלחתום על ההסכם עם שתי קבוצות צמרת, האחת 'ביתר ירושלים' והשניה מחכה. "אני מקוה שהוא יוביל אותו בדרך הנכונה וימנע ממנו, בסופו של דבר, גם לחתום עם הקבוצה מהרצליה.

דייוי עצמו הביע תקוה שההתקשרות כן תצא אל הפועל ובנושא השבת הציע להתנות שכל משחק שיתקיים במגרש חוץ, לא יאלץ אותו לחלל את השבת והוא יתאכסן לקראתו בבית מלון שיהיה מרחק הליכה מהמגרש...

הרב, כמובן, לא יכל להסכים ל'פתרון' הזה והציע לו לגשת אל הגר"ח קנייבסקי ולהיוועץ בו. כשראה כי דייוי אינו ממהר ללכת לקבל עצת גדולים, החל הרב מדבר אל לבו והבהיר לו את ערכה וסגולותיה של השבת ובאיזה תוכן יש למלא אותה בדוגמאות רבות ומגוונות שהסכים על צדקתן אחת לאחת אך ניכרה לעין כל המלחמה הפנימית המתחוללת בקרבו.

או אז הפתיע דייוי בתגובתו ואמר: "אם הקב"ה רוצה למנוע אותי מלחלל את השבת שלו ולא רוצה שאחתום חוזה עם קבוצה המשחקת גם בשבת, שיפגע בשתי רגלי, שישבור לי אותן.. ואז אדע שאסור לי לשחק בשבת"!!...

הרב אמנון יצחק: "למה הוא צריך לשבור לך את הרגלים כדי להעביר אליך את המסר? יותר טוב שתבקש שיתן במוחך שכל להבין כיצד לפעול. למה שיכאיב לך ברגלים כשהוא יכול להעשיר לך את השכל ולהראות, באותה מידה, את פלאיו"?

אבל דייוי התעקש על קבלת אות של...אפילו שבירת הרגלים, דוקא.

לבסוף שלף הרב אמנון יצחק את הנוסחה הגואלת: "תקום ותכריז: רבונו של עולם, אני לא רוצה לחלל שבת, רצוני לקדש

שם שמים, תן לי אות משמים ברגלי, שלא אצטרך לחלל שבת. אמן"

דייוי קם וחזר על דברי הרב והנוכחים ענו אמן.

והרב הפטיר אחריו: "יהי רצון שיהיה ברחמים"!

עכשיו ממתינים גם לסימן וגם לשכל הבריא. בסופו של דבר דייוי עוד יצטרף ללמוד בחבורתא עם השוער הפורש רונן דהאן, בכולל שבחדרה, שם, בדיוק באמצע הדרך, בין חיפה, שבה לא חתם, בסופו של דבר, על הסכם המשחק, לבין הרצליה שגם בה, כבר ברור, שלא יסכים לשחק בשבת.

'ארבע כנפות' גליון מס' 138

דייוי מתברך השבוע במשרדו של הרב

ספר המוסר של הג'ונגל

ה'פשקווילים' שהפיצו בני הבליעל בחשכת ליל, הוקעו השבוע בחריפות אחרי שעוררו שאת נפש אצל כל מי שרוח ונשמה יהודית באפו, אמונה אמיתית בלבו ושכל במחו. התחקיר המקיף והממצה שהתפרסם בשבוע שעבר ב'ארבע כנפות' תלש את המסכה מפרצופם של המזנבים, העומדים בדרכם של מפיצי התורה והיהדות ועטים כטרף על האומרים דברם, דבר ה' אמת. השפלות התת אנושית שאליה הגיעו בני הבליעל גרמה לחלחלה אצל כל קורא.

מטבעם של דברים גם בהרצאות ובשעורי התורה, שנשא הרב אמנון יצחק בשבוע האחרון, הוא נדרש להתייחס אל חדלי האישים העומדים מאחורי המעשים הנלוזים. בשעור השבועי הקבוע שהוא נושא בבית הכנסת אליהו הנביא בבני ברק, בעניני אמונה ובטחון אמר הרב אמנון יצחק דברים נוקבים ובהירים

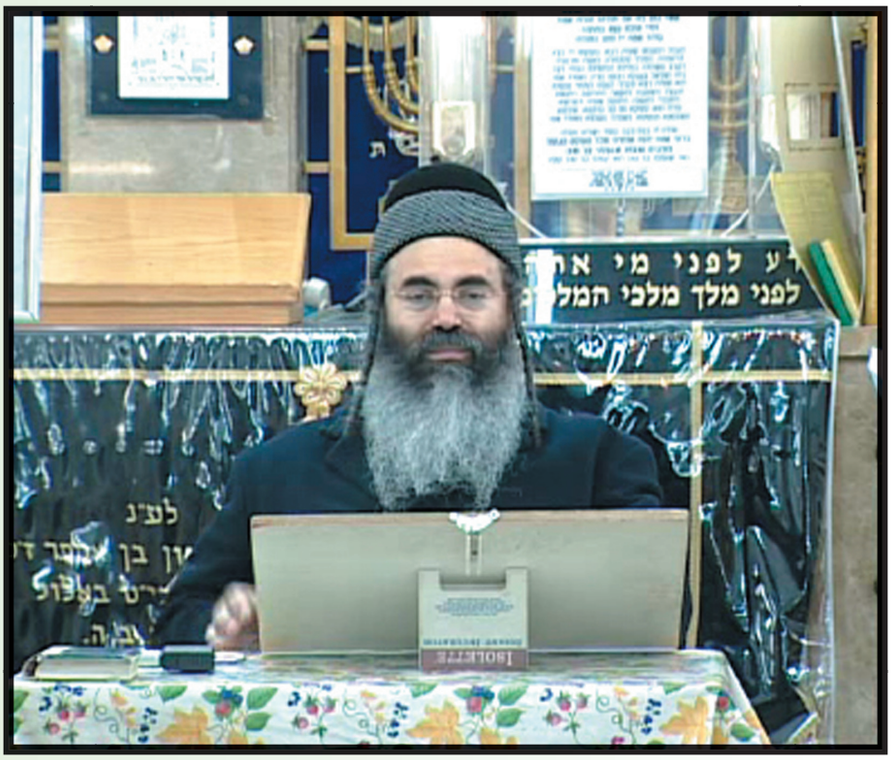

על אותם המכים רעיהם בסתר, שופכי דם האדם, אלה שתורת ישראל קוראת להם 'ארור'.

הרב אמנון יצחק: "המדרש אומר שכל החיות שבעולם עומדות לרשותו של הקב"ה להוציא משפטו ודינו הרע נגד החוטאים. כל היצורים עומדים לרשותו לבצע את משפטו בעולם. בשליחות זו באו הצפרדעים, הארבה וכל חיות הרעות להפרע מהמצרים. בשליחות זו באה הצרעה להפרע מהאמוריים בשליחות משה ויהושע, כשבאו ישראל להכנס לארץ. בשליחות זו נכנס יתוש לאזנו של טיטוס והיה מנקר במוחו במשך שבע שנים. ובשליחות זו באות כל הבריות והחיות הרעות, בכל הזמנים, לעשות רצונו של מקום ולהביא פורענות לעולם. חכמים בסנהדרין דף ל' אמרו כי מיום שחרב בית המקדש אף על פי שבטלו סנהדרין לא בטלו ארבע מיתות בית דין. חנק והרג, שריפה וסקילה, לא בטלו.. מי שחייב סקילה או נופל מהגג או שחיה דורסת אותו. או שהוא נופל מהגג והוא פוגע בדבר קשה או שחיה רעה דורסת אותו, כלומר דבר קשה פוגע בו. תאונת דרכים, לדוגמא, היא עונש של סקילה. מי שמתחייב בשריפה או שנופל בשריפה או שנחש מכיש אותו. הנחש שורף בארס שלו. מתפקידן של החיות לבצע ארבע מיתות במי שמתחייב בהן. בעלי החיים הם היום במקום הסנהדרין, הם המוציאים לפועל את גזירתו של הקב"ה.

מופלא הדבר שהחיות מבצעות את שליחותן באמונה. הן יודעות לדייק ולהפרע רק מהחייב בלי לנגוע במי שאינו חייב. הן לא רק מבצעות משפט אמת אלא מלמדות צדק בעולם. זהו שכתוב "הנני מביא...ארבה בגבולך" - בגבולך ולא בגבול בני חם. הצדק לא גולש, כהוא זה, לאדמות אחרות. פרעה בא, מתוך זה, להכרה כמה שה' מדקדק במשפטו. כשראה שהעונש אינו עובר לגבול אחר, הגיע להכרה כי "ה' הצדיק". לכאורה היה צריך לומר "ה' הגבור" או "ה' השליט" על כל העולם, הוא גבור שמעניש את בריותיו על כל מעשי הרשעים. ולמה אמר "ה' הצדיק" כי הוא לא הסתכל רק על העונש בלבד, אלא התבונן עד כמה הדין הוא דין צדק. הוא הסתכל כמה משתדל הקב"ה שלא לפגוע במי שאינו חייב.

מכאן אנחנו רואים שאפילו בעלי חיים, שיש להם טבע חייתי שאם עובר לפניהם אדם, הם לא אמורים להבחין בין בשר לבשר שהרי בשבילם בשר הוא בשר, ממלאים רצונו של מקום בענין זה ומתאפקים כאשר בורא עולם מצוה עליהם להתאפק. איך זה שהערוב פשט על כל ארץ מצרים, אבל יהודים עברו בין האריות, דובים ונמרים ולא נפגעו? איך יכול להיות שלחיות האלה יש דעת ללכת רק למי שהקב"ה חפץ שיפגע? הם הרי לא עברו קורס שהסביר להם מהו ההבדל בין יהודי למצרי, איך זה לבוש ואיך זה מדבר... אלא שהם הלכו בשליחות ועשו כל מה שהקב"ה, השולט בכל הבריאה כולה, אמר להם. למרות שלחיה אין בחירה הבחין האריה בין שומר שבת ומי שאינו שומר שבת.. ומתוך זה בא פרעה להכרה שה' הוא הצדיק ומשפטו הוא משפט צדק ואמת. מעכשיו יש ספר מוסר חדש מהג'ונגל. החיות מתוארות בו כמי שכאשר נשלחות לבצע את שליחותו של מקום הן נזהרות שלא לעבור את הגבול שהוקצה להם. הן אינן נוגעות באחרים כמלוא נימה ושערה יותר ממה שנשלחו אליו. על אחת כמה וכמה, האדם שהוא נבחר היצורים, חייב להזהר בכל מעשיו שלא לעבור את הגבולות ולא לפגוע בזולת. ואם בעלי החיים שומרים על הכללים האלו ומדקדקים לקיים רק מה שהשגחה מטילה עליהם, על אחת כמה וכמה שעל האדם לדקדק בכל תנועה ופסיעה שלו ולא להניע אבר אלא רק על פי רצונו של מקום. זה מה שלומדים מספר מוסר גדול מהג'ונגל...

אבל,

לדאבוננו,
בעלי החיים
ט ו ב י ם
יותר מבני
האדם, כי הם
מדקדקים שלא
להכנס בתחום
שלא נצטוו ולא
הורשו לכך.
טבע של חיה
זה טבע. הוא
פועל מאליו
ובכל זאת היא
בולמת עצמה
כי ה' ציוה.

ה'פשקווילים' שזורקים ברחובות הם בדיוק ההיפך מהחיות. החיות עושות הכל על פי מידה ושליחות. אלה שזורקים פשקווילים ברחובות על אנשים, עליהם נאמר "ארור מכה רעהו בסתר". כל בני ישראל, 600 אלף איש, משה, אהרן והכהנים, קללו אותם, במעמד השכינה וענו 'אמן' כשאמרו עליהם 'ארור'. אתם מבינים מה זה 'ארור'? זה דבר איום ונורא! הם יקבלו גהינם, אפילו בלי שזה פוגע במי שנגדו הם מוציאים את ה'פשקויל'.

נגד הרב שך זצ"ל הוציאו הרבה 'פשקווילים'. כל אחד שלא מצא חן בעיניו מה שהחליט, הוציא פשקויל. הם הרי 'ארורים', אז הם מרשים לעצמם להוציא 'פשקווילים' נגד גדולי ישראל. מה הוא היה עושה? שומר אותם במגירה. הוא ציוה שכשיקברו אותו, ישימו את כולם בשקית לידו. וזו התעודה הכי טובה לכניסה לגן עדן. רק מי שעושה ובעיקר למען תורה יוצאים אינטרסנטים כנגדו, מי שלא עושה לא יוצאים נגדו.

אחד מגדולי ישראל שהיה קנאי לה' יתברך במלחמותיו, היה סובל מכאלה שנטפלו אליו והשמיצו אותו. בכל יום שלא ראה דברים המתפרסמים נגדו היה אומר "היום כנראה לא עבדתי את ה' כראוי". יש אנשים שחיים חיי פשרה, הם לא לוחמים על האמת, רוצים לחיות טוב עם כולם והם עושים חשבונות של מה כדאי ומה לא, לפי החשבון אם יוציאו עליהם 'פשקווילים' או לא. ויש יהודים אמיתיים, שלא אכפת להם מה יוציאו. אדרבא, זו תעודת כניסה לגן עדן.

מה היה כתוב ב'פשקווילים'? שיש אתר אינטרנט של ארגון שופר. שמעתם? איזה עון גדול?! אתר שגדולי ישראל הורו להקימו כדי שאלפים ורבבות יחזרו וחזרו דרכו בתשובה, זה עון אצל ה'ארורים' האלה... אצל אלה ש'מכים בסתר'.

למה הדבר דומה? לאיש אחד שנכנס לצרכניה של רשת am:pm השייכת לדודי ויסמן, שיש לו גם את רשת 'שפעשוק' ורואה בן אדם המתכוון לאכול מהטריפות שנמכרות שם בשבת ובחול. יש לו איתו חמש ק"ג בשר בהשגחה מיוחדת והוא מפתה את זה שמתכונן לקנות ואומר לו: על כל ק"ג בשר טרף שלא תקנה, אני אתן לך 5 ק"ג בשר כשר למהדרין. רוצה? בטח! למה לא? אני מוכן! זה שנכנס לחנות והציע את ההצעה, עשה מצוה, או עבירה? ברור שעשה מצוה. הוא הציל יהודים מטריפות. אז אם אדם פתח אתר עם דברי תורה ע"פ חכמים, שבמקום שהגולש יהיה שעתים במקום המטונף, הוא יהיה שעתים בלמודי תורה ויחזור בתשובה. זה דבר טוב, או לא? לכן מי שמוציא על דבר זה 'פשקויל' הוא גם "ארור שלא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם". זה כמו להוציא 'פשקויל' שצריך לסגור את בית הרפואה 'מעייני הישועה' כי...יש שם רופאים שמקבלים לטפול חולים וחולות... שומו שמים, דבר כזה בלב בני ברק.. פירצה איומה!? וכי לא למדו מימיהם שיש לחלק בין רופא שעוסק במלאכתו ומציל בני אדם ושזה מותר ומצוה על פי ההלכה, בסייגים שזה מותר?!. אכן אם מישהו אחר ולא רופא, יסתכל אפילו באצבע של אשה כדי ליהנות, זו עבירה נוראה, אבל רופא העושה מלאכתו?

ה'ארורים' האלה צריכים ללמוד מהג'ונגל. החיות יותר נורמליות מהם...

גם בירושלים יצא 'פשקויל'... למה אנחנו עושים קו למהדרין 'שופר ניוזטל'?. נשאלת השאלה: לצלצל לטלפון לא כשר מטלפון כשר, מותר? יש חסימה בטלפון הכשר על חיוג למי שיש לו טלפון לא כשר? יש רבנים שאמרו שזה אסור? לא! האם אפשר לשים את הטלפון שלנו, עם דברי התורה, בקומה כשרה? לא! כי הועדה לעניני תקשורת אסרה. אנחנו לא יכולים לשים דברי תורה בטלפונים הכשרים, כי...הועדה אסרה. להחזיק טלפון של בזק בבית מותר? זה הרי לא כשר, אבל להכנס ולשמוע דברי תורה כשרים זה אסור...

הארורים מכים בסתר בגלל סבות אחרות בכלל. אין כאן ענין של אמת. לחברות הסלולר עצמן התירו קוי תוכן ומצעד שירים חרדיים, זה לא תוכן? אפילו מזג אויר אפשר לשמוע בטלפון הכשר. אבל דברי תורה שלנו אסרו. ומי שמחזיק טלפון כשר יכול לדבר עם חברו שגם הוא מחזיק טלפון כשר, לשון הרע. הוא יכול לדבר איתו נבול פה? יכול. אבל בטלפון המהדרין שלנו אי אפשר לדבר, רק עם עצמך...אתה יכול, רק לשמוע דברי תורה. יש יותר חלק מזה? אבל זה כנראה מפריע למישהו, כי זה 'חלק'!.

והארורים מוציאים 'פשקווילים' ומטעים את הצבור.

במקום שיוסיפו קדושה ויגידו: אדרבא, צלצלו! הרי מדובר בדברי תורה...

מהג'ונגל הם צריכים ללמוד, מהג'ונגל...

תנו לי יבנה וחכמיה

ההרצאה ביבנה היתה מרתקת. כמה מאות איש האזינו בדריכות להרצאתו של הרב אמנון יצחק ששילבה עניני הפרשה, עיקרי אמונה ומציאות החיים. היא נסבה סביב שנים עשר המליון מישראל, ארבע חמישיות מיוצאי מצרים, שלא התרשמו מניסי ה' ולא רצו לצאת ממצרים. "בן אדם יכול לרדת לדיוטא תחתונה שכזו, שלא יעזרו לו, לא נסים ולא נפלאות, מי שמשוקע בדרגה זו, לא יכול לצאת ממנה וממשיך ממנה עד שמגיע, לא עלינו, לדרגה של "אכול ושתה כי מחר נמות". הכל תלוי בלב של האדם. רק אם הוא הכין את לבו, לומד תורה ומקבל עליו עול מלכות שמים, הוא יכול לעמוד בנסיונות. רק זה יכול להועיל לו שלבסוף יתגבר על יצרו. בלי זה, האדם מסור ביד יצרו. הצדיק לא מתפתה אחרי התשוקה, הרצון, אלא, השכל הוא שמוליך אותו. אבל הרשעים הולכים אחרי לבם ומסורים ביד לבם. ומי יושב על מפתחות הלב? יצר הרע. לפי דעת האדם ומחשבתו, טוב היה אם בימינו היו נסים למעלה מדרך הטבע שהיו משפיעים על כולם לחזור בתשובה. כולם היו משתכנעים באמונה ורואים בחוש את ההנהגה האנושית. אבל האמת היא, שזה תלוי בנטיית הלב. כאשר יש לבן אדם נטיה הפוכה בלבו, לא יועילו לו, לא נסים ולא נפלאות. הנסים יועילו רק לאלה המחפשים את האמת ורוצים לחזקה. וההוכחה לכך, הם שנים עשר המליונים מבני ישראל שראו בעיניהם את המכות ולא התפעלו אפילו כפרעה עד שלקו בעצמם במכת חשך"...

הצעיר עם הכיפה הלבנה שהעיד על עצמו שהוא שומר מסורת, ששם כיפה כדי לכבד את המקום, אך אינו שומר שבת, קם להציג שאלה לרב וגם הוא, כך עולה מתוך שאלתו, רוצה לראות במו עיניו את צפונותיו של בורא עולם, כפי שראו יוצאי מצרים. "מי אמר שיש גן עדן ויש גיהנם? הוא שואל באירוניה מהולה בהתרסה. מישהו הוכיח את זה? אני שומע אותך ואת הדיסקים שלך, אבל עם כל הכבוד, זה לא שכנע אותי שיש גן עדן וגיהנם. הרב מצליח לשכנע את הנוכחים כי גם בסרקזם, (בעוקצנות) שהיא הדרך הנכונה, לדעתו, להשיב לצעיר הזה, ניתן להגיע להכרה בדרכי ה'...

הרב: "ראית פעם קנגורו"?

הצעיר, שעדין לא יודע מה מצפה לו משיב ב'כן' בטוח.

הרב: "איפה יש קנגורו"?

הצעיר: "בג'ונגלים של אוסטרליה".

הרב: "היית שם"?

הצעיר: "לא, אבל ראיתי את זה"..

הרב: "אם לא היית שם, מי אמר שיש שם קנגורו"?

הצעיר: " 'נישיונל גאוגרפיק'..."

הרב אמנון יצחק: "אה, אתה מאמין ל'נישיונל גאוגרפיק' ".

הצבור מגיב חיוך.

הרב: "התורה קדמה לנישיונל. ונישיונל כותב את מה שהתורה אמרה. לנישיונל אתה מאמין ולתורה לא? יעני, אתה מתקדם... מודרני"...

הצעיר: ,אני שואל שאלה ברצינות".

הרב: "ואני עונה בצחוק? אני רציני! יש אוסטרליה, או לא? היית שם"?

הצעיר: "אני לא הייתי אבל חבר שלי חזר משם".

הרב: ,אתה מאמין לו שהוא היה שם"?

הצעיר: "כן".

הרב: "ולי אתה מאמין שהייתי בעולם העליון ובאתי לכאן"?

הצעיר: "אני לא אומר שאני לא מאמין, אבל יש לי ספקות".

הרב: "אז אני אומר לך, שלא רק אני באתי משם, אלא גם... אתה".

רגע דק של שקט דק.

הצעיר: "אני לא מאמין שיש גיהנם... אני מאמין ב'גלגולים'. אבל איך אתה יכול להשרף, אם אתה כבר מת"?

הרב: "ב'סלטות' אתה מאמין, אבל בעולם האמת אתה לא מאמין... בגלגול כן. אתה יודע מה זה להשרף? פעם כעסת"?

הצעיר: "כן".

הרב: "היית חם ואדום"?

הצעיר: כן".

הרב: "הטמפרטורה והדם הפנימי שלך עלו"?

הצעיר: "כן".

הרב: "אם מישהו יפגע בך לעיני אנשים, או 'יחתוך' ויעקוף אותך, אתה ממש תתרגז, נכון"?

הצעיר: "כן".

הרב: ,מה בוער אז בך, הבשר"?

הצעיר: "המח".

הרב: "המח כעס? היה לך חם רק בראש"?

הצעיר: "אולי הרוח. אולי הנפש. כל הגוף".

הרב: "אז מה התרגז האף שלך? מי נפגע"?

הצעיר: "הנפש".

הרב: "אדם מת, שיקללו אותו עד הבקר, הוא יחוש משהו"?

הצעיר: "אולי הוא רואה את זה מלמעלה, אני לא יודע"...

הרב: "אבל אם מישהו יסתכל עליו, הוא לא יראה שהוא מתרגז...לא ראית ואף אחד לא ראה, מת עצבני"..

הצעיר: "לא".

הרב: "כלומר, כשהיתה נשמה הוא התרגז. כשיצאה הוא לא מתרגז"..

הצעיר: "נכון".

הרב: "אדם מת יש לו מח בראש, הוא עוד חם טרי ואם תרגיז אותו הוא יהיה אדום"?

הצעיר: "לא".

הרב: "אז מי מתרגז? - הנשמה. היא יכולה להתלהט. יש אנשים שאם מתרגזים הם מקבלים שבץ, זאת אומרת שהם כל כך מתחממים עד שהגוף שלהם לא יכול להחזיק מעמד, מתפקעים נימי דם והם מתפוצצים".

הצעיר: "נכון".

הרב: "אז תאר לך, איך אתה נמצא בעולם האמת ואתה מתפוצץ מכעס, איך פספסת את עולם האמת, בצער קטן שיכולת לעשות בשמירת השבת ולא עשית... זה כמו אחד שהחזיק כרטיס לוטו ששוה 53 מליון שקל ביד ומכר אותו לחבר שלו ב-20 שקלים. אדם מגיע לעולם האמת ומתברר לו, שהוא הפסיד נצח בגלל שהוא לא... נח בשבת. רק הכעס שלו על עצמו זה להשרף בגיהנם. בלי אש, בלי מדורות, בלי גחלים. רק מעצבים. שם גם ההכרה לא יורדת ופוחתת. זה לא כמו כאן שאדם מקבל באמצע טלפון ממישהו שמסיח את דעתו מהצרה. שם הוא כל הזמן עם הצרה, חושב עליה עוד ועוד ונשרף מבפנים. אתה חשבת שאתה חכם, אבל אתה רואה את אלה שהיו בעיניך 'טפשים', מדלגים עליך והולכים לגן עדן".

הצעיר: "ולאן אני הולך לגלגול הבא, או לגיהנם"?

הרב: "אתה קודם מתדרדר למטה. שם ידונו מה יעשו בך. יכול להיות שתחזור בגלגול ויכול להיות שתשאר שם. יכול

להיות שקודם יעכבו אותך שם ואחר כך תחזור בגלגול, אולי בתור דומם, אולי צומח, אולי בעל חי. כל זה בגלל מה? בסך הכל, בגלל שלא שמרת שבת... חגים כן! רק שבת לא. כדאי להסתכן"?

הצעיר: "אני לא סובל, כשאני שומר שבת. לפעמים יוצא לי לשמור, אבל אני לא כל כך מתחבר לזה"...

הרב: "גם אני לא מתחבר להרבה דברים, אבל אני צריך להשלים אתם. אני לא מתחבר למסים ולתשלומי הטלפון, אבל הם מתחברים אלי. מה לעשות"...

מחיאות כפים בקהל

הצעיר: "תודה".

הרב: "מה תודה? אתה מתחיל לשמור שבת, או לא"?

הצעיר: "כרגע לא".

הרב: "בטח עכשיו לא...היום יום ראשון"...

הצעיר: "לפעמים אני שומר עם הציר הזה שיושב לידי (מצביע על חברו ה'מתחזק' היושב לידו) אבל באופן קבוע לא".

הרב: "בא נעשה הסכם: אתה עכשיו שומר ארבע שבתות רצופות, שמירת שבת ממש, עם כל מה שהדבר מחייב, אם עברת את זה, הכל כבר יהיה קטן עליך. תקבל גם גן עדן על זה. מה אתה אומר"?

הצעיר חוכך בדעתו, מתלבט, הקהל מעודד ואז הוא מכריז: "אני מוכן"!

תשואות רמות.

מתוכם בוקע קולו של הרב המכריז: "חזק וברוך"! **ומאחל לו הצלחה בדרכו החדשה. את השבת האחרונה הוא כבר שמר כדת וכדין.**

השואל הבא, צעיר לימים גם הוא ודאי חשב לעצמו שאם בסוף הדברים כל כך משתכנעים, חבל להציג קצוות הוא החליט להציג שאלות עניניות כדי להעשיר את אמונתו ולהעצים את אמונת השומעים כולם.

הצעיר: "רציתי לשאול איפה הבחירה החפשית של הבן אדם, אם הקדוש ברוך הוא יודע בדיוק אם הוא ימשיך לחטוא, או יחזור בתשובה. הקב"ה הרי יודע מה בדיוק יקרה איתו. אם לא עושים מה שהוא רוצה הרי בסוף סובלים מזה, אז איפה הבחירה החפשית של הבן אדם"?

הרב: "אתה שאלת את השאלה הזו מרצונך החפשי, או בגלל שהקב"ה רצה שכך תשאל"?

הצעיר: "מרצוני. זה עלה לי בראש"...

הרב: "מרצונך? אז יש לך בחירה"?

הצעיר: "כן".

הרב: "הקב"ה ידע שתשאל את השאלה הזו"?

הצעיר: "אני מאמין שהוא ידע".

הרב: "אבל לא הוא שאל אותה...!! אתה בחרת באיזה חולצה ללכת הערב, או שהוא בחר"?

הצעיר: "אני בחרתי, אבל אני מדבר על המצוות".

הרב: מה זה שייך למצוות? אם הוא קובע לך, אז הוא קובע כל דבר. אין ספק שהוא יודע הכל, אבל השאלה היא, אם הוא מכריח את מה שהוא יודע. מה שלא תעשה, הוא יודע שתעשה".

הצעיר: "אבל הוא לא רק ידע, הוא גם יתן לי עונש אחרי זה"..

הרב: "תראה, אם תתן סטירה לעצמך, בטח שזה יכאב לך...זה לא הוא. אם אתה תעמוד כל הזמן, יכאבו לך הרגלים. אם תשב, יהיה לך יותר נוח. אתה מחליט. אתה החלטת לעמוד עכשיו, או שהוא הקים אותך"?

הצעיר: "אני החלטתי".

הרב: "ואתה גם תשב, נכון? אולי הוא יחליט בשבילך שתמשיך לעמוד"...

הצעיר: "אם הוא לא ירצה, אני לא אשב"..

הרב: "אבל בדרך כלל אתה יושב לבד, לא? זאת אומרת שהוא יודע שאתה תשב, אבל הוא לא מכריח אותך... יהיו לך ילדים"?

הצעיר: "בעזרת ה' ".

הרב: "הם ימותו"?

הצעיר: "אחרי מאה ועשרים".

הרב: "אבל אתה יודע שהם ימותו".

הצעיר: "כן".

הרב: "האם בגלל שאתה יודע שהם ימותו, אתה הורג אותם"?

הצעיר: "לא".

הרב: "אז הידיעה שלך אינה מחייבת את מיתתם. כך גם בורא עולם, הידיעה שלו לא מחייבת להעניש אותך עכשיו. הוא יודע מה יהיה איתי ואתך ועם כולם, אבל הוא לא מכריח. אם נבחר בטוב, נקבל טוב ואם נבחר ברע, נקבל רע. מה שבחרנו נקבל. הכל, ידיעה שלו, לא שליטה. הוא יכול לשלוט בכל, אבל לא רוצה. הוא נתן לנו בחירה. אם הוא רוצה, הוא יכול לעשות בנו מה שהוא רוצה, אבל הוא לא רוצה. אתה החלטת על הגודל של הכיפה שלך על הראש"?

הצעיר: "כן".

הרב: "הוא היה רוצה יותר גדולה קצת. יש כאן כאלה שאין להם אפילו כיפה, הוא הכריח אותם? יש אפילו עם קרחת. הוא לא מכריח. אבל הוא יודע, שהם החליטו שלא ללכת עם כיפה".

הצעיר: "הבנתי, אבל יש לי עוד שאלה. מה אנחנו עושים בעולם הזה, בשביל מה ירדנו משם כשאנחנו יודעים ששם יותר טוב מכאן"?

הרב: "אנחנו ירדנו לקיים את התורה והמצוות,לקבל שכר ולחזור ולקבל את כל הטוב בזכות ולא בחסד. אתה עובד"?

הצעיר: "אני במכינה קדם צבאית".

הרב: "אחרי המכינה אתה מתכוון לעבוד"?

הצעיר: "כן".

הרב: "באיזה תחום"?

הצעיר: "אני עוד לא יודע".

הרב: "יש אפשרות שתקבץ נדבות. מה תעדיף? לעבוד, או לקבץ נדבות"?

הצעיר: "לעבוד".

הרב: ,למה? אם אפשר לקבל כסף בחנם"?

הצעיר: "זה פאדיחה"...

צחוק בקהל

הרב: "פאדיחה? - זאת בדיוק הסבה שהקב"ה הוריד אותך לכאן, שלא יהיה לך שם פאדיחה. הוא הוריד אותך לעבוד ולקיים מצוות כדי לקבל הכל בזכות ולא בחסד... בדיוק כמו שתכננת אתה לחיים שלך, הוא תכנן לך".

הצעיר: "הבנתי"!

תשואות רמות.

הצעיר הבא כבר הבין שאין לו סכוי. הוא מקדים ומכריז: "אין לי פקפוק, אבל אני לא מבין: איך זה 'צדיק ורע לו רשע וטוב לו' "?

הרב: "רק זה מה שחסר לך בפאזל של התורה? ואם תבין את זה תשים ציצית וכיפה"?

הצעיר ה'נתקל' מנסה להתעלם משאלת הרב וחוזר על שאלתו הוא: "אני רואה הרבה צדיקים, יראי שמים ואני רוצה להבין, איך זה 'צדיק ורע לו רשע וטוב לו' ".

הרב: "אני שוב שואל: אם אני אתרץ לך את זה והתשובה תהיה טובה, תשים כיפה וציצית"?

הקהל נמתח לקראת תשובה ומעביר את זמן ההמתנה במחיאות כפים.

בזמן הזה מצא הצעיר דרך להתחמקות: "זה נדר ואני לא רוצה להתחיב".

הרב: "זה לא נדר, זו הבטחה".

הצעיר: "אבל זו הבטחה לאלקים"...

הרב: "את ההבטחה הבטחת כבר בגיל 13, שכחת? כשהיית בר מצוה. אז למה אתה לא מקיים. אתה כבר באחור"!

הצעיר מופתע. לא חשב שימצא עצמו בסיטואציה שכזו. רק רצה לדעת ולחזור ב'שלום' הביתה.

"אני לא יכול להבטיח לך" - **הוא מנסה לטעון.**

הרב: "לי אתה מבטיח? לעצמך אתה מבטיח"!

הצעיר: "אני מבטיח לאלקים ואני לא יכול".

הרב: "לא מגיע לו? תהיה לך זכות גדולה. יהיו לך 2800 עבדים כשיבוא מלך המשיח בזכות מצות ארבע כנפות ששמרת... לא שוה".

הצעיר שוקל ומשיב: "בא נשמע את התשובה ואז אני אחליט".

קהל השומעים מגחך אבל הרב מגיב: "גם לזה אני מסכים. אני מוכן להשקיע ביהודי"...

ומכאן הוא נגש לגופה של התשובה: "אתה מאמין שהקב"ה עושה דין צדק,?

הצעיר: "כן".

הרב: "אז איך יתכן שהקב"ה מעניש את הצדיקים ולרשעים נותן פרס? שנים שעובדים באותו מפעל, אחד לא מזיז יד ומקבל משכורת שמנה והשני עובד קשה ומקבל משכורת רעב. איך דבר כזה יכול להיות? ועוד נותנים לו מכות אחרי העבודה. אדם לא עושה דבר כזה ואיך ה' יעשה דבר כזה?

אבל יש עוד ציור: אדם עובד וגוערים בו מידי פעם למה עשית ככה? למה אחרת? השני לא עובד ואומרים לא: תבוא אלי למשרד! אתה יודע מה זה יכול להיות? שהוא מקבל מכתב פיטורין ופצויים.

יש צדיקים ויש רשעים. צדיקים עושים רצון אביהם שבשמים והקב"ה יתן להם שכר לאין שעור. אבל על קצת עבירות שהם עושים בחייהם הקב"ה גוער בהם. הוא רוצה שיעשו בדיוק מה שצריך.

יש לך ילד טוב שלומד? אבל אם הוא לא מצליח במבחן, אתה אומר לו: למה אתה לא מתאמץ יותר? היום אתה לא תרד לשחק ותתכונן למבחן כמו שצריך! זה עונש? לא! רק רוצים שהוא ישתפר. כך גם הצדיקים. ה' רוצה שישתפרו והוא נותן להם אתותים. יש ילד אחר שלא מכין שעורים, משתולל מפריע, מרביץ לאחים. מה אומרת לו אמא שלו? לך, רד תשחק למטה! שיהיה שקט!. הקב"ה אומר לרשעים תשמעו: עשיתם כמה דברים טובים, מגיע לכם שכר, אבל אתם לא מאמינים בעולם הבא, לא תקבלו שם כלום. תקבלו פה, תלכו לשחק. הוא משלם להם שכרם פה ונגמר. "בפרוח רשעים כמו עשב...להשמדם עדי עד". אבל הצדיקים, ה' שומר להם חסד לאלף דור. הוא ממרק להם את מקצת העונות כאן ושכר מושלם מחכה להם שם. אז כדאי לך להיות מהצדיקים".

הצבור מריע. הצעיר קבל תשובה מלאה ומחליט, בעקבות כך, לשים כיפה ולעטות ציצית.

מול יבנה ושני חכמיה החדשים, שקבלו על עצמם האחד לשמור שבת והשני לחבוש כיפה וללבוש ציצית מתיצב גם "חכם" אחד, שרואה אותם בהחלטותיהם וחושב שזוהי השעה ל"גלות" את שהוא "יודע" על מועד הגאולה. הרב, שבכל הזדמנות יוצא חוצץ נגד 'מכשפי הקיצים' לסוגיהם, מנצל את ההזדמנות להוקיע את התופעה בדרך של בוז וזלזול בה.

האיש: "אני יודע שהמשיח צריך להגיע עד...2010. העשר זה גם עשר המכות וגם מנין...עד 2010 לא יהיה מים בכנרת וגוג ומגוג יהיה ב-2012, אז ישובו לכאן 12 השבטים"...

הרב: "מה יהיה ב-2013?.

האיש בבטחון מלא: "ב-2013 יהיו אנשים שיחיו ויהיו אנשים שימותו".

הרב בלעג: "באיזה שנה אנחנו עכשיו, אתה זוכר?

האיש עומד במבחן:"2007".

הרב: "על פי מה שאתה אומר זה קשור לשבת, לא"?

צחקוק באולם.

הרב: "ו-2008 מה זה יהיה? בטח, ברית מילה"!.

צחוק אדיר.

האיש: "זה מה שאני יודע. ביבי יעלה ואולמרט יפול וזה כתוב"...

הרב: "יפה. תזכיר לי, איפה זה כתוב"?

האיש: "כתוב, כתוב, ב...נדמה לי...אני לא זוכר...זה כתוב בירמיה".

הרב: "איפה, ביוקנעם"?

האיש: "בעצם לא יודע...קראתי את זה ואני לא זוכר איפה. זה קורה שלבים שלבים. גם הבלגן באירן כתוב.. ואחרי שיפוצצו את אירן יתפסו את בן לאדן".

הרב: "אה, גם בן לאדן כתוב. באיזה שנה יתפסו אותו"?

האיש: "אולי 2008, משהו כזה".

הרב: "בסדר...חבל שלא שמענו אותך ב-2004, אולי כבר היינו נגאלים".

האיש אינו מתיישר: "לא, לא. זה הולך שלבים שלבים. לא במכה אחת הכל".

הרב: "אתה קורא את זה באיזה מקום, או חולם על זה"?

האיש: "קורא, קורא. לא סתם אמרתי"...

הרב: "ברור. אבל, זוכר מתי המשיח יבוא ולא זוכר איפה קראת"...

האיש: "לא זוכר"!.

הרב: "לא זוכר - זה הרי ספר ידוע...! ה' יעזור לך".

צחוק גדול בקהל והרב במלה אחרונה: "הנה לכם יבנה וחכמיה"...

ה'פספוסים' ב'שופר ניוזטל' זכו בעוד קטע.

'ארבע כנפות' גליון מס' 140

לגלות את האור

אם תתנו לאדם הנמצא בתוך חווית התשובה לתאר במלים את שעובר עליו, כל נסוח שיהיה יכלול בתוכו את ה'אור'. "אני רואה את האור יום יום" -יאמר אחד, "אני חש את האור" - יאמר האחר. אבל בעוד שהכל מכוונים לאור הפנימי, קמו להם כאלה, שהיטו אותו והביאו לכיבויו. הם מדברים על 'אור' ממש, כביכול ממששים אותו. רואים אותו לא בחוש אלא בעינים. את הפנימיות הפכו לחצוניות וקלקלו. הרב אמנון יצחק קורא בכל הזדמנות תגר נגדם ומשום כך, כשעלה הנושא בהרצאה שנשא בקרית גת, ניצל את ההזדמנות להוציא מלבם של אלה הנמשכים אל ה'אור' המדומה כמו יתושים אל האור הכחול....

הבחור שהעלה את הנושא מספר כי לקה בשרותו הצבאי ב'אפילפסיה' הארורה, שממנה לא נחלץ כמעט איש. הוא שוחרר מצה"ל ושם פעמיו לאומן, שם גילה את ה"אור", והוא נרפא ממנו כמו חולה בכאבים מהמנורה הכחולה, או חלילה חולה סופני מההקרנות.

השואל: "שמעתי איזה סוג של בטוי הנקרא: 'רבוי אור'. זה משהו כזה ששולל את הענין של חזרה בתשובה בבת אחת, אלא בתהליך מתמשך. אני כבר רואה כשלש שנים את הקלטות שלך. הקב"ה בירך אותך ב'כריזמה' מאד חזקה, שאנשים שואלים אותך שאלות ואתה מעמיד אותם במצב שאין להם מה להרהר יותר"..

הקהל מגיב בפיים בהסכמה.

הבחור: "מצד שני אני חושב שגם אם מקבלים את כל התשובות עדין לא מקבלים את הכלים להתמודד עם החזרה בתשובה, שזה בכלל לא דבר פשוט. צריך לעבוד על המח, על ההרגלים, יש אנשים בני 40, שעשו עונות בכל ימיהם ולא קל להם להשתחרר מזה. לכל אדם יש את המגבלות שלו. השאלה היא איך הרב מתיחס לבטוי הזה 'רבוי אור' עם המשמעויות שלו".

הרב: "לבטוי עצמו אני לא רוצה להתיחס. יש כאלה שמשתמשים בבטויים שלא למדו את משמעותם מעולם ובמקרה הזה זה 'רבוי אור' או למשל 'קטנות דמוחין'... אני מכיר את אלה שאומרים את זה מתוך...(בלגלוג) **'רבוי אור'**..

חיבים לדעת דבר אחד - יש אנשים שונים. יש מי שקולט מהר ויש מי שקולט לאט. יש מי שיכול לרוץ מהר ויש מי שבקושי הולך. זה תלוי באופיו של כל אדם ואדם. זה לא אומר שלזה יש יותר שכל ולזה פחות. ככה אופיו של האדם. מתי כולם שוים? כשיש סכנה. כולם נמלטים אז מיד מהסכנה. אם ראית את ה'תאומים' שקרסו, ראית את האנשים שהבינו שהם בסכנה, נמלטים... לא ראית אף אחד שאמר 'קחו את זה בקלות'...! רק בזמן שלא מבינים שקיימת סכנה, יש מי שלוקח את עצמו לאט ויש מהר יותר.

כששואלים אותי שאלה, לא מבקשים שאחזיר בתשובה. אחת מהטענות ה''קשות'' נגדי זה שאני מחזיר בתשובה. מה פתאם? אני מחזיר...תשובה, לא 'מחזיר בתשובה'. זה שהתשובה שלי גורמת שהאנשים יחזרו בתשובה - ב"ה!. אבל העיקר זה ששואלים אותי שאלות ואני עונה תשובות. התפקיד שלי זה לא ללמד את האדם מא' עד ת'. יש לזה אנשים אחרים שיש להם את הזמן, את היכולת, את האפשרות לשבת ולהדריך, כל אחד לפי יכולתו. אני מזהה את הגחלת העמומה שקיים אצל היהודי ומנפנף ומנפנף, עד שעולה להבה ואחר כך אפשר לבשל עליה ולהכין מטעמים...התפקיד שלי הוא לעורר ולהדליק את הנצוצות. רוב האנשים ובמיוחד הספרדים, יש להם רקע מוקדם, עוד לפני שהגיעו אלי. הם ראו בבית אבא וסבא, הם יודעים מה זה חגים, מה זו מסורת. הם לא צריכים שאסביר להם מה זה חיוב מצוות. כשאני אומר ליהודי תקבל עליך טהרה. הוא לא שואל אותי מה זה טהרה? הוא יודע ומקבל על עצמו. הוא לא יודע את ההלכות בדיוק, הוא ילמד. אני לא צריך להגיד לו עכשיו, הכל, עד הסוף. כשאני אומר לו להתפלל שלש תפילות, אני לא אומר לו, עכשיו, שתפילת שחרית מתחילה מברכות השחר, ככה לא נגמור. אני אקח רק איש אחד ואטפל בו במשך שנה... התפקיד שלי הוא לא זה, אלא לענות תשובות שיביאו את הבן אדם להכרה. דרך השאלה אני גם מבחין מה מפריע לו מעבר. אני לא מתיחס רק לשאלה אלא שומע בתוך השאלה מה מפריע לו. לא תמיד אני עונה לשאלה, אלא למה שמפריע לו. לפעמים לא מבינים מה עניתי לו, אבל הוא אומר 'תודה רבה, הבנתי'. אתה הבנת את זה"?

כאן קרה ההיפך ממה שהרב תיאר בדבריו. הקהל מגיב בתגובה ספונטנית של הבנה ורק השואל, שהרב פנה אל מה ש'מעבר לשאלה שלו', כהגדרת הרב, אומר שלא הבין.

הרב: "אני אסביר לך למה אתה לא מבין - כי אתה 'תקוע' באותה נקודה שרצית לברר על 'רבוי אור' ".

השואל: "אני לא תקוע כי"... (מהרהר בנסוח)

הרב: "הנה אתה תקוע"...

צחקוק בקהל

השואל: "אני בסופו של דבר, כבטוי של תודה על שהסיר ממני את המחלה שאני לא מאחל לאף אחד, החלטתי להתקרב אליו. אני מניח תפילין בכל יום ואני מתקדם, אבל לאט לאט. זה לא קל. אני לא בא ממסגרת דתית"...

הרב: "בא ואסביר לך מה עומד מאחורי השאלה שלך. אתה רוצה לשאול, מה אתה אומר על המושג 'רבוי אור', כשהכונה שלך לומר, שאם אדם מקבל 'אור' גדול, יותר מהגודל שלו, זה יכול לפעול עליו בדיוק הפוך. במקום לעלות בצורה הדרגתית, רבוי האור יגרום לו שזה יהיה עליו יותר מדי והוא יברח מזה... נכון"?

הבחור מהנהן בראשו.

הרב: "אתה על פי האמת שלך חש שאתה חייב להחזיר טובה להקב"ה, בקצב הרבה יותר מהיר מזה שאתה הולך בו כרגע"...

הבחור: "למה"?

הרב: "..וכיון שאתה יודע את זה בפנימיות, מה תהיה ההגנה שלך על ההליכה האיטית שאתה לא מסכים איתה בפנימיות שלך? - לתלות את זה 'ברבוי אור'. שאם זה קשה כמו שהגדרת, אתה, כביכול עלול לאבד את הכל. שחלילה יצא הרווח בהפסד. ועכשיו אני אסביר לך למה אתה חייב למהר? - אם היו אומרים לך שגם ברפואה יש מושג שקוראים לו 'רבוי רפואה', שאם נותנים לו רפואה בבת אחת זה עלול לדכא את המערכות שלו והוא יכול להתמוטט ולכן השיטה לרפאות ה'אפלפסיה' מרוחה לאורך... עשרים שנה. נותנים רפואה קלה, קצת סירופ ואם הוא יקבל את זה במשך עשרים שנה יש סכוי שיצא מהאפילפסיה. ואילו מישהו אחר אומר לך שיש שיטה לרפוי מהיר - מכניסים אותך למכונה ונותנים לך 'בום' ואתה יוצא מהמכונה בלי אפילפסיה. איזה מסלול תקח, של רפואה קלה, או את המסלול המהיר"?

הבחור: "את המסלול המהיר".

הרב: "למה את התרופה אתה רוצה מהר ואת התשלום אתה מבקש לפרוס לתשלומים"?

הקהל מגיב בהנאה וממתין לשמוע את תשובת השואל.

הרב אינו ממתין לתשובה וממשיך בהסבריו: "אני מכיר רופא שמרפא מהר וטוב אבל דורש 50 אלף דולר. הולכים אליו, הוא עושה מה שעושה והבן אדם נהיה בריא. ממש הבריא לגמרי. הרופא מבקש ממנו את הכסף ואז החולה שהבריא אומר לו: רגע, רגע. מוציא לו דולר ועוד דולר, לאט לאט. הרופא מתרגז אבל החולה אומר לו: רגע. אני עבדתי על הכסף קשה, אתה חושב שאני יכול להוציא אותו במהירות? אל תראה לי את זה שחור ולבן...אני אשלם הכל, אל תדאג, אבל...לאט, לאט, לאט, לאט. אני אשלם עד הדולר האחרון אבל לאט לאט. קשה לי להשתחרר מזה, תבין"...

המאזינים מתמוגגים מהנאה. מלווים כל תנועה של הוצאת דולר אחד, מ-50 אלף הדולרים, בהנאה מיוחדת.

הרב: "מה זה? ככה משלמים לרופא? את מי הוא ירפא עוד בקצב הזה? קבלת תרופה, תחזיר עכשיו עם כל הקושי".

השואל: "אני אגיד לך את האמת - זה נוגד את כל מה ששמעתי ב...אומן".

הרב: "לכן אני אומר שאני לא רוצה להתיחס למושג 'רבוי אור'. זה בגלל אלה שאומרים אותו ולא מבינים מלה חוץ מ... לרקוד ברחובות".

הבחור: "אז מה אתה רוצה להגיד שכל אומן זה שקר".

הרב: "לא. זה לא קשור לאומן אלא לאלה המדברים על 'רבוי אור'. משהו מרצד אצלם. אור - זה מי שלומד תורה ושלחן ערוך. כשבאים אורות אחרים, אצל חלק זה נובע מג'ננה'. לכן אני אומר שאת זה דוקא, את 'רבוי האור' צריך לקחת לאט לאט ואת התשלום לקב"ה מהר. מהר מאד. אם פרופסור היה אומר לך שאורח חיים דתי יוציא ממך את האפילפסיה היום, היית דתי או לא"?

הבחור: "אולי. אבל זה לא רלוונטי, כי המחלה לא עוברת".

הרב: "אם פרופסור היה אומר לך שמנסיונו, אחרי שעשרה חולים כמוך, עשו את שאמר וקבלו עליהם אורח חיים דתי והחלימו, האם היית דתי או לא"?

הצעיר: "הייתי מתחזק".

הרב: "זה מה שאתה עושה, אבל זה לא מספיק".

תבקש עלי רחמים...

אני פונה אליך בבקשה מוזרה זו מפני שחטאתי. חטאתי לך לת"ח ולאלו שהעריכו אותך ואת פועלך.
אינני אחד מחסידיך ומעולם לא הייתי כזה.

אני אדם שהתחנך וגדל בבית דתי, המשיך לישיבה גבוהה וחזר בשאלה. למרות שאת רוב עשרים השנים הראשונות בחיי העברתי במוסדות תורניים ואף חרדים, מאז הגיעי לגיל מצוות עלו בי הרהורי כפירה וספקות וחברי ובני משפחתי ראו בי קטן אמונה. כנראה שהסבה היחידה שהמשכתי במסלול הזה, הוא הקושי שהיה לי להתנתק מהחברה בה גדלתי - ולזה חתרתי - להתנתק מהעולם התורני. חפשתי חיים אחרים, גם אם לא ידעתי מה טיבם של אלו. חפשתי את החופש לחקור, לשאול, לכפור ולבעוט. לשחרר כל רסן. ללא קוים אדומים. ללא גבולות. הכל שרי. הכל מותר. כמובן שלא העזתי לעשות זאת במכה אחת, אבל התהליך החל ולא ניתן היה לעצירה. מה שהחל בשבת נגמר ביום כפור. מה שנפרץ לא נעצר עוד. כך זה המשיך ונראה היה שאין לזה סוף. בזמן שפרה-קדושה אחת גססה כבר הכנתי את סכין-השחיטה לזו הבאה אחריה. חייתי בשני עולמות. בעולם האחד למדתי והשכלתי בהלכה ובאחר השתמשתי בה לבעוט. הכרתי בערכה של היהדות בכל מה שקשור למסורת ולתרבות, אך לא כהלכה למעשה. לא פעם הצדקתי תורות פילוסופיות זרות ע"י שמוש בצטוטים ומימרות של חז"ל, אם כי לא התכוונתי ללעוג להם בגלוי. בזתי בלבי לאנשי אמונה-תמימה האומרים: 'הכל בידי שמים חוץ מיראת השם', השופכים לבם לפני ארון הקדש. לחסידיך ולמאמינים בך טענתי, שכל זה מצטייר בדמיונם ואינו אלא משאלת-לב חסודה או חצופה. גם אם ירצו אין זו אלא אגדה בלבד. חשבתי שהם מפספסים משהו, כאן, בחיים. ואני לא מדבר על נהנתנות זולה, אלא על החופש

- לא להיות נצרך ונזקק לחסדי שמים... גם אם קשה... גם אם כואב.

את עבודת השם ראיתי בשני אופנים: לשמה ושלא לשמה.

זאת שלשמה - לא ראיתי כערך. קיום תורה ומצוות גם ללא שכר ועונש, גם אם אין לנו המשך אחרי שבעים - שמונים שנה, היה בעיני חסר משמעות. ואילו העבודה שלא לשמה - זאת הפרגמטית, שאין תכליתה לעשותה, אלא אמצעי להשגת טוב כלשהו בעולם כלשהו - לא עמדה בעיני במבחן המציאות. דוגמת נשים המתות בשעת לידתן גם אם הן צנועות וחסודות ומקפידות בחלה ובהדלקת הנר.

מכאן הדרך לפרישה מוחלטת היתה קצרה. פה ושם שמרתי שבתות והנחתי תפילין, אבל אך ורק כחלק מהמסגרת בה חייתי. ליבי היה במקום אחר ושאפתי לשבור את הלוחות. הרגשתי נקבר באוהל צר ובכל הזדמנות שהיתה לי יצאתי לשאוב מים אחרים.

אבל לא לעולם חוסן. נפשו של אדם דרכה לרכז את כחותיה ומאוויה על ציר משאלה אחת עיקרית, בחינת מזמור האחד אשר ללב וממנה אור להגיגיו ולמעשיו. והמשאלה הזאת פגעה בי. פעם אחר פעם, בדרכים שונות, עשיתי לתפוס אותה, להגשים אותה, אבל ללא הצלחה. בשעות משבר התרכזתי להתעלם, לשכוח, להחליף משאלה זו באחרת. אבל הלב לא ויתר לי. הגעתי למצב חסר-אונים ובצר לי, מושפל ובזוי בעיני עצמי, עשיתי כדרכם של אלו שלעגתי להם, הדומעים בספר. בקשתי דרך חזרה. כי הציר הזה עבר בלב-לבו של המקום ממנו באתי, ממנו ברחתי, ממנו כל-כך רציתי להתנתק.

ציפיתי לנס. לישועה. וכל פעם שעשיתי צעד לחזור בי, הלב נטה למתוח עלי את מידת הדינים והחשדות: "הצליבה היא אמת לאמיתה ואילו התחיה היא אגדה שרקמו מאמינים לנחמתם, שהפיצו ציידי נפשות "לרווחתם". ספרים יעצו להשתדל עוד קצת. להמתין בסבלנות. אבל אין ולא היה לי את הסבלנות הזאת. מציאות הכפירה היתה ועודנה גדולה עלי. התפללתי שוב ושוב לנס, לאיזה משהו בלתי יאמן שיקרה לי כדי לשבור את המציאות הזאת. אבל דבר לא קרה. עולם כמנהגו נוהג.

עברו הרבה שנים מאז "הצלחתי" להוציא את עצמי לגמרי מהסביבה שגדלתי בה. והשתחררתי מהכבלים. פה ושם היו לי נסיונות כאלו ואחרים, חלקם ריאליים, חלקם היו בריחה אל תוך עולם רוחני. אבל כשלא ראיתי סימן חיובי בתוך זמן קצר-ימים או שבועות - שוב הייתי חוזר אל מציאות הכפירה בה אני אוחז גם כיום. כל נסיון לחזור נכשל. ובינתים ציר - משאלתי התרחק ונמתח אל המקום ממנו ברחתי. אני יודע. אני ההפך הגמור מכל מה ששאפתי אליו. אבל זו עובדה. זה מה שנשאר.

כיום אני מתגורר בקיבוץ. יושב ומחכה לנס המיוחל כל-כך. אבל הזמן קצר מאד, אני יודע. אני מתקרב אל נקודת האל-חזור. הנקודה בה אני יודע שכבר לעולם לא אגשים את כחותי עליה ואשאר קבור במציאות הכפירה, בא אני חי.

אני אלמד לחיות עם זה. אבל לעולם לא אלמד לאהוב את זה. אולי זה עונשי כי חטאתי בגאוה לבורא עולם. חטאתי לך ולאוחזים באמונה תמימה. ואולי בעיקר חטאתי לעצמי.

אני מבקש את סליחתך ומרשה לעצמי, בנסיון אחרון לחזור, לבקש ממך שתבקש עלי רחמים. ואולי שמים יקבלו את תפילתי.

ירון.

כל מלה נוספת רק תגרע מעצמת הדברים.

יחי ההבדל הלא קטן...

אחד ה'קליפים' המשובחים, הבאים לעורר את הסקרנות הטבעית שבאדם לצפות בהרצאת המקור שממנה נלקח חומר הגלם שמוצג בו, הופק השבוע מבית היוצר של 'שופר מולטימדיה'. נראה בו אדם המלין נגד הצבור החרדי על ש... אינו גר במקום הסכנה. הרב אמנון יצחק מפתיע אותו כשבמקום להתנצח עמו שואל: איפה כבודו גר? המוסיקה מעצימה את המתח שבצפיה לתשובה עד שהאיש עונה ב...קרית גת...

"מקום ב-ט-ו-ח"! מנגן הרב למי שזלזל בחרדים. וזו רק ההתחלה. יש באותו קליפ מי שמקניט בשאלה על ההבדל שבין 'חרדים' לדתיים לאומיים ויש מי שמיצר על שהצבור החרדי אינו נמצא ב'מעגל' העבודה...הרב, בדרכי תגובה מגוונים, בעיקר מתנגנים משיב להם מנה אחת אפים.

הלכנו אל המקור. הרצאה אכותית במיוחד שנערכה לאחרונה בקרית גת ושחלקים מענינים מתוכה כבר הובאו במדור זה. הפעם על ההבדל שבין החרדים לכל האחרים.

השואל הראשון מנסח את שאלתו בשיא הפשטות: "מה ההבדל בין החרדים לכל השאר"?

אחרי שהתשובות התחילו להתגלגל הסתבר לו ולמאות הנוכחים כי הנושא אינו פשוט כלל וכלל.

הרב אמנון יצחק: "יש הבדל בכמה דברים. קודם כל במראה...אחר כך איך הם חושבים ובנוסף איך הם מתנהגים. אם כולם מקיימים את השלחן ערוך כלשונו, הרי הם שוים. אם לא מקיימים כל מה שכתוב ומקילים בדברים שונים, זו בעיה וזה מה שיוצר את ההבדל. **לדוגמא:** אצל חרדים החתונות לא מעורבות. אצל האחרים יכולה להיות חתונה בתערובת ואפילו ב...נוכחות רבנים. זה עושה את ההבדל. התורה אוסרת את זה באיסור גמור. יש ביניהם גם כאלה שלא הולכים בצניעות הראויה. גם אצל החרדים לא הכל נעשה בצניעות, אבל הם לפחות יודעים, מה זו צניעות. אבל השיטה הכללית היא לשמור על צניעות. אצל האחרים גם הולכים בלי גרבים, עם שרוולים קצרים, בלי כסוי ראש כלל או שלא בכסוי ראש מלא. הולכים לתנועות נוער של בנים ובנות יחד ולומדים יחד. זה נגד ההלכה ממש. ויש שרואים אפילו סרטים. זה ההבדל הגדול".

השואל: "אני התכונתי יותר לתפיסה.. מה שהרב אמר, זה לא כולל על כולם".

הרב: "אני לא אמרתי שזה כולם. יש כאלה ויש כאלה. לא אמרתי שכולם".

השואל: "גם אצל החרדים יש כאלה ויש כאלה"...

הרב: "אמרתי שגם אצל החרדים יש. אבל, הם יודעים שהם עוברי עבירה. זה ההבדל. - הם אומרים שמותר!...התורה אומרת אסור! והוא אומר שמותר"!.

השואל: "אם יש משהו שמציק לי זה הקרע הזה בעם. וההוכחה הכי טובה היא מה שקרה בגוש קטיף. איפה היו החרדים, אם על פי השלחן ערוך חשובה כל כך ארץ ישראל"?

הרב: "יש מחשובי גדולי ישראל שסבורים שלא מן הראוי היה להיות בכל מקום שבו היו אלה שגורשו. יש מקומות שאנשים קפצו והשתלטו על מאחזים בגבעות כאלה ואחרות, שהרגיזו את אומות העולם. רוב גדולי ישראל סבורים שיש את שלשת השבועות שאסור לעבור עליהם, אחד מהם הוא זה האוסר להתגרות באומות העולם. (כמובן) להלחם באומות העולם אם תוקפים אותנו חיבים - 'הבא להורגך השכם להורגו'. אבל, להתגרות באומות העולם שנתנו לך רשות להיות כאן בגבולות כאלה ואחרים, שהרי לא הגיעה עדין הגאולה ולא הקב"ה (נתן לנו את הארץ, עדין, כהבטחתו לאברהם אבינו), אלא אומות העולם נתנו לנו לחיות פה, אסור בתכלית האיסור על פי ג' השבועות... כבשת! (שטחים במלחמה), בינתים שותקים (אומות העולם), שב בשקט!. אבל אם אתה לא מסתפק, אלא רוצה להשתלט על הכל ולתפוס עוד ועוד, זה פועל נגדנו אצל אומות העולם השונאות אותנו ואנחנו נותנים להן "סבה למסיבה".

מי הזמין את גרוש היהודים מבתיהם?

כל זמן שישבו במקומות מוגדרים כלום לא קרה, אבל ברגע שהתחילו להתרחב ולהתרחב, זה גירה את אומות העולם שבין כה וכה שנאו אותנו!. כשגדולי ישראל אמרו שזה לא נכון לעשות את זה, לא שמעו להם אלה שהשתלטו ותפסו. ועכשיו, שעוררו במעשיהם סכנה לישראל, רצית שהם יגידו שישארו שם? הם לא יצאו נגדם, אבל גם לא בעדם. גרוש כל יהודי כואב להם, לא רק מגוש קטיף לקרית גת, אלא גם בתוך קרית גת מרחוב שניאור לרחוב זלמן.. מי שנעקר מביתו לרחוב, כל מי שיש לו לב יהודי, כואב את כאבו ולא משנה אם זה צודק או לא צודק. הכאב הוא כאב, אבל מה רצית שיחסמו שם בגופם? הרי גם חלק מהרבנים של המתישבים, לא רק שלא חסמו, אלא קראו לצאת ובשקט. "לקדש שם שמים ולצאת" (אמרו למתישבים). אתה לא יכול לבקש מאלה שאמרו מראש שלא להכנס, כי כזו תהיה התוצאה, לקרוא עכשיו שלא לצאת".

השואל הבא, עם כובע המצחיה האדום, מבקש להמשיך מהנקודה הזו: "אני חושב שהרב טועה. אמרת 'להתגרות באומות'. היחידים שאנחנו סובלים מהם, הם השמאל ולא אומות העולם. אם לא היה שמאל לא היינו סובלים. אם היינו מאוחדים ימין ושמאל לא היתה שום בעיה"...

הרב: "גם אני הורדתי דמעות כשראיתי איך מטלטלים את המפונים כמו מטוטלת. אבל, מאז שחזרתי בתשובה השלטתי את השכל על הרגש. מה לעשות שיש דברים שצריכים לקבל, גם אם לא אוהבים אותם. כשאתה אומר שיש לי טעות, אתה עצמך טועה, כי את הציווי שלא להתגרות באומות העולם, לא אני אמרתי, אלא הקב"ה. זו אחת מהשבועות שהוא אמר. הקב"ה הזהיר שאם נרצה להביא את המשיח טרם הזמן ולגאול את עצמנו, הוא יתיר את דמנו "כאילות וכצבאות השדה". גלות, זה עונש! והקב"ה אומר שהוא רוצה שנהיה בעונש, עד שהוא יגמור אותו (או שנשוב בתשובה שלמה). אם תברח לי מהחלון בשעה שסגרתי אותך בחדר, אני אתפוס אותך ואשים אותך בצינוק. לא בורחים מהגלות עד עת קץ (או שנשוב בתשובה שלמה). שלא להתגרות באומות העולם זו גזירה שנגזרה עלינו. תרצה למרוד בה ולומר שאתה יכול להביא שלום, "יכול להיות שתוכל", אבל כבר היה בר כוכבא כזה, שנקרא בסוף בר כוזיבא ונשחטו בגללו שמונה מליון יהודים בביתר. היה לו כח להלחם והוא גם הצליח, עד שרבי עקיבא טעה לחשוב שהוא המשיח ואמרו חכמים (תנאים קדושים) לרבי עקיבא!, לא לרבנים של הציונות הדתית, שעוד יעלו עשבים בלחייו עד שיבואו המשיח. כלומר, אתה כבר תהיה באדמה ומהלחיים שלך יצאו עשבים, עד שיבוא המשיח...

אתה אומר שהאויב האמיתי הוא השמאל ואני מסכים שהשמאל הוא בעיה חמורה. יש ביניהם מספיק תמימים, אבל גם הרבה רשעים. הם שונאים את עצמם, את העם, דתיים, חרדים.

סתם שונאים. בהרבה הרצאות שלי באו אנשי מר"צ כי היו סתם שונאים... אני מכיר את החבר'ה האלה, הם שחקו אצלי בהרבה סרטים. הם שלמו לאלה שבאו להפריע לי ואני לא שלמתי להם על ה'משחק' (שלהם אצלי בקלטות) אלא קבלתי את זה בחנם. אתה בא ואומר עכשיו שאם השמאל והימין יתחברו יחד הכל יהיה בסדר. אבל אני אמרתי פעם"...

הרב פותח בשירה: "ימין ושמאל רק חול וחול". **ונותן הסבר:** "כל זמן שהימין והשמאל הם חילונים, יהיה רק חול וחול (חלוניות וחולין). הם לא יכולים להתחבר ביחד, אין ביניהם רק דברי חול. אתה באמת חושב שאם הם יתחברו, הערבים יגידו שהם מפסיקים את מעשיהם, לוקחים 'פוס' "?

הקהל מוחה כף מול צורת הצגת הדברים המתנגנת מצד הרב.

הרב: "אתה באמת חושב שהערבים יגידו שהם נלחמו רק בגלל ה..שמאל, כי רצו לאחד אותנו?... ימין ושמאל יהיו ביחד, (אז) הפלסטינים לא יזרקו קאסמים?

שירה קצבית: "ימין ושמאל רק חול וחול". רק אם נחזור בתשובה הערבים יפחדו מאתנו!!...

יש אחד קוראים לו אחמדיניג'ד. הוא כאילו דתי. בא עם אמונה, עם פאתוס, הוא מאמין. סאדם לפני שנתלה הזכיר שם ה'. מה אומר אבו מאזן? וערפאת? - כולם מזכירים שם ה'! את אולמרט שמעת מזכיר שם ה'? (מגחך) אולי את פרץ? (לועג). אולי את חלוץ מ'שלישית לא אכפת להם'?

השואל: "אתה יכול להביא שינוי בעם... אני בוחר בך...(מחיאות כפים). הכנסת זו בעיה. כל מי שמגיע לשם, עושה רוח. אני רוצה שאתה תנקה את האורוות".

הרב: "אתה רוצה שאני אתלכלך"?

דעתו של השואל השלישי עדין לא נחה. עכשיו מתנהלת השיחה בקצב אחר ובנימה שונה.

השואל: "לדעתי הרב נתן פה ממש תמונה שחורה. לא אמרת אף מלה טובה שהם גרים במקומות שהחרדים לא מוכנים לגור בהם... הם אומרים שהם אוהבים את ארץ ישראל, אבל גרים רק איפה שנוח להם... איפה שקצת מסוכן במדינה שלנו, אף חרדי לא גר שם. אי אפשר להגיד כאן שכולם פחותים מהחרדים"...

הרב: "את המציאות שהצגתי אי אפשר להכחיש. זו המציאות. עם מציאות לא מתוכחים. הרב מרדכי אליהו אינו מתיר תערובת, אבל את המציאות העגומה שהצגתי ראיתי במו עיני, לא פעם ולא פעמים. מה ששאלו אותי כאן זה מה ההבדל בין אלה ואלה? אמרתי שאם הם מקיימים שלחן ערוך, הם שוים ולא משנה הכיפה. אבל אם דבר אחד כתוב בשלחן ערוך ודבר שני עושים, זה ההבדל. ההבדל החשוב ביותר, זה, שזו שיטה. לא מכשלה, אפילו לא עבירה במזיד. אם בן אדם עובר באופן קבוע (כשיטה) על איסור תערובת בין גברים ונשים, הוא מומר לכל התורה כולה (כדברי הרמב"ם).

בטח שחרדים הולכים לגור רק במקומות לא מסוכנים. התורה אוסרת להסתכן. לפי התורה אסור לעבור מתחת לסולם רעוע אפילו בבית שלך ולא רק בגוש קטיף... **ועכשיו תגיד לי:** איפה אתה גר"?

השואל נתקל בשאלה לא צפויה. משהה את תשובתו לרגע של התעשתות ומשיב: "בקרית גת".

הרב בסרקזם: "ב-ט-ו-ח. (הא) מקום ב-ט-ו-ח... ועוד שאלה, תגיד לי יהודי יקר, אם באים עכשיו 'חמאסניקים', עם תת מקלע ועם המסכות השחורות מהגרבים המסריחים, חלילה, אליך הביתה ומכוונים לכוון הילדים שלך ואומרים לך לעזוב את הדירה, אתה עוזב, או לא עוזב"?

השואל: "עוזב"!.

הרב: "אתה מפקיר את ארץ ישראל? את קרית גת? תמות על קדוש ה'! התשובה היא, שהתורה אוסרת למות. אם תמות על זה, יש לך דין של מתאבד. התורה אומרת 'לא תמות בעד ארצנו. אתה לא טרומפלדור וגם הוא לא אמר 'טוב למות בעד ארצנו' אלא רק...קלל ברוסית".

השואל: "אז לפי דבריו של הרב, כל מי שגר בגוש קטיף ובראשם הרבנים, טעו"?

הרב: "לא. אמרתי שכל זמן שישבו במקומות כמו גוש קטיף והיה שקט, היה בסדר. מאותה שעה שהתחילו לקפוץ מגבעה לגבעה ו"לכבוש", יאל'ה עד דמשק...נהר פרת"... (שהרי גם זה שייך להבטחה לאברהם אבינו) (הצבור מגיב בגיחוך) מאיפה זה בא?...

שם הקלטת: מה ההבדל? ניתן להשיג במשרדי שופר 03-6777779

קריאה לנקמה ב...יצר הרע

בשבוע שעבר פרסמנו את מכתבו הנוגע ללב. ירון, הקבוצניק שנסחף במערבולות החיים, התנתק מהחוף ונזרק אל תוך הטלטלה העזה, אזר תעצומות ושפך את לבו במכתב ששלח אל הרב. "תבקש עלי רחמים" הוא בקש מהרב אמנון יצחק, "אני פונה אליך בבקשה מוזרה זו מפני שחטאתי. חטאתי לך לת"ח ולאלו שהעריכו אותך ואת פועלך"... כבטוי לנפשו המתייסרת הוא הוסיף וכתב בלשונו הפיוטית: "הגעתי למצב חסר-אונים ובצר לי, מושפל ובזוי בעיני עצמי, עשיתי כדרכם של אלו שלעגתי להם, הדומעים בספר. בקשתי דרך חזרה. כי הציר הזה עבר בלב-לבו של המקום ממנו באתי, ממנו ברחתי, ממנו כל-כך רציתי להתנתק. ציפיתי לנס. לישועה. וכל פעם שעשיתי צעד לחזור בי, הלב נטה למתוח עלי את מידת הדינים והחשדות...

ובסוף הדברים הוא מבקש: "אני מבקש את סליחתך ומרשה לעצמי, בנסיון אחרון לחזור, לבקש ממך שתבקש עלי רחמים. ואולי שמים יקבלו את תפילתי".

השבוע נוצר קשר ראשון, בין הכותב ובין הרב אמנון יצחק, עדין לא מפגש בלתי אמצעי, אבל גם שיחת טלפון אישית, במקרה הזה, היא דבר במקומו. שלא כמו שניתן היה להתרשם כי מדובר באדם שבע ימים, החי במחצית השניה של חייו וחושש משעון החול האוזל שיביא אותו אל נקודת האל חזור, מסתבר שמדובר בצעיר בן 26, בוגר ישיבות, שנסחף אחר הבלי הרוח והזמן ותוך כדי איבוד הדרך מצא עצמו באחד מהקבוצים היותר ידועים, אחד ממוקדי הפצת הכפירה של כל השנים.

הרב: "קראתי בעיון את המכתב שלך. הוא מאד ריגש אותי. איפה למדת בצעירותך"?

ירון: "בישיבה תיכונית ואחר כך המשכתי בישיבה גבוהה".

הרב: "באיזה ישיבות"?

ירון מונה ישיבת המשך ידועה ל'תיכוניסטים'.

"למדתי שם עם אברך מישיבת 'מיר', אחר כך עברתי לישיבה ב...צפת ואז פרשתי".

את התחושות הכנות שמעביר ירון במכתבו הוא מעביר גם בקולו. נכנע, שבור, מתלבט. אובד עצות.

הרב: "אתה חצוי"...

ירון: "זה בדיוק המינוח - חצוי".

הרב: "אין לך שום קשר היום עם הרבנים שלך אז, החברים, המשפחה? אתה לבד בקבוץ"?

ירון: "אני בקשר עם אחי הקטן וגם עם אמא. יש לי פה ושם חברים מהעבר ששומרים איתי על קשר".

הרב: "בן כמה אתה היום"?

ירון: "26".
הרב: "ולא נשוי".
ירון: "לא".
הרב: "מה בעצם הספקות שלך. מהמכתב אני מבין שאתה מתבוסס בתוך הכפירה והיא אינה נותנת לך להרים ראש".
ירון: "זה לא שאלות שיש לי. זה לא משהו שקשור לשכל...זה יותר משהו רגשי...אני לא יודע אפילו איך להסביר את זה"...

הרב: "אני אגיד לך מה זה. היצר הרע כבר הרגיל אותך למצב שבו אתה נמצא. הוא כבר יאש אותך ואמר שמזה כבר לא תוכל לצאת. אפילו אם יתנו לך הסברים שיתקבלו על הדעת, **הוא אומר לך:** "שאין לך כבר כח לעבור את הכל מחדש". **הוא אומר לך:** "שאין לך כחות לשנות את כל ההשקפה, לקום ולעשות מצות". **הוא אומר לך:** "שאפילו אם אתה לא שלם עם איך שאתה חי, אבל היות והתרגלת, נגמר הספור". **אתה יודע למה הדבר דומה?** למה ששלמה המלך ע"ה אומר 'שמח בחור בילדותך'. בסוף אותו פסוק הוא אומר ש"על כל אלה יביאך אלקים במשפט". **שואלים חכמים:** איך זה שבהתחלה הוא אומר שישמח בילדותו ואחר כך אומר שאלקים יביא אותו במשפט? איזו עצה זו, שאומרים לך, בא ותעשה חיים ולבסוף...תכנס לגיהנם? ואת זה אומר החכם מכל אדם? אלא שאת החלק הראשון אומר יצר הרע. את החלק האחרון אומר יצר הטוב. ויש מי שמפרש שאת שתי האמירות אומר יצר הרע וזה הפירוש שמתאים למקרה שלך...

היצר הרע אומר לך בהתחלה, תשמח, תלך תעשה 'כיף', בשביל מה ללמוד? בשביל מה לשמור מצוות?...מה יצא לך מזה? ובמיוחד אם ראית כמה דברים שלא נראו לך וכמה אנשים שלא מתאימים לך. צא מזה ותלך לאן שאני מוביל אותך...ואחר כך הוא אומר לך שאין כבר דרך חזרה.

משל למלך ששלח את השר שלו למלך אחר למסור לו מכתב ובתוך שבוע ימים לחזור עם תשובה. "אני נותן לך עכשיו את הטבעת שלי עם החותם שלי שיסייע לך בכל מקום שתלך, בדרכך אל אותו המלך, לא יעכבו אותך. כך תוכל לחזור במהירות עם התשובה". אותו השר, עשה חשבון מה המהלך אל אותו מלך, הלוך וחזור, יצא לו בחשבונו חמשה ימים. אמר לעצמו כי נותרו לו יומיים מיותרים כדי להגיע בזמן כציווי המלך בתוך שבוע והחליט לנצל אותם לבילוי. **הגיע לפונדק הראשון ושאל:** "יש בירה? יש סטייקים"? **אמרו לו:** "כן". בילה ונרדם שכור. בבקר השכימו אותו **והוא שואל עצמו:** "היכן אני"? **אמרו לו:** "בפונדק". **אמר:** "יופי, יש בירה, יש בשר"? כך עבר עוד יום. כשקם למחרת שוב חוזר על עצמו הספור: "יש בירה? יש סטייקים"? ושוב נזרק... **ביום הרביעי שואלים אותו:** "על חשבון מי אתה שוהה כאן"? **אמר להם:** "המלך שלח אותי"!. פתאם, כשאמר המלך, נזכר שזמנו קצוב. **שאל:** "איזה יום היום"? **אמרו לו:** "רביעי". **נבהל ואמר לעצמו:** "עכשיו אני לא אוכל להגיע בזמן שנותר למלך ההוא וגם לחזור בחזרה". ואז החליט: "אתם יודעים מה? - תביאו בירות, תביאו בשר, אין ברירה אלא להמשיך עד הסוף".

זה מה שעושה יצר הרע. **הוא אומר לך:** "אני אקח אותך, אשחרר אותך מכל דבר. הוא מוציא אותך, אחר כך מביא לך יסורי מצפון **ואז הוא אומר לך:** "מה, החלטת לחזור בתשובה? אתה חושב שיש לך כח לזה? תעזוב! תמשיך עד הסוף"!.

זה בעצם מה שעושה יצר הרע. הוא מכביד את לבו של האדם, שלא יהיה לו כח. תחשוב על זה. אם אתה היית עושה מה שאני עשיתי ליצר הרע שלי, בגיל 24, היית מצליח. אני פשוט החלטתי להתנקם בו. הוא לקח לי 24 שנים מהחיים ואני החלטתי ללמד אותו לקח. כך החלטתי, מתוך נקמה בו, ללכת ולפרסם את שם ה' בכל העולם כולו. **אמרתי לו:** "אני יום אחד לא אנוח ואפרסם את שמו הגדול בכל מקום ומקום".

"אם אתה רוצה, אני מוכן לארח אותך, להפגש איתך, לשלוח לך חומר וללמד אותך איך מתנקמים כך ביצר הרע".

ירון: "תודה, הרב".

הרב: "אני מאמין שהנשמה שלך היא כנה. ראיתי כל מלה ומלה במכתב שלך היכן היא מונחת. הכנות זה הדבר החשוב ביותר והיא באה מתוך... אל תתן למשקעים שכבר רובצים עליך לשבור אותך. יש מספיק אוהבים שיהיו מוכנים לתת לך יד ולעזור לך לצאת מזה. יש מסכנים שאין להם מי שיעשה את זה, אבל לך יש כאלה שמוכנים לעזור. אני, למשל, מוכן לעזור לך אישית בכל דבר שתרצה. אני מציע את עזרתי ופנוי לזה שתבקש. אני מוכן לארח אותך בשבת. אני מוכן, אם תרצה, שתבוא איתי לסופשבוע של ארגון שופר. תרצה ללכת לסמינר אני אשתדל לעזור לך. רק אל תרים ידים".

ירון בקול נשבר: "תודה"...

הרב: "אני אשמע ממך"?

ירון: "כן"...

הרב: "שיהיה לך בהצלחה".

ירון נשנק מדמעות: "תודה הרב, תודה"...

במכתב שכתב לפני שבוע כתב ירון מנבכי לבו:

"מציאות הכפירה היתה ועודנה גדולה עלי. התפללתי שוב ושוב לנס, לאיזה משהו בלתי יאמן שיקרה לי כדי לשבור את המציאות הזאת. אבל דבר לא קרה. עולם כמנהגו נוהג... הזמן קצר מאד, אני יודע. אני מתקרב אל נקודת האל-חזור. הנקודה בה אני יודע שכבר לעולם לא אגשים את כחותי עליה ואשאר קבור במציאות הכפירה בה אני חי... אני אלמד לחיות עם זה. אבל לעולם לא אלמד לאהוב את זה. אולי זה עונשי כי חטאתי בגאוה לבורא עולם. חטאתי לך ולאוחזים באמונה תמימה. ואולי בעיקר חטאתי לעצמי... אני מבקש את סליחתך ומרשה לעצמי, בנסיון אחרון לחזור, לבקש ממך שתבקש עלי רחמים. ואולי שמים יקבלו את תפילתי".

בתום השיחה נראה כי הוא עומד להחלץ מהמיצר שהוא נקלע אליו ולפני שיגיע ל'נקודת אל חזור' שהוא כל כך פוחד ממנה. כי"ר

'ארבע כנפות' גליון מס' 142

פצצת לייזר מונחת

מהי מידת השמחה? וכמה יש מן העצב כשמגיע אדם ל"עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"? ברור שמדובר במדה האמצעית של שניהם והביסום מטשטש את הגבולות שביניהם. כל אחד מהם חוצה ונכנס לתחומי נגודו.

ומה עם מי שבכל ימות השנה סובל ממעבר קצוני וחד מקצה העצב לקצה השמחה ולהיפך? בסגה הרפואית זוהי תסמונת שאין לה תקנה והלוקה בה תלוי כל ימי חייו בתרופות המאזנות את נפשו ומסייעת לו להצמיד את השמחה אל העצב. הן יוצרות אצלו גשר צר ומלאכותי למשק רגשי בין השנים.

טובי, סטודנט יהודי באוניברסיטת מרילנד היוקרתית בארה"ב, סבל מהלקוי הנפשי הקשה הזה והיה צמוד בגללו לתרופות משחר ילדותו ועד לעצם הימים האלה. לקראת פורים זה, התאזנו אצלו התוגה והשמחה. הם חזרו לדור יחד זה לצד זה ובפורים כבר ישמשו בערבוביה "עד דלא ידע".

הרב לייזר ברוידא, המספר לנו את הספור המופלא המתפרסם כאן גם רשם אותו לזכותו. "עבורי זו סגירת מעגל. כנראה שהייתי צריך שהתקון שלי יעבור גם דרך אוניברסיטת מרילנד, שאני עצמי ביליתי בה חלק חשוב מחיי בלמודי הסמכה בתחום החקלאות, עד שהגעתי להכרה בבורא עולם ולהבנה כי בזבזתי חלק חשוב מחיי בהבלי עולם ובלמודים מיותרים שאין בהם כל תועלת".

הוא עצמו עבר כור היתוך לא שגרתי. אביו היה ראש מפעל ה'בונדס' בושינגטון, ציוני מרחוק וידידם הקרוב של מנהיגי מדינת ישראל ובעיקר גולדה מאיר ויצחק רבין. בצעירותו, בימי מלחמת העולם השניה, היה האבא טייס ביחידת מטוסי קרב. התלאות הרבות שעברו משפחות הוריו, מתי ההרבה הושמדו בהשמדה הגדולה ומתי המעט שנותרו בחיים עברו מסע הצלב אנטישמי מה ששמר אצל ההורים את הנחישות היהודית מתוך תקוה לנקום פעם, אך לא ניתב אותה לנתיבים המקוריים, אל השרשים הנכונים. "הם גידלו אותי במושבה היהודית בוושינגטון להיות יהודי גאה, אבל במושגים שלהם יהודי גאה הוא... קאובוי שנולד להורים יהודים" - מספר לנו הרב אליעזר ברוידא, או ברודי בהגייה האמריקאית. "הייתי ילד חולני, אבל אבא חישל אותי במסעות ביערות ותמיד אמר לי שהמטרה היא שאגיע לארץ ישראל בריא וחסון כדי שאוכל לשרת את עמי ולהבטיח ששוב השואה הנוראה הזו לא תחזור על עצמה. לעולם לא עוד".

4 שנים למד לייזר באוניברסיטת מרילנד, שאליה חזר בימים אלה בהתרחשות שהיא כהגדרתו 'סגירת מעגל'. הוא סיים בה את מגמת החקלאות בהצטיינות, כיאה למי שמיועד להיות 'קאובוי' יהודי גאה בארץ ישראל. משהשלים את למודיו, שלחו אביו לארץ, היישר לקבוץ 'שדה בקר' וגם דאג שדוד בן גוריון יקרב אותו ויפרוש עליו את חסותו. "אני מתאר לעצמי שהוא היה מתהפך בקברו אם היה רואה אותי היום, עם הזקן, הפאות והכיפה הגדולה" - אומר הרב ברוידא. בקבוץ 'שדה בקר' גם הקים את ביתו הראשון ונולדו ילדיו.

לא עברו ימים רבים עד שלייזר גילה שה'קאובוי' שלקראתו אולף על ידי אביו, אינו תפקיד נחות בארץ ישראל ולא דרכו יתגשמו חלומותיו. הוא ויתר על הרעיון וביום בהיר, ללא שאיש קרא לו, התיצב בלשכת גיוס והכריז: "אני כאן, קחו אותו למשימות הכי לא שגרתיות". הציעו לו 'גולני' והוא דחה. 'סיירת שקד' ודחה. רצה את ה'טופ', להיות משהו מקביל ל...'קאובוי צבאי'. לבסוף יצרו לו מסגרת מיוחדת והוא סופח ל'סיירת מטכ"ל' אך למעשה פעל בשרות 'המוסד' כיאה לצעיר אתלטי אמריקני, דובר שפות ובנו של ראש ה'בונדס' בושינגטון...

הוא הציל יהודים מטהרן כשחומייני עלה לשלטון, סייע להקים את צבאו של המייג'ור חדד בדרום לבנון ומילא עוד שורה של תפקידים הרואיים בשרות המדינה שהשתיקה עדין יפה להם. חברים מספרים כי במבצע 'אנטבה' הגיע כ'אגרונום' מקניה לאנטבה ועמו כלב שלפתע נשמט מידו והחל בורח למסלול נמל התעופה. תוך כדי ריצתו אחרי הכלב צילם את נמל התעופה במצלמה נסתרת והצלומים שהעביר שמשו את הכחות הישראלים שנחתו שם בדיוק מושלם. אם נכונים הדברים או לא, לא מוכן הרב אליעזר ברוידא לומר גם היום, אבל ברור שהם היו יכולים להיות נכונים, על פי מעללי האיש וגם אז לא היו הם שיא תעוזתו.

השינוי הגדול בחייו התרחש במלחמת לבנון. הוא התנדב להכנס לדמשק, אבל ברגע האחרון באה הוראת בטול. רפול הטיס אותו, יחד עם קבוצה קטנה של 11 ציידי טנקים, מטובי הלוחמים של סיירת מטכ"ל לבירות. המשימה היתה חדירה לחצר השגרירות הרוסית, שם זוהו הסוללות המאיימות על ישראל. בתכנון המבצע הזה היו מעורבים אריאל שרון, רפול, אהוד ברק ומספר קצינים בכירים נוספים שהוא מכיר כל אחד מהם באופן אישי. היום במבט לאחור הוא אומר כי הוא עלול היה לקפח במבצע הזה את חייו, שכן לא היה לו שום סכוי להצליח, אבל הוא זה שהציל את נפשו והביא את עצמו למה שהוא היום. "בעצם יום השבת הטיסו אותנו לבירות כדי שנבצע את המשימה. זו הפעם הראשונה שהתוכחתי. נסיתי לשכנע שאין לנו סכוי לצאת משם חיים, אך המפקד, שלא אזכיר את שמו המוכר לכל, כי לדעתי עדין לא הגיעה השעה, עמד על שלו כאילו חיבים לשלם למישהו את מחיר חיי טובי החיילים ורק כדי להוכיח לו שאינו צודק בהערכותיו. אפילו לא הסכימו שנבצע

הרב אליעזר ברוידא עם הרב אמנון יצחק

את הפעולה בלילה, רק לאור יום. לי היה ברור שמישהו הפקיר את חיי הצעיר היהודי שהגיע מווישנגטון יחד עם חייהם של 11 הלוחמים הנוספים ואיני יודע למה. מיהו המישהו הזה? - יותר לא אפרט. אין לכך כל משמעות משום שהאיש כבר אינו יכול לחזור על המעשה הזה בשנית"... - הוא זורק רמז ומשתתק.

במרכז בירות פתחו להם שלחן, שמו לפניהם פסטרמות, סלטים ממתקים ומעדנים שאינם מצויים בעצומה של מלחמה. "הרגשתי שנותנים לי את ה'סעודה האחרונה'. נשלחנו!. הפעולה התבצעה בשתוף לוחמים מהשייטת, שאגפו מכיון הים.

זה היה נורא. אחרי המולת הקרב מצאתי את עצמי לצד הרוג אחד ו-31 פצועים. ופתאם שקט. לא ידעתי היכן אני. פתאם מצאתי את עצמי מדבר עם אלקים, שמעולם לא בטחתי בו ואומר לו, כאילו עמד לידי: "רק תוציא אותי מהתופת הזו, כדי שאראה עוד את הורי וגופתי לא תושלך לתוך איזה ביוב בפאתי בירות ואיש לא ידע מה קרה לי". לא ידעתי להתפלל ובקשתי כך בלשון אדם. שמעתי כאילו מישהו עונה לי ואומר 'אליעזר רפאל', כך בשמי המלא, אני אוציא אותך מכאן. פרצתי בבכי והשבתי 'אבא, מרגע זה החיים שלי הם שלך ובידך"...

"איך הגיעו מעלי המטוסים ואיך שני הנגמ"שים שאספו אותי איני יכול להסביר. נס!. בחמש דקות הם פלסו להם דרך לא דרך, מרחק שרץ בעל כושר כמוני גומע אותו בעשרים דקות, לעבר ארמון הנשיאות בבירות ומשם לנמל התעופה בבירות. לא היה מופתע יותר מרפול, שראה אותי שנותרתי בחיים... חוץ ממני כמובן".

"אבא מרגע זה החיים שלי הם שלך ובידך" - הבטחתי לבורא עולם ומאותו רגע גם קיימתי". הוא השיל את 'תחפושת הקאובוי' מעליו, הוריד את 'מדי הלוחם' הצטרף כתלמיד מן המנין לישיבות לבעלי תשובה. "הרב אמנון יצחק הוא מאז המודל שלי". הוא עבר מסלול הוראה לבעלי תשובה, הוסמך על ידי גדולי הרבנים ובהם הגר"מ הלברשטאם זצ"ל הגז"נ גולדברג וגדולי תורה נוספים, מילא תפקיד של רב כלא וצירף 'שבי פשע' בכל מובני המונח הזה, לדרך האמת. מזה 10 שנים הוא משמש כ'משמשו' ואיש סודו בחכמות הלמוד, של אחד מחשובי האדמ"ורים ומפיץ את מעיינות התורה בדרכים שאינן שגרתיות, בהצלחה רבה.

בין שאר היוזמות המיוחדות שלו עומד הרב אליעזר ברוידא מאחורי האתר 'לייזר בימ'ס' ובתרגום לעברית - 'קרני לייזר'. לישראלים הוא פחות מוכר, אבל בין דוברי האנגלית היהודיים, הוא אולי האתר היהודי הנצפה ביותר, מקצועי ומושקע כמו שרק הדבקות שבו יכולה להגיע אליהם. הוא משלב בו עניני שעה, עם אמונה, נוגע במקומות הנכונים, משתמש בחומרים מובחרים, יודע להתחבר בלא להשאיר פתח להתנתקות.

הרב אליעזר ברוידא: "אני נעזר הרבה מאד בקלטות ובהרצאות של הרב אמנון יצחק. אני מאמין שמה שהתאים לי יכול להתאים לאלה שאני פונה אליהם. אני גם בוחר את העתוי הנכון ומשלב את ההרצאות, בעיקר עם התרגום לאנגלית, בין החומרים, בהתאמה מיוחדת. כך העלתי לפני חדשים באתר את אחת הקלטות שבה מוכיח הרב אמנון יצחק, בהוכחה הגיונית ובשלבים, כי יש בורא לעולם. בחרתי להעלות את הקלטת בסוף שבוע, שהיה יום פגרה אמריקאי מהסוג שאין לו אפיונים מיוחדים ושכל 'אמריקאי משועמם' מחפש למלא אותו בתוכן.

מסתבר שקלעתי.

באוניברסיטת מרילנד, שכזכור גם אני למדתי בה, ישבו שלשה סטודנטים, ב"מקרה" יהודים, בחדרם שבמעונות וחפשו באינטרנט...משחקי לייזר. תוך כדי חפוש, נכנסו לאתר 'קרני לייזר' וחשבו שהנה גלו משחק חדש שלא הכירו. הסקרנות שלהם עוד גברה, כשגילו ששני יהודים עם פאות, האחד שחום עור והאחד לבן, מקשטים את עמוד הכניסה ל'משחק' וסברו כי מדובר כאן בשני 'שחקנים' מעניינים במיוחד. הם המשיכו ללחוץ על המקשים, הגיעו להרצאה של הרב אמנון יצחק ועד שגילו שלא מדובר במשחק לייזר כבר היו מרותקים עד שכל משחק חייהם השתנה.

אחד מהשלשה הוא טובי, או טוביה בשמו העברי שמנהל איתי את שיחות הנפש היום. תמיד הוא חי על כדורים. הוא סבל מסינדרום הקצוניות בין שמחה לעצבות. הרופאים לא נתנו לו סכוי לצאת מזה. הוריו כבר התיאשו מן המצב והשלימו עם העובדה שלעולם לא ינשא ולא יקים בית. לפתע, בתוך חדשים, הכל התאזן אצלו. מאז שהוא צופה בקלטות הוא אינו נזקק עוד לתרופות והרופאים אינם מבינים כיצד הגיע לשלוה הזו. גם הוריו עומדים איתי בקשר ושאלו אותי איך זה יתכן, שרופאים לא הצליחו לעשות בכח התרופות את מה שהרב אמנון יצחק, הצליח לעשות בכח המלים? כתבתי להם שפסיכיאטרים ופסכולוגים לא מבינים דבר. הכל דמיונות. התסמונות האלה הן לא גופניות, הם נובעות מהנשמה. הם בטוי של תת תזונה רוחנית. רגשות הם ענין של נשמה בלבד. רק חבור אליה יכול לרפא ליקוי בהן וכל נסיון אחר אינו אלא בבחינת לתת סוכר בתוך...מיכל דלק".

שלשת הסטודנטים מאוניברסיטת מרילנד כיום מניחים תפילין, שומרים שבת וממשיכים להתחזק באמונה בעזרת קלטות של הרב אמנון יצחק ובהדרכתו של הרב אליעזר ברוידא. טוביה הפסיק לטול כדורים ובפורים הקרוב כשירבה בשמחה, לא יהיה זה עוד בצורה קוטבית שתעביר אותו לשיא העצב.

הרב אליעזר ברוידא: "אני בטוח שהקב"ה זימן לי את המקרה המיוחד הזה דרך אוניברסיטת מרילנד כדי לאותת לי שבאה תקנה לנפשי גם על בזבוז הימים ההם. אולי זה עוד היה חסר לי"...

'ארבע כנפות' גליון מס' 143

לייזר ברוידא כחייל לוחם במלחמת לבנון הראשונה

למוד בחברותא עם 'יהודי משיחי'
כדי להשיבו לביתו החסידי

ההרצאות של הרב אמנון יצחק במבשרת ציון היו תמיד חויה אנושית מיוחדת. מרקם שונה של משתתפים, מפתיעים, מעוררי ענין ומסקרנים בשאלותיהם ובאתגרים שהם מציבים בפני הרב והתוצאה גם היא סוחפת יותר ומרשימה. כזו היתה גם ההרצאה האחרונה שנערכה שם לפני ימים אחדים בהשתתפות מאות איש. איש לא יכול היה להעריך מראש את שיתרחש בה.

באולם, קם צעיר ובידו לא פחות מאשר...'הברית החדשה'. הוא מציג עצמו כמי שלמד בישיבה של אחת מהחסידויות הגדולות והמוערכות בישראל, עד ש...נפל, לא עלינו, ברשתה של הנצרות. היום הוא אחד מראשי כת ה'משיחיים' והכל, לדבריו, משום שלא מצא תשובה למה שהוא רואה בו סתירה בין שני פסוקים ב'תורת היהודים'. משתתפי ההרצאה הוכו בהלם.

הצעיר: "אני שבע שנים בנצרות. אני בא ממשפחה חרדית. הכל קרה בגלל שאלה, שהישיבה שבה למדתי ענו לי בתשובה המתחמקת "לא שואלים שאלות על אלקים". השאלה שלי היתה: שבפרק כ"ד בספר שמות פסוק י' נאמר כי ראו את אלוקי ישראל ואילו בפרק לג' פסוק יט' וכ' נאמר כי לא ניתן לראות את פניו וכי האדם לא יוכל לראות אותו ולהשאר חי. איך בני ישראל ראו את ה' ולמשה הוא אומר שלא יוכל לראותו?

הרב: "תחזור עכשיו שוב על הפסוק הראשון"...

הצעיר חוזר על הפסוק באזני כל המשתתפים הדרוכים.

הרב: "שמעת פעם על המושג 'מראות אלקים' "?

הצעיר מפגין ידע ומשיב כי הוא מכיר את המושג מספר יחזקאל ואף... כתב פירוש עליו בדרך הנצרות.

הרב: "מה שכתוב שבני ישראל ראו זה 'מראות אלקים' בדרך הנבואה והם חטאו שהסתכלו במה שאסור היה להם להסתכל. אבל משה רבנו בקש לדעת ולראות את עצם ה' יתברך ועל זה השיב לו הקב"ה כי זה בלתי אפשרי (רבינו בחיי על שמות פרק לג פסוק יג) . הוא רצה לדעת את דרכי ה' ואת הנהגתו במאה אחוז. זה בלתי אפשרי כשאדם חי. לאחר המיתה, כשהוא מופשט מהגוף לחלוטין אדם יכול לראות, להבין ולהשכיל הכל. אלו שני דברים שונים לחלוטין, אצל בני ישראל - 'מראות אלקים' ואצל משה רבנו מדובר בעצמיותו של הקב"ה. זה החלוק בין שניהם. הוא פשוט להבנה. אני מתפלא עליך, אם קראת ביחזקאל ב'מעשה מרכבה' ואפילו הצלחת לכתוב, מה שאתה מכנה 'פירוש', לא עברת לפני זה על כל המפרשים שמסבירים את החלוק בין שני הפסוקים האלה שאתה ראית בהם סתירה כביכול"?

הצעיר: "על המפרשים עברתי, אבל לא מצאתי חלוק בין הפסוקים האלה"...

הרב: "ואם אני לומד אתך את המפרשים ומוכיח לך את ההבדלים שבין הפסוקים אתה זונח את הדרך שבה בחרת, לדבריך, משום שלא ניתנה לך תשובה ל'סתירה' המדומה שלך"?

הצעיר: "לזנוח את הדרך החדשה זה מאד קשה"...

הרב: "למה? יש לך מעמד שם"?

הצעיר: "זה לא הענין של המעמד. לא חפשתי מעמד"...

הרב: "אמרת שאתה מחפש את האמת ובגלל שלא קבלת אותה הלכת לדרך הזו".

הצעיר: "אני את האמת לא קבלתי ביהדות"...

הרב: "ובנצרות גילית אותה"?

הצעיר: "בנצרות לפחות קבלתי דברים שאני יכול להאחז בהם"...

הרב: "לא קבלת את ה'אמת' אלא, את מה שנוח לך לקבל".

הצעיר: "לא. האמת של הנצרות היא לאהוב כל אדם באשר הוא. זה גם רצונו של ה' "..

הרב: "כן?... איפה זה כתוב"?

הצעיר משיב בצעקה ובקול כעוס: "את האדם צריך לאהוב גם אם מעשיו לא אוהבים"...

הרב: "אם אתה מרים את קולך סימן שתשובתך חלשה. אין צורך להרים את הקול. אני כאן ושומע ורוצה לשמוע איפה כתוב שצריך לאהוב כל אדם"?

הצעיר מעלעל בספר שהביא עמו. שקט מתוח באולם.

הרב: "אתה לא צריך לחפש, אני אומר לך, על פה, את מה שאתה מחפש".

הצעיר: "אבל אני רוצה לפתוח את ה'ברית החדשה' "...

הרב בצחוק גדול: "הבנתי...אבל אתה אמרת שמדובר ב'ציווי אלוקי' ".

הצעיר: "זה ציווי אלוקי"...(עפ"ל)

הרב: "מי כתב את ה'ברית החדשה' "?

הצעיר: "את ה'ברית החדשה' כתבו שליחים"..

הרב: "אז לא הקב"ה כתב אותה"...

הקהל בהרצאה במבשרת ציון

הצעיר: "הם כתבו את זה בשם ה' "...

הרב: "כל אחד יכול לכתוב בשם ה'? העתון הזה (מצביע על 'ארבע כנפות') כותב בראש הדף בס"ד, אז כל מה שמופיע בו הוא בשם ה'? הוא אמר למי שכתב לכתוב?. רק במעמד הר סיני נתנה תורה מה' לא שאחרי 2000 שנה יבואו 'שליחים' ויגידו שהם כותבים עכשיו את מה שאמר להם ה' לכתוב"...

הצעיר: "לפי מה שאתה אומר, אז אולי גם מה שהנביאים כתבו לא נכון. ובכלל בהר סיני נתנו רק את עשרת הדברות, אז אולי כל מה שנכתב בתורה גם הוא לא נכון"?

הרב: "אני אסביר לך. נכון שבסיני נתנו רק עשרת הדברות, אבל הם כוללות הכל. הרמב"ן אומר שהם רק השרשים שהכל נמשך מהם. שמשה רבנו עלה למעלה, אין מי שחולק! שהוא ירד למטה, אין מי שחולק! שה' נגלה לעיני ישראל אין חולק! שה' מינה אותו להיות הנביא שלו אין חולק! שהוא אמר שאין כמו משה בכל ביתו נאמן, אין חולק! הקב"ה העיד עליו שהוא שליחו, ה' נתן תורה ומשה באר אותה. אחרי זה היה מינוי של יהושע והוא המשיך. מה שמסר יהושע היה ודאי אמת וכן הלאה אחרי כן. נכון שגם היו נביאים אבל הם התבססו על התורה שבודאי נתנה!. באה ה'ברית החדשה', יעני והמציאה דברים חדשים. למה היא קוראת לעצמה 'ברית חדשה'? למה לא שם חדש, 'היצ'קו' למשל?

הקהל מגחך לראשונה, משתחרר מהמתח.

הרב: "כי ה'טענה' היחידה שהיתה להם להאחז בה היתה שה'ברית הישנה' בין הקב"ה לעם ישראל הופרה כיון שהם... חטאו לה'. הם טענו כי הקב"ה עזב את היהודים בחר לדבר עם מישהו אחר שקוראים לו את ראשי התיבות של ימח שמו וזכרו. על פי המצאתם הוא נתן לו את מה שנתן ואז באו שליחים אחרי 200 שנה, הם לא שמעו שום דבר, לא ראו ולא ידעו, רק כתבו את מה שכתבו ובנוסחים שונים. ה'ברית החדשה', אני אומר שכולם ישמעו היא בנוסחים שונים".

הצעיר שומע את קלונו ומנסה להבליג אבל הרב ממשיך בדבריו.

הרב: "אם הקב"ה רצה להחליף את עם ישראל באומה אחרת, היה צריך לעשות עוד פעם מעמד כמו מעמד הר סיני"...

הצעיר כבר אינו יכול ומתפרץ: "חס וחלילה. הם לא אומרים את זה. (בכעס) אולי ה'קתולים' טוענים את זה. אני לא קתולי. אני לא מדבר עליהם, אלא על המשיחיים"...

הרב מוסיף להרגיז אותו : "אמרתי לך שאין צורך לצעוק... (בלגלוג) כלומר, לא מדובר על הנוצרים אלא על ה'משיחיים'... כמה כאלה יש? כולם משיחים? כולם 'יהודים' משיחים' "?

הצעיר: "לא כולם יהודים".

הרב בזלזול: "אבל הם כולם 'משיח' "...

הצעיר: "כולם משיחים"...

הרב: "אם כולם משיחים, אז מי יגאל אתכם"?...

הקהל פורץ בצחוק.

הצעיר: "כולם מאמינים ב'משיח' טיש"ו".

הרב מגחך: "הבנתי. זה שמת"?

הצעיר: "הוא לא מת, הוא חי"...

הרב: "איפה הוא, אני רוצה להפגש איתו"...

הצעיר: "הוא למעלה"...

הרב: "אה, למעלה...יש הרבה למעלה...אתמול, על פי הרשימות של 'חברה קדישא' גם הלכו הרבה למעלה"...

הקהל מאבד סבלנות מול דבקותו של הצעיר בהבליו ומבקש להתפרץ בדברים

הרב מרגיע אותו וממשיך: "כל אחד יכול להמציא מה שהוא רוצה. אני יכול להמציא עכשיו את דת ה'טנדו'. אני אעשה אותה יותר יפה מהנצרות, לא רק 'אהבה' ו'שלום'. אני אעשה אותה גם עם...כסף. אני אחלק, על פי הדת החדשה שלי גם כסף"...

הצעיר: "בשביל מה צריך כסף"?

הרב: "אתה לא צריך, אבל יש הרבה שצריכים. אם אני אעשה כאן הצבעה תראה שכולם ירימו את האצבעות... אם מחלקים כסף, חבל על הזמן, זו תהיה הדת הפופולרית ביותר שתקנה את כולם... מה עושה ה'מסיון'? – הוא קונה אנשים בכסף"...

הצעיר מתפרץ: "זה לא נכון...זה שקר"...

הרב בקול שלו: "אה זה שקר...הם לא משלמים כסף"?

הצעיר: "לא, הם לא משלמים ואני יכול להוכיח את זה"...

הרב: "איך אתה יכול להוכיח"?

הצעיר: "כי אני הלכתי אליהם לא בגלל הכסף"..

הרב: "הבנתי. אתה לא קבלת כסף... אבל הם לא באים לבתים של נזקקים, מציעים עזרה ואפילו שלחו משפחות ל"שיקום" בצרפת חנם"?

הצעיר: "אלה הקתולים...הם לא שמים לב למה שהם עושים"...

הרב: "הבנתי..(בזלזול) הם פויה"!...

הקהל צוחק...

הרב: "תראה, אני רואה אותך ואני רוצה לעזור לך. אני מוכן ללמוד אתך את הפסוקים שהיה לך עליהם שאלה. אבל אני רוצה לעשות אתך הסכם שאם אני מוכיח לך שהפרושים שאני מביא לך הם הנכונים והמסתברים ואני אערער את היסודות שעליהם אתה מתבסס, אתה חוזר לחצר החסידית שבישיבה שלה למדת" (מזכיר את שם החסידות הגדולה).

הצעיר: "לא. אני לא חוזר לשם. אני רק למדתי שם אבל אני במקור משתייך לחסידות ידועה אחרת" (מזכיר את שם החסידות).

הרב: "אז תחזור לשם"?..

הצעיר: "אני אחשוב על זה"...

הרב: "אני גם מוכן להפגש ושתתחייב רק לחשוב. אז מתי אנחנו קובעים"?

הצעיר: "מתי שהרב רוצה ואני עושה זאת בשמחה"...

מחיאות כפים סוערות בקהל

הרב: "העוזר שלי יקח את הפרטים, אני יוצא להרצאה גדולה בשוויץ, המדינה עם סמל ה...צלב וכשאחזור נקבע. עד אז אתפלל עליך. איך השם"?

הצעיר: "אברהם...אברהם דב..."

הרב: "לכבודך וכדי שנעלה אותך על דרך הישר אנחנו נשמיע כאן לראשונה את השיר 'אברהם', על אברהם אבינו, שהוא ראשון בסדרת שירים שכתבתי, על האבות ודמויות ההוד היהודיות, על פי המדרשים ומקורות נוספים. את הלחן כתב אודי דאמרי, שגם מבצע אותו. אבא כזה, כמו אברהם שעל שמו נקראת אתה עוזב"??

ה"משיחי" מציג את שאלתו

נשבר הקרח השויצרי

מספרים על רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל, שנהג לבוא וליהנות לעתים קרובות ובדייקנות 'שויצרית', מהמראות המרהיבים ששוויץ מצטיינת בהם. כששאלוהו מדוע הוא נתאמץ כל כך ומסרב לותר על זוית כלשהי בנוף המדהים השיב: "אני פוחד שאבוא בפני בית דין של מעלה ושם ישאלוני 'ובפלאי הבריאה של שוייץ חזית? התחזקת מהם'? מה אשיב? 'היה לי קשה... היה רחוק'...על כן אני מקפיד לנסוע ולהתפעל בכל פעם מחדש - ממה רבו מעשיך ה' "

השלג, הלובן, הבוהק, ההשתקפות, הגלישות, מנהרות הקרח הכחולים, מפלי המים ואפילו מן הפרות נושאות הפעמונים, כל אלו אינם יכולים להותיר את המבקר ברחבי שוויץ שוה נפש, בודאי לא אם הוא בדרגתו של רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל. הם אמורים לעורר אצל כל בר דעת את השאלה מי ברא כל אלה? הרוגע, שנופים מדהימים אלה משרים, מושך גם להתעמקות בתשובה לשאלה הזו ואצל ברי נפש גם מביא להמחשת דברי הנביא על החטאים שילבינו כשלג. אבל כמה בני עליה מהסוג הזה באים לשוויץ ומצליחים לחוות את החויה הרגשית הזו?

הרב שלום וינמן ורעיתו משוויץ מאמינים שכל יהודי יכול. דוקא בשוויץ הקפואה, שלכאורה שום דבר לא אמור להתפס בה והכל מחליק בה, הם נטלו על עצמם משימה קשה לשבור את הקרח הנערם בלבם של היהודים. הם פועלים בעיקר בקרב הישראלים הרבים שאמצו את כללי הטבע הטבועים במקום גם לחייהם האישיים, גולשים אל תהומות ויהדותם נקברת מתחת למפולות השלג. בני הזוג וינמן וחבורה גדולה של יהודים מקומיים המסייעים להם, פועלים בלהט שאפילו הכפור השוויצרי אינו יכול לעמוד מולו כדי שלא להותיר אף אחד מהם מתחת לאפס.

הרב שלום וינמן: "אין כפר ועיירה ציורית בכל חלקי שוויץ שאין בו יהודי וישראלי. פעם היינו מחפשים אותם כמו עם 'פינצטה' אחד אחד, מזהים אותם בעיקר על פי שמותיהם וקושרים אותם ליהדות. לחלקם הגענו, לדאבוננו, אחרי שכבר נטמעו. היום יש לנו קשר עם מאות מהם וחבר מביא חבר. הם מקבלים מאתנו חומר יהודי בקביעות, בעיקר קלטות של הרב אמנון יצחק ומי שמכיר את החזר האור של השלג השוויצרי הבוהק רק הוא יבין כמה אכותי ונקי הוא החזר האור שאנו מקבלים מהאנשים האלה".

פעמים ניצל הרב וינמן את בקוריו של הרב אמנון יצחק בשוויץ כדי לארגן הרצאות למתקרבים שאסף סביבו. ההצלחה היתה מעל למשוער. היא שכנעה אותו שרבי שמשון רפאל הירש זצ"ל לא מיצה את ההתרשמות מכל פלאי הבריאה החבויים בשוייץ. הוא השתכנע שהרצאה גדולה של הרב אמנון יצחק באולם 'שיצן האוס' המפואר שבצירך עשויה לגלות חזיון נדיר שעין עדין לא חזתה בו - יהודים וישראלים שגלשו במורדות ההרים המושלגים נמשכים חזרה בכח משיכה עליון אל פסגות הלובן המטוהרים. היה מי שאמר שהיומרה גדולה מדי, היה מי שטען שעדין מוקדם, היה מי שהזהיר שכשלון עלול למחוק את כל מה שכבר הושג ולהופכו כאילו היה כתוב על השלג, אבל הוא התעקש ורשם עצמו בתולדות המדינה האגדית שבאזל היא בירתה, כמי שחזה שבצירך ניתן ליסד אי של יהדות בלב כל אחד מהמאות שהתרחקו ממנה עד להרצאה האדירה הזו של הרב אמנון יצחק.

ביום ובשעה היעודה התכנסו לאולם שבלב צירך כמה מאות יהודים, מחציתם יהודים ומחציתם ישראלים. איש לא האמין. כנס התעוררות ראשון על אדמת שוויץ לאוכלוסיה מעורבת, שברובה עדין אינה שומרת תורה ומצוות. הפקת ענק מושקעת, עם אמצעים טכנולוגיים, חזותיים שלא היתה מביישת שום סטנדרט שוויצרי מדוקדק ובכל זאת כשמדובר בהרצאת גדול המחזירים בתשובה בעולם היהודי, יש לארוע הזה ערך מוסף. אנשי הבטחון והצוות הטכני השוויצרי הרחב השתדלו, הרבה מעבר למאופקות הטבעית שלהם, שלא לתת בטוי לרחשיהם על היהודים השבים ליהדותם דוקא בלב צירך, אבל מראה פניהם הסגיר הכל.

"בשוייץ היפה" - **פותח הרב ואומר** - "יותר קל להבין שהעולם לא נברא מפצוצים, אלא על ידי הבורא יתברך"...

"באחת מההרצאות שלי קמה עתונאית אחת **וטענה** ש"האדם נברא מ...הקוף". (**צחוק ראשון בקהל**). **אמרתי לה:** "שלפי מה שמסתכלים, נראה שהיא צודקת"...(**צחוק מתגלגל**). **שאלתי אותה:** "אם היא באמת מאמינה בזה"? והיא **אמרה לי:** "כן"!. **שאלתי אותה:** "ואיך העולם נוצר"? "אבולוציה - פיצוצים" - היא **ענתה לי. אמרתי לה:** "אם אני אקח צבע שחור ומתחתיו אני אפרוש מפה לבנה. כמה פעמים אני אצטרך לזרוק את המברשת עם הצבע באויר כדי שהוא ירשום על המפה את האות א' במדויק בפעם אחת, מבלי ללכלך את המפה, כמו בדפוס". **היא חשבה וענתה:** ש"מליונים מליונים, מליונים של זריקות אני צריך לעשות כדי שאולי אצליח לכתוב פעם אחת את האות א' כמו שאני רוצה". **שאלתי אותה:** "את בטוחה"? היא **ענתה לי:** ש"זו ההסתברות". **אמרתי לה:** "עכשיו אני רוצה ליד האות א', ממש לידה, את האות מ' בבהירות ובלי שתפגע באלף. כמה פעמים אני אצטרך לזרוק את המברשת כדי שיצא מה שבקשתי"? **אמרה לי:** "טריליונים". **אמרתי לה:** "שהיא כנראה לא מבינה מה שאני מבקש: אני רוצה את האות מ' בלי למחוק את האלף"! היא **חשבה וענתה:** ש"אי אפשר"!. **למה?** כי המ' חייבת לצאת בפעם הראשונה, אחרת הנסיונות ימחקו את הא'... **אמרתי לה:** "נגיד שבפעם הראשונה נוצרה המ' ליד האלף, עכשיו אני רוצה את האות נ' ליד המ' זה יכול להיות"? **אמרה לי:** "לא. אף פעם לא"!. **אמרתי לה:** "תשמעי מה שאת בעצמך אומרת - אי אפשר שא' ו-מ' ו-נ' יהיו זה לצד זה באקראי, במקרה וא' - מ' - נ' - ו' - ו-ז' שהם חמש אותיות ויחדיו השם **אמנון**, יכול להיות שיווצר מפיצוצים? אז איך אני, אמנון, המורכב מביליונים של תאים יכול להיברא כך? כמו שאני: מ...פצוצים"??

התאוריה של אבולוציה, של קופים ופיצוצים, זה רק כדי שלא יצטרכו לא תפילין, לא ציצית, לא כסוי ראש ולא מצוות. זה כדי שיוכלו לחיות, כמו חיות. אבל אם בן אדם משתמש בשכלו, אפילו שאינו יודע עדין שום דבר, הוא יכול להגיע למסקנה שיש בורא לכל הברואים. הוא ברא את העולם, הוא נתן בהר סיני את התכנית כיצד לנהוג והוא מראה לנו, מאז מכות מצרים ועד היום שכוחו וגבורתו מלא עולם".

אחרי פתיחה מרוכזת להפשרת הלבבות העביר הרב אמנון יצחק את שרביט נהול ההרצאה לשואלי השאלות.

"מה הפתרון לבעיית נשואי התערובת"? - **הוא נשאל באחת משאלות החמום והשיב:** "הדבר הנורא הזה כבר הביא עלינו את השואה. אז, הבעיה היתה אפילו פחות חמורה מכפי שהיא

כיום ולמרות זאת היא גבתה מחיר חיים עצום מיהודי אירופה. כשאדם לא מחובר למקורות, לשרשים, לתורה הקדושה והוא חושב שבאנו רק לחיות כאן שבעים שנה ולא יודע שיש המשך, מטרה ותכלית לחיים והוא לא יודע באיזה מתנה הוא זכה מה', מה אכפת לו אם הוא מתחבר ליהודי, לגוי, הוא לא רואה הבדל ביניהם?!. הקב"ה הציע את התורה לכל העולם. אלינו הוא בא אחרונים. כל אומות העולם לא רצו לקבל את התורה. רק אנחנו אמרנו "נעשה ונשמע". התכלית של כל הבריאה נמסרה בידינו ואסור לנו להתערב באומות העולם. כל השפע שיורד לעולם הוא בזכות עם ישראל, גם כל הצרות והמלחמות בעולם הן בגלל עם ישראל. להם ניתנה התורה שעל פיה נברא העולם ובהתנהגות שאנחנו מתנהגים אנחנו קובעים את המצב שלנו ושל העולם כולו. כשהקדוש ברוך הוא אומר שלא לשאת בת אל נכר זה איסור חמור וכל מי שעובר עליו מחלל ברית קדש שלו שזהו עון גמור וחמור מאד. הוא מבזה את הקב"ה. כך גם יהודיה החיה עם גוי. זה קטרוג גדול על כולנו. יש דרך למנוע את ההתבוללות אם מכירים את היהדות לצבור הרחוק הזה. רבים מהיהודים שנחשפו לדיסקים שלנו עזבו את דרך הנכר והתקרבו ליהדות באהבה ובחיבה.

השואלת הבאה היא אם לשתי בנות. "האחת ירדה מהדרך וחיה עם גוי". היא מבקשת עבורה ברכה "שתחזור".

הרב: "מה השם שלה"?

האם באי נוחות: "יש לי בעיה עם השם. יש לבנות גם שמות ישראלים, אבל הן נקראות בשמות של גוים"?

הרב: "מה זה שמות גוים"?

האם: "האחת נקראת קרולין. בגלל שאני פה נתתי להם שם גוי...לצערי זה היה ככה".

הרב: "למה עשית את זה, להטעות את האויב? שלא ידעו שאתם יהודים"?

האם (לקול צחוק הקהל): "לא יודעת"...

הרב: "זה לא שם גוי, זה צרפתי אומרים לי...מי עם הגוי"?

האם: "הגדולה. השם שלה שונטק"..

הרב: "שונטק? בת"...

האם מפתיעה בשם עברי טהור: "אורלי... תחזיר לי אותה, רק את זה אני מבקשת"...

הרב: "ה' יזכה אותה שהיא תשנא את הגוי"...

האם קוטעת את ברכת הרב ב"אמן" רבתי.

הרב: "שתזרוק אותו עם שתי בעיטות".

האם כולה מרוגשת זועקת אמן וכל הקהל אחריה. "א מ ן".

אמא אחרת שגם היא משלמת את מחיר הגלות, "ארבה" לרב עוד לפני שההרצאה החלה. מזה תקופה שהיא נקרעת בין המעשה הבלתי אחראי שעשתה כשהחליטה לחיות עם נכרי ואף ילדה לו בן, לבין געגוע אל שרשיה היהודיים. שיחה אישית קצרה עם הרב והיא אינה מסתפקת בברכה, אלא מחליטה לעשות מעשה ולהכניס את בנה בן הארבע בבריתו של אברהם אבינו. עוד נשמה ניצלה מאבדון.

השואל הבא: "אני יהודי שהייתי נשוי ללא יהודיה ויש לי ממנה שלש בנות ובן... מה המעמד שלהם על פי התורה ואיך אני יכול לקרב אותם אלי? בורא עולם, הוא הרי של כל העולם ולא רק של היהודים"...

הרב: "הילדים שלך הם גוים. הקב"ה אמנם של כולם ולכן הגוים צריכים לשמור על שבע מצות בני נח ואם הם מקיימים אותן הם זוכים לחיי העולם הבא. איך מקרבים אותם אליך? - אתה צריך להתייעץ עם בית דין ותעשה מה שיגידו לך... אחר כך לקרב אותם זה כבר יותר קל... מהר, מותק, להתחתן עם יהודיה. אתה כבר באיחור ועושה עבירות. תפתח דף חדש ואמיתי. ה' יעזור לך שתצליח".

ושוב אמן בקול גדול.

השואל הבא פנה אל הרב ב...שויצרית (כך תורגמה שאלתו):

"אני גר שהצטרף ליהדות ושומר תורה ומצוות כבר מזה עשור. אני לומד ומתקרב מעת לעת יותר ויותר. אבל אני מתקשה להבין איך זה אנשים לומדים תורה בשמחה, אבל הם חיים ב...תככים ובמריבות עם קבוצות אחרות. למה הדבר הזה קיים כשהיהדות היא כל כך יפה"?

הרב: "לצערנו הרב אכן יש לפעמים מחלוקות בין קהילות. אם המחלוקות הן אמיתיות, על דרכים בעבודת השם, זה ליגיטימי. אבל, אם זה סתם בגלל מידות רעות, צריך לתקן את זה ומי שלומד תורה לשם שמים, התורה אמורה לתקן אותו. אם היא לא תקנה, סימן שהוא לא לומד לשם שמים והוא עלול להמשיך עם התככים האלה כל הזמן...התורה מסוגלת לתקן אדם רק בתנאי שהוא מוכן לתקן את עצמו".

הרב מסיים ב...'דנקה' (תודה) **והשואל משיב ב..'זאיי מאצליח'** (תצליח) **איש בשפת אחיו, בלי תככים וללא מחלוקות. הקהל מתמוגג.**

שואלת: "כבוד הרב, מה קורא אם שליח הצבור שלנו חוטא ומחטיא את הרבים? מה קורה עם התפילות שלנו"?

הרב: "שליח צבור שאינו הגון לא מעלים אותו להתפלל"...

האשה לבעלה היושב באולם: "אתה רואה"..

הבעל לוחש לה דבר מה ואז היא ממשיכה: "אבל אנחנו לא יכולים להחליף אותו מפני שהקהילה היא מאד קטנה...האם עדיף ללכת לבית הכנסת ולהתפלל, או שעדיף שלא ללכת בכלל"?

הרב: "מה סוג החטאים שהוא מחטיא בהם את הרבים"?

האשה: "חטאים פליליים ובין אדם לחברו".

רחש בקהל שכנראה יודע במי המדובר.

הרב: "מה זה פליליים"?

השואלת: "גרוע ביותר...גרוע ביותר".

הרב: "מה למשל"?

האשה: "מכירת סמים...כלי נשק"...

הרב: "או-ו-ו-ו. זה "שליח צבור" משהו משהו".

צחוק רם.

האשה: "כן, אנחנו יודעים. אבל מה עושים"?.

הרב: "מה כחו? הוא אוחז בתיבה ולא עוזב"?

האשה מרצינה: "יש לו כח מפני ש...אין לנו מי שיחליף אותו. הקהילה מאד קטנה ואין לנו גם רב".

הרב: "רק הוא יודע להתפלל"?

האשה: "אפשר להגיד שכן".

הרב: "איך את רוצה שיתפללו ביחידות בבית, אם הם לא יודעים להתפלל? כמה אתם בקהילה"?

השואלת: "חמישים ששים איש".

הרב: "זה המון. יש לכם כסף להביא מישהו מבחוץ".

האשה: "אנחנו מביאים רק בראש השנה מהארץ".

הרב: "ובכל השנה"?

האשה: "יש לנו בקושי מנין, פעם בחדש".

הרב: "אתם אורתודוקסים או רפורמים"?

האשה: "לא זה ולא זה...אנחנו באמצע"...

הרב בלגלוג: "באמצע, אה. עם סמים"...

האשה מצחקקת במבוכה. הקהל צוחק בקול רם והרב נשמע אומר: "קהילה של "מרחפים"...".

האשה: "איכשהו זה באמת כך"...

הרב, מחזיר את השיחה לתלם: "אם אתם רוצים באמת להקים קהילה יהודית אמיתית ואותנטית אין לכם ברירה אלא להשקיע משכורת למנהיג וחזן שיבוא, ינהיג את הקהילה ויעשה איתה את מה שצריך לעשות".

הדברים נקטעים על ידי גבר שהוא כנראה בן אותה קהילה המתאר: "המצב הוא שונה. הקהילה היא קטנה וכולם יודעים להתפלל. אלא שאנחנו לא יכולים לפטר את הבן אדם הזה".

הרב: "למה"?

האיש: "מפני שהוא נמצא בועד ובהנהלת הקהילה במעמד של מנהל בית כנסת. מה עושים"?

הרב: "תעשו בחירות חדשות".

האיש: "גם את זה ניסינו.. זה לא הלך".

הרב: "למה"?

האיש מסתיר יותר ממה שהוא מגלה: "יש לו כח".

הרב: "פיזי"?

האיש: "לא. השפעה".

הרב: "אם זה ממשיך ככה, כדאי לפתוח קהילה חלופית".

האיש: "זה רעיון! אבל מה עם התפילה. אנחנו רוצים שתתקבל".

הרב: "אתה יודע להתפלל"?

האיש: "יודע".

הרב: "אז תגש לתיבה ותתפלל ובתנאי שאתה לא כמוהו, כמובן. תפרשו מהמקום, תקחו לכם מקום אחר ותתחילו לנהל קהילה אחרת, אפילו באיזה בית... אבל חיבים להיות מחוברים לרב שיודע הלכות שיגיד לכם בדיוק מה לעשות".

האיש: "יש לנו רב שבא פעם ב...".

הרב: "מה זה פעם ב..."?..

האשה: "יש לנו רק חזן שמגיע במיוחד מהארץ לראש השנה וליום כפור. אבל אין לנו רב...".

הרב: "בקצור, אתם אוספים מצוות בכל השנה ובראש השנה מביאים מישהו שיעביר אותם למעלה וזה מספיק לכם עד שנה הבאה"...

הקהל מתגלגל מצחוק.

הרב: "תקשיבו. יש לי רעיון אדיר. תשמעו טוב. יש כאן את הרב החשוב הרב שלום וינמן. סביבו יש הרבה יהודים שמחפשים להתקרב לבורא. תפנו אליו. הוא יתן לכם הדרכה, יסביר לכם, כדי שתוכלו להגיע לתכלית שאתם מבקשים".

בני הקהילה מקבלים את ההצעה והקהל פורץ בתשואות. קהילה יהודית חדשה קמה בשוויץ.

ציציות לגברים וכסויי ראש לנשים, הם בדרך כלל שיאם של ההרצאות מהסוג הזה. גם כאן הם קפלו בתוכם ספורים אנושיים, של בני זוג שבקשו פרי בטן וקבלו על עצמם מצוות וכסוי ראש, צעירה חרדית עגונה, שעבור ברכה שתזכה להשתחרר מכבלי בעלה קבלה על עצמה לקשור עטרה לראשה על הפאה ועוד מקרים רבים הנוגעים ללב. אבל שיא השיאים, פסגת הרי השלג כולם, היתה השיחה עם האב הנמצא על סף שנת הששים שלו, אם תרצו; משל למדינת היהודים שגם היא נכנסת לשנת הששים שלה.

זה התחיל כסתם שיחה בין משתתף בהרצאה והרב אמנון יצחק, שאיש לא יכל להעריך לאן תתגלגל.

בן הששים: "יש כאן באולם הרבה אנשים צעירים. אני בעוד כמה חדשים, בעזרת ה', אהיה בן ששים ורק לפני כמה שבועות התחלתי להבין מה זה 'כיבוד אב ואם'. באותו יום ירדו לי, ממש, דמעות מהעינים. זו מצוה פשוטה, אבל מצוה קשה. הייתי רוצה שכבוד הרב יבהיר לנו, במלים רכות, גם לנו ההורים שמנסים לתת את הכי טוב לילדים, אבל לא תמיד על פי התורה והזמן עובר להם ומתעוררים מאוחר וגם לילדים, מהי מצות כיבוד אב ואם. וגם שיסביר מה הוא המשפט הזה "נער הייתי וגם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם". על איזה לחם מדובר רוחני, או גשמי? שנוכל לעשות את מצות 'כבוד אב ואם' בהתרגשות. לא סתם כמצות אנשים מלומדה".

הרב: "קודם, מה השם שלך"?

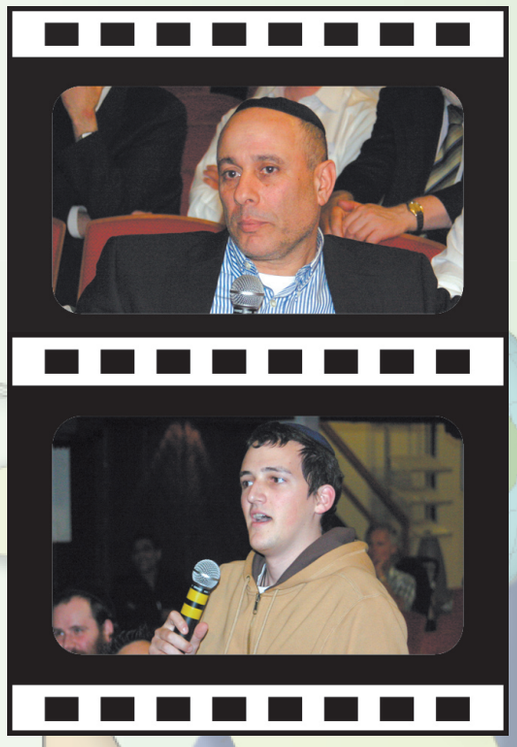

השואל: "יצחק בן חיים אריה".

הרב: "מתי התוודעת למצות 'כיבוד אב' ובעקבות מה"?

השואל: "בעקבות הסטוריה ארוכה של גידול ילדים שזה לא משהו פשוט וחוסר למוד תורה שמביא את האדם לאי הבנות".

הרב: "יש לך ילדים"?

השואל: "יש לי".

הרב: "הם חיים אתך"?

בן ששים: "חלק חיים פה וחלק בארץ".

הרב: "ויש לך קשר אתם"?

האיש: "פחות".

הרב: "מי לא מכבד את ההורים, הם? או שאתה לא כבדת את ההורים"?

השואל: "עם המודעות שנוצרה בי אני היום יודע שלא ידעתי לכבד את ההורים שלי"...

הרב: "והילדים שלך מכבדים אותך"?

האיש בתשובה מתחמקת: "בעזרת ה' ".

הרב: "כלומר לא כל כך"...

האיש שותק

הרב: "הבנתי. מצות כיבוד אב ואם היא מצוה גדולה מאד, החשובה במצוות עשה שבתורה. היא כתובה בעשרת הדברות והתורה תלתה את אריכות הימים של הבנים בה. אם חלילה לא מכבדים אב ואם קורה ההיפך מאריכות ימים. זו מצוה קשה, עד שאחד מהאמוראים אמר בגמרא שהוא היה מעדיף להוולד יתום כדי לא להכשל בה. אחר, שנולד יתום הצטער מאד שלא נולד כשההורים שלו היו בחיים כדי שיוכל לקיים את המצוה הזו. הילדים צריכים להכיר טובה על זה שהם קבלו חיים מההורים ואפילו אם הבן הוא ממזר ואבא שלו אשם בכך, הוא חייב לכבד את אביו. אפילו אם האבא רשע, חייב לכבד אותו, אבל כמובן שיכול לסור ממנו ולבקש מאחרים, שינחו אותו בדרך הטובה. אם האבא והאמא באים והבן יושב בראש הקהל והם אפילו מכים אותו, מקללים אותו ומבזים אותו וקורעים מעליו את בגדיו לעיני כולם, אסור לו לפגוע בהם. הוא רק יכול לבקש מהם את... הפצוי הכספי על קריעת הבגדים. זה מראה עד כמה צריך שיהיה לנו כבוד ומורא מההורים. כמו כבוד ומורא מהקב"ה. אני שומע אותך כואב...יש לך קשר היום עם הילדים שלך"?

האבא: "מעט מאד".

הרב: "אתה יכול לפרט בעקבות מה"?

האיש: (בכאב) "מעדיף שלא. אם מתחילים ללמוד קצת תורה מבינים שמי שלא למד אותה ולא הגיע ל'כבד את אביך ואת אמך' לא יודע מה זה"...

הרב: "אתה אוהב את הקב"ה"?

האיש: "בהחלט".

הרב: "אתה שומר תורה ומצוות"?

האיש: "לא מספיק".

הרב: "אתה אוהב את הילדים שלך"?

השואל: "בודאי".

הרב: "מה היית רוצה שהילדים שלך יהיו, חילונים או דתיים"?

האבא: "שילכו בדרך ה'...".

הרב: "ואתה מוכן ללכת בדרך ה' "?

האיש: "בעזרת ה' ".

הרב: "אני אשאל אותך שאלה אמיתית וכנה. אתה אומר

שעוד מעט אתה חוגג ששים שנה לחייך. עד היום לא שמרת תורה ומצוות באופן מושלם".

האיש כמתנצל: "לא הבנתי"...

הרב: "אני מבין. אתה לא אשם. לא התוודעת ליהדותך. הערב אתה מבין יותר"?

האיש: "ברוך ה' ".

הרב: "אז אתה מוכן לקבל עליך היום עול תורה ומצוות ולהחליט היום שאת שארית חייך אתה עושה על פי רצון ה' ? אתה מוכן לעשות נחת רוח לאביך שבשמים ובזכות זה הקב"ה יעשה לך נחת רוח מיוצאי חלציך? אתה מוכן"?

האיש עוצם עינים ומכריז בבטחון כשבבת שחוק על שפתיו: "אני מוכן".

האיש משפיל ראשו, כולו אומר הכנעה. מתח באולם.

הרב: "תהיה מוכן להתחיל מיד עם מצות ציצית"?

השואל בפסקנות: "כן".

הרב: "בגלל שאתה יהודי שמוכן לקבל עליו עול תורה ומצוות אפילו בגיל מאוחר, גיל ששים, כשזה כבר קשה במיוחד, אני הכנתי לך הפתעה. מתי בפעם האחרונה ראית את הילדים שלך"?

האיש: "חלק מהם לא ראיתי אולי עשר שנים וחלק שלש או ארבע".

הרב נראה מושך את הזמן כדי להעצים את גורם ההפתעה ושואל: "יש לך בן בשם....שמואל"?.

האיש עונה מיד: "כן"...

וממתין בדריכות לראות מה יקרה.

הרב: "מתי ראית אותו לאחרונה"?

האיש מעביר ידו על עינו ומשיב: "לפני שלש שנים בערך".

הרב: "אתה יודע מה מצבו"?

השואל: "לא"!.

הרב: "אתה יודע אם הוא דתי, או חילוני".

האיש: "אני חושב שדתי".

הרב: "ראית את הנכדים שלך"?

השואל: "הרבה זמן, לא"?

הרב: "אתה רוצה לראות אותם"?

בן הששים: "בעזרת ה' כן".

הרב: "אני יכול להראות לך אותם"?

האיש אינו מבין מה עומד לקרות, חוכך בדעתו ומשיב: ב"כן".

הרב: "בבקשה. תסתכל על המסך".

על המסך הענק מוצגת תמונה והרב מכריז;

"זאת הנכדה שלך".

הקהל מוחה כפים. עוד תמונה.

הרב: "זאת עוד נכדה שלך".

שוב מחיאות רמות.

"זאת הכלה שלך".

תשואות בקצב.

"זאת המשפחה כולה".

מחיאות סוערות. על המסך נראה אברך ומשפחתו החרדית.

הרב: "הם לא רק שומרי תורה ומצוות אלא הבן שלך לומד כבר שלש שנים בכולל והוא לומד בחברותא יחד עם רונן דהאן, שחקן הכדורגל שהחליט לפרוש מהמגרש במעמד הגדול של קדוש ה' שהיה באצטדיון טדי בירושלים בקיץ האחרון"...

האבא המום. הקהל מריע.

הרב: "הבן שלך נמצא אצלי על קו הפלאפון ורוצה לדבר אתך"...

הבן צופה באביו דרך האינטרנט, המשדר ישירות את ההרצאה לכל רחבי העולם.

הרב: "שמואל, ערב טוב".

הבן: "ערב טוב, רבנו"...

האב שומע כלא מאמין.

הרב: "שמואל, אתה רואה את אבא"?

שמואל: "כן".

הרב: "אתה רוצה להגיד משהו לאבא"?

שמואל אחרי שתיקה שמדברת לא פחות ממלים: "אני רוצה להגיד לו שכשמגיעים לאמת רואים שעשינו טעויות בחיים. אני בכל אופן זכיתי לעזוב את כוחי ועוצם ידי. אני לומד כמה שעות טובות בכל יום ועכשיו אני מבין שאין לנו כלום ביד שלנו, אבא, לא האשה, לא הילדים, לא הכסף, לא הבריאות, לא המחר, בלי בורא עולם. אם יודעים שהוא היצרן והוא נתן לנו הוראות איך לנהוג בחיים, ממש הוראות כמו זה של יצרן רכב הכל נראה אחרת. נחסכים הרבה צרות ועגמות נפש ואנחנו מזדככים לדעת את האמת".

הרב: "ומה אתה אומר לאבא"?

שמואל: "עד עכשיו אמרתי לכולם שאבא אין לי, לא באשמתי ולא באשמתו, כנראה שזה התקון שלנו. גלגולי שלג. אבל יש לי משפט אחד שהוא כל הזמן היה אומר לי ולצערי לא שמעתי אותו ולכן גם הגעתי לאן שהגעתי. כל הזמן הוא היה אומר לי שאני נוהג ב'כוחי ועוצם ידי'. כל הזמן היה מטיח בי 'וישמן ישורון ויבעט'...".

האבא מזיל דמעה.

שמואל: "לו היתה בנו מידת הענוה והיינו יודעים לסלוח אחד לשני ולקבל האחד את השני הכל היה נראה אחרת. היום הבן שלי בתלמוד תורה ואני מחנך אותו רק לדבר אחד - שיש בורא לעולם שמסובב את הכדור שתלוי באויר. אבא, אני יודע כמה הנשמה שלך גבוהה, גבוהה מאד ואני באמת מבקש סליחה ומחילה על כל העוולות שגרמתי".

האבא בוכה ועמו חלק גדול מהקהל. אחד מהם מגיש לו כוס מים אך לא מצליח להרגיע אותו.

"אבא אני באמת אוהב אותך. אני עצמי לא ידעתי איך אני אצליח לעמוד נפשית בשיחה הזו. התיעצתי הרבה עם הרב שלי. הנה אני מצליח ואומר לך שלדאבוני חייתי בטעות שאין שום דבר חוץ מהיום, אין מחר"...

האבא מתבקש על ידי הרב להשיב לבנו. משתהה, מתקשה ולבסוף בוחר לבטא את רגשותיו במשפט שאך לפני כרבע שעה בקש מהרב שימחיש לו את משמעותו:

"נער הייתי וגם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם. ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. אני אוהב אותך ומודה לה' שזכיתי. מודה לבורא שאפשר לתקן".

הקהל פורץ בתרועות סוחפות. האבא, יצחק, ניגש לקול שירת 'אנחנו מאמינים בני מאמינים' להתעטף בציצית ומברך בשם ובמלכות 'שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה'

הקרח השוויצרי נשבר.

'ארבע כנפות' גליון מס' 147

האב לאחר קבלת עול מלכות שמים סמוך לרב שלום וינמן

פרובקציות בבאר שבע

באר שבע היא היום התחנה המרכזית של תנועת התשובה. המהפכה אל היהדות נמצאת בה בתנועה מתמדת ואינה נעצרת מאז החלה, על ידי פעיליו של הרב אמנון יצחק לפני כמה שנים. עוד ועוד צעירים עולים אליה ומדובר באלפים. לקראת הגעתו של הרב להרצאה נוספת שנערכה שם בשבוע שעבר לא ניתן היה להתעלם מן השינוי האנושי העובר על בירת הנגב שכבר אינה שממה, לפחות לא מבחינה יהודית. מאות צעירים הקדימו את פניו של הרב אמנון יצחק ועמדו בסך לנשק את ידו ולזכות בברכתו. בתוך האולם הצטופפו למעלה מאלף וחמש מאות איש שהמתינו לשמוע את הדברים היוצאים מפיו.

מטבעם של דברים, כשיצר הרע מבחין בהצלחה גדולה שכזו וחושש שמא ידחק מהעיר ובעוד הרצאה אחת או שתים לא ימצא עוד מקום להפעיל את השפעתו על מאות משפחות נוספות, הוא מגייס, במאמץ של הרגע האחרון בשארית כחותיו, כח עזר, שאולי אולי יציל אותו מחדלון. אל ההרצאה הזו הם הסתננו כשואלים תמימים, אך נחשפו כ'פרובקטורים'. אחרי השלמת משימת האתגר שנטל על עצמו הרב אמנון יצחק לפצח אפילו אותם, מעלו שנים מהם בעצת היצר, הם חזרו בהם מנסיונותיהם למרוד ולהמריד אתם לפחות חלק מהצבור ובקשו תקון לנפשם גם על מה שניסו לעולל באותו הערב.

הצעיר שפנה אל הרב דרך אתר שופר ונרפא ממחלתו

ההרצאה עצמה עסקה במסרים רבים ובינהם פרשת מיתת בני אהרן ודרכי התנהגותו של אהרן אביהם, לדורות...

"...כשמתו שני בניו אהרן קבל את הגזירה הקשה בדממה ולא עוד אלא ששמח כיון ששרתה עליו מיד נבואה והקב"ה אמר לו את פרשת שתויי יין. אי אפשר שאדם יקבל נבואה מתוך עצבות אלא רק מתוך שמחה ולכן, למרות שראה במיתת שני בניו ביום הגדול ביותר שלו, שמח. אבל הקב"ה, למרות דרגתו של אהרן, מוצא לנכון להזהיר אותו שלא יעשה את אותה הטעות שעשו בניו, כדי שחלילה לא ימות כמותם. אם לקדוש כזה צריך להזהיר אזהרה כזו, מה אנחנו?כמה אזהרות אנחנו צריכים להוסיף לעצמנו כדי שלא נכשל בעבירות? מסתבר שזה לא מספיק להזהיר את האדם מפני החטא, אלא צריכים לזרז אותו באמצעות שמצירים לו ציור ואומרים לו שלא ימות כפי שמת פלוני... כלפי מה הדברים אמורים? - משום שהיום כל העולם נמצא בפחד גדול לקראת הבאות. אפילו ידי האומות הגדולות רפויות מלעשות משהו. כל המרצחים הגדולים מצליחים ואמריקה הגדולה לא מצליחה כבר שנים רבות, לתפוס את רב המרצחים הגדול בן לאדן. הזרועות והשלוחות שלו פרוסות בכל העולם כולו. אחמדיניג'אד מכריז שיפעיל את הגרעין שלו וברגע שרק יתאפשר לו הוא יחסל את מדינת ישראל. רואים שסוריה אומרת שהיא מוכנה למלחמה ולא חוששת להכנס לעמות. החיזבאללה הגדיל את כוחו מאז מלחמת הפאדיחות של אולמרט ופרץ והוא מוכן לפעול מחדש. שומעים שאלקעידה משתלט על עזה ואנחנו מוקפים במליונים של שונאים ואויבים. הגטו הכי גדול שקם מעולם זו המדינה שאנחנו מצויים בה, סגורים ומסוגרים מכל צד והים מאחור. הידידות אינן משתתפות אתנו בשתוף פעולה הוגן ונוטות יותר לשקט תעשיתי על מנת למצות את התהליכים הכלכליים הרצויים להם. ברגע שזה יתפרץ, כמו שאמרנו את זה בכל השנים האחרונות, המצב שלנו יהיה קשה מאד. אנחנו צריכים להיות מוכנים לגרוע מכל, אבל כולם שאננים. ההסטוריה חוזרת על עצמה ובשעה שהיטלר ימח שמו עלה לשלטון אף אחד לא האמין שיהיה מה שקרה בסופו של דבר. הרבה ידעו שהוא מטורף אבל לא נקטו כנגדו ביד חזקה ואיפשרו לו לעלות. היו שאפילו במהלך המלחמה לא האמינו שהוא עושה את הפשעים הגרועים ביותר בהסטוריה. אף אחד לא חשב שזה יסתיים ב...חמישים וארבעה מליון איש שמתו. ומה שאנחנו צפויים במלחמת גוג ומגוג זה ארבע אלף מליון שימותו. ארבע מליארד בני אדם. את זה אי אפשר להרוג בנשק קונבנציונלי. כל העולם יהיה מדורת אש גדולה והמלחמה תארך שבע שנים. בסוף היא תתרכז נגד ישראל וכל אומות העולם ישתתפו בה. ואנחנו שאננים... כאילו זה לא נוגע לנו. גם בצפון היינו, לפני כמה חדשים שאננים וחשבנו מי יעז לירות לכיוון חיפה...אם רק אחד משלש מאות הטילים היה נופל על הכימיקלים בחיפה, כל העיר היתה עולה באש. התרגלנו וגם אין לנו מה לעשות. חושבים שיש לנו את הכח והיכולת, אבל לא יודעים שזו גזירת שמים. לא יהיה כח בידינו לעמוד נגד הגזירות והמצב הולך ומתדרדר. הטעות הכי גדולה היא שאנחנו חושבים שאם נתעצם בנשק או בידידות ובבריתות הגנה נהיה מוגנים. זאת הטעות העקבית של מדינת ישראל. הטעות היא שאנחנו לא מתעצמים רוחנית וזה מה שעולה לנו ביוקר. אבל אצל שונאינו רוח הקרב, המתאבדים, המוכנות ללחום עד טיפת הדם האחרונה הביאו אותם להצלחות, עד שעולם שלם עומד ומפחד מהאיסלאם. מי עושה את כל זה? - כמה אנשים שהחליטו שהעולם קטן עליהם. הם נחושים להשמיד את כל אלה שלא מאמינים בדתם או עושים את רצונם. אצלנו כל ראש ממשלה שמסתבך בפלילים שולף תכנית שלום גרנדיוזית...הוא מוכן לדבר אפילו על חזרה לגבולות 67 והשבת מליון פליטים לארץ. הוא מוכן. בינתים אותנו הזיזו, הם זזו אלינו וזה לא הקטין כלום מהכונות הזדוניות שלהם. זה הביא להם רק יותר תיאבון. אז עם מי שלא מדת האמת, מצליח להגיע לתוצאות כאלה בגלל הרוח שהשייח'ים שלהם נוטעים בהם, למה אנחנו עם 'תורת האמת', שכבר הוכיחה בהסטוריה העולמית שהתחזקות ברוח

היא הנוסחה לנצח את כל האויבים, לא מתחזקים בה שוב? כשהקב"ה מזהיר את אהרן הכהן שלא ימות כמו שמתו בניו, בזה הוא מזרז את קדוש ה' ואנחנו צריכים להגיד לעצמנו שחלילה חלילה לא יקרה לנו יותר גרוע ממה שהיה בשואה הנוראה, כי זה מה שכתוב שיהיה, שני שליש מהעולם ימותו והשליש שישאר הקב"ה יביא אותם בזיקוק ובצרוף לבדוק מי ישאר חי. אנחנו חיבים להבין שאם לא נתעורר ונשכיל להבין שאנחנו 'חשופים בצריח' ושהרוח היהודית היא העיקר, אנחנו מובטחים שננצח. בשביל זה צריך לעשות שינוי מהותי בעם ומהר. אנחנו נעשה תשובה בסוף, אם לא ברצון מאונס, אבל אז כבר יהיו חסרים רבים שלא יזכו לעשות תשובה. אני אומר לכם שאנחנו יכולים להביא את הגאולה בתוך שנה אם תשמעו לי. מה צריך לעשות? - היום יש מליון בעלי תשובה. זו מעצמה. לא היה דבר כזה מאז בריאת העולם שמליון יהודים יחזרו בתשובה בעשרים - שלשים שנה. בשנה הבאה אפשר להגיע לשני מליון ואז הקב"ה גואל אותנו, אני בטוח. איך עושים תוך שנה מליון? אם כל אחד יקבל על עצמו לקרב בן אדם אחד, להחזיר אותו בתשובה, תוך שנה אנחנו עוד מליון. ואיך מחזירים אותו תוך שנה? אנחנו מחלקים קלטות, סי.די. די.וי.די. בכל העולם כולו וב"ה זה עושה מהפך גדול ומאות אלפים חזרו בתשובה מעצמם. רק כאן בבאר שבע חלקנו 75 אלף קלטות וידיאו ביום אחד. מי שחזר בתשובה מהקלטות האלה ונמצא באולם הזה שקום"!

עשרות קמים.

הרב: "הנה, עשרות שחזרו ותראו איך הם נראים".

מחיאות כפים אדירות וקצובות.

הרב: "לא כל אחד יודע לעורר, לשכנע, להשיב. אבל כל אחד יכול לחלק די.וי.די. שגם בן אדם שאין לו שום מושג יוצא לאחר שלש שעות של צפיה ללא שאלות. עכשיו נותר לו רק להחליט אם הוא חוזר, או לא. בעבר תרמו כאן בבאר שבע, בערב אחד, מאה וחמש אלף שקל וקנינו בזה את 'משאית הפלאים' המסתובבת בכל הארץ".

הקהל מריע

הרב: "אני אתן לכם את ההזדמנות לשבור את השיא וכל יהודי ויהודיה שרוצים לזכות לפני ה' יתברך ולהגיד לו "אני עשיתי את ההשתדלות הקטנה שלי להביא את גואל צדק" ימלא את תרומתו ויקבל ברכה להצלחה, בריאות, או לעילוי נשמת... אני אברך את כל מי שיתרום לעיני כולם שיענו אמן.

בשלב זה נערכה ההתרמה לטובת דיסקים לכלל ישראל ובהצלחה רבה. עם ישראל שבבאר שבע 'נתבע ונתן'. משהגיע שלב השאלות התיחסה הפרובקטורית הראשונה להתרמה הזו.

השואלת בשאלה ישירה וללא בושה: "למה אתה מברך את אלה שחותמים הוראת קבע ואת אלה שלא חותמים אתה לא מברך? למה לעשות סלקציה, שים הכל על השלחן ותברך"!

הרב: "אני מברך את כולם, אבל קודם כל את אלה שתרמו על מה שהם מוכנים להתאמץ כדי להחזיר את עם ישראל בתשובה... הם מוכנים להשקיע מכספם ומהונם והם ראויים לברכה".

מחיאות כפים

הרב: "אחר כך אני מברך את כ-ו-ל-לם".

האשה אינה מרפה: "ואם אין אפשרות לחתום הוראת קבע. אני חותמת ב.. (כאן היא מזכירה שם של ארגון אחר)"...

הרב: "אז בטח קבלת כבר ברכה שם. אבל, אני נותן גם ברכות בחנם, אבל אחרי התורמים".

השואלת: "אני פעם ראשונה בהרצאה שלך ולא נראה לי שזו תשובה הגיונית".

הרב: "זה אולי לא הגיוני, אבל אני לא מאמין שאפילו עני שמתפרנס מקבוץ נדבות לא יכול לתת שקל וחצי ביום כדי להציל יהודי כדי שיחזור בתשובה"...

האשה: "צריך לתת את זה ב"...סיטרא" (כך בלשונה) משהו שסמוי מן העין. אני לא צריכה שכל העולם יראה שאני תורמת"...

הרב: "מישהו אמר שתעשי את זה בגלוי"?

האשה בעקשנותה: "רוצה לתרום למקום אחר"...

הרב: "אני בקשתי ממך משהו? פניתי אליך? הסתכלתי עליך בכלל"?

האשה: "לא צריך לעשות מסחרה מזה.

הקהל מאבד סבלנות אבל הרב ממשיך בעמות איתה מתוך ידיעה כי מדובר במושתלת.

הרב: "אני בקשתי מכל הצבור, לא ממך. בארגון הזה שאת מזכירה לא אוספים תרומות"?

האשה: "נהנתי מהם, אז תרמתי...אני אמנם בלי כסוי ראש ועם מכנסים, אבל תרמתי כי הם סדרו את הילדים שלי במוסדות דתיים".

הרב: "מישהו בא אליך בטענות"?

הקהל מגיב במחיאות כף.

האשה: "אני מוכנה לתרום לפי יכולתי וב"...סיטרא". אני לא מוכנה שכל העולם יראה כמה אני תורמת...שים הכל על השלחן ותתחיל לברך"!

הרב: "רק סליחה, אני עובד אצלך? את משלמת לי משכורת? אני חייב לך משהו"?

הקהל על סף התפרצות...

הרב: "אני עוד לא שמעתי חוצפה כזו מימי. מגן דוד אדום מתרים מנות דם. הוא אומר שמי שרוצה לתרום מנות דם מוזמן. תבוא אשה כמוך ותטען: מה אתה מבקש את הדם שלי, תתבייש לך! אני רוצה ב"...סיטרא" לתת את הדם שלי...מה אתה קובע לי איפה לתת את הדם שלי"???

הצבור עובר ממתח לזלזול בשואלת. תרועות רמות.

הרב: "שקל וחצי מבקשים מכספי מעשר להציל יהודים והיא צועקת, יאללה תתחיל לברך, שים הכל על השלחן ותברך... אשריכם ישראל. אני רואה ששתלו לנו כאן 'קונקורנציות' "...

הפרובוקטור השני היה צעיר עם כובע מצחיה ובחולצה אדומה: "אני קורא לך גאידמק כי אתה עושה פול כסף על הקלטות"...

הרב ברוח טובה: "אבל גאידמק לא מחלק כמוני קלטות להחזיר את עם ישראל למוטב"...

הצעיר: "הוא מחלק יותר. הוא הוריד את כל שדרות לאילת".

מהומה פורצת בקהל

הצעיר: "אני רוצה לשאול אותך הרבה שאלות. אני לא מאמין. והשאלות ימשכו עד הבקר, אז אני אשאל אותך רק בקצרה... תגיד לי למה ירדת על מירס? סלקום, אורנג' ופלאפון הביאו לך כסף?...

הרב: "אני רואה שיש כאן שתולים הערב. כמה כסף קבלת על השאלה"?

הצעיר האדום: "לא קבלתי כסף".

הרב: "נהיית גאידמק על חשבוני"...

צחוק בקהל.

הרב: "השאלה הובנה. אפשר לעבור לשאלה הבאה".

מכאן המשיכה ההרצאה במתכונת הרגילה של שאלות בהשקפה עד שקם בחור חובש כיפה מן הקהל ובפיו עדות יוצאת דופן. הוא מסתובב אל הקהל כדי לודא שכולם מאזינים לו, הרב מעיר לו להפנות אליו את מבטו ואז הוא מתחיל להשמיע את דבריו:

"כבוד הרב, מצד הכרת הטוב אני מרגיש צורך לספר. היתה לי מחלה מאד קשה. אני לא אפרט יותר מדי כי אני קצת מתבייש להגיד מה ואיך"...

שקט מתוח בקהל.

הצעיר: "זו מחלה שהזנחתי הרבה זמן ואז לצאת ממנה זה היה כמעט בלתי אפשרי. כל הרופאים, פה אחד, לא נתנו לי טיפת סכוי. לפני שנה, בפסח שעבר, שלחתי הודעה לכבוד הרב באינטרנט וכתבתי שזה ממש פקוח נפש ובקשתי שהרב בעצמו

הצעיר הפרובקטור עומד על הכסא

יצור איתי קשר. לא באמצעות שליחים ולא על ידי עוזרים. אחרי שבועים קבלתי טלפון ממספר חסוי, אני לא אשכח שזה היה ביום חמישי בשש בערב. הרב בעצמו היה מהעבר השני של הקו והוא אמר לי: 'שלום תומר, מדבר הרב אמנון יצחק'. זיהיתי את הקול ואז הרב שאל מה הוא יכול לעזור לי? אמרתי לו שיש לי יסורים, קשה לי עם המחלה הקשה. בלי להתמהמה הוא שאל מיד, איך שם אמא שלי? אמרתי רחל ואז הוא אמר: 'תומר בן רחל לרפואה שלמה, אם אתה מקבל על עצמך ללמוד כל יום שעתים תורה בתענית דבור. ב"ה זה היה הטריגר שלי. מיום ראשון שאחרי השיחה ועד היום, שנה אחרי, אני לומד בישיבה של הרב בנימין זאב בצרי, לומד תורה. אני לא האמנתי שאצליח. היה לי ממש קשה, אבל ב"ה כמעט כל המחלה מאחורי בניסי ניסי נסים...ניסי ניסי נסים".

הקהל מריע.

הצעיר: "רציתי להודות לך כבוד הרב שנתת לי את העצה הנכונה בזמן הנכון. היא גרמה לי להביא אותי למה שאני".

הרב: "ו...כמה זה עלה לך"?.....

רחש בקהל.

הצעיר: "כלום".

הרב: "מה ככה בלי כסף"?...

מחיאות כפים אדירות.

הצעיר מבקש ברכה עבור הרב שלו בנימין זאב בן אהובה...

הרב: "הרב בנימין זאב בן אהובה יזכה להצליח במעשי ידיו, רפואה שלמה ויגדיל תורה ויאדיר".

הקהל כולו: "אמן".

ולפתע מבקש הצעיר באדום את המקרופון ואומר: "אני רוצה להתנצל בפני כולם. לבקש סליחה מהרב על מה שאמרתי".

הרב: "מחול לך, מחול. והעונש שלך שאתה מוריד את העגילים ואת הנזם מהאף"...

הצעיר: "אוקי. אם אתה מוכיח לי עכשיו שיש אלקים אני מוכן להוריד הכל וגם לקבל עלי ציצית"...

הרב: "עכשיו אני מוכיח לך ותקשיב טוב".

הס מושלך באולם.

הצעיר: "אני מתחרה בתחרות אופנים של מוטוקרוס. לפני שנה התהפכתי התהפכות רצינית, אתה רואה את הפנים שלי ומאז הפסקתי להאמין".

הרב: "אבל כשהצלחת בתחרויות חללת שבת"...

הצעיר: "כן, אני מחלל שבת מקטנות, זה לא שייך, אבל להאמין הפסקתי לפני שנה".

הרב: "בסוף ה' עשה לך ט-ר-ר-ר-ר, סלטה ואמר לך עכשיו תשבות לא רק בשבת, אלא כל השבוע. כמה זמן היית בבית חולים"?

הצעיר: "שלשה חדשים".

הרב: "זה הרבה זמן!. עכשיו בא ואני אוכיח לך שיש בורא לעולם. אתה נברא, או שבראת את עצמך"?

הצעיר: "אבא שלי ברא אותי".

הרב: "נכון. אבל לא אתה".

הצעיר: "לא"!

הרב: "יש גם לאבא שלך מי שקדם לו ולכל אחד יש מי שקדם לו".

הצעיר: "כן, זה ברור".

הרב: "מי ברא את ראשון הנבראים"?.

הצעיר: "לא יודע. אני רואה הרבה סרטים, כל אחד אומר לך משהו אחר".

הרב: "עזוב את כולם עכשיו אתה מדבר איתי. מי ברא את ראשון הנבראים"?

הצעיר: "זה אני לא יודע"...

הרב: "אבל אתה אמרת שאותך ברא מישהו"...

הצעיר (שבינתים כיסה את האדום במעיל סולידי יותר): "כן. אבא שחי ברא אותי".

הרב: "ואם נשאל את אבא שלך, גם אותו ברא מישהו. כך עד הראשון. הראשון שברא את כל הנבראים הוא הבורא. לא משנה מי הוא, אבל יש בורא שברא את כולם".

הצעיר: "כן, אבל"...

הרב: "קודם כל יש בורא. מוכח שיש בורא שקדם לכולם וברא את ראשון הנבראים".

הצעיר: "כן, אבל מי אמר שזה אלקים"?

הרב: "אני לא אמרתי כלום, אבל חייב להיות בורא, נכון"?

הצעיר: "חייב להיות בורא".

הרב: "עכשיו, כל דבר בעולם הוא מוגבל, נכון"? "אתה מוגבל"?

הצעיר: "לא. אין לי הגבלות"...

הרב: "אין לך? מה הגובה שלך"?

הצעיר: "מטר ושייבה"..

הרב: "אתה לא רוצה להגיד, אבל בערך מטר ששים וחמש!. אתה יכול להיות עכשיו שני מטר וחצי"?

הצעיר: "עכשיו"?

הרב: "עוד שנה"...

הצעיר: "יכול להיות שכן"...

הרב: "חמש מטר אתה יכול להיות"?

הצעיר: "זה אף אחד לא יכול להיות, אבל זו לא מגבלה, כולם ככה"...

הרב: "כולם אה? השלחן הזה מוגבל"?

הצעיר: "כן".

הרב: "מה הגביל אותו, הנגר"?

הצעיר: "כן".

הרב: "האולם הזה גם הוא מוגבל, הקבלן והעיריה הגבילו אותו, נכון"?

ה צעיר: "משהו כזה"...

הרב: "וכדור הארץ מוגבל...מישהו הגביל אותו. הירח מוגבל. מישהו הגביל אותו. כל הגלקסיות מוגבלות. מישהו הגביל אותם והוא צריך להיות יותר גדול מהם. גדול מכל הגלקסיות. הוא מגביל את כולם, נכון"?

הצעיר: "כן".

הרב: "ואם הוא יכול לעשות את כל זה הוא כל יכול, נכון"?

הצעיר: "כן".

הרב: "הכל יכול, המגביל לכל המוגבלים שברא לכל הנבראים זה הבורא יתברך. אז מוכח שיש אחד כזה".

הצעיר: "יש אחד כזה".

הרב: "יפה. והוא חכם, או לא"?

הצעיר: "הוא צריך להיות חכם".

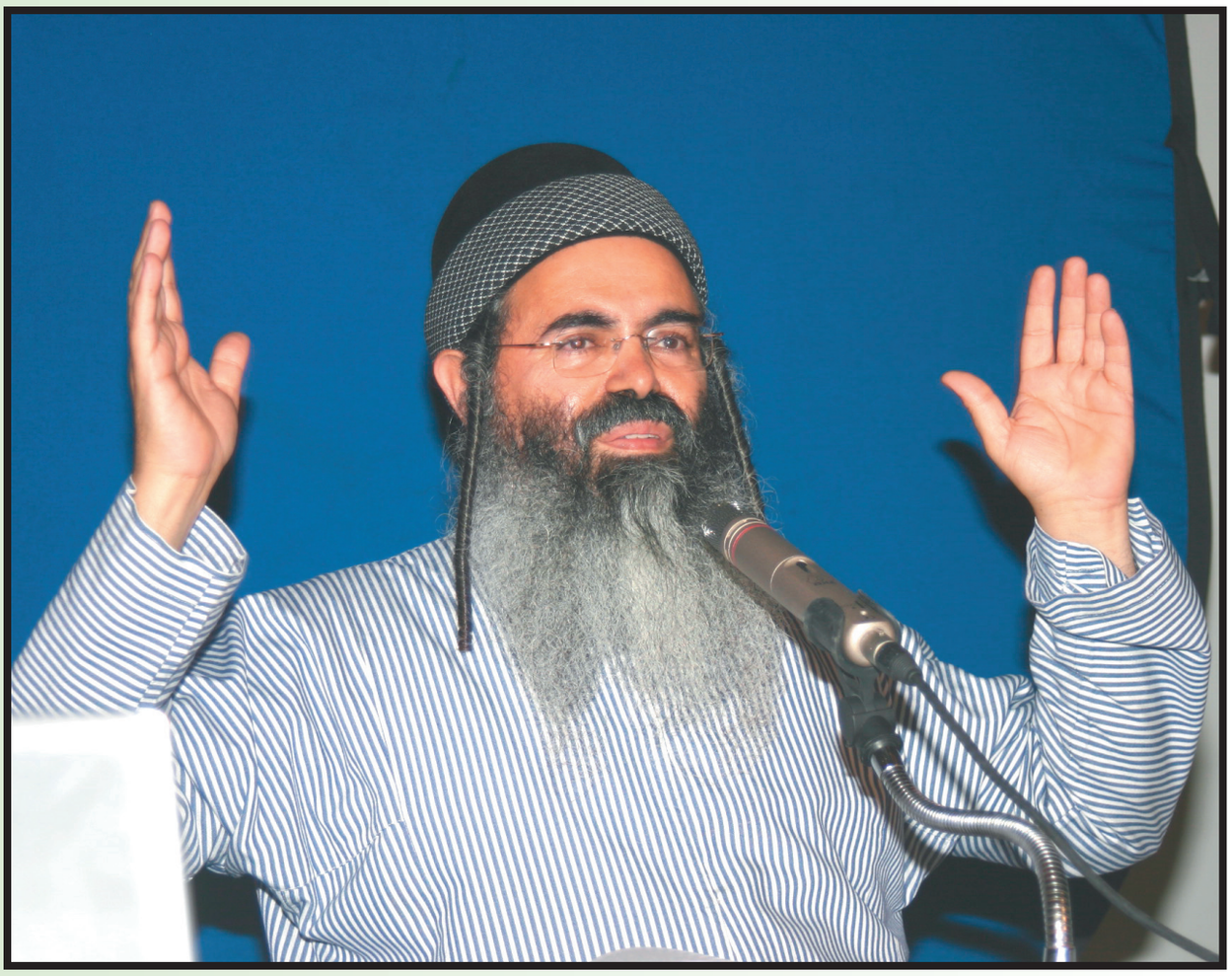

הרב: "בטח. אם הוא ברא את כל הבריאה הזו בודאי שזו חכמה אדירה. חכם עושה דברים סתם, או עם תכלית וכונה"?

הצעיר: "אבל אם הוא חכם כל כך והביא לך את יצר הטוב ויצר הרע ויודע בדיוק מה אתה עושה אז איפה הבחירה פה"?

הרב: "הוא ברא את יצר הטוב ויצר הרע כדי שתהיה לך בחירה. כי הוא נתן לך שתי אפשרויות...אם הוא נתן לך בחירה סימן שהוא רוצה שתבחר באחת משתי הדרכים. הוא אומר לך במפורש שתבחר בטוב וששמירת תורה ומצוות זה הטוב".

הצעיר: "אבל לא הוכחת לי איך יש בורא לעולם".

הרב: "עצם העובדה שאנחנו נבראים זו ההוכחה. אם פגעה בך אבן, מה זה מוכיח"?

הצעיר: "שמישהו זרק אותה"..

הרב: "איך? הרי לא ראית אותו? אבן קופצת לבד?? נכון"!?

הצעיר: "נכון"!..

הרב: "והעולם קפץ לבד"?

הצעיר: "קבלתי".

תשואות בקהל.

הצעיר עולה לבמה, מקבל ציצית וכיפה ומתבקש להוריד את העגילים והנזם.

הצעיר: "מעולם לא הורדתי את זה וזה קשור אלי"..

הרב: "אין דבר, עכשיו תהיה קשור לתורה ולמצוות".

הצעיר מסיר את העגילים ואת הנזם לקול שירת הקהל ומברך שהחיינו בשם ובמלכות.

והאשה, ה'מושתלת' הראשונה? (לא תאמינו. גם היא נוטלת את המקרופון) **ומכריזה:** "אני מבקשת מהרב, אם פגעתי בו ומכל הקהל הקדוש הזה, מחילה".

הרב, באוירת הפיוס: "מחול לך, מחול לך, מחול לך".

מחיאות כפים בקצב...

האשה: "עכשיו כבוד הרב, אם תוכל לברך את בני הבכור בר חיים בן מרגלית".

הרב: "את רואה... בלי כסף... בר חיים בן מרגלית ה' ינחה אותו בדרך הנכונה בלי מכשולים וחזרה בתשובה שלמה".

א-מ-ן...

'ארבע כנפות' גליון מס' 148

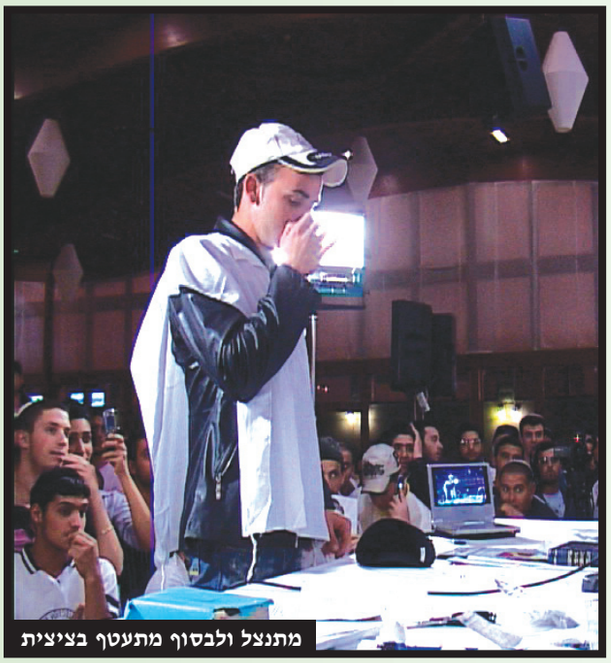

מתנצל ולבסוף מתעטף בציצית

והחי יתן אל לבו

יבניאל היתה מלפנים עיירה שהוקמה על שרשי התורה והמצוות. די אם נזכיר את בני משפחת פרוש הידועה בעשייתה למען ה' ויראיו, שכאן היה ערס פועלה והרב מנחם פרוש אף נולד בה. במהלך השנים התחלפו יושביה והיא שקעה בחול בחולין ואף במחלוקת. מחרשות החיים של חקלאיה הפכו את אדמתה, עקרו לא מעט משרשיה ומלבד איים של מסורת ואמונה כל יופי שבה חישב להיסחף ולשקוע אל תהומות ימת הכנרת שנמצאת לא הרחק ממנה.

האסון שפקד אותה, כשאחד מטובי בניה, יוסף סיגרון ז"ל נהרג בתאונת דרכים, היה עוד שלב בניעור מהמפולת שעובר על הישוב. תקוות וסכוי חדש להחזיר לה את הילתה מתגלים בה. רב הישוב הרב מאיר סיני פרנקל אפילו עומד לקבוע בה ישיבה. ראשי עמותת 'ברכת מרגלית' המלוה את התהליך העובר על תושבי המקום לשוב אל בורא עולם ולהשיב את יבניאל לתפארת העבר, סברו שזהו הזמן הנכון להלום בלב החם ולהשיג את תוצאת ה'מכה בפטיש' בהשבת לב בנים אל אבותם.

אל ההרצאה של הרב אמנון יצחק שארגנו במתנ"ס המקומי נהרו מאות רבות מתושבי המקום. בשונה מכל ההרצאות, המתקימות במבנה הקבוע של דברי הרב, שאלות ותשובות בעניני אמונה ומחשבה, ברכות, קבלת קבלות, לבישת ציציות וכסויי ראש, הפעם היא החלה בדבריו המרגשים של האב השכול, מהדמויות המוכרות בישוב:

"שלש שעות לפני שבת שמענו משהו. אני ואשתי נלחצנו. הייתי כבר אחרי מקוה, מוכן לשבת, כולי לבן. אני ואשתי עומדים במרפסת, מחכים לשבת המלכה והנה במקומה אני רואה שמתקרבים אל הבית השוטר המקומי והעובדת הסוציאלית. הבנתי שמשהו רע אירע. החלטתי לרדת לקראתם ובדרך אמרתי לעצמי שצריך לעשות סבוב של שלש מאות מעלות במחשבה ולחשוב לגמרי אחרת ממה שחשבנו עד עכשיו. ירדתי ואמרתי לשוטר: "מה שיש לך תמהר להגיד לי כי יש לי...רק שעתים". הוא ניסה להכין אותי, להרגיע ואמר לי: "משה, בא נעלה למעלה אני אגיד לך"... אבל אני עמדתי על שלי והאצתי בו: "אין לי זמן, עוד שעתים שבת...פצוע, או מת? אם צריך לקבור נקבור... תגיד לי מהר אין לי זמן". ואז הוא אמר לי: "ברוך דיין האמת". בקשתי ממנו רק שיזדרז לתת לי את האשורים שלו. כשמישהו אוהב אנשים, גם אנשים אוהבים אותו ובחסדי שמים כולם עשו משהו. כל החיים שלי אני הולך ומתחזק סביב השבת. היא עוטפת אותנו ומלטפת. כל מי שמכיר אותי יודע שאני חי מהשבת, כל הזמן מדבר עליה. לדעת שאני הולך לקבור בן, שעתים לפני הדבר שכל כך עומד במרכז החיים שלי, זה לא דבר פשוט. הילד הזה כל מי שהכיר אותו יודע, שמעולם לא דבר לשון הרע, לא אהב לשמוע לשון הרע. אם הוא ידע שיש אשה שאין מי שיהיה איתה בסעודת שבת, היה לוקח את הצלחת והולך לקדש לה. היום החברים שלו מספרים לי: "בגלל יוסף אני נוטל ידים"... בגלל יוסף אני לא מתגלח בתער".

זכיתי. קברתי את הבן לפני שבת והיא עטפה אותי כמו תמיד, בלי כדורי הרגעה, בלי זריקות, רק בזכות זה שקברנו אותו לפני שבת ולא חיכינו עד ליום ראשון. אני מקוה שהערב הזה יביא את הגאולה ולכן אני מוצא לנכון לדבר על הדבר הזה ולומר שאני בטוח שמלאכי השבת שאני מחכה להם כל כך בכל שבת הם שקבלו אותו. הם שליוו אותו. המחשבה הזו היא שמחזקת אותנו".

הקהל מתרגש עד לכדי דמעות, מאזין ומטלטל בין השותפות לכאב ולאמונה היוקדת המלוה אותו.

האב, משה: "בערך רבע שעה לפני שבת באנו הביתה. אמרתי למשפחה: 'יש לנו שתי ברירות, או להיות עצובים, או לקיים את השבת הראשונה שיוסף נמצא במרומים ונהנה מאור השבת האמיתי, כמו שצריך. בואו ונבחר באפשרות השניה וניתן לו את המתנה הזו במוצאי שבת. דעו לכם שזה מה שיוסף היה רוצה'...

זכינו לעשות את השבת בשירה, בסעודות, בלמוד. במוצאי שבת הרגשתי חיזוק אדיר וכשהנשמה שלו עזבה אותנו ושבה למקומה נתתי לו במתנה שבת. מה הייתי נותן לו לפרידה, אם היינו יושבים בשבת ובוכים?... כמה בורא עולם אוהב אותנו... צריך רק לתת את הדעת ולעשות את רצונו בלי צביעות. מאז, כל המחשבות שלי הם מה אני עושה, בעזרת השם, בשביל הילד שלי. יש לי הרבה תכניות לחזק את שמירת השבת בעם ישראל לזכרו וההתעוררות הזו עם הרב אמנון יצחק, היא היציאה ברגל ימין לקראת העשיה הזו".

מחיאות כפים לא היו. לא היה צורך בהם הלב של כל מי ששמע עשה את תפקידו...

הרב, בהתייחסו לדברי האבא של יוסף ז"ל אמר בהרצאתו: "האבא הזה דומה ב"מדרגתו" למדרגת אהרן. הוא בבחינת 'וידום אהרן'. על רבי מאיר בעל הנס מסופר שמתו לו שני בנים בשבת. בבית הכנסת היתה בכל שבת דרשה קבועה והם עזבו והלכו הביתה לאכול ונענשו מן השמים ומתו. אמם שהיתה צדקנית וחכמה כסתה אותם בסדין ולא אמרה מאומה לרבי מאיר. במוצאי שבת הוא שאל: "איפה הבנים"? אמרה לו: "שתיכף יבואו" אבל בינתים יש לה שאלה: "אם אדם הפקיד פקדון אצל חברו ובא חברו ומבקש את הפקדון האם הוא צריך להחזיר לו, או לא"? אמר לה: "בודאי, מה השאלה"? אמרה לו: "בא בעל הפקדון ולקח פקדונו". לקחה אותו לחדר, הרימה את הסדין וראה את שני בניו מוטלים מתים. יש בורא לעולם. הוא בעל הפקדון, הוא נותן לנו ילדים אבל הם רק פקדון בידינו. מתי שהוא רוצה הוא יכול לקחת את הפקדון. מישהו יכול להגיד לו מתי לקחת את הפקדון בחזרה? - הוא יודע את החשבון.

אבל לקבל את הדברים בצורה הנכונה לא כל אחד יכול. רבי עקיבא, רבן של כל ישראל חי 120 שנה. הוא היה ראוי להביא את התורה לישראל. ואיך הוא מת? סרקו את בשרו במסרקות של ברזל עד שנפח את נשמתו. ומה אמר באותה שעה? - "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד". כל החיים שלו הוא התכונן לזה. כשאמר "ואהבת.. בכל לבבך ובכל נפשך", הוא כיון ל'אפילו נוטל את נפשך'. כל ימיו הוא המתין מתי תגיע השעה שהוא יוכל לקיים פסוק זה והיה הגיעה. בשלות נפש הוא הוציא את נשמתו ב'אחד'. מה עשו לו האויבים? - חתכו אותו לחתיכות ושקלו אותו על המקולין.

רבי ישמעאל, אחד מעשרת הרוגי מלכות היה יפה תואר ובתו של הקיסר חמדה אותו. היא בקשה שיורידו את עור פניו לפני שהרגו אותו, כדי שתראה תמיד לפניה את עור פניו מפוחלץ. הורידו ממנו את עור פניו כשהוא עדין חי".

הקהל מביע זעזוע...

הרב: "מישהו מהם התרעם? - אף אחד! זה חשבון שמים. מי היו עשרת הרוגי מלכות? גלגול של עשרת השבטים. יש דברים שקורים בגלל מה שעושים עכשיו ויש שבשביל גלגול קודם. מי

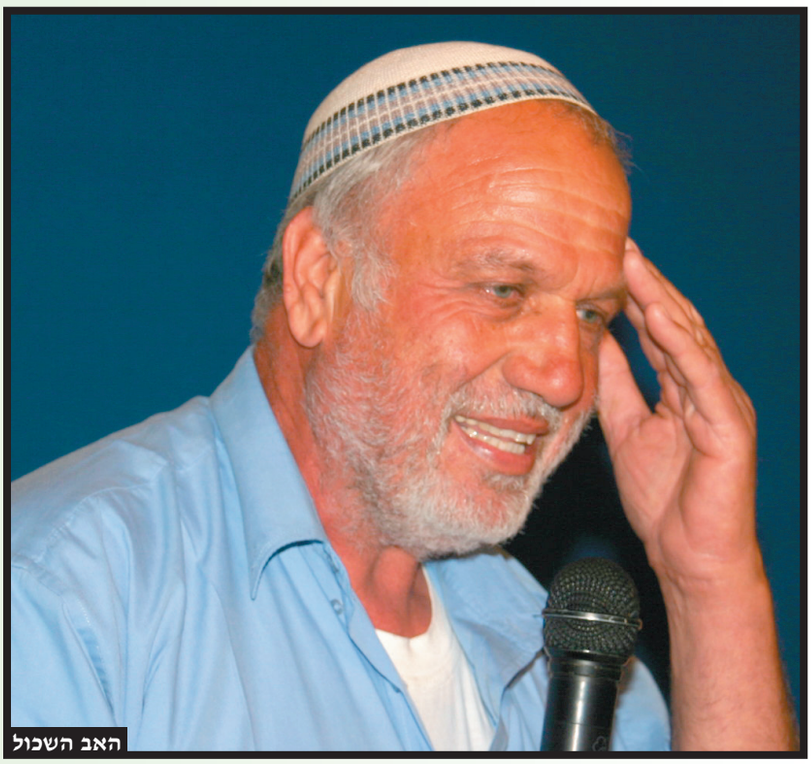
האב השכול

שיודע שאנחנו זמניים בעולם הזה, מכין כל הזמן צידה לדרך. הוא לא יודע מתי יקחו אותו, לפעמים זה עם התראה ולפעמים בהפתעה. אשרי מי שיודע תמיד שכולנו הולכים בדרך כל הארץ ושצריך להתכונן. הערב הזה, הוא לעילוי נשמת יוסף בן מרים מנוחתו עדן שהכה גלים בישוב וכולם הכירוהו.

כשאנחנו אומרים 'יתגדל ויתקדש שמיה רבא' אנו מתכונים שכיון שנחסר אדם מן העולם וכל אדם יש לו חלק בהרמת הקדושה בעם ישראל וכמו ששמענו, שהוא זכה לקרב אחרים, כיון שנחסר עכשיו האדם נחסר חלק העבודה שהוא עשה ואנו מבטיחים שמה שנחסר 'יתגדל ויתקדש' - יתוסף על ידי מעשינו שנלמד מאותו אחד. לעולם החובה שלנו לעלות ולהעלות ולהוסיף אחרים אתנו. אנו חיבים שלא להתפעל מהמלעיגים כפי שנאמר בהלכה הראשונה של שלחן ערוך. מי שמתביש לא יכול להתעלות. הרי זה פלא שאנשים עושים עבירות ו'משוויצים' בהם ועושים מצוות ומצטנעים. למה זה?

אמר הרב פאלח שיחי' שזה כמו שאדם הלך בדרך ואיבד ארנק. בתוך הארנק היה לו את כל המשכורת החדשית. מסכן. בקושי הרויח וכל המשכורת "הלכה". יש לו חובות, ארנונה, גז, מים. אין לו מאיפה לשלם. מה יגיד לאשתו? מה יגיד לילדים? אין לו מאיפה להביא אוכל, מה יעשה? הוא מסתובב, מחפש מבקש עזרה מאנשים אולי ראו אולי שמו לב. מתיאש הולך, אבל אחרי חצי שעה חוזר. שבוע שלם הוא ידבר עם כל אחד על הצרה שלו "אל תשאל כל המשכורת אבדה לי"...

אבל ראיתם פעם בן אדם שיוצא ממנחה ואומר "אוי, איבדתי את הכל. "הלכה המנחה". לא שמתי לב ורק התחלתי 'ה' שפתי תפתח..' כבר הגעתי ל'עושה שלום'. איבדתי את כל התפילה. שמעתם מישהו כזה? אין! למה זה? כי הערכים שלנו עקומים. אנחנו חושבים שבאנו לעולם לשבת פה על מי מנוחות. מה צריך יותר משמים למעלה, כנרת ממול, דשא בצדדים... אבל יום אחד אנחנו הופכים לאסטרונאוטים ועפים מפה... עוזבים את האטמוספרה.

אנחנו בעולם השקר. למה קוראים לו **עולם**? כי הכל כאן **בהעלם**. כל מה שאנחנו רואים זה דמיון. זה אור חוזר וזה גם הפוך, המוח מסובב אותו. על ה'חזון איש' מספרים שהיה מסתכל בעלה, מתבונן בו ומתעלף. מעלה. ראיתם פעם עץ בגובה שלשים מטר, שהעלים שלו למעלה מקבלים מים. בית באותו גובה צריך משאבות ענק להעלות אליו מים ואיך משקים עץ מלמטה והמים עולים עד העלה העליון? איך העלים למטה לא לוקחים הכל? בורא עולם מסדר הכל, אבל אנחנו בכלל לא מתפעלים מזה. התרגלנו. אם אדם יתבונן כמה פלאי הבריאה יש סביבו, כמה בגוף שלו, הוא יכול להתעלף. וכל זה אפס אפסים ליד הנשמה.

אם רואים צריף, אנחנו אומרים "מי גר שם"? - "דלפון". אם אנחנו רואים וילה אומרים: "אדם אמיד גר כאן". רואים ארמון - "מלך". ככל שהמבנה יותר גדול מימדים, אנו מעריכים את מי שנמצא בפנים. אם הגוף שלנו, שהוא עולם ומלואו הוא רק הבית לנשמה, אז מה ערכו של הדייר שגר בגוף ושכל חשיבותו של הגוף היא רק לשמש אותו? אבל האדם משקיע בגוף. בבית - ולא בנשמה... הוא עומד מול המראה עם מסרק, מברשת, הנשים עם פן... צבעים על הפנים, קישוטים. הכל רק בשביל הבית החצוני. ומה עם הנשמה? הגוף צריך לשמש אותנו ולא אנחנו אותו".

הצבור נתן אל לבו. עוד שעה ארוכה נמשכה שיחת הרב והמשתתפים שותים בצמא את הדברים. גם השאלות סבות סביב אותו נושא הנכנס אל הלב.

שואלת: "בעלי נפטר לפני שבועים אחרי שחזר בתשובה שלמה ומלאה וחי כיהודי שלם כבר עשר שנים. הוא לקה במחלה שקטעה את חייו אחרי שלשה חדשים. למה זה קרה"? - היא שואלת בקול נשנק.

הרב: "כתוב שרשעים שמתים בחצי ימיהם טוב להם וטוב לעולם. לעולם זה בודאי טוב וגם להם, כי הם עושים פחות עבירות ולא יענשו כל כך. ואם צדיק נפטר מוקדם, כמו בעלך שהיה בעל תשובה גדול ואמיתי, הוא מזומן מיד לחיי העולם הבא. בדרך כלל משלמים משכורת ב-31 או ב-1 לחדש, אם הקדימו לאחד ל-20 לחדש, זה טוב, או לא? ובמיוחד אם זה לפני חגים"...

הצבור עונה: "זה טוב".

הרב: "אם אחד מגיע לו גן עדן והקדימו לו. שמו אותו שם יותר מהר, זה טוב, או לא? אדם שיודע שהחיים שלנו כאן זה רק מעבר והוא הכין צידה לדרך וה' החליט להעלות אותו ב'טיסה מוקדמת' אין על מה להצטער"...

השואל הבא גם הוא בענין החיים והמות: "ידוע שכולנו באנו לעולם בגלגול לתקן משהו. אם אח שלי ז"ל בא לכאן לתקן גלגול של מישהו ואני מתפלל לעילוי נשמתו יכול להיות שבגלגול הקודם הוא היה מישהו אחר. אז את מי אני מתקן, את אח שלי, או את הגלגול הקודם? ועוד שאלה: אחרי תחיית המתים מי יקום? - הוא או הגלגול הקודם שלו"?

הרב: "אם יש בן אדם שיש לו חשבון בנק. אם אני נכנס לבנק, אפילו במדינה זרה ומבקש להפקיד בחשבון שלו סכום כסף מסוים, הוא מיד מזוכה בחשבון. אם עושים מצוות לעילוי נשמת מישהו, בגללו, או לזכותו, זה כאילו הפקדת לחשבון שלו ולא משנה מה הוא היה בגלגול הקודם. הנשמה היא אותה נשמה. הגלגול הוא לא בנשמות, אלא בתוך גופות. זה כמו שאתה היית גר בדירה אחת ועברת לדירה אחרת בעיר אחרת. זה אותו בן אדם. זה שלאחד קוראים דוד ולשני יצחק זה רק השם של הבית. הנשמה היא אותה נשמה. אותה נשמה תקום בגוף שנעשה בו עיקר התקון".

עוד שורה ארוכה של שאלות באותו נושא. שואלת אחת מתענינת לדעת האם אכן כבר ביום הלידה נקבע יום המיתה?

הרב: "כן. לכלם נקצבים שנים אבל לא כולם זוכים להשלים אותם. על הרשעים כתוב שאפילו מחצית ימיהם הם לא עוברים. אבל את שנותיהם של הצדיקים הקב"ה משלים מיום אל יום. משה רבנו נולד בז' באדר ונפטר בן 120 שנה בז' באדר. דוד המלך נולד בשבועות ונפטר בשבועות בן 70 שנה בדיוק"...

שואלת אחרת מתענינת בפשר הופעתו של המת בחלומו של בן משפחה אחת כשהוא אינו מופיע אצל אחר.

הרב: "הוא לא חייב לבוא לכולם. מספיק שהוא בא לאחד והוא מעביר את המסר לכל המשפחה... אם שולחים מכתב ומודיעים שבאים לשבת, גם, לא מודיעים לכולם, אלא לאחד, המעביר לכל בני הבית".

שואלת: "אם רואים אותו שמח, זה סימן טוב"?

הרב: "אם הוא היה צדיק ורואים אותו שמח בבגדי לבן סימן שטוב לא. אם הוא לא היה צדיק והוא שמח סימן שעכשיו...פורים שם".

הקהל פורץ בצחוק.

כשהוא כולו נסער, מספר השואל הבא כי אחותו נהרגה בתאונת רכבת לפני שלש עשרה שנה. בשבוע שעבר הוא חלם שגם הוא נדרס על ידי רכבת ואז התעורר. מה משמעות החלום?

הרב: "לא קוראים לי יוסף, אלא אמנון. אבל, אתה שומר תורה ומצוות"?

השואל: "ככה ככה"...

הרב: "זה גם המצב של הרכבת... ככה ככה... בסוף קמת חי"...

הקהל מגיב בחיוך

הרב: "בעזרת ה' יתברך, קבל עליך לשוב בתשובה ותתכוון שאתה עושה את זה גם לעילוי נשמת אחותך ויהי רצון שיהיה טוב לשניכם, היא שם ואתה פה, מוכן"?

השואל: "כן".

הרב: "רוצה ציצית"?

הצעיר: "כן".

הוא ברך שהחיינו בשם ובמלכות ואחריו היו עוד למעלה מחמישים כאלה.

החיים שמו על לבם...

'ארבע כנפות' גליון מס' 149

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

מחכים לנס בנס ציונה

היא התיצבה בהרצאה בנס ציונה, עם נזם באף, כובע מתגרה לראשה והתריסה:

"בן אדם שבא מבית דתי וכופים עליו את הדת מפסיק להאמין בסופו של דבר. איך אתה יכול להוכיח לאחד כזה שיש אלקים"...

מאות המצטופפים באולם הבינו שהיא אינה מתכונת אלא לעצמה...

הרב: "אם כופים על מישהו לשלם מס, הוא יגיד: אני מעכשיו, לא מאמין במסים? ואם יגיד כך, הוא לא יתחייב במסים? בגלל שכפו עליו זה פוטר אותו".

הקהל מביע התפעלות מהתשובה הניצחת כבר בראשית ההתפלמסות.

אבל הצעירה אינה מרפה: "זה לא אותו דבר"...

הרב: "למה? מה זה משנה אם כפו עליך, או לא כפו. יש אלקים או לא"?

הצעירה: "אני לא יודעת"...

הרב: "אז מה זה קשור לאם כפו עליך, או לא כפו. כל בן אדם חייב לקיים את כל מצוות הבורא ולא קשור אם הוא נולד בבית דתי, או לא דתי. השאלה היא אם יש מציאות של בורא, או אין מציאות וברור שיש"...

הצעירה: "לא הוכיחו לי עדין"...

הרב: "טוב, אבל מה זה קשור לכפיה"?

הצעירה: "זה כן קשור, כי עד עכשיו רק אמרו לי שיש אלקים ולא הסבירו לי כלום"...

הרב: "אמרו לך, תאמיני, לא כפו עליך כלום"...

הצעירה: "לא אמרו לי רק תאמיני, אלא אמרו לי גם לקיים את כל המצוות...זו כפיה"!

הרב: "נסעת פעם לחו"ל"?

הצעירה: "כן".

הרב: "לאיזו מדינה"?

הצעירה: "לאנגליה".

הרב: "ולפני שטסת האמנת שיש אנגליה"?

הצעירה: "כן".

הרב: "למה האמנת? היית צריכה קודם לקבל הוכחה, לראות את אנגליה ורק אחר כך לטוס"...

הקהל מחייך

הצעירה: "ראיתי בתמונות"...

הרב: "רק מה שאת רואה בתמונות, את מאמינה"?

הצעירה: "כן".

הרב: "אז יש לי בעיה, כי אני לא יכול להראות לך את הקב"ה בתמונה...מה לעשות שהוא לא מופיע בתמונות"?...

הקהל פורץ בצחוק...

הרב: "ואם אני אוכיח לך שיש אלקים אז מה? תורידי את הנזם מהאף ותחזרי בתשובה"?

השואלת: "אולי. אולי באמת".

הרב: "את בראת את עצמך, או נבראת"?

הצעירה: "נבראתי".

הרב: "ההורים שלך גם נבראו, נכון"?

הצעירה: "כולם נבראו".

הרב: "והיה ראשון לנבראים, נכון? מי ברא אותו"?

הצעירה: "אני לא יודעת"..

הרב: "צריך להיות מישהו שלא נברא, כי אם הוא גם נברא, נשאל מי ברא אותו"...

הצעירה: "נכון".

הרב: "ראשון הנבראים חייב שיהיה לו בורא? וחייב שלבורא לא יהיה בורא, כי אם יהיה לו בורא גם הוא נברא".

הצעירה: "נכון".

הרב: "אז הנה הגעת למסקנה שיש בורא"...

הצעירה: "אבל איך אני יכולה לדעת שהבורא הזה הוא אלקים"?

הרב: "לא, בינתים נקרא לו רק בורא. אבל הבורא הזה הוא לדעתך חכם"?

הצעירה מהרהרת והרב עוזר לה להחליט...

הרב: "אם הוא ברא את כל העולמות הוא ודאי חכם"...

הצעירה: "נכון".

הרב: "מי שחכם עושה דברים סתם, ללא תכלית"?

הצעירה חוככת בדעתה.

הרב: "אם את רואה שמישהו הקים משהו מאד יפה ברור לך שהוא חכם"...

השואלת: "כן".

הרב: "אז העולם הזה מראה שמי שבנה אותו הוא חכם".

הצעירה מסכימה.

הרב: "הוא גם לא חיסר כלום ודאג שיהיה לכולם מספיק חמצן ואוכל ומים ושכולם יוכלו לחיות. הוא עשה עונות שנה שלא נשרף ולא נתקרר יותר מדי. הוא חכם"!

הצעירה: "כן".

הרב: "אם הוא ברא את כל העולם וברא בו את הברואים, אם הוא רוצה משהו מאלה שהוא ברא אותם הוא צריך להדריך אותם מה הוא רוצה מהם. אם הוא לא ידריך אותם לא יצא כלום מכל החכמה. זה כמו שאחד יקנה תנור, או מקרר ולא יפעיל אותו. בשביל מה הוא קנה? יש תכלית! ואם הוא היה בורא אותך בלי להגיד מה הוא רוצה ממך, בשביל מה הוא ברא אותך? יש לו שלש דרכים להודיע מה הוא רוצה ממך: **אחת** שיודיע בעצמו. שהוא יבוא ויתגלה ויאמר מה הוא רוצה. **הדרך השניה** היא שהוא יכתוב את זה בדרך כל שהיא ויעביר לנו והדרך **השלישית** שישלח שליחים להודיע לנו. ואכן הוא הודיע בשלש דרכים שהוא נמצא - במעמד הר סיני שם הוא דבר עם עם ישראל וכל הגוים שהיו נוכחים במעמד ואמר "אנכי ה' אלוקיך"...זה היה אחרי מכות מצרים שהוכיחו שהוא אלקים, אחרי שהכה את המצרים במכות שהוכיחו שהוא שולט בכל הטבע ובעם ישראל הוא לא פגע. הוא הוכיח שהוא שולט ביאור, במים, בכינים, בחול, בגוף האדם, בברד, באש, בחושך, באור והוא יודע מי בכור ומי לא בכור. זה רק אלקים יכול לעשות בבת אחת, ברגע אחד ולכל המצרים בבת אחת בלי לנגוע ביהודי אחד"...

הצעירה קוטעת את הדברים בקריאת בינים: "אבל זה רק כתוב. אף אחד מאתנו לא היה שם"...

הרב: "ברור שזה כתוב. נפוליאון היה? בתעודת הזהות שלך כתוב השם של אבא שלך"?

רחש בקהל

הרב: "ואם הוא כבר לא יהיה, זה ימחק".

השואלת: "אבל אני ראיתי אותו"...

הרב: "ואם לא ראית אותו המשמעות היא שנולדת יתומה?... לא היה לך אבא"?

הצעירה: "היה לי אבל לא ראיתי אותו"...

הרב: "אותו דבר יש לך ולא ראית אותו"...

הקהל נהנה מהתשובה

הרב: "אני אגיד לך עוד משהו. את יודעת לזכר מה 'פסח' "?
הצעירה: "יציאת מצרים".
הרב: "יופי. וסוכות"?
השואלת: "לזכר ישיבת בני ישראל בסוכות".
הרב: "נפלא מאד. ושבועות שעוד מעט יהיה"?
הצעירה: "מתן תורה".
הרב: "בשנה שעברה היו החגים האלה"?
הצעירה: "היו".
הרב: "ולפני שנתים"?
הצעירה: "גם".
הרב: "ושלש שנים"?
הצעירה: "גם".
הרב: "מתי הם התחילו"?

הצעירה חושבת ובקהל רחש

הצעירה: "כל אחד אחרי המקרה שלו".
הרב: "זאת אומרת, שפסח התחיל מיציאת מצרים. כלומר: את אומרת שהיתה יציאת מצרים. סוכות התחיל ממתי שאבותינו ישבו בסוכות במדבר"...
הצעירה: "אולי המציאו את זה"?
הרב: "כולם המציאו"?
הצעירה: "לא, מישהו אחד כתב ואמר שהיה כך וכך וכך"...
הרב: "אז בואי ונבדוק. נגיד שאני הייתי כותב ספר שבו כתוב "אני ה' שהוצאתי אתכם מסעודיה והבאתי אתכם לנס ציונה" והייתי מחלק אותו לכולם".

צחוק רם בקהל

הרב: "והייתי מוסיף שאלה המצוות והחוקים שאני מצוה אתכם ואומר לכם לעשות כך ולא לעשות אחרת...אם תשמעו לי יהיה לכם גן עדן ואם לא תלכו לגיהנם. יהיו כאלה שיקשיבו לי ויקיימו את כל המצוות"?
הצעירה: "אולי כן"...
הרב: "איך יכול להיות, הם 'אהבלים'?...איך יכול להיות אם אני כותב שאני ה' שהוצאתי אתכם מסעודיה? אתם הגעתם לכאן מסעודיה"?

צחוק בקהל.

הרב: "אם לא היתה יציאת מצרים אמיתית ומעמד הר סיני אמיתי, בן אדם שמקבל ספר שהוא חארטה מתחיל לשמור שבת? מתחיל לאכול כשר"?
הצעירה ממשיכה להתעקש: "אתה היית ביציאת מצרים"?
הרב: "אני צריך להיות ביציאת מצרים? אבל אם אבא של אבא של אבא של אבא שלי לא היה יוצא ממצרים אני הייתי היום עם פרעה"...

צחוק מתגלגל בקהל ומחיאות כפים.

הרב: "עכשיו היה יום העצמאות. כמה שנים למדינה"?
הצעירה: "59 שנה".
הרב: "ובת כמה את"?
הצעירה: "17".
הצעירה: "אז היה עצמאות, או לא היה עצמאות? זה הכל ספורים...ספורים...ספורים".

הקהל מריע.

הצעירה: "חמשת אלפים שנה, זה לא חמישים ותשע שנים".
הרב: "בעוד מאה שנה יהיה יותר מכפלים של חמישים ותשע. מה תגידי אז? אז תגידי שלא היה עצמאות כי זה כבר למעלה ממאה שנה? אני אומר שמה שעובר מאתים לא היה, זה נכון? אני אומר שאין דבר כזה אמריקה כי העצמאות שלהם היתה לפני שלש מאות שנה!. היה קולומבוס"?
הצעירה: "היה".
הרב: "מאיפה את יודעת"?
השואלת: "כי למדתי בהסטוריה".
הרב בלגלוג: "למדתי בספר שקוראים לו...הסטוריה... ומה זה התנ"ך, לא הסטוריה? ועוד הסטוריה המוסכמת על כל העולם... למה זה לא נכון? אני אגיד לך למה - כי זה מחייב אותך במצוות".
הצעירה: "אולי"..
הרב: "לא אולי, בטוח. אבל את צריכה לדעת שמצד שני זה גם נותן גן עדן. המצוות זה לא עונש. מקבלים עליהן שכר וגן עדן".
הצעירה: "גם בספר הסטוריה מקבלים בסוף"...
הרב: "מה מקבלים? - ציון"?
הצעירה: "בגרות"...
הרב בזלזול: "בגרות...גם פצעים מקבלים"...

הקהל והצעירה פורצים בצחוק מתגלגל.

הרב: "יש הרבה אנשים שיש להם 'בגרות' אבל הם מחפשים עבודה. זאת אומרת שבגרות לא נותנת כלום. וחוץ מזה 'בגרות' זה בגימטריה...'תורה'. מי שרוצה להגיע לבגרות אמיתית צריך ללמוד תורה. זו הבגרות האמיתית. את כל השאר אפשר להשיג ב'אקסטרני' תוך ארבעה חדשים. לא צריך לבזבז על זה זמן. רק בתורה שניתנה לנו נאמר מראש גם מה יהיה עד סוף כל הדורות. הכל התקיים. בקלטת מספר 12 שלי, 'נבואות שהתגשמו', ניתן להאזין לפסוקים שעוסקים במה שאנחנו חווינו בעשרות השנים האחרונות"..
הצעירה: "זה כתוב, לא מוכח"?...
הרב: "איך זה יכול להיות שזה נכתב מראש? מי יכול לכתוב מה יהיה בעתיד. הבן אדם לא יודע מה יהיה איתו אז איך הוא יכול להתחיב מה יהיה בעתיד? הקב"ה שלח נביאים שיודיעו לישראל כך וכך וכך יהיה וכך היה. אם בן אדם כתב את זה מאיפה הוא יודע? רק מי ששולט גם בהסטוריה העתידית יכול לקבוע בבירור מה יהיה ולא ניתן יהיה לשנות את מה שאמר. רק מי שהוא בורא עולם יכול להתחיב, להבטיח ולקיים. אם הוא אומר משהו, אי אפשר שיפול מדברו. מה את אומרת"?

הצעירה שותקת.

הרב: "מי שם לך נזם באף, גם זה 'ההסטוריה' "?
הצעירה: "זה מה שמפריע, העגיל באף"?
הרב: "לי זה לא מפריע, רק לך"!
הצעירה מתחכמת: "לי זה לא מפריע"...
הרב: לא? זה לא מפריע לך ל...התעטש"?

צחוק אדיר.

הרב: "כי אני ראיתי אנשים שבהתעטשות זה עף להם"...

צחוק נמשך.

הרב: "יש פסוק אצל שלמה המלך שמדבר על נזם זהב, אני לא אגיד לך אותו פה"...

הצעירה מצטטת את הפסוק.

הרב: "את יודעת את הפסוק? אואי, אואי, אואי".
הצעירה: "אבא שלי כל הזמן מדקלם לי את זה, אבל שם מדובר על משהו יפה בתוך משהו מכוער. זה לא קשור אלי".
הרב: "אבל את נשמה יהודית טהורה ושמה באף דבר שהגוים שמים אותו".
השואלת: "גם לרחל אמנו היה נזם"...
הרב: "לא היה לה נזם באף. היה לה בידים. את צריכה להבין שהנזם הזה הוא בשביל 'תשומי'... יש מי שהאף שלו לא מושך מספיק 'תשומי' ואז הם שמים נזם שאומר: 'תראו אותי אני פה'. עכשיו מה את אומרת יש בורא לעולם"?
הצעירה: "כשאני אמות אני אדע".
הרב: "זה ברור, אבל אז יהיה מאוחר מדי".
הצעירה: "אני אודיע לכם מה יש שם"...
הרב: "אנחנו לא צריכים. אנחנו כבר יודעים מה יש שם. אני גם יכול להגיד לך מה יהיה אתך שם אם תמשיכי כך. החכמה היא להכיר את הבורא פה ולא אחר כך".
הצעירה: "מקודם אמרת שאם אתה רואה מישהו שמחלל שבת אתה צריך להוכיח אותו...אז תוכיח אותי... תגיד לי מה יהיה איתי"...

הרב: "לא, אני לא רוצה להפחיד אותך, כי אחר כך תגידי שזו כפיה...יש לי דיסק 'מבראשית' שם כתוב הכל. בואי ונעשה עסק, את תתני לי את הנזם שלך ואני אתן לך דיסק"...

הקהל ממתין בדריכות והצעירה מנסה עדין להתחמק

הצעירה: "אבל זה הנזם האחרון. כולם כבר נפלו לי"...

לפתע שולפת הצעירה את הנזם מהאף. הקהל פורץ בשאגות שמחה.

הרב: "שבעזרת ה' תזכי לחזור בתשובה שלמה".

הקהל: "א-מ-ן".

לעומת הצעירה שבאה מבית דתי ובקשה לקבל הוכחות על קיומו של הבורא, הזוג שהיה רחוק מכל אמונה לא דרש הוכחה והיה מוכן לקבל עליו כל דבר לרפואת בתם. האבא, איש מן הישוב, קם ושטח בקשתו: "הבת שלנו חלתה במחלה. יש לי בקשה ושאלה. הבקשה: שתברך אותה. השאלה: למה ילדה בת 16 צריכה לחלות במחלה קשה שכזאת"?

הס הושלך באולם והרב, כדרכם של יהודים, משיב בשאלה:

הרב: "את שומר תורה ומצוות"?

השואל הופתע ומשיב בהסוס: "אני משתדל"...

הרב: "אתה לא שומר תורה ומצוות? למה"?

שקט מתמשך...

האבא אינו עונה והרב ממשיך: "הקב"ה נותן חיים. למה? אם אדם שאתה לא מכיר היה ניגש אליך ברחוב ונותן לך 500$ הייתי אומר תודה ושואל אותו למה הוא נתן דוקא לך את המתנה, הרי ברחוב עברו עוד אנשים? זה היה מסקרן אותך?!. אז למה הקב"ה נתן לך חיים, למה הוא נתן לך בת? - זה לא מסקרן אותך? למה הוא נתן לך אותה בריאה עד עכשיו ולמה עכשיו הופיעה המחלה"?

השואל: "למה"?

הרב: "הקב"ה נותן חיים מסבה אחת - לקיים את רצונו בעולם. האדם לא נברא לתוהו, אלא לתכלית. הקב"ה דורש מאתנו שנקיים את התורה והמצוות. היום כל מי שנותן לך משהו דורש תמורה. בורא עולם נתן לך חיים ואיך אתה לוקח אותם ולא שואל מהי התמורה שאתה רוצה ממני? האדם עושה מה שהוא רוצה ואינו מסתכל לראות מי המיטיב לו ויום אחד, כשהקב"ה רואה שכך, הוא גורם למקרה מסוים שמביא את האדם לשאול למה? ולמה דוקא לי? כשהקב"ה גורם לשאול את השאלה, הוא רוצה שהבן אדם באמת יקבל תשובה והמטרה היא לקרב את האדם אליו. הקב"ה מוכיח את מי שהוא אוהב. כמו שאבא מוכיח את הבן שלו שילך בדרך טובה. כשבן מקבל עונש מאבא, זה לא שהאבא לא אוהב אותו, אלא שהוא אוהב אותו כל כך שהוא נותן לו עונש בשביל שישאל למה? ואז יש לו הזדמנות להסביר לו - אתה זוכר שאמרתי לך לעשות ככה, לא עשית! אמרתי לך ככה וגם לא עשית! אמרתי לך לא לעשות את זה וכן עשית! עכשיו תעמוד נזוף בפנה!. אני אגיד לך דבר אחד: כל היסורים שבאים על האדם זה רק כדי לקרב אותו לאביו שבשמים. אדם שלא מקבל יסורים, או עונש, הוא כל כך מרוחק שהקב"ה אינו מתיחס אליו בכלל. כשרואים רשעים גדולים שלא קורה להם כלום, זה צריך מאד להדאיג אותם. כנראה שהקב"ה לא איכפת לו מהם כלל. אדם שהקב"ה מייסר אותו, סימן שאיכפת לו ממנו. כמו שאני רואה אותך ובלי שאני אכיר אותך, אתה נראה לי אדם טוב ויכול להיות שאתה עוזר גם לבריות. אבל, בינך לבין הבורא חסר ולא חשוב מה הסבות: הבית, החברה, הסביבה, המקצוע, המעמד. לא משנה מה. אם תחליט להשתנות והאשה תחליט להשתנות והבת החולה תקבל גם היא עליה, אפשר להפוך את הגזירה ולגלות שכל זה היה בשביל לקרב אתכם והמחלה תסור ממנה לחלוטין".

הקהל: "א-מ-ן".

אביה של הילדה החולה

הרב: "השאלה, אם אתה מוכן"?

השואל: "למה אני מוכן"?.

הרב: "בא נסביר בשביל שיהיה ברור - אם אתה, אשתך והבת מחליטים לחזור בתשובה אמיתית, לקיים תורה ומצוות אתה בודאי מועיל לבתך לצאת מהמחלה לחלוטין".

שאלה מהקהל: "ואיך הוא ידע מה לעשות"?

הרב: "אנחנו נלמד אותו. אין שום בעיה. האנשים שלנו יסבירו וידריכו. אין שום בעיה. אתה מוכן"?

האבא מכריז בבטחון: "אני מוכן"!.

מחיאות כפים.

הרב: "אשריך. אשתך פה? גם היא מוכנה"?

האשה קמה מתוך עזרת הנשים, ילדה קטנה בזרועותיה וגם היא מכריזה כי היא מוכנה לקבל עליה תורה ומצוות לרפואת הילדה.

הרב מזמין את בני הזוג אליו לקבל ציצית וכיפה וכסוי ראש לאשה מלווים בהתרגשות של הקהל הגדול המלוה אותם בשירה כבי זוג אל חופתם. הבעל עוטה ציצית, שם כיפה ומברך בשם ובמלכות "שהחיינו". אחריו מכסה האשה ראשה מסתובבת בצניעות אל הנשים ומברכת אף היא. בתם, לא זו החולה, שהיתה נוכחת במעמד המיוחד מתעלפת מתוך התרגשות. כשהיא מתעוררת נושא הרב תפילת מי שברך לרפואתה של יהודית הודיה בת שלי "ה' ישלח לה רפואה שלמה מהרה".

אמן קורע רקיעים.

"ויזכה אותה לישועה קרובה"

אמן!

"ובזכות התשובה תזכה לאריכות ימים והמחלה תעבור ל... אחמדיניג'אד"!

אמן...

בזכות הרמח"ל במלאת 300 שנה להסתלקותו

לפני חדשים הוא עוד התיצב להרצאה של הרב אמנון יצחק שנערכה ב'מבשרת ציון' כשבידו ספר ה'ברית החדשה' והציג שאלות באמונה שהציקו לו, לדבריו, במשך שנים והעדר תשובות מספקות הביאו אותו לדיוטה התחתונה ביותר של המרת דת והצטרפות אל כת 'היהודים המשיחיים'. בערב פסח התקיימה פגישה אישית בינו לבין הרב שבה ניתנו לו תשובות לכל שאלותיו ובסיומה שרף בגלוי את ה'ברית החדשה' וספרי המינות, עטה ציצית ושב בכל לבו אל אבותיו ועמו. בין פסח לשבועות קבל עליו תקונים שונים ובהם למוד מסכת שבועות, שמנין דפיה הוא מ"ט, כמספר ימי הספירה לקראת קבלת התורה, אך הוא לא הסתפק בדף ליום, הגביר את הקצב ובימים אלה ערך סיום מסכת, בישיבת 'התפוצות' שאליה הצטרף, משולבת במסיבת הודיה על שניצל מצפורני משמידי הנפשות הגרועים ביותר וחזר אל חיק היהדות. הרב אמנון יצחק ששכנע אותו לחצות את הקוים בדרך חזרה היה אורח הכבוד בסעודת המצוה המרגשת הזו. ספור 'גרות' לקראת חג השבועות אין כאן, אבל הכרה ב'עמך עמי ואלוקיך אלוקי' יש ויש.

קצור הפרקים הקודמים:

בהרצאתו של הרב אמנון יצחק שהתקיימה בישוב 'מבשרת ציון' קם אברהם דב, כשבידו 'הברית החדשה' והציג עצמו כמי שלמד במוסדות של אחת מהחסידויות הגדולות בישראל עד שנפל, לא עלינו, ברשתה של כת 'המשיחיים' והכל, כך על פי דבריו באותה ההרצאה, משום שלא מצא תשובה לשני פסוקים שהוא מוצא בהם כסתירה. הצבור כולו הוכה בהלם, אבל הרב אמנון יצחק לא נרתע מלהתמודד עם השאלה באמונה שהציקה לו, לערער את בטחונו ואחיזתו בתיפלות ובעבודה זרה, להוביל אותו למבוי סתום ואז להציע לו 'עסקה': "אני עצמי אתעמק אתך, בפגישה אישית, בשאלות המציקות לך ובתנאי שאם אצליח להסביר לך תחזור הביתה, לאבא בשמים ולאבא בבית". אברהם דב הבטיח רק לחשוב והרב אמנון יצחק הסתפק בהבטחה הזו. ומסתבר שלא טעה בערב פסח התיצב אברהם דב במשרדו של הרב, הסתגר עמו לשיחה ארוכה ובסופה בקש רחמים על מעשיו, בקש תקון ותשובה לנפשו התועה, יצר קשר מחדש עם משפחתו והעלה באש את כל ספרי המינות והכפירה שהוא דבק בהם בשנים האחרונות והפיץ אותם בין אחיו היהודים. בפסח כבר היסב עם משפחתו כבן חורין מהאמונות הטפלות שדבק בהם.

אברהם דב עוסק בתקון נפשו בישיבת 'התפוצות' שבה הוא לומד, מודרך על ידי הרב אמנון יצחק ומבצע בעזרת ראש הישיבה, הרב גולדשטיין ובתמיכת כל סביבתו. כל רואיו משגיחים בשינוי העובר עליו, בהתיסרות ובשמחה.

לפני ימים אחדים החליט כי הגיעה השעה לערוך סעודת הודיה על הצלתו ממלתעות הנכר ולשלבה בסיום מסכת שבועות שבה התייגע מאז התפנית שחלה בחייו. הרב אמנון יצחק, שהיה השושבין לשמחת ההתקשרות מחדש בין אברהם דב הקב"ה, תורתו ומצוותיו, הוזמן להיות אורח הכבוד בסעודה שנקבעה להערך ב'ישיבת התפוצות' שבהר ציון ולמרות שהוא אינו נוהג להשתתף בארועים מסוג זה ודומיהם, החליט לחרוג ונטל חלק בשמחה הגדולה.

כשעלה אברהם דב לשלחן ה'מזרח' כדי לפתוח בדברים מראהו כבר היה כשל אברך משי - זקן יהודי שאינו דומה בכלום למיקבץ השערות המדוללות שעיטרו את פניו בהופעה הראשונה ב'מבשרת ציון' ושמזכירות את ציוריו של 'אותו האיש' יש"ו, פיאות מסוגננות ואפילו דבור נכנע". בנסים גלויים הצלחתי להגיע למה שאני" - הוא פותח ואומר בלא מעט התרגשות ומקדיש את סיום המסכת וסעודת המצוה לעילוי נשמת סבו, אברהם דב בן נפתלי חיים, שעל שמו הוא נקרא ושיש לו נקיפות על מה שעולל לו.

את סיום המסכת הוא עושה במבטא החסידי המוכר לו מבית אבא. "...ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה"...אומר בכונה רבה מתוך ה'הדרן עלך..' מי שרק לפני חדשים היה מהכופרים בשמו הגדול ומדוקרי תורתו "....אנו רצים לחיי עולם הבא והם רצים לבאר שחת".

בעתוי מדויק עם ציון 300 שנה לרמח"ל מספר אברהם דב, בתחילת דבריו, כי בשבועות האחרונים התעמק בספר 'דרך ה' ' של הרמח"ל. הוא סייע לי להכיר את צורת האמונה בה' יתברך שהוא אמת ויחיד ועד כמה שלא השגתי את זה עדין לפני חדשים שלש היום הדברים נהירים לי כשמש. דרך הספר הזה הבנתי שמכל מקום ובכל מצב אם אנו רוצים את קרבתו של הקב"ה הוא מנחה אותנו בדרך הישר ומביא אותנו אליו. לפעמים הבן אדם במקום להקשיב לתחנוני האלקים הוא מפנה עורף. לפעמים הקב"ה מתיאש מהאדם שעומד במריו, אבל במקרה שלי הוא, ב"ה, הפך לי את כל הקושי שהציב בפני היצר הרע לחרב ולמאכלת נגד אותו היצר. הוא פקח את עיני האיר לי את הדרך ומתוך הפנימיות החבויה החזיר אותי להבין בפנימיות התורה.... אני הכאבתי לקב"ה, הכאבתי להורים שלי בזה שהלכתי לנצרות. לפני שבע שנים הפניתי עורף. לפני ארבע שנים הגעתי בפסח לבית ההורים והצהרתי: "אני מאמין בנצרות". הם זרקו אותי מהבית. אבל למרות שאני נחשבתי שבע שנים כמת, ההורים שלי לא עשו את מה שעושים במקרה שבן מחליט להיות מומר והם לא ישבו עלי שבעה. והנה התעוררתי לחיים חדשים בעם ישראל שרק עליו נאמר 'עם ישראל חי'. אני רוצה במעמד הזה לבקש סליחה מההורים שלי ואני מקוה לשמוע מהם 'סלחנו' כפי שמהדהד באזני שהקב"ה אומר לי: אם אתה חוזר באמת בתשובה ומקבל עליך קבלה לעתיד, עושה את מה שהרב אמנון יצחק אמר לך, לזכות את הרבים ולעורר אותם לשוב, כמוך לדרך היהדות והתורה הרי ש 'סלחתי'. אני מקבל עלי להחזיר כמה שיותר יהודים למחצבתם, להרים קרן התורה ובשם ה' מקוה שאצליח".

מאות בני הישיבה והאורחים עומדים על רגליהם ומוחאים כפים.

הרב אמנון יצחק פותח את דבריו באברהם ושרה שהיו עקרים ובדברי בעל ה'בית הלוי' שאומר שהם היו עקרים משום שהתעסקו במצוה הגדולה שאברהם גייר את הגרים ושרה את הנשים. הקב"ה מנע מהם פרי בטן כדי שיוכלו להתעסק רק בגיורם של גרים. איזה גרים אלו היו? עובדי עבודה זרה מהגרועים והפחותים ביותר. כאלה שלקחו עץ ואבן ועשו מהם אלקים. יכול אדם לקחת הבל הבלים, עץ ואבן שהוא יוצר ולהשתחוות אליו, לקרוא לו אלקים וגם...לבקש ממנו ברכה. עם כאלה התעסק אברהם אבינו הגדול שבענקים. בהם הוא השקיע. זה אברהם אבינו שהשיג את כל סודות התורה שאנחנו לא משיגים אפילו אחרי מתן תורה. הוא חפש משוגעים כאלה, שחט להם שוורים ונתן להם לשונות, רק כדי שיגידו על הקב"ה שהוא זן את העולם

כולו. זהו אברהם אבינו שאם היה מגיע היום לפה יכול להיות שהיו שואלים אותו: "באיזה ישיבה למדת"?...

צחוק בקהל

הרב: "בסופו של דבר הקב"ה רצה להמשיך את השושלת של אברהם אבינו ונותן לו בן, שממשיך את השושלת ביעקב וההמשך ידוע.

יוצא מכאן חדוש גדול - שכל העתיד של כל העולם כולו הוא רק אם יש יצחק. בלי יצחק אין המשך. ולמרות זאת הקב"ה עיכב את הולדתו במשך מאה שנה כדי שאברהם יוכל להתעסק עם הטפשים הכופרים האלה ויביא אותם לאמירת ברכת המזון. מאריכים לנו את הגלות, לכאורה, בעוד עשרות שנים רק בשביל שאברהם יגייר גרים.

ה'פרקי דרבי אליעזר' אומר שאחרי שני דורות לא נשאר מכל הגרים של אברהם אבינו אף אחד. אני לא מבין. מאה שנה לעבוד, לאחר את לידת יצחק והכל כדי לגייר גרים שלא ישאר מהם אף אחד? לא יותר טוב שאברהם ויצחק ילמדו, בזמן הזה, בחברותא? הם היו יכולים לתקן בעליונים ובתחתונים את מה שהקבלה לא יכולה לתקן... אלא שהקב"ה רוצה ללמד אותנו שאפילו אם לא נשאר שום דבר זה נקרא 'ואת הנפש אשר עשו בחרן'.

משל לאדם שטובע ומישהו קפץ והציל אותו. לאחר מכן עלה הנצול לראש הגג וקפץ למוות. האם זה שהציל אותו, הפסיד את המצוה של הצלת נפשות? בודאי שלא. אפילו אם בן אדם הציל נפש לרגע אחד זה נקרא 'הנפש אשר עשו". פעם התעוררה לי שאלה גדולה אם כדאי לשים ציציות לאנשים בהרצאות, שהרי חלק מורידים אותם אחר כך. שאלתי את מורי ורבי הגר"י שפירא והוא פסק לי שצריך לתת ציציות אפילו שזה ישאר רק לרגע אחד.

הזוהר הקדוש אומר שאם בן אדם חטא ועשה את כל העבירות שבתורה ולא שב ולא היה לו הרהור תשובה אינו יוצא מגיהנם לעולם ולעולמי עולמים. אבל אם הרהר פעם בחייו בתשובה סופו שהוא יוצא מגיהנם. כמה יהיה שם? - לא ידוע, אבל סופו שיצא. את הסוד הזה ודאי ידע אברהם אבינו והוא החדיר אותו לאנשים טפשים שבעוד שני דורות לא ישאר מהם כלום. לא יאומן כי יסופר.

מי ששנה ופירש הוא גרוע מכולם ואברהם דב שנה ופירש. הוא לא סתם פרש אלא עבר לצד השני, "כאילו" יש צד שני. אבל גם הגרוע מכולם יכול להפוך את האותיות של גרוע ולהיות עורג. לערוג כאיל על אפיקי מים. הנשמה של היהודי גם אם תרד לשפל המדרגה לא יכול להיות שלא תהיה לה ערגה. כשהוא צעק לעברי בהרצאה, זו היתה הצעקה של הנשמה שלו. הוא רצה שאני לא אתן לו תשובה כדי להצדיק את דרכו, אבל אני אמרתי לו שאם הוא צועק זה סימן שהוא לא בטוח במה שהוא אומר. מי שצועק מבין שהסברה שהוא עומד להגיד לא מספיק חזקה והוא צועק...כשהוא צעק ידעתי שהוא יחזור וב"ה הוא אכן חזר בחזרה כיון שהוא רצה לחזור. לא אנחנו החזרנו אותו, אלא הנשמה שלו צעקה: רוצה לחזור!. היא צעקה את ההיפך, אבל בעצם הצעקה היתה בקשה. רוב בעלי התשובה הגדולים ביותר הם אלה שבאו להלחם בהרצאות. אלה נשברו הכי מהר וצמחו וגדלו יותר מכולם. אחד שהוא מופקר לא שואל ולא מענין אותו מה אומרים. אבל מי שזה מפריע לו והוא בא עם 'ספר'. מוכן... מיד אני אומר לו 'הו, באת עם ספרים'...גם לו אמרתי"...

הקהל ואברהם דב עימם מגחך.

הרב: "גם שמתי לב שהקול שלו רעד...כשהוא בא אלי שאל עוד שלש שאלות ואחר כך לקח את 'הברית החדשה' ושרף אותה. זה נשרף מהר מאד, לא נשאר כלום"...

צחוק רם.

הרב: "שלחנו אותו לספר, הורידו לו את כל החצונים מהראש והשאירו לו פיאות והוא יצא לדרך חדשה-ישנה וב"ה הוא כאן. ואם אתם חושבים שלהחזיר יהודים בתשובה זה משהו מסובך? בכלל לא! במיוחד לא בדור הזה. אני אספר רק מעשה אחד ותבינו עד כמה היהודים מוכנים, דרוכים כמו קפיץ, רק צריך למשוך אותם. הייתי בארה"ב ונתתי הרצאה בפני אלפי אנשים. בשורה הראשונה ישב יהודי תימני, אני לא יודע איך זה, כי זו היתה קהילה של פרסים ופתאם תימני היה תקוע שם"...

הקהל פורץ בצחוק.

הרב: "אני מדבר ואני מבחין בתזוזות שלו. בשלב מסוים הביאו לי כוס תה והבנתי שזה רגע נכון". **אמרתי לו:** "סליחה, אתה מוכן לשתות את התה? הביאו לי ואני פשוט לא רוצה. אתה מוכן לשתות במקומי"?

והוא אומר לי: "אני? לא, לא רוצה לשתות תה"! **שאלתי אותו:** "למה אתה לא רוצה זה חם וטוב"? **אבל הוא אומר לי נבוך:** "אני לא רוצה לשתות תה". **אני אומר לו:** "אולי בכל זאת? - הנה קח". **הושטתי לו את הכוס, אבל הוא לא לקח ואמר:** "אני לא רוצה לשתות תה, אני גם לא צמא ואני גם לא אוהב תה"...

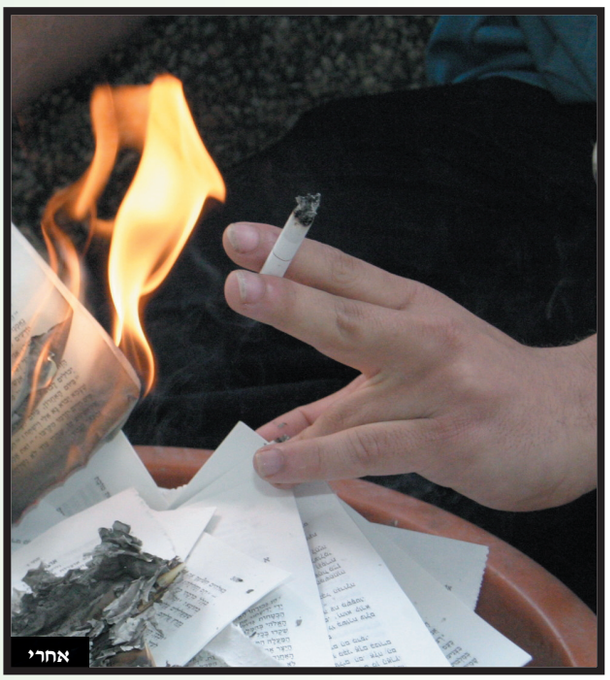
אחרי

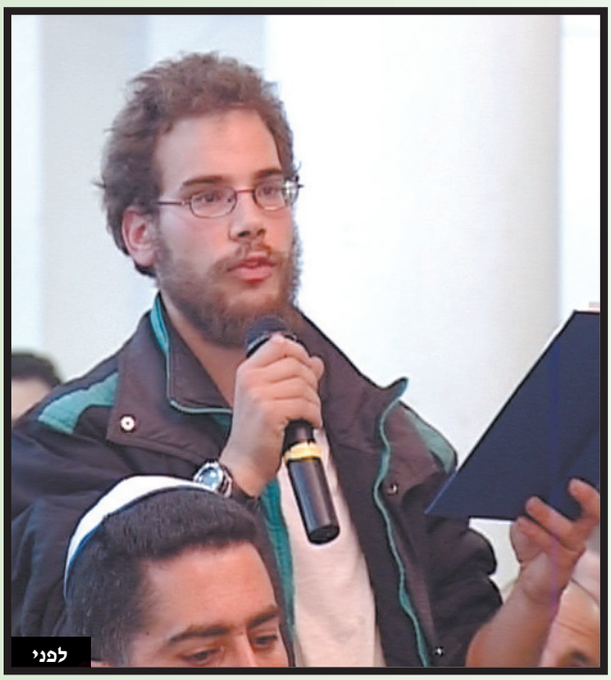
לפני

בסעודת ההודיה

אמרתי לו: "אבל אני מבקש ממך"...

הוא מסתכל עלי כמי ששואל מה הוא רוצה ממני...ראיתי שזה הולך קשה, שמתי את היד למטה כתומכת לשניה המחזיקה בכוס..

ואמרתי לו: "תשמע, כואבת לי היד, קח ממני את התה"...

הוא הבין שאני לא יורד ממנו...זה כבר היה מכבש של לחצים, כולם כבר הסתכלו עליו ואז הוא קם. אמרתי לו: "תודה רבה, אשריך".

נתתי לו את התה והוא בא לשתות.

אמרתי לו: "רגע תגיד ברכה.. הוא לא ידע לברך אבל בלית ברירה מלמל משהו ושתה את התה. כשבא לשבת, אמרתי לו: "כמה זמן אתה מכיר אותי"?

והוא עונה לי: "שעתים".

אמרתי לו: "בשעתים בקשתי ממך לשתות תה, אתה לא רצית ובאמת ידעתי שאתה לא רוצה. זה לא כל כך נעים לשתות מה שאתה לא רוצה ועוד לפני כל כך הרבה אנשים. ובכל זאת כשאמרתי לך שידי כואבת לי ואתה חייב לחלץ אותי מהמצב שלי.. קמת. אתה יהודי טוב".

שאלתי אותו: "בן כמה אתה"?

אמר לי: "35. אמרתי לו: מגיל 13 הקב"ה ממתין עם יד ימין שלו פשוטה כדי להחזיר אותך בתשובה. יבשת לו את היד"...

הקהל מביע הנאה.

הרב: "אני דקה אמרתי לך שכואבת לי היד והסכמת לשתות כוס תה שלא רצית. הקב"ה לא נותן לך תה אלא גן עדן, מבקש ממך שתקח ואתה נותן לו להמתין כל כך הרבה שנים"?

שאל היהודי: "אז מה אני צריך לעשות"?

אמרתי לו: "קודם כל תשים ציצית".

אמר: "אני מוכן".

שמנו לו ציצית והיהודי חזר בתשובה שלמה. היום הוא נהג מונית מוכר ברחובות. עם כוס תה אפשר להחזיר בתשובה"...

"אחת המטלות של אברהם דב זה כרגע לעבוד בכל התחבולות להביא אנשים לחיק התורה ובפרט מהמקומות החשוכים שבו נמצאים כאלו שנדחו וחושבים שאין להם סכוי ואני מאמין שהוא יצליח. ואם הוא כבר מסיים מסכת ולומד רמח"ל נכון לו עתיד מזהיר בעזרת ה' יתברך. זו רק התחלת הדרך. זה שכבדתם אותו ובאתם כלכם לסעודת ההודיה שהוא עושה לה' יתברך, אשריכם".

לאחר שירה רמה של תלמידי הישיבה נשא דברים גם הרה"ג ר' יצחק גולדשטיין בנו של ראש הישיבה, שסייע לאברהם דב להוציא את החלטתו לשוב בתשובה שלמה מהפועל אל הכח. "זהו יום מיוחד ומסוגל שבו מחליט אברהם דב לפרסם ברבים את הטעות ואת ההחלטה החדשה. אני הכרתי את אברהם דב וכמה חברים שלו שעדין תקועים שם ואני חושב שצריך להזכיר ברבים שלאברהם דב היתה הזכות להיות במצב שהוא נמצא. לפני כחמשה שבועות הגיע לפה, באמצע היום, בחור ערבי עם פתק. הוא מגיש לי את הפתק אני פותח אותו ומוצא כתוב: 'הרב יצחק, אני רוצה להתקרב ליהדות ולתורת היהודים'. ילד ערבי.

שאלתי אותו: "איפה הוא גר"? **והוא ענה לי:** "שברחוב השלשלת פה בעיר העתיקה".

"קודם כל דחיתי אותו ואמרתי לו שיבוא מחר. זה היה ביום חמישי. הוא בא ביום ששי, ישבתי ודברתי איתו והוא מספר לי שהוא למד בקורס לעברית של האוניברסיטה העברית והוא בקש שילמדו אותו תורה, הוא שאל על הקב"ה ויש לו הרבה שאלות על הקוראן והוא לא מאמין בו... הוא סיפר לי שהיה הולך למסגד אל אקצה וישב עם השייח'ים שיסבירו לו. ככל שהזמן עבר הוא סיפר לי יותר ויותר ואמר שהמשפחה שלו התחילה לחשוד בו שהוא רוצה להיות יהודי וכולם התרחקו ממנו. הוא סיפר גם שבבית המצב הכלכלי לא טוב וזה הדליק לי קצת נורה אדומה שאולי בשביל זה הוא רוצה להיות יהודי. ישבתי ודברתי איתו על הקב"ה, על ההבדלים בין התורה לקוראן, גם חברתי על זה ספר. הוא היה כאן עד הצהרים וכשיצא מכאן בדיוק פוגש אותו שכן ערבי. הוא התחיל לצעוק עליו על שהוא מתקרב ליהודים ולרדוף אחריו. כך עד הבית שלו ברחוב השלשלת. הוא נכנס וסגר את הדלת ואז כל המוכרים בשוק הקצבים באו ורצו להרוג אותו. הוא קפץ מהגג לבית שני, ברח לשער שכם וחזר לישיבה ואמר שהוא לא יודע מה לעשות. אמרתי לו שאנחנו ישיבה שקרובה לאזור ערבים ואם הוא ישאר כאן זו סכנה בשבילו. זו גם סכנה למקום. בסוף הוא התחנן, השארנו אותו כאן, בחדר פנימי ואמרנו לו אל תצא מפה. הוא ישב ולמד ספרי יהדות במשך 16 שעות ביממה. אף אחד לא רצה להכניס אותו לחדר שלו לישון. כולם פחדו. הבחור היחיד שלקח את המשימה לטפל בו היה... אברהם דב. הוא דאג לו וטיפל בו, האכיל אותו".

מחיאות כפים.

"לבסוף שלחנו את הבחור הזה לצפת, לא רצינו להשאיר אותו פה. אחת הישיבות הסכימה לקבל אותו ואז אברהם דב נסע איתו לשם לסדר אותו. ואני ידעתי באותו רגע שאם הוא קבל על עצמו לעזור להקב"ה ואפילו כשזה מקרה כמו שכותב ה'נפש החיים' טוב ורע מעורבב, פה מתחילה לו הדרך. אני בטוח שמהקידוש ה' ברבים שהוא עשה מתעורר עוד ועוד קידוש ה' ברבים והוא עוד ימשיך לזכות את הרבים".

הוא סיפר שבתחילה מאד דאג איך הקב"ה יגלגל לידי אברהם דב לעשות תשובה, אבל ידע שברגע שיעזור לאחד אחר להתקרב, הקב"ה יגלגל שיחזור בתשובה שלמה בעצמו.

הוא פונה לאברהם דב ואומר: "אתה חייב להמשיך ולהציל אחרים. יש עשרות, אולי מאות, בחורי ישיבה לשעבר, שיש מאחוריהם ספורים נוראיים שלא מספרים ברבים, ששקעו בצרות כלכליות והכתות האלה "נותנים" הרבה סיוע והרבה כספים ל"עזרה" לצוד את נשמותיהם לשאול תחתית. שהקב"ה יתן לך את הזכות שתצליח להציל כמה שיותר מהם ולהביא אותם תחת כנפי השכינה".

שעה ארוכה נגשו ראשי הישיבה ולומדיה אל הרב אמנון יצחק ושטחו בפניו את בקשותיהם להתברך. "אם הברכה לאברהם דב פעלה כפי שפעלה ומהר כל כך" – אמר אחד מהם בתמימות משכנעת – "אין לי ספק שלגבי היא יכולה לפעול מהר יותר"...

אלפי נעשה ונשמע בימינו

ימי התשובה הם ימי חשבון נפש רוחני כללי והימים שקודם לחג מתן תורה הם ימי חשבון נפש על הישגים תורניים.

השבוע לקראת מתן תורה, הגיש הרב ישראל הירש, מי שעומד בראש המפעל התורני הגדול 'ללמוד וללמד' דו"ח שהוא חשבון נפש על הצטרפותם של מתקרבים באמצעות ארגון שופר, לשעורי תורה וללמוד בחברותות של הארגון, לידי הרב אמנון יצחק. הנתונים המופיעים בדו"ח מעוררים השתאות ומצביעים על כך שהחוזרים בתשובה בעקבות הרצאותיו של הרב אמנון יצחק מכריזים בהמוניהם גם בימינו 'נעשה ונשמע' - עושים את מצוות התורה ושומעים לשעורי תורה.

על פי הנתונים שבדו"ח הצטרפו בשנה האחרונה 899 גברים ו861 שהשתתפו בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק לפרויקט 'ללמוד וללמד' והם משתתפים דרך קבע בשעורי תורה ובלמודים בחברותות, ברובם במסגרות של 'לב לאחים'.

הרב ישראל הירש, מסביר בדברי ההקדמה לדו"ח את שיטת הפעילות של 'ללמוד וללמד': "פעילי הארגון נמצאים בהרצאותיו של הרב זה כבר שלש שנים ובהשראתו רושמים את האנשים המעונינים להמשיך בפעולת הקרוב ולשוב לחיק היהדות. בדו"ח נכללים רק אלו מהנרשמים שעמהם נוצר קשר של קיימא ווהקשר הזה נמשך במשך כל ימות השנה".

על פי אותם סיכומים רשומים 2774 גברים ו-2351 נשים כמי שהצטרפו לשעורי התורה בקביעות בשלש השנים שבהם פועל הארגון. בין שבועות שעבר לשבועות זה קבלו על עצמם ללמוד תורה למעלה מ-1750 גברים ונשים.

את מספר השיא של מצטרפים לפעילות 'ללמוד וללמד' נמצאות במקום הראשון קרני שומרון, קדומים שבי שומרון ותקוע. בקרב הנשים בת ים חולון ולוד הן הערים החזקות. אצל הנשים בולטת יותר תופעת היוזמה הבודדת, בלא להתחשב בסביבה והיא קיימת בישובים כמו הר תבור, צופים, פורת, רמת אפעל ושיבולים. ארגון 'ללמוד וללמד' דואג לשלוח למשתתפות בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שהגיעו מישובים אלה והחליטו לשוב בתשובה שלמה, מדריכות הלומדות איתן ומלוות אותן בצעדיהן אל חיי תורה ומצוות.

נתונים מרשימים כאלה מרנינים כל לב יהודי לקראת מתן תורה.

רשמה ירושלים וזה אינו מפתיע. שתי הערים שאחריה הן בת ים וחולון נתון שגם בארגון 'שופר' וגן בפרויקט 'ללמוד וללמד' רואים בו הישג אדיר. מי שהפתיע עוד יותר הם משתתפי ההרצאות מאשקלון ומחיפה, ערים שאינן נתפסות כמוקד לחוזרים בתשובה, שאינם נופלים במספר השבים והמצטרפים לשעורי התורה, מאלה שבבת ים ובחולון. אחריהם נמצאים כפר סבא, לוד, חדרה, מעלה אדומים ומבשרת ציון. בין הישובים שבהם קבעו תושבים למוד תורה, בעיקר בחברותות, נמצאים גם כאלה שאין להם כלל זיקה לצבור שומר התורה והמצוות כמו כפר רות, נווה דוד וכפר ויתקין.

בנתוני שלש שנות הפעילות של 'ללמוד וללמד' תופסת הצלחת הפעילות בתל אביב את המקום הראשון ואחריה, כמעט בצמוד, נמצאות ירושלים, נתניה, פתח תקוה, ראשון לציון, קרית אתא, רחובות, רמלה ורמת גן. ביו"ש

בס"ד יום ה' ט"ו אייר תשס"ז

לכבוד רבי אמנון יצחק שליט"א

מגדולי מחזירי בתשובה בדורנו.

להלן סיכום פירות שיתוף הפעולה בין כבוד הרב שליט"א לארגון "לב לאחים" בא"י במסגרת פרוייקט "ללמוד וללמד". פעילי הארגון נמצאים בהרצאותיו של כבוד הרב זה כבר כשלש שנים, ובהשראתו רושמים את האנשים המעונינים להתקרב ולשוב לחיק היהדות, אלו מן הנרשמים שנוצר עמם קשר של קיימא ונמשך הקשר במשך ימי השנה, נמצאים בסיכום הרשימות שלפנינו, (בארגון מצויים שאר הפרטים המלאים בכל עסק הקירוב עם האנשים והמשפחות הללו).

ס"ה בשנה האחרונה:

גברים: 899

נשים: 861

ס"ה מאז החל שיתוף הפעולה:

גברים: 2774

נשים: 2351

יהי רצון שקשר זה שהניב כבר תוצאות רבים והאיר את אור היהדות אצל אלפי משפחות, ימשיך לאורך ימים ושנים, ותשרה הברכה במעשי ידינו.

בברכת התורה ובהערכה רבה

הרב ישראל הירש

קבלת תורה בלי חלב בעירם של השטראוסים

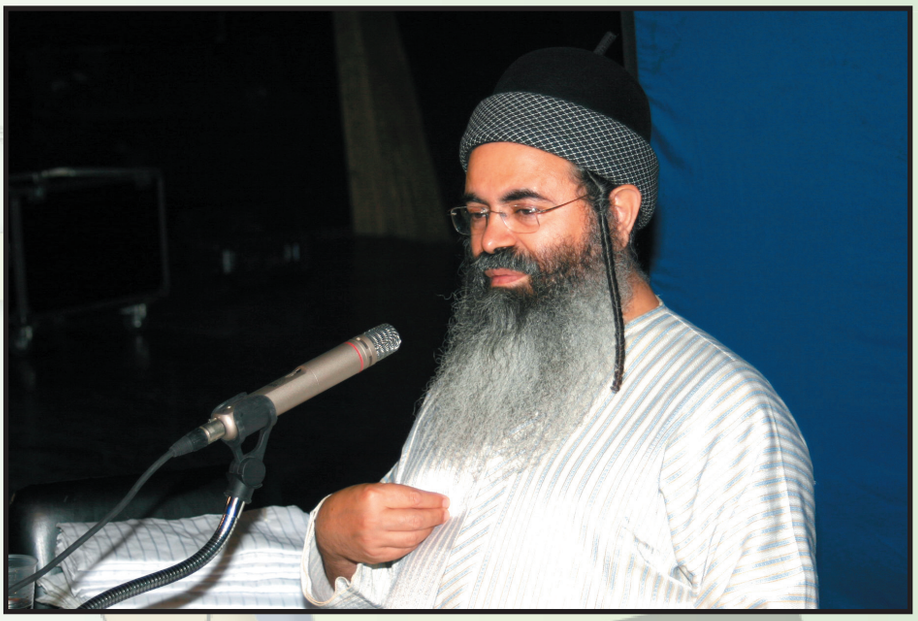

מטבעם של דברים היו אמורים תושבי נהריה, ל'תת כבוד', בימים שקודם לימי חג השבועות שהוא גם חג מאכלי החלב, לבני משפחת שטראוס, האב מיקי והבת עפרה, שבזכות הפרות והמחלבות שהקימו לתוצרתם הם הגיעו להיות 'אצולת החלב' הישראלית. אבל מסתבר שאפילו בעיר היקית שכל כך מזוהה אתם 'שטראוס-גרופ' השם החדש שהם בחרו לבעלותם המשותפת על מפעלי 'שטראוס-עלית', הוא אולי 'גרופ' אבל לא 'גרופי'. אמנם התורה נמשלה לחלב, אבל רק נמשלה וכשהחלב של 'שטראוס' ממן מצעדי תועבה והדבש של עלית הוא חלק מפסטיבל הנערך בעצומו של ראש השנה, השלוב שלהם בין דבש וחלב אפילו אינו כמשל לתורה. מאות מתושבי נהריה העדיפו את התורה תמימה נטו, ללא החלב שהחמיץ בעירם וזו ניתנה להם בהרצאה שנקבעה להרב אמנון יצחק בעירם של השטראוסים דוקא בעתוי הזה.

שאלות רבות עסקו בהרצאה הזו בלמוד התורה ובקשות רבות בקבלת עול תורה.

השואלת הראשונה, למשל, שאלה: "מדוע עליה לקיים גם את התורה שבעל פה והיא אינה יכולה להסתפק בתורה שבכתב"?

הרב אמנון יצחק: "צריך גם וגם. איך אפשר לקיים את התורה שבכתב בלי התורה שבעל פה? למשל כתוב: שמור את יום השבת. איך שומרים שבת? כותבים את המלה 'שבת' ושומרים עליה בכיס"?

הקהל מגחך.

הרב: "איך אפשר להבין, בכלל, את התורה שבכתב בלי התורה שבעל פה"?

כאן מגלה הצעירה משהו מהסוד שמאחורי השאלה ושואלת: "אתה יכול להרחיב לי משהו על העדה השומרונית" (שכידוע אינה מאמינה בתורה שבעל פה ע.ה.)?

הרב: "זו עדה שומרונית, אבל לא שמרנית"...

הקהל צוחק.

השואלת: "למה"?

הרב: "כיון שהם החליטו לקחת את התורה שבכתב בלבד ולא לקבל את מה שהתורה שבעל פה אומרת והם מפרשים את התורה שבכתב לפי הפרושים שלהם...למה התורה שבעל פה שהם המציאו טובה להם והתורה שהועברה ממשה רבנו למאות דורות אינה טובה? משה רבנו נתן את התורה ובאר אותה. התורה צריכה ביאור ומי יכול לבאר אותה? מי שלמד אותה אצל הקב"ה. הוא העביר את התורה שבעל פה לעם ישראל וכך היא עברה בכל הדורות. באו השומרונים והחליטו שהם לא רוצים תורה שבעל פה רק תורה שבכתב. איך יפרשו 'וקשרתם לאות'?.... אנחנו, מהתורה שבכתב שניתנה לנו יודעים שאלו התפילין. איפה זה כתוב? ומה זה 'בין עיניכם'? איך ידעו איזה פרשיות יש בתפילין? איפה זה כתוב? - רק בתורה שבעל פה! משה רבינו, על פי ציווי השם בכתובים, לימד את עם ישראל כיצד עושים כל מצוה ומצוה. יש הרבה דברים שאנחנו יודעים, אבל הפירוש הוא בעל פה. הנה, בהרצאה הזו היה כתוב במודעות שהיא תתקיים באולם שברחוב דרך העצמאות בנהריה. אני באתי מתל אביב ולא ידעתי איפה זה דרך העצמאות. שאלתי אנשים איך מגיעים והם אמרו לי... זה 'תורה' שבעל פה. מה אני צריך להגיד להם, על פי השומרונים? שאני לא מאמין להם, עד שיראו לי את זה כתוב!?... בכתב כתוב דרך העצמאות ומה שהלאה אני צריך לחפש לבד, בעל פה. אם אין מפה על המודעה אני לא אגיע, לא אשאל, אחפש את המקום בעצמי ואגיע למקום אחר"!?

הצעירה השתכנעה מההסבר...

שואל אחר מבקש לדעת: עד היכן מגיע הגבול שאדם צריך להשקיע להחזיר את הכלל בתשובה שלמה.

"במוצאי השבת האחרונה היה לי ספק ולא ידעתי מה לעשות. אני לומד בכולל של וולפסון, אני מחזק אנשים, מכתת רגלים לבתים. אבל לפעמים אני רואה מראה כזה ומראה כזה ושואל את עצמי מה אני עושה כאן? ואז מתרץ: אבל אני עושה את זה למען שמו באהבה. אני חושב שהקב"ה מצד אחד רוצה שאני אקרב אותם, אבל בסופו של דבר, לא פעם, אני מרגיש שאני מלכלך את עצמי בשביל לנקות אחרים"..

הרב: "במקום שאתה יודע שאתה סובל, כלומר עובר עבירה, אסור. לא אומרים לו לאדם חטא בשביל שיזכה חברך. אתה צריך לעשות רק בדרך של מצוה".

השואל: "אבל זה לא תמיד עבירה. לפעמים זה סתם בטול תורה"...

הרב: "משלמים לך בשביל שתלמד וגם תעסוק בגמילות חסדים... אתה חייב למלא את התנאי. חוץ מזה עליה רוחנית זה חשוב. אדם צריך למלא את עצמו עד גבול מסוים. אבל אתה צריך לדעת שמה שאתה יכול לעשות במאה דיסקים זה יותר מאשר אם תסתובב שנה בין הבתים. גם אם מר וולפסון ישקיע

מליוני דולרים הוא לא יגיע לעולם למה שמסוגלים לעשות הקלטות והדי.וי.די לאנשים. עובדה שזה מה שעובד בעיקר. לא כל בן אדם מסוגל לדבר ולהשפיע ולפעמים הוא באמת מבטל תורה. אם הקב"ה נתן מתנה כזו לדורנו שבן אדם יכול דרך צפיה בדי.וי.די לחזור בתשובה ולהתעורר, צריך לנצל את זה, במיוחד אם זה עולה גרושים. יש היום כלים שניתן בקלות להגיע אתם לצבור, הנה אני מדבר ובכל העולם רואים אותנו באינטרנט בשדור חי כעת"...

הצעיר: "אני נראה טוב"?...

הקהל צוחק.

הרב: "לא רע... גם כשאתה הולך הביתה אתה יכול לראות שדור חוזר של מה שהיה כאן הערב. זה נשאר שם לנצח ואנשים נכנסים ורואים. תראה כמה ארגון 'שופר' משקיע בזה. כל זה כדי לזכות את הרבים במצב חי ואמיתי בו במקום. אלו דברים שצריך לנצל אותם. לא צריך להשקיע זמן בלעלות ולטפס אלא רק להפנות חילונים לאתר ולדיסקים חנם. זה זכוי הרבים שאין כמוהו ובלי בטול תורה. זו החכמה לזכות כמה שיותר בכל רגע נתון. זה כמו שאדם יגש אלי ברחוב ויגיד לי שכואב לו דבר מה ומה עליו לעשות? אני אפנה אותו לקופת חולים שמעבר לפנה ואחסוך ממנו כאב וממני בזבוז זמן. מה אתה רוצה שאני אשאל אותו: תראה לי איפוא כואב ואני אנסה אולי אני אצליח בעצמי לרפא לו את הכאב? זה לא התחום שלי. אני אשלח אותו לרופא שמבין. בכל תחנת רכבת או תחנה מרכזית יש מודיעין שיודע לאן להפנות. כך גם בענין התשובה. צריך להפנות לדברים קיימים וזה עצמו זכות גדולה. לא צריך לבזבז זמן ולבטל תורה על דברים שנמצאים מעבר לפנה ממש".

השואל: "הרב מוכן לעזור לי בדיסקים שאתן למשפחות"?

הרב: "הנה תרמו כאן מאות די.וי.די אני אתן לך שתחלק אותם"...

הקהל מוחה כפים.

הצעיר מבקש לשאול עוד שאלה קטנה: "אני יודע שכל מי שמכתת רגלים למען החזרת תועים בתשובה עושה את זה על חשבון האשה. גם בנקודה הזו אני רוצה לקבל עצה ממך, איך אתה הצלחת לעשות את זה"?

הרב: "יש לי קלטת על רבי עקיבא ששאתו גרמה לו שיהיה מה שהיה תצפה בה ותבין. צריך להיות נחוש. אם אתה נחוש בדרך שאתה הולך וזה אמיתי אצלך, לא יהיו לך מכשולות בדרך. אבל אם מרגישים שאתה לא אמיתי וכל זה להתרחק מהבית ואתה אוהב לעשות חסד רק בחוץ ולא בפנים יהיו לך קשיים בבית. אם אתה באמת מתכוון לעשות רצון ה', בדרך כלל זה מצליח והאשה הופכת להיות חלק בעבודת הקדש שלך".

השאלה הבאה התיחסה לצדה השני של המטבע, לא במזכים אלא בזוכים:

"חברה שלי נמצאת בתהליך התשובה כבר ארבע שנים, אבל בעלה לא הולך איתה ואין להם ילדים, בינתים. מה עושים במצב כזה"?

הרב: "הוא יסכים לראות די.וי.די"?

השואלת: "לא".

הרב: "הוא בעל גאוה כזה"?

השואלת מחייכת במבוכה: "הוא מפחד להכנס לזה"...

בשלב זה מתגנב החשד בלבו של הרב שהשואלת היא היא בעלת המקרה בעצמה.

הרב: "את מדברת על עצמך"?

השואלת בחצי פה: "לא".

הקהל מחייך ויותר בסביבתה.

השואלת מנסה לשכנע: "אם אני הייתי נשואה הייתי הולכת בכסוי ראש"...

הרב: "איפה הבחור הזה עכשיו"?

השואלת: "בבית...כאן בנהריה".

הרב: "הוא בא מבית חילוני"?

הצעירה: "כן".

הרב: "ההורים חילונים לגמרי"?

השואלת: "כן".

הרב: "מאיזה מוצא הוא"?

השואלת: "מעורב אשכנזי ומרוקאי".

הרב: "משהו עסיסי לגמרי"...

רעמי צחוק...

הרב: "הוא מפריע לה"?

הצעירה: "הוא לא מפריע לה, אבל לא הולך איתה, זה מביא למחלוקת ביניהם".

הרב: "מה הוא כן מוכן לעשות"?

הצעירה: "הוא מכבד אותה, אבל לא מוכן לעשות מה שהיא עושה".

הרב: "הוא לא מוכן לנוח בשבת"?

הצעירה: "לא".

הרב: "הוא עובד בשבת"?

הצעירה: "לא".

הרב: "אז מה הבעיה שלו לנוח"?

שקט ארוך.

הרב: "איפה היא נמצאת, לידך"?

שוב חיוך של מבוכה: "קרוב אלי"...

צחוק

הרב: "את יכולה להעביר לה את המקרופון"?

הקהל מוחה כפים כשהשואלת מעבירה את המקרופון לחברתה...

הרב: "תגידי לי, למה הוא מתנגד במיוחד"?

השואלת: "הוא לא מבין למה צריך את הברכות, הוא קורא לזה 'טקסים' "...

הרב: "אז אם אני אומר לנהג אוטובוס 'תודה רבה', זה אצלו...'טקס' "?

תגובה של הנאה בקהל.

הרב: "אם אני אומר לקב"ה תודה רבה שנתן לי לחם ומים, זה טקס? ואם אני אומר לו תודה שאני זקוף ולא גיבן, תודה שאני רואה ולא עיור, איזה טקס יש כאן?... כפור, הוא שומר"?

השואלת: "כן".

הרב: "אז למה טקס שכזה הוא כן עושה? ולמה הוא בחר דוקא בצום ולא ב'טקס' של אכילת דברים טובים בסעודות השבת"?

השואלת: "אין לי מושג. אני שואלת את אותן שאלות".

הרב: "הוא התחתן? גם זה 'טקס' "...

השואלת: "הוא עשה את זה כי הוא לא לגמרי מחוץ לזה, אבל נראה לי שלהכנס ממש לזה הוא מפחד"...

הרב מסכים למסקנה שלה: "זהו. מה הוא מפחד להפסיק לנסוע בשבת? להפסיק לכבות את האור"?

השואלת: "הוא אומר שזה היום היחיד שהוא יכול לטייל בו"...

הרב: "יש ששה ימים לטייל".

האשה: "הוא אומר שבששת הימים הוא עובד".

הרב: "גם אני עובד. כולם עובדים. הוא גר כאן קרוב"?

הצעירה: "כן".

הרב: "אפשר להביא אותו"?

האשה: "לא. אין מצב".

הרב: "אולי נצלצל אליו"?

הקהל תומך. הצעירה פחות, אבל לבסוף היא מתרצה ונותנת בשדור ישיר את המספר.

מהעבר השני של הקו נשמע ליאור.

הרב: "ערב טוב מדבר הרב אמנון יצחק, מה שלומך"?

שקט.

עוד נסיון וכלום. ליאור ניתק את הקו

הרב: "הוא באמת פחדן".

צחוק אדיר בקהל.

נסיון נוסף והטלפון תפוס...

הרב: "הוא מנסה להתקשר אליך. תשאלי אותו אם הוא מוכן לדבר איתי"...

אבל כל הנסיונות להשיגו נכשלו והרב מציע ליצור איתו קשר, אם יסכים, באחד מן הימים ממשרדו.

בינתים קמה צעירה אחרת, לידה אמה והיא מדברת בשמה: "אמא שלי חוזרת בתשובה, אבל יש לה בעיה עם כסוי הראש"...

הרב: "מה הבעיה"?

הבת: "היא רוצה ולא רוצה".

הרב: "כמה זמן רוצה וכמה לא רוצה"?...

הבת, ברצינות תהומית: "אפשר לומר, שבעים מול שלשים"...

הרב: "הבנתי וזה טוב מאד. בשינה, שזה השלשים אחוז, היא תישן בלי כסוי וכשתקום תהיה עם"...

צחוק אדיר בקהל.

הרב: "אני הולך עם כיפה ומעל זה כובע ועוד עם מה שקוראים 'מאצר' ועוד אנטנה"...

פרצי צחוק

הרב: "ואין לי שום בעיה עם זה. יש לי פה מטפחת ראש לבנה וצחורה ואם תשימי אותה, עכשיו, ערב שבועות-מתן תורה, אני אתן לך ברכה. כל החשש שלך בעצם זה איך תתקבלי בין הבריות ולא בינך לבין עצמך. את עצמך רוצה רק שאת חושבת איך תתקבלי ואת חוששת לתדמית שלך. נשים רבות חוששות משינוי, אבל אני מאמין שאם תשימי תראי שזה מתאים לך יותר משחשבת ותתרגלי יום-יומים. ישבחו אותך יותר ממה שיגידו לך שזה לא מתאים ובעזרת ה' תזכי מכאן והלאה ששכינה תשרה על ראשך".

מחיאות כפים לעדודה של האשה.

האמא: "אני מכסה את הראש בששי שבת"...

הרב: "ומה עם ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי וששי עד שבת"?

האשה: "עוד לא".

הרב: "לכן אני מציע לך. איפה את עובדת"?

האשה: "בעירית נהריה".

הרב: "זה יהיה קדוש ה' גדול להכנס לעיריה עם כסוי ראש. זה מעשה אמיץ ביותר ששכר גדול בצדו".

שוב מחיאות כפים לעדוד, אך האשה עדין מתלבטת.

הרב: "את פוחדת שיפטרו אותך בגלל זה"?

האשה: "לא. ממש לא".

הרב: "אז מה אכפת לך לשים ולמצא חן בעיני הקב"ה שיברך אותך ערב החג בברכות רבות"?

שקט מתוח.

האשה: "הבת הזו, שאיתי, רוצה שאני אלך בכסוי ראש אבל יש לי עוד שתי בנות שלא בדיוק רוצות".

הרב: "את האמא, או הן? את צריכה לתת דוגמא. מה עם בעלך? יסכים"?

האשה: "אני גרושה".

הרב: "אז יותר קל. אתם שתים נגד שתים ואת האמא שישלה זכות וטו. כדאי לך, כי הערב זה יהיה קדוש ה' גדול לעיני רבים. ברכת שהחיינו עכשיו עשויה להפוך את מצבך לטוב יותר בזכות קדוש ה' ".

עוד התלבטות קלה של האם אותה מנצלת הבת לשטוח בקשה: "יש לי אח בן שנתים שצריך לעבור בקרוב נתוח. אני מבקשת ברכה"...

הרב: "מה שמו"?

הבת: "עילאי אברהם בן רבקה".

הרב: "עילאי אברהם בן רבקה יצליח בנתוח והאמא תזכה בעזרת ה' "...

ותוך כדי כך האמא החליטה. המטפחת מועברת אליה לקול צלילי 'אנחנו מאמינים בני מאמינים' וכסוי הראש מלווה במחיאות כפים קצובות של הקהל.

הרב: "אשריך, אשריך. איזה קדוש ה'. הקב"ה יתן לך נשיאות חן בעיני אלקים ואדם ותצליחי במעשה ידיך".

"אמן" רבתי – והאשה משיבה בתודה...

איך הופכים ממלאך לשרף?

אלפים פוקדים השבוע את ציון קברו של יונתן בן עוזיאל שבעמוקה. על פי מסורת, שאיש אינו יודע מה מקורה, חל יום פטירתו ביום שלישי ומאחר ותפילה על קברות קדמונים היא סגולה בדוקה בכל ימות השנה ולציון שבעמוקה באים המונים כדי לבקש זיווג הגון ודאי שהיום המקובל כיום פטירתו ראוי במיוחד לבקש אצלו.

מספר פעמים בשנה עורך ארגון 'שופר' מסע אל קברות צדיקים בטבריה ובגליל. מדובר בחויה רוחנית מיוחדת במינה המשלבת תפילה ובקשה ליד ציוני הקדש וזיכוך הנפש בהרצאת התעוררות של הרב אמנון יצחק הנערכת בהפסקת הצהרים שעושים משתתפי המסע במלון 'כינר'. משתתפי 'תכנית החסכון' ח"י כפלים, המחליפה כסף קטן לערכים עילאיים שלא ניתן לאמדם ולהעריכם, זכאים להשתתף במסע כחלק מממוש "השקעתם" והצבור הרחב מנצל גם הוא את ההזדמנות למלא מצברים נפשיים להתמודדות רבת טווח עם מצבים אישיים שכולנו נקלעים אליהם ועם כלל התלאות שעם ישראל מוצא עצמו נקלע לתוכן.

סמוך ונראה ליום ההילולא של רבי יונתן בן עוזיאל ערך ארגון 'שופר' עוד מסע שכזה. המשתתפים ערכו תפילה מרגשת בציונו של רבי מאיר בעל הנס, כשלפני התיבה שפך את לבו וצקון לחשו ר' אבשלום היזמי מנכ"ל ארגון שופר ומיקירי האברכים בכולל סלובודקא. אחר כך יצאו המשתתפים לציון יונתן בן עוזיאל שב'עמוקה' וקיימו גם שם תפילה למען הפרט והכלל, בכונה רבה.

ערב יום ההילולא של יונתן בן עוזיאל ולקראת הנסיעה לעמוקה שם הוא טמון, הסביר הרב אמנון יצחק את המתואר בגמרא כי כל עוף שהיה עובר מעל לראשו כאשר למד תורה היה נשרף. "מה משמעותו של התאור הזה, שהוא היה כמו 'מנגל'?... לא!. ר' יונתן בן עוזיאל כתב ברוח נבואה את התרגום על הנביאים והכתובים ויצאה בת קול ואמרה: "מי גילה רז זה לבני"? הוא היה ענק שבענקים. ה'עוף' שעבר מעל לראשו הכונה למלאך. כשהיה עובר 'עוף' מעליו היה נשרף - כלומר המלאך בכח התורה היוצאת מר' יונתן בן עוזיאל היה עולה מדרגה והופך ל'שרף'...המלאך לא יכול לעלות בעצמו מדרגה. אבל בכוחו של רבי יונתן בן עוזיאל היה להעלות אותו מדרגה עד שנהיה שרף. את ר' יונתן בן עוזיאל הזה אתם עומדים לפגוש היום. ורבי מאיר בעל הנס, שאצלו כבר התפללתם, הוא האדם היחיד שקברו אותו ב...עמידה. ולמה? כי הוא עומד ומגן על עם ישראל עד סוף כל הדורות. אם הייתם שואלים את שני התנאים הגדולים האלה שאתם מתפללים היום לפניהם מה אתם צריכים לעשות כדי שהתפילות שלכם יתקבלו לפני בורא עולם? הם היו אומרים לכם לעשות את מה שאתם עושים בציון שלהם. שם אתם מדליקים נר!? תדליקו גם "נר ה' נשמת אדם". במאה DVD שאתם מקבלים על עצמכם לחלק לזכוי הרבים מכספי ה'מעשר' שלכם, אתם עשויים להדליק 'נשמת אדם' ולצרפה לבורא יתברך. בשקל וחצי ביום אתם מדליקים את הנשמה לרחוקים ועד שתגמרו לפרוע כבר יעמוד לזכותכם שבט של חוזרים בתשובה.

בבית ההארחה ב'כינר' שבו המתינו משתתפי המסע להרצאתו של הרב אמנון יצחק ציפתה להם הפתעה שהם ראו בה מפגש עם עוד "תקון" שארגון 'שופר' רתם אותם אליהם. בדיוק באותו יום התכנסו במקום בני משפחת "השפע", המנהלים את 'שפע שוק' תחת בעלותו של דודי ויסמן, האיש שביד אחת גורף את כספי הרווחים מחלולי השבת ושאר האיסורים שרשת am:pm שנרכשה על ידו אחראית להם ובידו השניה את כספיהם של שומרי התורה והמצוות שהרויחו את מעט כספם ביושר ותוך הקפדה על קלה כעל חמורה. צוות הנהול שהחליט להתאכזר למצפונו ולעקרונותיו ולהמשיך להעשיר את מפעילם המורד בקב"ה בכספי החרדים לדבר ה' ומצוותיו, התכנס שם כדי להפרד מהמנכ"ל היוצא, יהודה פורת, שהגיע, אם גם מעט מאוחר, להכיר בטעותו ופרש מהחברה, כמו גם להביע נאמנות למנכ"ל החדש אורי קמינסקי, שללא רתיעה עזב את מחנה הנושאים ונותנים באמונה ותמורת בצע של תארים וחברות בדרקטריון 'הרבוע הכחול' הצטרף לסוחרים באמונה.

כשנכנסו משתתפי המסע של 'שופר' לבית ההארחה וגילו מי הם האורחים האחרים, הם מחו ספונטנית נגד משפחת "השפע". אחד לאחד הם הצהירו כנגדם כי הם נמנעים מלקנות ב'שפע שוק' בשל מרידת בעל הרשת בצורה פומבית בה' ובתורתו. אחד מהמשתתפים אף אמר: "בשעה שאתם באים לכאן, מתוך הקפדה להתארח במקום שהוא דתי המקום שאתם עובדים בו בקביעות ולא מתארחים בו באופן חד פעמי שותף בעקיפין בהכשלת יהודים באסורי שבת חמורים". משפחת "השפע" לא הבינה מנין כל זה קפץ עליהם...

עד שראו את הרב אמנון יצחק מגיע לבית ההארחה. כמה מחוצפים מתוכם הרימו בהכנסו את 'דגלי' הרשת, כמעשה כל המקניטים להכעיס המרימים את נס המרד נגד שומרי משמרת ה', האחרים פשוט נעלמו בבושה מהשטח.

אבל הרב אמנון יצחק לא התיחס בהזדמנות הזו ישירות לקבוצת סרבני המצפון. הרי לפחות לחלק של מסיבת הפרידה מהמנכ"ל היוצא יהודה פורת הוא מוכן להסכים. אבל מי שרצה מצא בהרצאה יותר מסתם אנטי-תזה לכאלה שבהם פגשו אנשי האמונה של ארגון 'שופר' שבאו להתחזק במסע אל קברות הצדיקים. ההרצאה שעסקה ב'הכרת הטוב' האמיתית שצריכה להיות לאדם, התקשרה באופן אסוציאטיבי לקבוצת מנהלי 'שפע שוק' ולקבוצות מזייפות אחרות שהרב פועל להוקיע אותן, המוצאות לנכון להיפרד מתוך מה שהן קוראות לו 'הכרת הטוב' המזויפת מהמנכ"ל היוצא שלהם שהגיע אל האמת ועזב אותם והם עצמם נותרים מתבוססים בשקר של עצמם.

הרב אמנון יצחק: "בפרשת 'בהעלותך', שבה קראנו רק לפני שבועים, **שואל רש"י:** 'למה נסמכה פרשת 'בהעלותך' לפרשת 'הנשיאים'? **ואומר:** ש'מפני שכשאהרן ראה את פרשת הנשיאים חלשה דעתו משום שלא הוא ולא שבטו לא היו בחנוכת המזבח. לכן אמר לו הקב"ה שהזכות שלו תהיה גדולה משלהם שכן הוא ידליק וייטיב את הנרות'. **הרמב"ן שואל במקום:** למה ניחם ה' את אהרן בהדלקת הנרות ולא בהקטרת הקטורת בקר וערב, שהרי הוא בעל סגולות ומכפר על עם ישראל? ולמה לא אמר לו בקרבנות שהזכות שלו גדולה משלהם שהוא מקריב קרבנות תמיד? ולמה לא אמר לו שהעבודה שלו חשובה משלהם בזה שהוא עובד יחידי בעבודת יום הכפורים, נכנס לפני ולפנים, מברך בשם ה' ומכפר על כל עם ישראל? כל אלה אינם יותר מהדלקת הנרות?

אלא שיש בהדלקת הנרות ענין מיוחד שאין אותו בכל עבודת הקדש שבמקדש. **המדרש אומר שבני ישראל שאלו:** למה צריך נרות? הרי הקב"ה הוא אורו של עולם? והשיב להם שלא שהוא צריך להם 'אלא שתאירו לי כפי שהארתי לכם כדי להעלות אתכם לפני האומות'. כדי שיגידו שישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל העולם.

זה כאילו, בעל חברת מרצדס היה מבקש טרמפ מבוזגלו... וכשמתפלאים, הוא מסביר שהוא לא צריך ממנו טרמפ, הוא יכול להרים טלפון ויבואו עשר מכוניות מפוארות ביותר לקחת אותו, אלא שהוא רוצה להעלות את שוויו של בוזגלו, שיגידו כולם שהוא לקח טרמפ את... המנכ"ל של מרצדס.

וממשיכים חכמים ואומרים: משל למה הדבר דומה? 'לפקח וסומא שהלכו יחד. **אמר הפקח לעיור:** "כשתכנס לתוך הבית תדליק לי את הנר הזה ותאיר לי"... **אמר לו העיור:** "כאשר הייתי בדרך אתה סמכת אותי, שהרי אני לא רואה. ועכשיו, כשנכנסנו הביתה, אתה אומר לי שאני אדליק לך את הנר ואאיר לך"? **אמר לו הפקח:** "אני פשוט לא רציתי שתחזיק לי טובה על שעזרתי לך לבוא עד לכאן ולכן אמרתי לך להאיר לי".

מי זה הפקח? - הקב"ה.

ומי זה הסומא? - עם ישראל.

הקב"ה הנהיג אותם כל הדרך במדבר והאיר להם, עד שהביא אותם לבית - למשכן. כשהגיעו אמר הקב"ה - תאירו לי בנרות. לא בשבילי, אלא בשביל להעלות את בני ישראל בעיני האומות. ישראל כאילו משלמים בדרך זו על הטובה שה' האיר להם את הדרך במדבר ולא נשארים כפויי טובה.

זה מה שאמר הקב"ה לאהרן: שהעבודה הזו של הכרת הטוב שמשלמים לקב"ה כביכול, אין בשום עבודת קדש אחרת במשכן ובמקדש.

הקב"ה נותן לאדם כסף, אבל הוא לא מסתפק ותמיד מבקש ברכה לעוד. הוא לא מסתפק בשער פרנסה אלא רוצה שערי פרנסה. כמה שיותר. הקב"ה ממלא את הבקשה ומבקש רק שיתנו מעשר למי שהוא אומר. כמובן שהיהודי מסכים אבל עד...שנפתחים השערים. אז הוא שוכח. הקב"ה האיר לנו, הוביל אותנו לשערי הפרנסה ומבקש רק שנכיר טובה על מה שקבלנו. אבל אנחנו מתעלמים מחובת הכרת הטוב. עמון ומואב נפסלו מלבוא בקהל ה' עד עולם, רק מפני שלא קדמו את ישראל בלחם ומים. כמה היה עולה להם להציע לחם ומים והם לא היו צריכים לתת להם רק לקדם ולהציע שהרי ירד לבני ישראל מן מן השמים ובארה של מרים התגלגלה לפניהם. אבל בגלל שלא הציעו, הם היו כפויי טובה שלא זכרו את סבם לוט שחי בזכות אברהם שהציל אותו ארבע מאות שנה קודם לכן, מארבעת המלכים ששבו אותו. מי שאינו מכיר טובה במינימום של לקדם בלחם ומים את בניו של מציל אבותם, לא ראוי לבוא בקהל ה' עד עולם. המצרים הרגו את עם ישראל, אבל יכולים לבוא בקהל ה', אבל עמון ומואב לא. **תראו עד איפוא מגיע חיוב הכרת הטוב;**

משל לאדם שהכישו ערוד ורץ לתת את רגלו במים. פתאם ראה ילד שטובע. שלח ידו והציל אותו. **אמר לו הילד:** "אילולא

הרב בהרצאה במסגרת המסע

אתה, כבר הייתי מת". **אמר לו המציל:** "לא אני הצלתי אותך, אלא...הערוד שהכיש אותי וברחתי ממנו למים".

זו דרגה של הכרת הטוב אמיתית. כך היה אצל בנות יתרו ומשה. בנות יתרו הודו למשה על שהציל אותם מידי הרועים. **אבל משה אמר להם:** "לא אני הצלתי אתכן, אלא המצרי שהרגתי וממנו ברחתי לכאן" **ולכן הן אמרו:** "איש מצרי הצילנו". איזו הכרת הטוב שמלמד משה. **שאומר להן:** "אל תודו לי, אלא ל..איש המצרי".

שמעתם פעם דבר כזה?

הנשמה היא נר ה'. הקב"ה הכניס את הנשמות האלה בגוף וקורא לנו להיות הכהן הגדול שמטיב ומדליק את הנרות הללו ומכירים בטובה שעשה עמנו הקב"ה כשהאיר לנו את הדרך, להיות מאמינים בני מאמינים. אנחנו חיבים להדליק את הנרות האלה, כהכרת הטוב, שכן 'הדלקה עושה מצוה'. אפילו אם הנרות הללו כבים אחר כך, אנחנו חיבים להדליק את **"נר ה' נשמת ה' "** להטיב אותם, לעשות אותם טובים, להדריך אותם, שכן זו הכרת הטוב שלנו כלפי בורא עולם. מי שאינו עושה כן, או חלילה עוצר אחרים מלעשות כן, הוא בבחינת...עמון ומואב, שעליהם נאמר שנאסרו לבוא בקהל ה'.

וכל מלה נוספת מיותרת...

'ארבע כנפות' גליון מס' 155

חלק ממשתתפי המסע לקברות הצדיקים

עורי תימן בראש העין

ראש העין בעין הסערה. תקופה ארוכה משקיע ראש העיר משה סיני מאמץ בהסרת סממניה היחודיים, יוזם מפגשים בין נשים יהודיות לערביות, מעמיד את המתנ"ס המקומי לרשות הרפורמים ומוסיף עוד צעדים לגדיעת שרשיה העמוקים של הקהילה התימנית שיסדה את המקום בדם ויזע ועתה עומדת מנגד וצופה בנעשה ובעיניה דמעות.

הרב אמנון יצחק הוא שנותן את 'מכות' הנגד, פעולות החייאה נפשית, שלא רק שמונעות מהרוחות החדשות והרעות לשבר את הגזע התימני הגזעי, אלא מחזקות אותו בטבעות נוספות ובפירות הילולים צעירים שגם אם נפלו בסערות השונות שתקפו את העצים והתגלגלו הרחק מהם, חוזרים אל מחצבתם ותוקעים שרשים שמתחברים עם הישנים.

השבוע היה מפגש שכזה בהרצאה גדולה שערך הרב אמנון יצחק בעיר. היא הוכיחה בעליל ידם של מי על העליונה. ראש העיר וחבורתו לא היו שם, אבל הרבים שכן היו הוכיחו עד כמה יצוקה אמונתם וגם מי שעדין לא, כבר יודע איפה נמצאת האמת ובאיזה צד הוא-צד הטובים הדבקים בצנעה יהודית כפי שבאו עמה מצנעא ובגן-עדן שהם מכוונים מעשיהם להגיע אליו עוד מהיותם בעדן...

בפני אולם מלא וגדוש באלפים מתושבי העיר פותח הרב אמנון יצחק את הרצאתו בדברים שמי שרצה מצא בהם התיחסות ישירה למה שעובר על ראש העין "אין לנו מנהיגות. הפכנו נגררים אחרי אומות זרות ותרבויות שאינן יהודיות. אנחנו נמשכים אחרי הבלי שוא, פלאפונים דור שלישי וחצי... מכוניות מרצדס... פעם היינו גומעים מרחקים בחמורים כדי להשכים לבתי מדרשיות וכנסיות. בדרך עוד היינו נופלים ומתגלגלים. היום אתם ב"... ראש העין סיטי"...

הקהל פורץ בצחוק...

הרב (בלעג): "יש לכם כבר "...רפורמים"...

הקהל מביע בוז

הרב (בלגלוג): "כבר עושים אצלכם 'בר מצוה'.. ל...כלבים".

חלק מן הנוכחים מתגלגלים וחלקם תמהים.

הרב: "מי אמר שלתימנים אין עתיד?... בקצב הזה גם יהיה לנו רמטכ"ל...צוחקים עלינו כבר ששים שנה ומחכים לרמטכ"ל התימני...טוב שאין, שלא יקרה לו מה שקרה לפרץ...מסתכל במשקפת והכל סגור"...

צחוק אדיר.

הרב: "אנחנו לא צריכים את כל אלה. אנחנו צריכים מנהיגים. גם בבית, גם בחברה, מנהיגות בכל מקום. מנהיג שמעניק לאחרים ומשפיע ממה שיש לו, פחות מקבל ויותר נותן. זהו המנהיג עם רום המעלות.

אחת השאלות האופייניות במקומות שבהם הרפורמים נועצים את טלפיהם היא מעמד האשה. הם מטעים את צבור הנשים להאמין שהיהדות האורתודוקסית מזלזלת בהן ודוחקת אותן לשוליים הלא חשובות. את תאורית השקר שהם מפיצים הם 'מחזקים' בברכת השחר 'שלא עשני אשה'. השאלה הראשונה בהרצאה בראש העין שהיא העיר האחרונה שאליה נכנסו הרפורמים בקול רעש גדול עסקה בענין זה.

"תמיד כשאני שואלת משהו בעניני יהדות דוחים אותי ואומרים לי 'ברוך שלא עשני אשה' " - **שאלה הצעירה.**

הרב: "אף אחד לא אומר את זה לאשה אלא לעצמו"...

הצעירה: "אבל זה זלזול".

הרב: "מי אמר"?

הצעירה: "ככה זה נשמע".

הרב אומר את הברכה בצורה הנשמעת אמנם כמזלזלת, מעורר חיוכים בקהל, ואומר: אם כך אכן נאמרת הברכה אצל כל יהודי מידי בקר... ומוציא את עיקר העוקץ מהשאלה. עכשיו ניתן לגשת בצורה ענינית לתשובה.

הרב: "האשה פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמן. הגבר חייב ביותר מצוות. האשה פטורה, למשל, ממצות סוכה שנקבע לה זמן של שבעה ימים. היא פטורה מתפילין ומציצית, כי אלה מצוות שנעשות דוקא ביום ויש להן זמן. הקב"ה ברא לכתחילה את האדם לבדו ואחר כך ייעד לאשה תפקיד מיוחד להיות משלימה לגבר. הוא פטר אותה ממצוות התלויות בזמן, כדי שתוכל להנהיג את הבית ולגדל את הילדים בשעה שהאיש מקיים את תכלית בריאתו. לכן, למרות שהוא קבל יותר מצוות, הוא מודה מידי בקר לה' שלא עשה אותו אשה (הפטורה מהרבה מצוות) וחייב אותו בקיומן. **למשל:** אם אדם הוא סבל ומעמיסים עליו יותר, הוא מודה? לא. אבל ביהדות הגבר מודה לה' שב"ה הוא לא עשה אותו סבל קטן, אלא סבל גדול. הוא מודה על כך שהוא לא פורק עול ושמח על כך שהקב"ה נותן לו יותר ציווים לעשותם והוא מקבל אותם בשמחה.

ומה אומרת האשה? - 'שעשני כרצונו'. שהקב"ה רצה שלי יהיה תפקיד כזה ובמקום מצוות שהזמן גרמן אני מחויבת בתפקיד בבית ועם הילדים. אם למישהו יש פטור זה לא אומר שהוא נחות, חלילה. ההיפך הוא הנכון. **לדוגמא:** כהן גדול לא מיטמא לאביו, לאמו ולאחיו. זאת אומרת שהוא לא מתעסק בקבורתם. הוא פטור מלהתעסק בזה. הפטור הזה הוא גנאי לו? ברור שלא. זה בגלל מעלתו וחשיבותו. אם התורה פטרה את האשה מכמה מצוות זה בגלל גודל האחריות שהטילה עליה".

הצעירה: "אני מבינה".

הרב: "ואת המצות שאת כן מחויבת בהן את עושה"?

הצעירה בהסוס: "משתדלת"...

הרב: "אז את רואה שטוב שתגידי 'שעשני כרצונו'. אם היה מטיל עליך יותר, מה היה קורה"?

אשה אחרת שואלת על היסורים הבאים על האדם. "איך ניתן לדעת מה הכונה ביסורים האלה ומה צריך לתקן קודם בעקבותיהם. האם גם בענין הזה יש הבדל בין הגבר לאשה"?

הרב: "יסורים באים על האדם כדי לקרב אותו לאבינו שבשמים. ילד שכואב לו רץ לאבא ולאמא ואומר "כואב לי". לנו יש אבא בשמים ואם כואב צריך לצעוק אליו. היסורים מקרבים את האדם לאלוקיו. איך הוא ידע מה לעשות? אם היסורים הם באברים מסוימים שבהם תלויים מצוות מסוימות צריך לבדוק את עצמו במצוות אלה. אם הוא לא יודע בדיוק, אם מדובר בגבר, לימוד תורה מכסה את הכל כי התורה היא כנגד האברים כולם. אם היסורים הם אצל האשה, אם הבעיה למשל שהיא לא מתקדמת בעבודה ומתייסרת על כך, היא צריכה להתבונן אולי היא לא עושה די כדי להתקדם ברוחניות, להתקדם לבורא עולם. כל אחד צריך להתבונן. ובאשר לקצב התקון זה תלוי באדם. למעשה מגיל בר או בת מצוה צריך לקיים הכל. בחזרה בתשובה חיבים באופן מידי להמנע מאסורים. כל מה שיודעים שאסור, לא לעשות אותו. מצוות עשה צריכים להשתדל לעשות כל דבר בזמנו ומה שלא יודעים צריכים ללמוד ולעשות וככל שיעשה זאת מהר יותר ישפר מצבו.

השואל הבא מציג עצמו כחוזר בתשובה מזה חדש וזוכה למחיאות כפים תומכות מהקהל.

"עד לא מזמן הייתי משחק כדורגל בשבת, לא כמקצועי אלא כחובבני. התיסרתי בין התשוקה לכדורגל ובין חובת השבת. הקב"ה נתן לי הרבה סימנים ולמרות שלא יכולתי בלי הכדורגל אמרתי לקב"ה "אם אתה רוצה שאני אחזור ואעזוב את מה שכל כך אהוב עלי תפגע בי ברגלים, ביקר לי. תוך שבוע, ממש כך, שחקתי וקרעתי שריר ברגל...לא ידעתי שזה קרע והמשכתי, אחרי מנוחה חזרתי לשחק ואחרי שבוע נוסף בא ה...קרע השני. קבלתי מיניסקוס בצולבת. מה שמצחיק והזוי שברגע שקבלתי את הקרע השני, בכאבי תופת, אמרתי לעצמי "הבנתי". עכשיו אני שבועים אחרי נתוח, עדין סובל, אבל בחיים לא הייתי יותר מאושר ממה שאני".

הרב: "אשריך".

מחיאות כפים מעודדות מהקהל.

שואלת: "למה זיווגו של אדם קשה כקריעת ים סוף? למה יש כל כך הרבה מעוכבי זיווג? למה כל כך הרבה גרושין ובתים הרוסים"?

הרב: "את עצמך נשואה"?

השואלת: "לא".

הרב: "בקריעת ים סוף עם ישראל נכנס במקום אחד, עשה סבוב וחזר בחזרה. מכיון שהים נגזר ל-12 גזרים היה שבט אחד שהלך בדרך קצרה כי הקשת היתה קצרה, מעליו יותר ארוכה ומעליו עוד יותר. כך 12 קשתות. קשה זיווגם כקריעת ים סוף הכונה שלכולם זה בא בסוף, אבל יש כאלה שלהם הדרך יותר קצרה, יש יותר ארוכה ויש שמאד ארוכה. אי אפשר להגיד מה החשבון לכל אחד, אבל יש השתדלויות שאדם יכול לעשות ולקצר את התהליך. היה אבא אחד שבא אלי ואמר לי שהבן שלו בחור זהב, אין לו שום בעיה. אבל הוא בן 26 וכבר 6 שנים מחפשים לו שדוך. נתתי לו ברכה. אחרי שלשה חדשים הוא בא ואמר לי: "יישר כח גדול". אמרתי לו: "סליחה, אבל זה לא אני". אמר לי: "למה אתה אומר כך"? אמרתי לו: "לכל זמן. 'עת ללדת' - יש זמן מסוים שהאדם נולד בו, הזמן קובע שיוולד. יש מי שלגביו 'עת למות' - הוא לא מת מתאונה, או ממחלה, אלא, העת גרם שימות והדרך שבה מת; היא המחלה, או התאונה. מה חידש שלמה המלך? שהזמן קובע ולא המקרה. גם אצלו הזמן קבע. לקב"ה יש סבה שהוא רוצה שפלוני יברך, למרות שמבחינת הזמן זה היה קורה גם בלי ברכה. ולמה הוא צריך את הברכה? - כי הוא רוצה להראות שמי שקרוב אליו הוא צנור שמשפיע".

שאלתי אותו: "אתה רוצה ראיה? בת כמה הכלה"? **אמר לי:** "בת עשרים". **אמרתי לו:** "אתה רואה. כשהבן שלך יצא לשידוכים לפני שש שנים היא היתה רק בת 14. ה' אמר תן לה לגדול שש שנים, עם כל מי שהוא יפגש בינתים לא יתאים לו וכשיגיע הרגע שזה מתאים יהיה הזיווג. אז.. יהיה הזמן".

אני אספר לכם עוד ספור: "יש יהודי יקר מאד שה' זיכה אותי להכירו והחזרתי את המשפחה שלו בתשובה. אני מכיר אותו ממתי שהיה תינוק ממש. הוא ספג הרבה ממה שהכנסתי בו ונהיה עילוי בתורה. הוא התחיל לצאת לשדוכים בגיל 18. אמרתי לו שלא יגע אף פעם בזקן. אבל הוא היה בשדוכים והיום לצערנו מחפשים 'חתיך' - אחד שחותך את הזקן".

גיחוך בקהל

הרב: "הבחור אמר לי שיש לו עם זה בעיה כי אפילו בחורות ראויות אומרות שהזקן מפריע להן ובקש היתר להוריד את הזקן. לא נתתי לו בשום אופן. הוא בכה, כבר הגיע לגיל 24, בקש שאני אתיר לו רק לצורך השדוך ואחר כך יחזיר אותו. לא הסכמתי. הסברתי לו שזקן שמעולם לא נגעו בו יש לו מעלה גבוהה מאד. לבבא סאלי זי"ע לא היה זקן עד גיל 40 והוא בכה לפני הקב"ה שהצמיח לו זקן בגיל 40. הוא גער אפילו ברבנים מובהקים שרק היו נוגעים בזקן ומתקנים אותו. אמרתי לו גם שה'חפץ חיים' זצ"ל אמר שאחד מהדברים העקרים של בחור שהולכים להשתדך איתו וליר"ש שלו, זה הזקן. בחור שיש לו יראת שמים יש לו זקן . מספרים שהיה פעם בחור שגידל זקן וכל בני הישיבה היו מלגלגים עליו ואומרים לו שכך לא יתחתן. זה פגע בו מאד וערער לו את הבטחון העצמי. הוא נכנס ל'חפץ חיים' ובקש ממנו עצה. **אמר לו ה'חפץ חיים':** "אומר לך למה הדבר דומה, לאחד שרואה פעם ראשונה בחייו רכבת עם ששים קרונות וקטר. הקטר נושף וצועק טו... טו, עומד הבן אדם ומרחם על הקטר שהוא מסכן וסוחב ששים קרונות. רץ האיש מאחרי הקרון האחרון ועוזר לקטר בדחיפה. כך הקב"ה, מזווג זיווגים, מליארדים, הוא מזווג, הוא הקטר ואתה רוצה לעזור לו לדחוף ולהוריד את הזקן?...אתה חושב שיש לקב"ה בעיה לעשות זיווגים עם זקן"? **אמרתי לו:** "אל תגע"!. לך מחכה כנראה מישהי מיוחדת. לא עבר חדש והוא התארס עם בת של אחד מגדולי וחשובי הרבנים בישראל.

בשמים הזיווג הזה היה ידוע. אין דבר כזה שמעכבים לאדם דבר טוב סתם. צריך רק סבלנות ולא לדחוק את הקץ.

הדרמה הגדולה היתה בקשה שהשמיע ילד קטן לרפואת דודו, יואב חיים בן מזל, השוכב ב'קומה' כבר כחדש ימים. אחרי דין ודברים ארוך והפצרות רבות עם כל בני משפחת החולה, ילדים, אשה, אחים ואחיות, הם קבלו על עצמם צניעות, שמירת שבת, כסוי ראש ולמוד תורה לרפואתו. אבל המרגש ביותר היתה ההכנעה של הקהל לטובת אדם שמעולם לא הכירוהו. כחמישים איש קבלו על עצמם מצות ציצית, רבים התחייבו בלמוד הלכות וכעשרים, בעיקר צעירים וצעירות קבלו שמירת שבת. מי שלא היה שם יתקשה להאמין.

בחוץ עמדה אמא צעירה, שראתה את גדלות הנפש באמונה ברפואה שלמה ובקשה עבור ילדה הקט השוכב בבית החולים והחידק הטורף מאיים על חייו. גם היא קבלה על עצמה קבלות וזכתה לברכה. למחרת התקבלה ממנה שיחת טלפון משמחת במשרדי 'שופר' והיא סיפרה באושר כי הילד יצא מכלל סכנה ושוחרר מבית החולים לביתו.

אז מי יוכל לאנשי אמונה אלה, בראש העין?

'ארבע כנפות' גליון מס' 156

הצעיר שביקש מה' להיפגע ברגליו וקרע פעמים את הגיד. מאושר כיום

דיאלוג מרתק בירושלים

ההרצאות בירושלים הן תמיד משהו אחר. כאן לא מסתפקים בקהל מגוון בזוית של מאה ושמונים מעלות אלא בפנורמיות של מ-א-תים מעלות לפחות. יותר צעירים חילוניים, יותר חרדים בגיל בינים, מפגש של קצוות וההרצאה בהתאם.

כך גם היה בהרצאה השבוע. האולם היה מלא מפה אל פה, ממש דחוס והרב אמנון יצחק גירה את המחשבה במעברים חדים מאקטואליה ומציאות בת ימינו להקבלה לקרח ועדתו וחוזר חלילה. בשנה שעברה הוא טבע את מטבע הלשון 'מצעד הענוה' ומחה, סמוך למצעדם של הטמאים, באזניהם של למעלה משני רבבות מישראל. השנה הוא רק יחד דברים ל"..מדוע תתנשאו" והמבין הבין. "מאתים וחמישים ראשי סנהדראות, הכי גדולים בעם ישראל נתפתו להיות עדה אחת ולחלוק על משה רבנו. ועל מה? משום שרצו את הכהונה שקבל אהרן הכהן. משה מנסה לשכנע אותם שיש להם מעלה גדולה, שהרי הלוים מחזיקים בכל עבודת המשכן, אבל כלום לא עזר. הם בשלהם "ומדוע תתנשאו". כלפי מי הם אומרים את זה? לשני הצדיקים הגדולים, משה ואהרן, שהיו הכי ענוים עלי אדמות. משה רבנו סרב לקבל את התפקיד במשך שבוע שלם ושכנע את הקב"ה כי כל אחד אחר טוב ממנו. היום תן להם רק תפקיד והם דוחפים במרפקים. אפילו אם יש ועדת חקירה נגדו, כמו ועדת וינוגרד, הוא אומר - מה קרה לכם? - אנחנו נצחנו במלחמה... לאור הקטיושות בצפון כנראה שאולמרט שוב יכריז שניצחנו...

הקהל מגחך...

הרב: "משה סרב לקבל את התפקיד וטען כי יש לו אח גדול, קוראים לו אהרן. משה היה אז בן שמונים, אהרן בן שמונים ושלש ובכל זאת הוא אומר שאחיו הגדול ראוי ממנו, הוא נביא, הוא נמצא עם בני ישראל במצרים ואני משה נמצא במדין...והקב"ה עונה לו שזה לא כמו שהוא חושב אלא אחיו יראה אותו מקבל את התפקיד וישמח בלבו. יש אנשים שמראים שמחה בחוץ, שמחה לא אמיתית, כמו כאלה שצוחקים בקול לבדיחה לא מוצלחת, אבל בפנים הם מתפוצצים. הקב"ה ידע באהרן שהוא שמח בתוך הלב. אהרן היה צריך להגיד למשה "מדוע תתנשא"? אתה האח הקטן תתבייש לך! תן כבוד! כמו האחים שרבים וטוענים זה כנגד זה - אני, 'אחיך הגדול כאביך'... אבל אהרן היה שמח. מי חלק עליהם? קורח. ומה הוא אומר להם: "מדוע תתנשאו"? קנאי שכמוך"...

מגחכים...

הרב: "לקרח היה שליש מהמטמוניות שהחביאו המצרים. עשיר מופלג. ביל גייטס כלומניק לעומתו"...

צחוק בקהל.

הרב: "קורח היה משועמם. מן - היה, מים - היה, מזוג אויר במדבר - היה, כסף - היה לו בלי סוף. מה יעשה עם עצמו? רצה עוד ועוד. יש לזה הקבלה היום? פרס שמונים וארבע שנים הוא היה לוזר"...

פרץ צחוק אדיר

הרב: "הוא לא ויתר. חייב להיות נשיא...פרזידנט"...

צחוק מתמשך

הרב: "הוא חייב...אבל חייב...חייב..חייב...אתם רואים מה זה כבוד? - שמונים וארבע שנים לעבוד על זה...תמיד הוא גירד את הכבוד והופ - הוא ברח לו. גירד והופ שוב ברח. נראה עכשיו כמה זמן הוא יתפוס בו...אנשים רצים אחרי הכבוד אבל צועקים לעבר אחרים: "מדוע תתנשאו"? ומה אתך? מה עם ההתנשאות שלך? והוא משיב: אני לא סתם מתנשא - אני אהיה במקומם... ועוד יותר: אהרן חשב שבאמת קורח צודק והוא יותר גדול ממנו, אבל רק בגלל משה, שחשב אחרת, הוא נכנע לו. איזה זוג אלוקי... במדבר, הכל היה נס. אלקים הלך לפניהם בעמוד ענן. במצב כזה אין מקום לטעויות כמו של קורח ועדתו. טעות במקום כזה עולה ביוקר... אם זה לא היה הנהגה נסית-אלוקית, גם אם היו טועים זה כמו שאנחנו טועים לפעמים ויש לנו ארך אפים. הקב"ה לא גובה מיד. אבל אם אתה נמצא קרוב לאש, מיד נדלק...

בשלב זה 'נדלקה' האש הראשונה אצל הירושלמית האסלית שישבה בקדמת עזרת הנשים ומכאן ואילך הפכה ההרצאה ממונולוג לדיאלוג מרתק.

האשה: "הוא, משה, ידע שיהיו כאלה. תמיד אנחנו חוטאים. יש אברהם - וחוטאים, יש יצחק - וחוטאים ועכשיו יש משה ואהרן - וחוטאים"...

יש מי שמנסה להסות אותה אבל דוקא הרב חושב שזו הזדמנות טובה להכות בברזל החם ובעזרתה דוקא.

הרב: "יש לך ילדים"?

הירושלמית: "כן".

הרב: "הם נפלו כשהיו קטנים"?

האשה: "כן".

הרב: "מה הפרש הגילים ביניהם"?

האשה: "יש לי 13, יש לי 4, יש לי שנתים וחצי".

הרב: "יש לך 13. הוא נפל כמה פעמים עד שלמד ללכת...ואת המשכת להוליד ילדים למרות שידעת שגם הם יפלו"...

הצבור נהנה ומגיב במחיאת כפים קצובות.

הרב: "זה שנופלים זה לא נורא. כך היא הדרך. העיקר שלבסוף לומדים ללכת...למשל אם אחד רוצה להיות מנהל גדול, אם הוא נופל במדרגות זה מונע ממנו"..?

הירושלמית: "לא".

הרב: "אם אחד החליק מכסא הוא לא ישב יותר על הכסא הזה? הוא יקום וישב שוב על הכסא. יכאב לו קצת אבל הוא ישב. ליפול זה לא נורא בתנאי שקמים".

האשה: "אבל אתה בונה דבר שלכתחילה אתה יודע שהוא מוביל אותך לזבל"...

הרב: "לא לזבל, אלא לגן עדן. יש זבל שאנחנו מיצרים, אנשים עובדים בזבל והם מתפרנסים מהזבל ומקבלים משכורת... אבל אני רואה שמשהו כואב לך"!

האשה: "לא. אני גם חולה קצת...אבל אף אדם לא יכול להחזיק מעמד. תמיד הוא נופל. אין מצב שלא. ראית פעם בן אדם שלא נופל"?

הרב: "כן. אני".

הקהל נהנה.

הירושלמית: "אין מצב. אני אוכיח לך שגם אתה נופל"...

הרב מאתגר אותה: "תוכיחי"...

מחיאות כפים קוצבות

האשה: "אפילו רבי עקיבא חטא שעזב את אשתו"...

הרב: "חוטא ונופל זה שני דברים. ובכלל אשתו של רבי עקיבא מחלה לו"...

האשה: "מה זה מחלה לו? על עשרים וארבע שנים"?

הרב: "מותר לה".

האשה: "גם דוד המלך נפל"...

הרב: "מי שסיפר לך את זה עבד עליך. דוד המלך הביא מבת שבע את שלמה המלך, החכם באדם. ושלמה המלך בנה את בית

המקדש".

האשה מתפרצת אל תוך הדברים והצבור הולך ומאבד סבלנותו.

הרב: "אם את היית מגיעה למדרגה של דוד המלך היית רגל רביעית במרכבה...ומתי זכה דוד המלך להיות רגל רביעית במרכבה, כששמעי בן גרא קלל אותו נמרצת והוא היה יכול ברגע אחד להרוג אותו, על זה שמרד במלכות ואמר שה' שלח אותו למלכות והוא לא עשה זאת. בגלל שהעביר על מידותיו זכה להיות רגל רביעית"...

הירושלמית מגלה ידע עצום ב'בקורת המקרא' – הבנה מסולפת, ביודעין, בדברי תורה, אבל הרב אינו נרתע מלהמשיך עמה את הויכוח עד שתגיע להודות לעיני כל בטעויותיה.

האשה: "פעם היתה תורה אחת, שניתנה בסיני, לאט לאט הגענו לשבעים פנים לתורה, רק כי התברר לנו שלא נוכל לעמוד בה"...

הרב בנחרצות: "לא, לא נכון. התורה היא אחת. אמרנו 'נעשה ונשמע'. ולתורה שבעים פנים, נכון"..

האשה: "יש כאן בירושלים, כורדים וזה לא יכול להיות שהם אמרו 'נעשה ונשמע' "...

הצבור צוחק וממתין לתשובה.

הרב בבדיחות הדעת: "הפוך, הכורדים הם שאמרו 'נעשה ונשמע'. למה קוראים להם כורדים? כי הם הולכים עם ראש בקיר".

הצבור מגיב בהנאה רבה והרב חוזר לרצינות.

הרב: "גם לך יש שבעים פנים. אני מסתכל עליך מפה ורואה צד אחד, האחר מזוית אחרת ורואה פן אחר. כל אחד שיתבקש לתאר מה הוא רואה הוא יתאר מהצד שלו. אם תשימי שבעים אנשים סביבך כל אחד יתאר את הזוית שהוא רואה. בכל פסוק בתורה מקופלים שבעים פנים וזה עוד לא הכל. התורה היא אלוקית. אין שפה בעולם כמו שפת התורה שמלה אחת בה יכולה לקבל הרבה משמעויות".

הירושלמית: "אבל גדולים מאתנו לא הצליחו, אז איך נצליח אנחנו"?

הרב: "את מאמינה שיש גן עדן"?

הצעירה: "מאמינה".

הרב: "אז הנה לך ההוכחה שיש צדיקים שכן הצליחו..והם בגן עדן".

האשה: "אבל לא אתה ולא אני ראינו אותם"...

הרב: "את לא ראית..אני לא צריך לראות. אני גם כאן בגן עדן. הקב"ה לא נותן תורה בשביל שיכשלו. אבא לא נותן לילד דברים להכשיל אותו. הוא רוצה בהצלחת הבן. מי נתן לנו את המידות האלה שנרצה לראות בהצלחת צאצאינו? השם יתברך. ואם הוא נתן לנו בודאי שיש לו את התכונות האלה. אבל, כמו שלא כל הילדים שלנו שומעים לנו, כך חלקנו עושה לבורא יתברך. הוא נתן לנו את ההוראות, אמר שאם נשמור עליהם יהיה לנו רק טוב ושרק אם נסטה מהדרך הוא יצטרך למשוך אותנו בחזרה. ואיך מחנכים אותנו? ביסורים. כמו סוס שמחזירים אותו לדרך בבעיטה כואבת. את, למשל, אומרת שאת לא מרגישה טוב. סיפרת שאת נשואה עם ילדים, אבל את לא הולכת בכסוי ראש"...

הירושלמית: "אל תתחיל איתי, כי זה לא כתוב בתורה בכלל"...

הרב: "ואם אני אראה לך"?

האשה: "אני רוצה לראות"!

הרב: "ואז תכסי הערב"?

הירושלמית: "אני רוצה לראות"!

הרב: "ואז תשימי"?

האשה בשלה: "אני רוצה לראות".

הצבור מתפרץ ונדרך לראות לאן ימשך הויכוח הזה.

הרב: "את רואה, למה מקבלים עונש"?

האשה: "קודם אני אראה"..

הרב: "ואת עוד אומרת, שאת לא כורדית"...

צחוק מתפרץ באולם.

האשה: "תראה לי בתורה, לא במשניות".

הרב: פותח תנ"ך וקורא בפרשת סוטה "ופרע את ראש"..."אם מסירים את כסוי הראש מהאשה זה נקרא לפרוע ראש".

האשה: "מה פתאם? לפתוח את הסיכה זה פורע ראש"!

הרב בזלזול: "איפה כתוב סיכת ראש בתורה"? כשאומרים שאשה הולכת פרועת שיער הכונה היא שהשיער לא אסוף ולא מכוסה"...

האשה: "אולי זה היה קוקו"?

הרב בלגלוג: "קוקו, ריקו, מה זה חשוב העיקר...כסוי ראש".

צחוק מלא בפיות המאזינים לשיחה.

הרב: "כתוב בעשרת הדברות – "שמור את יום השבת". זה מספיק ברור? אז תגידי לי מה זה שמור? איך שומרים"?

האשה: "עם חלות".

הרב: "חלות? איפה כתוב חלות? הנה שבעים הפרושים. אחד אומר חלות השני אומר בהליכה לבית כנסת. כל אחד בשמירה שלו"....

הקהל פורץ בתשואות מתמשכות.

הרב: "אין מצוה בתורה שאפשר לקיים אותה בלי להסביר אותה עם תורה שבעל פה. שלחת פעם את אחד הילדים שלך למכולת"?

האשה: "שלחתי אותם עם רשימה"...

הרב: "למה רשימה, למה לא בעל פה? כי הוא לא זוכר! גם אנחנו רשמנו את התורה שבעל פה כי אנחנו לא זוכרים את כל הכללים והדקדוקים"...

הסכמה מלאה בקהל

האשה: "זה כמו אמא שאומרת לילדה שלה תעשי ספונג'ה והילדה לא אוהבת לעשות, אבל היא עושה כי היא אוהבת את אמא שלה. אבל אם יבוא מישהו ויגיד לה שאמא שלה אמרה שהיא תעשה ספונג'ה היא תחשוב: אמרה, או לא אמרה ולא תמהר לעשות...גם אני רוצה לדעת, אבא שבשמים אמר, או לא אמר"?

הרב: "אבל אם תגידי לבת שלך לעשות ספונג'ה את תגידי לה מאיזה צד להתחיל? כך גם חכמים. זה אמר מהצד הזה וזה מהצד הזה ולבסוף הוחלט שלא משנה מאיזה צד רק העיקר...לעשות ספונג'ה"...

הירושלמית: "אבל אני לא יגיד לה לעשות 12 פעמים ספונג'ה כמו שאומרים לי במצוות"...

הרב: "לא אומרים לך לעשות 12 פעמים ספונג'ה אלא ש-12 אנשים אומרים לך לעשות ספונג'ה. 12 חכמי התורה שבעל פה אומרים לך שצריך להתנקות...כל התנאים אומרים לך לקיים את המצוה רק המחלוקת מאיפה למדנו? מה איכפת לך מאיפה, זה כמו להתחיל את המצוה מהצד הזה או מהצד השני...אבל, בקשר ל'ופרע את ראש' אין שום מחלוקת. האשה חייבת ללכת בכסוי ראש"...

תשואות אדירות באולם.

האשה: "מי אומר שפרע זה להסיר את כסוי הראש"?

הרב: "מאיפה את חושבת שאבן שושן במילון לקח את משמעות המלה? תראי שם הוא לא כותב ש'ופרע' זה פרע...צ'קים על הראש"...

צחוק אדיר

כאן נחלצת מישהי בקהל לעזרת המתוכחת וטוענת כי אבן שושן לא יסמיך את הפועל 'ופרע' לנאמר בפרשת סוטה..

הרב: "את שולחת להביא מילון אבן שושן? תאמיני לי פעם קראתי אותו הרבה...את הולכת במה שנקרא במילון: שיער פרוע?...אז מה נעשה שחכמי הגמרא קובעים שצריך ללכת בכסוי ראש ואם לא השיער נחשב לפרוע"?

הירושלמית תופסת אומץ: "אתם לא יודעים מה שאתם רוצים. אומרים שאשה צריכה ללכת בכסוי ראש מטעמי צניעות

ולובשים את הפאות הכי לא צנועות"...

הרב: "והכורדים הם כולם אותו הדבר"?

האשה: "לא".

הרב: "ואם כך, זה שהוא לא כמוך, הוא לא כורדי? איך נקבע מיהו כורדי"?

הירושלמית: "לפי איפה שאמא שלו, או אבא שלו נולדו"...

הרב: "אם היא ילדה אותו והיא כורדית אז גם הוא כורדי? נדמה לך שקביעת היהדות הולכת לפי האמא, אבל קביעת העדה היא לפי האבא... עכשיו תביני -כשהתורה אמרה 'ופרע את ראש'...היא לא נתנה לכל אחד את הברירה ללעוס את הנאמר ולהגיד כל מה שעולה על רוחו והוא מבין. התורה ניתנה על פרטיה ודקדוקיה. היא ניתנה למשה בסיני עם כל הפירושים והבאורים. אחרת אף אחד לא היה יכול לקיים אותה".

הירושלמית מתחכמת: "ואיך הבנתם אתם לשים מכנסים? משה רבנו הלך לבוש כמוך, אז איך הגיעו למכנסים"?

הרב בלגלוג: "באמת לא בסדר. אבל מה אני אשם? האבות הקדושים לא הלכו בחצאיות, חצאית זה קצר, הם הלכו בשמלות... ככתוב: "...שמלתך לא בלתה מעליך", לשון זכר, לא כתוב מעליך לשון נקבה... הבעיה היא שאת הולכת במכנסים"!...

האשה: "איפה כתוב שאני צריכה ללכת בשמלה"?

הרב: "כתוב ששאלו מהמצריות שמלות"...

האשה: "זה לא צנוע שמלה. תמיד צריך למשוך אותה"...

הרב: "רק אם היא קצרה".

הירושלמית: "הלכת פעם עם חצאית שאתה אומר לי"?

הרב בבדיחות הדעת: "אני הולך עם 'שמלה' כל היום"...

צחוק מתגלגל באולם.

האשה: "אני לא אוהבת לא כסוי ראש ולא שמלה"...

הרב: "זה שאת לא אוהבת, זו עבירה. ולכן את לא מרגישה טוב"...

האשה: "אל תתחיל עם זה"...

הרב: "אני אוכיח לך שאם תעשי מה שאני אומר ותכנעי לפני הבורא, בעזרת ה' תבריאי"...

האשה: "לא כדאי לך להתחיב כי יש לי מחלה לכל החיים... כסוי ראש ושמלה זה לא נוח לי"...

הרב: "ותרופות זה נוח? סיכות בראש זה נוח? נתוחים זה נוח? וכסף לבזבז על זה זה נוח? ולבלות בקופת חולים כל היום זה נוח? אלא מה?? -העקשנות. כל מה שדברת עד עכשיו זו היתה הגנה מפני זה. אם תשמעי לי ובעזרת ה' תלכי בכסוי ראש מלא ובצניעות גמורה"...

האשה צוחקת.

הרב: "תצחקי. את צוחקת על הבריאות שלך".

הירושלמית: "הבריאות צחקה עלי מזמן. יש כאלה שהם יותר גרועים ממני ומתים חזקים כמו שור, בלי מחלות"...

בשלב הזה מחליט הרב לעשות הפסקה בויכוח ולהראות לה ולכל מי שבאולם את ספורו של 'נסים התותח'.

הרב: "הוא היה בריא כמו שור והקב"ה הקטין אותו מ-110 קילו ל-47 ק"ג...ונתן למי שהיה 'מר ישראל' שבוע לחיות. הוא חשב שהכח הוא הכל עד שהקב"ה עשה אותו כמו בלון בלי אויר... אפילו לא היה לו כח להתוכח מה כתוב ואיפה כתוב, כמו שאת מתוכחת. כשמגיעים חלילה לרופא והוא אומר שצריך לעשות טפול כימותרפי לא שואלים: 'איפה זה כתוב'? לא שואלים אותו: 'הרי יש לכם שבעים תרופות.. ולאחד אתם נותנים זריקות, לאחד טפולים, למה'? לא אומרים לו כמו שאת אומרת: 'אתם בעצמכם לא מסתדרים, גם אתה חולה' "...

מחיאות כפים רמות וארוכות.

הרב: "אף אחד אפילו לא יעז להגיד לו: 'אני שם את החיים שלי על השלחן תראה לי שאתה דוקטור'... ומישהו העז פעם לשאול אותו: 'כמה קבלת במבחן'? כי דוקטור, אצלכם, אפילו אם קבל רק 64 במבחן הוא דוקטור... ואם את באה אליו עם מחלה שהיא מה...36% שהוא לא ידע במבחן, מה הסכוי שלך לצאת משם? ובכל זאת החולים באים בסוף אל הרבנים שיודעים רק פסוק אחד..."ופרע את ראש..." ובסוף עוד אומרים להם שגם את זה הם לא מבינים כי מילון אבן שושן לא כתב כך"...

תשואות רמות.

האשה: "אני אוהבת את אלקים ואתה לא תסכסך ביננו"...

הרב: "בטח...לדבר כמו שאת מדברת על דוד המלך זה לאהוב את אלקים"..

הסרט על 'נסים התותח' מרשים ביותר את הקהל..

והירושלמית ממהרת להסיק מסקנה: "זה מוכיח שאנחנו רק פלסטלינה. אם הקב"ה רוצה גם אם אתה 'תותח' הוא יחזיר אותך בתשובה ואם הוא לא רוצה, גם אם אתה צדיק הוא יתן לך להפוך לרשע... אנחנו כאן כמו שלט-רחוק. מה שהוא לוחץ יש לו... מה שאני עכשיו זה מה שהוא רוצה שאני אהיה. אני לא צריכה שתגיד לי לשים כסוי ראש כי הוא יודע שהילדים שלי בחנוך חרדי...אני שומרת שבת. וחבל שבעלי לא כאן כי הוא היה נותן לך תשובות יותר טוב ממני"...

הרב מגלה את הבקיעים: "לא צריך תשובות. צריך רק 'תשובה' אחת וזהו. האם את תגידי לבן שלך תאכל מותק - ותתני לו סטירה"?

האשה: "מה פתאם"?

הרב: "את לא עושה ממנו פלסטלינה?. מה שאת אומרת ומבטיחה את מקיימת. כך עושה אלקים. הוא מבטיח ומקיים. אם עושים רצונו הוא מיטיב ואם לא"...

הירושלמית: "הוא שם לך מכשול...לא עומדים במה שהוא רוצה מאתנו".

הרב: "סליחה, זה לא מכשול, זה נסיון. היית בבית ספר פעם? עברת מבחנים? כמה בערך בכל שנות הלמודים שלך"?

הירושלמית? "הרבה"!

הרב: "מה עוד מבחן ועוד מבחן"?

האשה: "ובכולם נכשלתי"...

צחוק בקהל.

הרב: "את יודעת למה? כי נתנו לך עוד צ'אנס ועוד צ'אנס".

האשה: "הייתי שש שנים דתיה, רציתי, אבל הקב"ה כיון אותי למה שאני".

הרב: "בקצור, עשית סבוב למקום הנכון, עכשיו תשימי עוד כסוי ראש ונגמור את הספור"...

האשה בעקשנותה: "הוא יכל לשים אותי, אם היה רוצה, במקום הנכון עם 12 ילדים"...

הרב: "אפשר להיות פלסטלינה חילונית ופלסטלינה דתיה. כדאי להיות פלסטלינה דתיה...שם מקבלים שכר מלא"...

האשה: "לא אוהבת את זה. כל הזמן המצפון, לא התפללת, לא עשית את זה ולא עשית את זה. כל הזמן פחד מעונש"...

הרב: "את הולכת לעבוד"?

האשה: "אני מעדיפה להיות פועלת בנין ולא להיות עם הפחד הזה... אבל אני לא עובדת כי אני חולה".

הרב: "ובעלך עובד"?

האשה: "כן".

הרב: "כל יום"?

האשה: "כן. חוץ משבת".

הרב: "כל יום, כל יום, כל יום. חאלס, די. כמה אפשר. מה זו תפילה? מתפללים לה' ומבקשים דברים טובים".

האשה: "אין לי בעיה עם המחלה. בסוף כולם מתים"...

הרב: "מי מדבר על המחלה? אבל מה איכפת לך להתפלל"?

האשה: "אני לא אוהבת להחזיק תהילים...אין לי זמן לזה... אתם בכלל לא בבית, לא מגדלים את הילדים. אתם חוזרים רק לשבת"...

הרב: "סליחה, אני גידלתי שמונה"...

הירושלימית: "לא אתה, אשתך"...

הרב: "זה אני".

האשה: "זה שאתה כאן, זה אומר שהיא גדלה אותם"...

הרב: "ראית את הכיף, אני עובד והיא, אשתי, נהנית. אבל למה את לא מתפללת לה' ".

האשה נשברת: "אני אוהבת אותו. אני יודעת שהוא עושה מה שצריך לעשות, גם עם המחלה שלי...אבל כמו שהבת שלי תבוא אלי ותגיד - אני לא מסוגלת, כך אני באה אליו ואומרת - אני לא מסוגלת...היום באים אלי כולם ואני שואלת איפה הייתם לפני המחלה, כשהייתי מסתגרת אצל אמא שלי כדי לא לראות טלביזיה בשבת? כשאכלתי שמנת עם לחם בחדר כדי לא לגעת בכלים שאינם כשרים"?

בכי.

האשה: "כנראה שכך ה' רצה. הוא רצה שאני אשבר והוא חיתן אותי עם 'אדם גרוע' שב"ה התפטרתי ממנו. התחתנתי בשנית עם מלאך".

הרב: "אם ה' הביא לך מלאך, למה לא תהיי מלאכית, אמיתית, עם כסוי ראש"?

האשה: "זה מכער אותי. אני אראה עם זה כמו קוף"...

רעמי צחוק

האשה: "הכי פאדיחה שאני אלך עם הילד שלי והוא ימשוך לי את זה, זה בכלל חלול ה'. עדיף כבר שיהיה ככה".

הרב: "בואי נעשה נסיון. אני אתן לך מטפחת. אשה שיודעת לקשור אותה יפה תקשור לך ואנשים יגידו אם זה יפה, או לא".

הקהל מוכן לנסיון, האשה פחות אבל בסוף מתרצה

האשה: "בתנאי אחד שאתה מברך אותי"

הרב: "לא סתם מברך, אלא צועק ברכה"...

האשה: "אני מוכנה, אבל הקהל יקבע, חוץ מאלה שיש להם כסוי ראש"...

הרב מסכים: "החילונים יקבעו".

חשמל באולם.

הקהל עומד על רגליו, חלק על הכסאות, רוקע לצלילה 'אנחנו מאמינים בני מאמינים' כשאשה מהקהל נגשת לקשור לראשה את המטפחת. קשר מיוחד עם 'כתר' במצח והנשים מתבקשות לחוות את דעתן ויוצאות מגדרן. אשה חילונית אחת מבקשת את המקריפון ובשפה חילונית משכנעת אותה כמה הכסוי הולם אותה.

אשה קרחת אחרת מנסה לקלקל את השמחה: הלחץ החברתי העצום הוא קשה. היא באה לכאן עם כאב אדיר והקהל הזה, בנצוח שלך מנצל את זה. זה לא בסדר.

הרב: "אם היא היתה הולכת עכשיו לבית חולים והיו אומרים שצריך לעשות לה סי.טי. ולהעביר לה את הראש באיזו מכונה והיה משכנע אותה רופא שהיא צריכה לעשות את זה ולחתום על זה שהיא נכנסת לנתוח וספק אם תצא ממנו בחיים. והוא מפעיל עליה לחץ ואומר שאם היא לא תחתום עכשיו יכול להיות שהדבר גובל בסכון חיים, האם גם אז תגידי שהוא מפעיל עליה לחץ שלא נותן לה זכות בחירה? להיפך, הוא עוזר לה. הכל בידי השם גם הרפואה וגם החיוב בצניעות וכסוי ראש"...

המכסה: "סרטן אפשר לרפאות, את המחלה שלי, אי אפשר"...

הרב: "זה הכל מלים. ה' עזר לי עם חולים בניוון שרירים שהיו כבר על כסא גלגלים שאין לו תרופה. רק לפני שבוע הייתי בראש העין, אמא התחננה על הילד שלה שהוא בתל השומר עם חידק טורף ולמחרת צלצלה שיצא, בצורה בלתי מובנת, מבית החולים".

תשואות אדירות.

הרב: "זה לא אני עושה, אלא אבא שלך בשמים, שאת אוהבת אותו מאד מאד, אבל, לא עושה את רצונו"...

המכסה: "אבל למה הוא הוציא אותי משם"?

הרב: "אם אני לא הייתי עובר את המסלול שעברתי כחילוני עד גיל 24 לא הייתי יכול להחזיר בתשובה כמו שאני מחזיר עד היום. אז אני אטען למה הקב"ה לא גילה לי את האמת מוקדם יותר? להיפך, אני משתמש במה שלא ידעתי את האמת, לטובת האמת. תשתמשי גם את בכל המסלול שהוא העביר אותך וראית חושך ועכשיו אור להגיד לכולם: גם אני נפלתי'. עברתי סבוב ולבסוף הגעתי לאותו מקום. הפסדתי רק שנים שהתרחקתי מאבא שבשמים".

האשה: "לא התרחקתי ממנו. תמיד הוא לידי"...

הרב: "אבל עזבת אותו. לא עשית את רצונו".

הרב מגיש לה ציצית עבור בעלה: "שלא יקנא ולא יהיה כמו קורח. עכשיו אני אברך אותך והברכה תחול על ראשך מכח ששמעת בקול ה' וכיסית אותו. מעולם לא התחייבתי לאף אחד כמו שאני מתחייב לך שאם את שומעת בקול ה' הוא מסיר את המחלה".

עוד שעה ארוכה של שכנוע מצד הרב והקהל.

והרב מלמד זכות עליה: "זה שזה לא בא בקלות זה מעודד רבים אחרים. זה אומר שנצחת בקרב קשה את יצר הרע שהביא לך את המחלה... תתנקמי בו על מה שעשה לך. אל תתתני לו להפיל אותך...עכשיו השעה שלך... בדבר שקל לך, ליצר, לא איכפת. במקום שקשה לך, הוא נשבר".

נאום ההכנעה: "אני יודעת שהקב"ה אוהב אותי. בא ואספר לך משהו - כשהייתי בת שמונה עשרה אשה באה ואמרה לחברה שלי שהיא תתחתן ותתגרש. בקשתי ממנה שתסתכל גם אצלי והיא אמרה לי: 'את תתחתני ותתגרשי וגם...תמותי בגיל 40'. שאלתי אותה: 'למה את אומרת לי דבר כזה'? וזהו. חברה שלי התחתנה והתגרשה. אני התחתנתי ואמרתי לעצמי, שאם לא אתגרש אני אמות לפני גיל 40. הוא (בעלה) היה מלאך המות. המחלה קרתה לי בגיל...39. כבר סגור לי הכל".

הצבור צועק: "לא, לא"!.

הרב: "אני עוד לא עשיתי בחיים שלי מה שאני עומד לעשות עכשיו".

הרב משמיע צפצוף אחד גדול וארוך... מבקש בבטול להראות את כף ידה כפי שהראתה לאשה ההיא ומכריז בזלזול: "את תחיי עד גיל 82"..

מחיאות כפים אדירות.

הרב: "יש לי ב"ה קבלות על הברכות. אל תפסידי את זה".

אשה מהקהל: "כמה זמן נשאר לך לחיות? שנה! אז תתחייבי קודם לשנה"!

לבסוף, אחרי מאמצי שכנוע נוספים רבים, היא לא קבלה על עצמה, ולא זכתה לברכה המיוחדת שרצה הרב להעניק לה, אך גרמה לרבים אחרים גברים ונשים שקבלו על עצמם קבלות רבות בזכות הדיאלוג הזה כפי שלא היה צפוי עקב הנסיון הארוך שלא צלח...

'ארבע כנפות' גליון מס' 157

מלחמת גוג ומגוג והגרוע ממנה

אשקלון, עד לא מזמן עיר ואם רגועה בישראל מוצאת עצמה על עברי פי פחת ופחד ויותר בעקבות ההתפתחויות הדרמטיות האחרונות בעזה. שלא כמו המנהיגים, התושבים מודעים כאן היטב לסכנות העלולות להתרגש עליהם ועושים הכל כדי למגן עצמם, רוחנית, לקראת הגרוע מכל. הממשלה מתעלמת, גאידמק לא הגיע לכאן ואת הביצורים בונה הרב אמנון יצחק בהרצאות שהוא ערך לאלפים. באלה הימים נערכה עוד אחת מהן כשהמוני תושבי העיר גודשים אותה. ההקבלה לפרשת קורח, שסמוך אליה היא נערכה, לא הותירה מסקנה אחרת מלבד שכאן האדמה אולי מאיימת לפתוח את פיה, מנהרות אולי כבר נסללו מתחתיה, אבל יש כאן חלוקה תהומית בין מייצגיו של 'קורח' ובין עדתו. העדה אינה עם קורח.

בתחילת דבריו מתיחס הרב אמנון יצחק לתופעת 'קורח' בהיבט העכשווי: "קורח, לפני שנבלע באדמה עלה ועלה ועלה עד שנפל. מכאן אנחנו לומדים לדורות שאפילו מי שעלה למדרגות גבוהות חייב להיות זהיר ולשמור עליהן. אם הוא משתמש בהם במדה הראויה והנכונה הוא יהיה מאושר. אם לא, יגיע לעברי פי פחת. כדברי המשל שמשלו חז"ל: **'מעשה באחד שראה שתי צפרים מריבות עמדה האחת והרגה את חברתה, הביאה עשב ושמה על הצפור והחייתה אותה. ראה האיש והתפעל מאד הלך ולקח מן העשב כדי להחיות בו מתים. בדרכו לעיר צור ראה ארי מת מושלך בדרך, הניח עליו את העשב, קם הארי ואכלו'.** כמה מוסר השכל יש למצבנו אנו היום ממשל זה!

אנחנו רואים את המצב של העולם היום. כל החכמות וההמצאות הם בשביל להחיות את ה'ארי המת' שיקום עליהם ויטרוף אותם. אמרו שהמציאו אטום בשביל שתהיה אנרגיה, רק למטרות חיוביות, אבל היום מאיימים בו שהוא יהרוס את העולם כולו. כל ההמצאות החשובות משמשות בסופו של ענין למלחמות, להרג והשמדה. לקראת זה אנחנו מתכוננים עם אירן שנציגיו הגיעו כאן מעבר לגבול. כל הצנטרפוגות, האורניום המעושר הכל כדי להשמיד את מדינת ישראל. סוריה מוכנה! אחמדיניג'אד מוכן! החיזבאללה מוכן! בגדה מוכנים! לעזה יש כבר ממשלה משלה, בכל מקום יקימו עתה ממשלות ויחלקו את המדינה כולה לחלקים. תהיה ממשלת יפו, ממשלת רמלה. אחד יהיה סאלים פואד אחד פואד סאלים, אחד הסאלם עלייכום... כולם מכריזים על הקמת ממשלה...

אם היינו משתמשים בכל החכמות וההמצאות רק כאמצעי לבנות ולשכלל את העולם, הוא היה נפלא ולא היה חסר כלום. אבל כל זמן שמשתמשים לאיום מתמיד, להרס ולחרבן, אנחנו "נחיה את הארי והוא יאכל אותנו חי". הכל מוכן ליום פקודה! כל הנשק הזה מוכן ליום הגדול והנורא מלחמת גוג ומגוג! בינתים הכל רק בהכנות. אבל ביום אחד תהיה פקודה "ועת צרה (תהיה) ליעקב וממנה יושע". כתוב שבדור המשיח, שליש היסורים שהיו בכל ימות העולם, יתרכזו לדור אחד. אתם יודעים כמה זה שליש? עד דור המבול היה שליש וביסורים האלה העולם נחרב! מדור המבול ועד עכשיו זה גם שליש. בדור של גוג ומגוג זה גם שליש. אתם מתארים לעצמכם כמה צרות יהיו? וכל זה למה? - כי האדם הוא "פקח ונבון"... לא מספיק לו והוא צריך עוד ועוד... פעם היו זורקים 'רימון' וזה היה מפחיד... כולם נשכבו בבהלה... אוי וואי 'רימון'. היום זורקים פצצה אחת 'מצרר' והיא מפזרת מאות רימונים באויר חוץ מהפצצה עצמה. מה זה אטום? כלום! יש מימן, זה "וואחד רעש" כמו מאתים אטום. וואי, וואי. ו'מקורות זרים' אומרים שלישראל יש 400 פצצות מימן! יא וואי וואי. הם יכולים להחריב גם את הגלקסיות לא רק את כדור הארץ. יגיע הרגע ו...טיז, טיז, טיז... כמו זיקוקי דינור. כל ספינות המלחמה של האמריקאים נמצאות מול עירק ואירן. פה אנחנו מוכנים, שם הם מוכנים, מגיע רגע הפקודה זה לוקח כמה דקות ומי יודע מה יהיה כאן... מה יעשה את זה? הכבוד, האגו... "גם אנחנו רוצים פצצת אטום... זו זכות ליגיטימית". אתם מוכנים לגוג ומגוג? שמתם לב שעכשיו אפילו לא מחלקים מסכות? פעם היו מרגיעים את הצבור עם מסכות. היום כולם כבר יודעים שהם היו סתם "מסכות" שבאו לכסות על הדבר האמיתי... אתה שם מסכה ומת איתה וככה לא יודעים מי מת ואתה כאילו נחשב חי"...

הקהל מגחך.

הרב אמנון יצחק: "הנה קאסמים נופלים באשקלון... טז.. טז... והחמאס והחיזבאללה כבר מלאו את המחסנים, פול, פול. כשהם ממלאים את המחסנים אין להם איפה לשים עוד, אז הם צריכים לשחרר קצת... הם יורים כמה לנסיון ומודיעים ש'זה ארגון זוטר'... מה איכפת לי מי ירה, זוטר, או לא זוטר. אחד רוצח מישהו, אז יגידו: 'הוא קטנצ'יק, זוטר'? ההוא מת, מה זה משנה, אם על ידי זוטר, או בריון? גם כאן באשקלון זה קצת מטפטף... זה כלום... תתרגלו... תתרגלו... ככה זה התחיל גם בשדרות, בהתחלה טפטוף ואחר כך הגשם מתפשט. ואם יגיע יום פקודה, מה יעשו? הצפון ברח במלחמה לדרום, הדרום ברח לצפון, כולם יתקעו באמצע ואחר כך מה? אם "ממשלות" ג'נין וקלקיליה ירו, לאן יברחו? וזה עוד בלי האירני אחמאדי... אבל מה אתם דואגים, יש לנו חץ, יש לנו יריחו... יש לנו שמות, מלים... אתם זוכרים את ה'פטריוטים' שהיו לנו בזמן המלחמה עם סאדאם שבסוף "דינדלו" אותו על החבל? זוכרים? סוללות.. סוללות.. ארבע, ארבע שורקים ויוצאים. חוץ מרעש ועשן, כלום. וזה עוד עם האמריקאים"...

צחוק של מבוכה.

הרב בזלזול: "האמת היא שלא סמכו על ה'פטריוט'. היום כבר יודעים, שסמכו על ה...סלוטייפ.. אבל כמובן בשביל שיהיה 'בטוח' היו צריכים לשים את הניר דבק 'שתי וערב' וגם... באלכסון לתוספת בטחון. אם לא זה לא 'בטוח' "...

הקהל צוחק...

הרב: "...האמת שהטיל לא נבהל מה'סלוטייפ' וברח בחזרה... אלא בגלל הריח של הדבק... זה פטנט ישראלי - טיל שמריח ריח של 'סלוטייפ' ובורח... אתם מאמינים, שאתם במדינה הכי חזקה במזרח התיכון? אבל האמת היא שאנחנו באמת "חזקים", כי כתוב בתורה שהיו ערי פרזות וערי חומה. עיר חומה שתושביה פחדנים צריכה חומה, אבל בעיר פרזות התושבים חזקים ואינם פוחדים. אחד שגר בבית בלי גדר, לא פוחד. מי ששם מצלמות, גדר וכלבים, סימן שהוא פוחד. אחד ששם 'סלוטייפ' ברור שהוא לא פוחד. אז למה הוא שם בכלל? להראות שהוא צוחק מהפחד, כי עם 'סלוטייפ' הוא 'גומר' את המלחמה. היום יש כבר 'פטנט' יותר חזק - קוראים לזה 'הבלגה'...לא עונים. תירה... אני לא שמעתי...לא ראיתי"...

צחוק מתגלגל באולם.

הרב: "שרון אמר שזהו הכח - להבליג. נותנים לך סטירה ואתה אומר: איזו מוסיקה יפה... שים עוד אחת"...

רעמי צחוק.

הרב: "אבל שרון תקוע עכשיו בין שמים וארץ, בשמים עוד לא החליטו אם מוכנים לקבל אותו או לא ובינתים יש לנו את אולמרט עם שיטה מתקדמת יותר, אנחנו הרי 'משתכללים'...

חלק מהקהל בהרצאה באשקלון

מפסידים במלחמה ומכריזים: ניצחנו"!

גלי צחוק ומחיאות כפים ארוכות.

הרב: "מי צריך צבא ומלואים? כל זה מצחיק בינתים, אולי, אבל לא את המשפחות השכולות ולא את הפצועים. מה יקרה כשיהיה גוג ומגוג? זה כבר רציני. זה שבע שנים מלחמה וכל אומות העולם נגדנו. שבעים אומות העולם. מה עושים? יש רק דרך אחת שהבטיחה התורה - 'כל הרוצה להנצל ממלחמת גוג ומגוג יעסוק בתורה ובגמילות חסדים'. אם יעסוק בתורה ובגמילות חסדים ויקרב את האחים שלו לאביהם שבשמים, הוא יהיה מוגן מהשמים. הקב"ה ישלם להם מידה כנגד מידה. כמו שהם השתדלו ועשו את רצונו ויותר מרצונו, דהיינו; עשו לפנים משורת הדין, כך הקב"ה יגונן עליהם לפנים משורת הדין. אם הקב"ה ינהג אתנו על פי דין, אוי ואבוי לנו. מי לא יתפס? למדנו מכאן, שאדם שמתיהר מעל לגובה שלו, יותר ממה שהוא ראוי ומבקש מה שלא מגיע לו, דרגה, מעלה, או משרה, לא רק שלא נותנים לו את מה שהוא רוצה אלא גם נוטלים ממנו את מה שהיה לו. לא רק שקורח ועדתו לא קבלו את התפקיד הנכסף אלא שנטלו אותם מהעולם ולקחו מהם את מה שהיה להם. **מסקנה:** אל תבקש את מה שלא מגיע לך. תסתפק במה שיש לך. צריך לשאוף לגדולות, אבל לא, מעל למה שמגיע".

אשה חרדית מבקשת את רשות הדבור ואומרת בכאב: "כבוד הרב, יש משהו יותר כואב אפילו מ...מלחמת גוג ומגוג, אני מוכנה לתת את נפשי עליו ונגדו צריך לעורר את הצבור החרדי. בעיית הסמינרים משחיתה כל חלקה טובה בתוכנו. הילדות שלנו מתפקרות משום שראשי הסמינרים לא מקבלים אותן... ההורים מקבלים התקפות לב. גדולי הרבנים כאן בדרום אומרים לי שאותם 'אנשי חנוך' אינם נשמעים להם. את אלה צריך לנער לא פחות מאשר את הצבור הרחב. זה כואב, כואב מאד"...

הרב: "את כיוונת בדיוק למה שנאמר: ש'קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג' "...

האשה: "זה לא מנחם ולא פותר את הבעיה"...

הרב: "בשביל לפתור את הבעיה צריך להקים ועדות בכל מקום ולמצא מסגרות מתאימות חלופיות לבנות".

האשה: "אז למה לא עושים? היום אומרים שאם היו עושים את זה לפני ששים שנה הכל היה נראה אחרת".

הרב: "הרבנים לא יכולים לפתור את כל הבעיות של הצבור. אם היו נותנים להם את הסמכויות ותקציבים הכל היה נראה אחרת"...

האשה: "הקהילות שלנו שותקות...זה פשוט חלול שם שמים"...

הרב: "אם היהדות החרדית היתה דואגת לעצמה ונקהלת, הדברים היו נפתרים. אבל אם לא אכפת להם, את צודקת".

האשה: "איכפת להם, אבל הם, כנראה, לא יכולים. לא צריך ישיבות ספרדיות מיוחדות, במקום זה צריך לעשות סמינרים. אני כבר סבתא ויש לי כבר נכדים, אבל החלפתי את שם המשפחה שלי ופתאם... מצאו מקום בסמינר! הדמויות האלה יכולות לחנך את הילדים שלנו"?

הרב: "איך היה שם המשפחה שלך קודם ואיך היום".

האשה: "לי קוראים כהן וחשדו בי שאני ספרדיה. החלפתי לשם משפחה אשכנזי טהור"...

הרב: "איזה שם"?

האשה: "זה לא חשוב"...

הרב: "אני רוצה לדעת לאיזה שם להחליף"?

הקהל צוחק.

האשה: "זה כבר לא עוזר כי הם עשו עכשיו שאלונים שצריך לכתוב את שם המשפחה הקודם של האמא... את הפטנט הזה הם כבר למדו".

הרב: "מי שלא קבל ילדים יהודים בגלל הצבע, יקבל גיהנם... גם אם היה בא אברהם אבינו והיה רוצה שיקבלו את הבן שלו לתלמוד תורה, יכול להיות שלא היו מקבלים אותו, בגלל שהוא היה...עירקי. גם משה רבנו בא ממצרים ולא היו מקבלים את ילדיו... אני אומר שוב שמי שלא קבל למוסדות בגלל צבע, יירש גיהנם.

כולם - "בכל צבע" - בנים של הקב"ה".

'מנוע החפוש' של אילן וניר לתשובה

מכתב שהגיע בימים אלה מאילן וניר אל הרב אמנון יצחק. אנו מפרסמים אותו כלשונו, לעורר לב רבים על הדרכים המופלאות שסולל הקב"ה לפני מי שראוי לבוא בהיכלי התשובה.

"כבוד הרב שלום!

שמי אילן וניר ואני חוזר בתשובה כבר מספר חדשים. אני בן 27 וכל חיי חייתי כחילוני גמור אבל תמיד האמנתי שיש בורא לעולם שאנו חיים בו. תמיד רציתי לחקור ולחקור ולחקור ולהגיע לאמת שהיא בשבילי בסופו של דבר תהיה בלתי מעורערת.

לפני מספר חדשים קרה לי דבר מדהים וכמובן ההגדרה הכי מתאימה לו הוא נס אלוקי!! גרתי באוסטרליה תקופה ארוכה טיילתי בעולם בכל מיני מקומות, ראיתי תרבויות שונות ומשונות ותמיד האמנתי שיש ה' אחד והוא אלוקי ישראל. כשחזרתי לישראל הייתי עדין עם שיער ארוך וג'ינסים קרועים ועם אמונה בה' אבל לא יכולתי לשמור את השבת. לא העלתי על דעתי שאני יוכל לשמור את השבת יום אחד. בעיר שאני גר, בית שאן, יש הרבה חוזרים בתשובה והחברים מהילדות שגדלתי אתם הם כיום חרדים, הרצון לעשות תשובה תמיד היה איתי, אבל לא העזתי ולא יכולתי לקבל עלי דבר כל כך גדול וחזק.

עד שיום אחד קרה לי דבר מדהים. אני גולש המון באינטרנט ואף פעם לא חשבתי לראות או להאזין לאחת מההרצאות של הרב, אני בכל אופן לא ידעתי עד כמה האמת נמצאת בהרצאות של הרב אמנון יצחק. יש באינטרנט תוכנה להורדת קבצים ואני רגיל ואוהב להוריד תוכנות ולנסות ולבדוק אותם במחשב והיתה תוכנה שלא הצלחתי להשיג אותה אף פעם עד שחבר נתן לי את השם המדויק של התוכנה הזאת ואז הקלדתי אותה בחפוש וחיכתי עד שהיא תרד.

כעבור מספר ימים התוכנה הזו ירדה וגודלה הוא 2 ג'יגה ביט.

אני פותח את התיקיה ולמרבה הפלא אני רואה מול עיני 25 קלטות וידאו של הרב אמנון יצחק שליט"א. לרגע לא הבנתי מה קרה כי מה שרציתי זה היה תוכנה להתקנה במחשב ולא קלטות וידאו. כעבור מספר דקות אמרתי לעצמי שאין מקרה בעולם ומה שקרה פה הרגע זה בטוח לא מקרה. אני לא האזנתי ולא ראיתי אף פעם את הרב אמנון יצחק ואולי זו ההזדמנות לעשות זאת. הקלטת הראשונה שפתחתי נקראת **'האוניברסיטה העברית בירושלים'**.

אוקיי אמרתי, זה יהיה מענין כי בסך הכל אלו סטודנטים עם שכל שרוצים להתעמת עם הרב. מה שגילתי זה מחזה מזעזע של התרבות החילונית שאני באותו זמן הייתי משתייך אליה לא הבנתי ולא נתפש לי מאיפה הגיעה וצמחה לה השנאה העזה הזו כלפי הרב וכלפי תורת ישראל!

לאט לאט דילגתי מקלטת לקלטת והתחלתי להבין הכל. ראיתי את **'הרצל והציונות'** והאמונה שלי בה' נהייתה חזקה לאין שעור. הראתי את זה לאחי ואחי וחברי היו מזועזעים למשמע אוזניהם על הרצל ועל כל מנהיגי הציונות כולם ופתאם הדברים התחילו להתבהר לי. תמונות נעשו שלמות ואני מצאתי את עצמי לפתע מרוחק מהתקשורת, מרוחק מהטלויזיה, אני מרותק למחשב והרצאות של הרב. אני נרדם מינימום ב-2 בלילה ואני עוקב אחרי כל הרצאה של הרב. אני כיום בלי השיער הארוך חזרתי בתשובה שלמה אני עדין ממשיך לשאול שאלות כי זו התורה היא מקנה לנו את הזכות לשאול שאלות וכיום אני מוכן להודות שמי שהחזיר אותי בתשובה אלו הם: הרצל, טומי, יוסי, ושולמית, והתקשורת השמאלנית האנטי דתית והחד צדדית וכמובן... הרב אמנון יצחק שליט"א".

המכתב כמות שהגיע במייל, לא נגענו והוא מדבר בעד עצמו.

'ארבע כנפות' גליון מס' 158

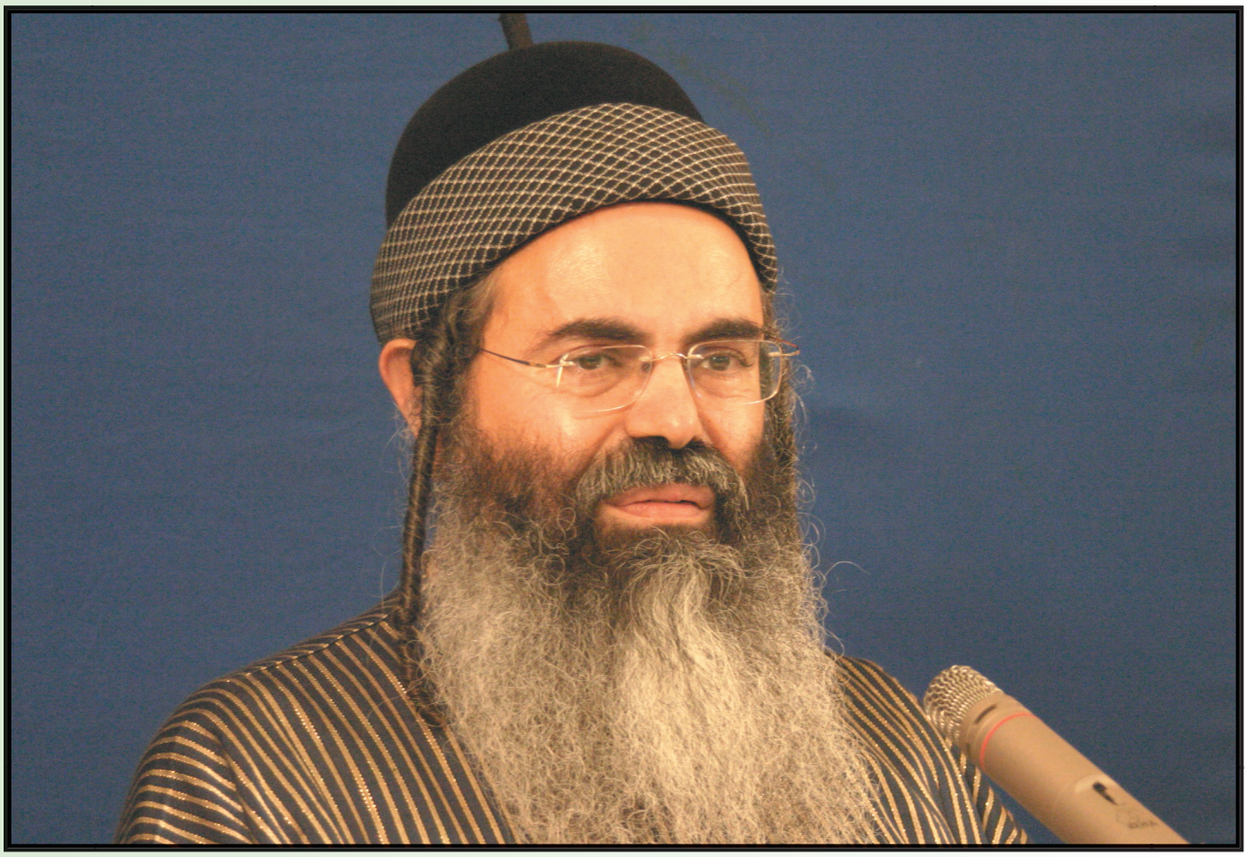

קשר על הפאה במקום קשרי 'עגינות'

זה היה לספור המדובר ביותר בסוף השבוע בקהילת היהודים בצירייך - אלקה, בת לאחת המשפחות המפוארות בקהילה החרדית הותרה מעגינותה. השמחה מלאה את לבם של כל מי שידעו את תלאותיהם של בני המשפחה ושל האשה ה'עגונה' בחמש השנים האחרונות והסתיים בקדוש ה' גדול ובהתחזקות באמונה של כל מי שנחשף למקרה המעורר התפעלות הזה.

היא התחתנה לפני חמש שנים עם חסיד מישראל. כבר בשנה הראשונה לנשואין ידעו ההורים שהזיווג לא עלה יפה, אך האמינו שהדברים יסתדרו ועשו הכל שכך יהיה. לאחר שנה נולד לבני הזוג ילד שנקרא משה והתקוה שהוא יהיה זה שיכניס חיים חדשים ושמחה לבית ההורים, אפרים ואלקה, התחזקה.

אלא שלדאבון לב זה לא קרה. אבי המשפחה עזב את הבית, חזר לישראל וכל נסיון להשיג ממנו גט לא צלח. הטוען הרבני שיצג אותו הציג תביעות בסכומים בני שבע ספרות, בלא להתחשב במצבה הכלכלי של משפחת האשה, אלא רק במקום מגוריה - צירייך שבשווייץ. משפחת האשה שהתביעות היו מעל ומעבר ליכולתה דבקה בעקרון שגט לא קונים, אלא מקבלים והמתינה לבטול הגזירה הרעה שנפלה עליה כך פתאם, מן השמים.

למעלה מארבע שנים נותרה אלקה בעגינותה, כשהקהילה היהודית החרדית כולה, המכירה מקרוב את המשפחה ותרומתה לחיים היהודיים בשווייץ, את בתם ואיכויותיה מלוה אותם בצערם ובמצב קורע הלב שנקלעו אליו.

בין פורים לפסח השנה, הגיע הרב אמנון יצחק לצירייך וערך שם הרצאה שמשכה אליה מאות מיהודי המקום וישראלים יורדים. חברותיה של אלקה שליוו אותה כדי שלא תפול ביאוש יעצו לה לבוא להרצאה, לשפוך את לבה ולבקש תקון לעצמה. "עודדנו אותה שתלך להרצאה ואמרנו לה שלרב יש זכויות רבות והוא משפיע מהם על מי שמציג את מצוקותיו ומוכן לקבל עליו קבלות להתחזקות ושזכוי הרבים של הרב עשוי לזכות אותה בגט המיוחל" - מספרת אחת מחברותיה שדברה אל לבה.

אמה של אלקה: "היה לה קשה... לבסוף השתכנעה והסכימה רק כשנאמר לה שכאשה חרדית ובמצבה יתכן שהרב אמנון יצחק יטיל עליה ככל הנראה להוסיף חצי שעה תוספת שבת, דבר שהוא בודאי כדאי לה ואפילו לא קשה במיוחד ובודאי לא כשהמטרה היא להתיר אותה מכבלי עגינותה ולזכות בגט המיוחל. אבל הדברים התפתחו לגמרי אחרת והרב הפתיע אותה בדרישתו לעיני מאות המשתתפים".

לקראת סוף ההרצאה, התיצבה אלקה מול המקרופון ולעיני מאות המתכנסים ואלפי זוגות העינים שצפו ברחבי העולם בשדור חי של ההרצאה שטחה את פרשת עגינותה העגומה ובקשה עצה ו'תקון' למצבה. מסביבה עמדו חברותיה התומכות בה וכמה מנשות הקהילה המלוכדת סביב המשפחה, כולם דרוכים למה שישית עליה הרב...

ואז הפתיע הרב, כדרכו: "את מוכנה ללבוש מטפחת"?

מבטי התמהון אמרו הכל. ברגע הראשון חשבו כי הרב אינו מבחין שהאשה עוטה פאה נכרית לראשה. לומר לו מפורשות כי הוא טועה, היא לא רצתה ואז **באה השאלה העקיפה:** "אפשר גם על ה...פאה"? אולי יחזור בו הרב ויכיר כי התקון הזה אין לו מקום אצל אשה זו.

אבל הרב נותר בשלו: "כן, אפשר גם על הפאה" - **השיב.**

עכשיו כבר הבינו הכל כי הוא אכן מתכון במקרה הזה, לכסות את ה...פאה ולא לכסוי הראש....

האשה: "אפשר גם לכסות עם כובע"?

הרב: "אפשר, אבל בתנאי שהוא יכסה כמה שיותר

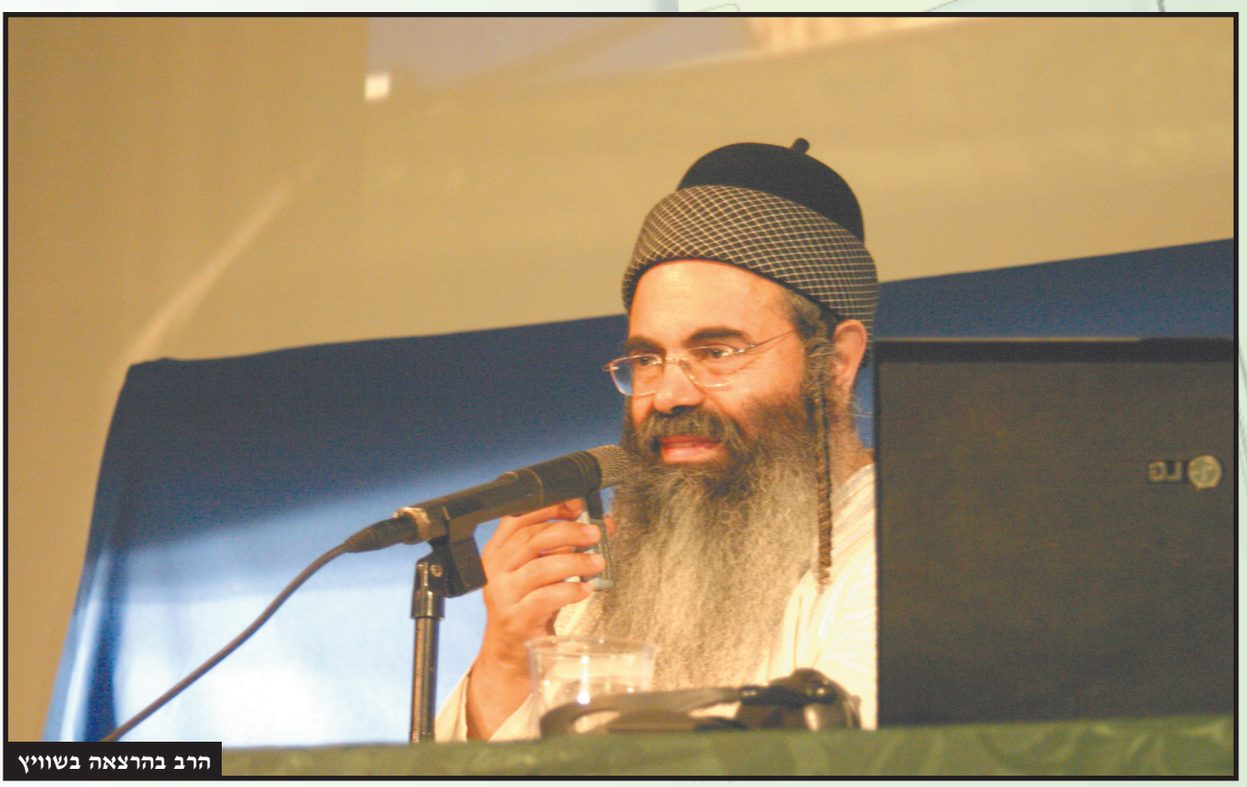

הרב בהרצאה בשוויץ

מהפאה"...

חברותיה, השולטות טוב יותר ממנה בעברית, מתרגמות לה את שהרב השיב והיא עדין מנסה להקל מעט ראש, תרתי משמע.

האשה: "אולי אני אלך עם כובע על הפאה בליל שבת"?

הרב: "את רוצה שהוא יעזוב אותך רק לשבת"?

הצבור מגיב בקצת ירידת מתח ומחייך לשמע התשובה...

והאשה מנסה, בנסיון נוסף, להביא להחלפת התקון. "אני אשכנזיה..." - היא מציינת ומתכונת לכך שאצל עדות אשכנז הפאה נפוצה ומקובלת.

הרב: "אני יודע. אבל גם אצל עדות אשכנז יש מי שהולכת בפאה ויש מי שלא". אחר כך הסביר הרב לכל מי שתמה כי אדם הנמצא בצרה ומבקש לשבור אותה חייב לגלות בעצמו נכונות ל'שבור' משהו מתהלוכותיו, גם אם הם נפוצים ומקובלים. הוא צריך לעשות משהו מעבר לקיים ואפילו למותר ובמקרה שנגזרה עליו גזירה, לא די במקובל.

האשה מתייעצת והרב מסייע לה להחליט: "הוא קושר אותך ולא נותן לך להתיר את כבלי העגינות. אם תעשי קשר בראש, תתירי את הקשר שלו"...

רגע לפני שהיא מחליטה, שואלת האשה את הרב: "עד מתי אני אצטרך ללכת עם הכובע על הפאה"?

הרב מנסח את הדברים כך שיהיו בהם גם ברכה לעתיד: "עד לחתונה הבאה שלך"...

חיוך רחב שאומר הכל נפרס על פני העגונה והיא מכריזה באזני כל: "בסדר, מוכנה"!.

הקהל יוצא מגדרו ומריע. כמה מנשות הקהילה נגשות אליה, כשמטפחת בידן וקושרות אותה לפאה שעל ראשה. אחר כך בבית היא תחליף לכובע.

אלקה בת חנה זוכה **בברכה מאת הרב:** "ה' יזכה אותך בגט פיטורין מהרה"!...

"אמן" נשמע בקול רם ובכונה רבה מכל עברי האולם הענק.

עוד ברכה לבן, משה, בן ה-4 "ה' יזכה אותו לגדול צדיק, תלמיד חכם וירא שמים" וההרצאה נמשכת במתכונתה הרגילה.

יותר מארבעה חדשים עברו מאז, אבל הנושא לא ירד מסדר יומה של קהילת חרדי שוויץ. האשה נראתה, בכל הזדמנות, כשכובע מכסה את פאתה ומטבע הדברים כל מי שהיה נוכח בהרצאה או שמע על שהתרחש בה התענין עתה לא רק אם קיימת התקדמות באשר לגט אלא גם אם ה'תקון' וברכתו של הרב כבר ניכרים בצעדיו של הצד השני, כלומר הבעל.

השבוע, בשעת בקר מוקדמת, צלצל הטלפון האישי של הרב אמנון יצחק, שמספרו ידוע רק למקורבים ובהם הרב שלום וינמן ורעיתו נציגי ארגון 'שופר' בשוויץ שארגנו את ההרצאה ההיא בצירוף. על הקו היתה אשה נרגשת, שהציגה את עצמה כאמא של אלקה, התנצלה על ההטרדה והסבירה שקבלה את מספר הטלפון ממשפחת וינמן. "ברגע זה קבלנו הודעה, לא צפויה, שהוא חתם על גט ושליח בית הדין יצא בדרך מישראל אל האשה, הבת שלנו, בצירוף".

האמא ל'עולם התשובה': "השאלה הראשונה שהרב שאל אותנו זה האם הבת שלנו הקפידה לחבוש כובע על הפאה, כפי שהתחייבה. עניתי שבודאי ורק בזכות זה הותרה מעגינותה. הרב לא זקף דבר לזכותו רק הפטיר שלש פעמים: "איזה קדוש ה' איזה קדוש ה...". התגובה הספונטנית שלו, עבורנו, היא קדוש ה' הגדול ביותר"...

'עולם התשובה': "איך לפתע הוא החליט לתת גט"?

האמא: "אין לנו שום מושג חוץ מזה שאנחנו מאמינים שה'כסוי' עשה את שלו. כאילו לא היו חמש שנים של גיהנם ממש של סחיטה כספית... כלום. מישהו טלפן אלינו והודיע שזו שעת כושר והגט הגיע עם שליח... העיר כולה רועשת. אין לכם מושג כמה המקרה הזה, שהוא רחוק מכל הגיון, עורר יהודים לאמונה. ממש כמו שהרב אמר: "קדוש שם שמים..." "...

הקהל בהרצאה בשוויץ

'הכה את המומחה'

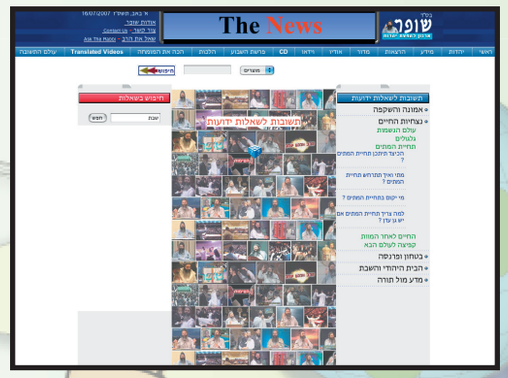

הוירטואליות שמשתלטת על חיינו, כשאת מקומה של הליכת הבקר או הלילה תופס ההליכון, את מקומם של הדוורים ויונת הדואר תופס הדואר האלקטרוני ואת מקומה של עגלת הקניות ההזמנה האלקטרונית, הביאה את ארגון 'שופר' להחיש השקת קטגוריה חדשה ומהפכנית באתר שלו לקראת חופשת הקיץ. מעתה גם 'שוטטות' או טיולים אינם חיבים להיות ברגל, במכוניות, בג"יפים וכרוכים באבדן זמן יקר. רחוק מהשמש הקופחת, עם יד המחזיקה רק ב...עכבר, ניתן להגיע לעולמות שלמים, להציץ, להתעכב, להציג שאלות, להתענין, לנוח בצלו של אהל התורה ולהמשיך ליעד הבא. פעילות קיץ שתורחב על ידי מהנדסי התוכנות של ארגון 'שופר' עד לימות החורף והעומק עליכם.

'הכה את המומחה' הוא, אם תרצו, מה שכולנו הכרנו בילדותנו כ'גלגל המשאלות' האגדי, שהיינו מפנים אליו שאלות מוזמנות והוא... היה משיב בקול מתכתי. מסתבר שמה שטוב לפיתוח הדמיון הרבה יותר טוב כשמדובר במה שהוא מעל ומעבר לכל דמיון וארגון 'שופר' שבראשו עומד הרב אמנון יצחק, הוכיח בעשרים השנים שהוא קיים, כי הוא כזה. האשליה הילדותית פותחה כאן לרעיון ראשוני אדיר, שכמו כל היוזמות הראשוניות של 'שופר' גם לו אין אח וריע ובעלי מעוף שיחשפו אליו יסיקו מיד כי הוא מכשיר בעל תכונות של 'מים שאין להם סוף' להפצת אמונה, גירוי המחשבה וטעינת ידע בכל הנושאים היהודיים.

הכניסה לקטגורית 'הכה את המומחה' אפשרית מהשבוע דרך דף הבית של אתר 'שופר'. לצד התכנים הכתובים, ההרצאות, סרטי הוידאו וה c.d. לוחצים על כפתור 'הכה את המומחה' שואלים כל שאלה בענין אמונה ומחשבה ומקבלים תשובה בקולו של הרב אמנון יצחק כפי שניתנה באלפי ההרצאות שלו בשלשים השנים האחרונות. הפניית השאלה אפשרית בכמה שיטות, כלליות יותר ונגישות - וממוקדות יותר וספציפיות. בצד ימין של המסך הנפתח לאחר הכניסה לקטגוריה, מופיע כפתור שנושא את הכותרת 'תשובות לשאלות ידועות' ומתחתיו חלוקה לנושאים כמו אמונה והשגחה, נצחיות החיים, בטחון והשגחה, הבית היהודי והשבת, תורה ומדע ועוד. לחיצה על כל אחד מהנושאים הרחבים האלה, מביאה את הפונה אל תתי נושאים רבים ומגוונים כמו למשל מציאות הבורא והתגלותו בעולם והתורה ואמיתותה תחת הכותרת 'אמונה והשגחה'. עולם הנשמות, גלגולים ותחיית המתים תחת 'נצחיות החיים'. מוסר בעניני פרנסה תחת הכותרת 'בטחון ופרנסה'. ושאלות בעניני זוגיות תחת הכותרת הבית היהודי. כל לחיצה על אחת מההגדרות מכניסה את הלוחץ לעולם שלם של שאלות שנשאלו על ידי הקהל בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק ולתשובותיו המחכימות.

לחצנו על תת הכותרת 'התורה ואמיתותה'. מצאנו עצמנו מול רשימה ארוכה של שאלות שהופנו אל הרב בעניינים אלה: 'מנין שהתורה נתנה על ידי הבורא'? 'מה הפרוש שבעים פנים לתורה'? 'האם התורה היום זהה לזו שניתנה בסיני לפני 3000 שנה'? 'כיצד מתארת התורה ארועים שארעו לאחר שניתנה בסיני'? 'מנין שהאמת היא בתורתנו ולא בתורות הגוים'? 'מדוע כל השכר המופיע בתורה הוא גשמי'? 'שאלנו: למה צריך תורה שבעל פה ומנין שהיא נכונה'? על אתר נשמע הרב, עונה בבהירות על השאלה, אחת מתוך התשובות הרבות שהוא נתן לה בהרצאותיו: "כתוב בעשרת הדברות 'שמור את יום השבת'. למישהו ברור מה הכונה? מה זה שמור? יש שבעים פרושים, אחד אומר חלות, אחד קדוש אחד לחמניות. אחד יכתוב את המלה 'שבת' וישמור עליה האם זו שמירה שהתורה התכוונה לה? מישהו יכתוב שבת על הקיר וישים שומר בשער, זו שמירת שבת? איך מקיימים 'שמור'? אין מצוה בתורה שאפשר לקיים אותה בלי התורה שבעל פה! שלחתם פעם את אחד מהילדים למכולת? שלחתם עם רשימה? למה צריך רשימה? כי הוא לא זוכר! גם לנו עשו 'רשימה' בצורת תורה שבעל פה שבלעדיה אנחנו לא יודעים דבר ולא זוכרים... הסנהדרין, כנסת הגדולה, התנאים והאמוראים ביארו לנו ה..."סתומים" את מה שכתוב בתורה שבכתב. נכון שהם לא היו תמיד בדעה אחת, אבל לא התוכחו על עצם המצוה אלא מאיפה לומדים אותה. כולם הסכימו שצריך לעשות כך את המצוות... אני הגעתי להרצאה הזו עם g.p.s אתם יודעים איזה סבובים הוא עשה לי? בגללו אחרתי! אם הייתי יודע את הדרך הקצרה הייתי מגיע ישר לכאן. שמתי את המכשיר ולא היה רחוב בעיר שהוא לא העביר אותי. 'סע ימינה, סע שמאלה'... בסוף כל הדרכים הובילו לאותו מקום. כך גם בתורה שבעל פה, רק ששם נפסק כמו 'בית הלל' שזה הדרך הקצרה. כשאתם אומרים לילדים שלכם לעשות ספונז'ה איכפת לכם מאיזה צד הם יתחילו? העיקר שיהיה נקי! כך גם חכמים - זה אומר תעשה מימין וזה אומר משמאל, אבל בסוף הם מורים לקיים את אותה מצוה"

התשובה המרתקת, המושמעת בקטגורית 'הכה את המומחה' מסקרנת עוד יותר בשל האוירה המחשמלת של האולם, עם תגובות הקהל והויכוחים מצד השואל, שנשמעת בהם. מדובר, בלא ספר, באנציקלופדיה הקולית המחכימה ביותר, החוסכת ממי שרוצה להתעמק באמונה ולחדד את המחשבה את הקריאה המייגעת שאצל רבים גורעת מן הרכוז.

השיטה הנוספת לזכות בתשובה מ'המומחה', במקרה זה ה-מומחה בעניני הוכחת היהדות - הרב אמנון יצחק - ממוקדת יותר והיא מתרכזת בצד השמאלי של דף הבית של התכנית. היא מאפשרת חפוש בשאלות לפי נושאים שאינם מוגדרים מראש ושהשואל מנסח אותם בעצמו. מי שירשום, לדוגמא, את הערך 'שבת' יקבל רשימה אין סופית של נושאים ושאלות, כמו: 'גודל קדושת השבת ומשמעות חילולה'. 'מה היה עושה השמאל בלי השבת?'...ואפילו: 'למה כל העול בשבת נופל על האשה'. ליד כל שאלה מוגדרת התשובה כמעמיקה, או אפילו מצחיקה, הכל לפי המתענין והשואל ובכל מקרה...מרתק.

'הכה את המומחה' היא קטגוריה שעדין בגדר תכנית נסיונית, אך כבר עתה ברור שמדובר ביוזמה גרנדיוזית שאם היו לה מקבילות בתחומים כלליים ולא יהודיים היו מזכים את מי שעומד מאחוריה ב'פרס ישראל'. הפרס במקרה הזה הוא החזרת בנים תועים לעם ישראל.

שבעה דנחמתא

לא פחות משבעה מקרים של אנשים שקבלו עליהם קבלות ותקונים ונרפאו בדרך נסית ובנגוד לכל כללי הרפואה המוכרת ממחלות קשות דווחו בימים האחרונים לארגון 'שופר'. מפרדס חנה ועד לדימונה, דרך בני ברק, זרמו הספורים המופלאים, מהם על חולים שהיו על סף מות והם או בני משפחותיהם באו להרצאות של הרב אמנון יצחק קבלו עליהם להתחזק בתורה ובאמונה ובשורת ההחלמה באה כשכבר היו כלאחר יאוש.

חנה – מפרדס חנה פנתה לארגון 'שופר' ובקשה את עזרתו של הרב אמנון יצחק, לרפואת בנה בן ה-37 שחלה במחלה האיומה והרופאים לו נתנו לו כל סכוי לצאת ממנה. "היינו אצל גדולי הרבנים לבקש עליו אבל כולם אמרו לנו שרב שמחזיר יהודים בתשובה שלמה בידיו הזכויות לגזור והקב"ה מקיים. הפניה אל הרב אמנון יצחק נעשתה מתוך אמונה אמיתית כי כאן נמצא את הדרך לחצות את הגשר הצר מאד שנקלענו עליו" – היא אומרת.

הבן החולה חזר בשנה האחרונה בתשובה שלמה באמצעות הקלטות של הרב אמנון יצחק. "הוא כבר היה חולה, אבל לא סיפר לנו. הוא הגיע לרב חשוב בירושלים, הופנה על ידו לקלטות, התחזק, החל להניח תפילין, לשמור שבת ללמוד תורה והתחזק מאד. בעלי והאחים שלו הם כבר חרדים זמן רב והוא הצטרף אליהם בעקבות המחלה". חנה מספרת כי הרב הורה לבעלה ללמוד שעתים ביום בתענית דבור מוחלטת ולה ללמוד מידי יום לפחות שתי הלכות מהלכות לשון הרע. "השבוע, הוא הלך לבדיקות כמו אדם חדש. מלווה במלאכים של אביו שנוצרו מהלמוד היומיומי בתענית דבור ומהלכות לשון הרע שלמדתי אני בנוסף לתפילות ולבכיות. לראשונה שמענו כי התקבלו תשובות חיוביות וההטבה ניכרת מאד. אפילו הרופאים אמרו שאין להם הסבר אחר, אלא שזהו נס משמים. אני יודעת איך אירע הנס הגדול הזה. החלטתי שאני מצטרפת לפעילות של ארגון 'שופר' להשבת יהודים לאביהם שבשמים, כדי שחולים נוספים יזכו לרפואה שלמה".

שמואל חתוכה – מוכר בצפון בני ברק כבעל חנות לממכר בשר ודגים. לא איש צעיר, אבל מלא חיים וסוחר באמונה מה שמאהיב אותו על הבריות. לפני כשנה, הבחין בג'ולה שהחלה להתפתח אצלו בין הצואר לעורף. הוא פנה לרופא המשפחה, ששלח אותו לבדיקות, אך הרגיע אותו. תחילה שאבו לו מים מהבלוטה, אחר כך שלחו אותו למומחה אף אזן גרון, אבל מסקנות רפואיות חד משמעיות לא היו. כך נמשכו הבדיקות על פני כחצי שנה, עד שהבלוטה החלה לפתע לצאת מכלל שליטה וגדלה למימדי ענק. "היא הגיעה למימדים מפלצתיים, כאילו גדל לי ראש נוסף ופגעה גם בעצב היד. לא יכולתי להרים אותה. מבהיל" – הוא מתאר באזנינו.

אחרי פסח האחרון נשלחתי לטפול אונקולוגי. באתי לרב פירר והוא הפנה אותי לרופאה מומחית לטפול כימי. עוד באותו יום קבלתי את הטפול הראשון ונקבע לי טפול נוסף, כשנאמר לי שאחרי שמונה טפולים יבחנו את המשך הדרך.

את הרב אמנון יצחק הוא מכיר מזה עשרים וחמש שנה. בצר לו הוא פנה אליו ובקש ברכה לרפואה. "זה היה אחרי הטפול

בעלה של הנרפאת

הראשון" – הוא משחזר. "הרב נתן לי את הקלטת 'נסים התותח' שבו מספר נסים, דמות ירושלמית ידועה שהיה 'מר ישראל', כיצד לאחר שהרופאים התייאשו מלהביא לו מזור ממחלת הסרטן והודיעו לו כי נותרו לו ימים מספר לחיות, הגיע אל הרב אמנון יצחק וזה הורה לו כיצד לתקן דרכיו, לקבל עליו תורה ומצוות, לשנות את זהותו כדי שה'קפידה' תסתלק ממנו. הוא החלים לגמרי מהמחלה והיום הוא בריא וחזק ושוקד על התורה ב'כולל' בירושלים. זה מאד חיזק אותי מורלית. אבל הרב לא הסתפק בכך. הוא הטיל עלי ללמוד מידי יום שעתים בתענית דבור למשך שלשה חדשים. היה קשה לי מאד להתחיב. מעולם לא למדתי בצורה אינטנסיבית שכזו. פה ושם פרשת שבוע, ספר ה'שלוש', מדרשים, אבל לא ברצינות כזו. בסוף קבלתי על עצמי את הקבלה המאד קשה הזו עבורי".

מאז הוא קם מידי יום בארבע וחצי בבקר, לומד שעתים בתענית דבור, מתפלל, עובד ובערב שוב משתתף בכל אותם שעורים שהשתתף לפני שחלה. "הקב"ה נתן לי כחות מיוחדים לעמוד במה שקבלתי על עצמי" – הוא אומר לנו. והמחלה? היא נעלמה כלא היתה. מהג'ולה המפלצתית נותרה רק שארית קטנה, שבה נעשה הטפול. הוא מרגיש טוב, המוגבלות ביד גם היא לא קיימת. הרופאים, שאין להם הסבר רפואי המעוגן בספרי הרפואה למה שאירע, החליטו להוריד את מספר הטפולים מ-8 הכרחיים, ל-5-4 בלבד. "הכל בזכות הרב" – הוא אומר.

ביום חמישי האחרון – נערכה הרצאה של הרב אמנון יצחק בדימונה. בפני אולם מלא מפה אל פה, קם אדם, שעל פי מראהו ניכר שאינו נמנה על שומרי התורה והמצוות זמן רב ובקש לספר את ספורו ולומר תודה לרב אמנון יצחק:

"לפני שנה וחדשים התגלה לנו ששתי חלתה במחלת הסרטן. אני אדם מאמין מאד, אבל תפילין הנחתי רק בבר מצוה ושבת לא שמרתי".

הרב: "אוי ואבוי"!

הקהל צוחק.

המספר, תושב דימונה מוכר: "היום כבר אפשר לצחוק על זה. זה מאחרינו. מאז התקרבתי מאד לרב סילם, כאן בדימונה"...

הרב סילם נוכח באולם והקהל מוחה לו כפים.

המספר: "הוא והרב בן שושן וחבר מאד חשוב לי, חיים מור יוסף, עזבו את העבודה שלהם ולקחו אותי להרב שפירא להרב קנייבסקי ולהרב גריינמן (האיש מתקשה עדין לבטא את שמותיהם בצורה נכונה). הרופאים אמרו שהמצב שלה לא טוב, כי המחלה קיננה אצלה שנה, בלי שידענו. הם העריכו את זה בשנה, אבל זה בטח היה יותר ואנחנו לא הרגשנו. כל העולם חרב עלינו, בעיקר שיש לנו שני ילדים קטנים...ואז הרב סילם אמר לי שנותרה עוד דרך אחת להביא לדימונה את הרב אמנון יצחק ובעזרת ה' כל מי שיקח עליו בהרצאה משהו, זה יהיה לרפואתה. אמרתי לו אל תחכה, לך ותביא אותו מיד. ביום שהגעת לכאן אתה נטעת בנו תקוה. אני לקחתי על עצמי שמירת שבת, אני לא מפספס אף יום תפילה והנחת תפילין וברוך ה' המחלה עברה לגמרי".

תשואות אדירות בקהל.

האיש: "בשנה שעברה לא היה לאשתי אפילו שערה בראש. היום הכל כמו שהיה. היא מתפללת כל בקר תפילות, משתתפת בשעורי תורה. הכל. כל התודה מגיעה לך"...

הרב: "לה' יתברך".

מחיאות כפים של התפעלות. קדוש שם שמים.

הרב מסתקרן: "איך הגעתם להרב הגאון הרב שפירא"?

האיש: "הוא שלח אותי אליך ואתה שלחת אותי אליו"...

צחוק בקהל.

הרב: "ה' יברך אותך ואת החולים האחרים להעפיל מעלה מעלה. יש תקוה. "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל השם".

המקרה הבא של החלמה מלאה יהיה ככל הנראה בעקבות שיחת הטלפון שהגיעה אל תוך אותה הרצאה בדמונה, מאדם שאינו שומר תורה ומצוות המתגורר ברמת גן. הקהל כולו האזין לה בקשב ובדריכות.

"קוראים לי דן יצחק ואני מרמת גן. אני צופה בהרצאה דרך האינטרנט. אני סובל מסרטן הערמונית. אני ושני בני חילונים לגמרי...

הרב: "ואתה מבין שאני אדרוש ממך ומהם לשוב בתשובה כדי שהמחלה תעזוב אותך ותתקע בראשו של אחמנידג'אד"...

הדובר: "כן".

הרב: "ואתה מוכן"?

הדובר: "כן אני מוכן"...

הרב: "אשריך לחיי העולם הבא".

הקהל בדימונה מריע.

הרב: "וגם שני בניך מוכנים"?

האיש נשמע כשהוא שואל את הבנים אם הם מוכנים והם נשמעים בקולם אומרים: "מוכנים".

הרב: "בני כמה הם"?

הדובר: "אחד בעוד חדש בן עשרים והשני בן 27".

הרב: "אשריהם, אשריהם, אשריהם".

מחיאות כפים אדירות באולם.

הרב: "מי שברך אבותינו הקדושים אברהם, יצחק ויעקב משה ואהרן, דוד ושלמה וכל הקהילות הקדושות והטהורות, הוא יברך את דן בן רות. ה' ירפא אותך ברפואה שלמה בתוך שאר חולי ישראל מהרה".

אמן.

הרב: "ויסלק את המחלה ויתקע אותה בראשו של אחמדיניג'אד, אם נשאר מקום שם"...

אמן.

הרב: "כשיהיו לכם בשורות טובות תודיעו"...

הדובר: "בודאי. תודה רבה הרב".

הרב: "אתם רואים, יהודי שראה אותנו בבית ברמת גן, כמו שרואים אותנו מכאן מדימונה, בכל העולם. מה רבו מעשיך ה' "...

הרב בהרצאה בדימונה

חלק מהקהל הרב בהרצאה בדימונה

הכי רחוק מבני ברק והכי קרוב לבני ברק

מרחק נגיעה מבני ברק וכל כך רחוק ממנה.

'אולמי מודיעין' שעל גבול בני ברק ורמת גן, מארחים בימים כתקונם שמחות יהודיות, רבות מהן של אישי תורה וחסידות. בימי הפורענות, המנוצלים על ידי בעלי האולמות לחזוק הקירות ולשפוץ הטעון בדק הבית, חיזק כאן הרב אמנון יצחק את היסודות אצל יהודים תועים, שיפץ את חדרי הלב ותיקן את נפשותיהם לשוב בתשובה שלמה. בהתחלה זה נראה כמו הרצאה ב...עמק יזרעאל. לאחר שעתים נגמעה הדרך, הצטמצמו הפערים וניתן היה להבחין בעיר התורה והישיבות קרוב מבאופק.

'בעל הזקן הצרפתי' - כינה אותו הרב אמנון יצחק, כשבקש לתת לו את רשות הדבור. איש בגיל העמידה שעל פי עדותו מנקרת במחו השאלה כבר זמן רב והוא ממתין להזדמנות להעלות אותה, מאז...חומש 'במדבר'. הוא ראה 'אות משמים' כשהזדמנות הזו ניתנה לו בסמוך לעיר התורה...

בעל הזקן עם המראה ה'בורגני': "אני רוצה להפנות אותך לפרשת 'במדבר' שבה מופיע 14 פעם וספרתי, "מבן 20 שנה ומעלה כל יוצא צבא...זה כתוב בתורה, לא מדברי סופרים, לא מדרבנן, לא שמא... כתוב במפורש. האם זה לא רצון הבורא? האם זו לא כונת השמים"?

הרב: "לא מדובר בצבא כזה"...

השואל: "מה הפירוש? באיזה צבא מדובר"?

הרב: "...ברמב"ם בהלכות מלכים כתוב מי צריך ללכת לצבא. צריכים ללכת... אבל לאיזה צבא? - של צדיקים. בלי נשים. זה צריך להיות צבא של צדיקים שאפילו לא מדברים בין 'ישתבח' ל'יוצר'. אם יש 'פטפטן' שמדבר בתפילה משחררים אותו עם פרופיל 21. רק צדיקים יוצאים לצבא כי השכינה שורה עמהם והם ינצחו במלחמות...בלי משקפת"...

צחוק של אסוציאציות באולם על שר הבטחון לשעבר מר פרץ מההסתדרות.

הרב: "מי שהוא לא כזה נקרא מחוזרי 'עורכי המלחמה'. הוא הולך הביתה עם פטור עולמי. אם נקים צבא כזה על פי התורה ונלחם על פי הנביאים ונפעל רק על פי פקודות גדולי ישראל, אין שום בעיה".

השואל: "הייתי מסכים איתך אם עם ישראל היה חי בשלוה וברגיעה".

הרב: "אני מדבר איתך בזמן מלחמה ואלו התנאים".

האיש עם הזקן: "אבל היום אנחנו נמצאים בסכנת חיים".

הרב: "עמלק בא עלינו באמצע המדבר והוא זינב בנו את כל הנחשלים"...

השואל: "אבל היום זה אחרת"...

הרב: "יהושע שנכנס לארץ ישראל וכבש 31 מלכים, זה קצת יותר מיחידה 101 שלנו, יהושע היה ראש ישיבה, תלמיד חכם עם זקן ארוך, הוא היה בן...110 ונלחם יחד עם עם שהיו עבדים ולמדו תורה במדבר 40 שנה. הוא נלחם עם טקטיקות שניתן לקרוא עליהם בספר יהושע, משהו מדהים. מי שניצח במלחמות הללו זה ה' ולא הם. ישראל עשו רק את מה שה' בקש מהם. גם אני מוכן שנחליף את שר הבטחון, נגיד לברק ללכת לקבוץ, נשים במקומו ראש ישיבה, אחד מהגדולים, נביא את כל הצדיקים שילחמו ותאמין לי שהערבים יברחו בלי מלחמה"...

השואל ה'בורגן': "אני מסופק"...

הרב: "ואני לא"...

השואל: "למה אני מסופק? מפני שהחיים כיום הם כאלה שבכל רגע אנחנו עלולים לטבוע בים. אחמדינג'אד רוצה שנעלם מהאדמה".

הרב: "ואתה יודע למה זה לא קורה"?

השואל: "נסים ונפלאות"...

הרב: "ובזכות מי"?

השואל: "בזכות עם ישראל. השכינה שורה עלינו".

הרב: "ומי מייצר הכי הרבה זכויות"?

השואל: "יש מי שמייצר פחות ויש יותר"...

הרב: "ומי הכי הרבה? - אלה שלומדים תורה ועושים רצון ה' ".

השואל: "אני לא יודע. אני לא מנהל חשבונות".

הרב: "השם אמר: שאם לא הוגים בתורה יומם ולילה, לא רק את בני האדם, אלא גם את השמים וארץ לא הייתי מקיים. מי שמקיים את התורה הם תלמידי החכמים שנקראים 'בוניך'. הם בונים את העולם. הם מרבים שלום בעולם, לא מלחמות. בזמנו היה אחמד יאסין שהעיפו לו את הראש... הוא היה מדבר גרי-גרי-גורי-גרי-גורי"...

הקהל מתפקע מצחוק.

הרב: "הוא אמר שעם הדתיים הוא היה עושה שלום בחמש דקות...הוא אמר שהחמאס יצא למאבק, בגלל שהנוער הישראלי מקלקל את הנער המוסלמי. הם מתקלקלים בגלל היהודים. השייח'ים רוצים שהם יהיו מאמינים ודתיים וכאן החברה היא מערבית פתוחה והם מלמדים אותם דברים שהם לא צריכים לדעת. לוקחים אותם למועדונים והם מכירים שם את בנות ישראל...לכן הם קוראים למערב 'השטן הגדול' ולישראל 'השטן הקטן'. אם זה היה על בסיס דתי, היתה יותר הבנה וסולידריות, אבל כיון שזה על בסיס חילוני, כולם נעשים קנאים הנלחמים בישראל בקנאות עיורת. כל מי שנלחם בנו לא מענין אותו מו"מ אלא להשמיד את ישראל כי כל אלה טוענים שדת האיסלאם לא מרשה לעשות את מה שהנוער שלהם רואה בישראל".

המזוקן: "אתה מעמיד אותי במצב קשה. אני נמצא כאן עם שני תלמידים שלי. הם היו בצבא, גם אני הייתי בצבא"...

הרב: "גם אני"...

השואל: "עד שפרשתי מצה"ל"...

הרב: "אותי הפרישו... אמרו לי שאני מדבר יותר מדי"...

צחוק מתגלגל.

השואל: "יוצא בעצם כאילו דמם מותר"...

הרב: "חס ושלום. אנחנו שומרים על דמם יותר מאשר הם שומרים על דמנו"...

השואל: "צריך שיהיה דם משותף"...

הרב: "לא צריך דם משותף. צריך שלא יהיה דם בכלל... פעם ה'חפץ חיים' זצ"ל, שהיה צדיק ואוהב ישראל גדול, השתתף בהתרמה שבה היו מתרימים מטות לבית חולים. היו שם גבירים גדולים, שתרמו כל אחד כמה עשרות מטות וגם בני הישיבה. הבחינו הנוכחים שאל בני הישיבות הוא מתיחס באהבה יתירה. **אחד העשירים שאל את ה'חפץ חיים' בעקיצה:** 'כמה מטות תרמו בני הישיבה האלה שהרב כל כך מתיחס אליהם'? **ענה ה'חפץ חיים':** 'הם תורמים שלא יצטרכו הרבה מטות בבית חולים' "...

מחיאות כפים אדירות.

המזוקן: "באותו ענין. הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה פרק ג' אומר: שאדם שאינו מלמד את בנו מלאכה, סופו בטלה שגוררת

עון. זאת אומרת שכל אדם צריך לעסוק בעבודה שתפרנס אותו ואת בני ביתו. זו הלכה מפורשת של הרמב"ם".

הרב: "נכון. אבל הרמב"ם כותב בהלכה אחת קודם:

'ועושה מלאכה בכל יום מעט כדי חייו, אם לא היה לו מה יאכל ושאר יומו ולילו עוסק בתורה': שאם יש לו כדי ספוקו ישב ויעסוק בתורה בלי הפסקה. מה זה 'כדי ספוקו'? – אם יש לו לאכול ולשתות ולא משנה מאיפה. הוא צריך לעסוק בתורה ורק שלא יהיה בטל ונסמך על קופת הצדקה. כל מה שדבר הרמב"ם זה שהוא הופך את התורה קרדום לחפור בה זה כשהיו מעמידים קופה של צדקה בכל עיר ועיר והוא למד כדי להתפרנס מקופת הצדקה".

השואל: "וזה לא מה שקורה היום"?

הרב: "לא. כי המדינה נותנת לאברכים רק שש מאות שקל, שבזה אי אפשר לקנות אפילו גזוז. ומה שהאברכים מקבלים סך הכל 1800 שקל לחדש, כדי לקיים משפחה, זו מסירות נפש ממש. אם הוא היה מקבל עשרת אלפים שקלים, או אפילו חמשת אלפים, הייתי אומר: 'בטח, הוא חי על חשבוני'. עם 600 שקל מהממשלה אפשר להגיד שהוא חי על חשבון מישהו? אב או אם חד הורית מקבלים יותר".

השואל מפגין ידע: "אז במה הוא שונה מרבי יוחנן הסנדלר או מכל התנאים והאמוראים הגדולים שעבדו והיו תלמידי חכמים גדולים"?

הרב: "בדורם היה העוני מצוי בכל מקום ומקום. מי שלא עבד לא היה מי שיפרנס אותו. היום יש שפע גדול מאד והרבה אנשים תורמים בשביל שילמדו תורה. הם מבינים שבזה שהם תורמים ללמוד תורה הם זוכים, כי עם הארץ לא קם בתחית המתים. אחד הדברים שגורמים שעם הארץ שלא למד תורה יקום בתחית המתים זה שהוא מסייע לתלמידי חכמים. אם לא היתה לו שותפות בתורה של מי שלומד תורה לא היה מה שיחיה אותו. בלי תורה לא קמים אפילו צדיקים בתחית המתים. צריך טל תורה. והבן תורה עושה אתו חסד גדול שהוא מוכן לשתף אותו".

כשהמזוקן קבל את תשובותיו ובספוק, קם החרה אחריו צעיר שהמשיך ושאל: "אבל מה יותר חשוב למוד תורה או... תקון המידות, עם רמז כאילו לומדי התורה אינם מתוקנים במידות".

הרב: "שניהם חשובים. תקון המידות הוא דבר חשוב ביותר אבל לא בלי תורה... אם יהיו לך מידות טובות, מן הסתם גם תדע הרבה תורה. אם יהיו לך מידות טובות, אבל לא תעשה מצוות ולא תלמד תורה, אתה תהיה אחד הטובים ש...יגיע לגיהנם".

הקהל נהנה.

הרב: "כולם יאהבו אותך, אבל לא קיימת תורה ומצוות. אם יהיה אדם שלומד תורה אבל מידותיו מושחתות הוא גם יהיה בגיהנם. מדות זה התשתית והיסוד שעליו בונים בכלל משהו".

הצעיר: "אבל אני יודע שמידות זו המטרה. התורה היא רק אמצעי".

הרב: "לא נכון. המידות זה התשתית. מי שאין לו מידות טובות ויש לו מה שנקרא 'שפיצים' התורה יכולה לישר אותו. המאור שבתורה מתקן אותו. אבל בלי תורה אי אפשר להתגבר על יצר הרע, תשכח מזה. רק התורה היא התבלין למתק את היצר הרע ולהפוך אותו לטוב".

הצעיר: "ואם אני לומד תורה לבד בבית? לוקח תנ"ך ולומד"?

הרב: "אין בעיה, אתה מקיים מצות תלמוד תורה, אבל אתה טועה בלמודה. בלי ללמוד מתלמיד חכם, שלמד מפי חכם, שלמד מפי חכם, עד משה רבנו, אי אפשר להגיע לאמת התורה".

השואל: "וזה נחשב, או לא נחשב"?

הרב: "זה נחשב, אבל עלול לטעות וזה חמור".

השואל: "ולומר תהילים"?

השואל המזוקן הגיע עם שני תלמידים

תלמידו של השואל המזוקן

הרב: "זה מצוין ונפלא".

השואל: "ונחשב למוד תורה"?

הרב: "דוד המלך בקש שזה יחשב כלמוד תורה, לא שמענו את תשובת הקב"ה, אבל זה מוחזק כך"...

ומכאן מדלג השואל לבעיה אחרת, שכנראה מטרידה אותו לא פחות בקיץ חם זה: "מותר להרוג ג'וקים ונמלים, עד כמה שזה נשמע מוזר"?

הרב: "אם הם מזיקים מותר לדרררוך עליהם וגם לררררסססס אותם"...

רק השאלה בעקבות רבוי הג'וקים והחרקים הזכירה למתאספים כי הם נמצאים על גבול בני ברק ורמת גן, שום דבר אחר לא, בודאי לא הצעיר שבמשך שש שנים גידל קוקו ובמעמד הזה הוא בחר להיפטר ממנו. **"ובשביעית תצא לחפשי.."** אומר הרב אמנון יצחק תוך שהוא מחזיק במספרים והקהל מריע.

נופש משולש: מצרפת, מהונג קונג ובישראל

ימי הפגרה, תקופת נדודי האוכלוסין בין אזורי הארץ ומקהילות יהודיות חוצות אוקינוסים ויבשות ואליהן, הם גם ימים שבהם נחשף לעיני השמש, שיש מי שקרינתו אפילו יותר משלה, אל הרצאותיו של הרב אמנון יצחק שמתקיימות מידי שבוע בכל רחבי הארץ, בהשתתפותם של אלפים, נוספים בימים אלה מפגשים מיוחדים עם קבוצות שונות שבמהלך השנה או שנמצאות הרחק מכאן, או שהן ספונות בהיכלי התורה. זו ההזדמנות להכיר באמצעותן הישגים אדירים בחזוק האמונה לקבל משוב על ההצלחה הגדולה של קרוב בנים אל אביהם שבשמים ולהביא את עולם התורה להכיר בגודל השעה ולקרוא לו להצטרף לפעולות ההצלה של אחים תועים.

שלשה מפגשים מיוחדים מהסוג הזה נערכו בימים האחרונים וכל אחד מהם הציג פן אחר של עשיה. **ראשונים היו 200 הצעירים מפריז וממרסיי** שהגיעו לישראל לבקור בן עשרה ימים ונחתו במשרדי שופר, כשהם מלווים ברב יוסי ביטון, סגן הרב הראשי למארסיי וברב כרמי טובול מי שהיה עד לימים אלה היועץ הרוחני של רשת בתי הספר היהודים הפועלים תחת הגג של 'אוצר התורה'.

הרב כרמי טובול: מדובר בקבוצה שהגיעה לישראל במסגרת מסע 'קירוב' ובמימון 'קרן וולפסון'. רובם חילונים, לומדים בבתי ספר ובאוניברסיטאות ושם, על פי תכנית מיוחדת נחשפים ליהדותם שלא הובלטה אצלם לפני כן".

במסגרת הבקור בישראל הם בקרו בבני ברק, הכירו עיר של תורה וישיבות לראשונה בחייהם, סיירו בירושלים עיר הקדש, בצפון ושלבו מה שהם מכנים גם בצרפתית 'כיף' עם תוכן רוחני. מאחר ובמסגרת תכנית וולפסון שהם משתתפים בה באוניברסיטאות ובבתי הספר, הם מוגנטו לקלטות של הרב אמנון יצחק שתורגמו לצרפתית, הם בקשו לפגוש ברב פנים אל פנים ולהציג בפניו שאלות בסיסיות באמונה, שעדין לא קבלו להן תשובות. כך הגיעו אל הרב טובול, שלו רקורד עשיר ומוכח, במיצוי הקלטות של הרב אמנון יצחק לקרוב צעירים יהודים אל אביהם שבשמים.

הרב כרמי טובול הוא האיש שהצליח למנף את ה'מהפכה הצרפתית' שעשה הרב אמנון יצחק, בקרב יהדות צרפת ולהביאה, בדרך מאד מיוחדת, אל תוך בתי 4000 התלמידים מתחנכים ב-20 בתי הספר של רשת 'אוצר התורה' בצרפת. הוא הוציא אל הפועל רעיון יצירתי של הרב אמנון יצחק, להעניק לתלמידים קלטות ולהכינם למבחן על הנושאים שבהם. הקלטות ניתנו לתלמידים כדי שיערכו עליהם חזרות, לקראת ה'מבחן' בבתיהם וכך נחשפו אליהם גם ההורים, בדיוק כמו שכל הורה נחשף לחומר למודים של ילדו, כשהוא מבקש את עזרתו בהכנת שעורי בית או למבחן.

הרב טובול סיפר בזמנו על הנסיון שהוכח כעושה פלאים. "לאחר הקרנת הקלטת 'מקסיקו סיטי' בקש ממני אחד התלמידים שאתן לו את הקלטת הביתה. נתתי לו. אחרי מספר ימים הוא סיפר לי שניסה לענין את בני משפחתו לצפות בקלטת, אך הם דחו וביטלו אותו. הוא לא הרפה וניסה שוב ושוב. יום אחד הגיע אלי ובישר לי בשמחה: "בעקבות הקלטת אמי כיסתה את הראש והכשירה את המטבח. הפכנו לבית יהודי"... אותה אמא היא היום 'נציגת השיווק' הגדולה ביותר בפריז של הקלטות של הרב אמנון יצחק והיא מקיימת בקביעות ערבי הקרנה במרכזים יהודיים, שבכל אחד מהם משתתפים כ-100 איש והכל מרעיון ה'מבחן' של הרב אמנון יצחק. 'תכנית וולפסון' באוניברסיטאות ובתיכונים שאינם דתיים, 'התקנאה' בהצלחה הזו. נציגיו של וולפסון, שנחשבים כתומכי תורה, הפכו לענין זה 'שנוררים' וקבלו מ'שופר' אלפי קלטות של הרב אמנון יצחק כדי שיפזרו אותם בין ה'מטופלים'. ההצלחה היתה מרשימה והיא הביאה את כל הצעירים, משתתפי התכנית, שיצאו למסע לישראל לפנות אל הרב כרמי טובול, המזוהה עם הצלחה הגדולה בקרוב רחוקים של ארגון שופר בצרפת ובקשו ממנו להפגיש אותם פנים אל פנים עם הרב. הפגישה אורגנה, הצעירים הציגו שאלות קשות ונוקבות וקבלו תשובות שלמרות שנאמרו בעברית התקבלו על דעתם ושכנעו אותם. במשך כמעט שעתים לובנו שם סוגיות קשות כמו 'התבוללות', ענינים שבינו לבינה, מלחמת גוג ומגוג והשאלה הקשה מכולן: "האם לאור מה שצפוי במלחמה הזו צריכים יהודי הגולה לבוא לארץ ובלשון חריפה יותר: "האם מותר להם לבוא לכאן"? הרב אמנון יצחק השיב להם דבר דבור על אופניו.

הרב כרמי טובול: "היה מרתק. הצעירים מאד נהנו ובעיקר התחזקו. הם שוכנעו לדבוק בדרך התורה ורבים מהם כבר החליטו לעזוב את הלמודים התיכונים והאוניברסיטאים ולהצטרף להוגים בתורה".

יום לאחר המפגש עם הצעירים מצרפת, נערך במושב 'בית מאיר' שבפרוזדור ירושלים, מפגש נדיר ומרגש, בין הרב אמנון יצחק לבין חבורת צעירים שהגיעה מהונג קונג לחתונת חברם שנערכה בישראל. החתן הוא בנו של פעיל 'שופר' בהונג-קונג, ר' יעקב ציון, איש מופלא ובעל זכויות רבות. בחצות ליל, במסגרת מסיבת 'שבע הברכות' נחשף הרב אמנון יצחק לראשונה, לפרי הילוליו ופעילותו של ר' יעקב ציון ומוסדות 'שובה ישראל' שעמם הוא פועל לקדש שם שמים. "אתה רואה את הבחור הזה עם החליפה והכובע" - הוא מצביע לעברו של האברך הג'ינג'י שכל הופעתו אומרת עדינות וכבוד -"רק לפני כמה חדשים הוא נמנה על התרמילאים וחפש עצמו בהונג קונג, עד שמצא והפך לבן תורה אמיתי".

הרב יעקב ציון, איש עסקים מצליח, העוסק בעסקי יהלומים ותכשיטים, מלטש גם יהלומים חיים ומשבץ אותם ב... תכשיטים. הוא כורה את חומרי הגלם היקרים הללו, מידי מוצאי שבת, בסעודת מלוה מלכה מפוארת, כיד המלך, שהוא עורך ל'תרמילאים' בביתו. המפגש הפך למושג ידוע אצל ה'תרמילאים' והם אפילו לא קוראים לו בשמו היהודי המקובל - 'מלוה מלכה', אלא בשם ה'סעודה הרביעית'. תשאלו את הנודדים ה'צברים' וכולם יאשרו שהם מכירים.

החדר שליד התקרובת, הפך לחדר ענק ל...הקרנת סרטי הרב אמנון יצחק. הסרטים מוקרנים שם בשיטת הסרט הנע והם מושכים אליהם, מידי מוצאי שבת, עשרות צעירים ישראלים הבאים לסעוד את הלב ומגלים כי בעצם מה שמנקר להם אינו רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'...

הרב יצחק יונה, היה בעבר רב בקהילת 'שובה ישראל' שבהונג קונג. באותו לילה הוא מספר על עשרות צעירים שהתעוררו אצל יעקב ציון, להשתתף בשעורי תורה, בשעור קבוע בדף היומי, בסדנאות ליהדות ובסמינרים. "פעלנו בקרב כל בני הקהילה, אבל הצעירים של הסעודה הרביעית, היו המיוחדים שבמיוחדים.

תראה מה יכול לצאת מסעודה הנתנת מכל הלב ומצפיה בקלטות של הרב אמנון יצחק ההופכת לאובססיבית במובן החיובי. הוא מצביע לעברו של דוד ברדא, אחד ה'תרמילאים' שהגיע להונג קונג רק כתחנת מעבר כדי להמשיך לסין. "הגעתי ל'סעודה הרביעית' אצל משפחת ציון, אחרי שכבר הייתי ב...איסלם, בבודהיזם. בעקבות ההתקרבות שם נכנס בי 'שגעון' להתעכב כדי להשלים את למוד הש"ס. עם שוטנשטיין זה נראה לי קל... בסופו של דבר את הש"ס לא סיימתי, אבל שש מסכתות השלמתי. לסין כמובן כבר לא המשכתי ונשארתי ליהנות בהונג קונג מעוד הרבה 'סעודה רביעית' אצל משפחת ציון".

כן וכמעט שהוא שכח לספר שגם אחותו חזרה בתשובה שלמה מהקלטות של הרב אמנון יצחק.

המפגש עם תלמידי הישיבה, בני ה'חמד' בקמפ שנערך בניר גלים שליד אשדוד היה מיוחד במינו. שעתים שנקבעו נמשכו לכדי ארבע שעות ויותר, שעברו בשיחת מוסר והשקפה מעמיקה, בשאלות שרק בימי נופש יש הזדמנות להעלותם ובברור עניני כמעט בכל נושא שהציק לבני הישיבה הרבים שהתכנסו באולם ולאורחים שתגברו אותם.

כניסתו של הרב אמנון יצחק לוותה בשירה אדירה, רחש של כבוד רב והרב, הוא אינו נותן הנחות, גם לא בבין הזמנים. במעבר חד הוא הוביל את תלמידי הישיבה אל היכל המוסר והמחשבה כיאה לימים הגולשים אל חדש אלול. "הענוה היא המדה המחברת ביותר את האדם עם הקב"ה. עם ישראל אהוב על בורא עולם משום שהוא ממעט עצמו ומי שגבה לב הוא תועבה בעיני ה'. אתם כבני תורה צריכים לדעת שרבנו בחיי אומר ש"תחת לשונך" פרושו שלא כל דבר שבתורה ראוי להישמע ולהיאמר. יש דברים שסוד ה' ליראיו. גם כשמדובר בדברי תורה חיבים להעלים חלק מהדברים ולא תמיד לאמרם. כך זה בעולם הזה, עולם השקר. כך היה גם נוהג דוד המלך כשהיה מתפלל "תפילה לעני כי יעטוף" – הוא היה עוטף את תפילתו. בעל מוסר יש לו חוק שלבו לבד יודע מרירות נפשו והוא משתדל להעלימו כל זמן שהוא יכול. אף על פי שמי שיש לו צרה והוא מספר עליה לאחרים זה עוזר לו לפרוק את המטען השלילי שיש בו, כל דבר שאיש מוסר יכול לשמור הוא שומר. גם אם יש לו שמחה הוא אינו ממהר לפרסם אותה. למשל: אצל אומות העולם, מי שמקבל פרס מיד מודיע לכולם, זכה בגביע, במלגה, בצל"ש, מיד מפרסם ברבים. אבל שאול המלך הלך לחפש את האתונות ומצא מלוכה, שמואל הנביא פוגש אותו ומושח אותו למלך והוא לא מגלה אפילו לדודו. איך זה אדם שזכה להיות מלך על כל ישראל לא אומר אפילו לדודו? אלא שזו דרכו של בעל מוסר. הוא מצניע את הדברים ולא מספר. דוד המלך הרג ארי ודב. הוא לא סיפר על כך, אלא הקריב את הטלה שאותו הציל, עשה מעורו בגד לגופו כדי שלא ישכח להודות לקב"ה על הנס. כך שמשון הגבור ששיסע את הארי ולא גילה אפילו לאביו ולאמו. היום אחד מרים משקולת, בועט בכדור, או שר בטונים גבוהים הוא כבר דואג שכולם ידעו.

תראו את חזקיה המלך, הוא לא היה יכול לחיות בדור שלנו. היום אומרים כולם "בלי כפיה דתית" אבל הוא היה בעד כפיה דתית. הוא נעץ חרב בבית המדרש והכריז שמי שלא ילמד תורה ידקר. תוך שלש שנים למדו כולם תורה. אחרי זה הוא בא לבורא עולם ואומר לו אני קיימתי 'אם בחוקותי'. כולם הולכים בחוקותיך, עכשיו אתה צריך למלא את חלקך. באותו לילה בא הקב"ה למלאך גבריאל ושואל אותו לאן אתה הולך? אמר לו שמחר הוא הולך לברך את האילנות. הורה לו שיפשוט חרבו על מחנה סנחריב ובאותו הלילה השמיד 185 אלף ראשי גייסות של סנחריב, שבכל גייס 2000 לוחמים ויחד 370 מליון! ואיך היו לו גייסות כאלה? סנחריב כבש את כל העולם. כל צבא שהיה כובש היה מצטרף לחילותיו לכבוש הלאה וכך הגיע לכמויות כאלה של לוחמים וכולם הגיעו לפתח ירושלים. חזקיה בקש את שבקש ומלאך ה' עשה את העבודה. מליונים מתו ברגע אחד ובודאי אם היה זה בדורנו היה מי שיאמר: זה ודאי...וירוס טורף.

ובכל זאת הקב"ה כעס על חזקיה שפתח את כל האוצרות של מלכי יהודה ושל בית המקדש וקדש הקדשים ולקח את שברי הלוחות ואמר כי בזה יוצאים למלחמה ונוצחים. הקב"ה כעס משום שגילה את הסתרים האלה. דברים שנמצאים בקדש הקדשים לא מראים לערלים. יש דברים שצריכים לשמור על הסודיות שבהם. חזקיה אמנם התכון לקדש שם שמים ולהראות שניתן לנצח בלי לווינים, בלי טנקים, בלי מטוסים, עם שברי לוחות, עם התורה הקדושה, אבל הוא נענש שבניו היו סריסים ולא הולידו בנים והם חמ"ו. רק בגלל שלא הצניע והסתיר את מה שהיה ראוי לעשות.

הברכה אינה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין. לא הכל צריכים להראות גם לא לשם קדוש ה'. אז איך מקדשים בכל זאת שם שמים? אומר הרמב"ם: לא בדבורים, לא בהתפארות אלא כל הפורש מעבירה או עושה מצוה, ללא שום חשבונות, לא מחמת יראה ופחד ולא לצרכי כבוד רק לפני הבורא יתברך, הוא מקדש ה'. קדוש ה' זה לא דוקא בפרהסיה, אלא כמו יוסף הצדיק. בחור צעיר, כמעט בגילכם, בן 17, נמצא במצרים בלי אבא ובלי אמא, יש לו פתויים עצומים. יש לו, לכאורה, כל הסבות להיענות לפתויים האלה, אף אחד לא יודע ואף אחד לא רואה והוא נמנע מעבירה. זה קדוש ה'. אדם שעושה מצוה למען ה' לבדו, אומר הרמב"ם, זהו קדוש ה' ברבים.

איפוא אנחנו נמצאים בכל זה? אתם עושים תורתכם קבע. תורתכם עיקר ומלאכתכם טפל ואתם מאלה שתהיו בעולם הבא, עיקר. חלילה, אם מישהו הופך את הסדר, גם אם לא עשה עבירות, הוא יהיה בגן עדן טפל. לא מדובר על מי שהתבטל ונמצא בהגדרה אחרת, אלא במי שהתורה אצלו אינה עיקר אלא טפלה. זה אומר שאדם יכול ללמוד בישיבה כל ימיו, לעבור מישיבה לכולל, לשבת כל היום, אבל אם תורתו לא עיקר, הוא יהיה טפל לעולם הבא... על "ואותו תעבוד" אומר הרמב"ן שתהיה מפנה עצמך ללמוד תורה ולא תעבוד עבודה אחרת. הכונה שלו אינה שלא תהיה אינסטלטור, או נגר, אלא שלא תתעסק בכלום חוץ מבתורה ובמצוות. אתה צריך להיות תמיד כעבד כנוע המשרת את אדוניו. אפילו ענינים של קיום גופו, כמו

הרב אמנון יצחק עם רבי יעקב ציון ותלמידי "הסעודה הרביעית" בהונג קונג

אכילה, שתיה ואת המנוחה ב'קמפ', יעשה לשם שמים. תחשבו איזה קדוש ה' יכול לצאת מה'קמפ' הזה...

יש אנשים ששמים דגש על האוכל, כמה פטרוזליה יהיה באוכל, שהפיתה תהיה חמה, יש ששמים דגש על הבגדים. עניבה, חגורה עם אבזם מיוחד, חולצה עם סוס, כובע עם סמל. חליפה שלש כפתורים או שהמודה השתנתה... יש כאלה שלא מורידים את התו של היצרן מהחליפה... פנסים במכנסים או לא... הם "מדקדקים במצוות". הם אומרים שהלבוש הוא ל'כבוד שבת' ל'כובד התורה'. הוא דואג שלא יהיה רבב בבגדו, אבל לא דואג שלא יהיה רבב במשנתו, כי שם...אף אחד לא רואה. מי שמדקדק בחצוניות ולא בפנימיות יהיה טפל בגן עדן, אפילו שילמד רק תורה. הוא לא ישב בשורות הראשונות אלא בסוף, ליד המטבח...

האורחים מצרפת מאזינים להרצאתו של הרב

השיחה ריתקה את הבחורים ונראה היה כי הם הפנימו. אבל ב'קמפ' כמו ב'קמפ', גם היציאה מהמסגרת היא חלק מ'המשחק' ובמיוחד כאשר מכינים שאלות מראש ולא יודעים כי השיחה תהפוך לשעור כללי בעניני אמונה.

אחד הבחורים: "אני רוצה לשאול על ההרצאות האחרות שהרב מקיים. איך אפשר להבטיח למישהו שאם יעשה כך וכך, יוולד לו בן זכר...."!?

הרב: "על פי הנביא ירמיה האומר בשם ה' "מוציא יקר מזולל.."... ולפי הסטטיסטיקה ונמצא איתי כאן איש צוות שמלוה אותי שנים ארוכות, כ-80 אחוז נושעו ונרפאו, גם אם על פי המקובל הם היו צריכים להיפטר מן העולם".

מחיאות כפים אדירות.

השואל: "הרב בדק את כולם"?

הרב: "זה לפי הסטטיסטיקה שנבדקה מתגובות הנושעים. אם למישהו יש גזירה קשה, לפעמים אי אפשר לעשות שום דבר, גם אם הוא מקבל על עצמו ואלה ה-20 אחוז".

בן ישיבה: "איך הרב הגיע לכסוי הראש הראשון שהוכיח את עצמו"?

הרב: "צריך, כנראה, עשרים וכמה שנים לעבוד את ה' יומם ולילה, כדי להרגיש את זה"...

תשואות רמות ומתמשכות.

שואל: "אבל הרב לא הסביר עדין איך הוא יודע אם זה יצליח, או לא"?

הרב: "אני לא צריך לדעת. אם אני אומר, למשל, לבן אדם ללמוד שעתים ביום במשך שלשה חדשים, בתענית דבור, זה בודאי לא יכול להזיק לו. וצריך להוסיף לזה את ענין ההכנעה. מה שהקב"ה רוצה בעיקר במעשה התשובה זו ההכנעה. על בסיס ההכנעה הקב"ה מוכן לתת את הישועה והרפואה. הקב"ה לא מביא לאדם יסורין אלא כדי לקרבו. כמו שנותנים עונש לילד. אבל יש תנאים לתשובה. מה שקשה לאדם לעשות זו ההכנעה. אשה שלא רוצה לכסות את הראש ולבסוף היא תכסה, היא נכנעה ובשביל לקבל ישועה הכפיפה את קומתה לפניו. כשאחאב חזר בתשובה מיראה שאל הקב"ה את אליהו אם ראה שאחאב נכנע? ההכנעה הביאה לכך שהוא לא מת והמשיך לחיות עוד שלש שנים. אבל כל זרעו מתו. אם היה עושה תשובה שלמה ואמיתית גם זרעו היה נשאר. זה מה שאני משתדל להשית על האנשים ואלה שקשה להם, זה מצליח אצלם הרבה יותר".

בחור בשאלה מקניטה: "ומי אמר שזה בגלל זה"?

הרב: "ולפי דבריך, מי אמר שאצל 'החפץ חיים' זה היה בגלל ברכותיו.."?

הבחור: " 'החפץ חיים' זה 'החפץ חיים' "...

הרב בלגלוג: "אה....., אני מבין מה שמפריע לך... שהדבר הזה עובד ועוד ע"י תימני"...

קריאה אנונימית: "אצל ה'חפץ חיים' זה עבד בגלל שהוא לא דבר לשון הרע ב'ארבע כנפות'...

הרב: "אם 'החפץ חיים' היה היום, הוא היה יוצא נגד התופעות הפסולות שאנחנו מתריעים עליהם ב'ארבע כנפות', בצורה הרבה יותר חמורה וחריפה"!.

מכאן עוברת השיחה לסדרה ארוכה של שאלות בנושאים שעלו בעתון 'ארבע כנפות'. כמעט שורה אחרי שורה נסרקו. הרב בלשונו החדה משיב דבר דבור על אופניו, חושף גילויים רבים שאינם ידועים בצבור ובני הישיבה נדהמים מהפתיחות הנחישות ומשקול הדעת. אפילו ה"מושתל" הסכים בסופו של דבר והודה כי מניעים עקרוניים ואמיתיים מנחים את הנאמר בעתון והכונה היא, כמו בכל אורחותיו של הרב לתקן עולם במלכות ה'.

כהמשך לשיחת המוסר והמחשבה בתחילתו של המפגש, על מנהיגיו של עם ישראל בכל הדורות ששמרו רצונו של מקום שלא כל דבר שבתורה ראוי להשמע ולהאמר סיים הרב אמנון את דבריו ואמר: "אתם חיבים לדעת שגם גדולי התורה שבימינו, כאשר הם אומרים את דברם בגלוי, כמו בענין ערבי השירה, הפלאפונים, הטיולים, הספינות ושאר הענינים שבנפשנו, הם מחיבים אותנו לנהוג 'ככל אשר יורוך'! אבל אסור להסיק מכאן חלילה, כמו שיש שרוצים לומר, שכאשר הם אינם אומרים את דברם בפומבי, סימן הוא, שהם מסכימים עם תופעות אלו ואחרות אחרת היו צריכים לפרסם קריאה בענין. **זו טעות יסודית!.**

לפעמים, מטעמים ידועים, הדברים אינם מגיעים לידיעתנו ופעמים רבות הם נוהגים לפי הכלל של "תחת לשונך" - שלא כל דבר צריך להיאמר.

אנחנו צריכים לדעת; כי אם המעשה הוא פסול, בודאי שגדולי ישראל אינם מסכימים עמו"!...

על מושג ה'רחמים' בימי הרחמים

ימי הרחמים והסליחות, הם ימים של פעילות מואצת בארגון 'שופר'. כמו בעלי המסחר והמפעלים, הדוחסים בסוף השנה עסקאות רבות, כדי שישתקפו במאזן השנתי שעוד מעט ויסגר, כך ממש בעשיה לתשובה ולהפצת יהדות, מושקעים מאמצים מיוחדים, כדי שמאזן הזכויות של העוסקים בדבר המצוה והשבים לאבינו שבשמים ישקף את שנעשה, כבר בימי הדין הבאים עלינו לטובה. הרב אמנון יצחק מדלג בימים אלה בין ערי ישראל ויוצא גם לגיחות קצרות בחו"ל ובהרצאותיו גורם לנתונים האלה לנסוק כמה שיותר כדי שמידת הדין תהפוך לרחמים. לוד וחדרה, אופקים וטבריה וגם...ציריך שבשוויץ, הם על מפת ההרצאות שלו בשבוע האחרון.

בחדרה הקדיש הרב אמנון יצחק את דבריו למושג 'רחמים' העומד במרכזו של חדש אלול. "עיר הנדחת נשרפת, אבל אסור לטול מן החרם והטעם שניתן לכך הוא כדי שהקב"ה ישוב מחרון אפו. ההבטחה למי שיקיים איסור זה היא שבתמורה יתן לו הקב"ה רחמים. מהו גדר הרחמים? ואיך ניתן לזכות בדין? ה'אור החיים' הקדוש אומר כי בעיר הנדחת נצטוינו להרוג את כולם, אפילו את הבהמה בחרב והמעשה הזה עלול לעורר אכזריות בלב האדם, כמו התליינים ועלול להכרת מהם שרש הרחמים ויהיו, חלילה, אכזריים והדבר ישתרש ברוצחי עיר הנדחת, לכן הבטיח להם הקב"ה שיתן להם רחמים ויבטל את כח האכזריות שנולד בהם על ידי הטבע. אלה שלומדים פתולוגיה כשנותנים להם בפעם הראשונה גופה הם מתעלפים מהפחד. הם מתעבים את המעשה. אבל אחרי כמה פעמים הם חותכים גופות כאילו מכינים שניצלים. אם הורגים הרבה אנשים עלול להשתרש בהורג, גם אם הוא עושה זאת בצו ה', רגש של אכזריות ולכן מבטיח ה' למי שעושה זאת בצו האלקי כדי לבער את העבודה הזרה ועובדיה מהעולם, שהוא יתן להם רחמים כדי לבטל את האכזריות הזו הנכנסת בהם מצד הטבע.

חכמים אומרים שאם אתה זורק עץ באויר, סופו שהוא יורד לאויר למטה. ככל שתנסה להרחיק דבר ממקורו, סופו שהוא חוזר אליו, כמו כח המשיכה. אם מתחילה הנטיה לאכזריות מסוימת, היא יכולה להשליך תוצאותיה לדורות הבאים. וכדי שלא יוטבע בהם הרגש הזה הקב"ה מבטיח להם "ונתן לך רחמים ורחמך". הוא יהפוך את הטבע ויתן להם רחמים. אך למה צריך את התוספת "ורחמך"? תשמעו גילוי מדהים שממנו תוכלו לדעת איך לכלכל את מעשיכם בחדש אלול לקראת ראש השנה וגם בחיים בכלל: ה' נותן רחמים להורגי עיר הנדחת כדי שיהיו רחמנים ורק אחר כך אפשר לקיים "ורחמך". אם אנחנו לא נהיה רחמנים אין סכוי שהקב"ה ירחם עלינו. אם אתה אכזר הקב"ה לא ירחם עליך. רק אדם שהוא רחמן מרחמים עליו מן השמים. זוהי מידה כנגד מידה.

חז"ל מספרים לנו שהיתה שעת בצורת וחכמי ישראל התכנסו להתפלל שהקב"ה יבטל את גזירת הבצורת. ירד רבי אליעזר הגדול לפני התיבה ולא נענה. ירד רבי עקיבא ונענה בתפילתו וירדו גשמים. יצאה בת קול ואמרה 'לא מפני שזה גדול מזה, אלא מפני שזה מעביר על מדותיו וזה אינו מעביר על מדותיו'. רבי אליעזר הגדול היה רבו של רבי עקיבא ולמרות זאת הוא התפלל ולא נענה ורבי עקיבא נענה. התלמיד הצליח להוריד גשמים. אם זה היה קורה אצלנו בבית הכנסת היינו אומרים האחד לשני: ראית? הרב עלה ולא נענה והתלמיד עלה ונענה. על כן הבת קול אמרה מיד: 'לא שזה גדול מזה'! אבל יוצא מדברי הבת הקול בהסברה שזה יותר גרוע ממה שאנחנו חושבים, שזה מפני שזה מעביר על מידותיו וזה לא! משמע שהיא גילתה לנו מי טוב ומי לא טוב. איך זה יתכן? אלא, לא היא! שניהם היו שוים, לא שמידותיו של זה גדולות משל השני, רק שרבי אליעזר היה מתלמידי בית שמאי שסברו שדרך התורה היא להתנהג בקפדנות. אם צריך לגעור במישהו גוערים, אם צריך לכעוס כועסים. כשבא גוי ורצה להתגייר אצל שמאי וללמוד את כל התורה על רגל אחת, דחף אותו באמת הבנין וזרק אותו משם. ולכן לא נענה ר' אליעזר. אבל רבי עקיבא היה מתלמידי בית הלל שסברו שדרך התורה היא להתנהג בענוותנות ורחמנות. מסופר על מישהו שהתערב על 400 זוז שיצליח להכעיס את הלל. בא אליו בערב שבת לפני כניסת שבת, כשהתקלח וצעק בחוץ "מי כאן הלל"? "מי כאן הלל"? אם אתם הייתם שומעים בטוי מזלזל כזה של פניה אליכם הייתם מתנגבים ויוצאים? אבל הלל יוצא מהמרחץ ושואל אותו בחביבות: מה רצונך? ואז שואל אותו האיש שאלה טפשית, שאין מקום לשאול אותה בכלל ובודאי לא עכשיו. אבל הלל עונה לו. כשנכנס למרחץ שוב ומדובר דקות לפני שבת, הוא שומע שוב צעקה: "מי כאן הלל"? "מי כאן הלל"? שלש פעמים המתערב עשה לו את זה והלל יצא אליו שלש פעמים וענה לו ברוגע. זה היה הלל!. הוא היה מעביר על מדותיו. בסוף השואל גם קלל אותו בגלל שהפסיד בגללו 400 זוז בהתערבות. אמר לו הלל: כדי לך להפסיד 400 זוז ועוד 400 זוז והעיקר שלא אקפיד עליך. רבי עקיבא היה מתלמידיו של הלל זה שמעביר על מידותיו. מכיון שכך נענה רבי עקיבא, שלמרות שעל פי דין לא היו ישראל ראויים לגשם, בגלל מעשיהם, העביר הקב"ה על מידותיו בזכות מי שמעביר על מדותיו ובטלה הגזירה. מסקנה: אם אתה לא רחמן, לא יענו לך מן השמים גם אם תצעק ואתה צדיק ויהיו לך הוכחות לכך.

הסגולה הגדולה ליום הדין היא לרחם על הבריות. על רבי באו יסורים. מסופר שהם באו על ידי מעשה והלכו על ידי מעשה. מה היה אותו מעשה? היתה לו עגלה שרצו לקחת אותה לשחיטה. היא התקרבה לרבי והכניסה את הראש שלה בחיקו שירחם עליה. אמר לה: 'לכי, לכך נוצרת'. סוף בהמה לשחיטה כמו שסוף האדם למיתה. אמרו בשמים: כיון שהוא לא מרחם יבואו עליו יסורים. הוא לא עשה עבירה, רק אמר את האמת שהבהמה נוצרה לשם שחיטה, אבל למרות זאת היות ובאמירה הזו התגלתה מידת אכזריות בנפש שלו "הסניגוריה של הרחמים" הסתלקה ובאו עליו יסורים. שלש עשרה שנה הוא סבל. בגלל הסבל שלו לא היו עקרות ולא הרות שהפילו את ולדיהן. בסבל הנורא שלו הוא הגן על כל עם ישראל מסבל במשך שלש עשרה שנה. ואיך נעלמו היסורים מרבי? מסופר שפעם אחת המשרתת בביתו נקתה את הבית ועם המטאטא היא הוציאה בני חולדה שהיו בבית. אמר לה רבי: 'הניחי אותם, תרחמי עליהם ואל תזרקי אותם'. אמרו בשמים: הואיל והוא מרחם נרחם עליו.

בגלל שלא ריחם באו עליו יסורים, בגלל שריחם נעלמו היסורים.

זה דבר מדהים. אתם יודעים מי היה רבנו הקדוש? הרמב"ם מתאר אותו בתואר שלא מצינו בשום אדם בעולם. הוא אומר שהיה יחיד בדורו ואחד בזמנו איש שנמצאו בו כל החמודות והמידות הטובות עד שזכה אצל אנשי דורו להקרא 'רבנו הקדוש'. הוא היה בשיא החכמה והמעלה. מימי משה רבנו ועד רבי לא היו תורה וחכמה באדם אחד. על פי הרמב"ם הוא היה בתכלית

החסידות, הענוה והרחקת התענוגים. משמת רבי בטלה הענוה ויראת חטא. על ידו נשתמרה כל התורה בידינו, כי הוא חיבר את המשנה, התורה שבעל פה. וכל זה לא עזר לו להנצל מהיסורים הנוראיים משום שפסקו בשמים שאין לו רחמים. כמה בני נוער יש היום שרואים חתול ובועטים בו. מתעללים בבעלי חיים. כמה אנשים לא מרחמים על הבריות. כמה אנשים לא חסים על כבוד הבריות. מי שלא מרחם לא ירחמו עליו. הסגולה לרחמים מן השמים היא להיות רחמן. אצל רבי עברו 13 ימי כפור והוא ודאי שב בתשובה על הכל ולדעתו הרי יום הכפורים מכפר גם ללא תשובה ולמרות זאת לא סרו ממנו היסורים עד שריחם על בני החולדה.

איך נזכה, אם כן, לצאת עם כפרה בידי? רק אם נעצים את מידת הרחמים אצלנו!

אבל בכל מה שנוגע להכנעת הלב של משתתפי ההרצאה לשוב בתשובה שלמה, לא נוהג הרב ב...'רחמים', הוא משכנע את השומעים להזדרז ולקבל עליהם עול תורה ומצוות ומי שהגיעו כספקן או מתלבט ואפילו מתוך בטחון שלו זה לא יקרה, יצא עם ציצית, כיפה והבטחה לשמור מעתה תורה ומצוות והנשים עם כסוי ראש.

אמו של הצעיר החולה, בן 24, שבגופו הושתל בשבוע שעבר מח עצם שתרם אחיו ושלרפואתו התקיימה ההרצאה, באה לבקש עליו ויצאה עם 'תרופה' של קבלת מצוות, צניעות וכסוי ראש. האב, גם הוא אינו שומר תורה ומצוות החל בשמירת השבת והמצוות, חבש כיפה, עטה ציצית ובקש לצרף לרפואת בנו גם ברכה לשחרור השבוים. "אנחנו, בני משפחת אבוחצירא, מלומדים בנסים ובכל זאת, אני מבקש ממך, שידוע כמי שזכויותיו עומדות לו שברכותיו יתקיימו, שתתפלל על בני ועל שבוינו" -הוא מבקש ונענה ב'מי שברך' רבתי ובעניית אמן קורעת שחקים מכל המשתתפים.

צעירים שהתוכחו וטענו כי קיום המצוות קשה עליהם, השתכנעו לשוב ולנסות ואפילו המבוגר שבהם, שתחילה זלזל כשבבת שחוק על שפתיו יצא כשכיפה לראשו, ציצית לגופו ואמונה וקיום מצוות מעתה ואילך בלבו ובאורחותיו.

האיש: "אתה מוכר לנו ספורים בלי לבסס אותם. מי אומר שיש בכלל 'עולם הנצח" ?

הרב: "תעמוד ואני אענה לך".

השואל: "אני כבר בגיל מבוגר שקשה לי לעמוד"...

הרב: "אה, זאת אומרת שאתה כבר קרוב לעולם הנצח"...

השואל והקהל פורצים ברעמי צחוק...

הרב: "זו הרצאה ארוכה של שלש שעות ורבע. יש לי דיסק שקוראים לו 'מבראשית'. ניתן להשיג אותו בחנם ויש בו הוכחות לקיום העולם הבא, גם על פי המדע. יש שם ספורים של אנשים שמתו ואפילו הושמו כבר בחדר קרור והתעוררו וחזרו לעברם. כך גם גלגולים שונים".

השואל: "אני יכול לפגוש אחד כזה"?

הרב: "כן. בודאי. אבל מה יקרה אז"?

השואל: "אני אתקרב אליך הרבה יותר".

הרב: "זה הכל? להתקרב יותר"...

הקהל בתגובת לגלוג.

השואל: "עדין לא ראיתי שום דבר"...

הרב: "אם יוכח שיש חיים אחר המות, גלגולי נשמות, שאנשים מצליחים, בעזרת היפנוזה, להגיד דברים שארעו איתם בטרם נולדו ובשפה שהם אינם מכירים, מה זה יעשה לך? אני אראה לך עכשיו חלק מהדיסק, שכל השערות שנשארו לך בראש יסמרו. ומה תגיד אז"?...

האולם מוחשך והסרט נראה לעיני כל. הקהל ובתוכו השואל, צופים כלא מאמינים במקרה של גלגול נשמות של איש משמר הגבול דרוזי מעוספיה שנספה במלחמת לבנון כילד שנולד לאחר שמת, המתאר בדיוק את חייו הקודמים ומצביע אפילו על חפצים

משה מפנה שאלותיו לרב

אישיים שלו מן העבר, שמעולם לא ראה וזיהה אותם עד עתה...

הרב: "אתה יכול לראות את ההמשך בקלטת 'מבראשית' וללמוד את הנושא בשלמותו. עובדות אחת לאחת. אבל אפילו בלי שום הוכחה. אם אתה לא מאמין שיש עולם הבא ואני כן מאמין"...

השואל קוטע את דברי הרב: "אני מאמין שבעולם הזה אנחנו סך הכל מבצעים שליחות.

הרב: "מי שלח אותנו? שליחות של מי"?

השואל: "את זה אני לא יודע".

הרב: "אבל אתה יודע להגיד שזו שליחות"...

השואל: "אני מאמין שאנחנו באנו בסך הכל לבנות, לעשות, להתקיים".

הרב: "ומאיפה באת"?

השואל: "מאמא שלי. יותר אני לא יודע".

הרב: "מאיפה כולם באו ולאיזו מטרה".

השואל: "אני לא יודע"...

הרב: "ואם כולם הופכים בסוף לחול, מה התועלת שבאנו לכאן? אתה לא העמקת לחשוב. מי שיודע ליצור את החול, למה צריך אנשים שיהיו חול? הוא יודע לעשות חול בלי סוף, למה הוא צריך אותך שגם תהיה חול"?

הסכמה בקהל.

השואל: "זה לא מענין אותי למה. מה איכפת לי"?

הרב: "זה כאילו שחקת בחמש קוביות וגמרת את החיים".

האיש: "נכון. זהו. זה מה שאמרו לי לעשות כאן"...

הרב: "עכשיו אני רוצה להגיד משהו - זה לא שאתה לא מאמין בעולם הבא ובגלגולים, בגן עדן או בגיהנם. אתה פשוט יודע שזה מחייב וממילא אתה מחליט שלא להאמין"...

האיש: "אולי"...

הרב: "אני אשחרר אותך מזה!. אם אתה לא מאמין שיש עולם הבא, שיש שכר ויש עונש, שיש גן עדן ויש גיהנם ואתה אומר "אין"! ואני מאמין שיש! אתה מאמין במאה אחוז שאתה צודק ואני מאמין במאה אחוז שאני צודק. האמת היא רק אחת - או שאתה צודק, או שאני צודק. אין אפשרות ששנינו צודקים. אם אתה צודק, מה יקרה כשתמות"?

השואל: "זה לא מענין אותי"...

הרב: "אבל את החברה קדישא זה מענין"...

צחוק בקהל.

האיש: "אני את השליחות שלי גמרתי, שיקברו אותי עם הבטן הגדולה וחאלס... כשאני חי אני משתדל לעשות את המקסימום טוב וזהו"...

הרב: "כל מי שנסע עד היום במהירות, גם האמין שלא יתפוס אותו שוטר, אחרת הוא לא היה נוסע...יש הרבה אמונות של אדם בכל יום"...

השואל: "אבל אני כמו נהג מירוצים שגם הוא נוסע מהר"...

הרב: "זה לא דומה. נהג מירוצים מותר לו. אבל כל מי שאסור

לו לעשות משהו והוא עושה, מאמין ש...לא יתפסו אותו".

השואל: "אני נמצא במקום שהשוטר אומר לי תעשה את השרות שלך וזהו".

הרב: "איפה יש שוטר כזה? איפה הוא נמצא"?

השואל: "מבחינתך השוטר הזה הוא זה שהביא אותי לעולם".

הרב: "אבל אתה אומר שאתה לא יודע מי זה ולא מכיר בו. בשבילך זו אמא שלך והיא מרשה לך לעשות הכל"?

האיש: "ואם היא לא מרשה, אני לא אעשה"?

הרב: "אז אתה פשוט מרדן! תקשיב, אתה מת. אחרי שאתה מת, לפי השיטה שלך שאתה לא מאמין, אתה תהפוך להיות חול ומאכל לתולעים וזהו. אין המשך"...

השואל מאשר: "בדיוק"...

הרב: "הלכת לאבדון. היית קיים ונאבדת מהעולם. אם אתה צודק מה יקרה לי כשאני אמות"?

השואל: "אותו דבר"...

הרב: "נכון. כי אמת היא אחת, בשביל כולם. זה בתנאי שאתה צודק"...

האיש: "אני מתחיל להעריך אותך מאד. אם יש לך סבלנות לאנשים כמוני, כל הכבוד לך"...

מחיאות כפים אדירות בקהל.

האיש: "אני מוכרח לספר לך שפעם עשיתי עבירה בצבא וכיביתי את הגז בשבת. היינו במוצב בלבנון, שאפילו הליקופטר לא יכול לנחות בו וטענתי שאני לא מוכן שיבזבזו בשבת את הגז...התעקשתי על זה. בסוף היה לי משפט וגזרו עלי ללכת וללמוד מהי שבת אצל משפחה דתית בירושלים. קבלתי צו מלואים אצל...משפחה דתית ושאלתי את כל השאלות שאני אוהב לשאול. הוא שלח אותי לרב יותר גדול וגם לשם הלכתי, התעקשתי גם אצלו וכך הגעתי לחמשה ששה רבנים עד שנגמר לי צו המלואים והלכתי הביתה בלי להבין כלום... אי אפשר למכור לי ספורים. אבא שלי היה דתי, הילד שלי שומר, אבל אני לא נמשך לזה"...

הרב: "שוב, אם אתה צודק אחרי המות אתה רק חול וגם אני. אבל ישנה גם אפשרות שאני צודק. אם אני צודק, כשאני אפטר מן העולם, לפי האמונה שלי, לאן אני אלך"?

האיש שבינתים זיהה עצמו כמשה: "אתה לגן עדן ואני ל...גיהנם".

הרב: "בדיוק. אתה תופס. עכשיו נעשה מאזן סופי מה משתלם"...

האיש: "אולי יותר טוב בגיהנם... אתה מכיר את הספור על הגיהנם"?

הרב: "אתה לא יכול לספר ספורים על גיהנם כשאתה לא מאמין שיש מקום כזה. זה בלה בלה... עזוב ספורים. אנחנו מדברים על המציאות. אתה סובר שאין ואני שיש, רק אני יכול, אם כך, לספר מה יש שם, לא אתה. לסיכום, במאזן הסופי אם אתה צודק אתה הולך לאבדון. ואם אתה לא צודק אתה הולך לגיהנם. בכל מקרה הלך עליך"...

צחוק בקהל

הרב: "במקרה הראשון, אם אתה צודק, אתה הולך לאבדון וזה בלי עונש... סבבה. אבל יש חמישים אחוז שאני צודק ויש גיהנם ואתה בסכון של חמישים אחוז. לעומת זאת אם אתה צודק, אני הולך לאבדון ונהיה חול, לא הפסדתי ולא הרוחתי כי אני לא מרגיש ולא יודע, לפי מה שאתה אומר... אבל יש חמישים אחוז שאני צודק ואני הולך לגן עדן. אז המצב של מי משנינו יותר טוב בכל מקרה? אז במה כדאי להשקיע בחמישים אחוז סכוי, או באפס סכויים ויותר גרוע - מתחת לאפס - כלומר להיות בגיהנם"?

משה מתעקש: "תן לי אפס אחוז לפי התאוריה שלי ומספיק לי"...

הרב: "שני כרטיסי הגרלות. מפעל הפיס מודיע לך שבאחד משניהם יש את הזכיה הגדולה...הפעם לא יוצאים מליוני כרטיסים, רק שנים והאחד זוכה. אני לא מאמין במפעל הפיס, כמו שאתה לא מאמין בעולם הבא, אבל כשמודיעים שמתוך שנים אחד זוכה, כדאי לקנות הפעם, או לא כדאי"?

משה: "אני לא יודע"..

הקהל מרגיש בהתחמקות ומגחך.

הרב: "אמרת שאתה חי את העולם הזה. נותנים לך הזדמנות כזאת גדולה לזכות בהגרלה ואתה...לא יודע אם כדאי"?

האיש: "אני עם המזל שלי לא זוכה"...

הרב: "אז תקנה את שני הכרטיסים ובודאי זכית"...

משה: "את שניהם יחד? אז אני לא מגריל, אלא לוקח הכל"...

הרב: "כן. זה הימור משתלם, או לא"...

השואל מרגיש שהוא הולך ונדחק אל הקיר והוא מתחיל לפתע ל'דאוג' למשתתפים האחרים בהרצאה: "יש אנשים שרוצים לשאול והדיון הזה לוקח מהם את ההזדמנות"...

הרב: "אתה כבר מבין שאתה הולך להסתבך... כדאי, או לא כדאי"?

משה:..."כדאי"!.

הרב: "אין סכוי טוב בעולם שהוא יותר מאחד מתוך שנים. עכשיו לא מדובר על זכיה בפיס אלא על החיים שלך לנצח. או בגן עדן, או בגיהנם. מה אכפת לך לקחת את ההגרלה להביא אותך לסכוי לחיות חיי נצח"?

האיש: "אבל אני לא רוצה להשתתף בהגרלה, שאני לא מאמין בה".

הרב: "אבל מה בסך הכל מבקשים ממך להשקיע"? הנה תשאל את הבן שלך כמה הוא משקיע בשביל להגיע לגן עדן, שלש תפילות"?

האבא: "אל תזלזל בבן, הוא אלוף העולם בריצה. הוא קם השכם בבקר, נוסע לאולגה, עושה ריצה בת 7 ק"מ, הולך לבית כנסת. כך גם בהמשך היום. ריצה מלאת חיים. יש לו עכשיו תחרות והוא יקח, אי"ה את המקום הראשון... בעזרת השם"...

רחש בקהל...

הרב: "משה, נפלט לך בטעות 'בעזרת ה' "...

הקהל צוחק

הרב: "אתה מאמין גדול, רק מרוב פחד אתה לא מאמין".

משה: "אני לא יכול להאמין בגן עדן ובגיהנם. אני עובד בחברת חשמל וגם ב...יום כפור. לפי האמונה שלך אני הולך ישר לגיהנם".

הרב: "אני נותן לך עוד צ'אנס אחד לאינטלקט שלך. אתה צריך להבין שבין אם אתה מאמין ובין שלא, אין לך מה להפסיד מעשיית מצוות. גם אני לא מאמין בכל דבר, אבל אם זה משתלם, אני עושה. אני לא מאמין שבנק לאומי הוא יותר טוב מדיסקונט אבל אם אני אשלם שם פחות עמלה ישתלם לי להיות לקוח. ישתלם לי לעבוד איפה שאני מקבל יותר רווח. אל תעשה בגלל אמונה, אל תאמין, אבל תעשה את מה שמשתלם. האם לא משתלם להשקיע במצוות שאם יש לחיים המשך, אתה תזכה בגלל זה לנצח נצחים? אתה לא כופר. פשוט החשבון לא נתפס לך. תעשה רק בגלל שזה משתלם. השקעה קלה ותרויח. אם אין כלום לא הפסדת. לזה אתה מוכן"?

משה: "כן".

הרב: "אשריך. הנה קודם כיפה".

משה נוטל את הכיפה ושם על ראשו לקול התשואות הרמות בקהל ומכריז: "שכנעת אותי. אם גם לא מאה אחוז, אבל השתכנעתי ב-50 אחוז לעשות כי זה משתלם ואין מה להפסיד".

הודעה לחברת החשמל: ביום כפור הקרוב הפסדתם עובד. חפשו גוי במקומו, משה השתכנע...

'מלחמת היצר' ו'יצר המלחמה'

מי שרצה לדמיין איך יראו בתי התיאטרון כשיתקיים חזון אחרית הימים על בתי התיאטראות והקרקסאות באדום שיהפכו לבתי מדרשות ועוד לשרי יהודה, היה צריך להשתתף או לחזות בהרצאה המרשימה של הרב אמנון יצחק שנערכה בסוף השבוע דוקא ב...אולם התיאטרון שבעיר האדומה (אדום?) חיפה. לא רק שהאולם הענק על יציעיו היה מלא מפה אל פה במועמדים למלא את בתי המדרשות הללו, אלא שבעקבות ההרצאה גם בטלו עשרות מבאי התיאטרון הזה את המנוי השנתי שלהם, כצעד של מחאה על שהנהלת התיאטרון השכירה אותו למטרה זו וגם זה... הישג אדיר.

בימים שקדמו להרצאה געשה העיר. העתונות המקומית שלהבה את הרוחות להתנגד להופעתו של הרב אמנון יצחק ובמיוחד באולם הזה. עקרון ה'שוויון' על פי ההגיון שלהם אומר שאם לישיבה אסור לקבוע את פעילותה בתוך בית כנסת בשכונת 'רוממה' בעיר ושומה להכריז מאבק מלוכלך נגד הלומדים במקום על אחת כמה וכמה שיש להפעיל התנגדות ולקרוא למרד של ממש כאשר גדול המחזירים בתשובה בוחר להופיע בחדש אלול על במת... תיאטרון חיפה. אחד המקומונים כתב: "בעקבות הפצת הכרזות ברחבי העיר שוקלים תושבים רבים לבטל את המנוי לתיאטרון, מהם גם מנויים ותיקים... כך למשל דינה, תושבת העיר אמרה לעתון 'זמן חיפה': אם התיאטרון התדרדר בצורה כזו שכל מה שמענין אותו זה הרווח הכספי אז שישאר עם ההרצאות שלו המטיפות לחזרה בתשובה"... שלא לצטוט אמר גורם בכיר בתיאטרון לאותו עתון כי זו אחת השערוריות הגדולות של העת האחרונה. "כיצד תיאטרון עירוני חילוני מאפשר לאדם המטיף לחזרה בתשובה להופיע על בימתו גם אם מדובר בהרבה כסף"...

פרופ' משה בקר, מומחה לתאונות דרכים וחבר מועצת העיר חיפה רשף אש של שנאה כמו מכונית בוערת לאחר תאונה כמו מישהו שהיקר לו מכל...נדרס. "אין אנחנו יכולים למנוע את הפעולות המסיונריות של המחזיר בתשובה וזה שמלמד את הנוער להשתמט מצה"ל (כמה שנאה...) אבל עירית חיפה, על כל מוסדותיה, כולל תיאטרון חיפה, אינה צריכה לתת יד לפעולה מסיונרית זו. אילו היה מגיע מסיונר להמיר את דתם של מסיונרים לנצרות ודאי היתה קמה קול צעקה שהעיריה נותנת יד לדבר כזה, (לידיעת הפרופ': למרות ההשוואה האוילית אכן ערכו מסיונרים נוצרים טקס של המרת דת המונית במרכז הקונגרסים של חיפה וקולו דוקא לא נשמע אז כפי שהוא נשמע כשרב מגיע בימי הרחמים והסליחות לעורר את לבם של תושבי חיפה ובתוכם גם הוא, לעשות חשבון נפש, גם על השתיקה ההיא) באותה מידה אין מקום שהעיריה תשתף פעולה עם האולם הזה ותאפשר הופעתו באולם התיאטרון".

הקהל כמובן לא שת את לבו לדברי המתנגדים לזרז את היהודים לשוב אל אביהם שבשמים, או ששמו לבם ובדווקא התיצבו. האולם שהיה מלא בכל גווני הקשת של תושבי העיר וגם ב'אדומים' ממש היו ההוכחה החזקה כי קולות מהסוג הזה, הם שוליים, גם כשמדובר בעיר כמו חיפה. הם באו האזינו וגילו מעורבות על 'מלחמת היצר' ו'יצר המלחמה' שנמשכה עמוק עמוק אל תוך הלילה, כמעט עד לשעת 'סליחות' כשהפרופ' בקר וחבריו כבר סיימו מזמן את חלומם ש...הצליחו לגרום לבטול ההרצאה.

הרב: "אם הולכים בדרכי ה' לא צריך להבהל מכלום, לא מטנקים, לא מקאסמים, מכלום. אם אנחנו שומרים את מצוות ה' מי יכול עלינו? אבל אם אנחנו תולים את עצמנו בבטחון עצמי, בנשק ובתחבולות, חבל על הזמן, הקאסמים יעופו פה חפשי. חיפה ספגה פה לא סתם טילים אלא טילי טילים. איפה צה"ל החזק? איפה מעצמת העל שלא תתן למזרח התיכון להפגע? נסראללה הקטן שלח אלינו מאות, כאילו מדובר בקפצונים...ואף אחד לא יכל לעשות כלום. ועכשיו הסורים מתעוררים ואחמדי. יש לו תכניות מאד "חמות" עלינו. הוא מכין לנו צנטרופוגות. ועל מה אנחנו סומכים? על אהוד ברק...אודי ישמור עלינו. כבר עברנו איתו קצת ועם ארבע האמהות...זוכרים? אם יפעלו עכשיו 'ארבע סבתות' נגדו, הלך עלינו"...

צחוק של בוז בקהל

הרב: "כך אנחנו הולכים ומתדרדרים בתעצומות הכח הפיזי, גם הרבה סרבני מצפון שלא רוצים להיות שותפים ולא חלילה מטעמי דת והם מרובים הרבה יותר מאלה שעל פי תורת ישראל דואגים להגנה הכי גדולה על עם ישראל. הייתי עכשיו בשוויץ ופגשתי בכמה יהודים טובים מהעולם, אחד מהם סיפר שפעם עשו מחזה, כמו אלו שמוצגים פה בתיאטרון, על פרשת השבוע. ראו שם את מפקדי הצבא העליון של עם ישראל אומרים "אתה בנית בית? לך הביתה! אתה ארסת אשה? לך הביתה!, אתה ירא? לך הביתה"!. ככה מתפנים כולם. בסוף נשארים רק שני זקנים תלמידי חכמים ואלה צריכים, כאילו לצאת ולהלחם. הם רצו לצחוק ולהראות איך תראה מלחמה לפי התורה. הדבר היה בימי ה'חפץ חיים'. הלכו וספרו לו שלפי ההצגה רואים שמי שנשאר להלחם זה...הוא ועוד גדול אחד. אמר להם ה'חפץ חיים' שבאמת

עו"ד בנימין שקד ובנו עידן

מלחמות ישראל התנהלו כך. ויש שאומרים כשהיו נשארים רק כמה צדיקים אחד היה אומר לשני: "ר' פלוני אתה מכובד ל..."... קח את כלי הנשק, תעשה קצת רעש וזה יפגע, אל תדאג...

ככה זה היה גם אצל אברהם שנלחם בארבעת המלכים. הם שובים את לוט והוא הולך עם אליעזר, זקן ביתו, להלחם נגד ארבע מעצמות כדי לשחרר אותו. הוא ניצח אותם. איך? – הוא זרק עליהם חול. וואלק, החרדים האלה...כמו בגן ילדים. מכירים את הילדים בגן שזורקים אחד על השני חול ומנצחים? כך נלחם אברהם אבינו. אנשים חושבים שהמדרש משטה בנו. אבל ככה זה באמת היה. אברהם אבינו אמר שיותר מהשתדלות קטנה הוא לא צריך. את השאר יעשה הקב"ה. גם היום זה אפשרי. מה זה הוריקן? קצת חול עם וונטה גדולה. 320 קמ"ש וזה סוחף ערים. אברהם אמר: אני לא עושה מלחמות, אני רק זורק חול ואתה תביא את הוונטה שלך... אנחנו צפויים לגוג ומגוג עוד מעט. זה לא מהמלחמות הקטנות. זה לא ששת הימים, לא יום הכפורים, לא מלחמת לבנון או המפרץ, לא אינתיפאדות. זה שבעים אומות העולם נגד ישראל. אין אומה אחת שלא תהיה נגדנו. אז מה הסכוי שלנו? אומר המדרש: אם יש כבשה אחת ושבעים זאבים סביבה מה הסכוי שלה? אפס! אנחנו כבשה חלשה מאד, מול שבעים זאבים טורפים צמאי דם. מה הסכוי שלנו? – אפס! אבל אם לכבשה יש רועה הוא יכול לחבוט בזאבים ולגרש אותם. לנו יש רועה. אבל זה בתנאי שנלך אחר הרועה כמו שהכבשה הולכת אחריו. אם ה' הוא הרועה שלנו, אפילו יבואו כל אומות העולם 'חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה'. הקב"ה יעשה להם מה שעושה שנים הרבה ויסכסך בין מצרים למצרים. ערב הסעודית לא תסתדר עם מצרים, מצרים לא עם סוריה, סוריה לא עם לבנון ולבנון לא עם ירדן...אם הם היו מתאחדים והקב"ה לא היה מסכסך ביניהם היה אוי ואבוי לנו. כל הענין של העולם עכשיו זה ציר הרשע סוריה-אירן ואולי גם עירק. זה רק שלש ואם היו מתאחדים כולם? – אנחנו מוקפים מאות מליונים. אנחנו רצועה מאד דקה ומוקפים בשונאים ובאויבים שרוצים לעשות לנו את מה שפרעה רצה לעשות, להשליך אותנו ליאור, כלומר לים התיכון. וזה לא יהיו רק הם, גם...אמריקה וסין וקוריאה ורוסיה. כולם עלינו. העולם כבר מבין שמוקד הרעש של כל הצרות בעולם זה בישראל. למה הם צריכים אותנו? יגיע הרגע שהאסימון של כולם יפול וגוג ומגוג יתחיל. אם אנחנו עדר של ארה"ב ולא של הרועה הנאמן שלנו, אין לנו סכוי. תמיד כשבטחנו באשור או בכל קנה רצוץ אחר נפלנו. אך נאמר שמי שרוצה להנצל ממלחמת גוג ומגוג יעסוק בתורה ובגמילות חסדים. לא כתוב שיתאמן, רק תורה וגמילות חסדים יחברו אותו לרועה. מי שהחזיק את עם ישראל עד היום זה לא צה"ל, זה לא המנהיגים. זה העם ששמע בקול ה' עם המנהיגים שהיו ראויים ויראי ה'. בתפנית האחרונה נותר לנו רק להתחבר לשעורי תורה, להפיץ תורה, לעשות את רצון ה' וגמילות חסדים. לעזור האחד לשני, לעשות טובות, לרחם, לקרב כל מי שאפשר ולתת לו הזדמנות ואפשרות להכיר את האמת. רק בדרך הזאת נוכל להצליח, כי כל מה שאנחנו נרדפים בגלות זה בגלל שנאת חנם. אהבת חנם והתורה הקדושה שתהיה לנו מכנה משותף וההתחברות בימים אלה לאבינו שבשמים, ניוושע".

שאלה מעזרת הנשים: "מה יעשו הנשים כדי להנצל ממלחמת גוג ומגוג"?

הרב: "הן צריכות לשמור תורה ומצוות המוטלות עליהן, כמו הגברים. ללמוד תורה הן לא חייבות, אבל לשלוח את הבעל לשעורים, את הילדים לחנוך תורני, לארגן שעורי תורה זו מצוה גדולה וכל אשה חייבת לעשות גמילות חסדים".

קריאת בינים פרובקטיבית: "אז הרב חושב שצריך לפרק את צה"ל"?

הרב: "אי אפשר כרגע לפרק את צה"ל כי אנחנו לא בדרגה שיכולים להיות בלי צבא. אבל אסור לסמוך על צה"ל כל זמן שאנחנו לא מחוברים לה' ואי אפשר להיות סרבני מצפון מתל אביב...

אבל צה"ל לא יושיע, רק אם ה' יתן לו להצליח, כמו הרופא, שאו שהוא שליח טוב, או שהוא נהפך לחברה קדישא. אנחנו עושים פעולות טבעיות והסיוע הוא רק משמים. הכל תלוי בזכויות שלנו. שימו לב שבכל חגי ישראל אין שום חג שהוא על נצחוננו, למרות שנצחנו".

קריאה מהקהל: "חנוכה"...

הרב: "זה לא על הנצחון. זה על נס פך השמן. נצחנו גם בחנוכה, גם בפורים ויהושע בן נון ניצח 31 מלכים ובכל זאת אין תפארתנו על נצחונות אלא על הבטחון בה' יתברך. אנחנו לא עשיו. עשיו זו אמריקה ורוסיה. אצלם מדברים הפטיש, המגל, הכוכבים, הכח. אצלנו הקול קול יעקב. עם הפה, התפילות,

הקהל הרב ב'תאטרון חיפה' למרות ההתנגדות של עתון 'זמן חיפה'

הבקשות, אנחנו יכולים לנצח את כל העולם. לכן נמשלו ישראל לתולעת. כמו שהתולעת יכולה לחדור גזע עץ עם פה רכרוכי כך אנחנו בבתי מדרש ובבתי כנסת אם אנחנו פונים לה' ובוטחים בו באמת, נזכה לנצחון. ספרתי באחת ההרצאות שלאדם היתה תרנגולת לבנה שיצאה החוצה מהבית והתלכלכה. הכניס אותה האיש לביתו, כדי לנקות אותה, לקח מחבט וחבט בה כדי לנער מעליה את הבוץ היבש. היא צעקה. כשראה שכואב לה הכניס את האצבעות בין הנוצות כדי לנקות אותה וצבט אותה ושוב היא צועקת. בסוף אמרה לו התרנגולת: 'עזוב, תן לי להתנקות לבד'. נעמדה על השלחן והתנערה מכל הבוץ. כך אומר לנו הקב"ה, במקום שאני אחבוט בכם ואצבוט, תתנערו מעפר. "התנערי מעפר קומי לבשי"... תתנערו מהעבירות והחטאים, למה אתם צריכים קאסמים וטילים, תתנערו מעבירות שבידכם ואני אגאל אתכם. אבל אנחנו עקשנים. זה טוב כשהולכים בדרך התורה ולא מוכנים להשתנות ולותר על פסיק ביהדות, אבל לא להשאר בעבירות ולהקשות עורף.

שאלה: "איך יהיה התהליך של מלחמת גוג ומגוג"?

הרב: "כשהעמים ירצו לחסל את ישראל נרגיש. כתוב שזה יתחיל מאירן-פרס, מלך ערבי ילחם במלך ערבי אחר, תתחיל מלחמה ויכרכו את זה כלפי הנוצרים. ילחמו אלו באלו בים וביבשה. מלחמה עולמית כללית. בסוף יתפסו שהמוקד זה אנחנו וירצו להלחם בישראל ואז 'קל נקמות ינקום את דם עבדיו השפוך' מאז יצאנו לגלות. הקב"ה אישית יטפל בכל אומות העולם והוא...יודע לעבוד. צונמי, טייפון, הוריקן, רעידת אדמה. לא חסר לקב"ה כלים. הוא יביט לארץ והיא תרעש, יגע בהרים ויעשנו. לבה תתפרץ ותבעיר ארצות. קוראים לזה נזקי טבע אבל 'הטבע' זה בגימטריה אלקים"...

שאלה מהקהל: "כידוע שיש ירידת הדורות ואנחנו, בגלל שאנחנו ערבים זה לזה וזה בזה, סובלים גם בגלל אלה שלא מקיימים תורה ומצוות. אבל האם אנחנו, שכן משתדלים לקיים, יכולים להגיד שאנחנו לא אשמים כלל במצב שלנו"?

הרב: "כל מי שעובר עבירות ולא משנה אם הוא חילוני או דתי או חרדי הוא מטה את הכף לרעתנו. אפילו יהודי צדיק שרק שח בין תפילין של יד לשל ראש ואין לו יותר עבירות, הוא לומד תורה, שומר על העינים, לא מדבר לשון הרע, מתנהג כפי שצריך, גם הוא מטה את הכף לרעה וחוזר מעורכי המלחמה שלא ימס את לבב אחיו".

שאלה: "את הגוף שלנו אנחנו משאירים כאן אחרי 120 שנה. הקב"ה לוקח אליו את הנפש. איך אפשר להעניש נפש שהיא לא דבר ממשי"?

הרב: "בן אדם שאומרים לו שהוא מטומטם, בתוך שניות הוא נעשה אדום מכעס ומפגיעה ונהיה לו חם. ממה נהיה לו חם? בסך הכל אמרו לו מלה...הנפש מתלהטת ולא מאש גשמית. אתה יודע מה זאת בושה? ראית איך אדם שתופסים אותו על חם מלבין? ראית את כל העצורים ששמים עליהם את החולצה שהצלמים לא יצלמו? למה, לא התביישת לעשות את הפשע? למה כשמביאים אותך לבית משפט אתה מתביש? תאר לך אם היו מורידים לו את הכסוי ומעמידים אותו מול כולם, איזו בושה זו היתה בשבילו. אדם שבא למעלה, כמו שאמרת, הוא מופשט מכל אפשרות לגונן על עצמו וכולם רואים את כל המעשים שעשה, בפול וויליום. זה גיהנם".

שאלה: "אני זכיתי ללמוד שאם עם ישראל ישמור שתי שבתות הגאולה תבוא בדרך יותר קלה ולא על ידי מלחמות, צרות ויסורים"...

הרב: "זה נכון, אבל לך תשכנע את טומי עכשיו"...

השואל: "אפשר לשכנע את כולם"...

הרב: "לנו יש אמונה, אבל ללכת להסביר את הדבר הזה למי שאין בו אמונה זו בעיה קשה מאד. אנחנו משתדלים. הכי קל והכי טוב היה, שכולם בבת אחת ישמרו שתי שבתות"...

השואל: "אולי אם נפיץ את זה בדרך הזו ולא דרך גוג ומגוג ופחדים, זה יבוא בדרך אחרת"?

הרב: "עם ישראל הכריזו 'נעשה ונשמע' ואחרי זה כפה עליהם ה' הר כגיגית. בשביל מה צריך לכפות אם כבר אמרו "נעשה ונשמע"? אלא שהסבירו חכמים שזה כדי שאדם לא יקיים מצוות רק משום שהחליט להגיד "נעשה ונשמע" כי באותה צורה הוא יכול גם להחליט שלא יעשה ולא ישמע. לכן כפו עלינו הר כגיגית שגם תהיה עלינו יראה שתחזיק אותנו. לצערנו הרב מה שעובד יותר על האדם זה ענין היראה. עובדה שכששומעים אזעקה כולם פוחדים וכששומעים מוזיקה כולם רוקדים"...

השואל: "אז אולי תברך את עם ישראל בשמירת שבת ולא במלחמות"?

הרב: "הנה. יהי רצון שכולם ישובו לאבינו שבשמים בשמחה וברקודים".

אמן רבתי, שקירות התיאטרון שאינם מכירים תגובות, חוץ ממחיאות כפים, זעו ממנו..

הרבה ציציות, כסויי ראש, היו שם, הרבה קבלות לעתיד אבל המפתיעה והמרגשת שביניהם היתה של משפחת שקד.

הרב: "חזרתי ממש היום ממסע בשוויץ. פגשתי שם יהודי יקר מאד שחזר בתשובה שלמה והוא רואה אותנו כעת בשדור ישיר, כמו אלפי יהודים נוספים בעולם. אבא שלו נמצא כרגע באולם, אני חושב שהוא יודע שאני מתכוון אליו ואם לא אני אתן לו רמז, שהוא איטר יד ימין. יש כאן אחד כזה שיש לו בן שחזר בתשובה ונמצא בשוויץ"?

עיני האלפים באולם מופנות לכל פנה לחפש את האיש מרים את ידו לסמן כי הוא מתאים לתאור. הוא נראה כחיפאי מצוי, בעל מקצוע חפשי, איש שעל פי מראהו יכל להיות חבר מועצת העיר במקומו של פרופ' בקר...שמו בנימין שקד והוא קם על רגליו מחויך.

הרב: "הבן שלך תומר אוהב אותך מאד ובא אלי במיוחד לפני שאני טס ובקש ממני להעניק מתנה לאבא שלו שיהיה בהרצאה שלי בחיפה. הוא אמר לי בהתרגשות: 'קניתי לו תפילין מהודרות, אני מבקש שתעניק לו אותם' "...

האבא, בנימין, מופתע לחלוטין. הצבור מוחא כפים והוא עושה דרכו לקול הצלילים המושמעים והתשואות הקצובות לעבר הבמה.

הרב מגיש לו את התפילין ומדגיש: "הם מאד מאד מהודרות. אתה רוצה לומר משהו לתומר שצופה במעמד המרגש הזה עכשיו"?

האב בנימין מרים את השקית ואומר בהתרגשות: "תומר, תודה רבה. ועם דמעות בעינים וגרון נשנק מוסיף: איך קלעת! אני חשבתי בדיוק על זה בזמן האחרון".

הקהל יוצא מגדרו. אבל זה עדין לא השיא. האב מבקש להזמין לבמה, לצדו, את הבן השני, עידן. וכשהוא מגיע אומר האב בגאוה: "גם הוא בדרך לתשובה. הוא כבר מניח תפילין כל בקר, שומר שבת כהלכתה ואני מקוה שכל המשפחה תעלה על דרך המלך".

הקהל מגיב בהתלהבות

האבא: "אני פשוט מתרגש. אני במקצועי עו"ד, אפילו ידוע ומופיע הרבה במשפטים פליליים ומעולם לא התרגשתי כפי שאני מתרגש עכשיו"..

הרב: "גם אני רוצה לתת לכם מתנה - ציציות וכיפות. אתם רוצים"?

האב ובנו מהנהנים בראשם וההתרגשות ניכרת בהם היטב. הקהל מתרגש לא פחות מהם ושוב מגיש בתשואות. השנים מניחים את הכיפה לראשם, מצוידים בציצית, לקול צלילי "אנחנו מאמינים" והקהל מריע.

הרב: "אשריכם ישראל, אשריכם ישראל"...

שנים מתוך כ-15,000

מגדל העמק, הרצאה למשתתפי הנסיעה לקברות צדיקים של ארגון 'שופר', טבריה, סופשבוע של התחזקות בכינר, פרדס חנה, נתניה - זהו יבול הופעותיו של הרב אמנון יצחק בשבוע האחרון וביחד בפני כ-5000 איש וכ-10,000 (!) מכל העולם. מאות יצאו מהם עם ציציות וכיפות, עשרות נשים עם כסוי ראש, עשרות קבלו עליהם למוד תורה בתענית דבור, נשים התחייבו ללמוד בספר 'שערי תשובה' של רבנו יונה והלכות לשון הרע, משתתפים אחרים קבלו על עצמם קבלות ותקונים שונים. עם ישראל ממלא עצמו בזכויות כרמון.

בטבריה, נערכה ההרצאה בצל ההתנפלות התקשורתית על הגר"ע יוסף. בדברים הנכוחים על ערבות הדדית שהם עיקר יסודותיהם של הימים הללו, ימי התעוררות לתשובה, מצא יצר הרע מקום להתחפר ולהמלט אליו מקול השופר של אלול וימי הדין ומשם שיגר את הקנטרנים שישתיקו את המעוררים בדברי התוכחה שהם נושאים בימים אלה. כמה מהם הגיעו גם להרצאה בטבריה. אחרי שהרב אמנון יצחק אמר, ללא מורא, דברים ברורים על חולשתו של צבא שלוחמיו אינם יוצאים לקרב כש'שמע ישראל' נישא בפיהם, מול אויבנו ששם אלקים קודם אצלם לכל נסיון להכות בנו, **קם אחד מהקנטרנים האלה מתוך האולם ופנה אל הרב:**

"אתה דברת על זה שבגלל שהחיילים שלנו לא צדיקים, הם לא מנצחים במלחמות".

הרב: "לא אמרתי דבר כזה, אתה ממציא את זה עכשיו".

הקנטרן: "אני שמעתי אותך אומר את זה"...

הרב: "מי שמע שאני אמרתי שהחיילים שלנו לא צדיקים"?

אדם היושב כמה שורות לפני הקנטרן השואל עונה: "אני"!.

הרב פונה אליו ושואל: "אתה שרתת בצבא בכלל, אתה יכול להראות לי פנקס מלואים"?

התומך את דברי הקנטרן טוען ששירת, אבל הרב בשלו: "אני בטוח שאתה לא שרתת בצבא. אתה טופל עלי דברים, אבל אני בטוח במה שאני אומר עליך"...

השואל, שמרגיש שהמזימה שלשמה באו עומדת להיחשף, ממהר להמשיך בדברים ולמשוך את תשומת הלב אליו: "אני שמעתי אותך אומר את זה"...

הרב: "אנחנו יכולים להחזיר את הסרט ולהראות שאתה ממציא דברים. כל מי שרואה אותנו יוכל לראות את זה עוד מעט בשדור החוזר"...

השואל: "אנחנו נצחנו בכל המלחמות שהיו עד היום".

הרב: "מי זה ניצח"?

השואל: "עם ישראל... במלחמה האחרונה נהרגו הרבה שומרי מצוות ושומרי שבת. כאלה שגם לא היה להם הפסק דבור בין תפילין של ראש לתפילין של יד".

הרב: "כנראה שלא שמעת שאם המחנה לא קדוש הקב"ה מסתלק ממנו".

השואל: "שמעתי מצוין. תמיד אפשר להגיד שהמחנה הוא כזה וכזה".

הרב: "להגיד אפשר הכל. אפשר גם להגיד כמו אולמרט שנצחנו בכל המלחמות כולל במלחמה האחרונה...להגיד, אפשר הכל. השאלה היא מה התורה אומרת. התורה שלנו אומרת שאם לא מתנהגים כמו צדיקים אין סכוי שצבא ישראל ינצח. אם יתנהגו כמו שה' דורש מעמנו לא יפלו בעם ישראל חללים כמו שלא נפלו במלחמות בעבר ועיין בתנ"ך. זה מה שאמרתי וזה מה שאני חוזר ואומר, כל זמן שהדברים לא יתוקנו".

הקנטרן: "מה שהתורה אומרת זה ברור, אבל מה שאתה אומר זה סברות. אם נעשה כך וכך והחיילים יעשו כך וכך, אז"...

הרב: "זה לא סברה. זה מה שכתוב. תקרא אתה ותסביר לי אחרת...מה לעשות שזה מה שכתוב. "אם בחוקותי" אמר ה' ולא אני"...

השואל: "תמיד אפשר לומר שאם קרה כך וכך זה בגלל זה וזה"...

הרב: "לא תמיד אפשר לומר, אלא שבאמת אם קרה כך וכך זה בגלל שלא קיימו כך וכך. זה מה שכתוב בתורה".

השואל: "גם אם כולם יהיו צדיקים ויהיה אחד סורר, יגידו שזה בגלל הסורר".

הרב: "נכון. יאיר בן מנשה לקח במלחמה מה שה' ציוה שלא לקחת והוא נהרג במלחמה. בדקו באורים ותומים ומצאו שהוא עשה נגד מצות ה' ולכן הוא נהרג במלחמה. כשלא הולכים בדרך ה' גם אם יעצימו את הכח, יפסידו. זה מה שהיה במלחמת העי. גם בפלגש בגבעה מתו שבעים אלף מישראל, בלי מלחמה בכלל, אלא הרגו אחד את השני. אם לא הולכים בדרך ה' מקבלים מכות ולא משנה באיזה צבא מדובר, גדול או קטן. אנחנו כל כך שקועים בעבירות שאנחנו לא יכולים לבדוק בגלל מי ומה באות עלינו כל הצרות והתבוסה. כשהיו רק בודדים שחטאו, ניתן היה לברר בדיוק, על פי האורים והתומים בגלל מי ישראל מפסידה ועל מה. אני רוצה לשאול אותך: אתה מאמין בתורה"?

הקנטרן: "כן".

הרב: "אתה מאמין שמה שה' אומר, זה נכון"?

השואל: "כן".

הרב: "אתה מאמין שמה שנאמר שאם לא עושים את רצונו נופלים חללים, זה נכון"?

השואל: "נכון, אבל"...

הרב: "כן, או לא"?

השואל: "כן, אבל קשה לי עם אנשים שרוצים לפרש את זה".

הרב: "אני לא מפרש כלום. אני רק שואל אותך אם אתה מאמין".

השואל: "כן".

הרב: "יש אנשים שלא שומרי תורה ומצוות"?

השואל: "יש. ותמיד היו".

הרב: "ומה אמר ה' שאם המחנה לא יהיו קדוש יפלו"?

השואל: "יפלו, אבל"...

הרב: "מי אמר את זה"?

השואל: "אמרו את זה בתנ"ך".

הרב לוחץ: "מי אמר"?

הקנטרן: "ה' אמר למשה, משה לנביאים וכך הלאה".

הרב: "אל תספר לי כל מה שאתה יודע מהגן. אתה אומר אותו דבר כמוני אבל כשאתה פונה אלי אתה אומר כאילו שאני אומר את הדברים וכשאתה אומר אותם אתה מסכים שהם כתובים בתורה...זו אותה תורה שאומרת לי ולך הכל. גם אם ניתן לגוי להגיד מה כתוב בתורה הוא יגיד מה שאני אמרתי. זה מה שכתוב".

השואל: "על התנ"ך אין לי שום ספק"...

הרב: "יש לך. אתה אומר שאני אומר אותו"...

השואל: "זה לגבי הפרושים שלך על התנ"ך. אתה בתחילת ההרצאה דברת על רבי עקיבא ועל רבי יוסי הגלילי. גם ביניהם היתה מחלוקת, שרבי עקיבא אומר שירא ורך הלבב זה אחד שבאמת פוחד להלחם. לא בגלל חטאים. ורבי יוסי הגלילי אומר שזה בגלל החטא. אז זה לא רק אני אומר שזה לא בגלל חטא"...

הרב: "אין מחלוקת. אבל אני אסביר לך את ההסבר שלי ואז תטען שאני מפרש ואתה לא מקבל את הפירוש. אתה שואל אותי כי אתה לא יודע וברגע שאני אומר לך אתה רוצה לקבוע אם אני יודע או לא...ובכל מקרה אני אסביר לך. כמו שבאים לרופא ושואלים אותו למה כואב לי כאן? והוא עונה שיש לך דלקת ריאות ורופא אחר אומר זה לא מהריאות, זה מהכליות, באותו בית חולים ובאותה מחלקה ואתה לא שואל אם הם רופאים, או מנחשים. אתה הולך למשפט שלשה יושבים בו, אחד אומר ככה ושנים אחרת. אתה דורש מהם שיגידו פה אחד!? ואם צריך פה אחד אז למה שלשה, מספיק אחד שיגיד וכולם יסכימו לו! לא ברפואה ולא במשפט חושבים כולם אותו דבר וגם לא בעניני התורה. דעת הרוב היא הקובעת. הקב"ה מסר את התורה לרוב. במקרה של רבי עקיבא הוא אומר שמי שירא מהחרב השלופה ילך וישוב. זה לא שאחד אומר שמה שאתה אומר לא נכון רק מה שאני אומר, אלא זה הוסיף על דברי הקודם, שגם מי שאינו ירא מהחרב השלופה וירא מעונות שבידו, יש לו יראת שמים, גם הוא ישוב. רבי עקיבא אומר שאפילו אם אתה צדיק וירא מחרב שלופה, אין לך לב חזק, למרות שהוא צדיק יחזור הביתה. אם יראו אותך רועד אתה תגרום לכולם לפחד. האחד לא סותר את השני".

השואל: "אבל יש שוני ביניהם. זה לא אני, האפס, המציא את הדבר הזה. כנראה שיש באמת ענין של פחד במלחמה ולא רק עונות. ואתה ציינת בעיקר את העונות שבגללן עם ישראל מפסיד במלחמות".

הרב: "אני אמרתי שעם ישראל מפסיד במלחמות? אתה אמרת, מהתורה, לא אני".

השואל: "אתה צחקת על אודי - אהוד ברק".

הרב: "אני צוחק עליו תמיד כי אודי ברח מלבנון בגלל... ארבע אמהות. אודי בשבילי הוא כלום. הוא כבר כמה פעמים ברח. אם בורחים כמה פעמים אי אפשר להחזיר אותו שוב" (לתפקיד)...

מחיאות כפים בקהל.

הרב: "התורה אמרה שאם הקב"ה יראה בנו ערות דבר השכינה תסתלק. לא אני אמרתי ולא הרב עובדיה אמר, זה מה שכתוב בתורה".

הקנטרן אינו מרפה: "אבל היום אין לנו אורים ותומים ואין לנו נביאים לשאול אותם, כל מלחמה תגידו"...

הרב: "אני אמרתי בדיוק הפוך. אמרתי מה התורה אמרה ואמרתי מה העצה שלא נפסיד. שמעת שאמרתי עצה"?

השואל: "לא, לא שמעתי. מישהו כאן שמע את זה"?

הקהל משיב בהן רבתי.

הרב: "אמרתי שאם נגיד שמע ישראל כבר אנחנו ראויים לנצח במלחמה. אמרתי את זה כמה פעמים. נכון"?

הקהל מאשר בצעקת 'כן'!

הרב: "מענין שרק אתה לא שמעת"...

השואל: "ואנשים במלחמה האחרונה לא אמרו 'שמע ישראל'"?

הרב: "לא כולם".

השואל: "שכולם יגידו זה חזון אוטופי"...

הרב: "לא נכון. זה היה כבר. בתנ"ך שאתה מאמין בו כתוב שזה היה שיצאו למלחמות ונצחו המעטים את הרבים והצדיקים את הרשעים מבלי שתהיה אבדה אחת בנפש. הרבה מלחמות בעם ישראל היו כאלה".

השואל: "והיו גם רבות אחרות"...

הרב: "בודאי. והתורה אמרה למה - כי עבדו עבודה זרה, האמינו באשור, במצרים בכחות זרים הקב"ה הניח אותם ביד מי שהאמינו בו. לכן אמרו שמצרים היא קנה רצוץ".

הרב מפשיר את האוירה: "באיזו יחידה אתה"?

השואל: "תותחנים".

הרב: "'מפציץ' אה"?

הצבור מחייך

השואל אינו שוכח להדגיש שגם במלחמה האחרונה שירת בתותחנים.

השואל: "כל מה שהיה בעבר, אין על כך ספק בכלל. אבל, כמו שאמרתי, אז היו נביאים והיו אורים ותומים. היום אין אורים ותומים"...

הרב קוטע אותו: "יש".

השואל: "איפה"?

הרב: "חכמי ישראל הם האורים והתומים שעל פיהם אנחנו הולכים"!!.

מחיאות כפים קצובות באולם.

השואל: "אם כך, צריך לשאול את חכמי ישראל אם לצאת למלחמה מסוימת"?

הרב: "בדיוק. ואז יהיה לנו סיוע אלוקי כיון שכל הנוטל עצה מן הזקנים אינו מפסיד, אלא מנצח. כיון שבאים לחכמי התורה ומציגים להם את המצב ושואלים מה לעשות כדי שלא לפרוץ פרצות בעם ישראל וכדי שה' יהיה עמנו? אם ישמעו ל'עיני העדה' ויעשו כדברם ה' יתן בידינו להכרית את כל אויבנו".

הקהל עונה ב'אמן' של הסכמה.

השואל: "רגע, רגע, רגע. אם אותם מנהיגים היו יודעים את מה שאתה יודע, שאם יעשו ככה יהיה ככה ואם יעשו ככה, הם היו אומרים".

הרב: "לא. חכמי ישראל אינם נביאים. הם חכמים בתורה ויודעים את מצוותיה. חכמים לא מנבאים אבל חכם עדיף מנביא. אם יהיו אלף נביאים ואלף חכמים ישמעו לחכמים. הפוסקים לפי התורה הקדושה ואין לנו בלתה. אבל מה לעשות שהקבינט לא הזמין אף פעם לעצה את חכמי ישראל? מה לעשות שהם אף פעם לא שגרו לשאול את דעתם? רק פעם אחת, לפני הפצצת הכור בעירק, מי שעמד בראשות הממשלה, מנחם בגין, שלח לפני המבצע שליח לרבי מלעלוב זצ"ל, לשאול אם לצאת למבצע. הרבי נתן לו את ברכתו ואמר שיצליח ואכן היתה הצלחה נסית ומופתית. מי שמכיר את מה שהיה שם יודע שכשהגיעו לכור העירקי היו עננים סמיכים שלא ראו דרכם כלום. כשהגיעו מעל לכור נוצר חור בעננים ופתאום המפציצים הישראלים הבחינו בו. הם הפציצו וחזרו לשלום. מנחם בגין שהיה "קצת מסורתי" ומאמין עשה שאלת חכם. אם היו שואלים תמיד בעצת התורה שנותנים חכמי התורה, אנחנו היינו מנצחים בכל המלחמות".

תשואות באולם

הרב: "בצד השני שואלים את השייח'ים. במסגדים מטיפים להם איך להלחם ומכניסים להם אמביציה על ידי 'א-ללה הוא אכבר' והנה הם מנצחים, לדאבוננו, מפעם לפעם יותר ויותר".

הקנטרן: "זכור לי בתקופת הסכמי אוסלו שהיה פסק הלכה שמותר לותר על שטחים"...

הרב: "לא מכיר פסק הלכה כזה".

השואל: "של הרב עובדיה יוסף. אני טועה"?

הרב: "הרב עובדיה יוסף אמר תמיד שתמורת שלום מותר להחזיר שטחים. רק תמורת שלום. לא הבטחות שוא. לא אוסלו... זה לא רק הוא אמר גם הרב אלישיב וכל הרבנים".

השואל: "אז לא אוסלו. אבל, מותר להחזיר שטחים".

הרב: "מותר להחזיר שטחים בלי שום בעיה כיון שפקוח נפש דוחה שטח".

השואל: "מאיפה אפשר לדעת אם באמת יהיה שלום, או לא"?

הרב: "אם אין בטחון ולא רואים את זה לאורך זמן, אין אפשרות לתת כלום ואסור להאמין בהם".

השואל: "אז זה כמו המלחמה...לוט בערפל.

הרב: החבר'ה שהיו בגוש קטיף ואלה שנעקרו משם, לצערנו הרב, בצורה שהיא חרפה ובושה לעם היהודי, האמינו ובטחו בשלטון ששלח אותם לשם ובשרון שאמר להם לתפוס כל גבעה. מי שבוטח בה' יודע שאם הקב"ה אומר שצריך להתקפל במקום מסוים, צריך להתקפל. יש לנו הרבה אמירות כאלה, אם יש שעה משחקת לרשע אל תתגרה בו. כתוב בדף היומי שלמדו השבוע שאם בא עליך גל, הנהן בראשך, תן לו לעבור מעליך. מי שיכול לתת את ההנחיה מתי כן ומתי לא הם רק גדולי וחכמי התורה".

השואל מטבריה

לקנטרנים למיניהם, שנשלחים לכל הרצאה של הרב אמנון יצחק, הוא יחד את הרצאתו בפרדס חנה ממנה הוביל למסקנה כי 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו'... כאן הכל התנהל בצורה רגועה יותר ובאוירה המאפיינת נינוחות של מושבה. מלחמות? - בהרצאה הזו הן אינן הנושא המרכזי. דוקא נועם השבת הוא שטורד את דעתם של השואלים. הראשון שבהם והמוביל, 'כיכב' לא מזמן בהרצאה שנערכה בחדרה. לפרדס חנה הוא הגיע כשלראשו כיפת קטיפה שחורה והגרולה שקבל בהרצאה ההיא. כשהרב מבחין בו הוא מחמיא לו על הכיפה ההולמת אותו ומגרה אותו להתמודד מולו.

השואל: "הרב, אתה מסכים איתי שלבזבז אסור"?

הרב: "מה לבזבז, כסף"?

השואל: "לא. חומר"...

הרב עוזר לו: "חיים"...

השואל: "כל דבר שהוא בזבוז, אני לא מוכן לו. אתה מסכים איתי? במים, בגז".

הרב: "אני מסכים עם מה שאתה אומר".

השואל שסבר שהוא על הדרך להתקיל את הרב מכריז בשמחה: "יופי, אנחנו כבר באותו קו...אז אם כך מעלית שבת זה עולה ועוצר בכל קומה, אם יש בה אדם או אין, היא עולה ויורדת...בשביל מה? - רק בשביל שהבן אדם לא ילחץ על הכפתור"...

הרב: "לא. בשביל שהוא לא יחלל שבת".

השואל: "עזוב. אנחנו קבלנו את השבת בשביל לנוח ולא לעבוד. לאכול מותר בשבת"?

הרב: "חובה, חובה".

השואל: "אם אתה חותך את הבשר ולועס ומכניס לפה זו עבודה יותר קשה מללחוץ על הכפתור. למה נותנים למעלית לעלות ולרדת 24 שעות, לצרוך חשמל, רק בשביל שהבן אדם לא ילחץ על הכפתור? אתה הרבי, רבי - זה 'ראש בני ישראל', אם אתה היית אומר לו שאפשר ללחוץ על הכפתור ולא יקרה לא כלום הוא היה לוחץ על הכפתור. אותו דבר בפלטה של שבת. משתמשים בזה, צורכים חשמל, אבל אסור להזיז את הכפתור. 24 שעות אנחנו מבזבזים חומרים ואנרגיה, שאפשר לתת אותה לנזקקים, רק כדי לא להזיז את הכפתור".

הרב: "מעלית שבת, לשיטתך, זה בזבוז כי היא עולה ויורדת בלי הפסקה. והיא נעצרת בכל קומה. לי אין מעלית שבת ואני לא עולה בה".

השואל: "מה קרה לך, בתי חולים מלאים במעליות שבת...בשביל מי עושים את זה אם לא בשביל הדתיים. אתם החלטתם שאסור ללחוץ, אז עשו"...

הרב: "לפני שאני אסביר לך על מעלית שבת ועל חסכון באנרגיה אני רוצה שתבין שמה שאסרה תורה זה לא עבודה בשבת. התורה אסרה מלאכה בשבת".

השואל: "עבודה ומלאכה זו לא אותה מלה? בשביל טמבל כמוני זה אותו דבר".

הרב: "בשביל טמבלים, זה אותו דבר"!.

השואל: "אבל אתה צריך לומר שמותר ללחוץ על הכפתור...מותר לחלוב את הפרות. אתם הרי עושים את העבודה הזאת ורק אומרים כאילו לא עשיתם"...

הרב: "מלאכה אסורה. עבודה מותרת. מלאכת מחשבת אסרה התורה. יש ל"ט מלאכות האסורות בשבת. כשבנו את המשכן בהוראת הקב"ה, הקימו אותו ב-39 מלאכות. כשהגיעה שבת הקב"ה אמר למשה רבנו שקדושת השבת גדולה מקדושת המשכן ולכן צריך להפסיק את כל המלאכות של המשכן. מאז הן אסורות בשבת. ביניהן היתה מלאכת הבערה, שהיו מבעירים את הסממנים. והיות והבערה אסורה ולשיטת החזון איש יש בחשמל גם מלאכת בונה, שיצירת המגע משלימה ובונה זרם חשמלי, לכן כשהמלאכות האלה נמצאות במעלית זו בעיה. במעלית שבת עשו שער לרמה מסוימת היא לא תושפע ולא תתאמץ ולא תצרוך יותר פעילות חשמלית. כשעולים אנשים במעלית וזה עובר את הרמה הזו, הם גורמים בעקיפין שהמעלית תעשה את הפעולה מכח המשקל שלהם. לכן אנחנו לא סומכים על זה וגם לא בקיאים בכל השינויים שהוכנסו במעליות כאלו ואחרות. השאלה היא לא בזבוז, או לא בזבוז. אם צריך לקלח את הילד, מקלחים אותו כמה שצריך. רק כשלא צריכים, זה בזבוז. פלטה, או מקרר, או תנור, אסור להדליק בשבת את הכפתור כי זו מלאכה. אבל אם הם עובדים מערב שבת התורה לא אסרה את זה. התורה רק אסרה עלי ולא על המכשיר. לי אסור להפעיל אותו בשבת אבל לו מותר לפעול. לא המאמץ קובע, אלא המלאכה. להרוג בן אדם היום יותר קל מלחתוך לחם, אבל להרוג אסור"...

השואל: "בשבילי זה נשאר בזבוז...לא הוכחת לי כלום".

הרב: "תראה אם אתה ממשיך ככה זה...בזבוז של הערב".

השואל: ,יכול להיות. אם תגיד לי להפסיק אני אפסיק"..

הרב: "אני לא אגיד לך להפסיק כי מבחינתי זה עלול להיות... בזבוז. נפסיד אותך. מכל מקום בזבוז זה לא לפי מה שאתה חושב שזה בזבוז, אלא לפי התורה. התורה אומרת, למשל, שלא להשחית. אם אוכלים מאכל אסור להשחית את חלקו. הבן אדם צריך לאמוד כמה הוא יכול לאכול ולא להכין יותר מדי כדי לא להשחית אוכל. אנשים באים למשל למלון וממלאים וממלאים את הצלחת ולבסוף אוכלים רק עשירית ואת השאר כבר אי אפשר להחזיר. זה בל תשחית. התורה דואגת שלא יהיה בזבוז, אבל מה שהיא אוסרת זה לא נמדד בבזבוז. התורה אוסרת לגדוע

עצי פרי בעצומה של מלחמה בעיר של האויב. כל זמן שאתה לא חייב לעשות את זה להגנתך ולהצלת חייך, אסור לך לעשות את זה. התורה חסה על ממון. אבל איפה שהיא אומרת שאם אפילו רק תגע הדבר אסור ואתה מחלל שבת, אז אולי תחסוך בחשמל אבל אתה מבזבז את הנשמה שלך והיא תלך ישר לגיהנם...ואם לא ידעת אני מגלה לך שלדתיים יש 'פטנט טכנולוגי'. כדי לא לבזבז, עשו שעון שבת. מכוונים באמצעותו את כלי החשמל והאורות שלא יבזבזו אנרגיה".

השואל: "כשלא יהיה לך חומרים לחיות, לא נשמה, אתה תרגיש ש...בזבזת"...

הרב: "יש לך טמבלויזיה בבית"?

השואל: "כן".

הרב: "וכמה נפשות אתם בבית"?

השואל: "חמש".

הרב: "קורה שרק אחד מסתכל"?

האיש: "קורה שאף אחד לא מסתכל והיא פתוחה לעצמה".

הרב: "כל הכבוד לכם. יפה מאד. אבל זה לא בזבוז"?

השואל: "זה בזבוז".

הרב: "אז מה יותר חשוב שבת או להתבזבז על הטמבלויזיה והחיים"?

השואל: "אני עוד לא יודע מה זו שבת וממילא אני עוד לא יכול לענות לך"...

הרב: "ואני אומר לך שלאור העוות המשווע של בזבוז משאבים בביתך ובזבוז כספי מדינה כשהטמבלויזיה פתוחה סתם בזמן שכל בני הבית וגם השכנים יכלו לראות יחד, זוהי עבירה נוראה"...

מחיאות כפים קצובות וערעמי צחוק בקהל.

השואל: "אנחנו חיים בטכנולוגיה שונה מבימי הבינים. אז לא היה חשמל, לא היה צבא, לא טילים. אם נלך לפי הדת שלך ובשבת לא נעשה שום דבר פשוט נכחד. יגמרו אותנו".

הרב בתגובת לגלוג: "אה"...

השואל: "זה לא מצחיק. אם אתה מצליח לשכנע אותי אני חוזר בתשובה וגם מחזיר רבים איתי. אבל אני עושה רק מה שאני מסוגל, כמובן, לא יותר. בינתים לא שכנעת אותי. שעון שבת פסול אצלי".

הרב: "בינתים תזרוק את הטמבלויזיה".

השואל: "איך אני אדע, בלי טלויזיה שהתחילה מלחמה. שמשגרים טילים"?

הרב: "בשביל מה לדעת, כדי שתקבל, חלילה, התקפת לב"???

השומעים פורצים בצחוק

השואל: "ואיך אני אדע אם ראש הממשלה שלנו גונב לנו"?

הרב: "הוא לא גונב הוא רק מכריז כל הזמן "נצחנו" "...

השואל: "אתה רואה את הטלויזיה ככלי אסור, אני רואה אותו ככלי תקשורת נחוץ, כמו טלפון. כמו את בשדה. בלעדיו איך אני אחפור?...זה כלי עבודה".

הרב: "אני גם לא מבין למה סאדם התלונן שתולים אותו, אני רואה שרק שמו לו חבל על הצואר... אתה רואה תקשורת, אני רואה אסון".

השואל: "לא שכנעת אותי".

הרב: "מה רצית שאני אשכנע אותך"?

השואל: "רציתי שלא תבזבז. שתתיר ללחוץ על המעלית בשבת"...

הרב: "אבל קודם אמרת שאני אשכנע אותך שאם גם נחיה לפי האמונה שלי לא נכחד, נכון"?

השואל: "כן, נכון. תקח למשל את גן שמואל. אמרו להם לקחת ערבים כדי להפעיל את המרכז המסחרי בשבת. אז הם כבר לקחו אותם גם ליום חול. ככה נכחד".

הרב: "בדיוק הפוך. התקיימה הברכה שנאמרה 'יעבדוך עמים' ".

הקהל מוחה כפים...

השואל: "אתה לא יכול לקבל מהשמים חומר ולא לעשות שום דבר...אתה צריך ללכת ולשאוב מים מהבאר כדי לשתות אותם, אי אפשר סתם ככה ועוד לבזבז"...

הרב: "רק שתדע. קצת יותר מאלף ומאתים שנה היו קיימים בתי המקדש. התורה אמרה שלא יחמוד איש את ארצנו כשעם ישראל יעלה לרגל שלש פעמים בשנה. אנחנו היינו מוקפים אויבים מסביב כמו היום שכולם מקיפים אותנו ורוצים לבלוע אותנו ובשבעת הימים האלה שלש פעמים בשנה ועוד הימים של ההליכה לירושלים ובחזרה, אף פעם באלף ומאתים שנה לא חמד איש את ארצנו. מה היו צריכים להגיד האויבים מסביב? – עוד מעט סוכות. הם יעלו לירושלים ואנחנו נשדוד את בתיהם ונשתלט עליהם. הם לא עשו כלום. כל השנה נלחמו בישראל וכשהגיעו שלש הרגלים אמרו "פוס". איך זה? לא תקשורת, לא ימי הבינים, לא בזבוז ושטויות אחרות. ה' הבטיח שכך זה יהיה למי שמקיים את מה שהוא אומר. השבת היא מתנה שנתנה משמים רק לעם ישראל. כל אומות העולם למדו מאתנו, הנוצרים לקחו את יום ראשון, המוסלמים את יום ששי כמו שנאמר: 'והסר השטן מלפנינו ומאחרינו', הם לא חושבים שזה בזבוז"...

השואל: "אין לי כח אליך. אתה עונה תשובות כל כך מהר. יש לך משהו במח שאין לאף אחד... אתה עונה בשליפה, כאילו בלי לחשוב. זה משהו"...

הרב: "אז אתה חוזר בתשובה"?

השואל: "לא. כי אתם כלכם שקרנים...לא אתה, כולם חרטה ברטה"...

הרב: "כמה עברינים יש בכביש"?

השואל: "כולם, כל הזמן".

הרב: "אז למה אתה נוסע בו"?

השואל: "כי אין ברירה".

הרב: "גם כאן, אין ברירה. אפילו אם כולם היו כמו שאתה אומר, לך אין ברירה אלא ללכת בדרך התורה. אין דרך אחרת"...

השואל: "וואלה, מאיפה הוא שולף את התשובות האלה"...

בסוף הדיאלוג עלה השואל והתעטף בציצית עם ברכה..

המשך יבוא...

השואל מפרדס חנה בא עם הכיפה יצא עם הציצית

מי בקצו ומי לא בקצו

כיצד הופכים את הדין לרחמים? השאלה הזו המטרידה בימים אלה כל יהודי היא המוטיב המרכזי בהרצאות המתוגברות של הרב אמנון יצחק הנערכות ברחבי ישראל לקראת ימי הדין. כמעט כל יום נערכת הרצאה בעיר אחרת בהשתתפות המונים. הפתרונות שהוא מציע, מלוות בנסיון רב בהשבת רבבות אלפי ישראל לאביהם שבשמים ובנסיון מוכח של משתתפי הרצאות קודמות, שמתיצבים יותר מבשאר ימות השנה, לספר את שאירע להם, עדות מכלי ראשון, כדי שישמעו וכן יעשו. העובדות הנסיות אינן יכולות להותיר איש שאנן ומחזקות את האמונה בבורא עולם, של כל שומעיהן.

בהרצאה שנערכה בסוף השבוע באופקים בקשה הגב' אלה, אשה צנועה וחסודה את רשות הדבור, מיד עם תחילת החלק שבו משתתף הקהל, קבלה את המקרופון לידיה ואמרה בהתרגשות:

"אני באתי הערב אחרי שלפני חצי שנה עברתי נתוח קשה שהיה לי. אחרי הנתוח הרופאים קבעו שאני צריכה לעבור טפולים קשים ואנחנו בקשנו למנוע אותו. הבת שלי פנתה לרב אמנון יצחק והוא הפנה אותנו תחילה גם להרב פירר וגם להרב צ'ולק שאמרו שאני צריכה לעבור את הטפול הכימותרפי. הרב ברך אותי ובסופו של דבר במקום 18 טפולים שהרופאים קבעו שאני חייבת לעבור, עברתי רק 10, קלים יחסית. ב"ה אני היום בסדר, אני מושגחת רק בבדיקות. בזכות הברכות הקב"ה גם זיכה אותי להיות בשמחה ולהתחזק באמונה והכל יצא לטובה ולברכה".

תשואות סוערות

הגב' אלה: "כשזה קרה גרנו אני, חתני ובתי ונכדי, שכולם באו לכאן להודות לבורא עולם, בגדרה ולאחרונה עברנו לכאן, לאופקים".

הרב: "למה עברתם לכאן"?

האשה: "כי שמענו שיש כאן חנוך תורני טוב מאד ובגדרה זה היה חסר. בורא עולם כיון אותנו לפה. השבוע שמענו שהרב מגיע לכאן ומצאנו לנכון לבוא ולהודות לבורא עולם על שריפא אותי, בעזרתך ולעשות זאת ברבים".

מחיאות כפים אדירות.

הרב: "עברתם ממקום שהייתם גדורים בו למקום של הרחבת אופקים...יהי רצון שה' יתמיד בריאותך ותזכי לחזק אחרים וכתיבה וחתימה טובה".

הגב' אלה עונה ב'אמן' והקהל כולו משיב גם הוא ב'אמן' רבתי.

בעקבות הספור האישי המרגש הזה מתעוררים בקהל רבים המבקשים להשיג, גם כן, את רחמי הבורא וומתענינים כיצד עליהם לעשות זאת.

צעירה, שהופעתה מעידה עליה כי היא משומרי תורה ומצוות שואלת: "האם תשובה, תפילה וצדקה, המעבירין את רוע הגזירה, בכחם להפר גם גזירות שנכתבו בדם"?

הרב: "גזירה בדם זו בעיה. מי שנחקק לו בדם שימות, ימות. כל אדם ימות ביום מן הימים, אין מה לעשות ואם הגזירה היא בדם פירוש הדבר שהגיע הזמן ואי אפשר לעכב את הגזירה אפילו ברגע. גם משה רבנו שנאמר לו שהגיע יומו, למרות שהיו לו הרבה זכויות והוא הפציר שרוצה להישאר בחיים, למרות שבקש והתחנן, הקב"ה לא נענה לו. גזירה שכזו אי אפשר לדחות אותה".

אשה בשם מרים, גם היא לבושה בצניעות כנדרש מבת ישראל, מבקשת את רשות הדבור ומספרת: "שתים עשרה שנים לא היו לי ילדים. אבל בזכות הקב"ה ששלח את השליח הנכון וזה אתה כבוד הרב אמנון יצחק, זכיתי בשני ילדים"...

הרב, על רקע תשואות הקהל: "ב"ה. לא ילד אחד אלא, ב"ה, כבר שנים"...

מרים: "היום, כדי להרבות את זכויותי לקראת ראש השנה ויום כפור, באתי לכאן עם כמה חברות שגם להן אין ילדים, אחת מהן היא רינה שלא נפקדה בפרי בטן מזה עשר שנים. אם היא תרצה לדבר היא גם תדבר בעצמה".

הרב: "כשאת בקשת ממני ברכה, היית חילונית, או ששמרת מצות"?

מרים: "הייתי בדרך"...

הרב: "ואז, מה בקשתי ממך שתעשי"?

מרים: "האמת היא שאמרת לי דברים מאד מאד קלים ואני השתדלתי מאד לעשות אותם".

הרב: "מה בקשתי ממך"?

מרים: "להפריש חלה. להוסיף חצי שעה או אפילו שעה לשבת. לעסוק בכבוד השבת כבר מיום חמישי. ללמוד שתי הלכות לשון הרע כל יום"...

הרב: "ממש יצאת בזול"...

צחוק בקהל.

מרים: "באותו יום היה לי ארבעים חום. אבל אני עברתי מחנות לחנות לחפש ספר ועוד ספר...אני רוצה להדגיש כי לפני שהרב הטיל עלי את מה שהטיל, עשיתי את כל הבדיקות, חלקן מאד קשות ואמרו לי שאין לי שום סכוי. ובכל זאת ניסו משהו, שהוא מאד קשה. היו שם נשים צעירות ממני שהיתה להם אותה מניעה רפואית והן עברו את אותו טפול שש ושבע פעמים ויותר ולצערי לא הצליחו. הם ספרו לי דברים מאד קשים על הטפולים. זה לא קל, זה ממש סבל. כדי שאני אתחיל בטפולים האלה, שאגב עולים עשרות אלפי שקלים, היתה חסרה רק חתימה אחת של פרופ'. בבקר שאחרי ההרצאה שלך התקשרו אלי ואמרו לי שהפרופ' לא יכול לחתום כי חסרה לי בדיקת דם אחת. התרגזתי מאד. אמרתי להם שאני עשיתי את כל הבדיקות, אני כבר מחכה הרבה שנים, אין לי סבלנות להתחיל עכשיו עם עוד בדיקות וסחבת. אבל הם היו בשלהם: לא גב', בלי בדיקה אין טפול. הלכתי לעשות בדיקה, אבל תשובה לא הגיעה. טלפנתי לבית החולים ואמרו לי שיתכן שהיא...נאבדה. החלטתי שאני הולכת, ברוב יאושי, לרופא בקופת חולים, לשמוע מה קורה, אבל פתאם הרגשתי לא טוב ולא יכולתי לגשת לשם. הרגשתי שמשהו מעכב אותי. פתאם אני מקבלת טלפון ממנהל המרפאה, שידע את התיק הרפואי שלי והוא שואל אותי כל מיני שאלות משונות. הוא שאל מה מספר תעודת הזהות שלי...האם אני לבד בבית?...למה לא הגעתי למרפאה?...שאלות מוזרות. אמרתי לו: דר' אל תשאל. אני חושבת שיש לי קלקול קיבה, אין לי כח לקום:...

הקהל מבטא מתח רב

מרים: "ואז הוא שוב שואל אותי אם אני לבד בבית. עניתי לו שכן. ואז הוא אמר לי: מגיע לך מזל טוב".

הקהל קולט ומריע

מרים: "אני לא קלטתי ושאלתי אותו: על מה מזל טוב? ואז הוא אומר לי שנפקדתי. צעקתי לו: אבל הרופאים אמרו שאני לא מסוגלת? ופרצתי בבכי...נסיתי להתקשר לבעלי, אבל הוא לא ענה לי. התקשרתי לחמתי ובכיתי. והיא אומרת לי: למה את בוכה? את צריכה לשמוח, יש לכם סוף סוף שמחה. למחרת הרופא אמר לי להגיע לבית החולים לבדיקות נוספות, האם הנס אכן אירע. הגענו ועד שלא ראינו באולטראסאונד את הלב פועם, לא האמנו. אשפזו אותי לעשרה ימים לבקורת. תוך כדי האשפוז הגיע פתאם רופא צעיר, הגיש לי טופס ואמר לי שגילו לי צ'יסטה המסכנת אותי ואת העובר ואני חייבת לחתום ולעבור נתוח מיד".

רחש של דאגה באולם..

מרים: "נבהלתי. התקשרתי מיד ל'שופר', ספרתי את הספור שלי ובקשתי ברכה. הרב בירך אותי ולמחרת.. הצי'סטה נעלמה. השתחררתי ובכל חדשי ההריון הייתי בקשר עם ארגון 'שופר'. אחרי שילדתי בקשתי שהרב יהיה הסנדק. הוא כיבד אותנו, נתן את השם לילד ואחרי שנתים וחצי ילדתי עוד ילד ב"ה. הוא אושפז, ישר אחרי הלידה בטפול נמרץ. שוב הרופא אמר שאין סכוי. אמרתי לו: דר', אצלי אין דבר כזה שאין סכוי. ה' עשה לי כבר הרבה מאד נסים, הוא ודאי יעשה לי עוד נס. התקשרתי לרב. אחרי שנים עשר יום השתחררנו מבית החולים כשהילד, ב"ה בריא. לא תאמינו, אבל הרופא הרים ידים למעלה ואמר שאני צודקת, אכן יש אלקים... אני מלאת תודה לבורא עולם ששלח לי את השליח הזה הרב אמנון יצחק ואז מי שאני שומעת שיש לו בעיה אני מיד שולחת אותו לארגון 'שופר' להיעזר בזכויות של הרב...לכן הבאתי איתי, גם לכאן, כמה חברות מהמושב ואני מבקשת שהרב יברך אותן".

הרב: "החברה הראשונה שלידך, אני מבין שהיא עדין לא שומרת מצות, או שאני טועה"?

החברה משיבה: "יש בי מעט מהמסורת"...

הרב: "גם את בדרך כמו שהיא היתה בפעם הראשונה שפנתה אלי. אז אמרי לי האם את מוכנה לקבל עליך צניעות, כסוי ראש, שמירת שבת וטהרת המשפחה"?

החברה: "טהרת המשפחה אני שומרת מאז הנשואין".

הרב: "אז נשארו שמירת שבת, צניעות וכסוי ראש"...

החברה: "יש קושי רק עם הכסוי ראש".

הרב בחביבות: "זה לא כבד...וזה גם בחנם הערב"...

צחוק בקהל

החברה חוככת בדעתה, חושבת ומכריזה: כי היא מסכימה. חבוק חזק של חזוק ממרים, הקהל מריע לצלילי "שיהא הכל נחת רוח אליך", המטפחת מגיעה, החברה מכסה את ראשה ומברכת שהחיינו.

הרב: "בעלך יצטרך לשמור שבת איתך ושילמד כל יום שעה תורה במשך שלשה חדשים".

האשה: "בעזרת ה' ".

הרב מבקש את שמה ושם בעלה ואמהותיהם ומברך: "תזכו לזרע חי וקיים מהרה".

הצבור שואג "אמן".

בשלב הזה מבקשת ה'חברה' להעביר את המקרופון לפנינה, חברה, או כפי שהיא מכנה אותה 'צדיקה' נוספת. הרשות נתנת ופנינה מתגלית כאשה חרדית המחזיקה ילדה קטנה על ברכיה...

הרב: "אני רואה שלך יש ילדה".

פנינה: "נכון. זה בזכות הברכה שלך, כמובן".

הרב: "היום אני אשם בכל"...

פנינה: "גם אני נפקדתי אחרי חמש שנים ויש לי ילדה נהדרת, שאתה רואה אותה כאן על ידי. עכשיו באתי שתברך אותי שוב בזרע של קיימא".

הרב: "מה בקשתי ממך אז לעשות"?

פנינה: "בערך מה שבקשת מהחברה הראשונה- לקבל שבת לפני הזמן, לכבד את השבת וללמוד הלכות לשון הרע. עכשיו אני מבקשת שוב ברכה".

הרב: "ברכה תקבלי, אבל תצטרכי גם להוסיף ולעשות"...

פנינה: "אני מוכנה".

הרב: "תלמדי חצי שעה מוסר מהספר 'שערי תשובה' של רבינו יונה, שלשה חדשים. בעלך ילמד כל יום שעתים תורה רצוף, בתענית דבור, גם בראש השנה ובמוצאי יום כפור ואז תזכו לזרע חי וכר קיימא".

הצבור ופנינה משיבים ב'אמן'.

ולאחר שהשתים התברכו חוזרת הראשונה ומבקשת גם לעצמה בבחינת המתפללת על חברתה.

הרב מברך אותה: שבזכות זה שבקשה בעד שתי חברותיה ובזכותה הן קבלו על עצמן קבלות שונות תתברך היא ב... תאומים".

התרגשות רבה.

מרים: "אמן. יש לי עוד שתי חברות, שלא יכלו להגיע ואני מבקשת גם עליהן".

הרב: "אי אפשר. אני מפחד שבסוף אצטרך לברך אותן ב... רביעיה".

צחוק בקהל.

הרב: "מאחר שהן אינן כאן ואני יכול לתת ברכה רק אם יקבלו עליהם להתחזק בדבר מה, תשאירי את זה להזדמנות אחרת. מחר אני בקרית מלאכי"...

צלם הוידאו קובי ויז'ניצר מנציח את סיפורי הנסים שסופרו בהרצאה

חלק מקהל המשתתפים בהרצאה באופקים

בשלב זה של הוכחה מוכחת כי התקרבות לבורא מבטלת גזירות, כשהרושם בקהל מהעדויות מכלי ראשון הוא עז, מבקשת גם נערה צעירה להצטרף לאלו שקבלו על עצמן וראו ישועות.

היא מספרת שסבתה לקתה בשתוק חלקי ואינה מדברת, בעקבות ארוע מוחי שני והיא, על פי דבריה, מוכנה לעשות כל מה שיושת עליה לרפואתה.

הרב: "איפה את לומדת"?

הנערה: "במוסד חרדי".

הרב: "את שומרת על צניעות"?

הנערה: "בודאי".

הרב: "אז קבלי על עצמך לשמור על צניעות לא רק בלבוש, אלא גם בהתנהגות ובעיקר שלא לדבר לשון הרע על איש ובזכות זה הסבתא שלך תזכה לישועה".

הכל עונים אמן.

המקרה האחרון לשנה זו של התהפכות גזירת הדין לרחמים הגיע למערכת 'עולם התשובה' השבוע.

אשה מעפולה התקשרה ובקשה להביא לידיעתנו את מה שאירע לה לפני...שעה, "כדי שתוכלו להביאו לידיעת הקוראים עוד לפני ראש השנה, כדי לקדש באמצעותו שם שמים ולחזק באמונתו יתברך, את כל הקוראים. זוהי אגרת ה"שנה טובה" שלי, לכל עם ישראל" – היא אמרה וניכר בדבורה כי היא נסערת.

"לפני שש שנים חזרנו, בעלי ואני, בתשובה שלמה, מהקלטות של הרב אמנון יצחק. נולדו לנו שלשה ילדים חמודים, המתחנכים ב"ה בדרך התורה ואנחנו מנהלים את חיינו על פי רצון הבורא ודבקים בתורה ובמצוות. הרב אמנון יצחק אפילו לא יודע אבל מבחינתנו הוא האבא שלנו, אבא שנתן לנו יד ופילס לנו את הדרך לאבינו שבשמים.

לפני שלשה חדשים גילו אצלי צ'יסטה גדולה, שבעה סנטימטרים, במקום מסוכן ביותר שעצם הימצאותה שם מסכנת חיים. הרופאה אמרה לי שעל פי כל הסימנים מדובר בגידול שעלול להיות סרטני ושגם אם תישלל אפשרות זו עדין אהיה 'מסוכנת' בשל מיקומו של הממצא. הדבר נפל עליו כרעם ביום בהיר ומיד פניתי ל"אבא" שלי, שהוא אפילו לא מכיר אותי. טלפנתי לארגון 'שופר' ספרתי את הספור שלי, העבירו אותי לרבנית רחל מעודד והיא לקחה את השם שלי כדי לקבל ברכה מהרב אמנון יצחק. היא חזרה אלי, קבלתי עלי קבלות שונות והרב בירך ואני נגשתי לבדיקה. התשובה מתקבלת רק אחרי שבועים, אבל אני הייתי רגועה, נפלה עלי שלוה. האמנתי שברכתו של הרב תעשה את שלה.

לפני שבוע הגיעה התשובה שקבעה כי לא מדובר בגידול ממאיר. הודיתי לבורא עולם על הטובה, אבל עדין החששות נצבו בדרכי. לא מעט חששות. הרופאה חזרה והדגישה באזני שעדין אין זה אומר שיצאתי מכלל סכנה שכן הצ'יסטה שהתגלתה אצלי גדולה מהמקום שהיא נמצאת בו מה שאומר חשש לסתימה ולקרע, שמאיימים על בריאותי. היא קבעה שאין מנוס מנתוח שאמנם עשוי להרחיק אותי מהסכנה אבל יחד עם זאת המשמעות היא שלא אוכל ללדת עוד. ברוב כאבי החלטתי לפנות פעם נוספת לארגון שופר. בשרתי את הבשורה הטובה ובקשתי שוב ברכה מהרב לרפואתי השלמה. שוב קבלתי עלי קבלות, שלא כאן המקום לפרטן והרב נתן את ברכתו לרפואה שלמה.

נגשתי לבדיקות לקראת הנתוח. עשיתי אולטראסאונד נוסף והמתנתי להודעה מהרופאה על התוצאות שיקבעו את הסכויים שאחלץ מהמצב הרפואי אליו נקלעתי, אם יתבצע בי נתוח כנדרש.

והנה – היא מספרת לנו בפאתוס – לפני שעה קבלתי טלפון מהרופאה והיא כולה מופתעת. בקושי היא הצליחה לדבר. היא בישרה לי שהאולטראסאונד הגיע אליה ומתברר כי...הצ'יסטה נעלמה לחלוטין. אין לה הסבר לממצא. היא ערכה השוואה בין האולטראסאונד הקודם לזה שנעשה לי השבוע והתברר שלא היתה כל טעות בבדיקה הראשונה ונראית בו בודאות צ'סטה בגודל ענק של 7 ס"מ במקום מסוכן ביותר ובבדיקה האחרונה לא נראה דבר. נס! נס ממש! אין צורך בנתוח. שום דבר. ברכתו של הרב התקיימה במלואה ומלבד החובות החדשים שקבלתי על עצמי באהבה, לא נותר בי, מכל הדבר הזה, שום דבר.

הדוברת שגרה אלינו את שני צלומי האולטראסאונד, כדי שנהיה בטוחים שלא הגזימה בכלום ובקשה רק דבר אחד: שנספר לקוראים את הנס שאירע לה, כדי שיתחזקו, על ידו באמונתם, לקראת ראש השנה.

מלאנו את בקשתה ולקחנו גם לעצמנו חלק בזכות של קדוש שם שמים לקראת ימי הדין.

כתיבה וחתימה טובה!

הבא ליטהר מסייעין לו

כשלוס אנג'לס, שולחת לישראל את שחקניו של יצר הרע, בתגבורת מיוחדת, דוקא בעצומם של ימי התשובה והדין כדי להסיט את לבו של עם ישראל לעסוק בהבל ולהמשיך ולשקוע בעבירות, פונה היצר הטוב אל תרגומו העברי של המקום ממנו באו - קרית מלאכי ומוכיח כי עם ישראל מטהר את לבו לקראת יום הכפורים. למלון דייויד אינטרקונטיננטל בתל אביב שבו התאכסנו אורחיו של יצר הרע בראש השנה ובשבת תשובה, הגיעו, למרות כל מאמציו, השמות הידועים והפרסום הגדול רק כמאתים יצרני קטגורים. וכתשובת המשקל נדחסו למעלה מאלף איש לאולם בקרית מלאכי שבו נערכה הרצאתו של הרב אמנון יצחק והם יצרו סנגורים. המלאכים של קרית מלאכי הכריעו את מלאכי החבלה של לוס אנג'לס...

הרב אמנון יצחק: "יש אנשים שמרגישים שהם נמצאים מאד למטה. קשה להם להאמין שהם יכולים לעלות מהמקום שהם נמצאים ושיסלחו להם. כמו אותו יהודי שאמר לי פעם שהוא אמנם חזר בתשובה שלמה אבל...הוא אינו מאמין שיקבל גן עדן. שאלתי אותו למה אינו מאמין והוא ענה לי שהוא יודע מה עשה בחיים שלו ולא שייך לסלוח לו על מה שעשה... שאלתי אותו למה הוא חזר בתשובה אם אינו מאמין? והוא ענה לי שהוא לא חזר בשביל לקבל שכר. הוא חזר כדי לעשות נחת רוח לקב"ה אחרי כל מה שהכעיס אותו כל ימיו. אמרתי לו שזו התשובה המעולה ביותר. אם אדם נפל הוא חייב לדעת שתמיד יש לו אפשרות לחזור בתשובה. מיכה הנביא אומר: "...כי נפלתי קמתי" ואם "אשב בחושך" ה' הוא ה"אור לי". חכמים אומרים שאם אדם אינו נופל נפילה ממש, קשה לו לקום. דוקא מתוך הנפילה אדם מתאושש וקם. גם האור, ניכר יותר דוקא כאשר נמצאים בחושך. הדברים נאמרו לגבי הישיבה בחושך של היצר הרע. הנפילה והדרדור שהאדם מתרחק מבוראו הם שמביאים אותו לראות באור האמת. מתוך החושך שהוא נמצא בו הוא מבחין טוב יותר באור. אסור להתיאש. מתוך החושך האור המתגלה הוא עצום יותר. לכן גם מי ש'בא ליטמא פותחין לו' ומי ש'בא ליטהר מסייעין לו'. למה מי שבא ליטהר רק מסייעין לו ולא יותר מזה? - כי הוא צריך לעשות את העבודה בעצמו. אבל מי שבא ליטמא פותחין לו. ולמה לא מקשין עליו? כי אם יקשו עליו הירידה תקח אצלו הרבה זמן והוא לא יתעורר. אבל אם פותחין לו הוא יגלוש מהר מאד, יסתבך ואז ימצא עצמו בשאול תחתית ויחשוב איפה נפלתי?...

בגמרא מסופר שבשעה שבקשו שונאים להכנס לבית המקדש, הם פחדו ואמרו לישראל להכנס תחילה. אמרו ליוסף משיתה להכנס וכדי לפתות אותו הבטיחו לו שמה שיצליח להוציא מכלי המקדש יהיה שלו. הוא נכנס והוציא את המנורה. אמרו לו הגוים שאין זה דרכו של סתם אדם להשתמש במנורה שכזו ושדלו אותו להכנס פעם שניה ומה שיוציא יהיה שלו. הפעם לא הסכים. אמר: "לא דיי שהכעסתי את הבורא פעם אחת אכעיס אותו פעם נוספת"? הכניסו אותו ב'חמור של חרשים' והתחילו לנסר אותו אבר אחר אבר כדי שיסכים. אבל הוא עמד בסרובו וצעק: "אוי לי שהכעסתי את בוראי".

הנפילה שלו היתה מהירה כל כך שרק דרכה הוא תפס מה שלא תפס קודם שהוא העז להמרות את פי ה', לעשות את מה שהגוים פחדו לעשות ולהוציא דבר קדוש שכזה כמו המנורה. ברגע קטן הוא עלה מתהום תחתיות עד הדרגה העליונה של מסירות נפש כר' עקיבא וחבריו. מחושך גדול לאור גדול. אילולא נפל לא היה חוזר בתשובה. היום כשבן אדם נכנס לבית כנסת וגונב ספר תורה אנחנו מסתכלים עליו כשפל שאין דוגמתו. יוסף משיתה נכנס לקדש הקדשים וגנב, עבור הגוים, את המנורה ומתוך השפל הזה ה' העיר לו.

עוד מקרה מסופר בגמרא ביקום איש צרורות. הוא התפקר והיה למחלל שבת בפרהסיה. דודו היה רבי יוסי בן יועזר איש צרדה שהגוים תפסו אותו והוליכוהו להתלות בככר העיר. כשיקום רואה את דודו מובל למיתה, הוא רכוב על סוסו בשבת והוא **אומר לדודו:** "תראה על איזה סוס הרכיב אותי הרומאי ותראה על איזה סוס הוביל אותך בורא העולם שלך... אתה הולך להתלות ואני נהנה לי וזוכה לכבוד". **אמר לו ר' יוסי:** "אני הכעסתי את הבורא לכן אני מקבל עונש, אבל אלה שעושים רצונו יקבלו שכר גדול". **אמר לו יקום:** "וכי יש מי שעשה רצונו יותר ממך"? **אמר לו רבי יוסי:** "אם אתה מבין שאני עשיתי רצונו ובכל זאת כך הוא עושה לי, על אחת כמה וכמה שיעניש את מכעיסיו. אם אותי לוקחים להתלות מה מחכה לך"...

הדברים הכישו את יקום כמו ארס של נחש, הוא תפס פתאם כמה הוא שפל, הוא תפס פתאם איפה הוא מונח באמת ומתוך תשובה הלך וקיים בעצמו ארבע מיתות בית דין. נתנמנם רבי יוסי בן יועזר וראה את מטתו של יקום פורחת באויר ואמר: הקדימני בשעה קלה לגן עדן. התשובה של יקום היתה בהכרה אמיתית ברורה והיא הכניסה אותו לגן עדן. באיזה שפל היה יקום שראה שלוקחים את דוד שלו הצדיק לתליה ועוד לגלג עליו ואמר לו מה שוה התורה שלמדת. אבל דוקא מתוך ירידה תהומית כזו אפשר לזכות לאור גדול - ומיד.

אדם יכול לשוב בתשובה שתגיע עד כסא הכבוד ממש.

אבל מהו המפריע הכי גדול לאדם להתעלות? למה לא כולם חוזרים בתשובה? למה הם לא מתעוררים? המפריע העיקרי הוא ההרגל. אדם אומר לחברו: "אני אגיד לך דוגרי - כך אני רגיל לחיות. אני לא יכול אחרת. לא יכול להשתנות". הכל אצלו לאט לאט. הוא כבר בן שבעים אבל יש לו את כל הזמן שבעולם... הוא גם לא מרגיש הכרח לצאת מהביצה שהוא חי בה. אין לו גם רגושים. אבל זה מה שאומר הנביא שבפה ובשפתים מכבדים את ה' אבל בלב שוכחים אותו. אומרים 'ברוך ה', 'ישתבח הבורא'. שואלים אותו, איפה יהיה בשבת? והוא עונה "...בעזרת ה' אנחנו נוסעים לכנרת"... הוא לא סומך על המרצדס אלא על ה' שיביא אותו בשלום תוך כדי חלול השבת שלו"...

גיחוך בקהל

הרב: "האנשים האלה בעסקים לא יגידו שהם התרגלו למשכורת מינימום וגם יש להם ארנק קטן והם אינם יכולים לקבל תוספת. גם בהחלפת המכונית לא תשמע אותם אומרים שהם רגילים למודל 82 ורכב חדיש יותר הוא כבד עליהם... אבל בעניני מצוות - "לא צריך להגזים". אסור לאבד את הראש...

כיון שכך - רק מכה קשה פועלת עליהם. האנשים האלה מזמינים בעיות. הם לא רוצים לצאת מהשגרה. אבל הקב"ה אוהב אותם והוא לא רוצה שבגלל ה'שגרה' הם יקבלו גיהנם ואז הוא מכה בו שיבין ש"לא לעולם חוסן". הקב"ה עושה לו את ה'חסד' הזה, שיגלה את האור מתוך החושך, שהרי מי ש'בא ליטמא פותחין לו'. הוא נותן לו קפיץ שירד למטה ואחר כך יקפוץ "עד ה' אלקיך". כשהוא רואה שמלאכי חבלה רודפים אחריו הוא כבר בלחץ. למה צריך לחכות עד שיעוררו אותך? תתעורר לבד! למה למות מתוך תשובה, כשאפשר לחיות חיים מהנים מתוך תשובה?

מי שלא עושה פעילות עם השרירים, הם נעשים מדולדלים... אין מצב שאתה לא עושה כלום ונשאר אותו דבר. כך גם בחיים הרוחניים - מצב קבוע זו ירידה. העמל בתורה ובקיום המצוות הוא כמו התעמלות".

הקהל מביע התפעלות מהדימויים.

הרב: "לאחד היתה תרנגולת לבנה, ששמר אותה לכפרות, אבל היא התלכלכה. הוא הכניס אותה הביתה ורצה לנקות אותה. לקח מקל, שם אותה על השלחן והחל להכות בה. אבל היא צעקה "קוקוריקו, קוקוריקו". כאב לה. אז הוא חשב מה לעשות והחליט שלא לענות אותה עוד במכות, אלא הכניס את האצבעות בין הנוצות וצבט אותה כדי להוציא את האבק. ושוב היא צווחה. כאב לה".

הצבור צוחק.

הרב: "בסוף היא אמרה לו שיעזוב אותה והתנערה לבד. פ-ר-ר-ר והורידה את כל הלכלוך מעליה. כך אומר לנו הקב"ה לקראת יום הכפורים: תתנערו לבד. תזרקו את העבירות. למה שאני אתן מלקות וצביטות? זו הזדמנות אחרונה לחזור אל הבורא בלהט של קדש ולא להשאר דורכים במקום. לצאת מהשגרה. זו ההזדמנות לתקן את כל השנה, את כל השנים ואפילו את הגלגולים. על המקום אפשר לצאת זכאי. לא צריך ועדות קבלה. כלום. רק להתחרט, לקבל על עצמך לעתיד - ולומר וידוי".

כאן מפתיע הרב את הקהל הגדול כששואל ישירות: "מי מוכן לקבל עליו תשובה"?

אדם לבוש בחולצה אדומה קם מתוך הקהל, אבל הרב אינו פונה אליו וממשיך להאיץ באחרים: "מי שלא מרים את ידו אין טעם שילך סתם לבית כנסת ויגיד חטאתי פשעתי"...

מאות קמו על רגליהם. ההתרגשות הרקיעה לשיאים כמו היתה בראש אותו קפיץ שמשאול תחתית הגיע עד לכסא הכבוד. מעמד שכזה לא זכור מזה זמן רב בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק. מאות נעטפו בציצית. התנפלו לזכות בהם כדי לבטא את רצונם לשוב אל הבורא. מאות כיפות. עשרות כסויי ראש לנשים.

הרב: "אשריכם ישראל, אשריכם ישראל. להגיע ככה ליום הכפורים, זה דבר עצום".

אמא הרואה את המחזה, מבקשת בכל זאת לפנות אל **הרב:** "יש לי שלשה ילדים, האחד בן 16 וחצי, חזר בתשובה לפני שנתים והוא בישיבה".

הקהל מוחה כף

האמא: "השני בן 13 וחצי, עם החולצה הצהובה יושב בשורה הראשונה,עושה לי 'בלגן' ורוצה גם כן ללכת לישיבה"...

הרב: "זה בלגן"?

הקהל צוחק

האמא: "כן, קשה לי לשלוח אותו"...

הרב: "מה זאת אומרת 'לשלוח'? הוא הולך לבד"!

שוב צחוק באולם

האמא מנסה להסביר עצמה: "הוא לומד בתיכון 'עמל' ורוצה להחליף לישיבה, אבל לא מקבלים אותו כי הוא קטן"...

הרב פונה לילד: "בן כמה אתה, 13 וחצי? אני מוכן לעזור שיקבלו אותו לישיבה קטנה"...

מחיאות כפים סוערות.

האמא: "רגע, רגע, עכשיו השאלה שלי; אני מאד רוצה לעזור להם, להיות כמוהם אבל...מאד קשה לי. אני שומרת שבת, הולכת לבית כנסת, לובשת חצאית בשבת. אבל זה לא זורם אצלי בדם כמו אצלם. אין לי את החשק"...

הרב: "זה בגלל שלא למדת מספיק את הנושא. אם תלמדי את הנושא בודאי שיהיה לך חשק. אני מציע לך ללכת לסמינר, שם תרכשי את הידיעות, תשאלי את השאלות ותחוי חויות. כך תגיעי לטעם ולערך מה ניתן להשיג בדרך הזו".

האמא: "אז תברך אותי שאני אזכה להבין".

הרב: "תזכי לשוב בתשובה עם כל בני המשפחה ולהיות דוגמא לאחרים".

אמן רבתי.

השואל הבא מבקש לדעת איך ניתן לקיים מצוות בעולם של היום שדברים רבים בו מתנגשים עם האמונה?

הרב: "שוב דבר לא מתנגש. קשה לברך? קשה לשמור שבת? קשה להתפלל שלש פעמים ביום? מה הבעיה"?

השואל: "אני מנסה ולא מצליח. הלכתי לבית כנסת"...

הרב: "נו וגרשו אותך"?

הקהל צוחק.

הרב: "גם לך אין חשק, אבל למה שיהיה אם אתה בכלל לא מכיר את ערך הדברים. אתה יודע מה צריך לעשות אבל לא מכיר את הערך. אני אתן לך משל -יש אחד שסוחב אבנים ויש אחד שסוחב יהלומים. המשקל הוא אותו המשקל, אבל זה שסוחב אבנים מקטר כל הזמן וזה שסוחב יהלומים שמח כל הדרך. אחד סוחב רק משקל והשני יודע מה הוא סוחב. אם שמים עליך משקל של מצוות רק כדי לסחוב, קשה לך, אבל אחרי שתלמד ותבין שהערך הוא גדול מאד ומדובר ביהלומים לא יהיה לך קשה...אם תדע שהמצוות שאתה עושה זה חבילות חבילות של שכר ודאי שתעשה. אם היית יודע שבכל תפילה את מקבל אלף דולר, לא היית רץ לבית כנסת? לא היית מפספס תפילה"!

השואל: "יש עוד דבר שאני מתקשה להבין. אמרת שהקב"ה נותן לנו מכות כדי שנתעורר. אני מכיר כמה אנשים שחזרו בתשובה וגם קבלו מכות. איך זה"?

הרב: "לפעמים גם הם ישנים. אם אתה ישן חזק וקוראים לך ואתה לא קם, מתחילים לנער אותך עם היד ולקרוא לך. אם אתה לא קם מכים יותר חזק"...

השואל: "אבל הם כבר ערים"?

הרב: "יש כאלה שממשיכים לישון בהליכה...אתה לא מכיר את אלה ששקועים במחשבות ובהרגלים ונתקלים, בלי כונה, בעמוד"? אתה חושב שכל מי שמסתכל בסדור מתעמק במלים? יש כאלה שחושבים כמה הוא חייב לבנק"...

השואל: "ורבנים גדולים שקבלו מכות"?

הרב: "כל מי שקבל מה' יודע למה קבל. לאף אחד לא צריך לצעוק, אם הוא היה שומע בשקט...

עתה מגיע תורו של הצעיר באדום שקם ראשון כשהרב שאל מי רוצה לחזור בתשובה. הוא מצהיר כי אינו רגיל להתרגש, אבל הפעם הוא מתרגש מאד: "אני חי בחברה שנחשבת... יש לי תואר שני, אני עובד בתפקיד בטחוני טוב שהרבה מיחלים לו. אבל כל בקר אני קם עם ריקנות. כשעשיתי תואר ראשון היה לי ריגוש חדש חדשים. כשחזרה הריקנות החלטתי לעשות תואר שני והייתי בעננים חדש חדשים שלש. ושוב באה הריקנות. ויש גם את העבודה שנחשבת, שהססתי הרבה לפני שאמרתי עליה את מה שאמרתי, היא ממש טובה, אבל הריקנות נשארת. אני שואל את עצמי: מה הצעד הבא? אני אלמד תואר שלישי? ומה הלאה? כבוד הרב, אני מתרגש, אבל במעמד זה אני מקבל על עצמי לעשות יותר, לנסות להתקרב לבוראי, אבל יש לי, לא תנאי, אלא בקשה: שגם אחרי זה אני אמשיך להיות בריא"...

הרב: "אתה בריא, לא"?

השואל: "ב"ה".

הרב: "אתה תמשיך להיות בריא לא רק בגופך אלא גם בנפשך, כי אם אתה מצליח לזהות את הריקנות שבך ומבקש מילוי לא מתואר ולא מאוכל, או בילוי, זה הוא הבריא בנפשו. זה כמו מי שיודע שאם שותים מים מלוחים זה מרוה את הצמאון לרגע, אבל יוצר צמא גדול יותר . אשריך. תצליח בתשובה מתוך בריאות שלמה ותהיה מורה לרבים".

תשואות סוערות.

בין רודוס לנינוה

שיחת היום הראשונה המעוררת ענין במוצאי יום הכפורים היא המחיר ששולם עבור 'מפטיר יונה' בחצר ויז'ניץ, בעלז, או בבית הכנסת של הגר"ע יוסף, או אצל אחד מגדולי התורה האחרים. ההתענינות נמשכת, בדרך כלל, עד שמחירו של האתרוג המהודר ביותר שנרכש לאחד מחכמי הספרדים, או על ידי חסיד לאחד מאדמ"ורי סאטמר, או לראש ישיבה, זה או אחר, דוחק אותה. אבל השבוע, מושכת תשומת לב גדולה יותר מחיר השיא החריג ומרקיע שערים ששולם ע"י חברת 'כספי ספנות' לא בעד קריאה בספר יונה, אלא עבור נסיון אמיתי של בריחה מעונשו של הקב"ה שהתרחש גם הוא בלב ים, ממש כמו בספור יונה בן אמיתי רק שמוסר ההשכל שלו והחזרה בתשובה בעקבותיו, לא התרחש בנינוה, אלא...בבת ים.

לפני שבועים חשף העתון 'ארבע כנפות' כי חברת 'כספי ספנות' שספינת המשא 'שלי' שבבעלותה נבקעה וטבעה בחיפה, הציעה בבקר הטביעה במודעה שפרסמה לצבור..."שיט תענוגות" שיתקיים **ביום כפור עם... אוכל כשר**.

כזכור אירעה מול חופי חיפה אחת הדרמות הקשות שידעה ישראל, בלב ים, כשבמרחק 4 ק"מ מהחוף פגעה אנית נוסעים קפריסאית בספינת משא ישראלית שנבקעה וטבעה מיד. 11 אנשי צוות נמשו מהים ושתי גופות אותרו למחרת. מאנית המשא 'שלי' נותרו רק תורן החרטום ותורן הירכתים. האניה כולה שקעה במצולות, כמו זו שקראנו עליה במנחה של יום הכפורים. הספינה הזו היתה בבעלות 'כספי ספנות'. באותו יום ממש פרסמה אותה חברה מודעה בעמודו האחרון של העתון שמכנה עצמו 'העתון של המדינה', (מדינת היהודים כמובן) הקוראת לצבור **להצטרף לשיט חופים מיוחד ב..יום כפור**.

עד עתה לא העזו חברות הספנות הישראליות ש"גילו" לאחרונה את ענף התירות הימי, להציע לקהל הרחב, אלא רק שיט בשבתות ובחגים. חברת 'כספי ספנות' היתה הראשונה שפרסמה את השיט ביום הכפורים ועם ה"גימיק" של 'אוכל כשר' וכבר באותו יום **קבלה את עונשה בצורת טביעת הספינה שבבעלותה**.

אבל כמו במקרה של חברת 'שטראוס עלית' ('שטראוס מאוס') שלמרות שהיא מקבלת מכה אחרי מכה; ירידה במכירות בצבור החרדי, קאסמים שפוגעים במפעל שלה בדרום וטילים של החיזבאלה בצפון, עדין היא ממשיכה להקשות עורף ומסרבת לחזור בה ממעשי הפגיעה באושיות היהדות, גם חברת 'כספי' התעלמה מהאתותים המאד ברורים והיא המשיכה לפרסם את ההפלגה ביום כפור עם אוכל כשר ולרשום נוסעים, עד ליום רביעי שלפני יום הכפורים.

ומה קרה אז? שוב סיפקו לנו הוכחה במוחש משמים; שרבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום...

ביום שלישי האחרון, לפנות ערב, התקבלו קריאות מנוסעי ספינה ישראלית שעגנה לכמה שעות באי רודוס. הנוסעים, שיצרו קשר עם הארץ תיארו תאור מפחיד של ספינה הנוטה על צדה כשהם מוחזקים בה כ..בני ערובה. הם ספרו שלא רק שמכריחים אותם לחזור בספינה הזו לארץ למרות החשש מטביעה, אלא שצוות האניה מסרב להחזיר להם את הדרכונים שרק עמם יוכלו לנסות ולחזור לארץ בדרך אחרת ולהגיע עוד לפני יום הכפורים.

אחד מהנוסעים סיפר שכבר כשחזרו מטיול היבשה הראשון בטורקיה לספינה, הבחינו בנטיה בזוית שלה, אבל אנשי הצוות הרגיעו אותם וטענו שהנטיה אינה משמעותית. מטורקיה המשיכה הספינה על נוסעיה לשוט במה שנקרא "שיט תענוגות" לכיוון רודוס וביום שלישי בבקר ירדו הנוסעים לסיור באי. כששבו אחר הצהרים לספינה גילו כי היא נוטה על צדה הפעם כבר בזוית של לא פחות מ... 30 מעלות. עשרות תאים בספינה הוצפו בשל כך במי ביוב שעלו מהשרותים ואפילו מי הבריכה שעל הספון נשפכו, בשל הנטיה, ללב ים.

אבל אנשי הצוות המשיכו להתעקש שלא להחזיר את מאות הנוסעים בדרך אחרת לישראל ודרשו מהם לעלות על הספינה העומדת לטבוע ולעשות בה את דרכה לישראל. הנוסעים עצמם לא ידעו למה ההתעקשות להכניסם אל הסכנה, אבל סרבו בתוקף להיענות לתביעת הצוות שעלולה היתה להסתיים בטביעת הנוסעים והצוות.

רק בהתערבות התקשורת בישראל הסכימה, בסופו של דבר, החברה שהפעילה את ההפלגה להחזיר את מאות הנוסעים לישראל בדרך האויר ולהחזירם מרודוס ולאחר יום של סיוטים ולילה ארוך של המתנה למטוסים הוטסו הנוסעים המסויטים לחוף מבטחים בישראל. והספינה נותרה נטויה על צדה ברודוס לבדה.

ובאיזו ספינה מדובר? לא תאמינו...

הספינה היא של אותה חברה 'כספי ספנות', ספינה שנקראת בשמה המסחרי וה"מוכר" - 'הנסיכה מהקריביים'. היא יצאה ביום ראשון בהפלגה מאשדוד סביב חופי הים התיכון והיתה אמורה לחזור ביום רביעי. ולמה התעקשו אנשי הצוות להחזיר אותה עם כל מאות הנוסעים למרות הסכנה, שמא תטבע בדרך? משום שלמחרת אמורה היתה אותה ספינה להפליג שוב מאשדוד לאותה הפלגה המדוברת של **יום הכפורים... עם האוכל הכשר, 'כמובן'**.

בסופו של דבר ההפלגה ביום הכפורים לא התקיימה. הספינה ננטשה נוטה על צדה ברודוס ובבקרו של יום רביעי האחרון כבר נעלמה המודעה מהעתון ולא פורסמה עוד. מחברת 'כספי ספנות' הודיעו ל'ארבע כנפות' כי כל הנרשמים קבלו הודעה על בטול ההפלגה ביום הכפורים.

לאנשי חברת 'כספי ספנות' שספגו נזק כספי ותדמיתי עצום עד שנאלצו לבטל את ההפלגה ביום הכפורים בנגוד לרצונם לא היה ודאי **תאבון לאכול ביום כפור אפילו לא את ה'אוכל הכשר' שהכינו** לקראת ההפלגה. ואלה שנענו למודעות ונרשמו להפליג בה ובסופו של דבר נאלצו להישאר בבית, פקדו בודאי, את בתי הכנסת כדי **להתפלל שהחברה תוכל להחזיר להם את הכסף...**

בהרצאה הגדולה שנערכה השבוע בבת ים נדרש הרב אמנון יצחק למעשה שאין חזק ממנו להעמיק את האמונה כי נפלאות דרכי ה' " "אנשים חושבים שרק מי שמגיע לבית חולים 'אברבנאל' הוא חולה נפש...אבל הרמב"ם אומר שרוב האנשים שמסתובבים ברחוב הם חולי נפש. חולי נפש זה לא שהבן אדם מדבר שטויות. הוא יכול להיות אינטלגנט, אבל עושה דברים לא הגיוניים הפוכים ממה שהתורה מצוה והסברה מחייבת; מי שמתאוה לדברים אסורים ואינו יכול להשתלט על יצרו הוא חולה בנפשו. יש למחלה הזו רק תרופה אחת והיא 'התשובה'. כל הבעיה של האדם היא שהוא קופץ מעבירה למצוה בלי תשובה. הוא נעשה מורגל ולא מרגיש שעבירה ומצוה הם שני דברים הפוכים ומנוגדים זה לזה. אם היה האדם מתחרט, אז היה זך ונקי. איך יכול

'הנסיכה מהקריביים' נטויה על צדה

להיות שאדם יעשה
עבירה ומצוה שהם הפכים? איך
יכול אדם לשמור חוק ולעבור על החוק בעת ובעונה
אחת? הדוגמא הממחישה ביותר היא של חברת 'כספי ספנות'
שתכננה לערוך את ההפלגה ליהודים בעצומו של יום הכפורים
אבל...עם אוכל כשר.

הכל בתכנון היה עקום, אז הקב"ה עשה שבסוף הספינה
התעקמה בים בנמל רודוס. ה'נסיכה מהקריביים' נוטה לפתע על
צדה. לא יאומן כי יסופר. גם אנחנו כמו אותה ספינה מתנדנדים
בין מצוות ועבירות, פעם מצוה ופעם עבירה, בלי תשובה. זה
הכל בגלל שאנחנו מחברים בדעתנו את הפשרות. האדם מתפשר
ולכן הוא חושב שלא צריך תשובה. למה צריך חלק, גם כשר, טוב
- הוא חושב לעצמו. בהתפשרות, אי אפשר להגיע לתשובה. הבן
אדם מחליט על דרך בינים, נינוחות, לא להיות קיצוני. והפשרה
היא ההיפך מהתשובה.

מה שהתשובה עוקרת - הפשרה מחברת.

התשובה עוקרת את העבירות והפשרה מחברת אותם למצוות.
ולמה אנחנו נוטים, בדרך כלל, לפשרה ולא לתשובה? - כי
בתשובה יש שני ענינים; **יש את דין התשובה - ויש את מציאות
התשובה**.

דין התשובה - הוא בהרהור בלבד, כמו אם אמר אדם לאשה
הרי את מקודשת לי על מנת שאני צדיק גמור, אפילו שהוא רשע
גמור חוששים לקדושין **שמא** הרהר תשובה בדעתו, אך אם **ודאי**
הרהר בדעתו, הרי הקדושין ודאי.

הוא הדין, אדם שהרהר בתשובה, מצד **דין התשובה** הוא
עשה תשובה. אבל, בענין **מציאות התשובה** אומר הרמב"ם
שהאדם צריך לשוב בתשובה בכל לבו, 'עד שיעיד עליו יודע
תעלומות שהוא לא ישוב לחטא הזה לעולם'. אם אדם מקיים
את **דין התשובה ומציאות התשובה**, אזי הזדונות שלו נהפכים
לזכויות!.

תארו לכם את יונה מ'חפציבה' שיש לו חובות במליונים, יבוא
שופט ויגיד לו אם תהרהר כמתחייב ב'**דין התשובה**' ותתחייב
שלעולם לא תעשה זאת שוב ותקיים הבטחתך כב'**מציאות
התשובה**', כל החובות שלך יהפכו לזכויות ושוב יש לך מאות
מליונים בבנק... היתכן, הרי זה לא נתפס!. **אבל זהו כחה של
התשובה**.

אם ב'כספי ספנות' היו עושים כזו תשובה על חלול יום כפור
עם אוכל
כשר, זה היה הופך
לזכויות כאילו הם צמו כדת וכדין. לא רק היו מוחלים
אלא הופכים זדונות לזכויות. אבל ב'כספי ספנות' התעלמו
מהאיתותים, לא מאמינים שם ב'**דין - ובמציאות התשובה**', כמו
שבני אדם לא רוצים להאמין שבהרהור אחד נמחקים כל החטאים
שעשו כל ימיהם. ולעמוד במציאות התשובה, כך שיוכלו להעיד
עליהם שלא יחזרו לחטא הזה לעולם בודאי שקשה להם, כי
העבירות כבר נעשו זולות וקלות בעיניהם וההרגלים כבר
שולטים עליהם. לכן, במקרה שכזה, לקב"ה דרכים משלו לעצור
את החוטא כדי שלפחות לא יצא נשכר ומפסידו היפך ממחשבתו
כדי לעוררו להתבונן במעשיו וזה מה שעשה ה' לספינות של
חברת 'כספי ספנות', שהאחת טבעה והשניה בדרך מפתיעה,
אך לא בלתי צפויה למאמינים בתורה, נטתה על צדה ברודוס
וההפלגה ביום כפור בעל כרחם לא התקיימה".

ההרצאה במלואה והדרך לשוב בתשובה בתנאיה; **דין
התשובה ומציאות התשובה** ניתן להשיג בארגון 'שופר'
ואו באתר, ב'שדור חוזר' של ההרצאה בבת ים.

'ארבע כנפות' גליון מס' 170

יש קונה עולמו בדף אחד

גלגולי נשמות הם נושא העולה תדיר בהרצאות של הרב אמנון יצחק, אבל כיצד מתגלגלים ספורים על נשמות גבוהות של גדולי ישראל אל לבותיהם של עמך ישראל ומעוררים אותם לאמונה ולמעשים ניתנה הזדמנות מיוחדת למשתתפי ההרצאה שהתקיימה השבוע ביהוד להתרשם.

ראשון השואלים הציג לרב שאלה שגם היא עולה תדיר במפגשים מהסוג הזה: "שמעתי אותך אומר פעם שמי שעובד כל היום אבל בערב לומד תורה גם הוא נקרא בן תורה. האם אפשר להסתפק בזה או שצריך להקדיש את כל העתים לתורה"?

הרב: "זה נכון שאמרתי שמי שעובד, משום שאין לו מספיק בטחון בבורא עולם שיזון אותו, אם הוא חושב כל זמן העבודה על השעור ומתי יגיע אליו הוא נקרא בן תורה אפילו אם הוא לומד זמן קצר בלבד".

השואל: "זאת אומרת שהעיקר שאני אחשוב כל הזמן על השעור בערב"?

הרב: "כן וגם תשאף להמעיט מהעבודה לטובת למוד תורה. הכל תלוי אם יש לך בטחון בה' או אין לך"...

השואל: "אבל זה קשה".

הרב: "הקדוש ברוך הוא מצוה אותנו להגות בתורה יומם ולילה. לעבוד זה לא ברכה, זו קללה. לפעמים יש אילוצים. אבל בן אדם יכול ללמוד תורה ואפילו להתפרנס מזה. יש משרות תורניות ואם אתה עדין לא יכול למלא אותם, אחרי שתמלא כרסך בתורה תוכל. אבל גם אם לא, אתה חייב לדעת שהמזונות קצובים לו לאדם. אם הקב"ה זן את כל בעלי החיים בעולם הוא גם יכול לזון אותך. אתה יותר חשוב לקב"ה מהחיות והוא ידאג לך לפחות כפי שהוא דואג להן ובפרט אם אתה רוצה לעשות את רצונו. אם תמלא לבך בבטחון בה' ואם תלמד את 'שער הבטחון' של רבנו בחיי ויש לי קלטות של שעורים כאלה, תלמד יותר תורה ותהיה עסוק פחות בעבודה. הנה, אני קם בשלש וחצי בלילה, בארבע באים אלי כמה אנשים ללמוד, בחמש אנחנו מתפללים, אחרי זה יש לנו שעור בדף היומי ובשבע, כשאנשים עוד משפשפים את העינים אנחנו כבר גמרנו יום של למודים ומתחילים יום של עבודה רוחנית. אם רוצים אפשר להספיק. מי אמר שצריך לישון כל כל הרבה. תסתדר עם 'שר השינה' ותקום. מי שישן אינו חי – הוא מת. מי שישן 8 שעות ביום, מתוך 72 שנות חיים, הוא מת 24 שנים מתוך בחירה, מתוך רצון. מת!. יש אמנם אילוץ, הגוף מחייב אותנו, אנחנו לא יכולים להישאר כל הזמן ערים, אבל אפשר להמעיט. ואם לא מתחילים להמעיט מהשינה ממעיטים מהעבודה. כשהקב"ה רואה את ההשתדלות הזו להרויח כל רגע בחיים אין שעור למה שאתה תקבל. ועוד רעיון לנצל את הזמן – היום ניתן להשיג כמעט כל ספר בפורמט כיס. נוסעים באוטובוס – מוציאים מהכיס ולומדים. כך גם בהליכה, כל הזמן. היה אב בית דין ידוע בירושלים, הרב בענגיס, שהיה צדיק גדול מאד שסיים את הש"ס 101 פעם. כשעשה סיום הש"ס הזמין מעט אנשים. מנין מצומצם. אבל פעם אחת חרג ממנהגו והזמין הרבה מאד אנשים, את כל מי שהכיר. **שאלו אותו:** "מה קרה הפעם שכבודו מצא לנכון להזמין כל כך הרבה אנשים"? **והשיב:** "זה ש"ס שסיימתי בחמש דקות"... **תמהו כולם:** "וכי אפשר לסיים את הש"ס בחמש דקות"? **אמר להם:** "בחמש הדקות שבין לבין סיימתי ש"ס". אתה ממתין לאוטובוס, חמש דקות? – לומד. ברמזור – לומד. כל פעם חמש דקות, שהצטרפו לסיום ש"ס... אם אדם מייקר את הזמן הוא יכול להגיע רחוק.

היה בארה"ב מתאגרף יהודי שהילד שלו הגיע לגיל בית ספר והוא לא רצה שילמד עם הגוים. למרות שהוא עצמו היה עם הארץ מדאורייתא ומדרבנן שלא ידע כלום, הבין שהילד שלו צריך ללמוד בבית ספר יהודי. במקום שהוא גר בו, לא היה בית ספר 'פתוח' שכזה ובלית ברירה, למרות שהיה חילוני וכופר לגמרי, החליט לשלוח אותו לתלמוד תורה של חרדים. אחרי מספר ימים

השואל: ללמוד? או לעבוד?

חזר הילד הביתה עם ציצית. האבא רואה דבר כזה, עלו לו ה'פיוזים' והכה את הילד. למחרת סיפר הילד למלמד שלו בבכי נורא את מה שאירע **ושאל אותו:** "מה לעשות"? **אמר לו ה'מלמד':** "גם היום תלבש ציצית אבל...כשאתה מגיע הביתה תעמוד שני מטר מהדלת. אם תראה שאבא עצבני תוריד את הציצית, אבל אם הוא יהיה רגוע תכנס". כך היה. הילד הגיע הביתה נעמד מרחוק, האבא ראה אותו והתרצה.

אחרי התלמוד תורה הלך הבן הזה לישיבה קטנה, אחר כך ישיבה גדולה, התחתן, עלה לארץ ישראל ונהיה אברך בכולל. הוא לא שכח את האבא שלו ושלח לו, בכל שבוע, עלונים של פרשת השבוע, כמו 'גנזי המלך'. פעם פתח האבא את אחד העלונים האלה ונתקל **באמרה של ה'חפץ חיים' שאמר:** "שהוא אינו מאמין שיהודי יכול לצאת מהעולם הזה בלי ללמוד לפחות דף אחד של גמרא"!.

המשפט הזה תפס אותו, אבל הוא לא הבין מה זה דף אחד גמרא... בירר מה זה גמרא, ראה שמדובר בארמית, בלמוד מעמיק והוא החליט שהוא הולך על זה. היות ולא היה מי שילמד אותו, במקום שהוא גר, החליט ללכת לתלמוד תורה שאליו שלח את הבן שלו כשהיה קטן ובקש שילמדו אותו דף גמרא. **אמרו לו:** "כאן לא מלמדים דף גמרא". **אבל הוא התעקש:** "ה'חפץ חיי'ם כתב!. עד שעלה אצל אותו 'מלמד' רעיון והציע לו לבוא לכתות הקטנות שבהם מתחילים ללמוד גמרא ולהצטרף לשעור.

"אם ישאלו מי אתה, נאמר שאתה מהפקוח של משרד החנוך". המתאגרף הסכים מיד. כך הוא התמיד ולמד עד שאחרי שלש שנים סיים...דף אחד!!. כשגמר, שמח **שהוא יעמוד במינימום** שה'חפץ חיים' אמר שלא יתכן שיהיה יהודי שלא יסיים, לפחות, דף אחד של גמרא. הוא בקש לשמוח על שהשיג את שרצה והתענין מה עושים כשמסיימים? **אמרו לו:** "כשמסיימים דף לא עושים כלום, אבל כשמסיימים מסכת, או את הש"ס כולו עושים סעודת הודיה גדולה". כששמע התעקש לעשות סיום הדף, כדוגמת סיום מסכת שעושים האחרים. **ניסו להניא אותו ואמרו לו:** "מי יבוא"? **אמר להם:** "אני אזמין ונראה". התחיל להזמין אנשים וצחקו עליו. לאחר ברורים הגיע לטלפון של הגר"מ פיינשטיין זצ"ל. **אמר לו:** "שלום כבוד הרב, מדבר המתאגרף הידוע ואני רוצה להזמין אותך ל...סיום הדף". רגע של שקט השתרר עד שהגר"מ פיינשטיין בקש ממנו שיסביר עצמו. הוא סיפר לו את ספור הבן, את ההתפעלות מאמרת ה'חפץ חיים' שהביאה אותו להשקיע שלש שנים בלמוד דף גמרא וכי עכשיו שסיים את הדף הוא מבקש לעשות סיום גדול. **הגר"מ פיינשטיין הודיע לו מיד:** "אני בא"!. ואם גדול הדור בא, מי לא בא? אל הסיום המיוחד הזה הגיעו כל ראשי הישיבות מכל קצות ארה"ב, אברכים ממקומות מרוחקים. כולם השתתפו בסעודת הענק שערך באולם הגדול שבמקום מגוריו ודברו בשבח התורה ולומדיה.

הסיום נגמר לאחר חצות, האיש היה מרוצה עד מעל הראש וכל הכבודה שכבר לא יכלה לשוב לביתם התפזרה למלונות באזור כדי לעשות את הלילה. בבקר הגיעה השמועה הנוראה שהאיש לא התעורר. הוא נפטר.

אותם הגדולים השתתפו בהלויה ודברו בשבחו של האיש הזה. **הגר"מ פיינשטיין זצ"ל אמר עליו:** "יש קונה עולמו ב... דף אחד". למעשה המתאגרף הזה היה צריך למות לפני כן, אבל כיון שקבל על עצמו ללמוד דף אחד גמרא המתינו לו בשמים עד שסיים אותו כנאמר: "כי בי ירבו ימיך...". זה כוחו של נצול הזמן ללמוד תורה.

הצעיר שביקש בעד חברו החולה

שקט מתוח באולם.

והספור הבא שסיפר הרב אמנון יצחק, באותה הרצאה, שנכנס עמוק עמוק ללבו של אחד המשתתפים והוסיף עוד חוזר בתשובה אחד לרשימת המושפעים והמשתכנעים מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק.

הרב: "כשאדם מבקש מהקב"ה רוחניות, הוא תמיד מקבל. אם הוא מבקש גשמיות בודקים אם מגיע לו, או לא. אחד מגדולי מצדיקי הדור הקודם היה הרב מטשיבין זצ"ל. פעם היתה בעיה גדולה שחכמי ישראל התחבטו בה ובקשו לקבל גם את העצה שלו. שלחו אליו את אחד מגדולי ישראל, המשגיח של ישיבת 'מיר' המעטירה, רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, להזמין אותו לכנס שבו ידונו בענין הנחוץ מאד. **השיב לו הרב מטשיבין:** "לפני שלש עשרה שנה הייתי חולה מסוכן. בקשתי מהקב"ה שיתן לי עוד חמש עשרה שנה כדי שאוכל לחזור עוד פעם על התלמוד הבבלי, על הירושלמי ועל ארבעת חלקי השלחן ערוך. יצאתי מהמחלה הנוראה ועד עכשיו אני חי שלש עשרה שנים ולומד יום-יום בלי הפסקה כדי לקיים את הבטחתי לקב"ה. לכן אני נאלץ להשיב את פנייתך ריקם.

כעבור שנתים בדיוק הוא נפטר. חמש עשרה שנה בקש, חמש עשרה שנה קבל. כך נוהג צדיק שיודע לנצל את הזמן.

אחד ממשתתפי ההרצאה קם ומבקש את זכות הדבור: "אני והאיש היקר שלידי באנו מהגליל העליון עד כאן, ליהוד, כדי לבקש על חבר משותף שחולה במצב מאד קשה במחלה הנוראה. עכשיו ספרת על צדיק שבקש חמש עשרה שנה כדי לעבוד את ה'. אני רוצה לבקש את זה בשמו. אני הכרתי אותו בשעור תורה לפני חדשים, אני עצמי מתחזק בתורה, אני מתחנן: תנו לו עוד שנים"...

הרב: "הוא שומר תורה ומצוות"?

הצעיר: "לא רק חוזר בתשובה, אלא שהוא אומר לי שהוא מקבל את מה שקורה לו באהבה. הוא גוסס ואומר לי שהוא מקבל באהבה. אני מבקש ממך שתהיה לו לפה לבקש מהקב"ה, כמו אותו צדיק, שיתן לו להשלים את ההתקרבות שלו"...

מתח נורא בקהל, הרב משחרר כמה משפטים להפגתו וחוזר אל הצעיר.

הרב: "כמו שאתה מבקש ממני שאני אהיה לו לפה, אני מבקש ממך משהו שלא תלוי רק בך ושתהיה לי לפה. תגיד לכל אלה שלומדים איתך, שאם הם מבקשים לחזק את סיכוייו לחיות,

שכולם יקבלו על עצמם ללמוד כל יום שעתים תורה בתענית דבור במשך שלשה חדשים רצופים, לרפואתו".

הצעיר בפסקנות: "זה בלתי אפשרי"...

הרב: "אתה רוצה שהוא יחיה"?

הצעיר: "אתה רוצה שאני אצהיר סתם הצהרות"?

הרב: "שרתת בצבא"?

הצעיר: "כן".

הרב: "לקחת בחשבון שאתה עלול להקרא למלחמה ולאבד את חייך"?

הצעיר: "כן".

הרב: "בשביל מי? בשביל האחים שלך היהודים".

הצעיר: "נכון".

הרב: "היית מוכן אפילו למות בשביל אחרים, נכון"?

הצעיר: "נכון מאד".

הרב: "אתה מבקש כאן בשבילו חיים. אני לא מבקש ממך שתמות בשבילו, אלא שתחיה בשבילו. ללמוד שעתים תורה זה לחיות ואתה תעשה את זה בשביל שהוא יחיה"...

הצעיר: "אני מוכן להתחיב, אבל השאלה מה עם כל השאר"...

הרב: "אתה תעביר את הבקשה בשמי. אם רוצים שיהיה לו את הסכוי המירבי לחיות, כמה יותר יהודים שיהיו מוכנים ללמוד שעתים בתענית דבור, סיכוייו לחיות יהיו גדולים מאד, מאד, מאד. זה בדוק ומנוסה".

מחיאות כפים אדירות באולם.

הרב: "אתה מוכן"?

הצעיר: "אני לוקח אויר...אני מוכן".

תשואות בקהל.

הרב: "והחבר שלידך מוכן"?

החבר: "כן".

הרב: "ואתם תעבירו לחבר'ה"...

עכשיו מבחין הרב שהפונה, שמשתתף שנתים בשעורי תורה אינו לובש ציצית.

הרב: "יש לך ציצית, או אין לך"?

הצעיר: "אל תתחיל עם זה, כי זו כבר בעיה"...

הרב: "שום דבר לא בעיה. למה זו בעיה"?

הצעיר: "היתה לי ציצית והורדתי אותה כי זה לא הולך. עד שאני לא אשמור שבת"...

הרב: "מה אתה לא שומר שבת"?

הצעיר: "עוד לא. ואל תתחיל איתי, כי זה הכי קשה".

הרב: "לנוח פעם בשבוע זה קשה"?

הצעיר: "אני מבטיח לך, שאני אגיע לזה אי"ה"...

הרב אינו מרפה: "לא רוצה להגיד לך מה התורה אומרת, על מי שמחלל שבת".

הצעיר: "אני יודע".

הרב: "אז למה אתה עושה את זה"?

הצעיר: "כל דבר בעתו".

הרב: "העת כבר הגיעה כשהיית בן שלש עשרה"..

צחוק בקהל.

הרב: "אתה מאחר...מי שלא שומר שבת זה כאילו הוא כופר בקב"ה ואומר שה' לא ברא את העולם בששה ימים ובשביעי שבת".

צעיר: "אני יודע, אני יודע. תאמין לי אני עושה גם דברים מעבר לשבת ואני רוצה להגיע לזה. אני אגיע בעזרת ה' ".

הרב: "אם אתה רוצה, אז שבת זה בעוד יומים"...

רעמי צחוק בקהל.

הרב: "אז בעזרת ה' בשבת הקרובה תשמור לרפואתו"?

הצעיר: "בלי נדר"..

תשואות ארוכות...

הרב: "אשריך. מי שברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את שאול בן משעדה. ה' ירפא אותו ברפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל במהרה, בזכות למוד התורה שעתים בתענית דבור שלשה חדשים על ידי כל מי שילמד בעבורו, אמן"!.

א-מ-ן רבתי.

הצעיר: "שמעתי במקרה היום רק על מישהו שברכת אותו, באותה ברכה והוא החלים מהמחלה הזו. לכן באתי".

הרב: "אני לא עשיתי כלום. ה' הוא רופא כל בשר ומפליא לעשות ואם אנחנו עושים רצונו הוא מרפא, מה שנקרא, על בטוח".

הצעיר: "כבוד הרב, אני מתחנן אליך, שאת השם שלו תכניס כל יום בברכות שלך, אישית"...

הרב אחרי ששכנע את הצעיר ללמוד בתענית דבור ולשמור שבת צועד צעד נוסף: "אני אברך אותך עכשיו שכל יום שתשים ציצית זו תהיה הברכה שלי שהוא יחיה"...

מחיאות כפים קצובות קורעות אולם.

הצעיר: "יש מה שנקרא לעשות דברים מהלב. אם זה לא יהיה מהלב זה לא שוה".

הרב: "אם אתה תחכה עד שהלב שלך יסכים זה יקח הרבה זמן. עם יצר הרע מתחכמים - קודם עושים - ואחר כך מצרפים את הלב".

הצעיר: "אבל זו רמאות ללכת עם ציצית בלי כיפה...זה מבזה את הדת".

הרב: "שמעתי וזה לא נכון. אתה הולך גם עם ברית קדש בלי כיפה"...

הצעיר: "אבל יש אנשים שלא מבינים"...

הרב: "אבל אתה מבין".

הצעיר: "אני כן"...

הרב: "אז תשים".

הצעיר: "אבל יש חילונים סביבי שלא מבינים".

הרב: "הם לא צריכים להבין".

הצעיר: "זה מרחיק אותם. כשאני שם את היד על המזוזה, בכל בקר, אני מבקש שכל עם ישראל יחזור בתשובה".

הרב: "עם כיפה אתה שם"?

הצעיר: "לא"...

הרב: "נו אתה רואה"...

הצעיר: "אני אשים כיפה, אי"ה כשאני אתחתן. אמא שלי גם הבטיחה לי שאם אני אתחתן היא תשים כסוי ראש"...

הרב: "אז למה אתה מעכב אותה"?

הקהל מריע.

לבסוף, לאחר דין ודברים ארוך ולא מייגע עטה הצעיר ציצית, שם כיפה לראשו ואת שמירת השבת והלמוד שעתים בתענית דבור קבל על עצמו לרפואת חברו והכל בזכות הספור על הרב מטשיבין זצ"ל, שהתגלגל עמוק ללבו...

מה צריך לתקן?

אולם השמחות 'מטרופולין' שבפתח תקוה גייס את כל הכסאות, סילק את השלחנות, העמיס את כל רחבת הרקודים, עד שגם מי שבא עם כסא מהבית לא היה לו היכן להניח אותו.

למנה ראשונה; הוגשה הרצאתו המעמיקה של הרב. **למנה שניה;** השאלות מן הקהל. **ולמנה השלישית;** הברכות והקבלות. התזמורת נגנה כשהמשתתפים קבלו על עצמם מצוות ציצית, כסוי ראש, או התיצבו להסיר את ה'קוקו ויותר מ'שבע ברכות' נאמרו שם, בסוף הערב, על ידי אלה שזכו לקבל על עצמם עול תורה או התחזקות בתורה. 'שהשמחה במעונם' כזה עוד לא נראה גם באולם שרואה שמחות נוצצות מידי לילה.

בין ה'מנה הראשונה' שבה המריץ הרב אמנון יצחק, בין השאר, את המשתתפים לתקן את עצמם ובין 'המנה השניה' של שאלות שהופנו מהקהל, הגישה אשה אחת מנת בינים לא צפויה:

"הרב אומר לנו לתקן את דרכנו, כל אחד במה שצריך תקון, אבל מאיפה אני אדע במה להתחיל? כיצד ניתן לדעת מהו התקון הגדול והדחוף שכל אחד מאתנו זקוק לו וצריך להתחיל איתו"?

הרב אמנון יצחק: "מה שהכי קשה לאדם לעשות, בזה - התקון שלו. יש אדם שיש לו קושי ללמוד, הוא צריך לתקן קודם את הדבר הזה, לשבת וללמוד תורה. יש אדם שיש לו קושי לא לגעת ברכוש של השני, כנראה שהוא, בגלגול קודם, היה 'גזלנצ'יק'. הוא צריך לעבוד על המידה הזו. יש אדם שלוקה בזה שאינו יכול לשמור על העינים. אדם כזה צריך לעבוד על הענין הזה. כל מה שהוא מרגיש, בעבודת ה', שקשה לו במיוחד, שם הוא צריך לשים דגש על התקון ובלי לזלזל בתקונים אחרים. כשהקב"ה חיזר אצל אומות העולם לתת להם את התורה, **שאלו אותו:** "מה כתוב בה"? הלך לאומה אחת, **ששאלה:** "מה כתוב בה"? **אמר להם:** "לא תגנוב". **אמרו:** "לא תודה, לא רוצים". **לאומה אחרת אמר:** "לא תרצח" ולא רצו. לכל אומה אמר מה שאנשיה לא יכולים לקיים. אם היה אומר להם מצות תפילין או מזוזה הם היו לוקחים אותה, אבל התורה אמורה לתקן את האדם. אם לוקים בגזל, או ברצח, או חומדים, התורה באה לתקן את זה ואם הם לא מוכנים לתקן, אין להם צורך בתורה.

וכאן עובר הרב לאגדתא המבהילה במסר שבה. "היה תנא קדוש בשם מתיא בן חרש. הוא היה מקפיד בשמירה על העינים ויצר הרע לא הצליח להחטיא אותו בהסתכלות אסורה. כשהיה לומד בבית המדרש, היתה אש מקיפה אותו, כמו במתן תורה ממש. פעם עבר יצר הרע ליד בית המדרש וראה אותו לומד והחליט להחטיאו. כשיצא רבי מתיא מבית המדרש, נדמה לו כאשה יפה ובא לפניו. הסיט את מבטו ובא לו יצר הרע מן הצד, הסיט שוב ושוב בא לו מן הצד. אמר לנערו ללבן לו ברזל, לקח אותו ושם אותו על עיניו וסימא אותם...יצר הרע נפל לאחוריו. הקב"ה שלח את המלאך רפאל, שישיב לו את ראיית עיניו. **אמר לו רבי מתיא:** "מי אתה"? **השיב לו:** "אני המלאך רפאל ונשלחתי להחזיר לך את הראיה". סרב רבי מתיא. חזר המלאך רפאל אל הקב"ה **ואמר לו:** ש"רבי מתיא מסרב לרפאת את עיניו". **אמר לו הקב"ה:** "אמור לו, שאני מחזיר לו מאור עיניו ומבטיחו שלא יכשל יותר". שב רבי מתיא לראות. סגולה גדולה ללכת לקברו שליד הכפר הערבי עלבון בדרך לצומת גולני ולבקש שם על שמירת העינים. ולמה היה צריך רבי מתיא לסמא את עיניו והרי 'אונס פטור מן התורה' והוא הרי הלך בדרך ויצר הרע נדחף אליו והוא לא תר אחרי עיניו, אז למה סימא אותם? ואם בכל זאת רצה, היה יכול לקשור אותם, למה לסמא? מסביר ה'בן איש חי' זצ"ל, שרבי מתיא בן חרש היה גלגול של פלטי בן ליש, ששאול לא קיים את הבטחתו ונתן לו את מיכל שהיתה מיועדת לדוד ופלטי בן ליש ידע שזו אינה האשה הראויה והמיועדת לו, לכן לא נגע בה ותקע חרב בינו לבינה, כך במשך שנים. הוא היה צדיק גדול מאד, יותר מיוסף ויותר מבועז. ובכל זאת כשעלה לשמים לא יכל להגיע למדרגה האמיתית שלה היה ראוי בשל צדקותו. ולמה? כי חטא בעיניו. הוא הגיע רק לגן עדן התחתון ולא לעליון. בגן עדן העליון נהנים צדיקים מזיו השכינה, אבל הוא, מכיון שחטא בעיניו, לא ניתן לו ליהנות מזיו השכינה. הורידו אותו לעולם שוב, שיתקן את זה, כדי שיוכל להגיע לגן עדן העליון. הורידו אותו ברבי מתיא בן חרש ולכן הוא מעולם לא חטא בשמירת העינים. עכשיו שעבר היצר ורצה להכשיל אותו **ושאל:** "זה לא יחטא"?, כלומר: פלטי בן ליש, לא יחטא? הבין שגם אם יכסה את העינים ויברח, יצר הרע 'יתלבש' עליו והעדיף לסמא את עיניו ולא להכשל, כדי שיוכל להגיע למדרגה העליונה. לכן, גם כשהקב"ה שלח לרפא אותו לא הסכים, כי חשש להיכשל. רק כשהבטיח לו הקב"ה שלא יכשל עוד לעולם, הסכים להרפא. אומר ה'בן איש חי' שהראשונים ידעו את סוד הגלגולים וידעו מה הם באו לתקן ולכן היו נזהרים באותו דבר במיוחד, כדי שלא יתגלגלו שוב לעולם הזה. כמו שאומרת הגמרא פעמים רבות "אבוך במאי זהיר טפי". מתיא בן חרש ידע שהוא גלגול של פלטי בן ליש ולכן נזהר בשמירת העינים עד כדי שסימא את עיניו, כי מה תועלת יש בחיים אם כשיוצאים מכאן לא מצליחים להגיע למדרגה שראויים להגיע אליה...

מה שקשה לו לאדם, מה שהוא נכשל בו תדיר וחושב שאינו יכול לתקן, שם הוא צריך להשקיע את כל כחותיו כדי לנצח את יצרו ואם יצליח יצא מתוקן מהעולם הזה".

הדברים עשו רושם רב על השומעים. ואחד מהם, שהגיע להרצאה משום שלבו קשה עליו, בעקבות התלאות שעבר בכל תקופות חייו, גם בקש לעמוד ולהתוודות ברבים על הדבר שקשה לו כל כך ושהוא צריך בו תקון - כבוד אב ואם. וגם אצלו יצר הרע מעמיד אותו, דוקא בנושא הזה, בפני נסיונות קשים מאד.

השואל: "הרב אמר שמה שקשה לו לאדם, בזה התקון שלו. ה' יודע שאצלי הבעיה היא גם עם למוד תורה ושמירת העינים, אני מתביש להגיד את זה, אני עובד על זה ומשתדל, אבל עיקר העיקרים שקשה לי בו זה - כיבוד אב ואם. נראה לי שזה מה שמכשיל אותי בקיום מלא של תורה ומצוות ובהצלחה בחיים. ההורים שלי חילוניים והם התעללו בי ובאח הקטן שלי מגיל קטן וה' יודע כמה. זו היתה התעללות פיזית, מלולית, נפשית, הכל. אני חזרתי בתשובה מהרב ואני חייב לספר שתמיד הייתי מאמין, אבל לא שמרתי. כשהייתי עוד חילוני ההתעללות היתה כל כך קשה שביום אחד אמרתי לעצמי שאני שם קץ לחיי ופוגש את בורא עולם. הלכתי לראש מגדל ונסיתי לקפוץ, אבל הרגשתי שהקב"ה לא נותן לי ליפול. הייתי כבר מחוץ לבנין, מחוץ לחלון.. כל כך סבלתי...לא היה לי למי לפנות, לא היה לי עם מי לדבר... באותו אחר הצהרים שאני קורא לו 'של פורענות' נסיתי 30 פעם! לקפוץ! ולא הצלחתי. כשנכשלתי הרגשתי עוד יותר עלוב נפש, שגם לא יכול לגמור את חייו בשקט.... היתה לי שכנה מבוגרת, שראתה כמה אני מתייסר, כנראה שגם היא עברה את זה **והיא אמרה לי:** 'בא ותשמע רב שמדבר בגובה העינים'. היא הראתה לי קלטות של הרב. נסיתי לדחות אותה ואמרתי לה שראיתי תכנית

נגד הרב בערוץ-2, אבל היא לא הרפתה ואמרה לי: 'תשכח מה שראית, אתה תאהב את זה'...התחלתי לראות קלטות והרב החיה אותי מחדש. ממש נתן בי חיים. התעוררו אצלי דברים שכבר...מתו בי מזמן. הייתי מעיר אותה בלילה ומבקש ממנה שתתן לי בדחיפות עוד קלטות ומיד... ב"ה, הרב לא מכיר אותי, אבל אני שלש שנים מחלק חומר של הרב, בצמתים, לוקח את כספי הבטוח הלאומי וקונה קלטות ומזכה בהם את הרבים... אני מרגיש ספוק לא נורמלי. אבל הקטע של כבוד הורים מפריע לי. כולם גם אומרים לי "איך אתה חוזר בתשובה ולא מכבד את ההורים שלך"? זה מציק לי. ומי יודע כמה נפגעתי מזה שספרתי על ההתעללות של ההורים בי ובאחי. האמא שלי היא...עובדת סוציאלית, שמוציאה ילדים מבתים של משפחות שהיא חושבת שהם לא יודעות ויכולות לגדל אותם וכנראה קללו אותה אותן אמהות שהיא לקחה מהן את הילדים וזה התנקם בנו, בילדים שלה...רק ה' יודע כמה הם התאכזרו אלינו. מאז שראיתי את הקלטות של הרב אני רוצה לחיות, להקים בית, לגדל ילדים לתורה ולמצוות. אני רוצה ללמוד תורה ולקיים תורה..."

הקהל מתרגש מהשיחה, שצריך להדגיש שנשמעת מפי אדם אינטלגנטי – ויותר מזה ומגיב בתשואות אדירות.

השואל: "אני רוצה להמשיך ולהפיץ את הקלטות של הרב ושגם אחי הקטן, שבינתים עוד חי עם ההורים, יחזור גם הוא בתשובה... אבל הבעיה שלי זה כבוד הורים".

הרב: "דע לך שהמבחן הגדול שלך, זה באמת זה. אתה חייב לכבד את ההורים גם אם הם כאלה! אפילו אם האבא עשה אותך ממזר, אתה חייב בכבודו. גם אם האבא רשע, אתה חייב בכבודו. אתה לא חייב לגור איתו יחד ואם הוא השתגע, אתה אומר לאחרים לתקן אותו בדרכיו. אבל אתה לא יכול לעבור על כבוד אב ואם. החבות של החיים שלך, שאתה שלם אתם עכשיו, זה להם. הם שותפים עם הקב"ה והוא בחר דוקא בשותפים האלה להביא אותך לעולם. מה התקון שלך ומה הגלגול הקודם שלך – אנחנו לא יכולים לדעת. אולי בגלגול הקודם גם אתה היית פסיכיאטר, או פסכולוג או עובד סוציאלי, שגרמת לאנשים עוול. לך תדע... צריך לקבל הכל באהבה. אתה צריך לעשות את כל הנדרש כדי לכבד אותם. אפילו אם הם מבזים אתה צריך להבין שזו גזירת ה' וכפרת עונות. אצל מישהו אחר זה יכול להיות שכן שמתנכר, חבר שפוגע. אצלך זה ההורים ואתה לא יודע למה"...

השואל: "אני יודע שלא עשיתי להם שום דבר רע, לא יכולתי לעשות כי הם התאכזרו אלי כבר מילדות...הם היו אומרים לי שיסגרו אותי במוסד ויתפטרו ממני. ה' עשה לי נס ויצאתי מכל זה"...

הרב: "אם בן אדם רוצה לקפוץ ממגדל ולא מצליח, זה 'בעל כרחך אתה חי'. אם הקב"ה השאיר אותך חי סימן שהוא יעד אותך לדברים גדולים יותר ממה שתכננת ועובדה שגילית את החיים ואת האמונה בבורא עולם. אם היית מצליח לקפוץ היית מפסיד את ההזדמנות שניתנה לך בחיים. היום אתה יכול לבנות את חייך ולתקן שלשה דברים, כמו שאמרת, אבל בעיקר, לתקן את מה שקשה לך כל כך, את כבוד אב ואם"...

הקהל בהרצאה בפתח תקוה

נוסחת הפלא

בליל שבת לפני שלשה שבועות המתין אברך ירושלמי לרב אמנון יצחק ליד ביתו, לפני שעשה דרכו לשעורו הקבוע...

הוא בקש לספר לרב: "לפני כשנה השתתפתי בהרצאה של הרב ובקשתי ממנו שיטיל עלי תקון כדי שאזכה בזרע של קיימא. הרב אמר לי ללמוד תורה בכל יום ובמשך שלשה חדשים, שעתים בתענית דבור ואני עשיתי כפי שהוטל עלי, אך דבר אחד הציק לי מאד ולא ידעתי כיצד לנהוג בו. באחד הימים 'שברתי' את תענית הדבור ולא שמרתי עליה.. אך השלמתי את היום החסר ושאלתי את כבודו "האם היה עלי להשלים את אותו היום לאחר השלשה חדשים, או שאין צורך בהשלמות בענין זה"?

הרב האזין לו והפתיע בתשובתו: "מה שעשית עשוי, אך אם לא שמרת על שלשה חדשים ברצף עליך להתחיל הכל מהתחלה וללמוד שוב במשך שלשה חדשים, שעתים בכל יום בתענית דבור"... האברך הצטער אך קבל על עצמו מיד את התקון מחדש, תוך שהוא מבקש מהרב שיברך אותו שלא יכשל באף אחד מהימים ויוכל למלא במלואו את התקון שקבל על עצמו. "זה לא קל, אבל כדי שנפקד אני מוכן לעשות הכל" - אמר והרב נתן לו את ברכתו.

לפני כמה ימים בא האברך לבשר בשמחה לרב כי התקון שהשית עליו פעל וכי הקב"ה שמע לבקשתו והוא ורעייתו נפקדו לאחר 17 שנים שבהם לא זכו בפרי בטן.

"ומה בבטן"? **- התענין הרב.** האברך השתהה קמעה, פניו התכסו בהבעת שמחה ובשיאה של הסקרנות, **השיב:** ..."תאומים"!.

הרב לא התפלא ואמר: "פעמים למדת במשך שלשה חדשים, התברכת בכפלים"...

התקון שמשית, לאחרונה, הרב אמנון יצחק בהרצאותיו, על כל מי שמבקש להוושע, ממחלה קשה, חשוכי ילדים, או מכל צרה ופגע, או מבקש לזכות בזיווג הגון, הוא כמעט שוה אצל כולם, במיוחד כשמדובר במי שכבר מקיים מצוות ומקדיש עתים לתורה. למוד שעתים בתענית דבור למשך שלשה חדשים לפחות, ברציפות הוכח כנוסחת פלא לכל התחלואים כולם, בגוף ובנפש. מאז עברו שלשת החדשים הראשונים שהמועד שבו החל הרב אמנון יצחק להשתמש ב'נוסחה' אחידה הזאת, קבלו עליהם אלפים את התקון, למענם או למען אחרים ועשרות נושעו בזכותה מהגזירות האיומות מכולן. העובדה ש'כוללים' 'ישיבות' ו'בתי מדרש' התמלאו בגינה בלומדי תורה, בכל שעות היום, כל אחד בשעתים אחרות בתענית דבור, עשתה לה כנפים והיא מעודדת בני תורה רבים, גם בלא להגיע להרצאות, לאמץ את התקון בכל עת שרעה באה עליהם, אסון פוקד את משפחתם או את חבריהם, או אפילו בסתם עת צרה ליעקב. "העובדה שאחוז לא מבוטל של לומדי תורה החלו ללמוד בכל יום שעתים בתענית דבור, כתוצאה מהתקון שהכניס הרב אמנון יצחק, עושה את ההצטרפות של האחרים לקלה יותר, שכן בין כה וכה לא עם רבים הם יכולים לשקוע בשיחת חולין תוך כדי הלמוד ובודאי לא עם אלה שקבלו על עצמם ללמוד בתענית דבור במשך שלשה חדשים.

בהרצאה שנערכה בשבוע שעבר בפתח תקוה פנה אחד המשתתפים, עורך דין במקצועו שבקש לקבל עליו תקון לרפואתה של אמו, אלא הרב **ושאל אותו שאלה ישירה, 'דוגרית' בלשון העם:** "בזמן האחרון אני רואה את ההרצאות של הרב. ראיתי לא מזמן אבא שעבר אצל צדיקים רבים ורק אחרי שהגיע לרב והוא נתן לו תקון אירע, לדבריו, נס והוא התחיל לדבר. פעם הרב היה נותן לכל מקרה קבלות שונות ועכשיו אני שומע שהם קבועות ובדרך כלל מדובר בשעתיים למוד בתענית דבור בכל יום משך שעתים. איך יכול להיות שאותה קבלה אחידה אצל כולם והיא יעילה לכל אחד לבעיה אחרת"?

הרב: "אתה במקצועך עורך דין ולי יש קצת בעיה באמונה בעורכי דין...תמיד אומרים לי תקח עורך דין טוב ותצליח במשפט וזה לא תמיד ככה. למה זה לא מצליח תמיד? משום שיש גזירה מי יזכה בדינו ומי לא. בראש השנה קובעים מי יסתבך ומי לא יסתבך. מי יחיה מי ימות וכן הלאה. זה לא תלוי לא בעורך הדין במקרה של משפט ולא ברופא במקרה של בריאות. זה גם לא תלוי בצדיק אלא ב"עת לחיות ועת למות". לפעמים הקב"ה מחליט שאם זו עת לחיות הוא מעדיף שזה יהיה דרך צדיק או יהודי ירא שמים, בשביל שיוכלו לראות שמי שקרוב אצל הקב"ה הוא שומע לו. אז גם מבינים שהדרך שהצדיקים הולכים בה היא הראויה והרצויה וממילא ירצו להדבק באורחותיו. הגזירה נקבעת או בטיט או בדם. אם בדם שום תקון, של אף אחד לא יעזור, כי זו גזירה של סוף החיים. אם בטיט, כלומר על תנאי, הרי שאם יהיו מספיק זכויות שיווצרו על ידי צדיקים בתוספת קבלות של אנשים, זה יכול להועיל. אנחנו מנסים לעשות הכל וגם לא בטוח שמה שנעשה מספיק. הפרנציפ הוא, בדרך כלל, שנדרשת מהאדם הכנעה. רוב החטאים באים בגלל הגאוה. ומכיון שהאדם מוכן לעמוד מול הקב"ה וכשהוא אומר לו לעשות כך וכך והוא

אינו עושה, זה יכול להיות במחשבות רעות של כפירה או בין אדם לחברו, מריצים אותו להתאמץ, להפסיד ממון על טפולים, זה הכל חלק מהגזירה. הקב"ה גם מחליט אם הישועה תבוא דרך פלוני, או אלמוני. רק הוא יודע למה הוא רוצה שפלוני יעזור ואלמוני לא יעזור. ולמה אם כן, היום אני משתדל להשתמש ב'סיסטם' קבוע 'שעתים למוד בתענית דבור בכל יום ולמשך שלשה חדשים'?

כי זה בדוק ומנוסה ועובד, כמעט, אצל כל אחד. ובעיקר שאם אדם מוכן להתבטל במשך שעתים מחייו ולשלול מעצמו את החירות ולקבל 'אינפוזיה' ישירה לוריד מהקב"ה ואף אחד בעולם לא יזיז אותו אז מהלמוד שלו, זה דבר עצום מאד אצל הקב"ה. זה שאדם מתמיד בזה שלשה חדשים יש בזה ענינים גבוהים שונים ואדם שזוכה לתקן עצמו לתקופה כזו הוא מראה שהוא נכנע. קשה לאדם להכניע עצמו ולסגור עצמו לתקופה של שלשה חדשים בהתחייבות. אם הוא מצליח לעמד בדבר הזה בודאי שמגיע לו שפע גדול משמים. וכמה שיתרבו יותר העושים יגדלו הזכויות. נשים בדרך כלל לא לומדות ולכן אני מטיל עליהן, במקביל לשעתים בתענית דבור של הגברים, ללמוד כל יום חצי שעה בספר 'שערי תשובה' של רבנו יונה, במשך שלשה חדשים וגם אצלן זה מראה על השתעבדות והכנעה. במיוחד אם הן מבינות מה כתוב ומשתדלות לעשות. זה דבר עצום. בדרך כלל זה מועיל. אם אנשים עושים את זה - ובאמת, זה מוריד מקטרגים, כי מי גרם שהם יקבלו על עצמם קבלות, למי נזקפות הזכויות? - לחולה. אם החולה מסוגל גם הוא לקבל על עצמו משהו, בודאי שמטילים קודם עליו שהרי מי שאינו מרחם על עצמו בודאי שלא מרחמים עליו... אבל מי שרואים שהוא עושה השתדלות, הקב"ה עוזר לו ואומר - אתה תעשה את ההשתדלות שלך ואני אעשה את ההשתדלות שלי. לכן אני אומר גם לך שתקבל על עצמך שעתים למוד תורה בתענית דבור למשך שלשה חדשים רצוף והנשים ילמדו חצי שעה ביום, גם כן שלשה חדשים בספר 'שערי תשובה' לרבינו יונה. אם תקבלו על עצמכם אני אתן ברכה והצבור יענה אמן".

עורך הדין: "מקבלים על עצמנו, בעזרת השם".

הרב: "שרה בת רומיה ה' ירפא אותה ברפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל בזכות הקבלות של הבן ושתי הבנות, במהרה אמן".

הקהל מצטרף בכל כוחו בענית "אמן".

באחד מישובי הצפון ישב ספי, צעיר למשפחה שעד לאחרונה היתה רחוקה מתורה וממצוות, מול המחשב וצפה בשדור הישיר מההרצאה שהתקיימה במרכז הארץ. לאחרונה, הוא מעיד על עצמו, אני יושב מידי יום במשך ארבע-חמש שעות ברציפות וגומע את הקלטות וההרצאות המשודרות של הרב אמנון יצחק. ללמוד של שעתים רצופות, בתענית דבור, הוא עדין לא הגיע, בינתים הוא מסתפק בעיקר בשכנוע עצמי מתוך הקלטות, גם זה בשקיקה שאינה משאירה לו מרווחים באותן שעות, ליותר מנשימה ואוכל ומתוך כונה להשיג את הדרגה הגבוהה הזו של למוד תורה בלא שום דברים בטלים. במושגים היומיומיים המופשטים שלו הוא מתאר באזני 'עולם התשובה' את ההתרשמות העמוקה שלו מאותן קבלות ללמוד בתענית דבור ל"...נקודות של כרטיסי האשראי, המקנות לך, או לבני משפחתך זכות ליהנות מתנאים מיוחדים כשתרצו לממש אותם". הוא ובני משפחתו, ב"ה, לא זקוקים לממש את האשראי הזה, אך הוא מחכה לרגע שיוכל להתחיל לצבור אותו ולהעמידו לטובת אחרים.

את ספורו וספור משפחתו ניסחה בקצרה עבור 'עולם התשובה' אמו של ספי וכך היא כותבת אלינו השבוע:

"אנו משפחה בת 5 נפשות מצפון הארץ נחשפנו לפני כ-4 חדשים להרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א. תחילה אני והבן הבכור האזנו להרצאה אחת. מהר מאד הרגשנו צמאים להרצאות, כך שבכל יום האזנו בממוצע ל-3 הרצאות ביום ואני צריכה להדגיש כי מדובר באנשים עובדים. אי אפשר לעלות בכתב את ההרגשה הנפלאה שמלאה אותנו. למעשה קבלנו תשובות כמעט לכל שאלה, תוך קבלת הסבר המבוסס על צטוטים מהתורה ועל המדע. זה הקל עלינו ונתן לנו את האומץ לפרוץ החוצה. תחילה בני המשפחה הקרובים. לאחר מכן הרחוקים חברים ועוד. למותר לציין שהרב מסביר בצורה פשוטה ויחד עם זאת חודרת לנשמת כל יהודי. ומעוררת לחבור לאבינו שבשמים. היות ובמשפחתנו יש גם חילונים השינוי שחל, מתבטא קודם כל בשבת וסביב הסעודה. אם בעבר נושאי השיחה היו פוליטיים, כדור רגל וכו' כיום את הנושא קובע עבורנו...הרב אמנון יצחק. אי אפשר לתאר את אושרה של אמא יהודיה שילדיה נהנים להפגין ידע הלכתי ותורני באהבה, בשמחה ובאושר".

ומהשבוע היא גם רואה אותה ואת ילדיה מתקרבים ליעד של ללמוד שעתים ביום, לזכותם של הנזקקים: "אחד הבנים השכיל וקנה גמרא מסכת ברכות וקובע עתים לתורה. הלמוד נעשה בבית עם אברך ומצטרפים אליו כבר חבר וכמובן האבא. בעזרת השם בסיום מסכת נעשה סעודה גדולה ואני מחכה ליום הזה... בזכות ארגון שופר ובזכות הרב אמנון יצחק אנו רואים הכל מזוית ראיה אחרת שמסייעת להתמודד כמעט בכל "מכשלות" החיים אנו מודים לבורא עולם על הזכות שנולדנו יהודים ועל הזכות לשמוע את גדול המחזירים בתשובה. אנחנו מאושרים ורוצים עוד משפחות מאושרות".

כדי שירבו משפחות כאלה הם מוכנים ללמוד יותר משעתים ביום בתענית דבור.

עורך הדין ששאל על ה'קבלות'

'ברך בניך בקרבך'...

נתניה, עיר שכל נתוניה אומרים רוגע, נמצאת שלא בטובתה, ברשימה הלא ארוכה, של ערי ישראל ש'משפחות פשע' שולטות בהן ועושות כבתוך שלהם. אולי משום כך, בהרצאה שנערכה שם השבוע, עלתה שאלה שמעולם לא הוצגה לרב אמנון יצחק. "האם אפשר לעשות תשובה על...רצח"? - שאל השואל והפתיע את קהל השומעים שמטבעם של דברים יחסו את השאלה גם ל'יום הזכרון' המתמשך לציון רצח רבין. התיחסותו של הרב, שנאמרה באותה מידת רצינות וכשרון שכנוע המאפיינות את כל תשובותיו לשאלות המנקרות במוחם של הבאים להחכים בהרצאותיו, הפתיעה לא פחות: "הרוצח יכול לחזור בתשובה ומדרגתו יותר טובה מ...מחלל שבת".

מול ההשתוממות שבה הבחין על פניהם ומתגובתם של המשתתפים בהרצאה הסביר הרב: "את הרוצח ניתן לצרף למנין ומי שמחלל שבת בפרהסיה, אין לצרפו למנין. אבל שניהם צריכים לחזור בתשובה ואם חזרו באמת תשובתם מתקבלת. קין, למשל, רצח את הבל וחזר בתשובה. הקב"ה קבל את תשובתו, אלא שהוא הסתפק בחצי תשובה ולכן ויתר לו על מחצית מהעונש והטיל עליו גלות".

אחר כך בא שלב השאלות הזהות, כמעט בכל הרצאה ולבסוף אלה שהרב 'סוחט' מהן את מלוא הרגש ומוביל את השואלים לסיום הלא צפוי. אחד השואלים הציג תמונת מצב של התעמתות מתמדת עם האשה, שמתקשה לקבל על עצמה שמירת מצוות והוא מתיצב בפני דלמה של ויתור כדי לשמור על 'שלום בית'.

הרב: "אתם גרים בנתניה"?

השואל: "כן".

הרב: "יש לכם רכב"?

הצעיר: "לא".

הרב: "נוסעים באוטובוס"?

הצעיר: "כן".

הרב: "אתם מאושרים מזה שאתם נוסעים באוטובוס"?

הצעיר שאינו יודע לאן מוליך אותו משיב: "לא כל כך".

הרב: "אתם מאושרים מזה שהאוטובוס עוצר בכל תחנה"?

השואל: "מה הקשר"?

הרב: "מה אכפת לך מה הקשר, אתה תענה רק על השאלות".

השואל: "לא מאושרים"...

הרב: "אז תלכו ברגל, בגלל שאתם לא מרוצים מהאוטובוס"?

הצעיר: "לא, מה פתאם"...

התמוגגות בקהל.

הרב בסדרה שניה של שאלות ממשילות: "ואם תקנו מכונית תרצו לעמוד באדום או שתעדיפו שיהיה כמה שיותר ירוק"?...

הצעיר: "בטח שנרצה ירוק"...

הרב: "אבל לפעמים יש אדום אז תעזוב את האוטו ותלך ברגל"?...

השואל: "לא".

הרב: "אז לא מכל דבר אתם מאושרים...אתם משלמים מסים"?

הצעיר: "כן".

הרב: "אתם מאושרים מזה"?

השואל: "לא".

הרב: "אז למה אתה משלם"?

הצעיר: "אי אפשר"...

הרב: "למה? - כי יהיו בעיות. השאלה, אם כך, היא מה עדיף? מאושר, או לא מאושר זה ענין אחד ואם לא עושים זה ענין אחר. השאלה מה משניהם משתלם וחשוב יותר? האם כדאי לעבור על מצוות התורה ולהיענש ואז לחזור בלית ברירה, בזחילה לקב"ה, או שכדאי, אפילו שלא מאושרים, להתמיד בקיום מצוות ולחפש את האושר אחר כך. לדעתי מה שחסר לכם זו הידיעה וההכרה כמה עונג וכמה שכר יש בקיום המצוות. מה לעשות שבחיים יש מסגרת של התחייבויות, גם לכם יש מסגרת של התחייבות האחד לשני. נכנסתם למסגרת היא מחייבת. צריך להשתדל להתמיד ולבחון את הדרך איך לעשות את זה בדרך שתביא אתכם אל האושר"...

בסיומה של השיחה מציע הרב לשואל שיבוא עם אשתו לשיחת שכנוע אישית שתחזק אותה בקיום מצוות ואת 'שלום הבית' ביניהם. הקהל שיודע שאין זה מדרכו של הרב, מגיב בתשואות.

ואז מבקש הצעיר להפנות עוד בקשה אל הרב: "הפעם בקשה של אשתי"...

הרב: "מה היה עד עכשיו"?...

השואל: "שאלה שלי"...

פרצי צחוק רמים.

השואל: "אנחנו נשואים כמעט שנה...לפעמים היא אומרת לי "תראה, אנחנו חזרנו בתשובה, שומרים שבת, אני מכסה את הראש ולחילונים יש ילדים ולנו אין"...

הרב: "אחרי שנה היא כבר שואלת"?

הצעיר: "אמרתי לה...אני מנסה להסביר לה והיא לא מבינה. זה מקשה עלינו מאד".

הרב, שלא כהרגלו בבקשות להיפקד בפרי בטן, דוחה את השואל ודרכו את התרסות אשתו ומציע לו להתיחס גם לבקשתה זו בשיחה האישית שתקבע להם.

לא כך בשואלת הבאה. שבע עשרה שנים ממתינים היא ובעלה לזרע של קיימא ואינם זוכים. עתה, היא מבקשת לאמץ ילד בחו"ל ובמחיר גבוה, אבל בעלה מסרב. "הוא טוען שלא יהיה לו רגש לילד זר מה עלי לעשות" - **היא שואלת בעצב - בעצת הרב.**

הרב: "מה אומרים הרופאים"?

השואלת: "הבנתי שהם אומרים שאין סכוי".

הרב: "אפס סכוי"?

האשה: "כן. כך אמר לנו הפרופסור. הם הרימו ידים וכשאני ראיתי שהם הרימו גם אני הרמתי יחד אתם".

הרב: "כמה היית מוכנה לשלם בשביל לאמץ ילד"?

האשה: "עשרים אלף דולר. אני מוכנה לתת את זה כדי שתהיה לי שמחת חיים בבית ולא בית ריק"...

הקהל משתתף בצער, מזדהה אעם כאבה ומבטא זאת בשקט מתוח.

הרב: "אני אעשה איתך דיל. את שומרת תורה ומצוות".

האשה: "בא ונקרא לזה 'מסורתית'. אני לא נוסעת בשבת, לא מדליקה אור. אני שומרת על טהרת המשפחה"....

הרב: "ובעלך"?

האשה: "גם הוא דתי-מסורתי".

הרב: "מה שקוראים 'דתילוני' "...

צחוק בקהל. הרב הצליח לשבור את המתח.

הרב: "האם אתם מוכנים לקבל על עצמכם לשמור תורה ומצוות באופן מלא"?

האשה: "אני ניסיתי. הלכתי בדרך הזאת, אבל זה היה לי קשה משני הצדדים של המשפחות. היה לי מאד קשה להתמודד עם זה רגשית".

הרב: "מה יותר קשה, בלי ילדים, או להתמודד מול המשפחות ולקיים מצוות במלואן"?

השואלת: "מאד קשה לי בלי ילדים. אבל"..

הרב: "מה יותר חשוב לך להחזיק ילד בחיקך, או לשמוע מה אומרים לך אחרים. האם לא כדאי לך להיות חרדית ולגדל ילד חרדי"?

האשה: "לא ידעתי שלא נזכה בילד שבע עשרה שנים, אבל תמיד אמרתי לבעלי כי בעזרת ה' כשיוולד לנו ילד אני אחנך אותו למצוות ואפילו להיות רב בישראל. אבל לגבי, זה קצת מקרה אבוד".

הרב: "שום דבר לא אבוד. אם את רוצה אנחנו נעשה 'דיל' "...

מחיאות כפים בקהל

השואלת: "אולי צריך לעשות דיל עם בעלי ולא איתי"...

הרב: "עם שניכם. אני גם לא סיימתי את ההצעה".

האשה: "אני הצעתי לו 'דיל' טוב. אמרתי לו שנאמץ ילד, גם אם הוא מחו"ל, לתת בית חם לילד זו מצוה ואחר כך נמשיך בנסיונות לזכות בעצמנו בילד משלנו"...

הרב: "תקשיבי טוב! אני יכול לתת לך להרויח הרבה מאד. אם תאמצי ילד הוא יעלה לך עשרים אלף דולר והוא לא שלך. הוא רק מאומץ"...

האשה: "אבל הוא יוקיר תודה"...

הרב: "נכון. אבל אם יהיה לך ילד שהנשמה שלו ירדה אליך, הוא יוקיר לך תודה יותר. וגם תזכי ל'גן עדן' כי בזכותו תקיימו את ובעלך מצוות. אם תהיי כאן מסורתית, מה שנקרא בלשון העם 'קומסי קומסה' תהיי גם שם קצת פה, קצת שם. קצת קר והרבה חם...זה לא נחמד כל כך. תשמרי מצוות במלואן ויהיה לך בן רב בישראל...כדאי"...

הקהל מריע.

האשה נבוכה ומבקשת לדבר עם הרב בפרטיות כפי שנתן הזדמנות לשואל הקודם. אבל במקרה הזה הרב מסרב.

הרב: "אני רוצה לעשות את זה דוקא בפרהסיה, משום שקדוש ה' זו מצוה שהיא לבד יכולה לזכות בני אדם בדברים שאי אפשר להשיג אותם בדרך אחרת. הקבלה וההתחייבות ברבים יש להם תוקף גדול מאד בשמים. גם כשאני אתן לך ברכה ברבים זה לגמרי אחרת מברכה ביחיד".

האשה: "אני יכולה לחשוב על זה קצת"?

הרב: "קצת"...

ובינתים הפתעה מוחלטת. מתוך הקהל קמה נערה צנועה ומבקשת את רשות הדבור. הצבור שמבין כי משהו לא צפוי עומד להתרחש מטה אזנו והס מושלך באולם.

"אני ילדה שנולדתי מברכה של הרב אחרי שלאבא ואמא שלי לא היו ילדים במשך...שבע עשרה שנה" - היא מספרת בהתרגשות והקהל מתרגש איתה. "ההורים שלי התחתנו. במשך שבע עשרה שנים לא היו להם ילדים. הם הגיעו להרצאה של הרב שבירך את אמא שלי ואמר לה שאם תשים כסוי ראש תפקד בתוך ששה חדשים, בבן זכר. היה לה קשה, אבל בסוף היא שמה כסוי וכבר באותו חדש נפקדה, אמנם לא בבן זכר, אבל אני נולדתי בתום תשעה חדשים"...

"וראה בנים לבניך..."

תשואות רמות ומתמשכות...

הרב: "אני זוכר. זו היתה הרבנית פדר שבקשה עבור אמא שלך, אחותה. זה היה בסמינר במלון שורש. זו היתה הפעם הראשונה שאני העזתי להבטיח למישהי שאם תכסה את הראש ימלא ה' בקשתה לילד. היה לה שיער מפוזר ואדמוני. היא לא הסכימה לשים כסוי ואני נלחמתי עמה כעשרים דקות. בסוף הבטחתי לה מה שהבטחתי והנה התוצאה"...

הצבור שוב מריע ועמו גם אחותה של האם שהביאה אותה בזמנו ל'סמינר' ושכנעה אותה לכסות את הראש.

הרב לנערה: "יש לי בקשה גם ממך - שכשתתחתני תכסי מיד את הראש"

הנערה: "ברור. בעזרת ה' ".

תשואות אדירות.

הרב חוזר לשואלת: "מה החלטת"?

האשה: "אני באה מבית מאד חילוני וזה קצת קשה"...

הרב: "אבל"...

האשה: "אבל.. שלש נקודות. אני מסכימה להתחיל עם כסוי ראש בשבת ולראות איך זה מסתדר"...

הרב בפסקנות: "לא"!

השואלת: "למה"?

הרב: ..."שלש נקודות"...

צחוק בקהל.

הרב: "דיל, זה דיל"...

האשה: "אבל, כבוד הרב, בעלי עושה לי בעיות עם הדבר הזה"...

הרב: "אני מוכן לדבר איתו".

האשה: "אני רוצה שתדבר".

הרב: "בסדר".

האשה: "אז למה איתו כן ואיתי לא?

הרב: "כי הוא לא כאן"...

וכאן שולפת גם השואלת "שפן" ומפתיעה: "הוא כאן"!

הרב: "איפה"?

הבעל קם על רגליו ושוב הצבור מריע..

בסופו של דבר לא היו צריכים לשכנע את הבעל. מהר מאד הוא קבל על עצמו ועלה להתעטף בציצית עליה ברך בשם ובמלכות. האשה עלתה אחריו וכסתה את ראשה בפרהסיה. הרב ברך אותם שיזכו בפרי בטן, הצבור ענה בקול קורע רקיע א-מ-ן. התזמורת הרעימה בצלילי 'שבחי ירושלים את ה' והבעל נתן קולו בזמר והצטרף לתזמורת ולמלים "ברך בניך בקרבך"...

הקהל והנערה שסיפרה את ספור לידתה לאחר שבע עשרה שנים, הזילו דמעות...

סם החיים נגד סם המות

אך מעט לפני שאור עקיבא נבלעת בקיסריה והישובים הכל כך נגודיים נמהלים לרשות אחת, ניתנה עוד הזדמנות אחת, אולי אחרונה להתרשם עד כמה המזוג הזה הוא של מין בשאינו מינו. לא הבדלי המעמדות עושים את זה, לא ההתנשאות של בעלי הבתים הנוצצים והקאונטרים, מול דרי רכבות הבטון בשכונים שהחליפו את המעברות, אלא, האמונה היוקדת, דוקא אצל אלה שטרדות החיים מלוות אותם ומסרבות להרפות, בכל רגע ורגע. מסתבר שכאשר הם נתבעים ולא משנה למה, הם נענים ועושים.

בהרצאה שהתקיימה שם לפני ימים אחדים, באו בעלי המועקות לבקש לעצמם תקון. סם חיים במקום סם סתם, בלי חיים. למענו של אחד שחטא והחטיא עוד רבים שבקרבם הפיץ את אבקת המות בהודו ונתפס, נערכה ההרצאה הזו.

"מה אפשר לעשות כדי לשחרר אותו משם" - **שואל גיסו, את הרב** "מדובר בפדיון שבוים ממש" - הוא מדגיש.

הרב: "כמה נפסק לו"?

הגיס: "עוד לא היה גזר דין".

הרב: "יש קשר איתו"?

הגיס: "כן".

הרב: "אפשר להשיג אותו בטלפון עכשיו"?

הגיס: "בטלפון לא. רק במכתבים".

הרב: "ואם יגידו לו לחזור בתשובה, הוא יסכים"?

האיש: "צריך לנסות".

הרב: "אין לו ברירה"...

רחש בקהל.

הרב: "אם הוא יחזור בתשובה שלמה יש לו סכוי לצאת משם. אבל, כנראה שזה לא יספיק, משום שגזירה כזו היא לא רק עליו, אלא גם על המשפחה. הערב הזה הוא להצלתו ולישועתו וגם המשפחה צריכה לעשות מאמץ. גם כשיש חולה בבית הגזירה היא לא רק על החולה אלא גם על הסובבים אותו. גם הם סובלים בסבלו וזה סימן שהסבל מכוון גם אליהם. לכן צריך לראות גם מה המשפחה מוכנה לקבל על עצמה. אם, למשל, היא לא שומרת שבת, שיקבלו עליהם לשמור שבת. אז, יהיו לו הרבה זכויות, כי הוא גורם שגם אחרים יחזרו בתשובה. היו לי מקרים כאלה בעבר. היה אחד שתפסו אותו בלוס אנג'לס במשהו שהוא היה צריך לקבל עשר שנים מאסר, אמרתי למשפחה שיעשו מה שאמרתי והשופט "התבלבל" והוציא אותו חף מפשע. יש בורא לעולם הוא מחליט וכל האחרים הם רק בובות. אם הקב"ה מחליט שהבובות האלה יגידו ככה, הם יגידו ככה ואם יחליט הפוך, הם יעשו הפוך. זו גזירה שנגזרת משמים ולא בארץ. בשביל לשנות אותה צריך לעשות משהו בשמים. אתה מוכן לשנות משהו בשמים"?

הגיס: "בא ננסה"...

הרב: "אין מה להפסיד, רק להרויח, גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. השורה לידך זו המשפחה"?

הגיס: "לא. אלה חברים".

הרב: "והם מוכנים לקבל על עצמם"?

האיש: "אולי נקבל קודם ברכה"...

הרב: "ברכה זה אחר כך. אתה מוכן לקבל על עצמך"?

הגיס: "אני מוכן לנסות".

הרב: "שוב לנסות...הכל אצלך נסיונות"...

צחוק בקהל

הרב: "לחזור בתשובה, אתה מוכן? - לשמור שבת, לקיים מצות"?

הגיס נבוך. משכנע את עצמו: "לשמור שבת זה סך הכל יומים חופש"...

הרב: "שבת, חופש וקודש. לא מעשנים - לא נכווים. לא נוגעים בחשמל - לא מתחשמלים. אוכלים, מתפללים, שרים. מה רע"?

הגיס: "אני מוכן"!.

הוא עולה לבמה מקבל ציצית, מברך בשם ובמלכות והרב מברך את הגיס שיצא דינו לטוב.

השואל הבא הוא נער צעיר, חיל בצה"ל, אב טיפוס של נוער אור עקיבא וכך הוא גם מעיד על עצמו: "יש לי אמא חולת סרטן מזה כמה שנים. קבלתי את זה קשה ועשיתי שטויות. הייתי שותה ורב עם אנשים. הפסקתי עם זה. התגייסתי לצבא ומזה שנתים אני לא עושה שטויות. אני רוצה שתברך אותה וכל מה שתגיד לי אני אעשה. עשר דברים, עשרים דברים, כל מה שתגיד לי"...

תשואות רמות ממלאות את האולם.

הרב: "יש לך אחים"?

הצעיר: "יש לי".

הרב: "כמה"?

הצעיר: "אנחנו חמשה".

הרב: "בלי עין הרע. כולם גברים"?

הצעיר: "לא. רק אני והאח הקטן שלי. השאר אחיות".

הרב: "אתם לא שומרים מצוות, בינתים".

הצעיר: "שלשה חדשים אני שומר שבת, אבל מעדתי קצת".

הרב: "ואמא שומרת"?

הבן: "כן, אמא שומרת, נרות שבת, פלטה, הכל".

הרב: "מה פירוש הכל, לא מדליקים חשמל"?

הבן: "האמת היא שמדליקים. גם קשה לי עם זה"...

הרב: "וטמבלויזיה"?

הצעיר: "אני לא רואה. הם כן".

הרב בחיוך: ..."בית שומר שבת"...

הקהל מחייך עמו והצעיר כמתנצל: "אי אפשר להגיד את זה...הלוואי שהיה שומר שבת".

הרב: "האבא דתי"?

הצעיר: "לא. הוא גם לא מוכן לשמוע על דת בכלל".

הרב: "אמא תהיה מוכנה לחזור בתשובה שלמה"?

הבן: "אני מאמין במאה אחוז שכן. אמא גם יושבת פה"...

הרב: "איפוא"?

הבן קורא "אמא" והיא קמה ממקומה. אשה צנועה, כסוי ראש מלא, מראה חרדי לכל דבר.

הרב מופתע: "אני רואה שמדובר באשה צנועה".

הבן בהתרגשות: "בטח".

הרב פונה אל האמא: "שבת, את שומרת"?

האמא: "רק התחלתי"...

הרב: ת"קבלי עליך תשובה שלמה ושבבית יהיה כשר, תקפידי על בשר וחלב"...

האשה: "אני שומרת על זה".

הרב: "תתפללי שלש פעמים ביום, תברכי על כל דבר שאת אוכלת. הבן הנחמד שלך יקבל על עצמו עול מצוות וישוב בתשובה אמיתית. כמה שתצליחו להשפיע על עוד אנשים שילכו בדרך התורה, הסכויים שלך לצאת מהמצב הזה גדולים יותר. מוכנה"?

האמא בקול שנוק: "מוכנה".

הקהל מעודד, הרב עושה מי שברך לרפואתה של גליה בת זהבה, הצבור עונה בזעקה 'אמן' והבן מבקש להתעטף בציצית לעיני כל הקהל כולו.

עוד שנים הצטרפו לשיירת העולים על דרך ה'...

הפונה הבא יושב בקצה האחר של האולם רחב הידים שבו נערכה ההרצאה והגיע אליה, יחד עם כל המשפחה מקצה אחר של הארץ, ממושב אחיעזר. מדובר בצעיר חרדי שהביא עמו את אח גיסו. ניכר בו שהוא מתרגש וכשהוא מצליח לומר את מבוקשו הצבור כולו מתרגש איתו.

"לפני שנה בערך, האיש שיושב לימיני הותקף בכאבים בצד שמאל. חשבו שמדובר באבנים, טלטלו אותו, בסוף הוא הגיע לבדיקת סי.טי. ולצערנו גילו לו את המחלה במעי הגס. הרופאים אמרו לו שיצטרך לעבור נתוח ובעזרת ה' הכל יהיה טוב. הוא עבר את הנתוח, אבל אז הגיעה עוד בשורת איוב שהוא הותקף גם בכבד מהמחלה הזו. הוא התחיל בטפול לדכוי המחלה, קיוו שזה יעצר בשני שליש מהכבד שיכרתו והשליש שישאר יצליח לשקם את עצמו חזרה. לפני שלשה ימים הוא עשה סי.טי נוסף ואחריו הודיעו כי אי אפשר לעשות את הנתוח מאחר וכל הכבד כבר נגוע במחלה. שאלו את הרופאים מה ניתן לעשות? והם השיבו כי יתנו לו טפולים אבל העיקר להרים את הראש לשמים... הבנים שלו נמצאים כאן, הבנות שלו נמצאות כאן. ב"ה הם השתדלו במשך השנה לעשות הרבה דברים. אני שומע את הקלטות של הרב, גם הם מכירים ואנחנו יודעים שנעשים הרבה נסים ונפלאות מכח הזכויות של הרב. יש לי בקשה לרב ולכל הקהל הגדול והקדוש הזה - הרי כל ישראל ערבים זה לזה ואדם חייב להרגיש בכאב של חברו כמו בשמחה שלו. מידה כנגד מידה הרי אף פעם לא מתבטלת ומי שעושה טוב זה מוצא אותו פעם אחרת. דוקא כשאדם לא מכיר ועושה טובה בלי שום נגיעה, אין מעלה יותר גדולה מזו. אני מבקש שברגע זה שחרב חדה מונחת על צווארו הרב יברך אותו. ואני מבקש מהקהל שכל אחד יקבל עליו משהו שהרב יטיל עליו וכך נעורר רחמי שמים. תעשו חסד גדול! - **הוא מתחנן על נפש חברו** - ואנחנו מאמינים באמונה שלמה שהדברים יפעלו את פעולתם. **ניכר שהדברים יצאו מהלב ונכנסו ללב.**

הרב: "בני זוג באו פעם לצדיק ובקשו להיפקד אחרי שלא היו להם ילדים שנים רבות והוא בקש מהם סכום עתק. השיבו לו שהם עניים ואינם יכולים לתת. והוא בשלו: "אם לא תתנו, אני לא מברך אתכם". יצאו מחדרו ופנו לקב"ה ואמרו לו: "רבונו של עולם אין לנו כבר למי לפנות, אפילו הצדיק לא מוכן להתפלל עלינו בלי שניתן לו כסף ואין לנו". הרימו קולם בתפילה ונושעו. רק אז הם הבינו מה עשה להם הצדיק... הם באו אליו כי היו בטוחים בצדקותו ובערך הברכות שלו, אבל הם לא עשו שום דבר. רק כשאבדו תקוה הם פנו בעצמם לקב"ה ואין משהו נעלה יותר ומועיל יותר מפניה ישירה לבורא. אפשר תמיד להיתמך ולהיעזר, אבל עיקר העבודה היא עצמית. ה'סטייפלער' זצ"ל כשהיו באים לבקש ממנו ברכה היה אומר - "יש אבינו שבשמים, אליו פניתם"? אבל גם לקב"ה לא פונים בלי לשלם את המחיר. כשהולכים לקברות צדיקים כי הזכות שלהם במיתתם היא יותר מבחייהם, גם שם כתוב, שלא לבוא לקבר צדיק בלי 'תשובה' כדי לא להטריח את הצדיק. אם רוצים שהחולים יוושעו הם חיבים לעשות תשובה שלמה. בפרט אם המצב הוא שאין ברירה, רק אבינו שבשמים, צריך לבוא אליו עם מקסימום שבמקסימום. אם יוצא פסק דין על בן אדם במשפט, אז כתוב בו שפלוני אלמוני, מספר תעודת זהות כך וכך חייב בתיק מספר כך וכך. איך אפשר להיחלץ מבצוע גזר הדין? אם היו משנים את מספר תעודת הזהות, לא היו מוצאים את החייב יותר... אין בן אדם כזה יותר. אדם שיצאה עליו גזירה צריך להחליף תעודת זהות. זה כבר לא הבן אדם ההוא ואי אפשר לזהות אותו. ההוא היה כזה וכזה ועכשיו זה מישהו אחר. ההוא זלזל פה וזלזל שם, אבל זה מקיים מצוות, מקפיד על קלה כעל חמורה. זה לא אותו בן אדם. לכן אומר הרמב"ם שאחד מתנאי התשובה הוא שיחליף את שמו. הוא לא מתכוון שיחליף את שמו ממש, אלא שיחליף את 'זהותו'.

הקהל בהרצאה בתל אביב

פעם שאל מישהו בהרצאה באנגליה אם יש לו סכוי לצאת מכסא הגלגלים ולהירפא. התברר שמדובר שבלידתו הוא נפגע ב׳פוליו׳ והרגלים שלו לא התפתחו והוא לא עמד עליהם מעולם. להגיד לו שכן? - אני לא במקום אלקים. להגיד לו שלא, אני גם לא במקום אלקים. אמרתי לו שאני לא קוסם, אבל הקב״ה יכול לעשות נסים ואם אתה מחליט שאתה עומד להיות צדיק מרגע זה ומדקדק בקלה כבחמורה יותר מצדיק, יש סכוי שהקב״ה יחליט לעשות נס. זה קשה מאד, כי נולדת ככה וזו לא גזירה זמנית, כדי לקרב אותך. ככה נולדת והמשמעות היא, שזה מגלגול קודם. הוא אמר שהוא מוכן. שאלתי אותו: ״יש לך ציצית״? והוא ענה לי: ״כן״. שאלתי אותו: ״אתה מוכן לגדל זקן״? הוא חשב קצת וענה לי: ״כן״. נתתי לו ברכה, הצבור ענה ״אמן״ ואחרי זמן קצר הוא הצליח ללכת על הרגלים. זה לא רק זה, אלא שהרגלים התארכו לו בעשרה סנטימטרים. מי שיודע מה זה חולה ׳פוליו׳ לא יכול להבין איך קורה נס גדול כזה, אם אין בו אמונה בבורא עולם. זה לא כח של שום אדם, אלא של הקב״ה. הקב״ה יכול לעשות הכל ומה שאנחנו צריכים לעשות זה לסתום את פי המקטרג. הפרקליטות מחפשת להרשיע את הנאשמים, לא לזכות אותם. גם שם למעלה יש פרקליטים - היצר הרע שהוא גם השטן והוא גם מלאך המות. בהתחלה הוא היצר הרע שדוחף אותך לעשות עבירות, תוך כדי כך הוא רץ למעלה ומשטין, ולפעמים הוא מקבל רשות ונהיה מלאך המות. אם אדם מתפתה לו, הוא יכול ליפול ברשתו. אבל אם הבן אדם יודע מה התורה מבקשת ממנו והוא חוזר בתשובה, הוא יכול לשנות את הגזירה אם היא נכתבה בטיט ולא בדם. התשובה תועיל לאדם, בכל מקרה, לנקות את עצמו לחיי העולם הבא״.

כאן פונה הרב אל ׳מי שאמור להיות בריא׳, כהגדרתו, מרדי בן חלימה ושואל אותו: ״האם אתה מוכן ללמוד כל יום ארבע שעות תורה״?

מרדכי: ״כן״.

הרב: ״אתה מוכן לגדל זקן״?

החולה: ״מוכן״.

הרב: ״אתה מוכן להיות צדיק שמבקש לשמור הכל ולדעת הכל״?

החולה מהנהן בראשו.

הרב: ״אם את זה אתה מוכן פירוש הדברים שאתה מחליף זהות. אתה לא אותו בן אדם יותר״...

ליד החולה יושב צעיר עם שיער ארוך.

הרב: ״זה הבן שלך״?

הצעיר משיב בחיוב.

הרב: ״גם אתה מוכן לקיים עול תורה ומצוות״?

הצעיר: ״כן. מוכן״.

הרב: ״וגם להוריד את השערות עכשיו״?

מתח בקהל.

הצעיר נע במקומו בחוסר שקט, מתלבט ומנסה להתחמק: ״היה לי קוקו ארוך יותר והורדתי אותו״...

הרב: ״אבל אני רוצה שתעשה את זה כאן. לעיני כולם״.

הצעיר: ״היה לי קוקו. מחר אני הולך לספר להוריד את השערות״...

הרב: ״אני אעשה את הפתיחה והוא יעשה את הסיום״...

מחיאות כפים סוערות באולם.

הבן קם לצלילי ׳אנחנו מאמינים בני מאמינים׳, מתיצב בפני הרב, שגוזז את רעמותיו ובלוריתו העורפית והקהל יוצא מגדרו. כשמגיש לו הרב ציצית הוא אומר שיש לו. כך עולים גם אחיו אחריו מבקש ציצית לרפואת אביו ומיד אחריו עוד ועוד ממשתתפי ההרצאה, עשרות צעירים שכלל אינם מכירים את החולה אבל מתגלים כמי שמוכנים לעשות הכל לרפואתו.

הרב: ״מי מהיושבים כאן מוכן לקבל עליו שמירת שבת לרפואתו של היהודי היקר״?

באולם קמו חמשה צעירים והודיעו כי הם מתחילים לשמור שבת. משתתף אחר הודיע כי יאמר במשך ארבעים יום ׳פרק שירה׳. יהודי נוסף קבל עליו תענית והרב השית עליו גם תענית דבור באותו היום ועוד אחד קבל על עצמו לסיים ש״ס משניות.

בנשים היו שקבלו על עצמן לומר תהילים, אחת התחייבה לתענית דבור של שעה בכל יום, רבים התחייבו לשתי הלכות ביום ולבסוף, בני התורה שבאו איתו ושהיו באולם התחייבו ללמוד שעתים ביום תורה, בתענית דבור.

הרב: ״מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה, הוא יברך את השם הטוב מרדכי בן חלימה. ה׳ יזכה אותו שיעשה לו נס, כמו עם מרדכי ואסתר ויתן לו החלמה מהירה כשם אמו ׳חלימה׳... ויקדש שמו בעולם בזכות רפואתו השלמה אמן״.

הכרעה במלחמה נגד היצר

גדרה היא מהישובים שמזה כשנתים הם חלק מתכנית העמקת הפעילות של ארגון 'שופר' המתבצעת בסיוע כחות שהצטרפו אליה בעקבות הפינוי מגוש קטיף. מדובר בתלמידי ישיבת 'תורת חיים' שבראשה עומד הרב שמואל טל, שהיתה החלוצה למלא את חלל ה'לאומיות' שנפער אצלם בעקבות הפינוי, בהירתמות למשימות של הפצת תורה ויהדות בהכונתו של הרב אמנון יצחק לחזק את היסודות אצל אלה שיציקו אותם מחדש בבתיהם ולמלא את המצברים של הפועלים מכחו בישוב ובסביבותיו. אגב כך הוא משלים גם את ההסברים בדרך ההגיון, לאותן שאלות באמונה, שבעשיה היומיומית לא הצליחו להתמודד עמן.

בהרצאה האחרונה שנערכה שם השבוע, עלה אברך שמראהו רציני מאד, כיפה סרוגה גדולה לראשו, זקן מעטר את פניו וענוה והתבטלות עולה מהליכותיו והוא בקש להציג שאלה בשם חברו;

"אנחנו מכירים הרבה שנים, אני לומד בישיבה ב"ה, הוא למד פעם בישיבה, אבל עכשיו אינו דתי, אבל הוא מתחבט ומתלבט. עיקר הבעיה שלו היא שהוא מרגיש שהקב"ה 'עושה לו צרות בלי סוף' (ח"ו). אני לא מאחל לאף אחד שיעבור את מה שהוא עבר במשך חייו. לפעמים הוא סבל גם מאנשים דתיים, בישיבה התיכונית ודברים כאלה. הוא מרגיש נורא עם הצרות האלה ושרק, אולי כחילוני, הוא ימצא את שלות הנפש שלו... הוא נמצא כאן באולם ואני מבקש מהרב שיתן לו את התשובה".

הרב: "מי שהקב"ה עושה לו צרות, זה ענין טוב. נאמר שה' מוכיח את מי שהוא אוהב. לאברהם אבינו היו צרות גדולות מאד. לא פשוטות כמו לחבר שלך. השליכו אותו לכבשו האש. כזה צדיק, נמרוד הרשע זורק אותו לכבשן האש? כזה צדיק והוא מצליח לשים אותו בכלא בכותא לעשר שנים? כזה צדיק, הוא מצליח לגרש מארצו? יצחק סובל רדיפות ממלך גרר. יעקב נרדף מעשיו. דינה, יוסף. כולם עם צרות שונות ומשונות. כל הצדיקים עברו צרות, גם דוד המלך משאול, כמה הלשנות, כמה נסיונות להרוג אותו. מה לא? מישהו מהם חשב, בגלל זה, להיות חילוני? מישהו חשב ל..."התפטר"? אם הקב"ה מעניש אותו כשהוא שומר מצוות, הוא לא יעניש אותו יותר כשהוא חילוני? אבל, אתם חיבים לדעת שהקב"ה לא מעניש בכלל. הקב"ה מניח לפנינו את החיים והטוב ואת המות ואת הרע. אנחנו בוחרים, לא הוא. שמים לבן אדם לפניו פירות מלוחים, מתוקים, מרים וחמוצים. ממליצים לו לקחת מהמתוקים והוא לוקח מהחמוצים. מי אשם? שמו לפניו כמה סוגים המליצו לו גם את איזה לקחת והוא בחר במשהו אחר. מי אשם"?

השואל: "היום דברתי איתו על זה הרבה זמן ולא היתה לי תשובה נצחת. הוא טען שאנחנו, שומרי התורה והמצוות, יש לנו 'פטנט' טוב. כשהולך טוב אנחנו אומרים: 'תראה, מה ה' משפיע עליך' וכשהולך רע אנחנו אומרים: 'תראה, מה בשלת לעצמך'. לא היתה לי תשובה נצחת לטענה הזו שלו"...

הרב: "הרבה יותר קל לי לדבר עם האיש עצמו. אפשר לקבל אותו על הקו"?

השואל: "אני מזמין אותו לכאן. הנה הוא עומד בכניסה"...

הרב: "למה תעמוד בחוץ? בא תכנס ותשאל כל מה שאתה רוצה לשאול"...

החבר נכנס לאולם בצעדים מהוססים, כשמשתתפי ההרצאה נותנים לו את הקצב ונוסכים בו בטחון במחיאות כפים קצובות.

הרב: "אתה דתי מלידה"?

הצעיר: "כן. אמא שלי חזרה בתשובה כשהייתי בן שלש, אז אני מחשיב את עצמי כדתי מלידה".

הרב: "בן כמה אתה היום"?

הצעיר: "בן 27".

הרב: "עשית עבירות בימי חייך"?

הצעיר ממהר להשיב: "כל אחד עושה עבירות בימי חייו".

הרב: "אל תדבר עלי"...

צחוק רם בקהל..

הרב: "אני שואל עליך. עשית, או לא"?

הצעיר: "עשיתי, מודה".

הרב: "מגיע לך על זה עונש"?

הצעיר: "לא כמו שקבלתי".

הרב צוחק ומלגלג.

הצעיר כמתגונן: "אתה דברת על סוגי הפירות. אני אכלתי מהמתוקים וקבלתי אלרגיה"...

הרב: "אין דבר כזה".

הצעיר: "יש. אני הגעתי למצב שאפילו החברים החילונים שלי היו בהלם כשהם שמעו על זה...הגעתי למצב שאפילו ביום כפור אני לא הולך לבית כנסת לא בגלל אנטי, משהו מת אצלי. אני כבר לא יכול. כל דבר שאני עושה וקשור לדת אני חוטף עליו יותר...באתי והשקעתי, אבל אכלתי מרורים. אפילו היום, בדרך לכאן, נסעתי בכיוון הפוך, כמעט נכנס בי רכב מאחור. הכל מתחת לבית"...

הקהל בהרצאה בגדרה

הרב: "ו...הקב"ה שמר עליך ובסוף לא קרה לך שום דבר. את זה אתה לא זוכר"!

הקהל מוחה כפים.

הצעיר: "אני זוכר אבל"...

הרב: "אתה מדבר בקצב מהיר, רוצה להתיחס ל-27 שנים ברגע"...

הצעיר: "כי יש לי הרבה מה להוציא"...

הרב: "אם הקב"ה באמת לא היה אוהב אותך הוא היה הורג אותך. אם הוא השאיר אותך סימן שיש לך סכוי".

הצעיר מחייך: "אותי, זה לא מרגיע. כל הרבנים שאני מדבר אתם אומרים לי שכל מה שה' עושה זה לטובה...עלי זה כבר לא

עובד. הם גם אומרים שה' לא חייב לי כלום. עד עכשיו ידעתי שהוא אבא. אם מולידים ילדים, כן חיבים להם משהו. הילדים לא יכולים לאכול לבד, לא ללכת לבד. מצד אחד אומרים שהוא לא חייב לי כלום ומצד שני אני חושב שכאבא שלי, הוא כן חייב לדאוג לי. אם הוא לא רצה אותי למה הוא יצר אותי"?

הרב: "אתה אבא, או עוד לא"?

השואל: "עוד לא".

הרב: "אוי-אוי. אם היית נשוי, בקצב הדבור שלך היא לא היתה מצליחה לדבר אף פעם"...

צחוק אדיר בקהל.

הרב: "אם חס ושלום היית מגיע לכאן הערב עיוור והייתי אומר לך שאתה צריך לחזור בתשובה בשביל שתוכל לראות. היית מוכן לחזור בתשובה"?

הצעיר: "כבר הייתי שם פעם"...

הרב: "אבל אתה עיוור"?...

הצעיר: "אבל בגלל שהיו לי נסים והכל, אני מכיר את התשובות האלה, כי אני עצמי נתתי אותם פעם"...

הרב: "אפשר לקבל תשובה ענינית לשאלה שלי?

הצעיר: "אפשר לקבל תשובה, אבל היא לא תספק אותי. אני בעצמי הייתי מחזק אנשים חילונים ונותן להם תשובות. אבל היום זה לא מספק אותי".

הרב: "ובכל זאת, אפשר לקבל תשובה"?

הצעיר מתלבט: "אני לא יודע...לא יודע. כי אני לא מאמין בכלום, כבר".

הרב: "שאלתי אותך שאלה, אתה יכול לתת לי תשובה"?

הצעיר: "התשובה היא - לא יודע. אני נסיתי באמת הכל. ויתרתי על המון דברים"...

הרב: "אתה לא נותן תשובה".

הצעיר חוזר שוב: "אני לא יודע לתת תשובה".

הרב: "לא אתה, אוקיי. אם היית רואה אדם עיוור שהבטיחו לו שיראה אם יחזור בתשובה, היית ממליץ לו שישוב בתשובה"?

הצעיר: "פעם הייתי ממליץ לו שכן, בטח, כי הייתי בדבר הזה"...

הרב: "ועכשיו מה היית אומר לו - תישאר עיור ועזוב אותך משטויות"?

הצעיר: "הייתי אומר לו שינסה. אני נסיתי ולי זה לא עזר".

הרב: "ובוא ונגיד שצדקתי והבן אדם חזר בתשובה ופתאם הוא רואה. היה כדאי לו, או לא"?

הצעיר: "היה כדאי. בטח שהיה כדאי".

הרב: "והוא צריך להמשיך בתהליך החזרה בתשובה או שהוא כבר יכול לשוב לסורו"?

השואל: "לא. זו כבר תהיה כפיות טובה. שישאר".

הרב: "ענית יפה. אבל שים לב - אותך ב"ה הקב"ה אפילו לא הביא למצב שתהיה עיור, כדי שתפקח את עיניך ותחזור בתשובה. הוא השאיר אותך, ב"ה, רואה, נושם, חי. אז אתה יותר מכפוי טובה"...

הצעיר: "אני לא. אני עשיתי הכל".

הרב: "על שאתה רואה בעינים, בלבד, מה אתה מוכן לעשות"?

הצעיר: "על העינים? ויתרתי על עבודה. ויתרתי על הכל"...

הרב: "מה אתה מוכן לעשות כהכרת הטוב, על שאתה רואה בעינים"?

מקשה קושיות

סוף טוב הכל טוב

הצעיר ששולף תשובות ויורה, מתקשה לפתע...

הרב ממשיך ללחוץ אותו אל הפנה: "אבל לעיור הצעת לנסות וזה עבד. ואתה אומר שאסור לו לחזור לסורו אתה אמרת כאן שהוא יהיה 'כפוי טובה' ואתה עצמך נוהג בכפיות טובה"...

הצעיר: "אבל אצלי יש דברים אחרים חוץ מהעינים".

הרב: "בטח יש...הוא גם נותן לך, ב"ה לשמוע... אבל אתה לא שומע את עצמך. הוא נותן לך לדבר ואתה מדבר נגדו... אני אגיד לך מה הבעיה שלך, בתנאי שלא תפגע".

הצעיר: "טוב, אוקיי".

הרב עובר לטון רגוע: "יש לך מידת הגאוה"...

הצעיר: "ממש לא. תשאל אותו (מצביע לעבר החבר). אין לי"...

הרב: "רק אדם שיכול להתגאות מול הקב"ה יכול לסרב למשמעת של ה'. אתה בגוף שלו, רמ"ח איברים ושס"ה גידים שהחליקו איתך, בתאונות דרכים סופניות כמעט, נשארו שלמים. ולמרות כל זה אתה ממשיך לטעון רק את השחור ולא את הלבן. אתה רואה רק את הצרות, את הבעיות, את ההטבות אתה לא רואה. יש מוכי גורל. יש אנשים חולי סרטן יש גוססים, יש נכים, יש שחתכו להם איברים"...

הצעיר קוטע את הרב: "צרת רבים נחמת טפשים - שמעת על המושג הזה"?

הרב: "שמעתי, אבל אם להם זה הגיע, גם לך זה מגיע. מה שאתה עובר זה הגיע לך כי בישלת כמו שכבר אמרו לך. מי שמבשל אוכל. דוד סבל, אברהם סבל, כולם סבלו. לכל אחד יש סבה ושרש. אתה מאמין שהקב"ה נותן לצדיקים יותר גדולים ממך, יסורים פי מליון יותר ממך. אתה יודע מה זה להיות אברהם העברי, אחד נגד כולם, שמחזיקים אותו לשוטה? אתה יודע מה זה להיות נח בדור המבול, שמחזיקים אותו מאה ועשרים שנה לבנות תיבה וכולם 'מסתלבטים' עליו... אתה צריך להבין שהקב"ה נתן לך את הזכות לחיות.

פעם אחת אני נתבקשתי להגיע למישהו שהיה מתאבד סדרתי, על פי בקשת אביו. מדובר בנרקומן שניסה להתאבד שלש פעמים ולא הצליח. פעם אחת הוא תלה את עצמו ואבא שלו גילה אותו בזמן. פעם שניה עשה לעצמו 'חרקירי' בבטן והרופאים הצילו אותו. בפעם השלישית הוא בלע חבילת כדורים והצילו אותו. באתי, ראיתי אותו ונבהלתי. התחרטתי שהגעתי".

הקהל מגיב בחיוך.

הצעיר: "שמעתי את זה. פעם הייתי שומע הרבה קלטות שלך ואפילו נתתי לאנשים אחרים".

הרב: "יפה מאד, אבל אני אחזור על זה לא בשבילך אלא בשביל הקהל הגדול שבא לשמוע כאן... הבן אדם ישב מולי ולקח 'סחיבה' מסיגריה 'ס-ס-ס-ס-ס-ס-'. כמעט שאב אותי"...

הצבור פורץ בצחוק.

הרב: "ואני צריך לדבר איתו!?...עם מי אני אדבר, עם נרקומן? **אמרתי לו:** שאני באתי בשבילו **והוא עונה לי:** 'בשבילי? מה קרה'? **אמרתי לו:** 'אבא שלך אמר שאתה קצת מדוכדך'... 'מדוכדך', **הוא שואל אותי** - 'אני רוצה למות ולא הולך לי. אתה יכול לעזור לי' "?...

שוב רעמי צחוק בקהל.

הרב: "אמרתי לו: 'חבוב, למה אתה רוצה למות'? **אמר לי:** 'יש לי צרות'. הרבה יותר מהשואל כאן... והוא התחיל לקלל את כולם. **אמרתי לו:** 'ולמה נסית להתאבד'? **אמר לי:** 'מה יש לי בחיים האלה'? **אמרתי לו:** 'מה אתה חושב שאתה הולך למקום יותר טוב'? **אז הוא אמר:** 'לא איכפת לי'! **אמרתי לו:** 'תשמע, הקב"ה אוהב אותך כל כך שהוא לא נותן לך למות'. **הוא חייך אלי ואמר לי:** 'הוא אוהב אותי? הכל אתה יכול להגיד, אבל לא שהוא אוהב אותי, עם כל הצרות שאני עובר'... **אמרתי לו:** 'שכן! ויש על זה אפילו משנה מפורשת שאומרת שהאדם נוצר בעל כורחו וגם נולד וחי ומת בעל כורחו וגם עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים, הקב"ה'. **אמרתי לו:** 'שעד היום לא הבנתי את המשנה הזו, אבל בזכותו אני מבין אותה'. **פתאם הוא שואל אותי:** 'מה הפירוש'? **אמרתי לו:** 'אף פעם לא הבנתי מה הכונה שהאדם חי בעל כורחו. אדם שלא רוצה לחיות, מתאבד. אבל אצלך ראיתי ששלש פעמים רצית למות ולא הצלחת. הקב"ה אמר לך שתמשיך לחיות. אתה חי בעל כרחך. אם הוא לא סובל אותך, בשביל מה הוא רוצה שתחיה? אם הוא היה שונא אותך הוא היה מסלק אותך! חבל על כל סנדביץ' שאתה אוכל... אבל הוא השאיר אותך כי יש תקוה. יש לך תקוה, רק אתה הולך בכיוון הלא נכון'. הבן אדם הזה חזר בתשובה. אחרי שבועים אבא שלו אמר לי שהוא הולך לשעורים. זה קורה, כי היצר הרע לוקח אותו בדיוק הפוך מהכיוון הנכון. **הוא אומר לו:** 'תהיה מלא בתרעומות'!. הבן אדם צריך לדעת לסבול הכל ולהכיר לקב"ה תודה על כל רגע שהוא חי. ברגע אחד, שהבן אדם עדין חי, בו, הוא יכול לקנות עולם הבא".

וכאן פונה הרב שוב לצעיר: "כל זמן שאתה חי, עם ה"סלטות" בכבישים, עם כל מה שאתה עובר, אין לך מה להתאונן אלא רק על החטאים שעשית. אתה אומר שחטפת פי כמה מהחטאים שעשית, אז אני אלמד אותך כלל שלא שמעת אצלי, גם לא בקלטות. אם אני חוטא לבן אדם בן גילי ובמעמדי, זו עבירה. פגעתי בו, זלזלתי בו, עשיתי לו עול, זו עבירה. אבל זה לא דומה אם אני אעשה את אותה עבירה מול שר ומלך. אם אני מבזה חבר זו עבירה חמורה. אבל לצער, להשפיל, או חלילה לבזות מלך, העונש על זה יכול להיות התזת ראש. ואם אני חוטא, אפילו בעבירה הקטנה ביותר, נגד מלכו של עולם, שהוא נצח נצחים, הייתי צריך לקבל על זה עונש של נצח נצחים. תמיד העונש הוא על פי המבייש ועל פי המתבייש. לכן, על עבירה אחת, תתאר לך מה היית צריך לסבול. רוצה ראיה? אדם הראשון חטא רק חטא אחד שאכל מעץ הדעת. מה גרם? למיתה לו ולכל זרעו עד עולם. כולנו מתים בגלל חטא אחד של אדם הראשון. חטא אחד של אכילה. הוא אפילו ברך באכילה. אתם מאמינים שאם היו אומרים לכם לא לאכול ענבים ולא הייתם שומעים, שיהרגו אותך ואת אנשי העולם כולו על זה, לעולמי עד? אבל בורא עולם החליט שכל העולם ימות בגלל שאדם הראשון המרה את פיו בדבר אחד. הוא לא מרד בה'. הוא לא עשה דברים חמורים, רק אכל. נכשל בחטא. אז אם אדם הראשון שהיה שלם בכל השלמות זה העונש שלו, מה אנחנו שחוטאים כל הזמן היינו צריכים לקבל כעונש? אז איך אתה מעז לומר שמה שאתה נענש כאן, זה פי כמה וכמה ממה שמגיע לך?? מאיפה החשבון הזה? מאחר ואתה עברת לפחות שתי עבירות...אתה צריך להודות לה' על שאתה עומד, מדבר ושומע וגם מקשיב לי...זה דבר גדול ועצום. זו זכות לאין שעור. במקום להגיד כלפי הקב"ה מה שאתה אומר, תגיד כמו נצולי השואה כמו אותו יהודי שעבר את נוראות המלחמה, שלקראת הסוף הצליח לברוח עם אשתו והילד בדרך הים. היתה סערה והילד נפל לא עלינו, למים. אחרי כל הנוראות והטראומות, יצאו מהגיהנם והנה קורה להם אסון שכזה. ושוב סערה ושוב גל נורא וגם אשתו נלקחת ממנו. זה לא הגרמנים הרוצחים. את מי הוא צריך להאשים לפי השיטה שלך? אבל הוא הגיע לחוף מבטחים והתחיל בוכה ואמר לקב"ה: 'רבונו של עולם, אם אתה חושב שאני אעזוב אותך בגלל שהילד שלי ואשתי נפלו למים וטבעו, אתה טועה. אני אוסיף אהבה על אהבתי אליך' "!.

שקט של צמרור באולם.

הרב: "שמעתם דבר כזה? ה'חפץ חיים' קבר בן. **בהספד הוא אמר:** 'עד היום רבונו של עולם אהבתי אותך ואהבתי את בני, חמישים אחוז וחמישים אחוז. עכשיו שלקחת את בני, יש לי מאה אחוז מקום בלב לאהוב אותך'! הרב מקלויזנבורג כשהודיעו לו שהבן שלו מת, היה בהלם ראשוני, אבל אחרי רגע התאושש וחזר לאיתנו כאילו לא קבל שום בשורה רעה. בתום השבעה שאלו אותו החסידים מה קרה ברגע הראשון שעמד בהלם ואיך לפתע חזר לעצמו? **אמר להם:** 'משל למה הדבר דומה? - לאדם שהולך ברחוב ופתאם מרגיש חבטה עצומה על גבו. באותו רגע הוא מסתובב בכעס לראות מי זה שהעז לתת לו מכה כזו. פתאם הוא רואה את המכה **והוא נשמע אומר:** 'אה, אבא מה נשמע'? **אמר הרבי זצ"ל:** כשקבלתי את המכה החזקה אמרתי לעצמי, מה אין לי בן? אבל פתאם התבוננתי מי המכה וראיתי שזה אבא. אם זה אבא זה משהו אחר'. אבא, כמו שהוא שיגר את הבן שלו והנכד לכאן, הוא יכול להחזיר אותו אליו. זו ההתבוננות האמיתית, לא לבוא בטרוניות. אבא מייסר את הבן כדי לקרב אותו, שישפר מעשיו. רק ילד שהוא לא חכם שרואה שאבא שלו מעניש אותו, מחליט שעם אבא כזה הוא עוזב את הבית...אבא לא התכון לזרוק אותך...הוא התכון רק להוכיח אותך, כי כלום לא עזר. הוא עשה דברים, קצת יותר דרסטיים כדי שתבין. אדם חכם מתקרב לאבא ומשפר את המעשים והאבא לא ירביץ לא יותר. אבל אתה, יצר הרע, רוכב עליך"!!...

הצעיר: "ומתי אני אקבל משהו בתמורה, על שאני אחשוב בכיוון הזה"?

הרב: "כמה שתקבל פחות, אתה בעצם מקבל יותר, כי זה לשמה, בלי שתרגיש טעם ותענוג...אם אדם עושה מצוות ומתעשר, בטח שהוא יעשה מצוות כי הוא מבין שהוא מתעשר... גם אני עברתי את מה שאתה עברת, אבל שנינו לא עברנו כאין וכאפס ממה שדוד המלך עבר ובכל זאת הוא רק דבק יותר ויותר בה'. אני מציע לך במקום שהיצר הרע ירכב עליך תהיה אתה מרכבה ליצר הרע... יש לך כזה חבר יקר, תמשיך איתו הלאה ותעשה ליצר הרע; דוקא!. אל תכנס למו"מ עם יצר הרע, כי הוא יותר חזק ממך, רק תגיד לו שאם הוא יבלבל לך את המח, אתה תחזיר עוד כמה בתשובה"...

הצעיר: "אבל חסר לי 'סטארטר' "...

הרב: "עזוב 'סטארטר', תעשה את זה בדחיפה... בסוף תידלק"..

צחוק אדיר בקהל...

הרב: "אתה רוצה לנצח אותו? - תגיד לו אני שם ציצית, דוקא"!...

מלווה בצלילים ובתשואות הקהל עולה הצעיר לבמה, נוטל ציצית ונושק את ידו של הרב.

יצר הרע נוצח...

נכנסים בשער הבטחון

בכל יום, טרם יעלה עמוד השחר, מתכנסים עשרות אנשים, הבאים מכל קצוי ארץ, לבית הכנסת אליהו הנביא ברחוב עוזיאל בבני ברק ובהדרכתו של הרב אמנון יצחק הם נכנסים מבעד ל'שער הבטחון' של רבנו בחיי ומגלים עולמות שלא הכירו. העמקת מידת הבטחון בבורא עולם בעם ישראל, היא, לדעת הרב אמנון יצחק, המשימה החשובה ביותר בימינו המעניקה את הכלים הנכונים להתמודדות עם התקופה. את המסר הזה הוא מעביר לבני עליה בשעורים שקבע בשעת רצון שלאחר חצות ליל ובטרם יפציע שחר ולאלה שעדין לא נצבים במדרגה הזו, הוא עושה זאת בהרצאות שהוא נושא, כמה ימים בשבוע בכל רחבי הארץ.

רוצה ללמוד שעתים עם הרב

לענין ה'בטחון' הוא ייחד גם את עיקר הרצאתו האחרונה שנערכה בקרית אונו. שום דבר, מכל מה שמתרחש סביבנו, מועידת אנאפוליס, עד לרעידות אדמה וסימנים אחרים המצביעים על קרבתנו לאחרית הימים, לא נעדר ממנה. כשראש הממשלה ו'שר הבטחון' נמצאים רחוק מכאן כביכול כדי ל'השיג' שקט ובטחון לישראל, מפגין הרב דאגה אמיתית לבטחונם האישי של משתתפי ההרצאה, לאלפים שצפו בה באתר 'שופר' ולאנשי אמונה בעם ישראל כולו. הוא עושה זאת ללא ויתורים ובעזרת דוקטרינות 'בטחוניות' בדוקות בנות אלפי שנים.

"לאליהו הנביא היו עורבים מביאים לאכול בבקר ובערב. למרות שהם מפקירים את ילדיהם, את אליהו הם כלכלו בעצמם. אליהו הלך ארבעים יום וארבעים לילה בלא אוכל והוא לא המתין לנס ולא בקש, אבל ה' הביא לו את האוכל באמצעות העורבים. מבחינת אליהו זאת היתה המדרגה הגדולה ביותר בבטחון בה'. לעומת זאת יוסף, שהיה בעל מידת בטחון חזקה מאד, כיון שבקש משר האופים שיזכירהו ולא הפגין בטחון שלם לגמרי ישב על שתי מלים מיותרות שאמר - "זכרתני.. והזכרתני" - עוד שנתים בבית האסורים. בטחון בה' הוא הדבר הנעלה ביותר שאדם יכול לזכות בו בימי חייו ואז יהיה סמוך ובטוח שלא יאונה לו כל רע. כל זה בתנאי, כמובן, שהוא גם עושה את רצון ה' יתברך. אבל, אם הוא ממרה את פיו ומורד בו ובתורתו, אין לו מה לתלות את בטחונו בה', כי ברור שהקב"ה לא יענה לו. זה כמו שאדם יבקש מהאחראים על החוק לעשות עבירות עבורו. אנחנו, שנמצאים היום במצב קשה מאד, שכולם מאיימים עלינו במלחמה גרעינית, לא פחות וגם הסורים שלידנו יש להם כור שצריך לפוצץ אותו מידי פעם והרוסים מתכוננים לבנות גם למצרים כור גרעיני ולכולם יש "פצוחים" ולא רק לשבת, המצב הוא בעיתי ביותר. בפרט, שהיה לנו עד לאחרונה שר בטחון שהיה רואה גם...בלי משקפת, על מי נסמוך? המצב לא פשוט. מאות מליונים של מוסלמים שונאים רוצים שאנחנו נשחה בכיוון אחד, לא לאנאפוליס אלא לאירופה...ובמי יש לנו לבטוח, אם לא בבורא עולם? רק בטחון בה' יתברך יכול לעזור לנו. אפשר לעשות השתדלות, אבל לא לתלות בה בכלל, כי לא היא הגורמת. אם יכול לבוא נאסראללה קטן כזה ולשגר מאות טילים אלינו והוא כבר מתרברב שוב מהבונקר שהוא מוכן עם ארסנל חדש, הוא הוכיח את עצמו ואף אחד לא חלם שהוא יעיז ויוכל ואנחנו לא נגיב, אף אחד לא העלה על הדעת שבשדרות זה יהיה מעשה של יום יום, שעוד מעט חלילה זה יהיה גם בכפר סבא, או אפילו בירושלים, אז מה עלינו לעשות אם לא לבטוח בה'. אבל אנחנו מנוטים על ידי האמריקאים והם קובעים את סדר היום הבטחוני שלנו, הם מחליטים מתי נכנס ללבנון או לעזה וכמה נכנס וקונדי דואגת לארגן לנו את אנאפוליס, אז מה כוחנו? מה אנחנו, קומץ של יהודים הנמצא כאן יכול לעשות?. אנחנו יכולים או לפנות לים, או...לפנות למעלה".

המאזינים שותים את הדברים בשקיקה.

"חכמים זכרונם לברכה אומרים לנו שיש רק עצה אחת - לבטוח באחד ולא לפחוד. אם אנחנו בוטחים בה' באמת, הקב"ה מכלכל אותנו. מי שרוצה הוכחה שהוא מסוגל; שיחשוב מי דאג לנו כשהיינו בבטן אמנו? מי תכנן את העובר ומי דאג שיהיה שמור בתוך מזרון מים ויאכל את תמצית האוכל הטוב של האם? מי דאג שיצא בעת הנכונה? מי דאג שיהיה לתינוק מהיכן לאכול? ההורים שלנו? אנחנו? לא. מי גורם שתתפתח, אתה? קופת חולים? מי דאג שתראה, שתשמע? מי דאג שהלב יפמפם? מי דואג שעכשיו תראו אותי ותשמעו אותי? מי עשה את כל זה? - אז את זה אתם מאמינים שהקב"ה יודע לעשות! ולשמור עלינו הוא לא יודע? הכל אנחנו מבינים שה' יתברך עושה, רק בפרנסה ובטחון אנחנו חושבים שאנחנו דואגים לעצמנו... מגיעים לגיל ה'טפש עשרה' ורוצים ארנק משלהם...היום כבר לא מסתפקים בארנק רק כרטיס אשראי... איפה הבטחון? כשהולכים לעבודה בוטחים בה', או במה שתעשה ובפגישה שנכונה לך? כל אחד יבדוק אצלו ויראה שהוא בוטח בעצמו. מי שבוטח בה' יתברך הקב"ה ממציא לו מזונותיו בלי הרבה טרחה. בדוק ומנוסה. אבל מי שלא, מתייגע כל ימיו...

שואל: "אני בחור מאמין, שומר תורה ומצוות, בזכותך. אני בוטח בה' אבל בפנים יש לי איזושהי דאגה"...

הרב: "מה הדאגה"?

השואל: "אי אפשר להסביר את זה".

הרב: "אני אסביר לך מה הדאגה שלך. כתוב שמי שיש לו פת בסלו, ואומר: מה אוכל למחר? הוא מקטני אמנה!. אפילו מי שיש לו פת רק להיום. אנשים דואגים איך לגמור את החדש, הם דואגים לתקציב שנתי, אלה בכלל לא מאמינים. למה מי שמודאג מהמחר, הוא קטן אמנה? כי הוא מודאג מה הוא יאכל מחר. אבל האם הוא בכלל יחיה מחר? מזה הוא לא מודאג. מי הבטיח לך שתחיה מחר? מי שנותן חיים, נותן גם מזון. אם ה' קבע שתחיה מחר ודאי שיהיה לך מזון, כי איך תחיה בלי מזון? אבל הוא לוקח את החיים בקלות, זה שהוא יחיה, זה מתחייב. החיים והאוכל הולכים יחד. ולכן אם אתה מודאג רק מאוכל ולא מהחיים, אתה קטן אמנה"...

השואל: "ככה זה בכל הענינים"?

הרב: "הכל בכל מכל כל. יש אנשים שרוצים להגיע לתפקידים מסוימים בחיים. צבוריים, או פיננסיים. הם דוחפים, מפעילים מרפקים, משתדלים ועושים קומבינות בשביל להגיע. אבל כתוב שמלכות אחת אינה נוגעת בחברתה. כלומר: אם נגזר על אדם שיקבל שררה מסוימת, או תפקיד, איש בעולם לא יוכל להזיז אותו מזה. כמה אנשים לגלגו על אולמרט. מישהו חלם שהוא יהיה ראש ממשלה? ותראה היום איך הוא מחזיק ברסן השלטון.

מישהו חלם שפרץ יהיה שר הבטחון? אתה יודע מה זה להזיז את ברק ולהעדיף את פרץ? כל דבר, אם נסתכל עליו באמת, המבינים הכי גדולים, המנתחים, האסטרטגים, כולם מתבדים. אפילו חזאיי מזג האויר".

השואל מתלהב מן הדברים ומבקש לשטוח בקשה מיוחדת. הוא מקבל אשור, מהסס ומבקש: "רציתי לפחות פעם בשבוע ללמוד אתך שעתים. אני מוכן לבוא לכל מקום שתגיד לי"...

הרב: "יפה מאד. אני מוכן שתלמד איתי ששה ימים בשבוע".

מחיאות כפים באולם.

השואל: "בשמחה".

הרב: "אני מזמין גם את כל הצבור לבוא ללמוד איתי, אני לומד כל יום משעה 3:40 לפנות בקר בבית הכנסת 'אליהו הנביא' בבני ברק. השעור הראשון הוא על מדרש תהילים, אחר כך שעור ב'שער הבטחון'. ברבע לחמש 'דף היומי' וברבע לשש תפילת ותיקין עד שש וחצי. העולם עוד לא התעורר ואנחנו כבר עברנו יום שלם"...

חיוך בין המאזינים.

הרב: "אלה השעתים שאני יכול לתת לך ולכולם".

השואל: "אבל אני לא פנוי בזמן הזה"...

הרב: "מה זה לא פנוי, ישן"?

השואל: "אני מתחיל לעבוד כבר"...

הרב: "ממתי אתה עובד"?

השואל: "משש בבקר. בחמש אני מתעורר, מתפלל והולך לעבודה".

הרב: "נו, אז תבוא בשלש וחצי, תתפלל אתנו ותלך לעבודה"...

השואל: "אבל זה רחוק ממני עד בני ברק"...

הרב: "אבל אתה רוצה ללמוד איתי, לא"?

השואל: "פעם בשבוע רציתי".

הרב: "אז תבוא פעם בשבוע"...

השואל: "אין בעיה, אני מקבל עלי".

תשואות בקהל.

השואל הבא הוא בחור ישיבה: "הרב הזכיר את יוסף הצדיק שנענש על שבטחונו בה' לא היה מושלם. האם מה שהוא בקש משר האופים לא היה בגדר ההשתדלות המותרת"?

הרב: "זה היה בגדר השתדלות המותרת לנו, אבל יוסף במדרגתו לא היה צריך לבקש את זה. אדם צריך להציל את עצמו במה שאפשר. זו השתדלות המותרת. אבל לא במדרגתו של יוסף, שהרי כל מהלך חייו היה נס אדיר. בשעת הגאולה תתברר האמת שבכל מהלך הענינים בבריאה, כמו בחלום, שהאדם חי בדמיון ומשלה עצמו, כך יראו חיי העבר. כשנסתכל אחורה נהיה כחולמים. כל מה שעבר על העם היהודי בכל הדורות ועלינו באופן פרטי יהיה כמו חלום. אז נבין את השקר והטעות שאנחנו נמצאים בה. אחת מהטעויות הגדולות שתתגלנה תהיה בהבנת יחוד ה' בבריאה. אין דבר, מעשה, או מחשבה, בבריאה שמנותק מידיעתו ומרצונו של הקב"ה. אין דבר שנעלם מנגד עיניו. אנחנו חיים בהכרה מוטעית שהבן אדם הוא בעלים של עצמו ויש לו כחות נפשיים וגופניים והוא פועל בהם כרצונו. האמת היא שרצון ה' מהוה את כל הבריאה כולה. המאיר לארץ, לא הכונה שהוא האיר פעם והיום גלגלי השמש הירח והכוכבים כבר מאירים מאליהם, אלא בכל יום ה' מחדש מעשה בראשית. אם אין שפע שבורא עולם זורה עלינו אין קיום לבריאה. הכל ברצון ה' ובגזירתו. לאדם אין כל בעלות על זה. רק דבר אחד ביד האדם - נקודת הבחירה בטוב או ברע. כך אומר ה'שער הבטחון' ב'חובת הלבבות'. את השלמת המעשה בעבודה ובעבירה הוא לא הניח בידינו. אם יושלם רצוננו, אם חלילה נמרה את פיו, זה לא תלוי בנו. אדם יכול לבחור ברע, אבל זה לא אומר שהוא יוכל להשלים את בחירתו ומאוויו. אדם יכול לבחור בטוב, אבל זה לא אומר שהוא ישיג אותו. הוא יכול לבחור, להשתדל לפעול את הפעולה, אבל אם הוא יצליח בפעולה, זה תלוי בגזירת ה' יתברך ובסבות שהם מעלינו. אדם שבוחר להיות עשיר, הוא עובד על זה יום ולילה ואין תפרן יותר ממנו... אדם רוצה להיות גבור, להיות חזק. פתאם הוא נופל למשכב... אדם יכול לכוון עצמו ימינה, או שמאלה, זה בידו, אבל לא השלמת המעשה. איך לא הכירו יעקב ובניו את יוסף הרי כל מצרים רעשה על העבד העברי שנעשה משנה למלך, ידיעה כזו עוברת גם בכל הארצות השכנות, אבל אחי יוסף לא הכירו אותו אפילו כשעמדו לפניו. איך לא זיהו אותו והרי עזבו אותו כשהיה בן שבע עשרה? האם חתימת הזקן בלבד פגעה באפשרות של אחיו להכירו? הרי היו להם כל כך הרבה סימנים, מלבד השמועות שעבד עברי מולך במצרים. הם גם ראו שהוא לא אוכל עם המצרים. והניחושים שלו, שהוא ידע פרטים על חייהם. יעקב אבינו שמע שהמשנה למלך יודע על פרטי חייהם, ידע מחלומותיו של יוסף, המתין לראות מתי יתגשמו כל חלומותיו, איך הוא לא מעלה על דעתו שיוסף זה הבן שלו? מכאן רואים שיד ה' היא המסובבת. היא המנהיגה את העולם לתכלית. כל כחות האדם כפופים לרצון ה' וברצותו הוא נוטל מאביו ואחיו את הבנתם להכיר את יוסף. ברצותו נהפכים לב מלכים ושרים בצורה בלתי טבעית כדי שתצא ההבטחה האלוקית ליוסף. רוצים להרוג אותו, זורקים אותו לבור, מוכרים אותו לישמעאלים, זורקים אותו לכלא, מישהו יכול לחשוב שאדם כזה יצא ויתקיים החלום שהוא חלם שישלוט ואחיו ואביו ואמו יבואו וישתחוו לו? ופתאם כשמגיע הרגע מביאים אותו, במהירות לפרעה ועומד לפניו עבד עברי, נער ופרעה אומר לו את החלום והוא, יוסף, במקום להגיד לו "כן, בטח שאני יכול לפתור אותו", הוא אומר לו, כי הוא לא יודע כלום, רק האלקים יודע... על תשובה כזו פרעה היה צריך לזרוק אותו לעוד כמה שנים לכלא, אבל במקום זה אומר לו מלך מצרים: "רק אין חכם ונבון כמוך"... הכל הפוך על הפוך. את תופעת דוד המלך מישהו יכול להסביר על פי ההגיון? - הוא היה שנאוי לאחיו, נרדף, חשבו שהוא לא אחיהם, הוא היה מוזר בעיניהם. שמואל בא למשוח למלך את אחד מבניו של ישי שמביא לו את כל שבעת הילדים ולא מחשיב את דוד. שמואל כבר עומד לטעות ולמשוך את אליאב אחיו של דוד אבל ה' אומר לו: 'לא, זה לא הוא'. ואז שואל שמואל את ישי: 'אין לך יותר ילדים' וישי, כאילו נזכר, עונה לו: 'כן, כן, יש לי עוד אחד, אבל הוא עם הצאן'. מביאים אותו ושמואל אומר: 'זה המלך'! מישהו חלם שדוד הזה, שבכלל היה מנוטרל מכל שררה הוא יהיה המלך. מישהו היה מאמין שמשה רבנו שהיה צריך לברוח ולגלות, בגלל שהרג את המצרי, הוא יבוא לגאול את ישראל. מישהו היה מאמין שכשיש גזירה להרוג את כל ילדי המצרים, שמים את משה בתיבה ומי מצילה אותו? - הבת של פרעה ומכניסה אותו לבית של פרעה והוא עצמו מגדל אותו... איפה כאן ההשתדלות של האדם? כלום! הכל בגזירת ה'! אתה יכול להחליט שאתה מטביע את כולם, כי צריך להוולד מושיען של ישראל ובסוף דוקא הוא מגדל את מושיען של ישראל ולא מצליח לברוח מגזירת ה'. לכן ההשתדלות של יוסף, במדרגה העליונה שהוא היה חי בה, כי הוא ידע איך מסבב הסבות יביא אותו למלכות, הבקשה להזכירו עכבה אותו. לפעמים אדם יכול להפסיד הכל בגלל חוסר הבטחון שלו. אבל אם אדם יתמיד ויאמין שהכל פועל כמו שה' גזר, גם פרנסה וגם הצלחה הכל ביד ה', זיווג, עסקים, הכל ביד ה', רק שאנחנו צריכים לבחור בטוב כדי שהכל יגיע בדרך הטובה, נקבל מבורא עולם, הכל...

רבנו בחיי אומר יותר מזה - שגנב, אין יותר טפש ממנו, כי הוא לא יכול להתפרנס יותר ממה שנגזר לו. אם כך, הוא כאילו גונב מכיס אחד לכיס השני. אדם שמטפס לקומה שלישית לגנוב, הוא גונב כסף שלו. אם לא היה גונב משם, זה היה מגיע אליו בדרך אחרת, מותרת. אי אפשר לקבל אגורה אחת יותר ממה שה' גזר. אי אפשר ליטול ממך ואי אפשר לתת לך בלי גזירת ה'... זהו הבטחון האמיתי בבורא עולם"..

רוב יהודי בעכו

עכו עיר מעורבת, רחוקה מהמרכז לא רק מרחק פיזי ולמרות זאת בכל מה שנוגע להתקרבות ליהדות, היא מצמצת מרחקים באופן מעורר השתאות. השאלות בהרצאות שנושא שם הרב אמנון יצחק, במחזוריות של אחת לשנה, הן נוקבות, לעתים מתגרות וללא הנחות, אבל לאחר התשובות שהוא נותן נוספים בכל פעם עוד כמה עשרות המטים את הרוב בעיר לטובת היהודים ולא סתם יהודים אלא באלה שהזהות היהודית שלהם בולטת מתוך כל אורחותיהם. השבוע נערך עוד מפגש שכזה בהשתתפותם של מאות. רק אמש, בהרצאה שנשא הרב בהרצליה ה'בורגנית', הוא הצליח להפיס את דעתו של משתתף מבוגר שעל פי עדותו שאלות באמונה בעקבות השואה הציקו לו במשך שנים ארוכות. הצעיר מעכו, שמשפחתו לא היתה בשואה האיומה, ניסח אותן אחרת, אבל כשהטעות נובעת מאותו מקום מסתבר שיש יותר מדרך אחת לתקן אותה.

הצעיר: "הרב מדבר על כל הגזירות שבאות על עם ישראל. אני לא מבין, אמנם כשהקב"ה מטיל גזירות זה כדי לעורר, אבל יש גם צד שני למטבע ויש רבים שדוקא בגלל הגזירות והמחזות שהם רואים, אמונתם נפגעת. אני מכיר מישהו שבגלל מלחמת יום הכפורים הוא איבד את כל אמונתו. הוא אומר שקשה לו להאמין אחרי מה שראה. כך היה גם בשואה. אתה לא יכול להגיד להם "תניחו תפילין" "תתחזקו", הם פשוט אבדו את האמונה. האם לא יצא שכרו בהפסדו"?

הרב: "פעם נתנו לי הזדמנות להכנס לבית הכלא ולתת הרצאה. היה שם יהודי אשכנזי אחד שכשדברתי עם האסירים הוא אמר לי: 'את זה אתה יכול למכור ל'ספרדים', לא לי'. **שאלתי אותו:** 'למה אותך לא'? **אז הוא אמר לי:** 'אני מנצולי השואה, איפה היה'.... **אמרתי לו:** 'אם אתה היית עכשיו בדרך לירושלים והיתה מתרחשת תאונת דרכים שבה נהרגו כל ארבעת הנוסעים האחרים ורק אתה נצלת, היית מרגיש שאתה חייב להודות לה' או לא"?

הרב משאיר מקום לקהל להתוכח בינו לבין עצמו ורק אז ממשיך.

הרב: "אותו יהודי אמר לי 'צריך' "!. **אמרתי לו:** "אתה נצלת מהשואה, למה אתה לא מודה לה' ובמקום זה אתה בא בטענות"? הוא ניסה להתגונן ולהגיד לי שזה לא דומה ו... **אמרתי לו:** 'המודד הוא; אם היית רוצה להצטרף חלילה, לאלה שמצבם היה אחר ממך"...

רחש בקהל...

הרב: "למה אתה לוקח מהקב"ה את החיים ואת ההצלה ומשתמש בהם נגדו? אתה כועס עליו? - תגיד לו 'ברוגז' ותבקש להצטרף אל אלה שגורלם היה מר. תגיד לו "לא מתאים לי לחיות פה". לחיות אתה רוצה ואפילו בבית הסוהר, אבל תלונות נגד זה שנותן לך חיים, יש לך מכאן ועד להודעה חדשה... אדם שעובר נתוח, המנתח הוא אכזרי"?

הצעיר: "לא".

הרב: "מי רצה את הנתוח, הרופא רצה אותו, או שהחולה רצה בו כדי להירפא"?

השואל: "החולה רצה אותו".

הרב: "מי אשם שהוא הגיע למצב כזה שהיו צריכים לעשות לו נתוח, הרופא"?

הצעיר: "זה בא לו לבד. הוא לא בחר להיות חולה"...

הרב: "בדרך כלל, אם בן אדם שומר על הבריאות ולפי הרמב"ם אם הוא גם שומר על המצוות, הוא לא יחלה אף פעם. אבל אם הוא לא שומר על כללי הבריאות וגם עושה עבירות שבגללן מקבלים יסורים, הוא אשם. אם באה גזירה על עם ישראל זה לא בגלל שה' גוזר גזירה, אלא בגלל שאנחנו הבאנו את הגזירה על עצמנו. אם, לדוגמא, אדם הולך ברחוב ומתגרה במישהו, מה הוא מצפה שהוא יתן לו שושנים? אם אתה מתגרה בקב"ה, מחלל שבת, עובר עבירות, כופר בו ועושה דברים נגד רצונו, כמה אתה רוצה שיבליג? שנה, שנתים, שלש, עשר, עשרים? אחרי שלשים שנה הוא כבר יכול לתת לך מכה אחת? אתה, אחרי כמה פעמים היית מחזיר? - תיכף ומיד! לקב"ה יש סבלנות. הוא ארך אפים, הוא ממתין. אבל אם הוא יודע שהבן הזה יצא, חס ושלום, מהעולם וילך לגיהני גיהנם, אסור לאבא לדאוג שזה לא יקרה לו? אם אין ברירה, הקב"ה הופך את מי שצריך ל'הרוגי מלכות' ומזכה אותם בחיי העולם הבא".

השואל: "הבנתי, אבל יש לי עוד שאלה קטנה".

הרב: "בבקשה".

השואל: "האם ילד בן 16 שנרצח, גם חייו בעולם הבא מושפעים בגלל הסתלקותו בטרם עת"?

הרב: "הרצח לא משפיע. השאלה למה הוא נרצח"?

השואל: "הוא נרצח בויכוח"...

הרב: "זה לא בגלל הויכוח. הוא נרצח בגלל מעשים. הויכוח הוא לא הסבה אלא התוצאה. מה קדם לזה? שהאדם היה חייב בדין שמים. כיון שכך לא מנעו מהשמים את פעולת הרצח. לא שלחו את המפגע, אלא, לא מנעו. יש לפעמים שיש נסיונות להתנקש בחיים של מישהו וזה לא מצליח. זה לא בגלל שה'רוצח' פיקשש, אלא שבשמים לא גזרו. יש מראשי הפשע שניסו כבר כמה וכמה פעמים לחסל אותם ולא הצליחו, למרות שלא כולם צדיקים שם. יש כמה אנשים שיש להם כמה זכויות שעדין מחזיקים אותם. משלמים להם שכר בעולם הזה והעונש שמור, להם, לעולם הבא. יש אחרים שהחשבון שלהם בשמים הוא כזה, שאם הוא ישאר המצב שלו יהיה יותר חמור ומעדיפים שילך יותר מוקדם. כתוב שרשעים שמתים בחצי ימיהם זה טוב להם וטוב לעולם. זה טוב גם להם כי אם ישארו בעולם הזה הם עלולים להגיע לעונש כפול מזה. בן סורר ומורה הורגים אותו עוד בהיותו קטן, כי מוטב שימות זכאי ולא ימות חייב. מיתה, זה לאו דוקא עונש, אלא לפעמים סלוק מן העולם כדי שהאדם לא יסתבך יותר בעונש משמים. חנוך למשל, שהיה צדיק גדול, הקב"ה לקח אותו בטרם עת, כדי שלא יודח על ידי דור המבול לחטוא. כך גם אברהם אבינו שהקב"ה הקדים את לקיחתו בחמש שנים כדי שלא יראה ברעת עשיו. מיתה זה לא תמיד דבר לא טוב. סתם מיתה, זה לא דבר רע, אלא תקון גדול לאדם. מי שמת באחת מארבע מיתות בית דין כתוב שמיתתו היא כפרתו. אני לא יודע על מי אתה מדבר כדי להגיד לך את חשבונו, גם אם הייתי מכיר לא הייתי יודע את חשבונו, אבל אני יכול להגיד לך שאם לא מנעו את הרצח מהשמים זה היה לטובתו".

השואל עדין לא נרגע: "בגן עדן לומדים תורה"?

הרב: "בטח".

השואל: "אבל אדם כמו שהיה הגאון מוילנא, שידע הכל, מה יש לו עוד ללמוד שם"?

הרב: "שאלה יפיפיה. מה שהוא וגדולי ישראל אחרים, ידעו בעולם הזה זה רק את השכבה שניתן להשיג בעולם הזה. התורה היא אין סופית. בעולמות העליונים נחשפים כסויים שיש לתורה בעולם הזה, שהאדם לא יכול להשיג אותם רק שם. אז נפתח

לפניהם הכל והם רואים מראות שאי אפשר היה להשיג אותם כאן ואם היו משיגים נשמתם היתה פורחת מהם. לכן צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה העטרות הן החכמה שזכו בה בעולם הזה והם נהנים מזה לאין קץ בעולם הבא, כי חכמת האלקים אין לה גבול".

הצעיר השתכנע והמחסום שעמד בדרך לחזרתו המלאה בתשובה, הוסר.

גם צעיר נוסף, עם עגילים באזנים, שבקש את רשות הדבור שאל שאלה שנשאלה גם בהרצאה בהרצליה, אבל כאן, דוקא כשהיא מוצגת בצורה קיצונית יותר, לא גבוהה גבוהה, אלא בלשון העם, התשובה היא ישירה יותר ומביאה את השואל לכדי מעשה.

השואל: "בתורה כתוב שצריך להיכנס לשבת אחרי ששה ימים של עבודה. אבל בארץ יש ישיבות שהם על בסיס של למוד תורה בלבד, בלי עבודה, אז איזו שבת זו? יש גם ישיבות שחיות מתקציבי ממשלה, לא של ממון פרטי והייתי רוצה לדעת האם אפשר לקחת כספים מאנשים שלא היו רוצים שהכסף שלהם יגיע לישיבות ולממן בהם את הישיבות? אני אישית לא מפריע לי, הלואי והיו הרבה ישיבות, אבל יש כאלה שזה מפריע להם"...

הרב בלגלוג: "אתה לא שואל בשם עצמך רק בשם השמאל, נכון"?

הקהל מגחך

הצעיר: "אני שואל באופן כללי לדעת"...

הרב: "הבנתי. קודם כל 'וינפש' זה לא דוקא ממלאכה. אדם זוכה בשבת לנפש יתירה. הוא זוכה להארת שבת בנפש יתירה שיורדת מהעולם העליון ואם מדובר בלמוד התורה, ההשגות שלו בשבת יכולות להיות הרבה יותר גבוהות בשבת מבימות החול. אפילו לענין האוכל האכילה בשבת אינה דומה לאכילה ביום חול - תעשה חמין ביום שלישי לא יהיה לו אותו טעם כמו בשבת. מנוחת הנפש שיש לאדם בשבת זה מעין עולם הבא. אלה שבאים אחרי ששה ימים של עבודה ומקבלים את השבת בשביל לשכב כמו פגר על המטה, זה כמו אלו שבשבת מכניסים את... הבהמה לדיר. לא זאת הכונה".

השואל מתעקש: "אבל הכונה היא גם לעבוד וגם ללמוד"...

הרב: "צריכים ללמוד כל הזמן".

הצעיר: "אבל אם אין קמח, אין תורה".

הרב: "נכון. לכן הממשלה צריכה לתת ללומדי התורה חלק מהקמח...והיא לא נותנת יותר מקמח. ממה שהיא נותנת צריך להשלים בהלואה בשביל להשיג אפילו קמח".

"לפני שבת צריך לעבוד ששה ימים"

השואל השתכנע שיש עוה"ב ומקבל ציצית מהרב

הצעיר: "אבל בשביל הקמח צריך לעבוד".

הרב: "אתה צודק. זה באמת לא בסדר שהממשלה נותנת מעט כסף לישיבות"...

הצעיר חושב שהנה הצליח להכשיל את הרב בלשונו: "זה לא בסדר? מה לא בסדר"?

הרב: "אתה אמרת"!

הצעיר: "אני לא אמרתי שזה לא בסדר".

הרב: "אמרת בשמם של אלה שאומרים... ואני אומר בשם אלה שאומרים שהם לא רוצים שהכסף שלהם ילך לכדורגל בשבת. יש רבים שלא רוצים שיממנו מכספיהם את התיאטרונים ודומיהם. יש כאלה שלא רוצים לממן את הרפורמים ולא למעופפים של המדיטציה. אבל מה לעשות כולם נותנים והממשלה מחליטה ובדרך כלל היא גם מקפחת את החרדים כהוגן. אחרי כל הקפוח עדין אומרים שהחרדים עושקים את הקופה הצבורית. הבנת"?

הצעיר: "כן הרב, הבנתי".

הרב: "וציצית יש לך"?

הצעיר: "לא".

הרב: "אתה רוצה ציצית מהחרדים חנם"?

הצעיר משיב בחיוב ובליווי תשועות הקהל עולה לבמה, מנשק את ידו של הרב, שם כיפה לראשו, עוטה ציצית ומברך 'שהחיינו' בשם ובמלכות. הקהל ענה אחריו אמן. עוד יהודי עבר לכף המטים את עכו לרוב היהודי.

השואל הבא מציג את עצמו כמי שכבר נמצא על אם הדרך אל האב ובכל זאת משהו מציק לו: "יש כולל במושב שאני מתחזק בו ושם אומרים לי שהדרך של החרדים היא הנכונה. לעומת זאת יש לי מורה שטוען שדרך הדתיים לאומיים הציונים, המשלבים תורה ועבודה היא הנכונה. עד היום בכל שאלה שהיתה לי כולם הראו לי קלטות שלך וזה סתם לי את הפה. אבל בנושא הזה נשארתי עם השאלות. כל אחד טוען טענות הגיוניות ואני שואל מי צודק? אני בבלבול ולא יודע מה לעשות"?

הרב: "אם תראה לי איפה כתוב בתורה שצריך להיות ציוני, אני אגיד לך שהמורה שלך צודק"...

השואל: "המורה שלי אמר לי שלאדם הראשון נאמר שיאכל לחם בזיעת אפו. זה מחייב לעבוד ולהוציא את האוכל מהאדמה".

הרב: "תגיד למורה שלך שהוא לא יודע תנ"ך. מה שנאמר לאדם הראשון, זו קללה. מישהו מחייב אותך להיות בין המקוללים? אתה אולי רוצה עוד קללה"?

הצעיר נרתע: "לא, לא, חס וחלילה"...

הרב: "אז למה את הקללה שה' קלל את האדם הראשון אתה לוקח"?

הצעיר: "זו לא קללה לדורות"?

הרב: "ואם כן, זה מחייב אותי להכנס תחתיה? זו קללה והשתדלות ללחם למי שחסר בטחון. אבל מה זה קשור לציונות"?

השואל: "החרדים אומרים כל היום ללמוד תורה והמורה שלי אומר לא! צריך ללמוד תורה וגם לעבוד".

הרב: "מה זה קשור לציונות"?

השואל: "ציוני גם עובד וגם לומד"...

הרב: "ערבי גם עובד וגם לומד, אז הוא ציוני"?

צחוק בקהל.

השואל: "החרדים מאמינים בממשלה? הם מאמינים במדינה? הם אומרים שרק כשהמשיח יבוא תהיה מדינה".

הרב: "הם אומרים? - התורה אומרת"!

השואל: "הדתיים אומרים שהמדינה זו תחילת הגאולה".

הרב: "איפה ההתחלה כאן"?

השואל: "צריך להתחיל לבנות לבד את המדינה והמשיח יבוא למדינה"...

הרב: "מי אמר שצריך לבנות לו מדינה? איפה זה כתוב? צריך להיות בארץ ישראל ואני בארץ ישראל. זהו".

הצעיר: "והממשלה שיש לנו היום"?

הרב: "מה ראשית הגאולה זה אולמרט, למשל"?

הקהל צוחק.

השואל: "לא אולמרט. היו גם מלכי ישראל שהיו רשעים וקללו את המלך, לא את המלוכה".

הרב: "אז מי תחילת הגאולה בן גוריון?...מי זה תחילת הגאולה הרצל"?

השואל: "בזכותו אנחנו פה".

הרב בלגלוג: "בזכות מי"???

השואל מתקן עצמו: "בזכות ה' אבל הוא שלח אותו"..

הרב: "מה פתאם? הרצל שלח אותנו לאוגנדה"!

הקהל מתפקע בצחוק.

השואל: "אבל"...

הרב: "בן גורגור, אהה"...

השואל: "הוא התחיל להקים מושבות, את צה"ל"...

הרב בגיחוך: "הוא הקים? מונטיפיורי הקים! חרדים הקימו"!

השואל: "בסדר, אבל אני מתכוון בכללי"...

הרב: "גם אני בכללי".

צחוק אדיר בקהל.

הרב: "אתה יודע שהרצל רצה לנצר את כל העם היהודי".

השואל: "כן, שמעתי גם את זה והמורה שלי אמר שבסוף ימיו הוא התחרט".

חרדי, או ציוני דתי?

הרב: "בטח...הוא מכיר אותו...הם היו ביחד בפלמ"ח"...

צחוק אדיר.

השואל: "אני רק בתחילת הדרך".

הרב: "זו הבעיה, שכבר בהתחלה אתה ככה, הולך שולל, פתי. תראה את הסרט 'הרצל והציונות' ותבין את הכל. הציונות היתה בלוף, כדי לבנות כאן מדינה לפי האופי האוסטרו-אירופי...לבנות מדינה לפי תרבות הגוים ולמחוק כל סממן יהודי. זו היתה הציונות ולזה חתרו ראשיה. זה מה שמשתדלים להמשיך אלה שנשארו במעוט. אתה יודע שלאחרונה נערך סקר שאמר שיש רק 20% שמגדירים עצמם 'חילונים'. שמונים אחוז מגדירים עצמם 'דתיים' או 'מסורתיים'. שמעת על זה"?

תשואות מהקהל

השואל: "לא. אבל זה טוב מאד. אבל, אם כמו שהרב אומר מה זאת 'ציונות דתית' "?

הרב: "זה משהו 'כלאים' שאסור מהתורה".

השואל: "מה זאת אומרת"?

הרב: "אם אתה דתי, אתה לא ציוני ואם אתה ציוני אתה לא דתי"!

השואל: "זה סותר אחד את השני"?

הרב: "הציונות קמה נגד הדת, אז איך יכול להיות 'ציוני דתי' "?

השואל מגלה לפתע 'בקיאות': "אז מה היה הרב ריינס, הוא גם היה נגד הדת"?

הרב: "לא, הוא היה ציוני שהתכון לעלות לציון והיה מאלה שהתפתו ללכת עם הציונים שיצאו נגדם כל גדולי ישראל, ביניהם ה'חפץ חיים' ומה לעשות? הם לא התכוונו למה שרואים היום. הם לא חשבו שיהיו כאלה כמו שרואים היום. הם התכוונו שיהיו כאן שומרי תורה ומצוות. אבל אתה רואה מה קרה".

השואל: "ומה עם צה"ל"?

הרב: "מה איתו"?

השואל: "צריך להתגייס, או ללכת ללמוד"?

הרב: "מי שרוצה יכול להתגייס, אבל כולם צריכים ללכת לישיבה".

השואל: "אתה לא נגד צה"ל"?

הרב: "נגד? למה שאני אהיה נגד"?

השואל: "אתה מברך את מי שהולך להתגייס"?

הרב: "אני מאחל לו שיחזור בשלום גם בתשובה ויגיע לישיבה...למה שאני אהיה נגד? אני גם לא נגד מס הכנסה, אבל אני לא צריך להיות בעד"...

צחוק רם.

בסופו של דבר יצאו מהאולם כמה עשרות צעירים עם ציצית וכיפה לראשם, שנים מהם נאלצו להיפרד קודם מהקוקו, נשים עם כסוי ראש והשואל האחרון חזר אל ה'כולל' שבמושב.

הרצל וחבורתו מתהפכים בקברם ושואלים זה את זה: "היכן היא עכו ואיך זה ש'פספסנו' אותה"?

הנס, ההלל וההודאה

הוא המתין לרב אמנון יצחק בשעת בקר מוקדמת, כולו נרעש ונסער. מדובר באברך עם שתי רגלים יצוקות על הקרקע, שבימים כתקונם אינו נסחף אחר דמיונות ומכיר בנאמר כי חלומות שוא ידברו. ודוקא משום מזגו המצמיד אותו בדרך כלל למציאות, ידע כי הפעם, כשאינו מוצא שלוה לעצמו, הוא חייב להתיעץ ולפעול כדי לחזור ולהשיג את הרוגע.

באותו לילה חלמה אשתו כי היא ושנים מילדיה מטיילים ליד הבית ואחד מהם נדרס, חלילה, על ידי רכב. אשתו שהיתה בחדש הששי להריונה, התעוררה מתוך חלום הבעותים הנורא וכשלא הצליחה להדחיק אותו החליטה לספר אותו לשני האנשים הקרובים ביותר אליה - בעלה ואמה, מתוך תקוה שעצם שיתופם יסייע לה להתגבר על פחדיה. הוא, ביטל את המתואר בחלום, האמין שלמענה הוא חייב לעשות את זה, למרות שהוא עצמו לא מיהר להשתחרר מהשפעתו הקשה.

ואז, עוד לפני שהספיקה לדבר עם אמה הגיע ממנה הטלפון. "בא אלי, אני חייבת לספר לך משהו" - אמרה לחתן והוא שזיהה את המצוקה בקולה וגם ידע שהיא משתדלת שלא להטריד אותו בענינים של מה בכך, הבין שהפעם מדובר בענין דחוף ומיהר אליה.

בדרך עלו בו כל מיני מחשבות. ניסה לקשור בין האזעקה של אם אשתו לחלום של בתה, אבל לא היה לו כל אחיזה לקשור ביניהם, בעיקר כשהיא אמרה לו שהיא בביתה, מרגישה בטוב, אלא שרוצה לספר לו דבר מה. הוא נכנס לביתה בצעדים מהוססים, גילה ששלום לה, בריאה ושלמה ובכל זאת משהו בפניה לא כתמול שלשום. "מה קרה"? - **שאל. והיא היססה לרגע והחלה מספרת:**

"הלילה חלמתי חלום נורא. אתה יודע שמעולם, אבל מעולם, לא ספרתי לכם על חלומותי, התלבטתי אם לעשות את זה הפעם, בעיקר משום ששאתך בהריון ופחדתי מהתרגשות יתר שלה, אך החלטתי שלפחות ממך אסור לי להסתיר ואתה כבר תעשה כהבנתך. ראיתי בחלום את הבת שלי, (אשתו) משחקת ליד הבית עם שנים מילדיה ולפתע מגיח רכב והיא... נהרגת בתאונת דרכים"...

הוא החויר, התישב, אחר כך נטל כוס מים, אבל גם הם לא הצליחו לכבות את להבת הרגשות שבערה בתוכו. רק כשהבחין שהחמות מתקשה להבין את גודל הסערה שתקפה אותו וחשש מהשפעת הדברים שאין לו שליטה עליהם **החליט לספר לה:** "גם הבת שלך חלמה הלילה חלום דומה ממש"...

בדרך כלל, נעשות הפניות אל הרב אמנון יצחק, באמצעות ארגון 'שופר' שהוא עומד בראשו, במשך שעות היום ובמהלך ההרצאות שהוא נושא, בימי החנוכה בלבד; בהוד השרון, בטבריה ובכרמיאל, בשעות הלילה. השעות שבין השיבה מההרצאה לבין ההתעוררות של משכימי הקום, מוקדשים על ידו להרבצת תורה ואמונה, לתפילה ולהכנה לקראת יום נוסף של החזרת תועים לדרך ה'. כשראה את האברך ממתין לו בשעה מוקדמת כל כך, הבין כי קיימת בעיה מיוחדת ומיד האזין לו. זה סיפר לו את החלום הכפול, של אשתו ואמה, אמר כי הוא חושש לשלום אשתו הנושאת ברחמה ילד ולשלום ילדו הרך. מעולם לא תיאר לעצמו כי יכולה להיות מציאות שהוא יזיל דמעה בעקבות חלום.

הרב ששמע את ספורו, הטיל עליו משימות לתקון: "אתה תקבל על עצמך להשתתף, לפחות שלש פעמים בשבוע ולמשך לפחות חדש, בשעורי הקבוע ב'שער הבטחון' לרבנו בחיי, במדרש תהילים ובדף היומי המתקיימים בבית הכנסת 'אליהו הנביא' בין חצות ליל לעלות השחר, החל מהשעה שלש וחצי לפנות בקר. אשתך תלמד מידי יום, ב'שערי תשובה' לרבינו יונה, כך שתשלים את הלמוד עד ללידה ותנצלו מכל רע".

האברך קבל עליו מיד את התקון ועוד הוסיף עליו.

מאז הגיע לשעור, התחזק באמונה ובבטחון והרוגע שנתלש מתוכו ביעף על ידי החלום, חזר לאפיין אותו. אשתו, עמדה גם היא במשימה במלואה, עד ליום שבו נכנסה לחדר לידה וילדה את בתה, למזל טוב. "באותו היום אני השלמתי את הלמוד ברבנו יונה לזכותה" - **מספר האברך.**

כששב בימים אלה, ימי החנוכה, אחרי לידת הבת, אל שעורי התורה הנערכים בטרם עלה השחר, בקש להודות ולהלל על הנס הגדול ולא רק זה שנעשה בימים ההם, אלא זה שאירע להם בזמן הזה...

"הלידה עברה, לכאורה בשלום. למרות שאשתי סבלה מרעלת היא היתה הרבה יותר קלה ומהירה מהלידות הקודמות. אשתי יחסה זאת מיד לקבלות שקבלה על עצמה בעקבות השיחה שלי עם הרב. אבל אז לפתע, עדין מתוך טשטוש, **היא שאלה את המילדת:** "מדוע איני שומעת את הילדה בוכה"? זו, שרגילה לשאלות מהסוג הזה של אמהות מסויטות **פטרה אותה בתשובה:** "עוד רגע היא תבכה, את מבקשת לשמוע אותה לפני הזמן"... ויצאה לסדר משהו מחוץ לחדר. כשחזרה שמעה אותה אשתי פולטת צעקה מפיה ומבקשת להזעיק את הרופא. אשתי לא הצליחה לקלוט את מה שקורה עד שהרופא הגיע התבונן בה כלא מאמין ואמר כי היא מקרה אחד מיני מליוני נשים יולדות בעולם, שהצליחה ללדת ילדה בריאה לחלוטין למרות שנמצא קשר בשלייתה".

"מאוחר יותר, כאשר הגיע להציג את הנס הרפואי לעיני 'קונסוליום' של רופאים ומתמחים שהגיע למיטתה הסביר לנו שהוא עוד לא נתקל בדבר שכזה ומדובר ברופא ותיק. קשר בשליה פירושו סתימת נתיב החמצן והמזון לולד. המשמעות היא בדרך כלל הרת אסון ובמקרה הפחות נפוץ והיותר טוב מתבטאת בפגיעה בלתי הפיכה בילוד. על מקרה כזה של תינוקת היוצאת מזה בלא להיפגע כלל הוא וחבריו למדו רק מתוך הנתונים הסטטיסטיים בספרות המקצועית"...

האשה שאלה את הרופא: "איך זה - מה היא אכלה ומנין נשמה"? והוא, שידע שמדובר בבני זוג חרדי רק הצביע בתנועה כלפי מעלה...

האברך: "אנחנו יודעים מה היא אכלה - את ה'אוכל' הרוחני שאני סיפקתי לה משעורי התורה שקבלתי על עצמי להשתתף בהם ושאשתי הניקה אותה בהם מתוך הספר 'שערי תשובה' ".

כך בא החלום הרע של האמא והבת לפתרונו הטוב.

'ארבע כנפות' גליון מס' 180

כרמי א-ל, כשמה כן היא

הוד השרון, טבריה, ראשון לציון וכרמיאל, ארבעה הרצאות של הרב אמנון יצחק בזו אחר זו. בכולן הוצגו שאלות בהשקפה ובאמונה לרב, בכולן עטו המגלים החדשים של עולם התשובה ציצית וחבשו כיפות, הנשים קבלו על עצמן כסויי ראש וצניעות והותיקים התחייבו להתחזק בלמוד התורה ובקיום המצוות. מבין כולן היתה כרמיאל המפתיעה.

הרב: "אני ממש מאושר לראות את תושבי כרמיאל כפי שאני רואה אותם. הייתי כאן מספר פעמים והמצב היה קשה. עכשיו, בלי עין הרע, זה מרגש".

מחיאות כפים עזות בקהל.

מה ריגש אותו? הנכונות, הרצון ואפילו ההתלבטות.

הראשון היה צעיר בריא גוף, עם קעקוע כרוחב הזרוע, כובע מצחיה גדול ולב, שבמהלך השיחה התברר שגם הוא עם נכונות רחבה מאד לדבוק במצוות. צורת הפניה הראשונה שלו עשתה רושם של זלזול, אבל התגלה בהמשך כנבוכות.

הצעיר: "אהלן"...

הרב: "אהלן וכיף"...

הקהל מגחך וקורא לצעיר לעמוד.

הצעיר: "אני שומע את הקסטות שלך באתר של 'שופר', רואה את השדורים שלך, אבל לא יודע מה זאת אומרת לחזור בתשובה...איך עושים את זה? אתה לא מסביר"...

הרב: מסביר ועוד איך מסביר. לא הגעת לכולם".

הצעיר: "הגעתי לחמש מאות ומשהו קלטות"...

הרב: "אתה יודע את המספר אבל לא שמעת אותן"...

הקהל צוחק.

הרב: "לחזור בתשובה פרושו של דבר זה להכיר מהם החטאים האסורים על פי התורה ולהתחרט על מה שעשית ולקבל עליך שבעתיד לא תעשה עוד...להתוודות ולומר אני ה' חטאתי, פשעתי עויתי ואני שב מדרכי"...

הצעיר: "איך אני יכול לעשות את זה אחרי עשרים וחמש שנה של חילוניות"?

הרב: "אפילו אחרי יותר מעשרים וחמש. רבי עקיבא עשה את זה אחרי ארבעים שנה".

הצעיר: "אבל איך מתחילים, ממה"?

הרב: "פשוט. אתה אומר שאתה רוצה לחזור בתשובה מעכשיו, מצלצל מחר למשרדי 'שופר' ואלון מדריך אותך צעד אחר צעד מהם הצעדים הראשונים שעליך לעשות. בנוסף אתה צריך לדעת שמה שאתה כבר יודע שאסור, אתה מפסיק לעשות כבר ממחר"...

הצעיר: "אבל זו בעיה".

הרב: "בטח"...

הקהל צוחק

הרב: "נכון, מי שרגיל לעבירות זו בעיה בשבילו"...

הצעיר במלוא הרצינות: "אני התחלתי לקרוא את קצור שלחן ערוך. יש שם הרבה דברים קשים, שאני לא תופס איך אדם חילוני יכול להתחיל את החזרה בתשובה שלו צעד אחר צעד".

הרב: "אני הייתי חילוני 24 שנים וחזרתי בתשובה כתוצאה מלמוד באותו ספר, קצור שלחן ערוך. עם הספר הזה התחלתי לקיים את מה שכתוב בו. זה ספר הדרכה שאומר מה אסור ומה מותר ואתה יוצא לדרך. איך נהיה חילי? – עם קיום פקודות יום ועוד יום"...

הצעיר: "אבל אני לא יכול בבת אחת".

הרב: "להימנע מעבירות זה לא בעיה. לא לעשות, זה קל. במצוות עשה, צריך לדעת מה עושים. אם אין לך תפילין אפשר להשאיל. יש לך אפשרות לקנות, תקנה. אבל קודם לא לעשות עבירות".

הצעיר: "אם אני אשים כל הזמן עלי ציצית, זו התחלה טובה"?

הרב: "זו חזרה בתשובה, בנושא ציצית".

הצעיר: "ולהתקדם לאט לאט, אי אפשר"?

הרב: "בטח שאפשר, אבל אתה צריך לעשות עוד דברים. ציצית זה רק דבר אחד. אם אני חונה עכשיו בחניה מותרת, אז אני יכול להמשיך ולנסוע באין כניסה"?

הצעיר: "חבר שלי בא אלי הרבה ואנחנו רואים את הקלטות שלך. אנחנו מתוכחים בינינו. אוקיי, הגעתי למסקנה שיש אלקים. אבל החזרה בתשובה עצמה מאד קשה"...

הרב: "לא קשה שום דבר. קשה, זה רק עד שמחליטים. מהרגע שמחליטים זה קל".

הצעיר: "יש החלטה, אבל מהרגע שלקחת על עצמך זה קשה"...

הרב: "תגיד לי מה קשה"?

הצעיר: "אני, למשל, קם כל בקר, נוטל ידים, אומר אשר יצר וברכות השחר"...

תשואות.

הרב: "יפה".

הצעיר: "עכשיו, אני כבר לא יכול להתחיל את היום בלי זה...זה מה שקורה לי...זה בסדר ככה"?

הרב: "מצוין. הרגל, הופך להיות טבע".

הצעיר: "אבל שמתי לב שהמצפון עובד עכשיו יותר".

הרב: "נכון, כי חסר לך כבר עוד קצת"...

הצעיר מפתיע: "שתרגילני בתורתך...יש לי שאיפה"...

הרב: "אתה כבר מבין את המשמעות. זה טוב מאד. אתה בדרך הנכונה...אז בא תקח ציצית"...

הצעיר: "אוקיי".

"איך מתחילים לחזור בתשובה"?

קצין המשטרה מבקש תיקון לאריק שרון

פוסע לעבר הבמה ומלווה במחיאות כפים קצובות של הקהל.

הרב: "שהחיינו.."

הצעיר מברך בשם ובמלכות, בהתרגשות רבה. ההתרגשות בקהל אינה נופלת ממנה.

השואל הבא הוא קצין במשטרה. לראשו כיפה, על כתפיו דרגות והוא מוביל את השיחה לכיוונים שעוד מעט גם אתם תופתעו מהם. הרב לא הופתע ויצא בכבוד רב.

השואל: "אני אבא לארבעה ילדים וסבא לנכד והשאלה שלי קשה ואני מתחבט בה שלשים שנה - מצד אחד אני קצין משטרה ומצד שני אני משתדל לשמור מצוות. מתעורר אצלי באיזשהו מקום קונפליקט. אם אני צריך לקבל החלטה לפסול למישהו רשיון נהיגה, או לתת לו דו"ח תנועה על דבור בטלפון, שזה אלף שקל. מה עם המשפחה שלו, מה עם הפרנסה? מצד האחד עומד המצפון, המוסר, האמוציות ומצד שני השכל. זה קונפליקט גדול. ושאלה נוספת, מאד מאד נוקבת, אבל לפני כן אני חייב להגיד שאתה עושה ממש עבודת קדש ומה שמלוה אותי לעבודה ולוקח אותי הביתה זה הקלטות שלך, שאני שומע אותם יום יום..".

הקהל מוחה כפים.

הקצין: "אני מרגיש שהמקום היפה ביותר שאני נמצא בו זה בית הכנסת. כל השאר זה מגרש משחקים שבו צריך לשחק נכון ולחשוב איך לחבר אליך את האנשים. התפילה זה בשבילי החבור האמיתי. והשאלה שלי עוסקת ב...אריאל שרון. שיזכה ויחיה בעז"ה, אבל הוא במצב לא ברור. לכאורה הוא לא חי ולא מת. האם צריך לעשות עבורו איזשהו 'תקון' מסוים, שהרי יש לו מצד אחד זכויות ומצד שני חובות וכל אחד יודע על מה אני מדבר. איך אנחנו כעם שערבים זה לזה צריכים להתיחס לזה"?.

הרב: "לשאלה הראשונה שלך לגבי קנסות ו'רפורטים' ואיך זה מסתדר עם מוסר ודין? אם החוק נותן לך אפשרות להקל במקרים מסוימים והוא נותן, אתה צריך לשקול. אם אדם נסע בצורה פזיזה ומסכן חיי אדם אין לרחם עליו, אבל אם זה מה שנקרא...'פאלטה' אפשר לותר לו. בפרט שהוא ירגיש חייב, הוא יסתכל יותר, יבחן יותר. זה יכול גם לתקן".

"לגבי השאלה השניה עם שרון יש בעיה. לא רוצים אותו כאן ולא רוצים אותו שם. יש כאלה שטוענים שזה שמשאירים אותו במצב הזה, למרות שאם זה היה אדם אחר היו מבקשים מהמשפחה מזמן לנתק את המכשירים, זה בגלל שמישהו מרויח מזה...איך לא קם אף קול קורא ואומר שצריך לנתק? הרי לקום ממצב כזה ולחיות, אין דבר כזה ברפואה. אין ספק שאין עתיד ובכל זאת לא מבקשים לנתק. זה תמוה. לא ברור. אם היו מחכים לאיזו תרופה, מילא, אבל זה לא המקרה. יש חשבון והוא ודאי לא חשבון בריאותי. אני גם לא רואה שלמישהו איכפת שלא מתפללים עליו. לא ראיתי שהילדים שלו מארגנים איזו עצרת של חזרה בתשובה לרפואתו וישועתו. לא פדיון נפש. כלום. אז איך אתה רוצה שיקום? אם יש סכוי הכי קטן שהוא יתעורר זה רק אם באמת יצרו למענו זכויות. לא חייב להיות שהוא יקום, יכול להיות שימות, אבל אחד משני המצבים ודאי עדיף על המצב שבו הוא נמצא. אבל לאף אחד לא אכפת. חוץ מלדבר ולשאול, שום דבר. זה העונש הכי גדול. זה הבושה, הבזיון והקלון הכי גדולים של האדם, שאף אחד לא דואג לו. אתה אומר שיש לו גם זכויות? - אני נוטה להאמין שזה נכון. אני לא יודע מה היו הכונות שלו אבל הוא נלחם במלחמות ישראל ועשה זאת טוב מאד. אבל איפה זה? אנחנו גם יודעים שהוא עשה דברים גרועים ורעים ולא משקולים אמיתיים. אבל איפה הם החבר'ה שאהבו אותו וצעקו 'אריק מלך ישראל'? בואו תפעלו, תעשו משהו!. הנה כאן באולם יש יהודי שבא מרחוק, רוצה לפעול לטובת מישהו שחולה. בכל הרצאה מגיעים מכל הארץ ומבקשים רפואה וישועה ומוכנים לקבל קבלות בשביל להציל חיי אדם של מישהו שלא מפורסם, לא ידוע, לא חשוב ולא מנהיג. אבל בקשר לשרון - דממה! איפה הממשלה? איפה הקבינט שלו? איפה החברים שהיו איתו כל הזמן? לאן כולם נעלמו"?

הקצין: "כבוד הרב, אני חושב שאנחנו לא צריכים לשאול מי עושה מה, אלא אנחנו כולנו צריכים לעשות. הרי אנחנו לא יכולים לקיים תרי"ג מצוות. אי אפשר גם לכמת אהבה. אבל אם כל אחד יסתכל איך הוא יכול לתרום את תרומתו גם לאריאל שרון, שנולד כתינוק שנשבה ותינוק זה משרש תקון ואת כל אחד אפשר לתקן...לבורא עולם יש מפתחות של אנשים כמוך ואחרים, שבאמצעותם הוא מעניק שפע וגם אותו אפשר להביא למצב אחר"...

הצבור מרחם ומביע הסכמה במחיאות כפים.

הקצין: "כאחד שהיה בצבא וגם אתה היית והרבה כאן באולם היו, אני מבקש שתתן לו ברכה שבעזרת ה' יהיה בריא".

הרב: "אני מבקש מה' יתברך שיעשה הטוב בעיניו במהרה, בשביל שאריאל שרון לא ישאר במצב הזה".

הקצין מסתפק בנוסח הזה של הברכה ועונה 'אמן'.

הפעם הצבור לא מצטרף.

בעזרת הנשים קמה משתתפת ומבקשת לזכות בברכה מהרב לא רק לאריאל שרון "גם את...יונתן פולארד, אני מבקשת שתברך אותו".

הרב: "שהקב"ה יעשה גם בענינו הטוב בעיניו מהרה".

כאן עונה הקהל בקול רם: "אמן"

בין יומם ולילה אצל 'אליהו הנביא'

שלש וחצי לפנות בקר בבני ברק. על פי מדד 'איצקוביץ' זוהי שעת הדמדומים שבין אחרוני המתפללים של אתמול, לראשוני המשכימים לתפילת המחר. אחרוני יחידי הסגולה, מתקני תקון החצות, סיימו גם הם זה מכבר את תקוניהם ובישיבות שבהם קול התורה מעולם לא נדם זוהי שעת חלופי המשמרות בין ה'מתמידים' לזריזים ו'מקדימים'.

בין לבין נפגשים מידי יום כמה עשרות בני עליה, אצל... 'אליהו הנביא' ועוסקים בלמוד מיוחד של תורה ואמונה. הם מגיעים אל השעורים שמעביר הרב אמנון יצחק בבית כנסת 'אליהו הנביא' שברחוב עוזיאל בבני ברק, מקצווי ארץ, מירושלים, מיבנה, מראשון לציון ואפילו מתפרח הרחוקה, מהם אנשי עמל, שבעוד ארבע שעות כבר תמצאו אותם יגעים ביגיע כפיהם לפרנסתם, מהם בני תורה שמרציפים בין היומם ולילה ולהיפך. כל מי ש'מציץ-נפגע'.

'שער הבטחון' לרבנו בחיי ומדרש 'שוחר טוב' על ספר תהילים לא רק נלמדים כאן, אלא מתורגלים ומיושמים הלכה למעשה, שהרי אין בטוי חזק יותר לבטחון ולאמונה בבורא עולם מאשר להקריב למען ההתקרבות אליו את השעות האלה שבהם היצר שט לו כמעט באין מפריע. הימים הם ימי חורף וצינה, הזמנים שעות שבהם היה רגיל כל אחד מהם להיות שקוע בשינה עמוקה, אבל מהרגע שקבלו החלטה שהם משתתפים בשעוריו של הרב אמנון יצחק, איש את רעהו יעזורו ותחושת ההתעלות עוטפת אותם ומשותפת לכולם. כמה מהם, שקבלו על עצמם להצטרף ללמוד הזה כתקון לבעיות שתקפו אותם, מספרים לכל המעונין לשמוע כיצד נחלצו מהשקיעה וראו בעלות השחר...

בנוסף לשני השעורים הקבועים של הרב אמנון יצחק, מעביר הרב צ. גרינימן שעור קבוע בדף היומי ולאחר מכן תפילת ותיקין, בכונה רבה. מי היה מאמין ש'עמך ישראל' יגיע לדרגות שכאלה. ובכל ליל ששי מתקנאים בלומדים הקבועים עוד רבים, 80 בשבוע האחרון, הבאים, טועמים וביום ראשון שאחריו מצטרפים כמה מתוכם, למשתתפים הקבועים בשעורים.

'ארבע כנפות' גליון מס' 181

עושים סדר! ומבררים מי בסדר ומי לא בסדר...

ההרצאה בקרית גת היתה פנורמית במיוחד. צבור מאד מגוון, מעורב, יוזם, מסוקרן. ערב קולח. נער רך בימים שמציב שאלות אמוניות על עולמות רוחניים וגשמים כמבוגר, צעיר אתיופי שניצל את המעמד להעברת מסרים שונים ומשונים, גבר מלבין שמבקש תאור איך יראה העולם לאחר תחית המתים, צעירה המיטיבה להתבטא שמנסה כחה ב'משחקי מוחות' מול הרב ומפסידה, כמה שמבררים את גדרי מצות 'כבוד אב ואם' ורבים מאד שמוטרדים מהעדר מידע על מה שקורה מחוץ לעולם הזה וגומעים בצמא כל שביב של מקור שהרב מעביר אליהם. מול הפגנת ההתעניינות רחבה שכזו לא פלא שהפרובקטורים התעוררו גם הם ואחרי תקופה ארוכה שנעלמו מ'החזית' ניסו להרים ראש. הרב נותן להם להתחפר, כאילו אינו מכיר אותם ואת כונותיהם ואז מגלה לעיני כל את פרצופם.

הפרובקטור קם משרבט משפט פתיחה מחמיא "רציתי לומר לרב חזק וברוך", זוכה למחיאות כפים וסבור שמעתה השטח מוכשר לעשות בו כבתוך שלו... "יש אנשים תמימים ששואלים כאן שאלות ולא מבינים והרב עונה להם בצורה מלגלגת והקהל צוחק. האנשים נפגעים. זה לא יפה"...

הרב בזלזול: "עכשיו פגעת בי...זה לא יפה שעשית לי את זה"...

צחוק אדיר בקהל.

הפרובקטור: "אני ראיתי את זה"...

הרב: "הנה גם עכשיו צחקו. אני אשם שהקהל צוחק"?...

פרובקטור: "אבל אתה צחקת עליו"?

הרב: "עליו"?

פרובקטור: "כן".

הרב: "חס ושלום".

הפרובקטור: "אז על מי צחקת"?

הרב: "על השאלה"...

הפרובקטור: "אבל הוא שאל את השאלה הזו"...

הרב: "היא מצחיקה, מה לעשות"?...

הפרובקטור: "אני שמעתי הרבה הרצאות של הרב וגם ראיתי הרבה הצגות"...

הרב בלגלוג: "וזה לא טוב"?

הפרובקטור: "לא".

הרב: "יש אנשים שמשלמים הרבה כסף בשביל להכנס להצגה"...

הפרובקטור מנסה לגייס את אהדת השואלים: "יש כאן הרבה אנשים ששואלים שאלות ורוצים לשמוע תשובות"..

הרב: "אני יודע בדיוק מי שואל באמת ומי מקנטר. מי ציני ומי רציני. תאמין לי שאני מבחין"...

הקהל מוחה כף להסכמה.

הקנטרן אינו מרפה: "יש לי עוד משהו להגיד. הרב מדבר ורוצה להחזיר את האנשים בתשובה. זה דבר יפה. אנשים מקבלים כאן נצוץ ושמים טלית וכסוי ראש, הם מוחאים כפים, כמו עכשיו לדברים של הרב אלי. נהדר. אבל אחר כך מה קורה? - יכול להיות שבזכות ההרצאה הבן אדם יחזור בתשובה, אבל הוא הולך הביתה, בא לאשתו ויגיד לה שהוא חוזר בתשובה ואז כל מה שבא מהר גם ילך מהר... צריך שתהיה הדרכה....אם מישהו חוזר בתשובה צריך להצמיד לו מישהו שיראה מי הוא. אולי הוא יעשה נזק בבית שלו. אולי אשתו לא רוצה שישים טלית? זה יכול לפגוע בשלום הבית. אולי איזה ילד יריב עם ההורים שלו ויגיד להם תוציאו את הטלויזיה. צריך לחשוב על זה...אני רק נותן הצעה"...

הרב: "הצעה, זה חשוב מאד"...

הקנטרן: "אני מדבר בלי צחוק"...

הרב מפתיע: "נכון, כמו בקלטת שלי 'מה ההבדל' שבה אתה כבר מופיע"...

הלם בקהל. תגובות בוז.

הרב: "אתה רוצה להחזיר לי על הפעם הקודמת"?...

הדובר מחייך מתוך מבוכה...

הרב: "אין דבר, אין דבר. אני קולט אותך. אתה חושב שאני שוכח אנשים...חשבת"...

שמחה מתפרצת בקהל על הסרת המסכה וחשיפת פני האיש.

הרב: "ועכשיו בצחוק...אני גם אתן הצעה לרופאים"...

קריאות מהקהל: "זה אחד שצריכים לצחוק עליו ולא רק על השאלה שלו"...

הרב: "אני אבקש מהרופא בבית החולים שלפני שהוא עושה לחולה נתוח שעלול להחזיר אותו הביתה בריא ושלם, שיברר עם אשתו האם היא מוכנה לקבל אותו הביתה, בריא. אולי היא רוצה דוקא שישאר חולה... אולי אם יחזור בריא הוא יעשה בעיות... אולי היא מעדיפה שימות בכלל...מה זה שהרופא מחליט להבריא לה פתאם את הבעל"?

צחוק אדיר בקהל...

הרב: "למה הרופא לא מתיעץ איתה? אולי בגלל שהוא חולה הוא לא מרביץ, לא מכה ועכשיו הוא עלול לחזור ל'סורו'...איזו אחריות זו, מצדם של הרופאים, שכל מי שבא ומבקש רפואה, הם נותנים לו...מה פתאם"?

הקהל מתמוגג

הרב: "פה באו אנשים ששואלים שאלות ואני עונה להם. אם רוצים ציצית אני נותן. רוצה לחזור בתשובה שיחזור. אני נותן את השרות וכל אחד יעשה מה שרוצה...אשה שלא רוצה, שתבוא לכאן עם בעלה...הוא ירצה לחזור והיא תצעק לא! מה אתה צריך לשמש להם לפה? אתה מבקש ממני שאני אלווה את בעלי התשובה...למה אתה לא מבקש שגם קופת חולים תצמיד לכל חולה אח או אחות שיטפלו בו עד שהוא יהיה בסדר ויחזור להיות בן אדם מהישוב. למה להם אתה לא אומר שהם עושים

הקהל בהרצאה בחולון

חצי עבודה"?...

מחיאות כפים רמות.

הרב: "הבנת"?

הפרובקטור משתתק.

הרב בהקנטה: "עכשיו אתה מופיע בעוד קלטת"...

התמוגגות.

אחד מאלה שהופעתם הביאה את הפרובקטור לקום ולנסות כוחו לרפות את ידי המתחזקים בהרצאה היה הצעיר שהתעמת עם הרב בשאלות שעל פניהם נראות כ'פילוסופיות' שאין להם מקום בקרית גת ולבסוף הוא התאמת מול התשובות. הבטחון המופרז עטוף בדובון צבאי קרבי שהפגין השואל, הפך אחרי התשובות שקבל להסכמה ולהכנעה כבתוך פרוות צמר של שה תמים.

הצעיר: "על פי היהדות כל העולם הזה מסודר על פי סדר מסוים. שום דבר לא מופר. אם למשל דת אחרת היתה גם היא טוענת שכל העולם מסודר בסדר מסוים ונניח שהיא דת שקרית, איך אני אמור לדעת האם זה באמת הסדר, אם אף פעם לא ראיתי אי סדר, שהרי העולם הוא מסודר"...

הקהל מתקשה לרדת לסוף דעתו, אבל הרב משתף עמו פעולה.

הרב: "נו"...

הצעיר: "זה כמו אדם שנולד עיור ואנחנו נשאל אותו איך נראית עגבניה. הוא לא ידע...בן אדם שראה כל החיים שלו טוב מאיפה ידע מה זה רע? איך אתה יכול להוכיח שיש סדר אם לא ראית אף פעם אי סדר"?

הרב: "אתה בסדר"?

הצעיר: "אני מקוה שכן".

הרב: "איך אתה יכול לדעת שאתה בסדר, אם לא ראית שאתה לא בסדר"?

רחש בקהל

הרב: "אני באמת לא יכול לדעת"...

הרב: "השאלה שלך בסדר"?

הצעיר: "השאלה שלי בסדר גמור".

הרב: "מאיפה אתה יודע שהיא בסדר, אם אתה לא ראית אי סדר"?..

צחוק בקהל..

הצעיר: "מה זה עכשיו משחקי מלים"?

הרב: "לא. לפי מה שאתה אומר, אתה צריך להיות קודם לא בסדר, כדי שנדע שאתה בסדר".

הצעיר: "נכון. אבל מה זה לא בסדר בשבילך"?

הרב: "ובשבילך מה זה בסדר"...

בלבול כללי.

הצעיר מנסה להחלץ: "בסדר, זה שבן אדם מתנהג נורמלי".

הרב: "אבל רק כשאין סדר, נוכל לדעת אם הוא מתנהג נורמלי".

הצעיר: "נכון".

הרב: "אבל אני לא רואה אצלך את האין סדר, אני רואה רק את הבסדר"...

הצעיר: "זו בדיוק הסבה שאנחנו לא יודעים מי בסדר ומי לא בסדר".

הרב: "אז איך ענית שאתה בסדר"?

הצעיר חוכך בדעתו ומשיב: "אני בסדר כי אני מכיר את עצמי"...

הרב בצחוק גדול: "אם אתה בסדר ומכיר את עצמך מה אתה שואל על הקב"ה? – הוא הרי ודאי מכיר את עולמו והוא אומר שהעולם הוא ב..סדר גמור".

תשואות בקהל.

הצעיר: "אבל הקשר היחיד שלנו עם הקב"ה הוא רק דרך אנשים. דרך אנשי דת. אנו מכירים את הקב"ה מאז היינו בגן וקראנו קריאת שמע. דרך רבנים שהביאו לנו בבית ספר...אף פעם אין לנו קשר מוחשי איתו".

הרב: "תגיד "אין לי" ולא "אין לנו". לי יש. אני מתפלל אליו שחרית מנחה וערבית. ונענה גם. אני מבקש ממנו והוא שומע ב"ה".

הצעיר: "איך אתה יודע שהוא נענה לך"?

הרב: "אני מבקש דברים מסוימים והקב"ה מאשר אותם".

הצעיר: "אם מוסלמי מתפלל ונענה זאת אומרת שהקב"ה נענה לו"?

הרב: "כן".

הצעיר: "אבל היהדות סותרת את האיסלם"...

הרב: "לא. האיסלם סותר את היהדות. הוא בא אחרינו. הוא מושתת עלינו. אבל זה לא אומר שהם לא מכירים בבורא

עולם".

הצעיר: "אז בא ואני אשאל אותך עוד שאלה - אז למה לא להיות מוסלמי, או נוצרי"?

הרב: "אתה זכר"?

הצעיר: "כן".

הרב: "למה לא תהיה נקבה"?

הצעיר: "כי אני לא רוצה".

הרב: "ואם היית רוצה"?

הצעיר: "לא הייתי יכול".

הרב: "זה אותו דבר. אתה יהודי ולא יכול להיות לא נוצרי, ולא מוסלמי".

הצעיר: "אבל אני יכול להיות קראי, או רפורמי"...

הרב: "לא, גם זה אתה לא יכול".

הצעיר: "למה לא"?

הרב: "כי אתה עושה מה שאסור לך לעשות. אתה יכול לעשות דברים אסורים, אבל זה לא משנה את המציאות שלך. אתה יהודי שחייב בתורה ובמצוות, אתה יכול לקרוא לעצמך: קראי, או צדוקי, סוני, אפיקורס, חילוני, רפורמי, קונסרבטיבי. בכל שם שתרצה תוכל לקרוא את עצמך בו, אבל ידונו אותך אותך כיהודי שחייב בתורה ובמצוות... מה שתקרא לעצמך לא מענין את אף אחד. אני קורא לעצמי 'ירוק' ונוסע באדום. אני אבוא לבית המשפט ואטען שאני ירוק? מישהו יקבל טענה זו"?

השואל: "אבל העולם הזה הוא לא בית משפט".

הרב: "לא? אתה חושב שהקב"ה לא שופט"?

השואל: "כל אחד יכול לעשות מה שהוא רוצה".

הרב: "נכון, אבל יש משפט. יש חולאים יש צרות, מלחמות, תאונות. זה לא משפט? מישהו בחר את זה? אתה מכיר אנשים שמזמינים מחלות? אתה מכיר אנשים שלפני שיוצאים מהבית מזמינים מכונית שתתנגש בהם? מאיפה זה בא מה'סדר' או מה'אי סדר' "?...

הצעיר קולט לאן הוביל אותו הרב בדבריו ומשתכנע: "זה בא מהסדר"...

הרב: "אתה רואה, הגעת למסקנה לבד".

מחיאות כפים.

הצעיר: "אם מגיעים כבר לסדר ואי סדר, אז עוד בירור קטן; אומרים שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. אם הקב"ה יודע הכל, מאז שנוצר העולם, על כל יצור ויצור, איך יש לאדם חופש בחירה"?

הרב: "זה כל מה שנשאר לך קשה".

הצעיר: "כן".

הרב: "אתה יודע שכל מי שנולד ימות"?

השואל: "כן".

הרב: "יש קשר בין הידיעה לתוצאה שהוא מת"?

השואל: "כן".

הרב: "הידיעה הזו מחייבת שהם באמת ימותו? הידיעה גורמת לכך שימותו"?

הצעיר: "לא".

הרב: "אז הידיעה לא מחייבת את המציאות"!.

הצעיר: "נכון".

הרב: "אז מה הבעיה? גם הקב"ה יודע, אבל הוא לא מחייב את המציאות"...

הצעיר: "אבל אם הוא יודע, זאת אומרת שזה אמור לקרות"...

הרב: "גם זה שימותו אמור לקרות, אבל זה לא המחייב".

הצעיר: "אבל הקב"ה אחראי לזה שימותו"...

הרב: "למה אתה מאשים אותו? אם יש אחד שלקח אקדח וירה בעצמו, זה נקרא שהקב"ה הרג אותו"?

השואל: "כנראה שכן".

הרב: "למה"?

הצעיר: "כי הוא ברא אותו וסידר את המחשבה שלו".

הרב: "הקב"ה מחזיק עכשיו את המקרופון שאתה מדבר בו"?

הצעיר: "כן".

הצבור צוחק.

הצעיר: "בצורה מסוימת כן".

הרב: "והוא גם זה ששואל אותי עכשיו שאלות כאן".

הצעיר: "כ"ן.

הרב בחיוך: "הוא זה שמסתפק אם הוא עשה את העולם בסדר, או באי סדר"?

הצעיר נבוך: "בגלל השאלות האלה באתי לכאן".

הרב: "אז אתה מבין שאתה באי סדר...לדעתך הקב"ה מחזיק את המקרופון ושואל את השאלות ולא יודע בעצמו אם יש סדר, או אי סדר"...

הצעיר מתלבט: "זו יכולה להיות סבה להפריך את האמונה"...

הרב: "איפה זה מפריך? זה מפריך אותך, לא את האמונה".

הצעיר: "הרי לכולנו יש חלק אלוק ממעל והיות והוא שולט על כולנו, הוא מעמיד אותי וגורם לי לשאול עליו שאלות. איזה מן דבר זה"?.

הרב: "המסקנה - זה לא הוא, אלא אתה. אתה הבעיה ולא הוא".

בשלב זה מחליט הרב להדגים לצעיר את הדברים, להמחישם לפניו. הוא משמיע קול באצבעותיו ושואל אותו: "מי עושה את זה, הקב"ה"?

הצעיר: "הוא גורם לך לעשות את זה".

הרב בתנועה נוספת, הקהל פורץ בצחוק והרב שואל: "מי עשה את זה, הוא"?

הצעיר: "כנראה"...

הרב מוחא כפים, פעם ועוד פעם, קורא לצבור להצטרף אליו בקצב ותוך כדי כך שואל את הצעיר: "מי עושה את זה, הוא"?

הצעיר: "אתה מסכים איתי שאם לא היה הקב"ה, לא הייתם עושים את זה".

הרב: "ל-א-א-א. נכון שאם הקב"ה לא היה נותן לנו חיים, לא היינו יכולים לעשות, אבל הוא נתן לנו אפשרות ובחירה לעשות מה שאנחנו רוצים"...

הקהל מגיב בחיוך של הנאה.

הצעיר: "אז מה אתה רוצה להגיד, שהוא נותן לנו את ההגה בידים"?

הרב: "בדיוק. הוא נותן לנו את ההגה בידים".

הקהל מריע ארוכות בהבנה.

הצעיר: "אז איפה השליטה שלו"?

הרב: "השליטה שלו היא, שאם הוא רוצה הוא לוקח את ההגה"...

הקהל שוב מריע.

הרב: "המשטרה נותנת לך אפשרות לנהוג, אבל אם אתה נוסע במהירות מעל למותר היא לוקחת לך את האוטו ואומרת לך ללכת ברגל. כך גם אצל הקב"ה -כל זמן שאתה נוהג בסדר יחסית, הוא נותן לך. אבל אם עברת את ה'מהירות' הוא יכול להגיד לך תשאיר את ה'אוטו' ו..להתראות בעולם אחר. הוא יודע, נותן לך לבחור, יכול למנוע בעדך, לאפשר לך, מה שאתה רוצה. הוא נותן לך אפשרות לבחור מה שאתה רוצה. לכן הוא ציוה אותנו 'לא תגנוב' 'לא תרצח' 'לא תנאף'. הרי אם הוא קובע וגורם, איך הוא אומר לנו לא לעשות? הבנת"?

הצעיר מודה לראשונה שהשתכנע.

הרב: "ה' יעזור שתשאר ככה".

הקהל מגיב שוב בתשואות ורק ה'פרובקטור' ששומע את הדברים ורואה כמה הם סוחפים אינו מוכן להסכים להם ובשלב זה מחליט לקום ולומר דבריו...

ספור מרגש שיש לו 'כסוי'

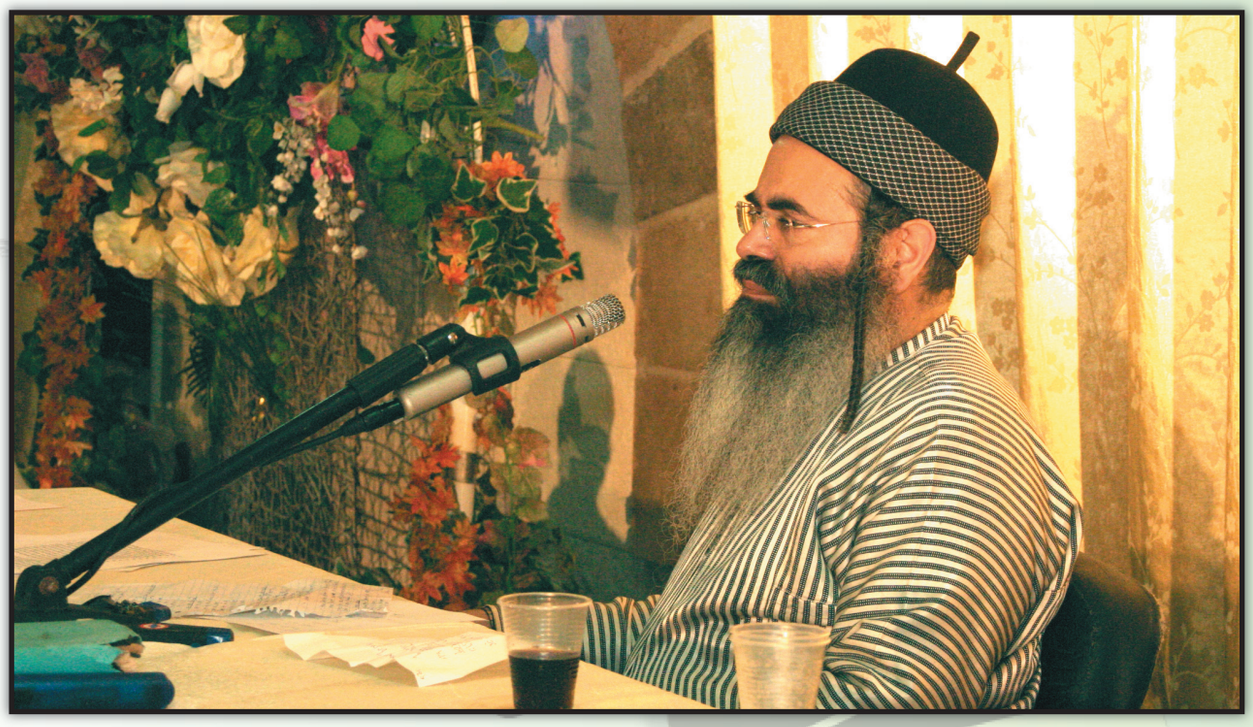

היא הגיעה להרצאה באשדוד רק כדי לספר את ספורה המרגש והבלתי נתפס ולחזק באמצעותו את הנשים הרבות המקבלות עליהן כסוי ראש וצניעות בעקבות הרצאותיו של הרב אמנון יצחק. ספור מצמרר, קדוש שם שמים נטו, עם מסקנה בהירה אחת: "קבלו עליכן כסוי ראש ואל תזייפו. לא רק שבת, לא חלקי, מלא. הבטיחו לקב"ה ועמדו בדבורכן". הצבור הגדול שהשתתף בהרצאה האזין לדברים בקשב רב, היטלטל בין החויה האישית שהציגה המספרת בפשטות ובטבעיות, לבין החויה הרגשית העמוקה שהיא השאירה עליהם. בסופם של דברים הצטרפו עוד נשים רבות, שהפנימו אותם, למקבלות עליהן את מה שהרב אמנון יצחק מגדיר בהרצאותיו כ'כתרה של בת המלך'.

רחלי היא אם צעירה לשני ילדים שנושא הצניעות לא עמד מעולם במרכז חייה ולא היה קרוב ללבה. עד למקרה הקשה מאד שאירע לה, לבעלה ולילדיה, לפני שבעה חדשים, בדרכם לבילוי נופש באילת. הכסוי התקשורתי של הארוע תפס את ראש כל הכותרות ועמו תפס את כותרת ראשה ה'כסוי' האישי שלה...

רחלי: "לפני קצת יותר מחצי שנה נסענו, בעלי, אני ושני הילדים שלנו שהגדול הוא בן שלש והקטנה בת שנה וחצי, לנופש באילת. הכנתי לילדים מטה מאולתרת באוטו, שיוכלו לישון בדרך בצורה נוחה, כסיתי אותם בשמיכה וגם אני נרדמתי, כשבעלי שנהג, היה היחיד שנותר ער. בכביש הערבה, פתאם **אני שומעת את בעלי צועק לי:** "רחלי, אנחנו מתהפכים"! עד שהתעשתתי והבנתי שזה לא חלום, אלא הוא אכן אמר לי את הדברים, נכנסנו במעקה בטיחות, חצינו אותו ונפלנו לתהום בעומק 8 מטר, בערך... החלונות במכונית התנפצו, הילדים עפו ממנה, כל אחד לכיוון שונה, גם אני נזרקתי דרך החלון והמשכתי להתגלגל לעומק הואדי. בעלי שנשאר באוטו עשה עוד ארבע 'סלטות' עם הרכב ואז הרכב נפל ישר...עלי. הייתי כלואה מתחת לרכב.

כשנזרקתי מהרכב איבדתי את ההכרה. ראיתי שחור ואני לא יודעת בדיוק איך להסביר את מה שראיתי. הרגשתי שהנשמה שלי רוצה לצאת ולהמית את הגוף. ואז, כאילו דברתי עם בורא עולם ובקשתי ממנו: "אל תקח אותי עכשיו, אני עוד לא שלמה! תן לי עוד קצת לחזור ואז תקח אותי"! אני לא יודעת לתאר אם אמרתי את זה ממש, או בתת הכרה, אבל זה מה שבקשתי. באותה הזדמנות ובאותה צורה של שיחה עם בורא עולם, הבטחתי לו שכצעד ראשון להשלים את עצמי לפניו, אם לא יטול את נשמתי, אני מבטיחה לו לכסות את הראש, מה שלא עשיתי מעולם. למה דוקא את זה? אני לא יודעת. עד אז לא הייתי בהרצאות של הרב, לא ראיתי קלטות, לא ידעתי שכסוי הראש הוא מרכיב מרכזי בקשר שבין נשים לבוראם. אבל עובדה, אל זה נמשכתי וזה מה שממש נדרתי. לפתע התעוררתי. שמעתי את בעלי נחלץ מהרכב שעלי **וצועק בקול רם:** "מה עשיתי"? "מה עשיתי"? הוא התחיל לחפש את הילדים ולא מצא אותם. הילדה היתה זרוקה בעוד ואדי, הרחק מתחתנו. **ואז צעקתי לו:** "אלי, בוא תציל אותי, אני מתחת לאוטו", אבל הוא דאג מאד לגורל הילדים ואפילו לא הבין עד כמה אני נמצאת בסכנת חיים.

כך אני שוכבת מתחת לאוטו, האגזוז לוחץ לי על הגב, הייתי במצב של בין הכרה לחוסר הכרה עד שלא הרגשתי אפילו את הכאבים העזים ורק רציתי שיחלצו אותי ויצילו את חיי. פתאם מתחת למכונית הבחנתי שבעלי מחזיק את הילדה הקטנה שלי, כולה מדממת, לא יכולתי לראות מאיפה הדימום ובתת ההכרה שמעתי את הבן צורח. רעש והמולה נוראה. תארו לעצמכם מה עבר עלי...הצלחתי קצת לבכות, נסיתי בשארית כחותי לחלץ את

הקהל בהרצאה באשדוד

עצמי, אבל לא הצלחתי. שכבתי מתחת לרכב, התחננתי שיצילו אותי, בעלי ניסה להרגיע, אבל לא האמין בעצמו שיש לו סכוי להרים מעלי את המכונית ולחלץ אותי. הוא אמר לי שהוא עולה למעלה להזעיק עזרה. הוא עלה לכביש, מעט מאד רכבים עברו שם באותה שעה ואיש לא עצר...

כשירד בחזרה למטה אלי, כבר נפרדתי ממנו לעולמים. אמרתי לו שאני מרגישה שאני עומדת למות ולעצמי שה' לא קבל את בקשתי...הוא ניסה להתקשר למשטרה, למגן דוד, לכל מי שיכל, אבל לא היתה קליטה ואני, טיפת האויר האחרונה כבר עזבה אותי. ואז, בכחות שבשכל האנושי אי אפשר להבין מאיפה הוא לקח אותם, הוא הרים את המכונית מעלי ביד אחת ומשך אותי ביד השניה החוצה...רציתי לקום לילדים, לעזור להם, אבל לא יכולתי. פתאם הופיעו, משומקום כחות משטרה ואנשים רבים נוספים וחלצו אותי. הגעתי לבית החולים במצב של סכנת חיים בעיקר בגלל ריאה מדממת. חוץ מזה סבלתי מאגן מרוסק...הרופאים אמרו לבעלי שהגעתי בשעת האפס ואיחור של כמה דקות היה חורץ את גורלי למות. **נס. נס של ממש.** טופלתי בצורה הטובה ביותר, הכניסו ברגים לשקום האגן, הריאה המדממת טופלה בהצלחה והכוויות הקשות בגב, תוצאה של חום האגזוז שמתחתיו שכבתי, גם הם אוחו. אני לאט לאט משתקמת, אבל ברוך ה'. גם הילדים יצאו בפציעות קלות בלבד, הרופאים לא האמינו וגם הם נאלצו להודות שמלאכים שמרו עליהם. לא יעלה על הדעת לעבור תאונה קשה שכזו, להתרסק אל תוך ואדי ולצאת ממנה בפצעים קלים כפי שקרה לילדים. **נסי נסים.**

ומה קרה עם כסוי הראש? מה שאתם רואים עכשיו זה לא מה שעשיתי מיד. היה לי מאד קשה לקיים את ההבטחה שהבטחתי לקב"ה. הייתי חדשיים מרותקת לכסא גלגלים, מאושפזת לשיקום כאן באשדוד ויצר הרע מיהר לבקר אותי ולהשפיע עלי. **אמרתי לעצמי:** "נכון, קבלתי עלי לכסות את הראש, אבל קשה לי לעשות את זה בבת אחת ואני אוציא קצת משערות ראשי כדי שלא ילעגו לי. אני אעשה את זה בהדרגתיות, לא בבת אחת"...

ואז באחד מימי הששי רצינו ללכת לטייל עם הילדים באוטו של אחי. אבל המכונית התקלקלה והחלטתי לקנות לילדים גלידות בקיוסק ולהמתין עד שבעלי, שהלך לתקן את האוטו של אחי, יחזור. אני לא הייתי עוד ניידת כל כך, ישבתי ופתאם אני רואה את הילד שלי רץ ואני לא מספיקה לצעוק אחריו עד שפתאם מול עיני מגיחה מכונית ופשוט מעיפה אותו באויר... צעקתי נורא ומה שעבר לי מיד בראש זה - אלקים, מה קורה כאן? פחות משלשה חדשים אחרי המכה ההיא והנה עוד מכה. הילד קבל מכה בראש, נפל על מכסה המנוע וממנו לרצפה. אני, כמובן, כמו כל אמא שרואה מול עיניה דבר נורא שכזה שקורה לילד שלה, חשבתי שאני יוצאת מדעתי. הגיע אמבולנס ועד שבדקו את מצבו וטפלו בו אמרתי לעצמי: "אין, אין 'קומבינות' על ה'. עם בורא עולם לא משחקים. קבלתי על עצמי וזייפתי - והנה מה קרה לי". בסופו של דבר התברר שלילד ב"ה לא קרה כלום. זו היתה התראה בשבילי, שאם מבטיחים משהו לבורא עולם ומקבלים ממנו תמורה מלאה עוד לפני שמקיימים, חיבים למלא אחר ההבטחה במלואה וזה מה שאני עושה מאז המקרה"...

"אני רוצה להגיד לכם: 'אני ראיתי פשוט את המות מול העינים. זה משהו מיזערי לעומת לראות את המות של הילדים שלך, שזה הדבר הכי יקר בעולם. ואני אומרת לכם שגם אם חרב מונחת על צוארו של אדם אסור לו להתיאש. תמיד יש למי לפנות ויש למי לבכות. צריך רק להאמין באמונה שלמה שיש בורא לעולם. כשקוראים לו, מתפללים ולא רק מתוך סדור, אלא אפילו מדברים איתו, הוא נענה. הוא תמיד לידכם, לא משנה מתי ובאיזו שעה. תמיד בורא עולם שומע כשבוכים באמת ופונים אליו מכל הלב...רק תמלאו אתם בדיוק את מה כל שהבטחתם לו והוא ימלא את כל משאלות לבכם".

הקהל קבל את ספורה בתשואות ועיני נשים רבות שבקשו בעקבותיו 'כסוי ראש' לעצמן עדין היו לחות מדמעות כשברכו 'שהחיינו'.

גול = ל"ט אבות מלאכה

בקרית חיים זו היתה הפעם השניה שהוא בא להרצאה של הרב אמנון יצחק. בפעם הראשונה זה היה לא רחוק, בקרית אתא הסמוכה, שם נערכה הרצאה דומה לפני כמה חדשים. כבר אז התלבט ועד להרצאה בקרית חיים לא הצליח לקבל החלטה. יעקב, הוא שחקן כדורגל צעיר, שנאלץ לשחק גם בשבתות ואף שאינו שלם עם זה, לא מצליח לבלום את עצמו כפי שהוא עושה זאת לכדור על המגרש. בקבוצה שהוא משחק בה, הוא משמש כ'חלוץ', אבל כשמדובר בהחלטה שלא לשחק עוד בשבת, הוא התקשה להיות ה'חלוץ' בקבוצה שיקבל החלטה להפסיק.

גם בהרצאה בקרית חיים, אליה הגיע עם המיועדת להיות אשתו, הוא התקשה, תחילה, לאזור אומץ ולהעלות את התלבטויותיו בפומבי. אולי הבין שלא תהיה לו עוד דרך לסגת ולהתחמק מלקבל החלטה. הוא דחה את העלאת הנושא עד לרגע האחרון וכשכולם כבר עמדו לקראת קבלת הברכות וההתפזרות, ניגש אל הרב ושטח את בעיתו לפניו. הרב, מיהר להושיב את הקהל שוב ובקש להציג לקהל את החלק האחרון בקלטת של הכנס הגדול באצטדיון 'טדי' 'מוחאים כ' לשופר', שבו מקבל שוער הכדורגל רונן דהן, את ההחלטה לפרוש ומשליך מעליו, בצעד אדיר של קדוש ה', את הנעלים, החולצה, הכפפות ומכריז כי הוא מצטרף לעולם התשובה. "שנים של כדורגל, שנים של עמל, כביכול עמל, שכולם חושבים שלא חסר בהם כלום -כסף, כבוד, כל מה שחושבים שהוא טוב. אבל אני אומר לכם שאלו שנים של חושך" - אמר אז דהן. "ראיתי הכל ואני אומר לכם שמהכל מענין אותי עכשיו רק שבת קדש. לא רוצה כסף, לא רוצה כדורגל, לא רוצה כלום, רק שבת קדש. שבת של בורא עולם"! "בזכות הרב אמנון יצחק, אני נותן את הערבות שלי, לא רוצה יותר כדורגל, רוצה בית כשר ונאמן בישראל, עם כלתי רותם, רוצה שבת קדושה. עמדתי לא פעם על המגרש הזה במשחק נגד ביתר ירושלים. אני אומר לכם, שהכל שקר. אני רק רוצה, ברשותכם, שתגידו אחרי משפט אחד, שיהיה עבורי תקון: "ה' הוא האלקים - ה' הוא האלקים". למעלה מעשרים אלף נענו לו וחזרו אחריו בצעקה אדירה לזכותו בתקון של קדוש ה' על חלול ה' שעשה. רונן דהן התחתן ומאז ועד היום הוא אברך חשוב בכולל המקדיש עתותיו ללמוד התורה.

אחרי התרגשות של הקהל באולם מהמעמד שרישומו העז אינו פג גם כשרואים אותו פעם אחר פעם,

פונה הרב אל יעקב ושואל אותו: "אתה מוכן לעשות צעד כזה כמו רונן דהן? אתה מוכן לבוא לכאן ולזרוק את התלבושת"?

שחקן הכדורגל: "קשה. החלטה קשה".

הרב: "אתה יודע שיש אלקים אחד, עולם הבא אחד והחלטה אחת... אף אחד מהחבר'ה של הכדורגל, לא יכניס אותך לגן עדן וגם לא יוציא אותך מהמקום השני...רק ההחלטה שלך. במקום ה"כבוד" הזה שאתה מקבל במגרש מחלולי השבת ומחלול ה', אתה יכול לזכות בקדוש ה' ובחיי העולם הבא. מי שמוותר על דבר שיקר לו מאד לכבוד ה' יתברך הקב"ה משלם לו ובגדול...

היו גדולי עולם: חירם, נבוכדנצר, יואש, שנתגאו בכבודם מה עלה בסופם? ואילו את אברהם, דוד ומשה שהקטינו את עצמם זוכרים לנצח נצחים. השאלה איך אתה רוצה שיזכרו אותך, אם יזכרו? את רונן דהן, בכל אופן, יזכרו. הוא מונצח לנצח, כמקדש שם שמים".

השחקן: "הוא הגיע לזה, יחסית, בגיל מאוחר. אני עוד צעיר".

הרב: "מי ערב לך שתאריך ימים? איך אתה יכול להסתמך על ה'גיל המאוחר'? אני חזרתי בתשובה בגיל 24. אם הייתי יודע את ערכה של התשובה כמה שנים לפני זה, לא הייתי דוחה את זה ואומר שאני עוד צעיר ויכול להמשיך ולחטוא עד שאתבגר. אם זו האמת למה להתעכב ולחיות בינתים בשקר? אם אתה יכול להיות עשיר מהיום, למה לחיות בדמיונות כמה שנים ובינתים להישאר עני? למה להמשיך ולהיות חוטא אם אפשר להיות, כבר מהיום צדיק. למה לעכב את זה? עוד שבת תעבור ועוד שבת ועוד שבת. במקום זה אפשר לעשות כל שבת קדוש ה' ".

החלוץ: "זאת אומרת ששבת וכדורגל לא יכולים ללכת ביחד"?

הרב: "איך זה יכול ללכת ביחד"?

השחקן: "יש משחקים שהם בששי ורק נכנסים לשבת"...

הרב: "אתה שומר את יום כפור"?

החלוץ: "כן".

הרב: "אם היו אומרים לך לשחק ביום כפור, היית משחק"?

השחקן: "לא, חס וחלילה".

הרב: "למה לא"?

השחקן: "כי כך השרישו בי ואמרו לי שיום כפור הוא חשוב ואסור לפגוע בו".

הרב: "ואם יגידו לך שיזרקו אותך מהקבוצה, אם לא תשחק ביום כפור"?

החלוץ: "אני אעזוב".

הרב: "חלול שבת יותר חמור מכפור. מי שלא שומר שבת הוא כופר בקב"ה. כל שבת שאתה משחק בה אתה מחלל שם שמים! אם יגידו לך לאכול חזיר, תאכל"?

השחקן: "לא. בשום אופן".

הרב: "ואם יפטרו אותך מהקבוצה, כי אתה לא רוצה לאכול חזיר"?

השחקן: "אני לא אוכל".

הרב: "חזיר זה הרבה יותר קל מחלול שבת. על חלול שבת מקבלים סקילה שהוא העונש הכי חמור בתורה ועל אכילת כזית חזיר מקבלים 39 מלקות! יש לך שבוש בערכים, בגלל חוסר ידע. קדוש ה' הכי גדול הוא לותר לכבוד ה' יתברך. זה לא ויתור כי אתה לא מפסיד, רק מרויח. הקב"ה גם מחזיר בגדול למי שעושה אפילו צעד אחד לכבודו. אתה יודע כמה ריצות אתה רץ מצד לצד לחלל שם שמים? אתה יודע כמה אתה מחטיא את הרבים לבוא ולחלל שבת? אתה אחד מעשרים ושנים שחקנים על המגרש שגורמים לאוהדים לחלל שבת...כל זה הפסד, אבל אתה יכול להפוך את זה לזכות".

יעקב נמצא בסערת רגשות, מבקש ל"ברוח" מהמשך השיחה ופולט: "תודה רבה"...

הרב: "על מה? מה החלטת"?

השחקן: "על זה שעכשיו אני רואה את הדברים בצורה אחרת".

הרב לא נותן לו להתחמק: ו...

החלוץ: "אני מקוה מאד שאני אגיע הביתה ואני...אחשוב על זה עוד פעם".

הרב: ..."בסוף יזרקו אותך מהכדורגל, כי כבר תהיה זקן ולא תזכה לעשות את מה שהיית צריך לעשות -להפסיק לשחק בשבת".

השחקן: "כלומר, אני אפסיד משני המצבים"...

הרב: "אם תחליט עכשיו רק תרויח. עכשיו, זו יכולה להיות בעבורך תשובה של זהב. בשעה שעתה בשיא כוחך ויכול עוד לעלות במושגים של 'כדורגל', עכשיו אתה יכול לנצח. זה הגול שאפילו גדול השחקנים לא יכול להבקיע. אתה מסוגל לעשות את זה לכבוד ה' יתברך? אני מוכן לתת לך ברכה שתרויח הרבה יותר ממה שאתה מרויח, גם בעולם הזה, אם תחליט".

יעקב שחקן הכדורגל מתלבט

החלוץ שולף נמוק חדש לדחיה: "תהיה לי בעיה עם ההורים...הם השקיעו בי את כל החיים שלהם. אני מפחד לאכזב אותם".

הרב: "ואם הם השקיעו בך בטעות, בדבר שיגרום לך נזק, תמשיך"?

השחקן: "כבר קרה נזק. כבר עברתי פעם נתוח בברך בגלל הכדורגל".

הרב: "זה לא נקרא נזק. אפילו אם אדם יהיה נכה זה כלום לעומת איבוד העולם הבא. מי יחזיר לך את זה? אדם יכול לחיות בלי רגלים ולזכות בעולם הבא ובנצח נצחים. הוא יכול להיות צדיק ומאושר. זה לא נקרא נכות. אבל להיות עם נכות בנפש זה הדבר הכי גרוע. כופר זה הדבר הכי גרוע. אדם שמחלל שבת בפרהסיה ומחטיא את הרבים, אין יותר גרוע מזה. אני כל ימי משתדל לזכות את הרבים ואתה בדיוק הקצה השני - אתה מחטיא את הרבים בכל שבת שאתה מגיע למגרש"...

אחד ה'אוהדים' הנמצא בקהל מתפרץ לתוך השיחה: "הוא לא יכול להפסיק לשחק. זה האדרנלין".

הרב: "אתה מדבר כאילו אני לא יודע מה זה כדורגל. זה 22 טמבלים שרצים אחרי הכדור ובועטים בו כל הזמן"...

האוהד: "בשבילו להבקיע גול, אתה לא יודע מה זה בכלל"...

הרב: "פשששי... אתה יודע מה זה גול? ג.ו.ל. זה ל"ט מלאכות האסורות בשבת"...

תשואות בקהל.

האוהד: "אבל זה לקחת לו את כל העצמה"...

הרב: "ואני רוצה לקחת ממנו את כל הגיהנם שמחכה לו ובגדול".

האוהד: "אבל עכשיו יש לו את העצמה ואת הכסף"...

הרב: "עכשיו הוא שותה רעל ומבסוט כי הוא מתוק. אבל בתחתית הכוס למטה, כשיגמרו החיים, ה' ירחם מה שיחכה לו"...

האוהד: "זה יהיה בעוד הרבה שנים"...

הרב: "והחכם מקדים להנצל"...

השחקן: "ה'שדוד' שלי היא שלוחצת, היא נמצאת כאן הערב. אני מנסה להקשיב אבל זה, קשה".

הרב פונה לארוסה: "את מוכנה לותר על הבעל שלך בכל שבת שילך ל'שחק'? זו שבת? אשה חכמה לא היתה מסכימה"...

השחקן: "אבל אולי זה הפרנסה".

הרב: "פרנסה? אז תהיה ימאי! למה לנסוע רק בשבת, סע לששה חדשים! תעבוד במכרות באפריקה....חבל מתוק, החיים הם שלך, אף אחד לא יתן לך אותם"...

ה'אוהד' מתערב שוב בקריאת בינים: "הוא יחזור בעוד עשרים שנה"...

הרב: "אתה תחזור בעוד עשרים שנה".

האוהד: "אני כבר חזרתי. אני רק מחדד".

הרב: "אני לא צריך עצה והוא לא בקש ממך עצה ובינתים אתה מפריע לו לקבל החלטה"...

השחקן: "פעם אחרונה כשהייתי בהרצאה שלך בקרית אתא, באתי הביתה עם ציצית ואמא שלי לא האמינה לי. אף אחד בעצם לא האמין לי. קבלו את זה כדבר טוב, אבל לא האמינו. אז איך אני אבוא אליהם עכשיו ואגיד להם שהפסקתי לשחק בשבת? אבא שלי יפגע מזה"...

הרב: "אתה לא צריך להצהיר הצהרות. אתה פשוט מאד לא מתיצב יותר במגרש בשבת. אולי אבא שלך יגיד שההחלטה שלך דוקא נכונה? מאיפה אתה יודע שלא? אולי הוא יכבד את ההחלטה שלך. החיים הם שלך ולא של אף אחד. אם ההורים שלך היו רוצים שתהיה עורך דין ואתה לא נמשך לזה ובוחר במשהו אחר. מה בכך? אתה מוקיר להם תודה על כל מה שעושים למענך, מעריך אותם מאד, אבל ההחלטה היא שלך. אם לא היו מסכימים שתתחתן עם הארוסה לך, מה היית עושה? גם ההלכה אומרת, שאתה לא חייב לשמוע בענין זה להורים".

החלוץ: "אבל הם תמיד ידעו מה טוב בשבילי".

הרב: "אם הם היו יודעים מה טוב בשבילך, הם לא היו שולחים אותך לכדורגל ולשחק בשבת. במקרה הזה הם לא יודעים מה טוב בשבילך. הכונות שלהם טובות, אבל התוצאה לא".

השחקן: "אולי כי הם לא מאמינים כמונו"?

הרב: "תראה להם קלטות שישתכנעו. אבל אתה צריך לעשות את ההחלטה שלך. אתה גם בשל לזה. מה שאני שומע ממך שלא אכפת לך אפילו מההפסד שלך, רק מההפסד של ההורים".

השחקן: "כי הם שלחו אותי לזה".

הרב: "ואם שלחו אותך אתה צריך לרוץ כל שבת"?

השחקן: "אולי גם בגלל שאני רואה בזה כסף קל".

הרב: "כמה אתה מרויח"?

השחקן: "כרגע זה כלום, לעומת מה שיכול להיות".

הרב: "ובעד ה'כלום' הזה עברת כבר נתוח...כסף קל ונתוח קשה ומי יודע מה יהיה הלאה...כסף קל, האי - כרטיס כניסה בזול לגיהנם. מי צריך את זה"?

שקט מתוח שלפני נפילת הכרעה.

הרב: "תהיה חכם. תציל את חייך. תבנה בית יהודי כשר, תתחתן והקב"ה יתן לך פרנסה בשפע, שהרי אתה עושה רצונו. תהיה לך הצלחה בכל החיים. אתה צריך להחליט החלטה אמיצה, אין מה לעשות...כמו שעל המגרש אתה חייב לקחת פריצה עם סכון, שלבסוף או שכולם צועקים לך בוז, או שמתלהבים. כמו שאתה לוקח החלטה, אם למסור את הכדור, או לפוצץ את השוער, כך אתה חייב לקבל כאן החלטה, רק שפה, זה מצליח במאה אחוז. מה אתה אומר"?

השחקן חושב ועומד לומר מה החליט ואז... ה"אוהד" שוב משבש את הלך החשיבה.

האוהד: "שהרב יתן לו לחשוב על זה...הוא יחליט מחר, יפנים".

השחקן מבולבל: "אני רואה כאן שני אנשים, שבהם אני מבדיל בין יצר הרע לטוב... אבל בלי לפגוע בו אני רואה אותו כיצר הרע אבל הוא טוב"...

הרב: "תמיד יצר הרע הוא טוב. הוא מבטיח הבטחות, אומר לך מה תעשה עם האדרנלין, מבטיח לך כסף גדול"...

החלוץ: "אבל...מה אני צריך לעשות מחר, לקום וללכת

לישיבה"?

הרב: "מחר אתה לא הולך לישיבה. אתה מחפש עבודה. אתה צריך להתפרנס שהרי הלכת בשביל כסף קל, שכחת? תמצא עבודה שלא ישברו לך הרגלים וגם לא תביא נתוח בברך...אחר כך אתה קובע שעורים. אתה צופה בסרטים באינטרנט, מתחזק וכשתרגיש שאתה חזק, הולך לששי שבת לישיבה לטעום טעם מקרוב. אחרי זה תהיה שם עוד כמה ימים. אחרי זה תחליט על הדרך הלאה, אבל מתוך בדיקה ובחינה לאט לאט...יש לך מאורסת שרוצה שתבנו בית יהודי, הנה, חצי דרך כבר עשית. מה שנשאר זה להחליט. באיזה גיל מסיימים את הכדורגל"?

השחקן: "שלשים ומשהו".

הרב: "ומה תעשה אחר כך? תתחיל לחפש מקצוע? ואם לא תהיה מוצלח גם בכדורגל, מישהו מבטיח לך שאתה תהיה הכי טוב וירצו אחריך. יש אלפים כמוך"!.

השחקן: "אבל יש לי כח רצון".

הרב: "יופי. תפנה אותו לאפיקים הנכונים ומי יודע לאן תגיע...לקחת את כל האינטליגנציה שלך ולהוריד אותה לרגלים זה עוול. בדיחה. הכדורגל היא ה'עבודה זרה' של הדור הזה. עולם ומלואו סביב ה'עגל' הזה. יצר הרע מושך את הקהל להבלים. היית מאמין שאנשים יבנו לעצמם פסל ובעצמם ישתחוו אליו? זה עולה על הדעת? ככה אנשים מרימים כדור כאילו מי יודע מה הם מחזיקים ביד... כולה כדור בעשרים שקל. לרכז את כל השכל בבעיטה בכדור? מה זה שונה מ'גוגעים'. זה סך הכל תחרות - ותחרות זה אגו".

השחקן: "את האגו צריך לשים בצד"?

הרב: "כן, בטח. צריך להשפיל אותו. זה מה שעשו אברהם, דוד ומשה. יש לך כחות, נצל אותם לה', תוריד את עצמך ממה שאתה חושב שאתה יכול להיות, תן את כל הכח לה' ותראה מה הוא יעשה איתו. הוא לא יאכזב אותך".

עצות נשמעות מהקהל.

הרב: "נו, מה אתה אומר"?

השחקן: "נפגש פעם שלישית ונחליט"...

הרב: "אני יכול לצאת ולהכנס עוד פעם ואז זו תהיה הפעם השלישית שנפגש".

צחוק בקהל.

השחקן: "אני באמת רואה את כל הדברים הטובים, הכל טוב, אבל עדין קשה. כל החיים שלי סביב זה"...

הרב: "איך אתה יכול להחזיר בבעיטות ובחלול שבת למי שנותן לך לחיות, לראות ולשמוע"?

השחקן: "אולי אני אנסה להזיז את כולם שלא ישחקו בששי-שבת בכל מדינת ישראל".

הרב: "אני אשמח מאד אם תצליח, אבל בינתים אתה מוכן להיות ה"חלוץ" ולקבל עליך שלא לשחק בשבת"?

השחקן: "אסור לי לעשות שום דבר על המגרש? אם אני מגיע ברגל ורק משחק".

הרב: "קודם כל זה חלול ה'. אתה עושה מעשה של חול, תולש דשא, עושה הרבה עבירות. אנשים שם נמצאים במתח, מעשנים סיגריות, נוסעים למגרש, כל זה בגללך. אתה מחטיא את הרבים. למה להכיר רעה תחת טובה למי שמיטיב לך? באותה שעה שהוא מיטיב לך אתה משתמש בכחות שנתן לך נגדו. זה מגיע לו"?

השחקן: "לא, אבל יש 'אבל'...אנשים דוחפים אותי ככה ואומרים "תלך לישיבה"...

הרב: "אני לא אמרתי לך ללכת לישיבה. אני אמרתי לעבודה"...

החלוץ: "הגעתי למצב שבאתי לשאול שאלה, בשביל לדעת איך אני מקשר בין שמירת שבת למשחק הכדורגל וכרגע אני מוצא עצמי חייב לוותר על משהו".

הרב: "נכון. גם כשאדם אינו חש בטוב והולך לרופא הוא חייב לוותר על משהו... הרי לא באת לרופא כדי לא לשמוע לו. גם לכאן באת והתברר לך שהמחלה שלך גדולה ואיומה. אתה צריך להיות מרוצה שגילו לך את זה בזמן, שלא תסתבך ובשלב שניתן עוד לרפא אותך...כמה שאדם שוקע בזה יותר, קשה לו יותר לפרוש מזה... מה אתה אומר"?

השחקן: "אולי אני יכול להגיד כן, אבל אני פוחד שאחרי זה אני אעשה טעות"...

הרב: "כלומר, אתה יכול לחלל את יום כפור"...

השחקן: "לא".

הרב: "כן".

השחקן: "לא".

הרב: "אבל אתה מחלל שבת, זה יותר מכפור".

השחקן: "אבל אני לא רוצה להגיד משהו שאחרי זה אני לא אוכל לעמוד בזה".

הרב: "אתה לא רוצה לעמוד בזה"?

השחקן: "אני רוצה".

הרב: "אם לא תחליט, לא תעמוד בזה".

השחקן: "יש רצון, אבל יש גם פחד".

הרב: "אבל חיבים להחליט".

החלוץ: "למה זה ככה"?

הרב: "ככה זה בחיים. אדם אומר אני רוצה להתגייס ונשאר בבית. רוצה לעבוד ונשאר בבית. אני רוצה להתחתן ולא מתחתן. מי שרוצה לעבוד צריך לצאת לעבודה, מי שרוצה להתגייס יוצא לצבא ומי שרוצה להתחתן צריך להיכנס לחופה. מי שרוצה לא לשחק בשבת צריך לקבל החלטה שהוא לא משחק יותר בשבת".

השחקן: "בלי נדר. אני מפסיק"!

הרב בספוק: "או - זה מה שצריך לעשות"!

תשואות אדירות בקהל.

הרב: "אני מבקש מכל הצבור הקדוש לתמוך את הברכה שאני אתן לו ב'אמן' שכל הצפון יעמוד על הרגלים, כדי שמחר הוא יוכל להראות גם להורים שלו איזה 'אמן' נאמר פה כדי שהוא בעז"ה יזכה לשמור שבת, לקדש שם שמים ולהרויח את כל החיים".

"מי שברך אבותנו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, משה ואהרן דוד ושלמה, הוא יברך את השם הטוב יעקב ויצמן בן אסתר שיזכה לשוב בתשובה שלמה, לא לחלל שבת, לקדש שם שמים ולעמוד בהצלחה בהבטחתו כל ימי חייו ולבנות בית נאמן בישראל ופרנסה בשפע רב, אמן"..

צעקה אדירה של אמן מהדהד נשמעה מהקהל לצלילי "הקב"ה אנחנו אוהבים אותך".

יעקב ויצמן עולה בצעדי שמחה של אחר התרת הספיקות לבמה, לוחץ את ידי הרב וזוכה לעוד ברכות עד בלי די. להפתעת הקהל, כאשר מציע לו הרב ציצית, הוא מפשיל את קצה חולצתו וחושף פתילים המשתלשלים מ'ארבע כנפות'.

אחר כך פונה הרב לארוסתו שתברך את יעקב לרגל ההחלטה:

"אני שמחה. היתה לי הרגשה שלא לחנם באנו לכאן"...

המלים נעתקות מפיה וכשהיא מתעשתת מעט מההתרגשות הרבה שלה ושל הקהל היא אומרת: "תודה. הוא ידע שכך צריך להיות, אבל הוא היה צריך את החזוק... אני מברכת אותו שיזכה לשמור שבת ולהקים, יחד איתי, בית יהודי לתפארת"...

ושוב אמן רבתי.

יש להורים של יעקב ולא רק להם, מה לראות וממה להתרגש...

בוש, אולמרט והעדר המנהיגות

לא בכל הרצאה נדרש הרב אמנון יצחק לענינים שבאקטואליה. לפעמים דוקא ההתעלמות מהם, היא האמירה החזקה שלו, הכל לפי הענין. השבוע, בהרצאה הגדולה שנערכה בנס ציונה, הוא בחר שכן להתיחס, בעקיפין או במישרין, הכל לפי הבנתו של השומע.

"בעל ה'תפארת יהונתן' שואל: "למה לא שעבד פרעה את שבט לוי שהיה בארץ גושן"? **ומשיב:** "שפרעה ראה בקסמיו שמשבט לוי יקום המושיע והגואל לישראל. הוא חשב, שמי שאינו בצרה לא יכול להיות מושיע. רק מי שסובל גלות, יהיה לראש".

"מי שמדכאים אותו הופך למנהיג, אבל מי שהוא בשלוה, אין לו על מה ועם מי להלחם. טוב לו. יש אחד שקוראים לו...מרואן ברגותי. כולם רוצים לשחרר אותו, רוצים שיהיה המנהיג שלהם. למה? - כי הוא עבריין גדול. הוא רצח המונים והכניסו אותו לכלא, אז מבחינת העם שלו הוא הפך לנרדף וקרנו עלתה אצלם. מי שהוא יותר מדוכא ויותר מושפל, יש לו את הכח לצאת מתוך זה ולהיות מנהיג. פרעה שהיה חכם אמר לעצמו שהוא לא יגע בשבט לוי, כי ראה שיצא מהם מנהיג. הוא לא רצה שיצא מהם המנהיג שימרוד בו ויושיע את ישראל. אף אחד מהם לא ירצה למרוד ולהפסיד את השלוה... רק שהוא לא ידע שהוא מגדל את המנהיג בבית שלו. הוא יצא מהבית וראה בסבלותם של אחיו ונשא בעול אתם. הוא לא היה יכול לשקוט על השמרים, כי היה לו כח פנימי של צדק ונושא בעול. ומוסיף ה'תפארת יונתן' - שזו גם היתה טענת בני ישראל למשה רבנו. הם היו בעבודה רבה ושבט לוי, שמשה היה שייך אליו, היה חפשי מהכל ולכן הם חשבו שמי שמתהלך חפשי ואינו משועבד כלל, אינו יכול להבין ולדאוג להם שסובלים כל כך. לכן לא שמעו למשה "מקוצר רוח ומעבודה קשה"...

כך גם כל עם ישראל. אנחנו עוברים גלות קשה. לכן עם ישראל בשעה שהם בגלות יבוא מהם, מתוך צרותיהם, מלך המשיח שיגאל את ישראל ואת העולם כולו. וזו תהיה גאולת העולם. אבל הגואל עצמו לא יבוא מתוך הנוצרים. לא, חלילה, אותו פוקר שעזב את דת ישראל, שהיה יהודי והמיר את דתו. הוא לא יבוא מתוכם כי הם בשלוה. הם אדום. הוא יבוא ממי שבגלות, ממי שסובל. משם יבוא הגואל ולא מהם. הסבל שסובל עם ישראל בכל הדורות הוא שדוקא מחזק את התקוה שיבוא הגואל.

אנחנו נמצאים בתקופה לא קלה. אנחנו צפויים למלחמות. צרות קשות באות עלינו. עת צרה היא ליעקב וממנה יוושע. מלחמת גוג ומגוג היא המלחמה הסופית והאחרונה שבה ישתתפו שבעים אומות העולם, כולל אמריקה, נגדנו. זה שבוש מבקר כאן זה לא מנבא לנו טובות, אלא ההיפך. הוא רוצה עוד לקטוף את הפירות האחרונים לפני שהוא מסתלק מתפקידו ואנחנו נצטרך לשלם על זה. אתם תשמעו עוד מעט איך משחררים את מרואן ברגותי, כ"פרס" למר בוש וזה, כמובן, כדי שנפייס את הפלסטינים כדי שלמסכנים האלה תהיה מדינה. הם לא הרגו עוד מספיק יהודים, צריך עוד לתת להם פרסים... אבל האמריקאים עושים טעות לאחר טעות. במשך שנות כהונתו של בוש, שאני קראתי לו כבר מזמן 'בושה' הוא רק סיבך את העולם ואת ארצו במלחמות, באפגניסטן, בעירק ובאירן עוד לא עשה כלום ועכשיו הוא נהיה שותף לציר הרשע ואותנו רוצה לחלק. כמו שהוא ו'קונדי' טעו כשהביאו את בוטו לאפגניסטן, עד שרצחו אותה, כך הוא טועה כאן. מה יקרה אם יעשו אותו דבר לאבו מאזן שאומר שהוא זקן וחולה ורוצה לעזוב? מרואן מרגותי יתחבר צ'יק צ'ק לחמאס ולחיזבאללה ולבן לאדן וכולם ישחררו טילים עלינו. אתם יודעים שיש מי שאומר שנפלו שלשה טילים במרכז הארץ ולא ספרו לנו? לא שמעתם? - אולי יום אחד יגלו לכם...זה כנראה הגיע מקלקיליה, שלש כאלה בשעה שלש וחצי בלילה... אין אינטרס לישראל לספר. גם כשירו לפני כמה ימים על שלומי, כדי לחמם את הגיזרה כחלק מקבלת פנים לבוש, ארך זמן עד שאישרו שאכן היה ירי. אבל יש כאלה נפילות שאנחנו בכלל לא זכאים לדעת עליהם. לא רוצים להכניס אותנו ל'פאניקה', אבל זה לא עושה את המצב, בכלל, קל".

שואל: "מרואן ברגותי אוכל ושותה וישן. עשו לו בית הבראה. ומה עם החיילים שלנו שנמצאים בשבי"?

הרב: "הם לא נחשבים בכלל ובהחלט, איך יכול להיות שמשחררים אלפי מחבלים מהכלא ועליהם אין לנו אפילו מידע"?

השואל: "אבל איש כמוך, כבוד הרב, גם יכול להשפיע, לתת נאום כזה שיזעזע אותם קצת"...

הרב: "אני יכול להשפיע"?

השואל: "כן. כמו שאתה מזעזע את כל המדינה ואותנו פה... תעמיד אותם במקום. לא מדובר ברבבות שאתה משפיע עליהם אלא בסך הכל ב-120 חברי כנסת".

הרב: "אני יכול להשפיע בקושי בבית כנסת ולא בכנסת".

הקהל מוחה...

הרב: "בחול המועד פסח הקרוב, אנחנו עושים, אי"ה, ארוע ענק באצטדיון ברמת גן, עם 42 אלף איש. שם, בלי נדר, לפני שיתחילו חגיגות ה-60 למדינה, נעשה מאזן מה המדינה עשתה בששים שנה ומה עולם בתשובה עשה ב-30 שנה. אנחנו נראה הרבה דברים יפים, שיזעזעו, ביניהם גם הדברים שעליהם אתה מדבר. כרגע אני רק אגיד לך דבר אחד - נתנו להם כל כך הרבה שבועים, אסירים, גופות, מה שהם רק רצו קבלו. לא תבענו אפילו, שבתמורה אחד ישוחרר מהשבועים שלנו. מישהו יכול להסביר, איך זה"?

רחש בקהל.

הרב אינו ממתין לתשובה: "המדינה היא לא עם ערכים יהודיים. היא מדינה 'ישראלית' המתנהלת עם דפוסי חשיבה של הגוים. יש יועצים שקובעים. אין מנהיג במדינה. אולי בגין היה עצמאי שנתן עצות ולא קבל. כל האחרים עובדים לפי יועצים... אם תדבר, מה תדבר... כותבים להם, הם חוזרים על זה כמו תוכי ואף אחד אין לו חשיבה עצמית. הם בוחנים עצמם, לא לפי מעשים אלא לפי סקרים - מה יגיד הצבור, אם יגידו ככה, או אם יעשו ככה? איך אני נשאר על הכסא? אתם יודעים למה בוש הגיע עכשיו? - בשביל להקדים את ועדת וינוגרד. נותנים, מחזירים, הכל כדי שוינוגרד יהיה קטן עלינו... המדינאים היו לא בסדר, מפקדי הצבא לא היו בסדר? - מי ישמע בכלל - הרי בוש הצטלם אתם רק השבוע? הכל בא להסתיר את הליקויים. אם בן אדם, בשכלו, היה יכול לנתח את מה שקורה כאן הוא יהיה נבהל. המזל שלהם הוא שהצבור, כמו שרון, הוא ב'תרדמת'. הרדימו אותנו. אין פרנסה, מליון מובטלים, כל שנה נוספים עוד מאתים אלף לדו"ח העוני. אם הייתם יודעים כמה מתאבדים מהבושה לא הייתם מאמינים שבמדינה מתוקנת יש דבר כזה. דבר אחד המדינה שלנו יודעת לעשות יופי - להסתיר. התקשורת מגבה

השואל: למה לא תזעזע אותם כמו שאתה יודע?

את הממשלה שעושה את מה שהתקשורת רוצה והאלפיון העליון הוא שקובע. הוא רוצה "שקט תעשייתי" בשביל העסקים שלו, מלחמה פה מורידה את הבורסה ולכן הם בעד שנבטיח, נחלק, נעשה הכל כדי שבינתים יהיה שקט והם ירויחו כסף. התקשורת ומי שמשתף פעולה ממומן ומקבל עבודה והתפרנים נשארים תפרנים. העיקר שראש הממשלה במקומו, האחד מקבל חסיון של 'אתרוג', אחר נהפך למשועבד ברפובליקת הבננות. כולם מקבלים שמות של פרי הדר ובתמורה עושים מה שמכתיבים להם. תראו את העקשנות של הפלסטינים. הם אומרים שיש להם זמן. הם מצהירים שיטביעו אותנו בים, צעד אחרי צעד. כשהיה עוד 'פידאיון' ו'פתח' והיה משא ומתן, עוד לפני שהיה ה'חמאס', אמרתי בקלטות שפתאם יקום מישהו ויגיד שהוא לא מקבל את מה שמסכמים עם ה'פתח' כי אלה חילונים והוא יהיה קנאי-דתי. אחר כך יתנו לחמאס שיגידו שהם מוכנים להסכם או להודנא ואז יצוץ 'חומוס' ויגיד שזה לא מחייב אותו. אחר כך 'טחינה' וכו' "...

צחוק כואב בקהל.

הרב: "פעם זה 'חללי אל אקצה' פעם ג'יברייל'. תמיד ממציאים שם ואומרים "לאלה נתת גם אנחנו כאן" ומתחילים בדף חדש של טרור. אף אחד לא קולט שעובדים עלינו בעינים? אנחנו לא נגמור אתם בחיים...בכל פעם בא ארגון אחר ואומר מי אלה בכלל? פתאם נהיה ראש ממשלה בעזה וראש ממשלה בגדה... עוד מעט יהיה ראש ממשלה ברמאללה וראש ממשלה ב...יפו. ויש כבר ראש ממשלה ב...כלא רמלה - ברגותי. בכל מקום הם שמים ראש ממשלה, העולם מכיר בזה וישראל הולכת אחריהם. המדינה הזו היא 'פאדיחה' שעוד לא היתה כמותה. עוד לא היתה מדינה שמסכימה לכל דבר שמבקשים כל העוינים אותה. היא רק נותנת ואפילו לא מבקשת, לא רק שלא מקבלת. התנאי הראשון היה להפסיק את הטרור. הם עמדו בזה? לא! אז איך ממשיכים במשא ומתן? כל מה שאמרו לא קיימו ואנחנו ממשיכים כאילו כלום לא קרה...

לכן אני אומר שאנחנו צפויים לצרות גדולות. אי אפשר למתוח את החבל יותר מדי. אם תשימו לב אנחנו ב-2007. מלחמת 'ששת הימים היתה לפני ארבעים שנה. **ארבעים שנה לא ניצחנו**. לא מכריעים אפילו קרב אחד. מלבנון גרשו אותנו עם 'ארבע אמהות'. שמעתם פעם שארבע אמהות מנצחות אומה שלמה? זה כמעט כמו אברהם אבינו שנלחם בארבע מלכים וארבע אמהות נלחמו נגד צבא שלם והניסו אותנו...מדינה שלמה מנוהלת על ידי ארבע אמהות של ג'ובניקים...לא יאומן כי יסופר. והצבור, בתרדמת, מבסוטים, אוכלים גת, מעשנים נרגילה, מטיילים, חוגגים במסבות. בינתים עושים כאן 'מכירת חסול'. האלפיון והמאיון העליון, כבר קנו דירות בחו"ל, הם מסודרים. ברגע שיהיה כאן 'באלאגן' כל אחד עם המטוס הפרטי שלו, כבר שם. ואנחנו נשאר כאן. אני אמשיך לתת דרשות, אתם תבואו מקסימום עם מסכות ונראה מה יהיה"...

אשה מבקשת לשאול: "זה נכון מה שאתה אומר, אבל זו ההנהגה של הקב"ה".

הרב: "את צודקת, אבל זה נובע מהמעשים שלנו. אם הממשלה היתה מחנכת את הצבור להיות שומרי תורה ומצוות, הזכויות שלנו היו מתרבות ואנחנו לא היינו סובלים כל כך. כיון שהממשלה אינה מלמדת מוסר ואינה מכונת את הצבור והיא גם אינה דוגמא, כי השחיתות שם פשתה כמו נגע שלא נראה מעולם ואנחנו כמו מדינת העולם השלישי ב"תרבות" שלנו זה מה שגורם לכך שאנחנו נראים ככה וסובלים כל כך. אם היו כולם מתחנכים לעבודת ה' ועושים רצון ה', הקב"ה היה מהפך קערה על פיה".

האשה: "אבל אתה אמרת שבמצרים השעבוד היה לטובת ישראל וגם בגלות, כדי שנצעק רק לו. יש כאן מטרה במצב הרע שאנחנו נמצאים בו"...

הרב: "נכון. ולכן אני מודיע שיהיו צרות ואנחנו נשאר, אני אמשיך לתת דרשות.."...

השואלת: "אבל אין לנו כלים להתמודד עם הצרות האלה"...

הרב: "יש לנו. הכח שלנו אדיר. אנחנו יכולים לפנות לה' ולהפוך גזירות בן רגע. אבל אנחנו צריכים להיות כאן כח שמאמין, שדבק ומוסר נפשו למצוות, שעוזר לזולת, שמפיץ את התורה, שדואג שאנשים יתקרבו לאבינו שבשמים, כחנו יהיה גדול ואדיר. עם כל הצרות שאנחנו סובלים, הנסים הגלויים שאנחנו רואים כל יום, נופלים עשרות ומאות טילים והנזק קטן מאד. מה זה? מראים לנו ומאותתים מהשמים, ש'אנחנו חשופים בצריח', אבל עדין חיים פה בנס. יש כאן מאות מליונים היוצרים טבעת חנק על רצועה קטנה שמשיקה לים. אם יתקדמו כל הערבים רגלית ויחליטו לצאת בצעדה עד הים, הם מוחקים אותנו בהליכה. מי שומר עלינו? רק הקב"ה".

אשה נוספת קמה וקוראת בקריאה מתוך הלב לנשים שבאולם להתחזק ולחזק אחרות שהרי גם במצרים בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל.

הרב: "בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל ובזכות נשים צדקניות עתידין להיגאל. הנשים, לצערנו הרב, לא הולכות בצניעות והם חוטאות ומחטיאות את הרבים וזה אחד מהדברים החמורים שהקב"ה מאד קנאי להם. הוא שונא עריות. הדבר הזה מביא מחלות קשות ביותר. זה משליך על הכלל. כמה שכל אחת תתקן בענין זה ותתקן אחרות עמה כך ייטב לנו כולנו".

שואל: "רואים שכל ההנהגה שלנו זה דבורים בעלמא ואולמרט כבר חילק את המדינה. יש כאן שתי מדינות. השאלה שלי, שלצערנו יש בינינו מחלוקת מאד קשה בנושא השטחים. האם מותר למסור, או אסור? פקוח נפש דוחה שטחים? אני אישית מאמין שפקוח נפש הוא נגזרת של מסירת שטחים, דוקא. ככל שאתה מוסר יותר אתה מסכן את עצמך יותר. אני רוצה לדעת מה דעת תורה בענין זה"?

הרב: "גדולי ישראל סוברים שאם אתה נותן תמורת שלום אמיתי שטח מסוים, אין בזה שום בעיה. אם זה תמורת 'כרטא ברטא', דבורים עם אבו-מאזן וצלומים ופרסי נובל, על זה בודאי שלא נותנים כלום. ואם הם לא מגלים אפילו נכונות לעשות צעדים ראשונים בכל הסכם שרק התחילו, אין על מה לדבר. זה שנותנים ונותנים, זה רק להאריך את הזמן של הישיבה על הכסא...לא היה ראש ממשלה בתקופות האחרונות שלא חשב רק על עצמו, לא על העם. חוץ מהחשבון והאינטרס האישי שלהם וכאילו של המפלגה שלהם, כלום לא מענין אותם. אין מנהיג אמיתי שאכפת לו מהעם. על פי התורה, רק אם יגידו אומות העולם שמניחים את הנשק והם מכתתים חרבותם לאתים ולא ישא עוד גוי אל גוי חרב, כמו שכתוב בכניסה לאו"ם, אז מותר לתת להם שטחים. זה בין כה וכה זמני, שהרי במקרה כזה יבוא

מיד מלך המשיח ואנחנו נהיה אז בגבולות האמיתיים שהקב"ה הבטיח לעם ישראל. מה בוער לי? צריך לתת להם כמה מטרים? - ניתן, אבל בתנאי שלא הורגים יותר יהודים".

השואל: "אז רק בתנאי שאנחנו בחזון אחרית הימים מותר לתת להם"?

הרב: "אנחנו בסוף כבר, גם בלי זה. מנהיגים כאלה מראים שאנחנו בשבר האחרון ונגמר. כתוב שמלכות תהפך למינות. זה אומר שהמלכות בהתחלה לא תראה כמו כופרים, אבל היא תיהפך לכפירה. כמה שאפשר לצמצם ביהדות, מצמצמים. במקום להוסיף כמה שיותר יהדות, לדאוג שהמדינה תהיה יותר יהודית ואז תהיה לנו יותר לגיטימציה לטעון ולבקש. אף אחד ממנהיגי ישראל לא טוען שארץ ישראל היא שלנו לפי התנ"ך... בן גוריון כבר היה יותר טוב. הוא הלך לאו"ם עם התנ"ך ואמר שזה הקושאן שלנו. היום הם אומרים שזה שלנו מכח ה'שחרור' או ה'כבוש' או ה...בוש. אין כאן מי שיטען אפילו לבעלות יהודית על ירושלים. כלום. זה כאילו סתמו להם את המערכות".

השואל: "אז המסקנה היא, רק ללכת לפי חוקי התורה"?

הרב: "רק. אין משהו שישמור עלינו ויגן עלינו ואין לנו שום זכות רק התורה הקדושה".

מחיאות כפים ארוכות של הסכמה.

שואל: "אני אוהב משחקי מלים ולקחתי את המלה איסלם וחילקתי אותה ומזה הגעתי למסקנה שלא יהיה שלום אי-סלם, הכונה אי-שלום"!

הרב: "זה יפה, אבל גם אם היו קוראים לכולם חיזבאללה, לא היה אתם שלום"...

הקהל צוחק..

שואל: "כבוד הרב, דברת על המנהיגות החילונית. אבל למה כל המפלגות הדתיות לא מתלכדות יחד לגוף אחד"?

הרב: "כי קוראים להן 'מפלגות' מלשון פילוג"...

שואל: "אבל עדין האינטרסים של כולם שוים"?

הרב: "לא שוים. כל אחד רוצה משהו אחר... אני לא אשקר".

שואל: "אבל עם כח ההשפעה שלך"...

הרב: "שלי? אני לא שייך לאף מפלגה"...

השואל: "אבל כל המפלגות הדתיות רוצות, בסופו של דבר, שמדינת ישראל תהיה מדינה יהודית. אם כולם היו יד אחת היינו מגיעים לשלטון"...

הרב: "אני מציע לכם לבוא לאצטדיון רמת גן בחול המועד פסח. אני הולך להפתיע שם בגדול גם בענין הזה. כדאי לכם להגיע".

שואלת: "אותי מכעיס שלא מזכירים את כבוד הרב בכל העתונים החרדיים האלה...זה נראה כל כך מתואם ובולט...הם קוראים לעצמם חרדים ולא דיווחו אפילו על 'מצעד הענוה' של קדוש ה' שעשית בירושלים. רבבות צעקו 'שמע ישראל' וקדשו שם שמים. אף אחד מהם לא הזכיר את זה...אני לא יודעת מה להגיד..פשוט לא יודעת".

הרב: "זה הרי לא היה ארוע בקנה מידה גדול כמו מסיבת מלוה מלכה בצפת שבה השתתפו עשרים איש והם דיווחו עליה עם תמונות"...

צחוק אדיר בקהל.

הרב: "על הפרסום הם מקבלים כסף. יהדות נטו, זה לא מה'חוג' שלהם"...

השואלת: "בדבר כזה שיהיו אינטרסים? זה ממש מטריד אותי"...

הרב: "זה משהו ששייך למפלגות וזה בדיוק מה שהתכונתי שלכל אחד יש את האינטרס שלו. אפילו הקב"ה, לצערנו הרב, הוא לא אינטרס משותף שלהם...זו הבעיה".

שואל: "אמרת שלעם אין מנהיג. מה איתך? למה אין מפלגת 'שופר' "?

הרב: "התחלת לא טוב. "מפלגת" היא מלה לא טובה"...

השואל: "לא התכונתי 'מפלגה'. אבל בצד האישי אתה מאד מצליח. אם תכנס ואנחנו אחריך"...

הרב: "מי זה אנחנו"?

השואל: "כל אלה שפה, אני מאמין שיצביעו עבורך"...

הרב בחיוך: "מי יצביע"?

מאות משתתפי ההרצאה מרימים ידם.

הרב: "יה חביבי! יה חביבי"!.

חיוך בקהל.

השואל: "כבוד הרב מפחד להתלכלך בבוץ הפוליטי"?

הרב: "זה בוץ אמיתי. אין בוץ טובעני יותר. אבל השאלה מה שוה יותר: התשובה של עם ישראל, או הפוליטיקה שכולה רפש? ה' סייע בידי שבמשך שלשים השנה האחרונות הצלחתי להשפיע על כמה אנשים בדרך הזו שאני הולך, גם בגלל שאני נקי מפוליטיקה, זה הצליח. אמנם השליכו עלי הרבה בוץ, התשקורת וכל הגורמים העוינים שלא רוצים לראות את עם ישראל יהודי אותנטי, אבל ב"ה יצאתי מנצח בסייעתא דשמיא והצלחתי להוכיח את חפותי כנגד הטענות האויליות. הרי כירטטו את הצבור עלי במימדים שלא נשמעו. אם מישהו היה עוקב קצת, יש לנו הרבי גליונות של עתונים ממה שכתבו. אפילו אמרו שכל ערב אני יוצא להרצאות, אני לוקח איתי להקה של 30 חבר'ה ששמים על עצמם בכל פעם ציציות מחדש...זה כאילו יש לי משאית שנוסעת איתי, אני מגיע, מפזר שלשים, שם להם. גומרים את ההרצאה, עולים למשאית והם יוצאים איתי למקום אחר ושמים עוד פעם. זה מה שכתבו עלי"...

הקהל צוחק.

הרב: "גם לא הבינו איך אני משפיע כל כך על אנשים ואמרו שאני 'מהפנט' "...

צחוק אדיר...

הרב: "כך, כל מיני דברים שלא יאומנו. הם לא יודעים להתמודד, אז אומרים מה שאומרים. או שיש להם שיטה שכשרואים שמדברים יותר מדי וזה גורם שאני אנצל את זה שהם מדברים עלי, אז הם שותקים כאילו אני לא קיים...מה עשיתי להם תרגיל? עשיתי את 'מצעד הענוה'. מה אמרו כולם? - אמנון יצחק יוצא נגד 'מצעד הגאוה'...כך פרסמו את 'מצעד הענוה' ולי היה פרסום חנם"...

מחיאות כפים.

הרב: "אבל אחרי שתפסו שבעצם זה יביא עוד יותר אנשים, שתקו. בסוף אנחנו הבאנו 22 אלף והם הביאו אלף מאתים למגרש של האוניברסיטה. גם עכשיו שבועים לפני שמתחילות חגיגות ה-60 למדינה, נתחיל את החגיגות שלנו תחת הכותרת 'התשובה למדינה'...

מחיאות כפים אדירות וצעקות: 'חזק וברוך'.

'ארבע כנפות' גליון מס' 186

השואל: למה לא תלך לפוליטיקה ואנחנו אחריך?

המזנב מתעטף בציצית במעוז התשובה

אם ירושלים היא עיר הקדש, בני ברק היא עיר הישיבות, קרית ספר מזוהה עם בני התורה וביתר כעיר כלל-חסידית, אלעד היא מעוז ה'תשובה'. יש בה יותר משפחות של חוזרים בתשובה מבכל עיר חרדית אחרת ועל כך גאותה. השבוע הם הפגינו את הערכתם למי שסלל לפניהם את הדרך, ביודעין או שלא ביודעין, בהתיצבות המונית בהיכל הספורט אדיר המימדים שבעיר, שם התארח הרב אמנון יצחק להרצאה. לא כולם יכלו להידחס פנימה, אבל מי שהקדים והצליח זכה להשתתף במפגש מרתק שהתמודד עם כל התהיות והשאלות, שהיו פעם מנת חלקם של רוב המתכנסים וכבר נפתרו.

עד להגעתו של הרב התגודדו רבים וספרו את ספור הנס המופלא שאירע לתינוקת איטאל בת הפחות משנתים, שהוריה מתגוררים בעיר. היא היתה ילדה בריאה ושמחה, עד שלפתע והיא בת שנה ותשעה חדשים, לבה הפסיק לפעום והיא לקתה בדום לב. לאחר שהצליחו ליצב את מצבה טלטלו אותה לבית החולים שניידר לילדים, שם חוברה למכונת לב ריאה ואושפזה במחלקה לטפול נמרץ. "יום ועוד יום ושום הטבה לא ניכרה" - סיפר סבה של הילדה. "הרופאים אמרו נואש והכינו את בתי וחתני לגרוע מכל". במר לבם חפשו עוגן להיאחז בו ולחזק אמונתם בבורא עולם. "לא הכרנו את הרב אמנון יצחק אישית, אבל ידענו שבזכויותיו הוא יכול להיטיב גזירות. באנו למשרדי 'שופר' ובקשנו לפרסם מודעה בגליונות התורניים הנפלאים של 'גנזי המלך' שמשפחתנו מתענגת עליהם לקראת כל שבת והם מופצים בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ, שיתפללו לשלומה של התינוקת. אגב כך, בקשנו שישאלו את הרב מה עלינו לעשות ובמה נוכל להתחזק, למען רפואת הילדה. הרב השיב כי עלינו לרתום כמה שיותר מבני משפחתנו הענפה, ללמוד שעתים ביום בתענית דבור מלאה ואת הנשים ללמוד חצי שעה 'שערי תשובה' לרבנו יונה, הכל לרפואת איטאל. יצאתי משם, עברתי ושכנעתי, אני את הצד שלנו, חתני את המשפחה שלו, לקבל עליהם את ה'תקון' לטובת הילדה. זה לא היה קל. אומר את האמת, אצל הנשים היתה היענות גדולה יותר, אבל אנחנו לא הרפנו ורתמנו כל מי שהכרנו. פשוט שכנענו אחד לאחד, שרפואת איטאל תלויה בהם. איני רוצה לנקוב במספרים, אבל הצלחנו לשכנע רבים, רבים מאד ובדקנו בכל יום שהם אכן עושים את שקבלו על עצמם " - סיפר הסבא לכל מי שעמד סביבו.

ואז, לפתע, יום אחד, באה אליהם ראש המחלקה ואמרה, כך ממש, כי אירע נס. איטאל חזרה לאיתנה, לבה חזר לפעום ולפעול באופן סדיר והיא יצאה לחלוטין מכלל סכנה וכמובן נותקה ממכונת לב-ריאה. "הרופאה ורופא נוסף, הדגישו באזנינו שאין להם הסבר, על פי חוקי הרפואה, כיצד אירע הדבר. רק נס מבורא עולם".

"אנחנו יודעים מה גרם לנס הגדול הזה וממשיכים בלמוד שקבלנו על עצמנו ושהתגלה כמרקחת פלא המצילה חיי אדם, גם לרפואתם של חולים אחרים שעדין לא זכו לנס. איטאל יצאה, ב"ה מבית החולים, היא צוחקת, משתוללת וגדלה באהבה מיוחדת, כמי שבאמצעותה התחזקנו בלמוד התורה ובאמונה. באנו לכאן כדי לקיים 'שיחו בכל נפלאותיו' וכדי להזמין את הרב אמנון יצחק לסעודת ההודיה שמשפחתנו עורכת בראש חדש אדר. דברי התורה שיאמרו שם יהיו מאותן סוגיות שלמדנו ואנו ממשיכים ללמוד, בכל יום לפחות שעתים ובתענית דבור כפי שהרב השית עלינו". צבור השומעים התרגש עד מאד.

למרות כל ההשתלשלות המוכחת הזו, שהיתה כעין 'חימום', לא מתוכנן, לקראת הרצאתו של הרב אמנון יצחק, יש מי שדאג להציף את האולם, גם במקום טבעי כל כך להפגנת אמונה והתחזקות בבורא עולם, כמו העיר אלעד, בקרירות. ברוח ימי אדר המתקרבים נאמר כי הם עושים זאת, דוקא במקומות מהסוג הזה כדי לזנב. אך מאחר והרכוז הגדול של בעלי התשובה שבעיר כבר אינם מהנחשלים ובודאי לא מהנכשלים, כשאותם מתריסים הגיעו עד לכאן, הם לא הותירו שום רושם ואחרי שהובסו על ידי הרב אמנון יצחק, הם רק חיזקו את השומעים.

אחד מהם, הגיע מאבן יהודה עם רעייתו, התעמת והתאמת עם הרב למעלה מחצי שעה. לא פחות משבע שאלות הוא הכין, סבר שיצליח לערער משהו מהמוצק, אך כבר עתה נאמר שאפילו הוא עצמו נדהם כיצא משם עם...ציצית. במהלך ההתנצחות הסתבר שילדיו ואשתו חזרו בתשובה, אבל הוא שבוי בתפיסותיו, מסרב להשלים עם ה'אמת', אך יחד עם זאת מתקשה להתמודד עמה. בהרצאה הזאת הוא לא רק התקרב אלא גם קירב, בעקיפין, אחרים, כמו אותה אשה שצפתה בה דרך האינטרנט בברזיל הרחוקה והתקשרה בבכי של התרגשות לתוך האולם כדי לבטא את הגאות היהודית שמציפה את לבה ממראות ההרצאה בזמן אמת.

האיש המבוגר, בכיפת בד כחולה, המשקיף על עולם האמונה והתשובה מבעד למשקפים מהדור הקודם, שאינן מסוגלות להתפקסס ולהעביר לעינים כמו שלו מציאות חדשה של מליון בעלי תשובה שהצטרפו בדור האחרון לשומרי התורה והמצוות, עדין 'תקוע' בקושיות של פעם, שאם גם שמע את כל התשובות שכבר ניתנו להם, הוא אינו מוכן להשלים עם נכונותם. הוא מוציא מכיסו דף מקומט שעליו רשם את שבע שאלותיו, כפי שזה נראה לא מדובר בדף שהוכן להרצאה הזו וקורא מתוכו את שאלותיו ואמירותיו בנוסח המוכר כמו: למה מתפללים? מה תאמר על כך שהדת היהודית היא חיקוי לאלה שהיו...לפניה? האם בבריאת העולם כל יום זה אכן יום או תקופה? ועוד כהנה וכהנה דברי כפירה והבל שנועדו לקרר ולהרפות ידים.

הרב: "ואם אני עונה לך על כל שבע השאלות אתה חוזר בתשובה"?

השואל בבטחון: "אני אצטרך לקבל תשובות על כל השבע"...

הרב: "ואז תחזור בתשובה"?

השואל: "אם תשכנע אותי"...

הרב: "בטח, רק אם אני אשכנע אותך. אם תשתכנע שזו האמת האם תהיה מוכן לשנות את דרכך"?

בטחונו של השואל מתערער קצת: "נשמע מה האמת".

הרב: "אחרי שתשתכנע ותגיד ששוכנעת"...

השואל בתשובה מתחמקת: "אם יש מקום להשתכנע, לדעתי, אני מוכן".

בטחונו של הרב גבר על הבטחון המופרז שהפגין השואל

ובשלב זה הוא מבקש ממנו את הפתק עם השאלות, כדי שלא ישמרו אצלו להזדמנות הבאה והוא משיב לו באריכות אחת אחת, דבר דבר על אופניו. השואל מתוכח, מתנצח, אבל הרב, בסופו של דבר מנצח.

הרב בדברי הסכום לשאלות: "היה אתמול יום מעונן, או לא?"

השואל: "היה יום מעונן בהחלט".

הרב: "ואם לא יצאת מהבית ולא ראית מהחלון את הטפטוף היית מאמין לאנשים שאומרים לך שאתמול היה מעונן".

השואל: "כן".

הרב: "למה"?

השואל: "כי זה קרה לפני כן".

הרב: "ומעמד הר סיני לא קרה לפני היום? אתה עצמך ידוע, או לא ידוע"?

השואל: "בקרב מי שמכיר אותי כן".

הרב: "אתה אפילו לא יודע מי אתה"...

השואל: "אני יודע מי אני".

הרב: "אתה לא יודע"!.

השואל: "אתה עכשיו תשכנע אותי שאני לא יודע מי אני"...

צחוק גדול בקהל.

הרב: "בדיוק".

השואל: "הזה, זה היד שלי, זה הראש ואלה הכתפים שלי"...

הרב: "לא. אתה לא יודע מי הסבא השביעי שלך אז איך אתה יכול לדעת מי אתה? אתה לא יודע את כל חלקי האברים הפנימיים שלך ואיך הם פועלים, אז איך אתה יודע מי אתה? אתה לא יודע את כל ההויה הפנימית הרוחנית שלך...אתה לא יודע את מציאות הנשמה שבך וחלקיה".

השואל: "בזה אתה חזק. אתה אומר שאתה יודע ו גם משתלט עליה"...

צחוק גדול בקהל. הערכה היא שהאיש מתבצר בחשש שהשכנוע קרוב.

הרב: "כל הידיעה שלך תלויה אם הרצון שלך כנה ואמיתי לדעת, או לא לדעת. זה תלוי בנכונות שלך להבין את המציאות, אם היתה והתרחשה. כשאני הולך לסתור מציאות, אני צריך הכרח למה לסתור אותה. אם אין לי הכרח לסתור את המציאות, או אין לי מציאות סותרת לה, אין שום סבה לסתור אותה. אם אומרים לי שהיתה בחוץ תאונת דרכים אין לי סבה לומר ישר "לא נכון". אם יגידו לי שבתאונת הדרכים נפגע מישהו שאני יודע שהוא לא בארץ, אז אני אכחיש,כי הידיעה הקודמת שלי אומרת שהוא לא בארץ. נכון שיכולה להיות הסתברות קלה שהוא הספיק לחזור, בלי להודיע לי, אבל הסכוי היותר גדול הוא שהוא לא חזר. אבל אם הבן אדם נפטר בכלל לפני שנתים ובאים ומספרים לי שהוא נפצע עכשיו בתאונת דרכים, בודאי שאני אדחה את זה מכל וכל. אבל אתה בא ורוצה לסתור מציאות שמליונים היו עדים לה ויודעים אותה. אתה רוצה לטעון שלא היתה נתינת תורה, שמשה לא דבר בשם ה', שהשכינה לא ירדה בכל פעם ודברה מעל אהל מועד עם משה ואמרה לו מה להגיד לעם. אתה רוצה לטעון שזה לא נכון שהוא ביצע את האותות והמופתים ואת המכות לפי מה שהקב"ה הורה לו. שהוא לא עשה את כל הנסים על פי ה'. אם הוא היה רוצה הוא יכל להגיד מעצמו, לא מפי ה'. איזה סבה יש לך להשקיע מאמץ לסתור מציאות, כך סתם, בלי שיש לך סתירה"?

השואל: "זה שאתה מנסה לערער את היסודות, זה לא יעזור... אתה רואה שהאנשים כאן צוחקים"?...

הרב: "אני לא מערער כלום. אני סתם משעשע את הקהל... כי אתה באת לעיר חרדית, הם חשבו שישמעו דברי תורה ברמה שלהם והם שומעים את השאלות שלך, אז צריך לשעשע אותם. אם הייתי בא לאופרה והייתי קם ואומר שגם אני רוצה לשיר, היו נותנים לי? לא. היו אומרים לי: אדוני, יש כאן מקהלה ואתה תשיר בבית. מה באת לבלבל לנו במח? אבל אני נותן לך 'לשיר'...אז לפחות נשתעשע שכולם יהיו מבסוטים"...

צחוק גדול באולם.

השואל: "אני מבין את הכתוב בתורה, אבל חולק עליו"...

הרב: "איך אתה יכול לחלוק על מה שהיה לפניך"?

השואל: "דוקא בגלל שנולדתי אתמול, אני חולק על הכתוב. אילו הייתי נולד בזמנו של האדם הראשון לא הייתי חולק".

הרב: "איך קוראים לך"?

השואל: "שמואל".

הרב: "באיזו שפה אתה דובר עכשיו"?

השואל: "עברית".

הרב: "אני חולק עליך. אתה מדבר סאווהילית"...

השואל: "אולי לפי ההבנה שלך, אבל אני דובר עברית".

הרב: "לא. אתה לא דובר עברית. תשכנע אותי שאתה דובר עברית".

השואל: "אני לא צריך לשכנע אותך, אני משכנע את עצמי שאני דובר עברית".

הרב: "אבל מכח מה, אתה אומר שאתה דובר עברית"?

השואל: "כי אני משונע בזה...זה מה שלמדו אותי בבית הספר".

הרב: "זה מספיק"?

השואל: "זה בנוסף לידע"...

הרב: "איזה ידע יש לך שאתה דובר עברית חוץ ממה שלמדו אותך"?

השואל נתקע.

הרב: "חוץ מזה שלמדו אותך, אין לך שום ידע שאתה מדבר עברית"...

השואל: "נכון".

הרב: "וגם אנחנו, רק מה שלמדו אותנו אנחנו יודעים - שהתורה ניתנה בסיני - איך ניתנה - מה נאמר בה - ורק זה נכון".

מחיאות כפים אדירות.

השואל: "אתה רואה שאני צודק שאתה שולט בהם"...

הרב בצחוק מתגלגל. הקהל מריע.

השואל מנסה לומר שוב: "אתה רואה שאתה עוסק בפילוסופיה של האמונה... זה מה שקרה הרגע".

הרב: "לי קוראים אמנון. למה? ה' נתן לי את השם אמנון מלשון אמונה"...

תשואות בקהל.

הרב: "כתוב במדרש שלפני שההורים נותנים שם ה' נותן בפיהם את השם שהם צריכים לקרוא".

הרב מעביר מהלך ומסית את הדיון: "איפה גדלת"?

שמואל: "בתל אביב".

הרב: "איפה בתל אביב"?

השואל: "בשכונת שפירא"...

הרב: "ואני ברחוב בן יהודה".

הרב: "באיזה בית ספר למדת"?

השואל: "אחד העם".

הרב: "ואני בתל נורדוי. הם היו חברים, בני אותה תקופה. אחר כך היית בצבא"?

השואל: "כן".

הרב: "ואף פעם לא ניסית לברר את האמונה והדת"?

השואל: "אני כל הזמן חוקר".

הרב: "איפה אתה חוקר? אני יכול, למשל, ללמוד רפואה לבד"?

השואל: "אתה יכול"...

הרב: "ואני אהיה מנתח"?

השואל: "הרמב"ם למד רפואה לבד. הוא ניתח לבד. הרבה אנשים דגולים למדו לבד".

הרב: "למה אם אכנס לחדר נתוח וארצה לנתח, את אחד מבני המשפחה שלי, שיסכים שאני אנתח אותו, לא יתנו לי ויכניסו

אותי למאסר"?

השואל: "כי לא למדת ולא הוסמכת".

הרב: "איפה מקבלים תעודה"?

השואל: "בבית הספר לרפואה".

הרב: "ומי אמר שהם למדו טוב ונכון, אולי 'עבדו' עליהם"?

השואל: "את זה רואים בתוצאות".

הרב: "כלומר, התוצאות קובעות. התוצאות קובעות שהתורה שאני מלמד סוחפת את ההמונים וזו שאתה למדת בקושי סוחפת אותך".

מחיאות כפים אדירות

השואל: "התורה שאתה מלמד ושאני למדתי היא אותה תורה".

הרב: "אז למה אתה לא סוחף את ההמונים? סימן שאתה לא מצליח לשכנע אפילו את עצמך".

שמואל: "נכון. התורה לא שכנעה אותי".

הרב: "לא שהיא לא שכנעה. אתה לא שוכנעת, כי הבעיה אצלך. אני רוצה ללמוד אנגלית ובמקום a.b.c.d אני אומר איי בי צ'ום בה צ'י".

צחוק בקהל

הרב: "ואני אטען שהאנגלית לא שכנעה אותי...מי אשם האנגלית, או אני"?

השואל: "האשם בך"...

הרב: "גם בך"...

צחוק אדיר ומחיאות כפים.

הרב: "תלוי מי כתב ולמה. אם את התורה היו כותבים אלה מנוסחאות הכימיה אתה יכול להסביר אותה בדרך של כימיה, אבל אם כתב אותה הקב"ה ומשה עבדו מי אתה שתעשה לה מה שאתה רוצה. ה' כתב מה שהוא התכון לכתוב ולא מה שאתה מתכוון להבין. עכשיו בא תהיה רציני - אתה הרי רוצה לחזור בתשובה. לא היית בא לכאן סתם"...

שמואל: "רוב המשפחה שלי חזרה בתשובה"...

הרב: "מה נשארת לבד"?

השואל: "כן".

הרב: "בא תצטרף, מתוק, חבל על הזמן. נשארו לך עוד כמה שנים שאתה יכול להספיק לעשות משהו מצוות, לאסוף אותם"...

השואל: "אני עושה מצות, גם אם אני לא חובש כיפה".

הרב: "כן, זה ברור"...

השואל: "אני לא צריך בשביל זה לגדל זקן ופאות. אז למה החוזרים בתשובה מגדלים זקן ופאות"?

הרב: "הם רוצים עוד מצוה, מה איכפת לך"?

השואל: "זה עושה אותם יהודים יותר מהיהודי"?

הרב: "חיל חייב בגדי חאקי? בגדי זית וכובע? בלי כובע, אני לא חיל? אני חייב להיות דתי בשביל להיות דתי? הבגדים לא מייחדים שום דבר, אבל הצבא החליט שהחיילים ילכו בבגדים מסוימים. גם חכמים קבעו שנלך בצורה מיוחדת. זה לא שייך לדת"...

השואל: "רבנים קבעו את זה רק כדי לשלוט על קהל".

הרב: "לא. אני לא מכריח אף אחד".

השואל: "אתה מכריח בכח השכנוע שלך"...

הרב: "אם מדברים על כח השכנוע גם אולמרט מנסה לשכנע את עצמו שהוא צודק והיה צריך שימותו סתם חיילים...מה אכפת לך אם אני גידלתי לכמה אנשים זקן? עכשיו אתה תבלוט וכולם יראו שלך אין זקן...ובכלל אני לא מבין למה אתה לא רוצה להיות נשלט"?

השואל מתלבט ומשיב: "אני שולט בעצמי"...

הרב: "לא בטוח. אתה נשלט על ידי ראש העיר, ראש הממשלה, כחות הבטחון, על ידי כולם רק על ידי בורא עולם לא"?

שמואל: "אני נכפה על ידיהם, לא נשלט".

הרב: "אני לא רוצה לשלוט בך. אתה משוחרר. אני רק רוצה לצרף לך מצוה".

השואל: "נו"...

הרב: "ציצית, למשל".

מחיאות כפים.

השואל: "מה זה יעזור לי"?

הרב: "תהיה לך עוד מצוה. אמרת שאתה עושה מצות"...

השואל: "זו אחת הסבות שאני טוען שהדת היהודית היא תוצאה של דתות קודמות"...

הרב בזלזול: "למה, יש דת אחרת ששמה ציצית"?

שמואל: "לא. אבל יש דת שהשתמשה בסימנים בינה לבין בורא עולם".

הרב: "גם בלי דת משתמשים בסימנים. אפילו במורס...טי-טי-טיטיטי-טי".

השואל: "הדתות עובדות האלילים השתמשו באלילים כסימנים בינם לבין בורא עולם".

הרב: "אתה שוב טועה. זה לא סימנים. הם השתמשו בהם כאמצעי בינם לבורא. הם פנו אל האלילים. אני, אם אני שם דרגות סמל, אני לא עובד את הדרגה ובזה אני לא משרת את המולדת. זה רק סימן היכר מי אני ומה תפקידי. אני שם סימנים להראות שאני שייך לעם היהודי. כשרואים אותי בעולם יודעים שזה יהודי. אבל כשרואים אחד כמוך מתוכחים אם זה אמריקאי או אירופאי. לא יודעים מי אתה. לי יש זהות לך אין".

מחיאות כפים אדירות.

ואז לפתע יוצא המרצע מן השק. כל השנאה מתפרצת אצל השואל: "חוזרים בתשובה אומרים להורים שהם כבר לא ההורים שלהם"...

הרב: "מה פתאם? אין דבר כזה".

השואל: "צריך לחנך את החוזרים בתשובה שגם אם ההורה אינו חוזר בתשובה ולא חובש כיפה, תמיד הוא ההורה שלך".

הרב: "בודאי, זה מה שאנחנו עושים".

השואל: "כל הידידים שלי שבניהם או בנותיהם חזרו בתשובה הפסיקו לכבד את ההורים"...

הרב: "כמה חוזרים בתשובה יש כאן"?

רוב הקהל מרים ידו...

הרב: "תסתכל, תסתכל, גם מאחוריך"...

תשואות אדירות.

הרב: "מישהו אמר לכם, לא לכבד הורים"?

'לא' אדיר.

השואל: "שישמעו מה שאתה אומר, אולי החוזרים בתשובה ידעו איך לנהוג".

הרב: "אם תשמע את הקלטות שלי, תשמע שזה מה שאני תמיד אומר. התורה מצוה אותנו, בעשרת הדברות, לכבד את אביך ואת אמך. שם כתוב שצריך לכבד את ההורים כמו את הקב"ה. אפילו אם אבא שלך "אחראי" לכך שאתה 'ממזר' אתה חייב בכבודו. זו רק תורה אלוקית יכולה לומר. אם זו היתה תורה אנושית, אבא שעשה לבן שלו מום, הבן היה מכה אותו"...

השואל: "תשאל את אשתי שיושבת ב...עזרת נשים".

הרב: "מי שלמד אותם טפש"!.

שמואל: "נינה, את שומעת"?

צחוק אדיר.

הרב: "בקצור, בא תשחרר אותנו עם עוד מצוה, ציצית".

מחיאות כפים אדירות

השואל: "אבל אני לא עושה את זה בלב שלם".

הרב: "לא צריך לב. לציצית צריך כתפים ורצון לעשות מצוה ואז הציצית שומרת על הלב"...

שירה אדירה ושמואל מתעטף בציצית. מי היה מאמין?

אוסף של פניות

למעלה מארבע וחצי מליון דקות גלישה בחדש! זהו הנתון הרשמי המתיחס למספר הנכנסים לאתר האינטרנט של 'שופר' שאשורים עליו הגיעו לידי הארגון בימים אלה. בהשואה לכל אתר אינטרנט אחר בישראל מדובר בשיא. בקרוב מאד יסתיים פרויקט שדרוג אתר 'שופר', למדיה שהיא מהמתקדמות בעולם, שתשמש גם אמצעי שדור רב מימדי והפונים יוכלו לקבל באמצעותה תשובות לשאלותיהם ופניותיהם בזמן אמת, אם באמצעות מענה שישלף באופן אוטומטי מאחת מאלפי ההרצאות שנשא הרב אמנון יצחק עד היום בכל רחבי העולם ואם במענה חי ואפילו מצולם, בשיטות חדישות ש'שופר' יהיה הראשון להפעילם בישראל.

עד להרצת האתר החדש, ממשיכות להגיע מידי יום מאות פניות של גולשים אל שלחנו של הרב אמנון יצחק, באמצעות האתר הקיים. רבים הם המבקשים מטלות ותקונים להתחזק באמונה, אחרים ברכות או עצות ובעיקר מציגים הפונים שאלות המנסרות אצלם וחוסמות אותם מלהשלים את תהליך ה'תשובה' שהם קבלו על עצמם לדבוק בו.

השבוע אנו מביאים בפניכם אוסף מקרי, של כמה מהפניות, שהתרכזו אל...יום אחד.

מברזיל הרחוקה כותב אחד הגולשים: "שמי אלברטו רודריגס. אני גר צדק שרוצה להיות גר צדיק אמיתי, זאת אומרת שאני מוכן לקבל את כל מלכות שמים עלי אבל לא היה לי "chance" (צ'אנס - הזדמנות ע.ה.) לעשות גיור חרדי ובשביל זה התגיירתי בקהילת שנקראת מסורתית. אבל אני לא רוצה להיות מסורתי אלא צדיק שומר מצוות. בשביל זה אני עושה מצוות בבית שלי. אני מתפלל בקהילה אחת שיש פה בסן פאולו שנקראת 'קהילת עדת ישורון' ובקהילה הזאת יש אנשים דתיים וגם לא דתיים. אז בינתים אמרו לי שאין גיור של חרדים פה בברזיל. זה אומר שאני צריך לנסוע לארץ ישראל לעשות את הגיור.

אני נשוי ויש לי שני בנים. אני רוצה לתת להם חיים טובים, זאת אומרת החיים של המצוות. אבל בשביל שאין לי כסף מספיק עכשיו לנסוע לארץ וגם אין לי הורים בארץ אין לי אפשרות לעלות לארץ ישראל. אבל אני יודע שהגיור שלי לא גיור אמיתי כמו שצריך ובינתים יש לי זמן קשה מאד כי אני יודע שיש שבע מצוות בני נח ולא רק למדתי באינטרנט על השבע מצוות האלה. אני מחלל את השבת בשביל לא לעשות את מה שהרבנים הקדושים אמרו שאסור, אבל זה כואב לי מאד מאד, כי אני מוכן לקבל את כל המצוות.

ויש לי גם כן Web Site (כתובת באינטרנט ע.ה.) שנקרא בני נח מברזיל ושם אני מדבר עם אנשים מונוטיסט על השבע מצוות שלמדתי אבל אני רוצה להתגייר. בשביל זה אני מבקש ברכה כדי שהשם יתברך יקבל אותי ומשפחה שלי ויעזור לי בדרך הזאת. אני רוצה את הגיור החרדי אבל אין גיור פה בברזיל אז אני לא יודע איך זה יקרא אבל אני מאמין כמו שאני רואה בקלטות שופר שאם הרב אמנון יצחק מברך השם שומע ובעזרת השם אני אקבל את הברכה מן השמים להיות משפחה יהודית לשמור את המצוות וגם לעזור את האנשים מונוטיסטים לקבל השבע ממצוות בני נח. בהצלחה לכולם"...

ברזיל הרחוקה ככל הנראה מתחזקת במיוחד ומלבד הפניה המרגשת הזו הגיעה משם, ממש בסמוך פניה נוספת ממשפחת אליה. היא מספרת כי צפתה לפני ימים אחדים בהרצאה שערך הרב אמנון יצחק ב...אלעד ופותחת בברכת חזק ואמץ על כל הפעילויות המבורכות של ארגון 'שופר'. ולצד כל זה בקשה: "רציתי לבקש מכבוד הרב, או מהממונה על הנושא, אשור מיוחד, אנחנו חיים בעיר במדינת סאו פאולו בברזיל ואנחנו משפחה יהודית יחידה באזור כולו. לא מצאנו כאן אלא נשמות טועות שניסינו לעזור בהחזרתם לאבינו שבשמים. הקשר עם אתר שופר מאד מאד חשוב לנו ובמשך זמן רב הקלטנו את ההרצאות וכל מידע אפשרי והאזנו בכל מקום אפשרי, על מנת להמשיך וללמוד בכל מקום ובכל זמן פנוי. אבל אין לנו אפשרות לשלם בעד הקלטות. ב"ה אנחנו פה מתפרנסים ומאמינים שעוד נתרום רבות לארגון שופר היקר מאד ללבנו ופעולות החשובות של הרב שמחזק ומרומם את לבנו בכל יום ולא נותן לנו לשכוח שהשם הוא שמירה בכל זמן ובכל מצב. הצער הנגרם לנו מחוסר האפשרות לשלם על הקלטת השעורים של הרב מאד גדול. כהורים לילדים קטנים אין לנו אפשרות לשבת מול המסך זמן רב במשך היום, אך ברכב, או בזמן שמבצעים את עבודות הבית... לומדים המון עם אוזניות וזהו זמן יקר שאין לו תחליף. אנחנו מבקשים גם להפיץ את הקלטות האלה פה ברבים ולחזק את היהודים הצעירים. לכן אנו פונים בכל לשון של בקשה לאשר לי להמשיך ולהקליט

בלא לפגוע, חלילה, בארגון 'שופר'. בשער הבטחון מלמד הרב אמנון יצחק שהמזונות קבועים מראש ולכן אנו תקוה שזה לא יפגע חס ושלום אלא להיפך יזקף לזכותכם והשמחה שלנו והחנוך של הקטנים שלי שיהיו יראי שמים ותלמידי חכמים ב"ה וקירוב הרבים יהיו, בינתים, התשלום, עבור מאמציכם"...

יניב שיגר את פנייתו מ'עיר הח...' האמריקאית לאס וגאס, בעקבות צפיה באחת מהרצאותיו האחרונות של הרב אמנון יצחק ששודרה בשדור חי באינטרנט. "התאפשר לנו לצפות ולהתרגש מהעבודה הקשה והטובה שאתם עושים שם עם כבוד הרב, חזק וברוך. הייתי רוצה לומר לכם שקשה להאמין אך גם פה בלאס ווגאס, שלדעתי זוהי עיר שהכי שקועה בטומאה,ישנם אנשים שומרי תורה ומצוות שעושים את עבודת הקדש בכל רגע ורגע ואני ממש מתגאה בהם ומתרגש כשנעשות פה מצוות ושמירת התורה כי הרי כל "אמן" שנאמר פה בעיר שכזו הוא פשוט "מרעיד" את השמים ועושה נחת רוח ליוצרנו. אחרי הכל גם פה "ממעמקים קראתיך ה' " גם מפה השם מאזין לתפילותינו

כי "מלא כל הארץ כבודו" והוא שוכן גם פה וישנה סבה למה שאנחנו פה ותאמין לי ישנם יהודים צדיקים שעושים את עבודתם נאמנה כלפי מלך מלכי המלכים גם פה במקום ה"קשה" הזה מעבר לים. אני לא תכננתי את השיחה הזו, אך אני מודיע בלי נדר ואני אף מתחייב כעת בכתב שבעזרת השם שבהזדמנות הראשונה "לכשאסתדר" כספית ושיהיה באפשרותי להרים ערב עם הרב אמנון יצחק כאן ארים ערב שכזה הכל בשביל כבוד שמים בשביל אחינו היהודים בגולה"...

אליאור הוא ישראלי תושב פלורידה. כך הוא כותב: "כבוד הרב אני כותב לך מפלורידה הרחוקה אשר ב"ה.. עברתי לכאן לפני שנתים. כל ספור חיי מורכב ומוזר שגובל בהמון עצב וקשיים.. בזמן האחרון איך שהוא הגעתי במקרה לאחת הקלטות שלך ומאז אני לא יכול להפסיק לחשוב עליך ולהעריך את החכמה והאומץ הרב שטמון בך... אינני ישן טוב יותר מפני שאני לא יכול להפסיק לצפות בך במחשב... אני בא מבית מסורתי הסבא והסבתא וחלק מהדודים דתיים ואבי קצין משטרה מאד מכובד ומוכר בארץ שבילדותו היה אפילו בישיבה.

בזכותך אני מתחזק לבדי ובתוכי וכל יום נעשה אדם טוב יותר. אני מקוה שהמכתב הזה איך שהוא יגיע אל כבודו ושתוכל לברך אותי לבריאות ולמעשים טובים והצלחה... שמי הוא אליאור בן גבריאל ומזל.יש לי כל כך הרבה מה לספר לרשום ואני מקוה שאזכה לעשות זאת ביום מן הימים..."

נדב, הוא קיבוצניק באחד מקבוצי עמק הירדן שעסוקו שיבוץ מרצים בנושאים שונים, בהרצאות או בימי עיון. הוא התקרב ליהדות, באמצעות הקלטות של הרב אמנון יצחק ופונה אליו בשאלה: "אני קיבוצניק, מקיבוץ בעמק הירדן, אני, אחי ואחותי התוודענו לשקרים בהם הלעיטו אותנו שנים תוך הסתרה פושעת של נופך חשוב בלמודי התנ"ך, תולדות עם ישראל ועוד. ידענו שנים של ספיגת הסתה פרועה, אם בתקשורת ואם בקיבוץ, כנגד הצבור החרדי בעיקר אך גם הדתי והמסורת. ברוך שמו הגדול שזיכה אותנו לצעוד במשעולי האמת ולבטוח בו ולראות ישועות. אלא, שאני מנהל חברת הרצאות בה מיוצגים מירב המרצים המפורסמים בישראל. בין היתר מפורסמים שבקלטות של כבוד הרב מוצגים כמיסתים פרועים כנגד הצבור החרדי (אחד מהם מוזכר במכתב בשמו. ע.ה.) למרות שידעתי את דעותיו הזדעזעתי עד עמקי נשמתי. ממה שראיתי על מי שקידמנו באופן חזק, באופן ספונטני. לאחר שצפיתי בהרצאה של הרב, חשבתי לכתוב את האמת על האיש ולרשום שאיננו מיוצג עוד על ידינו ולהכניס את הכתבות המסיתות שכתב. באופן פחות ספונטני קיים בלבי חשש כבד כי עקב העובדה שהאיש הוא תובע סדרתי, בעל יכולת כלכלית, הוא עלול להתנקם בי. שאלתי: מהי עצת הרב בענין? האם לפרסם ולתת דרור לאמת, או שמא עלי לחשוש ממנו ושכמותו, שמא הדבר עלול להזיק לעסק, שעדין נשען ברובו על קהל חילוני"?.

התלבטות אמיתית.

אחד שמגדיר עצמו כ'חילוני אמיתי (יש דבר כזה? ע.ה.) **פונה אל הרב אמנון יצחק כ'יהודי' ושואל אותו:** "אני רוצה לשאול את הרב איך יכול להיות מצב שאפשר להיות יהודי בלי לקיים יהדות? איך אפשר לקרוא ל'חילונים גאים' אוכלי חזיר ביום כפור ואתאיסטים גמורים - יהודים?

איך הדת מאפשרת מצב שהיא תהיה מורכבת כולה [בתאוריה] מכופרים ועדין תהיה יהודית? חילוני עושה לילד שלו בר מצוה, שזה כמובן לקבל עול מצוות וכו' אבל השבת הבאה הם עושים 'מנגל'... אפילו ברית מילה חילונים לא אמורים לעשות והם עושים כי לא נעים להם... אם ללכת יותר מזה גם בחתונה הם ממש לא צריכים את הרב אבל הם עושים כי זה באמת לא נעים לשמוע מהשכנות... ואני מנסה להבין למה צריך לקרוא לו יהודי? למה הדת מגדירה אותו? ולא הוא את עצמו? למה, צריך לקשר אתאיסט שלא רוצה שום קשר לדת ולקרוא לו יהודי? האם יש סכוי שהדת היהודית תהיה כולה מכופרים? האם אפשר שאני אהיה יהודי מוסלמי ונוצרי אם אני מקיים קצת מפה וקצת משם?.. הבעיה היא שהחילונים רוצים שיקראו להם יהודים רק משום שבישראל במיוחד זה נחשב לבושה מי שלא יהודי ומה עוד שזה נותן זכויות לעומת כאלה שלא יהודים. אני מחפש את הכנות - כשאני אהיה יהודי, חובה שאהיה דתי. עד שלא אהיה דתי, אני לא יהודי. לא בגלל שיש לי משהו נגד, אלא פשוט כי זה מה שההגיון מורה לי. כעת כל עוד שאני לא יהודי אני לא קשור לדת, אני מאמין בבורא עולם גם בלי הדת... אני מצפה לתשובה ממך ואם אפשר שתעלה את הנושא הזה בהרצאות שלך למרות שאני יודע שלא תעשה את זה כי יש אינטרס לדת לשמר את הרחוקים ממנה בכך שעדין קוראים להם "יהודים" למרות שהם ממש לא מקיימים אותה"...

הפניה הזו זכתה למענה מיידי ראשוני ובקולו המשכנע של הרב, לא בכתב. **"יש לי הרבה מה לענות לך אבל אעשה זאת כאן בקצרה על קצה המזלג: עצם היותך בן לאם יהודיה עושה אותך ליהודי. זה כמו שאם נולדת בישראל, אתה אזרח ישראלי, כמו שאם נולדת זכר, אתה זכר וכמו שאם לא התגייסת לצבא את נקרא...עריק. למרות שעדין לא התחיילת? מה לעשות זאת המציאות! תגדיר את עצמך איך שאתה רוצה, אבל במציאות אתה יהודי...**

אוהד, מגדיר עצמו בדואר האלקטרוני כ'מתחזק צעיר'. "שלום כבד הרב. אני אספר קצת על עצמי ובעזרת השם תוכל לעזור לי. קוראים לי אוהד, אני בן 16 וחצי תלמיד כיתה י"א בבי"ס חילוני. בחופש הגדול בסוף כתה ט', כשהייתי בן 15 חזרתי בתשובה. אני היום הולך עם כיפה רק ביום ששי שבת וציצית כל הזמן, כל השבוע. המשפחה שלי לא שומרת שבת. אבא שלי הגיע מבית דתי חזק שזה בא לו בכפיה, אז הוא לא אוהב את הדת ואמא שלי גדלה בבית דתי, היא מאמינה שיש אלקים אבל עולם הבא לא. כמובן שבבית לא שומרים שבת וזה נורא קשה. אני שנתים שומר שבת לבד, מה שהייתי רגיל לצאת ביום ששי, כבר שנתים אני לא יוצא כי אני יודע שיש אמת אחת ואחריה צריך ללכת. חברים שלי גם חילוניים ואין להם בעיה עם זה שאני דתי והכל טוב ויפה. אני מאד מאד רוצה שהמשפחה שלי גם תחזור בתשובה ויתחזקו ואני מדבר עם בורא עולם ומתחנן שהם גם יזכו. היום אני יודע שזו זכות גדולה ואין כמוה לחזור בתשובה! לקחתי על עצמי ללכת להתפלל 3 תפילות ביום בבית כנסת, אני כל יום קם ב-5 בבקר ב-5:25 יש תפילה ולקחתי על עצמי קדושת העינים כי שמעתי הרצאה שלך בנושא וזה פשוט נכנס בי עמוק, גם אם יהיה קשה בורא עולם אותנו מנסה. ברגע שאני אסיים כיתה יב' בעזרת השם אני אלך למכינה להתחזק ללמוד תורה ואז לישיבה. גם הכרתי איזה אברך, שהוא ימצא לי אברך באלעד שזה קרוב לעיר שלי ואני אלך ללמוד תורה אם ירצה השם, להתחזק והכל. אבל איך אני יגרום למשפחה שלי לחזור, להתקרב? זה נורא קשה שכל הבית מחלל שבת ואתה שומר שבת, בקשתי מאמא שלי לפני כמה שבתות שתשים פלטה היא אמרה לי למה אנחנו גם ככה מדליקים טלויזיה וחשמל והכל, אז למה לשים? פעם היא היתה שמה.

אמרתי לה, אמא דבר ראשון זה בשבילי, בשביל שאני אוכל לאכול ולשתות וגם כל דבר הכי קטן שאת עושה הוא חשוב וטוב בעיני הקדוש ברוך הוא והיום ברוך השם יש פלטה בשבת! כל החברים שלי כולם וכל מי שאני מכיר יודעים שאני שומר שבת, הכל, אבל אני עדין לא הולך עם כיפה, אני רוצה את השכינה, אבל עדין היצר משפיע עלי, אני כל כך רוצה ללכת עם כיפה ולהתגאות בזה, אני יהודי אני בן של מלך מלכי המלכים! תודה

שידורי נסיון באינטרנט החדש

לך כבוד הרב, תמשיך להחזיר יהודים בתשובה ולעשות עבודת קדש, אני רוצה להיות כמוך ומקוה שתבוא לעיר שלנו לעשות הרצאה לבני הנוער ואני אביא את החברים שלי והם בעזרת השם יחזרו גם הם בתשובה שלמה".

נסיונו של נער צעיר...

על גיא מעיקה בעיה מסוג שונה לגמרי: "יש לי משפחה גדולה שהם דתיים. בשעה שהתוכחנו אחד מהם הכניס את כל הקטע של הדת והזכיר את שמו של הצדיק אמנון יצחק. אני שהתעצבנתי מאד בגלל הדברים שחברי אמר וקללתי בשוגג... בלב שלם אני יכול להגיד שזה היה בשוגג ולא התכוונתי לזה. מאז אותו יום התחילה לי תקופה לא טובה - קבלתי דוח"ות מהמשטרה, רבתי עם חברים ועוד מקרים לא נעימים רציתי לדעת כיצד אני יכול לכפר על הטעות הגדולה והאיומה שעשיתי"? גיא צירף את מספר הטלפון שלו ובקש שישובו אליו בהקדם. "מחול לך" - הודיעו לו בעקבות בקשת הסליחה.

ועוד בקשת סליחה והפעם מ'תחקירן' באחת מהתוכניות הנצפות ביותר בערוץ הטמבלויזיה: "שמי...באתי לבקש ממך מחילה, על כך שחשדתי בך, באמצעות אלה שלחו אותי לעשות עליך 'תחקיר'. כתוצאה מכך שהתחלתי לשמוע קלטות שלך, כרקע להכנת ה'תחקיר' שיניתי את כל קו המחשבה עליך ובאתי לבקש ממך סליחה... ב"ה שהגעתי, בדרך המיוחדת הזו לדרך האמת...היום אני מבין שמה שהוטל עלי ל'חקור' הוא שקר מוחלט ומודה לבורא שהוצאתי אותם שקרנים ודרך זה הגעתי לדרך האמת. כבוד הרב, אני רוצה להגיד לך שהצלת את חיי... אני עדין לבוש כמו חילוני, עדין לא הולך עם כיפה אבל שומר שבת, מניח תפילין, מתפלל שלש פעמים ביום מברך. תודה לך".

פונה אחר מספר על נס שאירע בעקבות השתתפות בהרצאה של הרב אמנון יצחק, לפני למעלה משנה, בצפת: "שמי מוטי מספסופה. אני הייתי עם ילד שלא דבר בהרצאה בצפת. אמרת לאשתי לשים כסוי ראש ולי ללמוד שעתים בתענית דבור במשך שלשה חדשים. למדתי עד היום האחרון וחדש אחרי זה...הילד התחיל לדבר. מדובר בילד שהיה אילם במשך שלש וחצי שנים. פתאם הוא התחיל לדבר, אמנם לאט לאט, אבל התחיל לדבר. הוא מדבר נקי. קצת עוד קשה לו לתקשר אבל יש שפור שהוא "נס" ממש. אני התחזקתי מאז...לפני זה לא הייתי דתי בכלל, עכשיו אני שומר שבת, תפילות, למוד, כמובן טהרת המשפחה, זרקתי כל מה שעשיתי. אפילו שקשה לי, המשפחה לא דתיה, אבל ב"ה, אתה לא יודע איזה נס קרה לי...

אם פעם אמרו שהניר סובל הכל, מסתבר שכשאין ניר מתחת לאותיות, אלא הן 'פורחות באויר' אל היעד, הדואר האלקטרוני סובל עוד יותר".

"הרב אמנון יצחק, אני בן 17 וחצי ו...חולה על הנשמה שלך. אני לא יודע איך להודות לך, אז כתבתי שיר" - **כותב איתי והנה השיר לפניכם:**

הכל התחיל מסתם עוד בדיחה
שלי ושל חבר שנחזור בתשובה
חחחח צחקו כולם
אף אחד לא האמין שזה באמת יהיה קיים,
עד שיום אחד קבלנו
קלטת והופתענו,
היה שם רב בשמלה
הבנו שאנחנו בצרה
לקחנו את עצמנו וחזרנו בתשובה,

הרב אמנון יצחק אני היום שר
ומנסה להסביר לך כמה אני מאושר,
תודה רבה לך על שחזקת אותנו
תודה רבה לך על שהחזרת אותנו,
בתשובה...

היום אני מבין
לא יודע איך אתן את הדין,
כמה דמעות זלגו מעיני
כשהבנתי את גודל צרותי,
איך בכל לילה בכיתי
ועדין לא הבנתי,
כמה טעויות עוד אעשה ?
אך לתקן את הכל אני מנסה,
תודה רבה לך שהצלת את חיי
לא יודע איך אגמול לך חוץ משירי...

יום הולדת בסביון

כמו כל 'ימי ההולדת' הנהוגים אצל ה'עשירון העליון', גם זו שנערכה בליל ששי האחרון בחוילה שבסביון היתה חייבת להרשים את המוזמנים אליה בעיקר בהפתעה שטמונה בה. החוגג, איש עסקים בעל מעמד, חוזר בתשובה, הזמין אליה קבוצה של שועים ובעלי הון שעמם יש לו קשרי מסחר וידידות אמיצה ובלטה ביניהם קבוצה של עורכי דין בעלי שם, מאלה התופסים מקום של כבוד בקדמת דוכני הפרקליטים בישראל. הם הבינו שלארוע הזה בני ביתם צריכים להגיע בלבוש צנוע, היו מוכנים לכך שהתקרובת תהיה על טהרת ההכשרים למהדרין והפנימו שסוג הבילוי יהיה שונה מזה שהם מכירים מחגיגות דומות. דוקא בשל כך גברה אצלם הסקרנות מה יכול להיות גורם ההפתעה שישולב במפגש החברתי והכל ניסו לנחש בלא הצלחה כמובן. כשהגיע הרב אמנון יצחק, לבוש בלבושו האותנטי והמוכר, חלקם הגדול החויר והתאבן. ל'הפתעה' שכזו לא ציפו...

בתחילה הם הפגינו עוינות, בדרך של אי שתוף פעולה, אבל איזה עורך דין 'מלומד' יוכל לעמוד, לאורך זמן, מול 'התגרות' מחשבתית של גדול המחזירים בתשובה, המאיים על האינטלקטואליות של 'הכבדים' בלא שיצא להגנת אלה העלולים ל'היפגע' ממנו. הרב אמנון יצחק זיהה את עורך הדין הידוע מאד כבעל סף הרגישות המתאים ביותר, התקדם למטרה צעד אחר צעד, עד ש'שבר' אותו. מכאן ואילך והיתה זו, עבור המתוכח וכל המשתתפים, שעה של חויה רעיונית אמיתית, הפתעה כפי שעוד לא היתה להם, באף אחת מחגיגות ימי ההולדת שהשתתפו בהם, בעבר.

השאלה הכל כך נדושה "מי אומר שיש בורא לעולם"? שנזרקה לחלל הסלון על ידי אחד המשתתפים היתה זו שסימלה את השינוי בגישה.

הויכוח יוצא לדרך, גם אם אלה שנשאבו אליו, עדין אינם מוכנים לרתום אליו את המח.

הרב אמנון יצחק: "יש שתי אפשרויות, או שהאדם ברא את עצמו שהוא נברא על ידי זולתו. אם הוא נברא על ידי זולתו הרי שכבר הסכמנו. אבל אם הוא ברא את עצמו קיימות שתי אפשרויות, או שקדם לעצמו או שלא קדם לעצמו".

קריאת בינים מהעו"ד: "למה שתי אפשרויות, יש אין סוף אפשרויות"...

הרב: "תגיד לי אפשרות נוספת על השתים שאמרתי"...

השואל: "יש שלש אפשרויות, אחת שאתה מאמין שיש בורא, השניה שאתה מאמין שאין והשלישית שאתה לא יודע ואני לא יודע".

הרב: "אני אראה לך שהלא יודע לא קיים. או שיש או שאין"...

העו"ד: "אני חושב שהעם היהודי, בעצם המהות שלו, הוא אוחז בספק ולא בודאי"...

הרב: "ספק זה חוסר ידיעה. אבל אם יש ידיעה הוא נעלם, נשארים אז רק שתי אפשרויות או כן או לא... ספק זה חוסר ידיעה וחוסר ודאות. כשאין ספק זה או כן או לא. אין שום תחום שאחרי הספק נשאר, או ספק או ודאי".

העו"ד: "אני מסכים שצריך לשאוף לודאות. אבל בשאלה מי ברא את האדם, יש אין ספור אפשרויות שאינן ודאיות"...

הרב: "אם אתה אומר כך, אתה רוצה להישאר בספק, אחרת יש רק שתי אפשרויות, או שהבורא ברא אותנו, או שלא ברא"...

השואל: "אבל יש אנשים שהספק הוא הענין הפנימי שלהם"...

הרב: "אני מציע לך להוציא אותך מהספק ואתה אפילו לא מעונין".

העו"ד: "נכון, משום שזה...מקסם שוא".

הרב: "מי אמר לך? תנסה לשמוע עוד קצת ותווכח אחרת".

השואל: "נסיון החיים שלי הוכיח לי כך".

הרב: "עד היום"...

העו"ד: "נכון עד היום".

הרב: "עד היום לא ידעת ומהיום אתה אמור לדעת".

העו"ד: "ראיתי אנשים שידעו וראיתי אנשים נהדרים שהמשיכו לחיות עם אי הידיעה".

הרב: "נכון. אבל זו לא השאלה, השאלה היא אם אני יכול להתיר לך את הספק, או לא".

השואל מתעקש להתנגד לנסיון וחוזר על טענתו: "העם היהודי קיים ב...זכות הספק. בזכות זה שהוא מתיחס בספק לכל מה שזז"...

הרב: "מאיפה הבאת את זה"?

העו"ד: "ממה שאני קראתי".

הרב: "איפה קראת? איפה זה כתוב? לעם היהודי יש ספר אחד, ספר הספרים, שהוא התורה. בתורה אין ספק. הכל ברור כפי שהקב"ה אמר על הר סיני".

השואל: "השאלה איך קוראים את זה. למשל - עקידת יצחק. ידוע שבעמים הקדמונים האבות היו מקריבים את הבנים שלהם... בעם היהודי רצו להפסיק את זה ובשביל זה יצרו משל מסוים... ואז בא הקב"ה לאברהם ואמר לו שיקח את בנו וכו' ".

הרב: "מאיפה אתה יודע את זה"?

השואל: "מהתורה".

הרב: "אה, כך אתה החלטת"...

השואל: "כמו שאתה החלטת אחרת"...

האוירה מתחממת

הרב: "יש הבדל ביני לבינך".

השואל: "מה ההבדל"?

הרב: "שלי יש מסורת על מה שאני אומר ולך אין".

השואל: "גם לנו יש מסורת...העם היהודי במסורת שלו הוא עם שהטיל ספק"...

הרב: "ההבדל ביני לבינך ובין כמוני לכמוך זה, שאנחנו מקפידים לבוא בכל שבת לבית הכנסת ולקרוא שוב בפרשה ואתה לא".

השואל: "גם אני יושב בבית וקורא אותה, אבל אני קורא אותה מתוך ספק ולא מתוך משהו ודאי".

הרב: "זה כמו שאני אומר לך, שאני קורא את ספר החוקים של מדינת ישראל ובאופן קבוע מטיל ספק"...

העו"ד: "אני באמת עושה את זה באופן קבוע גם עם ספר החוקים".

הרב: "אבל זה לא יעזור לך. בסוף יבוא השופט המחוזי, או העליון ויכריע לך בכל ה'ספקות' שלך"...

השואל: "זה נכון. אבל זה רק בהחלטה של בשר ודם ולא של בורא עולם".

הרב: "אתה בספק רק כשאין לך מה להפסיד. הרי אם תפסיד במשפט לא תחזיר לקליינט שלך את הכסף שלקחת ממנו".

השואל נמתח: "זה לא לענין. אני דוקא כן מחזיר"...

הרב שובר את המתח: "אתה מחזיר? אז אני אקח אותך מידי פעם"...

צחוק בסלון.

הרב: "כשאדם נמצא במסגרת כלשהי הוא צריך לדעת מהי המסגרת. לקבוע שאין מוחלט, זה הדבר הכי 'כייפי' לחיות על פיו, להטיל ספק זה נפלא, אבל כל אלה מצביעים רק על כך שהבירור לא נעשה עד תום".

השואל: "להיפך. אין בירור עד תום אם אין ספק. זה הא'-ב'. תראה את כל הגמרא זה הכל בנוי על ספק".

הרב: "בדיוק להיפך. כל הגמרא לא באה אלא לשבור את הספק".

העו"ד: "ואנחנו קוראים את זה אחרת".

הרב: "איך אפשר להגיד אחרת כאשר הגמרא מביאה את כל מה שמסופק ומכריעה אותו בצורה החלטית בלי להשאיר פירכא אחרי ההכרעה. הגמרא אומרת שהיה אפשר להגיד כך, אבל זה נדחה ויותר אי אפשר להגיד כך. הגמרא מביאה תמיד מסקנה, רק לעתים נדירות כשלא יודעים אומרים 'תיקו'. אבל כשיודעים אי אפשר לעולם להפריך את מה שיודעים. כך גם עם ישראל הוא יודע"...

השואל: "זה רק חלק של עם ישראל".

הרב: "זה החלק העיקרי שהולך עם התורה מאז מעמד הר סיני. רק מי שהתבולל לא הולך עם מה שנקוט בידינו מאז הר סיני. בלי זה אין עם ישראל. הרפורמים זה לא עם ישראל. הם הלכו ממנו".

השואל: "עם ישראל זה העם היהודי. זה כל העם".

הרב: "העם היהודי הוא מי ששומר על יהדותו".

העו"ד: "אנחנו יהודים כולנו".

הרב: "לא. אנחנו יהודים, אבל לא עם בלי יהדות. בלי היהדות אנחנו אזרחי העולם. אין עם יהודי בלי תורה. העם הזה נוצר והיה לעם רק במעמד הר סיני. לפני זה שום דבר לא היה. האבות שלנו, אברהם יצחק ויעקב הם עצמם לא היו יהודים. הם בנו את העם היהודי, אבל הוא נהיה לעם רק במעמד הר סיני. רק אדם ששומר על המסגרת נשאר בה ולא, הוא נבדל ונפרד ממנה. התורה זה רק איש מפי איש. אני לא יכול לקחת עכשיו אותיות בלטינית ולקרוא אותן איך שאני רוצה, כי בא לי. אני יושב בבית, לא יודע את סדר האותיות ומחליט ש-a זה לא a ו-b זה לא b. מה תגיד אם אני אחליף את ההיגויים ואקרא את זה צי-גא-לה-מה? מי אמר שאתה הדובר אנגלית, אני הדובר אנגלית! מי אומר שאני חייב ללכת לבית ספר או לאוניברסיטה, אני אקרא בבית ואחליט ואהיה מאושר שאני חי בספק ולא צריך להחליט כלום... אדם לומד מתמטיקה, יכולים ללמוד את זה בלי להעביר מאחד לשני? ברפואה אפשר להחליט מה שרוצים!? רק בתורה אפשר? בלי מסורת והעברה מאיש לאיש, שום דבר לא עובד! אדם צריך להיות צמוד למסורת וגם כשהוא למד משפטים למד את מה שאמרו לו. אם לא יעבוד לפי התקנון ולא ידבר מה שצריך, לא יעזור לו שום דבר. שום תאוריה פילוסופית לא תעזור לו".

שואל: "אבל הוא יכול להיות חלק מעם ישראל גם כשהוא לא שומר את כל מצוות התורה".

הרב: "ל'שייך לעם ישראל' יש כמה משמעויות. הוא יכול להיות רק תושב מדינת ישראל"...

השואל מפגין ידע: "אבל מי שיושב בארץ ישראל זה כמו שהוא שומר על כל מצוות התורה".

הרב: "זה כשהוא יושב ומקיים את מצוותיה. אבל אם הוא יושב בארץ ישראל ומורד במלכו של עולם"...

השואל: "הוא לא מורד"...

הרב: "אם הוא לא מקיים מצות הוא מורד...זה כמו שאני עומד מול השופט בבית המשפט ומבזה את השופט, הוא לא יכול לטעון שהוא מכבד את בית המשפט. עצם המציאות שאתה בארץ ישראל לא פוטרת ממצוות, אלא רק אומרת שאתה מקיים מצוה גדולה מאד. אם אתה רוצה להשתייך לעם היהודי, לא מספיקה ההשתייכות האתנית או האמהית, אתה שייך רק אם אתה עושה את מה שהעם היהודי צריך לעשות. חיל זה לא מי שלובש מדים בצבע זית, אלא מי שמקיים את הפקודות".

שואל: "חיל זה גם מי שחושב שהוא חיל".

הרב: "מה פתאם? אם אני אשב במדים בבית ואחיה בספק אם צריך את צה"ל או לא צריך, תוכל להגיד עלי שאני חיל? זה עריק, או חיל בתחפושת של פורים. לא החצוניות קובעת אלא המהות".

השואל: "מי אומר שהמשמעות של יהודי זה להיות חיל"?

הרב: "בודאי. כתוב: ברך ה' חילו...אנחנו חיילים של הקב"ה. עם ישראל יצא לצבאותיו ממצרים. אנחנו חיבים למלא את הפקודות שלו, חוקים, מצוות, משפטים".

שואל: "אתה מדבר ביומרה"...

הרב: "היומרה הזו הביאה עד עכשיו למליון בעלי תשובה. הם היו חילונים כמוך"...

השואל: "אל תגדיר אותי. אתה לא פתרת את חידת העולם ואתה מתיימר לפתור אותה. אז יש כאלה שמאמינים לך, אז מה? בעם ישראל גם היו הרבה משיחים פעם. גם הם חשבו שהם פותרים את חידת העולם. אני לא מתיימר לפתור".

הרב: "מי אומר שבגלל שאתה לא פתרת, אני לא יכול לפתור"?

השואל: "כן. כי אנחנו בני תמותה".

הרב: "אבל מי אמר שאני ואתה שוים? כל עורך דין שעומד מולך שוה לך"?

השואל: "כן".

הרב: "אז למה אתה מנצח לפעמים"?

השואל: "בגלל מצבי לפני.."...

הרב: "זאת אומרת שידעת יותר ממנו להעביר את המהלך המשפטי".

השואל: "אז מה שאתה אומר זה שאתה יודע יותר ממני"...

הרב: "בהרבה. כי אני יכול להוכיח לך לוגית, שיש בורא מוחלט לעולם והבריאה היא מוחלטת. בתנאי שמוכנים להקשיב. זה לא כמו אצל שופט שהוא אומר שהוא נותן לך רבע שעה ואחר כך הוא מכריע לבד את המשפט".

בנו של העו"ד שואל: "אם נפטר תינוק בן יומו איך שפטו אותו"?

הרב: "עד גיל 13 ילד נקרא קטן והוא פטור מן המצוות כולן,

לכן הוא לא יכול להיענש בכלל במסגרת מערכת היחסים בין הבורא לברוא. אז איך הוא מקבל עונש, או יוצא בעל מום מבטן אמו? – כיון שיש 'גלגולים' ואדם שלא תיקן בפעם הראשונה שבא לעולם נותנים לו הזדמנות לשוב עוד פעם כדי לתקן, לכן יכול להיות שהתקון האחרון שלו יהיה רק פטירתו, או מומו, או עונשו. הכל נועד לתקון. המסגרת של התורה היא הרמטית והיא נותנת לבן אדם את כל האופציות להיות מתוקן. היא לא נותנת לאדם את האפשרות להיות חסר. היא דואגת לו, אפילו שהוא מתנגד, כדי שיוכל לתקן. זה הרעיון של גלגול. אחריו שלש פעמים שזו כבר חזקה שלא יתקן, הוא בא ב'גלגול' או בדומם, או בצומח, או בבעל חי, כדי שישלים את התקון בלי אפשרות שיתנגד. זה כמו שאני מבקש ממך לשבת על כסא רופא השינים ואתה מתנגד, בועט, מוחה, אני אפייס אותך פעם, או פעמים ואם אין ברירה יעזרו לי לתפוס אותך ולהושיב אותך על הכסא כדי לעקור לך את השן לטובתך".

שואל: "אבל איך ילד יודע מה לתקן"?

הרב: "כל אחד לפי החסר שלו על פי התורה מתקן ומי שאינו יודע, או שאינו דתי, מתענין, בדיוק כמו שמי שחולה הולך לרופא לשאול מה תקנתו. כמו שרופא מאבחן את החלק הגופני הרב מאבחן את החלק הרוחני".

השואל הבא קובע עובדה: "אין יהודי שהוא לא דתי. יכול להיות יהודי ששומר מצוות פחות, או שומר מצוות יותר, למה הרב אומר, לא דתי"?

הרב: "הנה, טומי לפיד אומר שהוא לא דתי".

השואל: "אז הוא אומר"...

צחוק בסלון.

הרב: "אני מוכן לאמץ את האמירה שלך, אבל מה לעשות שבמציאות זה לא ככה"?

השואל: "יהדות זה דת וכולנו יהודים"...

הרב: "זה נכון שיהדות זה דת, אבל יהודי זה לא תמיד דתי. אני אסביר מה זה חילוני – מצוות התורה הן קדושות. חילוני, זה מי שעושה מעשה חולין שהוא ההיפך מקודש. מי שחי בחיי חולין, נקרא חילוני ומי שחי חיי קודש הוא דתי. דת זה חוק ודתי זה חוקי. אנחנו הדתיים מקיימים את החוק האלוקי, את הצווי שבתורה. מי שלא מקיים את חוקי התורה הוא לא שומר על החוק והוא לא דתי. התורה נקראת 'אש דת' ".

והשאלות ממשיכות לקלוח...

שואל: "את מי מענישים, את הנשמה או את הגוף"?

הרב: "רק הנשמה סובלת והגוף לא סובל בכלל. לדוגמא: אם בן אדם נפטר ויתנו לו מכה עם פטיש חמש קילו הוא לא ירגיש. כל זמן שאין נשמה בגוף לא מרגישים שום דבר. אבל הנשמה סובלת דרך הגוף. הנה המעיל שלי הוא דומם, גם היד שלי היא דומם. כשאני נותן מכה ליד, כואב לי! בודאי שלא כואב ל... מעיל. זה עבר דרך המעיל, אבל לא הוא הכואב. גם היד לא כואבת, הנשמה שלי היא שמגיבה לכאב. אם היא תצא לא יכאב לי. כשאין נשמה אפילו שיש נימים ועצבים לא מרגישים כלום. לכן אם אתה עושה תשובה, שהוא ענין רוחני ואין לו עם הגוף כלום, אתה מתרפא. הנשמה היא שמקלקלת ותשובה מתקנת את הנשמה. יש מאות יהודים שגססו ולא עשיתי להם כלום, רק אמרתי להם איך לעשות תשובה והם התרפאו. במאות מקרים שאני הצלחתי גם רופאים לא הצליחו. זה לא מאגיה. אני לא עושה...הילינג, אני אומר תעשה מצוה זו ומצוה זו ובעזרת ה' תהיה לך רפואה. אין לי כחות ולא קשקושים אחרים, פשוט, אני אומר להם לשמור את מצוות התורה. לעורכי דין אסור לתת עצות כאלה, אבל אם יצויר שהייתם יכולים לתת לנאשם עצה להחליף את מספר תעודת הזהות על התיק, האם זה לא היה הפתרון הטוב ביותר? הלקוח היה אומר: 'זה לא אני בכלל'... אתם לא יכולים לעשות את זה ואני כן. מה אני עושה? אם האדם שאנחנו מדברים עליו היה חוטא, הוא היה לצורך הענין עבירין, אני משנה לו את הזהות. איך? הוא חוזר בתשובה וממילא הוא לא אותו אדם ולא חל עליו גזר הדין. לכן נאמר ברמב"ם שמי שחוזר בתשובה צריך לשנות את שמו ואת מקומו. לא הכונה שאם קראו לו אברהם יקראו לו יצחק, אלא שמי שיראה אותו יגיד שזה לא הבן אדם".

העו"ד: "מחוכם מאד"...

הרב: "זו חכמת התורה"...

העו"ד: "אתה קצת מנמיך את הדברים"...

הרב: "לא. התורה כותבת על אנשים כמוני שאם מישהו מזכה את הרבים, אין אדם גדול ממנו. זה היה אברהם אבינו. אבי האומה הישראלית קנה את מקומו בגלל שעשה את מה שאני מעתיק עכשיו"...

שאלה: "כמה החזרת בתשובה"?

הרב: "מאות אלפים".

מחיאות כפים אדירות

הרב: "עובדים על זה בכל יום ללא לאות מהבקר עד הערב, שלשים שנה"...

משתתף: "אז תגיע לגן עדן"...

הרב: "אני כבר חי בגן עדן".

צחוק אדיר.

משתתף: "לכן אתה אומר שיש חיים לפני המות".

הרב: "ודאי. אפשר לחיות בסביון, עם כל החומר ועם הרוח. התורה אומרת שצריך לשלב. היא לא דורשת להתנזר כמו, להבדיל, בנצרות. למשל בשבת היא מחייבת אותך לאכול שלש סעודות וליהנות לפחות משני תבשילים. זה נקרא 'עונג שבת' ".

השואל: "חיים טובים, אה"?

הרב: "כן, אבל...רוחניים. זו אכילה לשם מצוה. התורה אומרת לך שכמה שתאכל יותר, תהיה לך מצוה יותר".

משתתף: "אם כשתגיע לגן עדן תחזור לכאן ותגיד לי שאתה בגן עדן אני...אחזור בתשובה".

הרב: "אני יכול להגיד לך עכשיו, כי אם אני חזרתי, אני גלגול, כמו שהאר"י הקדוש אמר שאין בזמננו נשמות חדשות, כולם גלגולים".

שואל: "מענין מה היית בגלגול הקודם"?

הרב: "אולי...עורך דין שהחטיא את הרבים... עכשיו באתי לזכות אותם ולתקן את זה"...

שואל: "מה מחכה בגן עדן ליהודים"?

הרב: "גן עדן, זה לא משהו גשמי. הדברים שהכי מהנים בעולם הם הרוחניים ולא הגשמיים. אני למשל ממעט באכילה, ממעט בשינה, ממעט בכל דבר שאני יכול כדי להספיק לעסוק כמה שיותר ברוחניות. אבל כשאני רק יוצא לרחובות תראה כמה אנשים 'מנשקים' אותי...ואתה יכול להיות עורך דין מדופלם ובא נראה כמה ינשקו אותך"...

צחוק אדיר

הרב: "ואני לא נחשב ל'סלב'. אני לא שייך לעולם ה'שואו' הזוהר... ממוסיקה אתה יכול ליהנות בלי סוף, ריח אתה יכול להריח כל הזמן, חכמה אתה יכול לקנות לאין ערוך. אלה דברים רוחניים. כל דבר רוחני לא מוגבל, אבל פיזי מוגבל".

שואל: "אז למה בורא עולם לא מתגלה לנו, אם אנחנו רוחניים"?

הרב: "מי אמר שהוא לא מתגלה. לי הוא מתגלה"...

שואל: "וכל הזמן הוא אומר לך אותו דבר"?

הרב: "הוא לא צריך להגיד. פעם אחת הוא שלח לי אגרת, את התורה וזה מספיק לתמיד. אם החוק אומר שאסור לי לנסוע באדום, אני צריך לקבל על זה כל יום פתק מהמשטרה? פעם אחת אמרו לי וזה מספיק"!

צחוק של הנאה...

בסכומו של המפגש הודו כל המשתתפים שאכן, זו היתה הפתעת יום הולדת מיוחדת.

ויתר על הסימן וחזר בתשובה...

מבקש 'סימן' בשביל הגיס

מוצאי השבת, מצאת השבת ועד לשעור הקבוע שמעביר הרב אמנון יצחק בבית הכנסת 'אליהו הנביא' בבני ברק מידי יום בשלש וארבעים לפנות בקר, היא משבצת הזמן היחידה הלא מנוצלת, במערכת השעות של הרב שכולה קדש להשבת יהודים לאביהם שבשמים. כך עלה הרעיון לערוך בשעות אלה מפגשי 'מלוה מלכה' וסעודת דוד המלך, שיערכו באולמות שונים בכל רחבי הארץ ויאפשרו לקהל המשתתף בהם להיפגש במפגש בלתי אמצעי עם הרב אמנון יצחק. המפגשים יערכו ליד שלחנות ערוכים כיד המלך, עם מיטב הזמרים והפייטנים ויכללו הקרנות מפתיעות ורקודי שמחה בליווי תזמורת. גם דבריו של הרב אמנון יצחק, במפגשים אלה, לא יהיו במתכונת המוכרת של ההרצאות והם יהיו בצורת פנינים על פרשת השבוע ומוסר השכל בעקבותיהם.

המפגש הראשון מהסוג הזה עומד להיערך במוצאי שבת פרשת 'תזריע' כ"ט באדר ב' והוא יהיה מפגש הפתיחה לארועים דומים שיערכו במוצאי שבתות השנה. ההיענות להשתתפות במפגש ה'מלוה מלכה' היא מעל למשוער וההרשמה שבעצומה מבשרת את ההצלחה הגדולה שהמפגשים מהסוג הזה טומנים בחובם. רוב הפונים מתענינים אם ניתן יהיה לפנות במהלך הסעודה בפניה אישית אל הרב ונענים בחיוב.

ובינתים, עד למפגש הראשון בעוד כחדש, לא יושבים בארגון 'שופר' בחבוק ידים וגם את מוצאי השבתות הארוכים, מנצלים להרצאות שוטפות. אחת שכזו נערכה במוצאי שבת בבת ים, בפני אולם מלא וגדוש של קהל המבקש לעלות על מרכבת תנועת התשובה, שעיר זו היא אחת מתחנותיה המרכזיות בשנים האחרונות.

"עם ישראל הוא כמו זית" - אומר הרב בהרצאתו - "כמו שהזית רק אחרי שכותתים אותו יוצא ממנו השמן והוא מאיר, כל עם ישראל, רק אחרי שכותתים אותם, שולחים להם טילים, פצמ"רים, רק אז הם זועקים לה', עושים תשובה והמאור יוצא מהם. השאלה למה צריכים להגיע לזה אם אפשר להיות זית רענן ויפה פרי תואר מהתחלה? כשרבי יוחנן הגיע לבבל אמרו לו שיש שם זקנים. הוא תמה: איך זה זקנים בבבל כאשר נאמר שהארכת ימים היא רק בארץ ישראל ולא בבבל? אמרו לו שהם מקדימים להשכים ולהעריב לבתי כנסיות ולבתי מדרשות. אמר רבי יוחנן שזה כנראה מה שמועיל להם. מי שעוסק בתורה ובתפילה מאריך ימים. ומקשים: הרי יש זקנים גם באומות העולם? אלא ההסבר הוא שבטבע מי שחי חיים של נחת במקום אחד ובלי טלטול אין סבה שלא יאריך ימים. הצרות, היסורים והדאגות הם גורמים לאדם שיהיה במצב שמקצר את ימיו. מכיון שעם ישראל נמצא בבבל ובגלות, מן הסתם הם צריכים שלא להאריך ימים, כי הם מטולטלים בגלות. הם כל הזמן חיים בפחד. ולכן רבי יוחנן התפלא איך זה שהם מאריכים ימים בגלות בבל? אבל כשאמרו לו שהם משכימים ומעריבים לבתי כנסת הוא הבין מנין בא הרוגע. כשאדם מאמין בה' ויש לו תקוה שה' משגיח בו והוא לומד תורה שמשמחת את הלב, אדם כזה אפילו בגלות השלוה והתורה המשיבת נפש גורמת לו להאריך ימים בלי שום בעיה. מה שהגוים מאריכים ימים זה כיון שהם לא מטולטלים ממקומם. האמריקאים יושבים בשקט באמריקה, האירופאים באירופה, למה שלא יאריכו ימים? הנה עכשיו אנחנו במצב קשה ויש דאגה, כולם פוחדים, הרמטכ"ל הורה להיות מוכנים ביבשה באויר ובים, כולם בכוננות ספיגה, רעידת אדמה מתרחשת לעתים קרובות ורומזים לנו מהשמים שטילים יכולים לבוא לא רק מלמעלה אלה גם מלמטה וזה הולך ומתחזק. הקב"ה אומר אתם רוצים שאעשה מכם ח"ו כתית למאור? למה לכם? תהיו זית רענן, תשמרו תורה ומצוות כמו שצריך, הכנסו לבית הכנסת ולבית המדרש, תתפללו, תלמדו, תקבעו עתים לתורה ובזכות זה אני אפיל את כל האויבים לפניכם. אבל אם אתם לא רוצים יש את שיטת ה'כתית' שבה זועקים לה', עושים תשובה בלית ברירה ואז הקב"ה מסיר מעלינו את נאסראללה ואחמדי.. וכל החבר'ה".

וכאן מספר הרב לצבור הגדול של מהמאזינים על מקרה שהתוודע אליו רק ביום חמישי שלפני ההרצאה: "קבלתי טלפון מארנון כץ, הפעיל שלנו בצפון שבו עוסקת הקלטת 'תנסו תטעמו. הוא היה המום. "מה קרה"? - **שאלתי אותו והוא אומר לי:** "אתה זוכר שהיית בהרצאה באולם הקונגרסים בחיפה לפני זמן מה? אז צלצלה אשה מברזיל באמצע ההרצאה ובקשה בעד בעלה שנאסר לשמונה עשרה שנים בכלא? היא בקשה שתתפלל עליו". **אמרתי לו:** ש"אני זוכר". **ואז הוא אומר:** "אמרת לה תקבלי עליך כסוי ראש בשביל שהקב"ה יתיר אסורים. היא אמרה לך שהיא מוכנה וקבלה עליה כסוי ראש. השבוע האיש הגיע לישראל! הוא הצליח להימלט מהכלא"...

הצבור מגיב בתדהמה כללית.

הרב: "אתם רואים מה כחה של מצוה אחת מהתורה. כשהראש היה פתוח התא היה סגור. היא סגרה את הראש והתא נפתח... החלפות.."

צחוק כללי משוחרר בקהל.

הרב: "מי ששומר על התורה ה' שומר עליו. כשמקבלים את מצוות ה' ועושים אותם, הקב"ה מראה לנו ישועות. תארו לכם אדם נכנס הביתה בחושך, הוא לא מזהה כלום רק מבחין בדמות

על המטה והוא צועק לו 'תעוף מכאן'. ההוא בקושי קם ובעל הבית לוקח מקל ומתחיל להכות אותו ולגרש אותו בכח. רגע לפני הדלת, שהוא גורר אותו אליה, הוא מדליק את האור ורואה שהאיש הוא לא אחר מאשר...גדול הדור. הוא בא לבקר אותו והוא לא הבחין בו וגמר אותו במכות. איזו פאדיחה...

אתם יודעים מי שכב על המטה? כל אחד מכם. אתם יכולים להיות גדולי הדור. אבל במקום זה אתם מכים את עצמכם, גוררים את עצמכם למקומות שונים, אתם לא מכירים בעצמכם. בשעה שאתם עוסקים בהבלים ובשטויות אחרי כלום, אתם מכים את הנשמה המסכנה שלכם. היא במאסר ורוצה להשתחרר אבל אתם כובלים אותה והיא מדוכאת ביסורים. אתם יכולים להיות גדולי הדור רק במקום להשקיע בנשמה משקיעים בגוף. בשביל מה הולכים לתחנת דלק? למלא דלק בשביל לנסוע. תארו לעצמכם אחד הולך לתחנת דלק, ממלא טנק, מרוקן ושוב ממלא. מרוקן ושוב ממלא. **שואלים אותו:** "בשביל מה אתה ממלא, אם אתה מרוקן"? הטפש הזה זה אנחנו. אדם אוכל וממלא טנק מלא. אחר כך אחרי כמה שעות הולך ומרוקן ושוב ממלא טנק שלם... מה אנחנו עושים לתכלית שלשמה נבראנו? בשביל מה למלא ולרוקן. מה התכלית? מה אנחנו תחנת דלק? מה אנחנו ג'יפ? אנחנו ג'יפה! אוכלים, ישנים, עובדים. ממלאים ומתרוקנים. ובשביל מה ה' נתן לנו נשמה? בן אדם היה נוסע מארה"ב לפה רק כדי לאכול פיתה עם חומוס? איך יכול להיות שנשמה ירדה מהשמים, מתחת כסא הכבוד לפה רק כדי...לאכול חומוס"?

צעיר שואל: "אני זכיתי, עד היום להחזיר בתשובה שלשה אנשים, בזכות הקלטות שלך"...

תשואות בקהל.

השואל: "אבל יש לי גיס שאינו מוכן לחזור בתשובה והוא מחכה לסימן. הוא עכשיו רואה אותנו והוא רוצה שאתה תגיד לו משהו. מה אפשר להגיד לו"?

הרב: "אני מעדיף לא לתת לו סימן...היה בן אדם שהפריע לי בהרצאה ורצה סימן בכח ובלית ברירה **אמרתי לו:** "אבל אתה אחראי". הוא הסכים. **אמרתי לו:** "תקום מחר בבקר ותגיד לקב"ה – רבונו של עולם, אם אתה קיים תן לי סימן בעבירה הראשונה שאני אעשה היום". הסכים. קם ואמר. אחרי חדש קבל התקפת לב, אחרי שלשה חדשים קבל עוד אחת...אבל הוא לא התכופף. אחרי זה קבל שתוק בחצי גוף וגם לא חזר בתשובה. קבל את ה'מחלה'. גוסס בבית חולים בא אחיו ובקש רחמים. אמרתי לו שהוא לא צריך לבקש ממני אלא מהקב"ה. הוא התריס נגדו, לא נגדי. **בסוף הוא מת בלי תשובה"...**

השואל: "ישמור ה'. אחותי היתה מעוברת ואמרו לה שהעובר מת. היא בקשה ברכה מהרב והעובר התגלה כ...חי. היא חזרה בתשובה שלמה"...

מחיאות כפים

השואל: "אבל בעלה...עדין לא".

הרב: "זאת אומרת שאתה מדבר על הגיס הזה שרוצה סימן? הוא נורמלי? – אם הוא יודע מה קרה לו, מה הוא מבקש עוד סימן. יש סימן גדול מזה? איזה סימן הוא רוצה, שהוא ימות ויחיה"?...

צחוק בקהל.

השואל: "הוא רוצה הוכחה שצריך לשמור שבת".

הרב: "אני לא מציע לו. שיחזור בתשובה כמה שיותר מהר... מה השם שלו"?

השואל: "אורן בן זיוה".

הרב: "אורן בן זיוה ה' יהפוך את לבבו במהרה לשוב בתשובה שלמה, בלי סימן".

אמן רבתי.

שואל נוסף: "כבוד הרב, יש כל כך הרבה מצוות שאני לא מבין את הענין שבהם ואני אתן לך דוגמא, למשל שבת. בשבילי לנוח זה לטייל. למה אסור לי"?

הרב: "המצוות לא ניתנו לבחירתו של האדם בדיוק כמו שהחוקים לא ניתנים לבחירה. אני הייתי מעדיף לנסוע באדום ולעמוד בירוק. אני יכול לשנות את החוקים"?

השואל: "מי אמר שאלו החוקים"?

הרב: "הקב"ה שנתן אותם. מי קבע את החוקים של המדינה"?

השואל: "בני האדם".

הרב: "וצריך לשמוע להם"?

השואל: "זה החוק".

הרב: "חוק צריך לקיים"?

השואל: "רצוי".

הרב: "ואם לא נענשים, נכון"?

השואל: "כן".

הרב: "יש חוק אלוקי. זה לא יותר חזק מחוק בשל בן אדם שהוא בר חלוף"?

השואל: "מי שרשם את החוקים זה בן אדם"...

הרב: "אפילו אם זה היה רק בן אדם, מה הוא יותר גרוע מהכנסת"?

השואל: "יש חוקים שיש בהם הגיון"...

הרב: "במדינה שלנו אין חוקים עם הגיון. ובכל זאת אתה שומר. הקב"ה אמר למשה לכתוב בתורה כך וכך... הוא התגלה בהר סיני ואמר למשה לעשות על פיו".

השואל: "אני לא איש מדע רק בן אדם רגיל. נשגב מבינתי לענות לך על מה שה' אמר למשה. אבל לא מסתדר לי. אני גם אגיד לך שאמרו לי שהחוקים הם כך וכך".

הרב: "יש רק הבדל אחד שמעמד הר סיני היה לעיני מליונים ומשה היה עם עם ישראל. ה' דבר אל העם ואחרי שמשה הוביל אותם, עלה לשמים, קבל את התורה, הביא את הלוחות וה' אמר לעיני כולם: אנכי ה' אלוקיך"...

השואל: "זה היה לעיני כולם אבל אף אחד מאתנו לא ראה את זה. אנחנו יכולים רק לקרוא על זה".

הרב: "סבא של סבא של סבא שלך היה"?

השואל: "אי אפשר לדעת...אני מאמין שיש משהו למעלה. אני מאמין ב...דרך ארץ".

הרב: "מה אכפת לי במה אתה מאמין. שאלנו אם יש חוקים, או לא"?

השואל: "אני מאמין שהחוקים שה' קבע לא רלוונטים להיום. למשל, לא להדליק אש בשבת זה מתבסס על זה שאסור לעבוד בשבת".

הרב: "לא נכון. האשה שלי עובדת בשבת במטבח".

השואל: "אז למה אסור להדליק אש בשבת".

הרב: "כי כך כתוב בתורה. הקב"ה אסר ל"ט מלאכות"...

שואל: "כלומר בגלל שזו מלאכה".

הרב: "כן".

שואל: "פעם זה היה עבודה, היום אני מדליק את זה בקלות"...

הרב: "שטויות. פעם בשביל להרוג בן אדם היו צריכים פטיש, חרב, חנית, היום עם רובה צלפים אתה מוריד אותו ברגע. אז זה לא רצח"?

השואל: "זה רצח"!

הרב: "ואני אומר לך שהוא אפילו לא מרגיש"...

השואל: "אבל אני גוזל חיים ממישהו אחר".

הרב: "אה... התוצאה קובעת, אז מה זה משנה אם זה קשה, או לא קשה. אסור לבער אש ומה אכפת לי אם זה קשה או לא"...

מחיאות כפים אדירות.

השואל בהסוס: "קטונתי להתוכח איתך מול כל הקהל האדיר הזה המהופנט על ידך. אני מנסה לדבר אל ההגיון, כפי שאני רואה".

הרב: "ואני לא? אני בא **ושואל את הרופא:** 'תגיד לי מאיפה אתה יודע לתת לי כדור כזה וכזה'? **והוא אומר לי:** 'תשמע, אני למדתי באוניברסיטה שלמחלה כזו, יש כדור כזה ולמחלה

אחרת יש נתוח אחר'. אז אני שואל אותו: 'מי אמר בהתחלה שבשביל דבר כזה, צריך לתת דבר כזה. לפי דעתי, יותר טוב בלי כדורים. במקום נתוח שים לי תחבושת או פלסתר'. מה זה לפי דעתי? אם הוא רופא, הוא המומחה בתחום שלו. בעניני אמונה אני המומחה".

השואל: "אתה בעצם אומר שכשאני שמח, מאושר, זה עובר מהדבר הרוחני לחומרי. אז לפי ראות עיני אתה משפיע כאן על הרבה אנשים בצורה חיובית, וזה טוב, אבל מי קבע שזה כך, כמו שאתה אומר להם"...

הרב: "אם הייתי חושב כמוך, הייתי אומר ליהודי שיושב כאן ושלאשתו יש את המחלה, שישמע שירים, מוסיקה, תרקוד, תשמח. משהו חיובי. תרגיש חיובי והמחלה תלך. לא שמעתי שבבתי חולים מי שמגיע עם מחלה קודם שמים אותו שעתים עם מוסיקה".

צחוק בקהל

הרב: "למה? כי אפילו אם הגישה תהיה חיובית, בלי תרופות זה לא יעבוד".

השואל: "אז למה שמים ליצן לילדים קטנים שחולים"?

הרב: "כדי להנעים להם את יתרת החיים. אבל לא פותרים להם את הבעיה".

השואל: "לפי ההגיון שלך גם בעניני צבא וישיבה, שכולם ילכו לישיבה ולא יתגייסו ומי יגן על המדינה"?

הרב: "מי שהגן על העם היהודי שלשת אלפים שלש מאות שנה".

השואל: "ומי קבע שזה עדיף על צה"ל"?

הרב: "מי שנתן לנו את התורה, נתן לנו אותה בלי צה"ל ושמר עלינו בכל הדורות. עכשיו שיש לנו צה"ל, הוא לא מצליח לשמור עלינו לא מטילים, לא מקאסמים ולא משום דבר...אמרתי כאן בהרצאה שאם נכנס לבתי כנסת ולבתי מדרש ונעשה את רצון ה', הוא ילחם בעדנו וינצח את האויבים. לא היתה לו בעיה להביא צונמי, אין לו בעיה להביא רעידת אדמה, רוצים טייפון, הוריקן. אין בעיה. מי זה בשבילו נאסראללה? פשפש שמתחבא במקלט"!.

השואל: "אני שואל את עצמי, למה קורה כל דבר? האם זה גורל, או עין הרע? הם האדם מביא על עצמו את הצרות? אני בן אדם פשוט, לא דתי, אני חובש כאן כיפה לכבד את המעמד... אבל לפי דעתי חשוב ביותר, זה לכבד כל אדם"...

הרב: "אני מסכים. אני מכבד את כל השוטרים, אבל מה לעשות שעם כל הכבוד אסור לנסוע באדום"?

השואל: "אני מנסה להתרכז במשהו ואתה עוצר אותי...קוטע לי את המחשבה"...

הרב: "גם כשאני נוסע בכביש, יש רמזורים שעוצרים אותי כל הזמן"...

השואל: "אתה יותר חזק ממני...בעצם לפי דעתך למה ללכת לרופא, שמי שחולה ישב בבית ויתפלל. אבל כשאתה אומר מי קבע את כללי הרפואה? התשובה היא שעשו מחקרים ובדקו, על חולים מסוימים וזה עזר. בתפילה לא רואים את זה"...

הרב: "אם היית מתפלל לפני הצרה, לא תבוא צרה. אם תעשה רצון ה' לא תסתבך בכלל. אם תשמור על החוק לא יעצרו אותך. אבל אם כבר הסתבכת ונכנסת לצרה - יש שתי אפשרויות, זו הקונבנציונלית ובמדה והיא לא עוזרת הברירה הרוחנית. כשהרופאים אומרים אין צ'אנס' שואלים עצה מרב והוא נותן עצה רוחנית ואם עושים מה שצריך, אנשים נושעים. לא אמרו שצריך להתנהג רק על פי נס. יש גם דרך הטבע. זה שאדם נזקק לרופאים זה בגלל שהוא עצמו לא מבין מה הוא מתפלל. הרי כל יום הוא אומר 'רפאנו ה'. אם הוא היה מאמין בזה ב-100% והיה מתכוון שהרפואה והישועה היא רק מה' הוא לא היה ממהר לרוץ אחרי התפילה לקופת חולים. אבל הוא מפחד להפסיד את התור ומקצר בתפילה ורץ לדוקטור...אם היה מאמין בה' הוא היה מאמין שעם התפילה, הוא ירפא את עצמו".

שואל: "מי קבע את החוקים"?

השואל מפתיע: "שכנעת אותי"...

מחיאות כפים רמות.

השואל: "אז מי קבע את החוקים? אני מאמין שיש בורא עולם, אבל בדרך שלי".

הרב: "אין דבר כזה. אתה לא יכול לבחור איך לקיים את המצוות".

השואל: "מי קבע אותן"?

הרב: "תאר לך שאני בצבא ואני מקבל פקודה לפלוש ללבנון מצד דרום מזרח. ואני אומר: שלי מתאים מצפון מזרח"...

השואל: "בצבא אתה מקבל פקודות ומבצע אותם. יש אנשים צדיקים ויראי שמים וגם המזל שלהם לא מאיר להם פנים. יש כמה כאלה פה".

הרב: "נכון. כמו שיש חיילים עם מזל יותר טוב ואחרים עם פחות טוב. יש כאלה ששבים מהמלחמה ויש שלא וזה לא תלוי אם הם צדיקים או לא. יש גורל לכל אדם, לפי מעשיו. מי שמרבה במעשים טובים סכוייו אמנם יותר טובים, אבל יש עוד חשבונות שמים מורכבים. מערכת המצוות היא גדושה. צריך להכיר את כולן ולדעת מה השכר ומה העונש על כולן. רק הקב"ה יודע לשקלל כל אחד לפי מצבו. הקב"ה אל חנון ורחום וממתין. הנה אתה לא שומר מצוות והקב"ה לא פרע מאיתך שום דבר. אבל הוא עשה איתך חסד שהביא אותך לכאן הערב ונתן לך מקרופון ביד ואתה מחזיק אותו הרבה זמן ושואל שאלות ואני עונה לך בסבלנות"...

השואל: "אני מאמין שאיש באמונתו יחיה"...

הרב: "עכשיו לכלכת...אני אגיד לשוטר שאני מאמין שאיש איש בחוקו יחיה"...

השואל: "ובכל זאת אני מאמין שיש הגיון מאחורי הדברים שלך"...

בשלב הזה הפתעה! גיסו של השואל הקודם, שבקש סימן, מתקשר אל תוך האולם ומבקש לדבר עם הרב. התרגשות בקהל.

הרב: "מה החלטת, עם נסיונות, או בלי"?

אורן: "בלי נסיונות"!.

הרב: "אתה חוזר בתשובה"?

אורן: "בעזרת ה', בלי נדר"...

הרב: "אשריך"...

הקהל באולם יוצא מכליו.

הרב: "אורן, זכית ב...תחית המתים בלי למות".

צחוק אדיר.

הרב: "אורן בן זיוה תזכה לתשובה שלמה מהרה ושהבן יהיה גדול בתורה.

אמן רבתי.

אור חדש באור יהודה

אור יהודה נחשבה לאחת הערים בעלות סכוי גדול במיוחד להיות בין המובילות את מהפכת התשובה. רקען של המשפחות המאכלסות אותה, שברובן מגדירות את עצמן כמסורתיות המתרפקות אל המורשת השרשית שנשכחה או הושכחה מתוכן באילוצי ההתמודדות עם הקיום היומיומי ובחבלי הזמן, קבעו אותה כמודל לפעילות מרוכזת ומואצת להשבת לב בנים תועים לאביהם שבשמים. אלא שכאשר מכבש המהפכה חרץ בחוצותיה סימני תואי עמוקים, שכיוונו את הרבים לעלות על דרך האמת, בא היצר עם המטשטשים והטה את הדרך שוב אל השולים. לפתע, אתה מוצא בחוצות עיר תמונות שאינן הולמות, על בניני העיריה, מציאות שלא יכלה להיות בעבר, מוסדות החנוך החרדים ששגשגו, הואפלו כאילו היו במרכז עזה וטפילים פגעו בהם ואפילו את המקואות, שהתמלאו במטהרים את עצמם, טימא היצר בטלפיו כשיעץ לאחראים להתחכם לרבים שהחלו לפקוד אותם ולהכפיל את דמי הכניסה היומית אליו. "אשר קרך" ו"ויזנב בך" הוטו כאן מלשון עבר להוה, עד שכמעט היתה ידו של היצר על העליונה. וכל זה קורה כששבעה מ-15 חברי מועצת העיר הם חובשי כיפה. ואם לא די ברעידת האדמה האדירה הזו שפקדה את העיר, גם קרושת השבת של המתחזקים בה היתה לצנינים בעיני היצר. ה'הישג הגדול' שהוצג לצבור כולו ולהם בשבועות האחרונים, של הפסקת טיסות 'אל על' בשבת, שהביא ל'הכשרת' החברה על ידי הרבנים שלוחיהם של גדולי ישראל, מתגלה אצלם כמה פעמים מידי שבת כעוד 'תרגיל ביחסי צבור' שהרי שבתם מופרעת על ידי מטוסי החברה הזו החגים מעל לראשם ומפריעים את מנוחת השבת שלהם. הנסיגה היתה קשה.

הרב אמנון יצחק וארגון 'שופר' שהוא עומד בראשו החליטו בשבוע האחרון לקחת את אור יהודה לידים ולחזק את הרפיון. זה התחיל במנת 'פורטה' של שתי הרצאות, בזו אחר זו, באותה העיר, אם כי לאוכלוסיה שונה ובכל זאת מהלך יוצא דופן וימשך בליווי צמוד לקהילה המתחזקת ולביצור אמונתם של המתקרבים אל אבינו שבשמים. מאות רבות נדחסו אל ההרצאה שנערכה לתושבי העיר וגילו דעתם כי הם נחושים שלא להיגרר אחר ה'מקררים'. אבל המפגש המעניין יותר היה עם תלמידי ישיבה שהם עצמם זקוקים לחזוק ושהרב אמנון יצחק מייעד אותם להפוך ממתחזקים למחזקים ולהיות שגרירי עולם התשובה בעיר שכבר זכתה בעבר לכינוי 'עיר התשובה'.

הרב: "מה גדולתו של האדם? – זה שיש לו חופש הבחירה. יש לו את היכולת לעשות כרצונו ולכן הוא נקרא 'צלם אלקים'. כמו שהקב"ה יכול לעשות כל מה שהוא רוצה, כך הוא נתן כח לאדם לעשות כל מה שהוא רוצה. אפילו למרוד בקב"ה הוא קבל כח. האדם קבל כח של בחירה שאין אפילו למלאכים. ולמה קבלנו כח כזה? – כדי שנהיה דומים לו-לקב"ה. אנחנו נבראנו כחלק מהבורא, מתוך האפרוריות והחלק הגס, אנחנו צריכים לדאוג שיבקיע האור שבתוכנו, החלק של הנשמה ונהיה דומים לקב"ה במדותינו. איך עושים את זה? – נדבקים בקב"ה. ויותר מזה, רוממתו של הקב"ה תלויה רק בנו. מי גורם שיתנאה הקב"ה בעיני הבריות? – אנחנו. בזה שהאדם דומה לקב"ה במדותיו, זה נוי לקב"ה. כך משתקפת באדם תפארתו וגדולתו של הקב"ה. אפילו מלאכי השרת מקלסים ומשבחים את הקב"ה שהוא אלוקי ישראל. השבח שלו הוא לא שהוא מלך העולם, אלא שמכל 192 מדינות העולם הוא אלוקי ישראל. כל זה בגלל שהוטבעו בנו מדותיו של הקב"ה. בכל הדורות, כולל הדור שלנו, ניתן להגיע למדרגה הגבוהה הזו הטבועה בנו באמצעות כח הבחירה שניתן לנו.

נמצא לפי זה שאדם שעובר עבירה אינו פוגע ב'צלם' שבו. החטא אינו נובע מכח הנגוד שבאדם אלא דוקא מכח העצמאות שבו. מכח הבחירה שהוא חונן בו. אדם יכול לעשות את רצון ה' ויכול שלא לעשות, כשהוא לא עושה זה עצמו מראה את הכח שניתן לו לעשות את כל העולה על רוחו. החטא אינו פוגם בהיותו אדם, אלא הוא אדם שוגה. זה שהוא יכול לחזור בתשובה נובע, גם הוא מכך, שבכח העצמאי שלו הוא שגה, עשה טעות כשנכנסה בו רוח שטות, אבל הוא יכול לחזור בו. זה שהוא יכול תמיד לשנות את עצמו תמיד מכאן לשם, זה בגלל שיש בו 'צלם'. אותו כח שבו בחר ברע, הוא שיכול להביא אותו לטוב. בזה טמון גם הרעיון שהתשובה נבראה לפני בריאת העולם, כי היא עצם הקיום שלנו. אם הבן אדם לא היה יכול להתנגד למצב מסוים שהוא נוטה אליו, הוא היה אבוד. חופש הבחירה וכח התשובה הולכים יחד והם מהות עצמאותו של האדם שנברא בצלם.

לא כך אדם שהוא לקוי במדות. אדם כזה הוא סותר את כל עצמיותו. הבורא הוא מקור כל הטוב ומי שנברא בדמותו צריך להיות דומה לו כמאמר חכמים: 'מה הוא...אף אתה'. אבל אם הוא מקולקל במדותיו הוא משונה בבריאתו והוא מתרחק מהמהות של האדם. גם דמות ה' המשתקפת באדם נפגמת על ידו. אחד כזה שהוא מושחת במידותיו איבד צלם אלקים. אחד שעושה מעשה שלא יעשה שואלים אותו בגסות: תגיד, אתה בהמה? מה אתה עושה? זו לא קללה אלא תאור המציאות. אדם לא עושה דברים כאלה. הקב"ה יצר את האדם ישר בבריאתו, אבל זה הלוקה במדותיו משחית את הצלם שבו. אדם שלוקה במדותיו גרוע מעובד עבודה זרה שהרי על עון העגל לא בקש לכלות את עם ישראל, אלא רק על קשיות ערפם. מעבודה זרה הוא יכול לחזור בו, אבל מליקוי במידות קשה מאד מאד לחזור. רק אם ישקיע עצמו בלמוד המוסר הרבה שנים ויעבוד על מידה אחרי מידה, יש סכוי שהוא יצא מזה.

בנוהג שבעולם כלי ריק מחזיק. כלי מלא לא מחזיק. מה זה כלי ריק ומה זה כלי מלא? אם אני לוקח כוס, הוא כלי ריק ואם ישפכו לתוכו נוזל הוא יחזיק אותו. אבל אם הכלי כבר מלא וישפכו לתוכו עוד, הנוזל ישפך. כך בעולם. אבל אצל הקב"ה זה הפוך – כלי ריק לא מחזיק וכלי מלא מחזיק. אדם שהלב שלו ריק ואין בו חכמה הוא לא מחזיק ואין בו ברכה. אבל כלי מלא מחזיק. **שאלה מטרוניתא אחת את רבי עקיבא:** 'מה זה שכתוב שהקב"ה נותן חכמה לחכמים? הוא צריך לתת חכמה לטפשים'. **אמר לה:** 'אני אשאל אותך שאלה: אם היו באים לפניך שנים, אחד עשיר ואחד עני ומבקשים הלואה, למי היית נותנת'? **אמרה:** 'בודאי לעשיר'. **אמר לה:** 'והרי העני זקוק'? **אמרה:** 'אבל אין לו להחזיר'. **אמר לה:** 'ישמעו אזניך מה שפיך מדבר. גם הקב"ה נותן חכמה לחכמים כי יש להם מאיפה להחזיר, אבל אם הוא יתן חכמה לטפשים איך יחזירו לו'? הם ישתמשו בחכמה לרעה. חכמה נדבקת לחכמה ולכן כלי מלא מחזיק וכלי ריק לא מחזיק. **שאל אותי מישהו:** 'אז איך אני יכול להיות כלי חכמה שימשך אליו עוד חכמה'? **אמרתי לו:** 'שאין אחד מאתנו שלא נברא ככלי מלא. כשהיינו בבטן מלאך לימד אותנו את כל התורה כולה והיא כבר נטועה בתוכנו. לכל אחד ואחד מתוכנו יש חלק בתורה ואם כן אנחנו בבחינת כלי מלא. למה הדבר דומה? – למגנט. כל מתכת הוא שואב אליו. אם אדם חכם, הוא רק שומע באיזה מקום דבר

חכמה ומיד שואל: מה ה'וואו' תחזור לי עליו. כל החכמה מתמגנטת אליו. אבל אם הופכים את המגנט הוא דוחה את המתכת. יש מי שדוחה את החכמה, כמו מגנט הפוך. אפילו החילוניים מבינים את זה. כשהם רואים אחד שחוזר בתשובה הם אומרים עליו שהסתובב לו הראש... הם צודקים. קודם היה הראש הפוך ודחה חכמה ועכשיו הוא עם הראש לכיוון הנכון וקולט חכמה. אם תקח כלי ותשים אותו בצורה נכונה בגשם, הוא יתמלא. אבל, אם תשים אותו הפוך, אפילו שהוא כלי ריק, הוא לא יתמלא. הכל ישפך מעליו. הנה, הפורמייקה שעל השלחן הזה דבוקה ושטוחה היטב. לפני שהדביקו אותה ניקו את המשטח ורק אחר כך מרחו את הדבק. אבל אם היה גרגיר אחד בין העץ לפורמייקה היתה נוצרת בועה עד שניתן היה לתלוש את הפורמייקה. אם יש בועות בינינו לבין ה', אין הדבקה. אנחנו יכולים להדבק בה' רק כשאין עוונות.

חלק מבחורי הישיבה באור יהודה

כל אדם צריך לדעת שהכל תלוי אך ורק בו; אם הוא רוצה להשאר בצלם ולהיות דומה לבורא ממש, או שהוא רוצה להדמות לבהמה. יש לנו נשמה בקרבנו, חלק מבורא עולם, לא מה שאנחנו רואים במראה, זה רק הגוף-התלבושת. היכולת בידכם לעשות בעצמכם מה שאתם רוצים. אם יש לכם טענה שאתם לא עולים למעלה ולא מגיעים למה שאתם חפצים, היא יכולה להיות רק כלפי עצמכם. ה' הוא רק הצל שלנו. אתם מפעילים אותו. מה שנעשה הוא יעשה בהשתקפות. תבוא להיטהר יפתחו לך. ה' זורם עמנו במדה כנגד מידה. כל אחד מאתנו הוא דיין לעצמו וכל מה שהוא מקבל זה בגלל מעשיו.

הבחורים מפנימים את הדברים ולפני שאורזים אותם כצידה לדרך, מבקשים לחדד בהבהרות נוספות.

שואל: "ואם הבחור פחות כשרוני"?

הרב: "אף אחד לא נחות מהשני. התביעה לכל אדם היא בהתאם ליכולתו ולכשרונותיו. למשל, באולימפיאדה יש מי שרץ 5000 מ' ויש שמונה מסלולים. לא כולם יוצאים מאותה נקודת זנוק. כך גם באדם. מהנקודה שאתה מתחיל משם מצפים ממך להגיע".

הבחור: "אבל הוא לא מסוגל"...

הרב: "הוא יכול. זה כמו עני שמרויח 100 שקלים ונותן מעשר 10 שקלים ולעומתו מליארדר מרויח 10 מליארד דולר ונותן מליארד, שניהם נותנים אותו דבר. כך זה בגשמיות וכך גם ברוחניות. בשמים מודדים את האדם לפי בית הקיבול שלו. ר' זושא אמר שהוא אינו פוחד שישאלו אותו בשמים למה הוא לא משה רבנו. אבל הוא פוחד שישאלו אותו למה הוא לא זושא. תהיה מה שאתה ראוי להיות. אתה לא בתחרות עם אף אחד. אתה צריך להגיע רק לפוטנציאל שלך, לא יותר. אתה גם לא יכול להיות יותר. אבל הבעיה היא שאתה לא מנצל אפילו חלק קטן מהאפשרויות שבך".

בחור: "ומה זה המקסימום"?

הרב: "אם תנצל את כל הזמן שלך ולא תאבד רגע, אתה שומר על המקסימום. אם אני נוסע באוטו ונותן פול-גז, שאין יותר אפשרות ללחוץ את הדוושה, אני נוסע על המקסימום. אבל זה בתנאי שזה גם בסבובים"...

הבחור: "אבל זה קשה"...

הרב: "אין מושג כזה - קשה. אם היו אומרים לך שתקבל על זה אלף דולר היה לך קל. קשה לך פסכולוגית כי יצר הרע השתלט לך על המח. הוא זה שמכניס את הסיסמאות "קשה לי". אין דבר כזה. אם תרצו פעם לנצח את היצר אני נותן לכם 'פטנט' - כל פעם שהוא יבוא לפתות אתכם במשהו ואתם יודעים שזה פתוי של יצר הרע, אתם הרי יודעים לזהות אותו, אתם מכירים אותו הרבה זמן, אז ברגע שתראו אותו תגידו לו רק מלה אחת - שקרן...אבל בזלזול. ש-ק-ר-ן. זה מעליב אותו".

צחוק בהיכל.

קריאת בינים: "אני מפחד להגיד לו את זה"...

הרב: "אל תפחד, הוא מתגרה בך, אז מותר לך. למה הדבר דומה? לאחד שבא לבקש הלואה. הוא מבטיח שבעוד שבוע יחזיר. עבר שבוע והוא לא בא אתה שואל אותו: 'מה קורה'? והוא אומר 'עוד יום'... אחרי יום: 'מה עכשיו'? והוא עונה: 'אני בדרך אליך'. לא מגיע. 'מה עכשיו'? נתקעתי! 'מה עכשיו'? 'לא תאמין, חטפו לי את הארנק'... 'מה יהיה'? 'מחר'. כך הוא מחרטט אותך. **היה לנו עכשיו אחד כזה.** ברוב חוצפתו, אחרי כמה ימים הוא גם בא ומבקש עוד הלואה ומבטיח שיחזיר לך את שניהם יחד. תתן לו?

הבחור: "לא".

הרב: "אבל אחד נפל פתי לבבי וריחם עליו. נתן לו. אחרי שבוע: 'איפה אתה'? 'בדרך'! 'נו מה עכשיו'? 'אל תשאל-'פנצ'ר'. 'אני עוד 20 דקות אצלך'. עוברת שעה: 'מה עכשיו'? 'שוטר עצר אותי'. 'נסעתי באדום'. 'מתי אתה משתחרר'? 'מחר'. 'אתה מביא את הכסף'? 'כן'. לא הביא. ברוב חוצפתו מבקש פעם שלישית הלואה. 'תן לי ואני אחזיר לך את השלשה יחד'. 'אל תדאג'!. **תירוצי אסף חדד....**

תתנו לו שוב? לא. איך תקראו לו? "שקרן, רמאי, נוכל". זה מה שעושה לכם יצר הרע. הוא כל יום עובד עליכם מחדש... מההשכמה הוא אומר: 'עוד חמש דקות'. **"שקרן"!** אתה הרי יודע שתשכיב אותי עוד שעה ואני אאחר לתפילה. אחרי שעה כשאתה מתעורר הוא אומר לך: 'תשים את הראש עוד רגע שלא תקום בבת אחת ותקבל סחרחורת'. **"שקרן"!** 'שנים אתה עובד עלי'! ה'סדר' מתחיל - "אני כבר בא". וככה כל יום. הוא הפך את זה לשיטה. ואז הוא אומר לכם מסקנות: 'אני אגיד לך את האמת? -לא יכול ללמוד'...'לא יכול'. מי אמר לך שאתה לא יכול? - השקרן הזה. הוא הרגיל אותך שאתה לא יכול. תגיד לו: **"שקרן"!** ותעשה לו פרנציפ...מה לעשות? - יצר הרע דוגר על המח של הבן אדם. הוא לא עוזב. אבל אם רוצים, אפשר לנצח אותו. אני, למשל, הלכתי איתו בדוקא. בהתחלה הייתי עם כיפה סרוגה. הבנתי שצריך כיפה שחורה, שמתי שחורה. אשתי התנגדה בהתחלה, "שלום בית", אבל אני אמרתי לה שתניח לי עם הכיפה השחורה, כי אם לא אני אגדל זקן"...

צחוק בהיכל.

הרב: "היא לא האמינה לי שאני אעשה את זה. בסוף גדלתי גם זקן. היא אמרה לי שלא תלך איתי לרחוב. אמרתי לה: 'תעזבי אותי עם הזקן, אם לא אני אגדל פאות' ...".

תגובה של הנאה והתמוגגות.

הרב: "היא לא חשבה שאני רציני. גדלתי פאות. אחר כך אמרתי לה שתניח לי עם הפאות ואם לא אשים...מגבעת. שמתי מגבעת. לבשתי חליפה. כשהלבשתי את הבגד התימני המסורתי היא כבר לא אמרה כלום כי לא ידעה מה עוד אני מסוגל לעשות"...

צחוק אדיר.

הרב: "השיטה היא ללכת נגד היצר. הוא אומר ככה, תעשה לו הפוך... תגיד לו: 'אתה בא להפיל אותי'? זה או שאני נופל, או שאתה נופל. אני לא מתאים לי ליפול, תשכב אתה על הרצפה! "ש-ק-ר-ן"!.

הבחורים מתמוגגים.

בחור: "אני לא מצליח ללמוד".

הרב: "נכון, כי אתה לא לומד"...

צחוק.

הרב: "אתה לא לומד, אלא קורא. לומד זה מי שבאמת רוצה ללמוד ולהבין. אני רוצה להבין כל מלה, ללכת למקורות, לברר למה הוא אמר כך ולא אחרת".

בחור: "אבל לא תמיד יש חשק"...

הרב: "גם לי אין חשק לשלם מסים, טלפון, אין לי חשק אפילו לנסוע באוטו, אני הייתי רוצה לעוף...אבל אין ברירה. החיים מחייבים. מה אתה חושב שגדולי ישראל לא היה להם יצר הרע? היצר הרע שלהם יותר גדול, פי כמה משלך. ככל שאתה גדול, היצר גדל איתך. מה שאתה מרגיש הם מרגישים פי כמה ומתגברים".

בחור: "חיבים ללמוד דוקא גמרא"?

הרב: "אתה יכול ללמוד כל דבר, אבל הגמרא פותחת לך את המח והלב. היא עיקר התורה והיא עיקר התקון שלנו בעולם הזה. לא רק גמרא, אבל בעיקר בשנים הראשונות של האדם, קבעו לנו חכמי הדורות, להתעמק בזה".

בחור: "יש מי שאומר שמדות הן אותן מדות גם לצד השלילי וגם לצד החיובי"...

הרב: "נכון. אם אתה קשה עורף שלא לקבל דעות כוזבות, זה מצוין. כל מידה היא טובה, או רעה, הכל תלוי בבן אדם".

שאלה: "מה רוצים מאתנו כשהכל בידי שמים"?

הרב: "שכחת את ההמשך - חוץ מיראת שמים"...

השואל: "אבל יודעים בשמים שאני אעשה דבר אסור"...

הרב: "אז מה אם יודעים. מציל שרואה מהסוכה אנשים שוחים, זה נקרא שהוא קובע להם, לשחות. הוא רואה. אז מה? אתה יכול לשחות כמו שמותר...שום דבר לא מכוון. אם היית מונחה אין בכלל ענין לעשות מצוות".

שואל: "אבל מוליכים אותי מהשמים"...

הרב: "לא מוליכים אותך לשום מקום. אם אתה הולך למקום פלוני ונתקל במישהו, זה נכון שמהשמים רצו שתפגשו, אבל מישהו קבע לך מה להגיד לו ולו מה לענות לך? לפי מה שאתה אומר, כאשר אדם רוצח, חלילה, צריך להעניש את הבית דין של מעלה"...

הבחור: "זו השאלה"...

הרב: "אין כאן שאלה בכלל. אם התורה אמרה 'ובחרת', זה אומר שיש לך בחירה. זה שמהשמים מחליטים אם תקום בבקר, או לא, אם תלך או לא, אם תפגש, או לא, זה לא קשור לבחירה

השעור נסב על הגדרת צלם אלקים וכח הבחירה

שלך. אם אני נכנס למסעדה אני לא קובע איזה מאכלים יש שם, על בסיס התפריט אני יכול לבחור מה שאני רוצה, אבל התפריט מודפס. זה נקרא שבחרתי, או לא בחרתי? זה נקרא שדחפו לי את האוכל בכח? אני יכול להפסיק את האוכל באמצע ולקום וללכת, או לא? אם אני שם לך האזנה בטלפון ויודע כל מה שאתה אומר, זה נקרא שאני אומר לך מה להגיד? נכון, הקב"ה יודע כל מה שעושים, אבל אתה בוחר מה לעשות. יש עבר הוה ועתיד. באיזו נקודת זמן אתה עכשיו"?

הבחור: "הוה".

הרב: "ועכשיו".

הבחור: "הוה".

הרב: "ומה עם ההוה שאמרת קודם"?

הבחור: "היה".

הרב: "עתה, זורם כל הזמן מעבר לעתיד. לכן אתה לא מבין איך אפשר להקדים את המאוחר כשהוא עוד לא היה. זה קורה למי שנמצא בנקודת זמן. מי שלא נמצא בנקודת זמן, אין אצלו עבר הוה ועתיד. יש אצלו רק הוה תמיד. גם העתיד זה הוה. אתה בוחר בכל זמן נתון מה שאתה רוצה והקב"ה יודע את מה שאתה עושה, אחרי שאתה עושה, אבל לפני כן, כי אינו נמצא תחת המושג של זמן, אבל זה לא לוקח לך את הבחירה. הקב"ה קורא את כל הדורות מראש, אבל כל מה שהוא יודע זה על פי הבחירה שלך...אם תבחר הפוך, הוא ידע הפוך...רק אתה בוחר, אז מה אכפת לך שהוא מציץ עליך מלמעלה ורואה מה שאתה בוחר"?.

בחור: "אז מה זה מגלגלים חובה, על ידי חייב"?

הרב: "זה בגלל שאתה בחרת לעשות דבר שהוא חובה. אתה בחרת לעשות נזק, אז מענישים אותך. מי גרם לזה? - רק אתה גלגלת את זה על עצמך. שוטר, ניידת, מצלמה, הליקופטר כולם עוקבים אחרי, רוצים לתפוס אותי על עבירה. כל זמן שאני נוסע כחוק הם רק מבזבזים אנרגיות עלי ולא עוזר להם כלום. גם אם תבוא ניידת מאחורי עם סירנה, אני אצחק להם בפנים. כי אני שומר חוק. אם שומרים את חוקי התורה כמו שצריך ולא תסטה מהדרך, רק טוב יהיה לך".

בחור: "אבל זה קשה".

הרב: "תלוי איך הרגלת את עצמך. אם אדם הולך למכון כושר הוא חוזר עם שרירים תפוסים. אבל אחרי כמה פעמים השרירים כבר מתחילים להתנפח. למה הרב קנייבסקי מנצח את יצר הרע? כי הוא לא נותן לו הזדמנות. כל היום הוא שקוע בספר ולא מרגיש בו. הוא לא נותן לו אפשרות לגעת בו. יצר הרע הוא רב המרצחים. אם אתה יודע שצלף רוצה לפגוע בך, מה תעשה? - אל תחשוף את עצמך".

ועם המטען האדיר הזה יצאו הבחורים המתחזקים לחזק את המבקשים חזוק באור יהודה ובסביבתה.

ה'עינים של המדינה' בין אשקלון לנתיבות

נתיבות, כמו אשקלון וכמו שדרות, מצאה את עצמה, ללא הכנה מוקדמת, בין המטרות החיות של מרצחי החמאס, משגרי הטילים. בדיוק כאשר גם על עיר בני העליה הזו מוטלות המתכות הבוערות, מגיע לעיר הרב אמנון יצחק ומחזק את בטחונם האישי של התושבים, באמונה ללא גבול. הדבק הזה, שלא כמו ההמצאה החדשה של המדענים מדימונה שנחשפה באלה הימים, אינו זקוק לנסיון, הוא בדוק ומנוסה ולמעלה מאלף מתושבי העיר באו להתחסן בו.

נרפא בעינים אחרי שהקפיד ב'שמירת העינים'

הנתיב אשקלון - נתיבות לא נותר אחרי ההרצאה הזו תוואי לאויבים בני עמלק וכחות הרשע המבקשים להשמיד להרוג ולאבד את היהודים החיים בהם וביניהם וזורים הרס ואבדן חיים באמצעות הגראדים והקאסמים.

כבר בתחילת שלב השאלות מהקהל, הוא התגלה על ידי ראשון הדוברים, כמי שנמצא בשליטה מלאה של כחות הטוב בעלי הזכויות, מה שהביא את המתאספים מהר מאד לידי החלטה כי האויבים לא יוכלו לנו. בחור צעיר, עם זקנקן ופאות, קם ממקומו ומבקש ראשית להודות לבורא עולם ולרב אמנון יצחק שהיה שלוחו, על הצלת עיניו ממחלה קשה שלקה בה. "לפני שנתים הייתי בהרצאה של הרב שנערכה באשקלון ובקשתי רפואה לעיני. הרב אמר לי להרבות בתפילה ולהזיל דמעה ובעיקר להקפיד על שמירת העינים. עשיתי כפי שהוטל עלי וכיום כאן בנתיבות באתי להודות על שהמחלה נעלמה ב"ה לגמרי" - הוא אומר לקול תשואות הקהל.

אחר כך הוא מבקש, בטרם ירחיב בענין רפואתו, להציג קודם לרב כמה שאלות שנותרו אצלו בדרכו לתשובה. "אחרי שאני אתפטר מהן אספר לרב ולקהל מה עשיתי כדי להירפא". הרב נותן הסכמתו.

השואל: "במהלך דרכי ל'תשובה', בשנתים האלה, אני פותח את כל ספרי המוסר ואני יוצא מתוסכל. המטרה שלי, כמו של כולם, זה לזכות בעולם הבא. אבל אני רואה שהקב"ה אינו ותרן... אני פוחד שבכל מקרה אני אחטוף את העונש על העבר".

הרב בהחלטיות: "לא נכון. כתוב שהקב"ה אינו ותרן רק כלפי מי שאינו חוזר בתשובה. מי שחוזר בתשובה הקב"ה סולח לו ומוחל לחלוטין".

השואל: "הרי אנחנו באנו לכאן לתקן את חטאו של האדם הראשון. אם הוא לא הצליח לתקן, איך אני אתקן את החטא הזה. ושוב אני חי בחשש שאני אשא את עונשו"...

הרב: "אתה צריך רק להתגבר על אחד מבליוני חלקיקים של החטא שלו. זה קל. הוא היה צריך לתקן את הכל. ועוד: הוא התענה 130 שנה וחזר בתשובה והיא התקבלה, רק שהוא לא יכל לחזור למעלתו הראשונה. מעצם זה אתה רואה שתשובה מועילה. אם נתנו לך להגיע לכאן, כחלקיק קטן של האדם הראשון כדי לתקן, סימן שיש לך את היכולת ואת הכח לעשות את זה. הראיה - אתה הצלחת לתקן את פגם העינים מה שהרבה אנשים לא מצליחים לתקן".

השואל: "זה בחסדי ה'... ספרתי לרב שסבלתי בצורה קשה מאד מהעינים במשך 10 שנים. היה קשה מאד. בהרצאה באשקלון אמרתי לרב ששום רופא לא מצא לי תרופה. עברתי הרבה מאד נסויים בתרופות מחו"ל, זריקות, טפולים, אף אחד מהרופאים לא מצא לי תרופה. כשבאתי לרב והרב אמר לי לשמור את העינים אמרתי לעצמי איך אני, במצב שלי, כבן אדם מהרחוב, יכול לשמור את העינים. **כמו שאומרים:** "...אין מצב"!. החלטתי שאארוז תיק וברחתי לירושלים לישיבת 'מחנה ישראל' של הרב פיינהדלר, שהרב בקשר איתו. הרב שם אמר לי לשבת ולעסוק בתורה, לזרוק את כל התרופות ולהתחיל לעבוד רק עם הראש. אני לא אשקר, זה היה לי מאד קשה. התרופות עלו לי מאות שקלים בחדש. זרקתי אותם. התישבתי על האותיות הקטנות בגמרא ואחרי כמה חדשים, התרפאתי לגמרי. גדולי רופאי העינים בארץ ובעולם לא האמינו ל...מראה עיניהם. באתי להודות לרב, שנתן לי את הדחיפה...ולהגיד פשוט ש...אני מאד אוהב אותך"...

מחיאות כפים אדירות

שואל: "ידוע לי שצדיק שגר בעיר הוא מגן לעיר. האם גם צדיקים שקבורים בעיר ובנתיבות יש כמה וכמה כאלה, הם גם מגינים על העיר, או שאסור לסמוך על זה? הרבה אברכים באו אלי ואמרו לי: 'אל תסמוך על זה'..."

ויכוח בקהל.

הרב: "השאלה אינה פשוטה. בדרך כלל זכות של צדיק צריכה להגן, אבל זה גם תלוי בבני העיר. אם הם משתדלים מצד עצמם להיות בסדר, בודאי שזכותו של הצדיק תעמוד להם. אבל אם הם מקלקלים במעשיהם, למרות שהצדיק נמצא בעיר, לזה מתכונים האברכים שאמרו לך שאסור לסמוך, רק על זה"...

השואל: "אולי זה בגלל שלאברכים כאן קשה ללמוד. יש לנו משפחות וקשה לנו לפרנס אותן"...

הרב: "אם אברך לומד ואין לו פרנסה...אני רוצה לשאול שאלה קשה: מה היה קורה אם חלילה היה האברך נפטר, היתה פרנסה לבני ביתו, או לא? האם הילדים היו מתים חלילה, אחרי יומים והאשה אחרי שבוע"?

השואל: "היו דואגים להם"?

הרב: "אז אולי יותר טוב שהוא לא יפריע להם, שהרי בגללו לא דואגים להם"?

צחוק אדיר באולם.

הרב: "אמרתי את זה בצורה קצונית כדי שתבין שאתה בעצם לא מביא שום פרנסה. אתה רק צנור. אתה יכול להיות הצנור על ידי זה שאתה לומד תורה ואתה יכול להיות צנור על ידי זה שתעבוד. בשני המקרים תביא בדיוק אותו דבר. רק שאם אתה לומד תורה אתה גם מגן על העיר. בחוש רואים, כאילו, מי שעובד הוא שמביא כסף, כי סגרו איתו על משכורת של 5000 שקל, למשל והאברך מרויח רק 1500 שקל. איך זה? כי הקב"ה יודע לגלגל אליך את ה-5000 שקל, אם מגיע לך, בדרך לא ישירה. כאן הנחה, משם, מקרר. ולפעמים זה הפוך, אתה עובד והכסף הולך. המקרר מתקלקל אחרי שנה, יש הוצאה גדולה על תרופות, חלילה. בסוף תעשה חשבון ותראה שהרווחת רק...1500 שקל ולא למרת. בלי זכויות. נכון שבתור עובד אתה הולך עם ארנק תפוח ובתור אברך לא כל כך בטוח, אבל זה רק מראית עין. בשביל להגן על העיר אתה צריך ללמוד".

השואל: ללמוד, או לעבוד?

ואם כבר בצדיקים עסקינן, מבקשת אחת השואלות לשאול לדעתו של הרב על הכונה להעלות את עצמותיהם של רבי שלום שבזי ורבי נחמן מברסלב לישראל.

הרב: "אני לא מתערב בזה. אם הקב"ה רצה שיקברו שם הוא יודע מה צריך לעשות. יחד עם זאת יש כאלה שמתכונים להביא לכאן צדיקים ולא מתוך כונות טהורות. **לדוגמא:** ראש העיר של ראש העין אמר שאם יעלו את עצמות רבי שלום שבזי מנוחתו עדן, הוא יביא אותו לראש העין כדי להגביר את...התירות לעיר. הוא משתמש בצדיק לא כדי להגן על העיר אלא כדי שיהיה 'סוכן תירות'. מדובר בראש עיר חילוני שרוצה להפוך צדיקים ל... מקדמי מכירות. זו בעיה. יש כאלה גם בהקשר לרבי נחמן, שהרי אם יביאו אותו לכאן יגרפו הם את הרווחים במקום אלה באומן... לא תמיד הכונות מתאימות לצדיקים. לפעמים ליד קברי צדיקים עושים יותר מדי 'חאפלות', יותר מדי 'ביזנס' שאינן לכבודו של הצדיק. זה נעשה בתערובת אנשים ונשים ומעורב במסחר. הצדיקים ודאי לא היו מסכימים".

שואלת: "אני תושבת שדרות השכנה. יש לי שכן, אברך מאד יקר, שבכל מוצאי שבת אוסף את הילדים שלי ואת כל ילדי השכונה ומעבירים להם שעורי תורה, במסגרת 'מלוה מלכה' ומחזק אותם. קשה לי לתאר את ההתפעלות של הילדים ממנו. לצערי, אותו אברך מתכוון לעזוב אותנו, כתוצאה מהקאסמים. הוא אמר שכשישנה גזירה היא לא מבחינה בין צדיק לרשע ולכן הוא עוזב. רציתי לדעת מה דעתו של הרב? אני אומרת לו: 'אתה שלוח מצוה, מה אתה דואג?' אבל הוא בעל תשובה יקר, הוא יושב כאן אתנו ואני אשמח אם הרב יביע את דעתו בנושא".

הרב: "אי אפשר להגיד לבן אדם, להשאר או לא, כי זה תלוי במידת הבטחון של כל אדם ואדם. אם הוא חושש לחייו ואינו מרגיש צדיק ובטוח בעצמו, אי אפשר להגיד לו להישאר. אם אדם נמצא במקום סכנה, זו לא תמיד גבורה להישאר באותו מקום, אם הוא חושש. לפעמים גם הרגשת הלב של האדם אומרת משהו. יחד עם זאת בן אדם שהוא צדיק גמור לא צריך לחשוש כלל. מה שהוא אמר שכשיש גזירה ונשלח המשחית, הוא אינו מבחין בין צדיק לרשע זה נכון לגבי צדיק שאינו גמור. בצדיק גמור הוא מבחין בין צדיק לרשע. אבל מי יכול להעיד על עצמו שהוא צדיק גמור? יש כאלה שהם בעלי בטחון ורואים את הכל בעין חיובית, פטריוטים, אבל אם נשאל פוסק יכול להיות שיגידו לו במצב מסוים לקום וללכת ובמצב אחר יגידו לו שעדין לא. תלוי מה רמת הסכון. זו שאלה שנוגעת לכל אחד בנפרד ואין לה תשובה כללית, רק פרטית. רק במקום שהסכנה ברורה לחלוטין לא יגידו לאף אחד להיות טרומפלדור. גם הוא לא היה 'גבור'..."

שואל: "אם נשמעת קריאת 'צבע אדום' באמצע תפילת עמידה מה אני עושה"?

רב: "זו שאלה...צבאית".

צחוק בקהל.

הרב: "אם אתה נמצא בבית כנסת, לאן תברח".

השואל: "למקלט. למקום מוגן".

הרב: "בזמן הטילים של סאדם יצאנו להרצאות ואז הכריזו 'נחש צפע'. בשלש הרצאות ראיתי חלק מהצבור שמים מסכות על הפנים. **שאלתי אותם:** 'מה קרה'? **אמרו:** 'יש אזעקה בחוץ ולא שומעים'. **אמרתי להם:** 'במקום המסכות, נגיד תהילים'. בפעם הראשונה, בחולון, אמרנו שלשת רבעי שעה תהילים, כי גם את ההרגעה לא שמענו...ואז התברר שפעם ראשונה הטילים נפלו על...כפר ערבי. איפה יותר בטוח? אני לא יודע מה להגיד. זה תלוי בך. אני לא מהג"א"...

בסיום, קמה אחת הנשים ומספרת כי היא כבר כמעט שנתים בדרך התשובה ועדין היסורים רודפים אחריה.

שואלת: "מה עושים כדי להשיג שמחת חיים"?

הרב שרואה בה את נציגת המדוכדכים כתוצאה מהמצב בדרום, מחליט להציע שיטות להגברת השמחה שהיא סמלו של חדש אדר: "יש דרכים שונות להתמלא בשמחה" - הוא משיב לה - "אפשר ללמוד תורה כי פקודי ה' משמחים לב. אפשר לשים ריח טוב, בית נקי, חברה טובה"...

האשה: "התכונתי לנפש".

הרב: "בטח לנפש. הגוף לא שמח בכלל. אפשר גם לצאת לפעמים להתאוורר במקום שמותר. כל זה מביא שמחה. את רוצה לראות שגם כאן, אנשים במצבך שמחים"?

האשה משיבה בכן והתזמורת פוצחת בנגינה כשהגברים מצטרפים אליה, הנשים מוחאות כף והאשה...מחייכת מלוא הפה.

ה'קוקו' הקלוע הארוך ביותר...

גם בימי הפורים, ימים שבהם תחפושת רעמות השיער הנכריות והפאות הצבעוניות הן מחזה נפוץ במקומותינו, לא מניח הרב אמנון יצחק למי שהשיער הארוך הוא ה'מסכה' הקבועה שלו וה'קוקו' חלק מ'אישיותו', להשאר אתם. הוא שם דגש מיוחד על 'קליטתם' בתוך קהל משתתפי ההרצאות ומפעיל לחץ מאסיבי יותר מתמיד לשכנע אותם לפעול על פי כללי ה'נהפוך הוא' המקובלים בימים אלה ולגזור אותם. גם אם קשה הרבה יותר לכבוש את לבו של מי שהפך את ה'קוקו' לסמל ה'מעמד' שלו מלשכנע בעל 'קרחת' לחבוש בפורים פאה לראשו, מול כושר השכנוע של הרב אי אפשר. אפילו הבטחון העצמי המופרז של חיים מנצור, הצעיר שבינתים מחזיק בתואר בעל ה'קוקו' הארוך ביותר שנכנס אי פעם להרצאה, לא הצליח לעמוד מולו והוא יצא ממנה השבוע, בלעדיו....

זה היה בהרצאה בראשון לציון. חיים בחור מלא, היה בטוח שהוא יצליח להפגין ל'חברה' את עוד אחת מההופעות ה'מנופחות' שלו, אבל מהר מאד נותר ללא אויר. הוא קם והתלונן בפני הרב כי אינו מצליח שלא לתור אחרי לבבו ואחרי עיניו ותוך כדי הצגת הבעיה ב'סחבקיות' משך קדימה את ה'קוקו' שלו, שלמרות מימדי חזהו השתלשל עד הרבה מתחת ללבו התר ללא שליטה.

הרב: "אתה צריך להתחתן"...

מחיאות כפים.

הרב: "מה שקורה לך, זה לא בסדר"...

חיים: "אני יודע. לכן באתי לכאן".

הרב: "ה'קוקו' הוא הבעיה שלך"...

הצעיר: "לא. זה לא קשור ל'קוקו' "...

הרב: "ואני אומר לך שה'קוקו' הוא שורש הבעיה שלך. גם הנשימות שלך...אתה 'מתנפח', חביבי, שחבל על הזמן"...

צחוק בקהל...

הצעיר מתעקש: "זה לא קשור ל'קוקו' בכלל. זה משהו יותר פנימי בי"...

הרב: "זה קשור ל'קוקו', כי שמתי לב שתוך כדי דבור איתי העברת אותו קדימה בלי שאני ארגיש"...

הצעיר: "הנה אני מעביר אותו בחזרה אחורה".

לוקח את ה'קוקו' השזור היטב ובלי משים מעבירו לכתף השניה ושוב הוא קדימה...

הרב: "אתה צריך להחליט. אם אתה רוצה להתחתן תהיה רציני, תחליט לבנות בית וקודם כל תוריד את ה'קוקו'... אחר כך תקנה לך בית בקומה גבוהה כדי שעד שתמצא את עצמך שוב ברחוב, יקח לך זמן"...

צחוק אדיר בקהל

הרב: "אתה צריך להקפיד יותר על 'שמירת העינים' ".

הצעיר: "אבל זה קשה"...

הרב: "קודם כל אל תסתובב ברחוב. תתחיל להסתובב ב... בית המדרש".

הצעיר: "מה, אני אבוא לבית מדרש ככה עם קוקו"?

הרב: "מה פתאם? בשביל זה אני אוריד לך אותו".

מחיאות כפים אדירות.

הרב: "כשהחבר'ה שלך אמרו שאתה תבוא אלי ואני אפתור לך את הכל, לזה הם התכוונו"...

הצעיר: "מה פתאם? - הם התכוונו שתפתור לי את הבעיות בפנים לא בחוץ"...

הרב: "מי אמר לך? הכל מתחיל מבחוץ. אדם נפעל מהחצוניות פנימה. אתה לא מגדל את ה'קוקו' סתם, כמו שאתה לא הולך להתאמן במכון כושר סתם. הכל חצוני, אבל מוכיח על הפנימי. אם היית חזק מבפנים, לא היית צריך להתנפח ולא היית צריך 'קוקו' ".

הצעיר: "הרב, אם תסדר אותי מבפנים זה יהיה יותר חזק"...

הרב: "לא. אם אני איישר אותך מבחוץ, אתה תהיה בסדר מבפנים".

מתח בקהל.

הרב: "מה אתה אומר"?

הצעיר: "אין מצב...עשר שנים אני מגדל אותו"...

הרב: "מה חשבת שתשאר איתו עד גיל 70"?

צחוק אדיר.

הרב: "אתה חושב שיש איזושהי אשה שתסכים להכנס לחופה עם מישהו שיש לו 'קוקו' יותר ארוך משלה? בסוף לא ידעו מי הגבר".

צחוק.

הרב: "אם אתה גבר, תוריד את ה'קוקו' "...

הצעיר: "לא יכול, לא יכול...אני מחובר אליו"...

הרב: "בטח שאתה מחובר אליו...אני רוצה לנתק אותו ושתהיה מחובר רק לקדוש ברוך הוא. תשים ציצית"...

הצעיר: "אני שם ציצית. אני מניח תפילין כל יום. אני שומר שבת...שלש שנים אני כבר שומר שבת"...

מחיאות כפים.

חיים מוצפי עם הקוקו

הרב: "ברוך ה'. אבל אני יודע מה ה'קוקו' עושה לבן אדם. זה עושה 'בלבלה'...אם אתה מוריד אותו העינים שלך, יראו פחות".

הצעיר: "לא יכול".

הרב: "אתה לא צריך לעשות כלום, אני אוריד"...

רעמי צחוק.

הרב: "אתה לא מאמין שאני יכול לעשות את זה? הנה, הבאתי מספרים"! (מציג מספרים ענקיות המתאימות גם לכיסוח 'קוקו' מפותל כמו שלו).

מחיאות כפים.

הרב: "אתה רוצה שאני אראה לך קלטת על 'קוקו'. 'קוקו מביא קוקו' "..

הצעיר: "זה לא יעזור. אני מחובר לזה"...

הרב: "אני אראה לך מישהו שהיה יותר גבוה ממך ובלונדיני שהוריד את הקוקו והיום הוא בן ישיבה לתפארת"...

הצעיר: "גם אני

בלונדיני"...

הרב בזלזול: "לא, אצלך זה מה... שמש. הוא גם לא רצה להוריד את ה'קוקו' ותראה מה נהיה איתו בסוף... מה השם שלך"?

הצעיר: "חיים".

הרב: "והמשפחה"?

הצעיר: "מנצור".

הרב: "מנצור, זה שם של מקובלים וחיים זה עץ חיים. שניהם ביחד ח"ם"...

חיים מנצור: "גם לשמשון הגבור היה 'קוקו' וגם לאבשלום".

הרב: "אבל אתה יודע מה קרה בסוף עם שמשון הגבור? הוציאו לו את העינים כי היו לו, כמו לך, עינים גדולות ואת אבשלום תלו בשערו בגלל הקוקו".

חיים: "אבל גם לרבנים היה קוקו. אני מכיר רב שהיה קושר את השיער שלו כשהיה לומד תורה"...

הרב: "אם תהיה כמו ה'רוגוטשובר' זה בסדר. אתה יודע למה היה לו שיער? - בשביל לקשור אותו שלא ירדם. אם תגדל שיער בשביל ללמוד, אני גם אוסיף לך שיער"...

חיים: "אז אני אתחיל ללמוד עם הקוקו"..

הרב: "עוד לא למדת שעתים ואתה כבר רוצה קוקו?... חוץ מזה עד שתדע ללמוד, זה יגדל לך שוב"...

צחוק בקהל.

הרב: "אנחנו נראה עכשיו לך ולקהל את הקלטת על 'קוקו' מביא 'קוקו', בינתים שב ותרגיש את ה'קוקו שלך בפעם האחרונה. תפרד ממנו לאט לאט"..

חיים: "אין סכוי"...

גם הבחור בסרט הציג עצמו כשומר שבת, ציצית ותפילין ושאל על "פזילת העינים".. 25 דקות שבהן ראה הקהל את הקלטת ואת מראהו של בעל ה'קוקו', עד שהפך לבן ישיבה כעבור זמן קצר, כשהצלמים באולם משלבים בו את התחבטויותיו של חיים, תוך כדי הצפיה.

בסיום ההקרנה קם חיים, ניגב את זיעתו ובקש לדעת מהו האיסור לגדל 'קוקו'.

הרב: "ברמב"ם בהלכות עבודה זרה פרק י"א כתוב שזהו מעשה גוים ולא של יהודים".

ניכר שהצעיר מתחבט והרב מבקש לשבור את הקפאון: "תראה, אני גם חוסך לך בזה 'שמפו'. ואם תתן את הכסף הזה לצדקה, יהיו לך זכויות רבות. צדקה מצילה ממות וה'קוקו' לא".

חיים מוצפי השתכנע, התזמורת פוצחת בנגינה ומלוה אותו בצעדיו הבטוחים, לאחר התרת הספיקות, אל הבמה והרב מקדם אותו במחיאות כפים ובפנים צוהלות. חבוק, כשהקהל עומד על רגליו ומריע. חיים מסתובב כשעורפו אל הרב, כבר לא עורף קשה, לופת את פניו בין שתי ידיו בהתרגשות והרב,

הרב גוזר את הקוקו של חיים

רקוד התשובה

ללא הפעלת כח, גוזז את הקוקו ומגלה שבידו ה'צמה' הארוכה ביותר שהחזיק אי פעם. כיפה מונחת לראשו של חיים, ציצית לגופו והוא מברך בקול בוטח, כבקי וכרגיל 'שהחיינו'.

הרב: "תראה, כל הקהל עומד לכבודך. 'מי שברך אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, משה ואהרן דוד ושלמה וכל הקהילות הקדושות הוא יברך את השם הטוב חיים בן סימה. ה' יזכה אותו לבנות בית נאמן מהרה עם אשת חיל ושעיניו יהיו ממוקדות בגמרא, אמן' ".

אמן רבתי והכל יוצאים ברקוד: "וביום שמחתכם שיר מהלל קל"...

ושני נעריו עמו...

הם צעירים לימים, גרים ברמלה, עיר הנחשבת ל"מנותקת" למרות מקומה במרכז הארץ ומסתבר שהם חיים חיים כפולים, או בהגדרה נכונה יותר, חיים חצויים. לומדים בבתי ספר חילוניים, חיים עם החבר'ה את ימי ההתבגרות עם כל הבליהם, אבל ראשם ולבם נתון במקום אחר.

כמה מהם 'התחמקו' להרצאה של הרב אמנון יצחק שנערכה לפני ימים אחדים ברמלה. הם לא מאורגנים, אף אחד מהם לא גילה את סודו לרעהו מחשש שיורחקו מהחברים ולפתע מצאו עצמם שותפים לחוויות הרגושיות, עם מטרה משותפת ואילוצים משותפים לחיות את חייהם המזויפים. לא לכולם היה את האומץ לנצל את ההזדמנות שהם נקלעו אליה במשותף ולשחרר את לבטיהם ברבים. שנים מהם עשו זאת והאחד בחן מיוחד.

הראשון היה עדין מאופק, אבל הסכים לתת לאחת מהמצוקות הקשות שלו לצוף כלפי מעלה. איש לא יוכל להגיד כי כשנער בוחר, מתוך מודעות, להציג את הקשה שבבעיות הנעורים שלו בהתמודדות האמונית הקשה שמוריו כולאים אותו בה, הוא עושה זאת כחלק מ...'מרד הנעורים' של גיל ההתבגרות, כפי שאלה שמסרבים להתמודד עם התופעה של בני נוער החושב 'תשובה', או אפילו מדכאים אותה, מעדיפים לעשות.

הנער השואל: "כבוד הרב, אני לומד בבית ספר חילוני ויש לי מורה לתנ"ך המלמדת אותנו דברי כפירה בתורה. האם מותר לי לשבת בכיתה ולהקשיב לה, או שאני צריך לצאת מהשעור ולהשפיע גם על החברים שלי לעזוב, למרות שנענש"?

הרב: "אני לא מנהיג מרד נגד המורים בבתי הספר, אבל לדעתי אתם צריכים להכין את עצמכם וכשאתם יודעים שהיא עומדת לדבר על נושא מסוים בתנ"ך, להציק לה ו'להתקיל' אותה באמת. להראות לעיני כל התלמידים שהיא לא יודעת מה היא מדברת. אתם צריכים לשאול אותה איך את אומרת כך, אם כתוב כך. תכינו את עצמכם קצת, תלמדו תורה, מפי מי שיודע אותה וכך תוכלו להפריך את דבריה ברבים ולקדש שם שמים. יחד עם זאת אתם צריכים להתלונן במשרד החנוך ולומר שהיא מלמדת את ההיפך ממה שכתוב בתורה. אין לזה סכוי גדול כי כולנו יודעים מי יושב במשרד החיוך, אבל צריך להבהיר להם לפחות, שלא מתקבל על הדעת שאם מורה תלמד את ההיפך מהמקובל במתמטיקה למשל והיא תחליט ששנים ועוד שנים הם שש, היא תפוטר לאלתר ותאושפז ומורה שתלמד את התורה, בנגוד מוחלט למה שנאמר בה תמשיך לחנך את ילדי ישראל ואפילו תקודם. אם זה שעור לאפיקורסות -מילא, אבל בשעור לתנ"ך צריך ללמד תנ"ך"...

הנער: "הערנו לה והיא ענתה: 'זו השיטה שלי וכך אני מלמדת' "...

הרב: "אין שיטה כזאת ואסור לשתוק. צריך לפנות למשרד החנוך ואם לא לפנות לחברי הכנסת החרדים. תרכז את הדברים שהיא אומרת, תקליטו אותה, תעבירו לי מה שהיא מדברת ואני אדאג שישאלו בכנסת את השאלות הנוקבות, איך זה יכול להיות שבשעור תנ"ך לומדים במקום תנ"ך את 'מקצוע' האפיקורסות. ויש עוד עצה: תן לה קלטות שלי אולי היא תשתכנע"...

צחוק גדול באולם.

הנער השני הוא צעיר לימים, עוד לא בן 16: "כשבני ישראל חטאו בחטא העגל, ה' רצה להשמיד אותם ולהתחיל את העם היהודי מחדש ממשה, נכון"?

הרב: "כן. הוא רצה להעמיד ממנו גוי קדוש חדש".

הנער: "משה שכנע את ה' לא לעשות את זה ובסוף הוא באמת לא עשה את זה. אם ה' באמת יודע מה יקרה בעתיד, למה הוא העלה את האפשרות הזו כשידע שמשה ישכנע אותו שלא לעשות את זה?

הרב: "אם משה רבנו באמת לא ישכנע אותו, איך ידע הקב"ה שבעתיד משה ישכנע אותו"?...

צחוק אדיר באולם.

הנער: "אתה מסבך אותי"...

שוב צחוק.

הנער: "עם כל ההתרגשות קשה לי לחשוב".

הרב בחביבות: "אתה תראה את ההרצאה בשדור חוזר בבית ואז תוכל לחשוב על זה...תגיד, אתה לומד בבית ספר חילוני"?

הנער: "כן, בבית ספר חילוני".

הרב: "מה אתה עושה שם"?

הנער: "לומד...מתמטיקה".

הרב: "אה, רק זה? ולמה אתה לא לומד בבית ספר דתי"?

הנער: "מגיל קטן אני במסגרת הזו".

הרב: "ואתה לא יכול לצאת מהמסגרת"?

הנער: "עוד כמה שנים, בעזרת ה' ".

הרב: "אבל אתה יודע, כשגודלים עקום, קשה אחר כך להתיישר... כמה שהשתיל יותר רך יותר קל לכוון אותו. אם הוא כבר מתקשה ונהיה גזע, זו בעיה".

הנער: "לא נורא. אני רואה את הקלטות שלך ובעזרת ה' עוד כמה שנים אני אצטרף".

הרב: "כמה שנים"?

הנער: "עד גיל עשרים"...

הרב: "בן כמה אתה היום"?

הנער: "כמעט שש עשרה".

הרב: "מה אתה אומר? - אתה כבר באחור של שלש שנים.. אתה לא שומר תורה ומצוות"?

הנער: "לא. חוץ מכשרות".

הרב: "בא נתחיל עם שבת ותפילין"...

הנער בהחלטיות: "לא"!.

הרב: "למה לא"?

הנער: "כי זה כיף לשחק במחשב בשבת"...

הרב: "דוקא בשבת? בשבת"?

הנער: "יש זמן פנוי"...

הרב: "זה יום פנוי למנוחה, לעבודת ה', להתבונן, להתפלל, לקרוא, לאכול, לשיר. לא חסר מה לעשות בשבת. מחשב יש כל השבוע. אתה יודע מה זה מחשב"?

הנער: "מה זה"?

הרב: "הוא אומר למח שב"!

צחוק אדיר.

הנער: "אתה צודק".

הרב: "אז תן לו גם לנוח. למה להטריח אותו בשבת".

הנער: "עוד כמה שנים"...

הרב: "איך אתה יכול להבטיח לעצמך את המחר"?

הנער: "אני יודע כבר מה אתה מתכוון להגיד ואני מוכן לקחת סכון... עוד כמה שנים"...

הרב: "ואם תפספס מה יהיה? לא תוכל כבר להתחרט"...

הנער: "אני מבין שגיהנם יחכה לי...אבל עוד כמה שנים אני אעשה שינוי. לא עכשיו".

הרב: "אתה בטוח בעצמך"?

הנער: "כן".

הרב: "אתה בטוח בעצמך למרות שמדובר עוד כמה שנים"?

הנער: "כן. מאה אחוז".

הרב: "אתה חושב שאם אומרים מאה אחוז, זה הופך למאה אחוז? בא נתחיל לשמור את השבת הזו, שבת פורים... 'ונהפוך הוא' ".

הנער חוכך בדעתו ודוחה את הרעיון: "זה קשה...

הקהל מנסה לסייע לו במחיאות כפים, אבל הוא לא מקבל".

הנער: "זה קשה...אני עוד צעיר בסביבה חילונית... זה קשה עכשיו".

הרב: "תשמור רק בבית. לא בחוץ. מה הבעיה? מה אתה מודיע לכולם, 'אל תדאגו אני מחלל שבת'? תנוח, תאכל, תשתה, תשיר. תחזור למחשב במוצאי שבת. בכמה שעות מדובר בסך הכל? מה הבעיה. תטעם פעם אחת ואחר כך תחליט. קח ספר ותחליט, שאת זה אתה גומר בשבת, במקום מחשב".

הנער: "איזה ספר"?

הרב: "שאני אמליץ לך? קח משהו קל! ספר 'שופטים'. תקרא את זה יקח לך בין שעתים לשלש עם שתיה ו...נשנש. תאמין לי שממה שתקרא שם אתה תתפעל מאד. פתאם תכיר את עם ישראל. יש שם ספורים גם על שמשון הגבור עם האריה...משהו. עשינו דיל"?

הנער: "את השבת נשמור לעוד כמה שנים".

הרב: "הגזמת"...

הנער: "אבל תפילין אני באחור של שלש שנים ואת זה אני מתחיל".

הסכים לשמור שבת

'המורה אפיקורסית'

תשואות אדירות.

הרב: "זה דבר גדול מאד. תפילין זו מצוה כנגד הלב וכנגד המח"...

הנער: "לא הייתי בטוח בזה, אבל עכשיו השתכנעתי"...

הרב: "ב"ה. זה צעד אחד קדימה ממש כמו שפסעו האסטרונאוטים הראשונים על הירח. אבל...אל תשבור לי את המלה. תן לי את שבת פורים כמתנה".

הנער: "לא, זה עוד לא. אני לא רוצה להגיד סתם טוב - ובסוף אני לא אצליח לעמוד בזה"...

הרב: "איך לא תצליח?? אתה יודע מה, אני לוקח אותך שבת אלי"!...

קריאות התלהבות מהקהל. מחיאות כפים אדירות. הנער מתחבט.

הנער: "תודה רבה על ההזמנה, אבל אני בינתים לא יכול"...

הרב: "בסדר, הכל עוד כמה שנים, אבל תן לי שבת אחת... ראית אותי הרבה בקלטות"?

הנער: "כן".

הרב: "נהנית"?

הנער: "בודאי".

הרב: "גם אני רוצה ליהנות ממך פעם אחת. שבת אחת תשמור בשבילי, לא בשבילך. שיהיו לי זכויות בגללך בשמים"...

הנער השתכנע: "בסדר. שבת אחת אני אשמור"!!.

הרב קורא "אשריך" "אשריך" וקולו נבלע בתוך שאון הקהל הרב הרוקע מהתלהבות. "תזכה למצוות" - מברך אותו הרב ומבקש מהתקליטן להקדיש לו שיר. **זה בוחר את 'יערב נא שיחי עליך"... הקהל מצטרף לזמר.**

שעור בציור

חולון, לא כשמה כן היא. חלק הקדש הולך וגובר בה על החול והיא הפכה ליעד מועדף להרצאותיו של הרב אמנון יצחק. הצבור מגוון מאד, שונה מהרצאה להרצאה והחלק הפרונטאלי, אחד על אחד, שבהרצאות, הוא מאד דומיננטי בעיר הזו.

הרב: "כל בן אדם בוחר לו ציורים. יש בעולם הזה מחסן של ציורים וכל אחד שולף מתוכו מה שנראה לו. יש אנשים שחיים בדכאון... הם מציירים לעצמם רק ציורים של רע. קוראים להם 'פסימיסטים'. הם; רק פחד, חרדות. אבל יש את ה'אופטימיסטים'. גם הם מגזימים. יש צעירים שקופצים מגג לגג ולא מציירים לעצמם מה יקרה אם פעם אחת יפספסו. אבל יש מי שזכרון נשיכה של כלב שוטה הוא כל כך חזק אצלם, עד שאם יראו אפילו רק בבואה של כלב משתקפת מתוך המים, הם יכולים למות. זהו סוד הציור. אם אדם יניח במוחו ציורים של אחרית, ציור של גן עדן וציור של גיהנם, זה לבד יכול להציל את חייו. כמו שאדם מצייר במחו את הפחד לעבור את הכביש הסואן ולא ירד לעולם מהמדרכה בלי להסתכל, כי הוא מדמיין-מצייר לעצמו, איזו 'מריחה' יכולה להיות לו על הכביש, כך אדם צריך לדעת כי סוד החיים שלנו והקביעה אם נזכה לחיים בגן עדן או בגיהנם תלוי בסוד הציור שלו.

כשהרב מבחין בתוך קהל המאות, באדם אחד שאינו שבע רצון מהדברים, הוא שולף אותו מתוך הקהל ומעביר לו שעור פרטי ב..ציור. יחד הוא צובע איתו את החיים עד לקבלת ציור מושלם.

השואל משתף פעולה: "אי אפשר לצייר ציור של 'אחרית'. איך אני יכול לצייר גיהנם"?

הרב: "אני אצייר עכשיו, יחד איתך. יש לך גפרורים"?

השואל: "מה פתאם אתה מביא לי עכשיו את הגפרורים"?

הרב: "רצית לצייר איתי, לא"?

השואל: "סך הכל אני חושב איך אפשר לצייר גיהנם".

הרב: "אז בא וקח רגע גפרורים"...

השואל: "אין לי"...

הרב: "תביאו לו גפרורים".

מישהו בקהל מגיש לו מצית.

הרב: "תדליק אותו רגע".

השואל מדליק.

הרב ממשיך בהוראות: "עכשיו שים את היד שלך לרגע על האש"...

השואל שם לשניה קלה ומרחיק: "אני לא יכול".

הרב: "תצייר לעצמך שגיהנם זה רק זה. אם אתה לא יכול לעמוד בחום של אש כזו קטנה, אז אם ישימו אותך עליה לא שעה, לא שעתים, לא שנה ולא שנתים, אלא לנצח, אתה תהפוך ל...ממרח".

צחוק בקהל.

השואל: "אני לא ארגיש"...

הרב: "אתה אומר שלא תרגיש. כשהגוף נשרף הוא לא מרגיש, אבל כשהנשמה נשרפת היא מרגישה. אני אתן לך דוגמא: כשאדם כועס, הבשר שלו לא כועס, אתה נהיה חם, אדום ומזיע. איך זה נהיה? הנשמה שלך נדלקה. היא לא יכולה לסבול את הבושה שמישהו פגע בך. זו הנשמה, לא הגוף. אף אחד לא נגע בגוף שלו. הוא בכלל מדבר רק בטלפון, אבל אתה מתרגז...זאת אומרת שהנשמה סובלת, מתייסרת, מתחממת, גורמת להזעת יתר והאדם יכול במצבים מסוימים לקבל גם התקפת לב. כשאתה מת הגוף נשאר בקבר. זה לא אתה. אתה 'שניצל' והנשמה יוצאת ממך. היא הולכת לגן עדן או לגיהנם ואותה שורפים, לא באש של מצית, אלא באש חזקה מאד מהסוג של ה'בושה' הבוערת בך. מראים לכולם בדיוק מי אתה ומה עשית, מה חשבת. אם תכניס ציור כזה לראש, שמצייר מה יכול להיות שם, אפילו שאתה לא יודע מה באמת יש שם, כל חייך ישתנו. התורה אמרה מה יש שם, אבל נגיד שאתה עצמך אינך יודע, די שתצייר לך סדרת ציורים של שכר ועונש, כדי שתחשוש מזה. אם לא תצייר, לא תחשוש מזה ותפול בזה. אם לא תהיה לך את ההגנה הזו אתה תגיע לשם כמו פתי - תחשוב שיעשו לך 'כבוד' ויקבלו אותך בדיוק הפוך. לכן החכם מצייר לעצמו את הציורים כשהוא חי כאן, מראש, כמו שמחנכים ילד שלא לגעת בחשמל, או בתנור והוא נזהר".

השואל: "אבל אני רוצה לראות"...

הרב: "לא צריך לראות. כשאתה רואה, אתה מצייר לפי מה שאתה רואה. אבל לצייר מהדמיון, זה יותר חזק; כשזורקים רמון יכולים למות עשרה אנשים וכשיורים טיל מתים 100. אתה יכול לצייר לעצמך את זה"?

השואל: "מי אמר לך"?

ויכוח סרק שאמו של השואל היושבת לידו, גם היא, מצטרפת אליו.

הרב: "אפשר לא למות בכלל"?

האמא: "אפשר".

הרב: "כמה מקרים כאלה את מכירה"?

השואל: "אני מכיר עשרים כאלה"...

הרב: "עשרים שלא מתו? כמה אתה מכיר שחיו שלש מאות שנה ולא מתו"?

האמא והבן: "אין דבר כזה".

הרב: "אבל לא ראית שהם מתו. בגלל שלא ראית אתה קובע שלא ימותו? למה לגבי עולם הבא את חייב לראות כדי לצייר ואת התמונה הזו אתה יכול לצייר לעצמך בלי לראות"?

האמא: "צריך לראות בעינים"...

הרב: "אני הולך ללוויות ולא ראיתי אף אחד שלא יכול לצייר לעצמו את האסון ודורש שכדי שהוא יוכל לעשות זאת, יפתחו לפניו את הארון, לראות שהוא אכן מת"...

צחוק אדיר ומחיאות כפים.

השואל ואמו: "בלויה אתה רואה את הארון, אתה רואה משהו".

הרב: "איזה שטויות. עצר אותך פעם שוטר"?

השואל: "כן".

הרב: "הוא נתן לך דו"ח".

השואל: "כן".

הרב: "איך ידעת שהוא שוטר"?

השואל: "ראיתי".

הרב: "ראית בגדים של שוטר, מי אמר שהוא שוטר"?

אמו: "יש תעודה מזהה, מה זאת אומרת"?

הרב: "ראית את התעודה? לא ראית אותה! ואם ראית מי אמר לך שהיא נכונה? מי אמר לך שהיא לא מזויפת? אתה יודע שאת מעשי השוד הגדולים ביותר עושים שוטרים מזויפים, הם עוצרים אותך בדרך, קושרים אותך לעץ ונוסעים עם האוטו"?

הבעת ספוק והנאה באולם.

הרב: "בא נחזור למשל. רימון הורג עשרה אנשים בממוצע. טיל הורג מאה אנשים בממוצע. פצצת אטום הורגת עשרות

התווכח עד שהשתכנע שקיימים נסים גם בימינו

אלפים בממוצע ולא צריך לראות".

השואל 'מתפלסף': "מאיפה אני יכול לדעת על פצצת אטום? כשהיא נפלה בעולם לא הייתי חי"...

הרב: "יש לך אבא"?

השואל: "היה לי"...

הרב: "יש לך סבא"?

השואל: "היה".

הרב: "ואבא לסבא"?

השואל: "היה".

הרב: "מאיפה אתה יודע שהיה, הרי אתה לא היית חי"?

השואל: "מספורים"...

הרב: אהה.., ספורים זה מספיק? איזה יופי".

הקהל מריע.

הרב: "אם ספורים זה מספיק כדי לצייר, יש לי יותר ספורים ממך"....

האמא: "הוא רוצה הוכחה"!...

קריאה מהקהל: "כבוד הרב, אני חושב שהם שתולים כאן"...

הרב: "למה לא? הלואי ויהיו שתולים בבית ה'... (פונה אל השואל) אני אגיד לך מה הבעיה שלך - אתה כמו הרוסי בבית הספר שמאמין רק במה שהוא רואה. ומה אומרים לו? - 'תראה לי שיש לך שכל'. יש דברים שאי אפשר לראות והם קיימים".

האמא: "תראה לו".

הרב: "יש לך לב? תראה לי! אומרים שיש לך לב טוב. תראה לי".

השואל: "יודעים שלאדם יש לב".

הרב: "יו-ד-ע-ים... גם אנחנו יודעים. למה צריך לראות? - יודעים. אני לומד הסטוריה בבית ספר חילוני. המורה מלמדת על נפוליון. מישהו מהתלמידים יגיד לה: 'אני לא מאמין, תביאי אותו לכאן, אני רוצה לשאול אותו כמה שאלות' ".

רעמי צחוק.

השואל: "אני לא יכול לצייר לעצמי, כי בעבר נעשו דברים לעם היהודי ועכשיו אין יותר את הדברים האלה".

הרב: "מי אמר שאין מהם היום"?

השואל: "תראה לי"!

הרב: "שאני שוב אביא אליך את נפוליון? מה אתה רוצה לראות נסים"?

השואל: "כן תראה לי".

הרב: "ואם אני מראה לך אתה חוזר בתשובה"?

השואל: "אם אני אראה"...

רב: "כן, אם אני אראה לך, אתה חוזר בתשובה"?

השואל ואמו יחד: "כן".

הרב: "גם את"?

האמא: "כן. תן לו דברים שהוא יאמין. תשכנע אותו".

הרב: "אני אראה לך נס. אבל קודם אני רוצה לשאול אותך: אם הרופאים אומרים על מישהו שהוא ימות בעוד שבוע, כי יש לו מחלת סרטן באופן סופני. זה התפשט בכל הגוף"....

בינתים האמא מכסה את הגוף ואת הראש מטעמי צניעות.

הרב: .."הבן אדם לא היה צ'אנס רפואי. יכול להיות שאם אני אגיד לו לחזור בתשובה, הוא יהיה בריא"?

השנים, השואל ואמו שוללים אפשרות שכזו בתנועת ראש.

הרב: "ילד חולה, גוסס ממש. הרופאים אומרים שאלה הדקות האחרונות לחייו. יכול להיות שאני אומר לאבא שלו ללמוד תורה, שעתים ביום והבן יחיה"?

השנים: "לא יכול להיות".

הרב: "אבל אם זה קרה, אתה חוזר בתשובה"?

השואל: "רק אם אני אראה ממש".

הרב: "עכשיו אני אראה לך...סרט ראשון 'נס מצולם' ואחרי זה 'נסים התותח' ואתה יוצא מכאן.. טיל".

תקציר הסרט 'נס מצולם' מוצג באולם. וגורם להתפעלות רבה.

כשהוא מסתיים שואל הרב את האיש: "נו מה אתה אומר על זה? והוא מגיב בהבעה של ספוק אך עדין שומר על שתיקה".

הרב: "יש אלקים בשמים, אבל אני אתן לך עוד סרט, כדי שתהיה בטוח במאה אחוז שיש דברים כאלה גם בימינו. עברו אצלנו מאות נסים שלכאלה נעשו להם"...

באולם מוצג הסרט 'נסים התותח' - על 'מר ישראל' בעל השרירים הירושלמי, שנטה למות והגיע אל הרב עור ועצמות כחושות, כשהרופאים מותירים לו שבוע ימים לחיות. האיש קבל עליו תשובה ומאז עברו שנים והוא לומד בכולל, בריא ושלם וכולו אומר שבח והודאה לה' על רפואתו. הצגת הקלטת מסתימת בתשואות והתפעלות רבה מהקהל והמצלמות מופנות אל השואל ואל אמו.

הרב: "כן, מה אתה אומר עכשיו, אחרי שראית את מה שבקשת שיש נסים"?

האמא: "שיש נסים".

הרב: "ומי עושה את הנסים".

האמא והבן: "הקדוש ברוך הוא".

האולם נרעש מצהלות הקהל.

הרב: "ובכל זאת אתם צריכים לדעת שאין קשר בין הראיה הגשמית למשמעות הרוחנית. אם אדם מתחבר לבורא עולם ושומע בקולו, זה פשוט!. מה התרופה שנתתי? ללמוד שעתים תורה ולחזור בתשובה. לא עשיתי כלום, רק אמרתי מה שכתוב. הקדוש ברוך הוא אומר לנו: 'כבר קבעו שאתה מת. אתה רוצה לחיות? תשוב בתשובה'. והבעיה שלכם היא שאתם רוצים לראות הכל בחוש. רק אחרי שמקבלים מכה, יודעים שיש בורא עולם. כל זמן שלא רואים אומרים: "מי אמר שיש גן עדן וגיהנם"? הם "מתקשים" לצייר אותם.. את זה אומר רק מי שלא רוצה לקיים מצוות. עכשיו אתה צריך לקיים את מה שאמרת, לשים ציצית וכיפה ו...לצאת לדרך"...

השמחה מרקיעה באולם כשהשואל עושה דרכו אל עבר הבמה ומתחזקת כאשר הוא עוטה ציצית וכיפה ומברך 'שהחיינו'.

הרב: "אני מצייר לעצמי... איך הוא הולך ישר לגן עדן".

הוא פונה לאמא: "ומה איתך? אני אעשה רק בשבילך משהו ב'הנחה' - תתחילי עם ששי שבת. את נשואה"?

האשה: "אלמנה".

הרב: "גם אלמנה צריכה כסוי ראש. מה אכפת לך לכסות את הראש ואני אברך אותך בזיווג הגון"?

הצבור מריע.

הרב: "אם אנשים יכולים לצאת ממחלה, זיווג הגון זה 'קטן עלינו'. תעשי את זה בשבילך, לא בשבילי. את הרי רוצה גן עדן בסוף"...

האמא השתכנעה. שמה כסוי לראשה ושעור הציור הסתיים בהפיכת תמונה ל...מציאות.

יהודי מניו יורק ויהודי מאירן נפגשים בראש העין

הדבר הכי לא צפוי מתגלה בהרצאה בראש העין. מגיעים לשם ומצפים לפגוש בהרבה יוצאי תימן, עם 'סימני' הפאות המסולסלות, זקן מדובלל ועגה מסגירה ולצדם כמה ש'סימניהם' היטשטשו אבל סימני ההיכר למה שהיו פעם לא ניתנים להימחק ובמקום זה פוגשים באולם המלא מפה לפה בהרבה...'צפונים', ש'יובאו' לעיר היהודית כדי לשנות את פניה ובסוף מבקשים הם לשנות פניהם ואפילו "אמריקאי" אחד, שהגיע עד לעירם של יוצאי תימן כדי לשאול את הרב אמנון יצחק את מי להעדיף את אובמה או את קלינטון?...

הרב: "ואולי מקיין יהיה"?

האמריקאי: "נו צ'אנס"...

הרב: "מ'כפת לי מה יהיה אתם...לי יש את הקב"ה. מי שהוא ירצה יהיה...אם אני בצד של הקב"ה מבחינתי שהם יתחלפו ויזוזו. אני מסתכל על הסוף ובסוף ארה"ב של אמריקה תהיה במצב מלחמה עם ישראל...היא תהיה נגד ישראל...(הדברים נאמרים באנגלית). כל שבעים אומות העולם ילחמו בנו וזה מתקרב לקראת הפצוץ. אנחנו רק מחכים לראות מתי זה מתחיל".

השואל: "אומרים שבזכות אשה נגאל" (רומז על הילרי)...

הרב: "אתה לא מתכוון למה שנאמר ש'בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל' "...

השואל מארה"ב: "לא לא. אבל"...

הרב: "באמריקה אף פעם לא היה שחור עור ולא אשה, נשיא. זה שינוי הטבע באמריקה"...

השואל: "אולי זה שינוי ה'גאוה' של העולם"?

הרב: "זה...'פלורליזם'...זה חלק מהשינויים הדרסטיים שעוברים על אמריקה. בוש יכול להיות ידיד ופתאם למכור אותנו בלירה. אין להם בעיה עם זה. 'קונדי' מגיעה למזרח התיכון ונותנת הוראות לעצור, למכור, להחזיר, לתת, לשתוק, לא לזוז ואולמרט וברק שלנו נשמעים לה. יש אתר אחד ששם אומרים שהלובי היהודי בארה"ב שאל את בוש איך הוא מעז לתת את ירושלים למוסלמים? מה הוא ענה? - "אני נותן"? - "אולמרט שלכם נותן". אם הוא נותן אני לא אתן להם לקחת? הכל הפוך על הפוך. מה שאתה רואה זה לא מה שאתה רואה. יש דיסאינפורמציה כל הזמן ורק מי שיודע לנתח את הדברים בין השורות יודע באמת מה קורה. לכן, אותי לא מענין מי יחליף את מי. אותי מענין רק מה ה' אומר. מה שהוא אומר קיים לעולם, לא יכול לזוז ואני נצמד למה שהוא אומר. יש לי קלטת שקוראים לה 'אם כל המלחמות' שבה יש צטוטים מכל הדברים שלי בעשרים וחמש השנים האחרונות. בשנת 92, לפני 16 שנה, בקלטת 'השלום עם ערפאת' (השואל מגלה ידע מדהים בתוכן הקלטות) אמרתי שם מדברי רבי יונתן בן עוזיאל ש"השלום עם המחבלים לא יתקיים ומכת השונא תלך ותתגבר כמו נחל המתגבר". אנחנו בפתח האינתיפאדה השלישית וזה רק הולך ונהיה יותר גרוע. תיארתי אז אבנים, אחר כך אקדחים, אחר כך תת מקלעים והיום זה...טילים. גם טילים זה כבר קטן, סוריה, צפון קוריאה ואירן ועוד כמה מדינות כבר מכינות את הגרעין. אתה יודע מתי יש 'גרעינים'? - לקראת שבת. כשתבוא הגאולה ישנו גרעין... ואנחנו נפצח את הגרעין".

מחיאות כפים.

השואל: "אשתי רואה אותנו עכשיו באינטרנט, היא בארה"ב ומבקשת לקבל על עצמה כסוי ראש".

הרב: "אם היא באמת רואה שהיא עצמה תצלצל לכאן. אם לא...לא מגיע לה"...

הרב מעמיד לרשותה קו טלפון כדי שתוכל להתקשר ישירות אל תוך ההרצאה. ובינתים עובר לשואלים הבאים.

שואל באדום: "בפרסומי ההרצאה היום נכתב שהנושא יהיה - 'מה יהיה'? אני רוצה לדעת מה יהיה מבחינה מדינית בטחונית"...

הרב: "אם אתה לא מפחד, אני אגיד לך"...

השואל נבוך: "למרות המצב העגום רציתי לדעת אולי לרב יש בשורות משמחות יותר"...

הרב: "אני לא יכול להבטיח לך 'משמחות' אבל אני מוכן להגיד מה שאני יודע. הבעיה החמורה ביותר שלנו זה, שאין לנו מנהיגות. אין מי שיכוון את העם, אין מי שידריך אותו, אין מי שיהיה דוגמא, אין כלום. דור ריק. שלשה מתחרים על ההנהגה; אולמרט, ברק ונתניהו, הם מסתובבים סביב הככר, כל אחד אומר על השני שהוא לא מתאים ומי שנפל ברולטה...'זכה'. עם ישראל לא יודע להעמיד יותר מזה וכל השלשה כבר 'פישלו'. זה מצב קשה".

השואל: "הבעיה שאנחנו כאן קרובים לקלקיליה. יש חשש שנספוג 'קאסמים' כמו תושבי שדרות ואשקלון"?

הרב: "למה ראש העין צריכה לחיות בחשש, שקלקיליה תחיה בחשש"!

השואל: "לצערנו, המצב במדינה הפוך"...

הרב: "אתם כאן יכולים להחליט שאתם הראש והעין. הרגילו אותנו שצריך לפחד. אנחנו לא יכולים להתגונן, רק לספוג... להבליג. אנחנו יכולים להפסיד ולהכריז "...ניצחנו". אולמרט אמר רק לפני כמה ימים ש"...כמו שמיגרנו את החיזבאללה כך נמגר את הטרור"... אני מזה הבנתי איך הטרור ימוגר... אבל גם אם נביא אחד שהוא 'סופרמן', כל זמן שלא נהיה מחוברים לקב"ה ולא נגיד לו "אתה מנהיגנו, אתה מלכנו" לא נצליח. הם, לפני שהם עושים משהו הם צועקים 'א-ללה הוא אכבר', הם לא באים מכח עצמם אלא מכח ה' ומכריזים ה' הוא הגדול ולא אני. אצלנו לא מזכירים את ה'. הפוך, הם רוצים לגייס עוד אלפי תלמידי ישיבות ולנתק אותם מהתורה. אז מה אתם רוצים שיהיה? אם אין אצלנו חבור לקב"ה אז איך נקבל סיוע משמים? בלי זה אי אפשר להצליח".

השואל באדום: "אני רוצה שאתה תהיה ראש ממשלה"...

מחיאות כפים בקהל.

הרב: "זה לא מתאים לי. שם אני אהיה אחד חלקי מאה עשרים שרובם לא מאמינים ב...אחד! ועכשיו, אני אחד חלקי אחד... אני יכול להבטיח במאה אחוז שנגאל, איך? אם נדבק בבורא עולם".

בינתים מגעה הטלפון מאשתו של השואל הראשון מארה"ב.

הרב: "שלום".

האשה: "שלום, כבוד הרב".

הרב: "את שם ובעלך כאן. את רואה אותו באינטרנט"?

האשה: "כן, עכשיו אני רואה"...

הרב: "בעלך בקש עבורך כסוי ראש. אבל אני שומע שאת הולכת בכסוי ראש"...

האשה: "כן, בחוץ, אני הולכת"...

הרב: "ומה עם בבית"?

האשה: "אם אתה תביא לי כסוי ראש, אני מבטיחה שאלך איתו גם בבית"...

הרב: "חזק וברוך".

הבעל עושה תנועות של 'מנצח' והקהל מריע לצליליה של התזמורת.

הרב מוסר לבעל מטפחת ואומר: "אשריך, איזה חבור בין היהודים...הגוים עבדו קשה כדי שעם ישראל יראה איך אשה בארה"ב מקבלת על עצמה להתחזק בכסוי ראש שבעלה מקבל עבורה בהרצאה ב...ראש העין".

הרב: "מה השם שלך"?

האשה: "שרה בת לריסה".

הרב: "ה' יזכה אותך לבנות בית נאמן, בנים צדיקים ולידה קלה על דרך הטבע".

הקהל: "אמן רבתי".

ברוך השואל מאמריקה

האשה מקבלת עליה כסוי ראש דרך הטלפון

שואל נוסף: "אם המשכן הוקם בא' בניסן והיה לזה תאריך יעד, אז מה חלקו של משה בהקמה הזו"?

הרב: "העשיה היא של משה. זה החלק שניתן לגעת בו, למשש אותו. אם אני נותן סטרטר ברכב ומכח זה המכונית נוסעת זה לא נקרא שאתה עשית משהו"?

השואל: "במחילה, גם שאלה ישירה. אני כבר חמש עשרה שנה, ב"ה, לומד ומלמד, אבל גם מרותק לקלטות של הרב. השאלה האם זה לא נקרא בטול תורה"...

הרב: "צריך ללמוד כל הזמן תורה. אם הבן אדם לא יכול, אין לו מספיק זמן, או שהוא בדרכים, או במצב שנקרא 'בינים', בודאי אם הוא שומע קלטות של דברי תורה, הוא יוצא ידי חובת למוד תורה וגם מקבל חשק ללמוד. אבל להחליף למוד תורה מסודר בקלטות, זה לא. טוב להתחזק, אבל צריך לשקוד על התורה".

שואל בג'ינס: "התיחסת פעם לא"רי הקדוש ששאל את תלמידיו אם רצונם לעשות שבת בירושלים והם ענו לו שהם צריכים לשאול את נשותיהם ואמר להם שבכך הפסידו את הגאולה. האם יעלה על הדעת שאנשים נשואים לא ישאלו את נשותיהם והאם יכלו לעשות את הצעד הזה בלי לשאול אותן?

הרב: "כשהארי הקדוש אמר לתלמידיו: "בואו נעלה לירושלים" זה היה סמוך לשבת. הם היו אמורים לעלות בסוד קפיצת הדרך. עצם זה שהם רצו לשאול את נשותיהם מנעה מלהגיע לתכלית, כי עד שילכו לשאול ויחזרו עם תשובה, לא יגיעו. זה היה הנושא שנקרא 'סוד הגאולה'. כולם היו צריכים להתבטל בפני רבם ולסמוך עליו. יש מצבים שלא צריך לשאול, לא את האשה ולא אף אחד. מוטלת על הגבר חובה מסוימת והוא צריך למלא אותה. כשאשתך מבשלת במטבח היא לא שואלת אותך מה לעשות ואיך וכמה תבלינים לשים. זה התפקיד שלה. לך יש תפקיד רוחני ואתה צריך למלא אותו. אם הרב שלך אומר שצריך לעשות כך וכך, אז צריך לעשות. כמו שאתה נמצא בשעות העבודה והמעביד שלך אומר לך לעשות כך ולעשות אחרת. לפעמים הוא יכול לשלוח אותך, גם, בשליחות לחו"ל. אם תשאל רשות מאשתך פרושו של דבר שאתה עלול להפסיד את העבודה. זה מה שהיה במקרה ההוא".

השואל: "הרב גם סיפר שהגאון מוילנא הסתגר בלמוד כבר מגיל 6 עד שבא המגיד שלו והורה לו לצאת והוא יצא וגלה במשך שלש שנים. איך נשמרים, בגלות כזו, מליפול ברשתו של יצר הרע, בתאוות העינים והלב"?

הרב: "הגאון מוילנא למד תורה ולא נחשף, כמעט, לעולם. הוא הגיף את התריסים ולמד לאור נרות. המגיד אמר לו שהמבחן של האדם הוא דוקא בשעת הנסיון. כשאדם נמצא בנסיון ולא פוחת מיראתו את ה' אז הוא נבחן על מדרגתו. ה'גאון' הסכים איתו והיה בגלות ועמד באותה רמה רוחנית שהיה בביתו. סתם אדם לא יכול להגיע לדרגה כזו ואף אחד לא יגיד לו לעשות נסיונות כאלה. גם אם אדם בדורנו יחשוב שהוא הגאון מוילנא יגידו לו שישאר בבית ולא יצא להתנסות. היום צריך כל אחד כמה שיותר להצניע עצמו מהנסיונות".

שואל נוסף: "רבי נחמן מברסלב ב'ספר המידות' אומר שהשומע בעצת אשתו...נופל בגיהנם...למה הוא התכוון"?

רחש בקהל.

הרב: "קודם כל, אדם הראשון שמע בקול אשתו ואנחנו נפלנו כולנו...בגללה, נגזרה מיתה על כולם. אבל מה שהתכוון רבי נחמן מברסלב זה שמי שנותנת עצות לבעלה שלא על פי התורה והוא שומע לעצתה סופו שנופל לגיהנם. אבל, יש נשים צדקניות שהעצה שלהם היא עצה טובה, כמו 'מחלת', שלמדנו בשעור שאנחנו לומדים מידי יום ב-3.30 בבקר, שמדובר באביגיל אשת נבל הכרמלי שיעצה לדוד שלא להרוג את נבל והיא הצילה אותו. הוא קרא לה 'מחלת' משום שהיא מחלה לו כמו שקרבנות מוחלים. גם אשתו של און בן פלט הצילה אותו מעדת קורח. היא אמרה לו: 'מה איכפת לך אם משה מלך, או קורח מלך, אתה תמיד תחתיהם'. כמו שאני אמרתי לכם: מה זה משנה אם יהיה

אובמה או קלינטון. השומע בעצת אשתו נופל בגיהנם כשזה לא על פי התורה ואם זה על פי התורה צריך לשמוע".

בשלב זה קם ממקומו יהודי שהגיע במיוחד
לאחרונה מאירן, מלווה בבן משפחה המשמש לו כמתורגמן ומבקש לפנות אל הרב.

המתורגמן: "מדובר בבן שלו, שבמשך עשר שנים שומע כבר את הקלטות של הרב. על פי הגדרת הרופאים הוא 'חולה סופני'. נשארו לו כמה ימים בלבד לחיות"...

הרב: "בן כמה הבן"?

המתורגמן: "בן 17. הוא יודע את המצב שלו"..

הרב: "איפה ה'מחלה' ".

הפונה: "היא התפשטה בכל הגוף. עשו לו השתלת מח עצם, המחלה נעלמה לחדשים וחזרה. עכשיו הרופאים אומרים שאין מה לעשות".

הרב: "צלצלו אלי בענין זה לפני יומים ואמרתי שהאבא ירד, קודם כל, הרגע, לבית כנסת וילמד שעתים. גם אמרו לי שהאמא כסתה את הראש"..

הפונה: "האמא היא אשת חיל, כסתה את הראש כבר מזמן".

הרב: "ההורים צריכים לחזור בתשובה גמורה".

הפונה: "הם קבלו על עצמם".

הרב: "אמרתי גם, שהאבא צריך לקבל על עצמו ללמוד כל יום שעתים בתענית דבור במשך שלשה חדשים רצוף".

הפונה בקול שבור: "יש בעיה שהם פשוט צמודים לילד"...

הרב בהחלטיות: "זה לא מענין אותי. לילד לא עוזרים אם צמודים אליו, אלא אם נצמדים לבורא עולם ולתורה. רק אז יש סכוי שעוזרים לילד. חיבים לשבת וללמוד תורה שעתים ביום. אם הוא לא יודע לקרוא משהו אחר, שיקרא פרשת השבוע, את זה הוא יודע"?

המתורגמן: "כן".

הרב: "זה שעתים של חבור באינפוזיה לקב"ה. ואני גם מבקש שיגדל זקן".

המתרגם מסביר את דברי הרב, בפרסית, לאביו של הצעיר החולה. האיש מקבל על עצמו למוד תורה בתענית דבור וגם גדול זקן.

מחיאות כפים אדירות לחזוקו.

הרב: "מה שם הילד"?

הפונה: "יעקב בן פריבה".

הרב: "מי שברך אבותינו הקדושים אברהם, יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה וכל הקהילות הקדושות והטהורות הוא יברך את השם הטוב יעקב בן פריבה ה' יזכה אותו מאוצר מתנות חנם לרפואה וישועה מהרה לקום ממיטת חוליו לחיים טובים ולשלום (האב פורץ בבכי ונושא כפיו לשמים) ולרפואה בכל איבריו וגידיו מהרה ויסיר את המחלה ממנו ויתקע אותה בראשו של אחמדיניג'אד"...

האב גועה בבכי והקהל זועק "אמן"

הרב מרגיע: "בעזרת ה' יהיה טוב".

האבא בפרסית: "אם הילד יבריא אני אתרום סכום גדול מאד, 100 אלף דולר להצלת יהודים"...

הרב: "זכות המצוה תגן בעדכם".

האבא: "הילד מתחנן שבמצבו הוא רק רוצה לראות את הרב... אני מתחנן"...

הרב חורג ממנהגו: "אני בא"!

הבכי הופך באחת לבטויו של ספוק רב.

הרב: "לילד יש ציצית"?

המתורגמן: "כן".

הרב: "ולאבא"?

האב בפרסית: "אני אקח עכשיו".

לקול תשואות הקהל הוא עוטה ציצית לבנה על החליפה השחורה והמחויטת וקד קידה של הבעת תודה.

לאחר בקורו של הרב עוד בליל ההרצאה אצל הנער החולה בבית החולים חל שפור מדהים במצבו והמשפחה יצאה מגדרה. אלא שלאחר שבועים החל לפתע המצב להידרדר במהירות. המשפחה פנתה שוב לרב בדחיפות והפעם אמר להם הרב שצריך למהר להתחיל לפרוע את הנדר כדי להצילו. המשפחה השיבה שתפרע רק לאחר ההחלמה המלאה...

לצערנו, מהכסף הם סרבו להפרד, אך...נפרדו מיקירם.

משפחת החולה שעלתה מאירן

אבי החולה מקבל עליו ציצית

'עם עובדות לא מתוכחים'

היישר מהמטוס שהחזיר אותו משוויץ, שם הרצה בשבת בפני אורחים, בהם רבנים ידועים ויהודים שהתכנסו מארבע כנפות תבל, נחת הרב אמנון יצחק באולם הקרוב ביותר לנמל התעופה, בבאר יעקב, שם המתינו מאות להרצאתו. מטבע הדברים, קיומה של ההרצאה בסמוך לפרשיות 'תזריע' ו'מצורע' העוסקות בצרעת שבאה על לשון הרע, עסקה בראשיתה בחטא חמור זה, של דבור סרה באחרים והחובה ללמד זכות על הזולת. "למה אדם מדבר לשון הרע על מישהו אחר"? - **שואל הרב ומשיב:** "התורה החמירה במוציא שם רע יותר מבשאר הטמאים, שכן הוא צריך לשבת מחוץ למחנה, כי טבעו של האדם לראות בחסרון חברו, אפילו חבר כזה שיש לו 99 חלקים של טוב ורק אחד לא טוב. תמיד הוא ידבר על הלא טוב. הוא שם את הדגש על ה... אבל לאדם, נוח לראות את החסרון אצל חברו אפילו אם הוא עצמו אדם רע. אבל כשהוא עושה דבר אחד טוב הוא מפרסם אותו ברבים ועוד מדגיש שהוא אינו אוהב לדבר על עצמו, אבל הוא מספר אותו רק "לו" כחבר... טבעו של האדם הוא לראות דופי בחברו ורק לראות שבח בעצמו. אבל חז"ל אומרים לא כך, אלא אפילו אם כל העולם אומר עליך שאתה צדיק, אתה חייב לראות את עצמך לעולם, כאילו אתה רשע. כל העולם אומר עליך "איזה צדיק"?!... אבל אתה צריך לראות את עצמך כרשע! כי אדם רואה לעינים ורק ה' רואה ללבב. כל אחד יודע בעצמו כמה הוא לא שלם וכמה יכול לעשות יותר, אם רק ירצה.

היה מעשה ידוע עם רבי עקיבא בתחילת דרכו. הוא עבד אצל התנא הקדוש רבי אליעזר שלש שנים. כשבא לקחת את שכרו כדי לשוב לביתו אמר לו רבי אליעזר שאין לו קרקעות ואין לו מטלטלין. אין לו מה לתת לו. אבל רבי עקיבא רואה שיש לו קרקעות ויש לו מטלטלין ויש לו חיטים. הוא רואה בעינים שיש לו כסף. אבל רבי עקיבא דן אותו לזכות שמא הקדיש כל נכסיו לשמים.

אתם מתארים לעצמכם מצב שאתם אומרים לבעל הבית: "תן לי כסף" והוא טוען "אין לי". פתאם הוא מוציא מהכיס חבילה של...אלפי דולרים. חבילות שלמות. אתם יכולים ללמד עליו זכות? אבל רבי עקיבא לימד עליו זכות. בסוף הוא בא אליו עם חמורים טעונים של כל טוב ואמר לו "חייך שהיית צודק" וברך אותו בברכות נפלאות.

ממנו חיבים ללמוד שאפילו אם רואים אדם עושה דברים כאלה ואחרים, אם הוא לא מוחזק כרשע, אתה חייב ללמד עליו זכות. אדם רואה אדם חרדי נוסע בשבת הוא חייב להגיד שבודאי יש עמו יולדת, או חולה מסוכן. **אסור להגיד:** "ראית את הדוס הזה נוסע"?!... אבל אם רואים אדם שידוע כמחלל שבת, מעשן סגריה, נוסע בשבת ופותח רדיו, איך נלמד עליו זכות - האם הסיגריה והרדיו הם גם "פקוח נפש"? אין לנו את המידה הזו וצריך לעבוד על זה ומי שמלמד זכות על אחרים מלמדים עליו זכות בשמים. אסור להיות 'מוציא שם רע' ומה זה? שמתוך המכלול הטוב של הזולת אנחנו מוציאים דוקא את השם הרע. מי שהוא כזה, הבעיה שלו היא שחברת אנשים גורמת לו את זה ולכן מרחיקים אותו מאנשים, אפילו מטמאים. מבודדים אותו בלי אף אחד, מחוץ למחנה וזה התקון שלו.

בהמשך ההרצאה, במהלך, חלק השאלות, שם הרב הפעם את הדגש על העברת מסר למוד הזכות אפילו על אלה שבאו כדי להפגין את עקשנותם נגד רצון בורא עולם.

שואל: "לפני שאני מדבר אני רוצה לפתוח ולהגיד שאנחנו נמצאים ב...עולם המודרני. הוא זה שהביא עלינו את הצרות רבות, אבל גם את הדת והיהדות שהיתה הראשונה... לפני זה היה 'טבע'... לא היה צריך לעבוד לא לשלם משכנתא. כלום. הכל היה גדל לבד והיה אוכל בשפע. יש פתגם ישן מאד שאומר "על עובדות לא מתוכחים". ההסטוריה של העם היהודי רצופה צרות ובעיות שהרי כפי שנאמר בהגדה 'בכל יום ויום באים עלינו לכלותינו'. והשאלה למה? כפי שאמרתי... "עם עובדות לא מתוכחים"... לי ברור שהחרבן הראשון והחרבן השני וזה שאנחנו לא מצליחים לבנות את הבית השלישי ובמקום זה סקאדים נופלים זה בגלל טעויות שלנו וצריך להודות בזה..."עם עובדות לא מתוכחים". לקחנו את הדברים לקיצוניות ובעיקר בנושא קיום 'ברית המילה'...אני יותר מעשר שנים הולך לשעורים של רבנים ומבין שכל אבר בגוף האדם יש לו תפקיד אז איך זה שהאדם שם את עצמו 'בעל הבית' להסיר את הערלה?...הרי הקב"ה ברא אותנו כך".

הרב "מלמד זכות" על השואל בעצם ההבעה הקפואה והמתמשכת והמבט המזלזל שהוא תוקע בדובר, בלא שאפילו יקטע את דבריו. השואל מנצל זאת להמשיך ב'תאורית ההבל' שלו שבאמצעותה הוא מטיף שלא לערוך 'ברית'.

הדובר: "לברית יש השלכות רבות על חיינו. אפילו בצבא מורידים לנו שלש נקודות מה'פרופיל' הרפואי בגללה...אני יהודי לכל דבר, למדתי בבית ספר תורני תורה והלכה, הייתי תלמיד מצטיין ויש לי כאן באולם עד לכך. אבל, במשך החיים עברתי דברים. כאשר הייתי גרוש עם שלשה ילדים שמו אותי פעם בחדר חשוך ושם חפשתי את מהות החיים והגעתי להחלטה, לבד, שמהות החיים הוא הטבע שהיה פעם ובו אסור לגעת. אם אדם רוצה להתמיד בחייו הוא חייב להיות הוא עצמו, בדיוק איך שה' ברא אותו"...

הרב: "אלו היו דברים מה'טבע' "...

צחוק כללי בקהל.

הרב: פעם קראו לו 'השטן' אחר כך הוא החליף את השם ל'יצר הרע' והיום קוראים לו 'מודרני'...תחשוב על זה ב..חושך עוד פעם אולי תגיע לאיזו הבנה"...

מתגלגלים מצחוק.

הרב: "רק תגיד לי, את הילדים שלך מלת"?

השואל: "זה עוד היה לפני שהבנתי"..

הרב: "ותציע לילדים לימול את הנכדים"?

השואל: "אני כרגע עוד בשלב של דיון פתוח ולא מציע בנושא שום דבר"...

הרב: "אני שואל אותך אם תציע לילדים שלך שימולו את הילדים שלהם"?

השואל מתמהמה ומשיב: "אני עדין לא בר סמכא כזה גדול להחליט בעבורם, אם כן, או לא. זו החלטה חברתית"...

הרב: "איזה חברתית?...אתה אומר שלמדת בבית ספר דתי. ולא למדת שביום השמיני צריך לעשות ברית מילה וזה מה שציוה אותנו ה' "?

השואל: "למדתי את זה"...

הרב: "אז מה אתה מדבר? ה' ציוה למול והוא שאמר שהערלה היא בשביל להסיר אותה. הרי אתה אמרת ש..."עם עובדות לא מתוכחים". אתה מסתפר"?

השואל: "כן".

הרב: "למה אתה מוריד את השערות. נתנו לך אותן ב...'טבע' ואתה חייב להשאיר אותן"!

השואל: "כי השיער גדל"...

הרב: "אז מה? למה אתה מוריד אותן"?

השואל: "כי זה אסטטי"...

הרב בלעג: "א-ס-ט-ט-י".

צחוק אדיר.

הרב: "תדע לך שגם ברית מילה חוץ מהמצוה זה...אסטטי".

השואל: "אבל אתה הופך את האדם ל...בעל מום".

הרב: "הפוך - בעל מום הוא מי שלא מוריד את זה".

השואל: "עם עובדות לא מתוכחים".

הרב: ..."בדיוק".

השואל: "העובדות הן שהעם היהודי לדורותיו סובל מצרות והגיע הזמן לעשות חשבון נפש ותקון".

הרב: "הנה, אנחנו עושים כאן תקון הערב וזה ל...למד זכות על כולם, כולל עליך ולא לדבר לשון הרע על אף אחד ובפרט לא על...מצוות התורה. אם מדברים לשון הרע על התורה, זה הדבר החמור ביותר".

השואל: "זה לא לשון הרע"...

הרב בזלזול: "לא, זה לשון הטוב"...

השואל: "זה דיון פתוח ומותר"...

הרב: "אין בעיה, אני מתחיל עכשיו 'דיון פתוח' ואתה כזה וכזה וכזה והרי "עם...עובדות לא מתוכחים"..."

השואל: "אני אמרתי לך בתחילת דברי שיש מטבע לשון ש"עם עובדות לא מתוכחים"..."

הרב: "אתה 'חרטטה' אותנו, התחלת ב'מודרני', המשכת ב'אבולוציה', דלגת ל'ברית', לבית הספר התורני שבו היית מצטיין...ואחר כך..."עם עובדות לא מתוכחים"..."

הקהל מתמוגג.

השואל: "אני לפחות לא עשיתי ליצנות"..

הרב: "בכלל לא. מחקת את כל העם היהודי...עשו טעויות, צריכים לעשות חשבון נפש וב..חושך.. אחרת איך נמשיך"...

צחוק מתמשך בקהל הנע בכסאותיו.

השואל: "הרב, יש פתגם שאומר: "עם עובדות לא מתוכחים"...

הרב: "שם הקלטת שלי הזו תהיה "עם עובדות לא מתוכחים"...

מחיאות כפים אדירות.

השואל: "אני רוצה להגיד עוד משהו"...

הרב: "אתה כל הזמן אומר במסגרת...'דיון פתוח'..."

השואל: "בצום תשעה באב הייתי בבית הכנסת. הרב דבר על חרבן בית המקדש וכמה שצריך להצטער ולהתאבל. אמרתי לו שכמו שחשוב להתאבל ולצום לא פחות חשוב לתקן את הטעות וללמוד למה הוא נחרב. זה בגלל ה...ברית".

הרב בחיוך: "יש רק מסקנה אחת..."עם עובדות לא מתוכחים".

צחוק אדיר באולם.

השואל הבא, בעל השיער הארוך וה'רסטות' היה רציני הרבה יותר. בתחילת דבריו הוא מודיע שהוא חוסך לרב את הצורך לשכנע אותו לגזוז את השערות, למרות שהן גדלות ב...'טבע' והוא כבר קבל החלטה לעשות את זה במעמד הזה. אפילו זקן הוא כבר התחיל לגדל, במקום השיער. "בימים אלה אני מתחזק ובודק את הדרך. אני עדין חילוני אבל לאט לאט...אני מבקר בישיבות, לומד כבר קצת גמרא, מתחיל לטעום. אני מקוה, בעזרת ה' כמו שאומרים, להתחזק גם באמונה, בהכל. אני מבקש לדעת, כשאדם עושה מעשה טוב, או לא טוב, איך שוקלים את זה בשמים, או שאנחנו לא אמורים לדעת את זה"?

הרב: "שוקלים את זה לפי הנסיבות, המציאות ו...העובדות ששם באמת אי אפשר להתוכח אתם".

צחוק.

הרב: "אצל כל אחד המרכיב הערכי של כל מעשה ומעשה שונה. לדוגמא, חכמי ישראל אמרו ש'גדולה אחת שנעשית בצער, ממאה שנעשית שלא בצער'. אם יש לך יותר קושי להניח תפילין, או לשמור שבת מאדם אחר, אתה מקבל פי כמה וכמה שכר על אותו מעשה. המשקל לא נקבע בתוצאה, אלא בדרך, עד שאתה מגיע למעשה. זה מורכב והקב"ה יודע את החשבון. לכל מצוה ומצוה יש את השכר הבסיסי שלה והשאלה בכמה מאמצים עשית אותה, האם בשלמות? ולפי זה אתה מקבל עליה שכר. אפשר רק לקבל יותר".

לפני שהוא קוצץ את שערו מבקש השואל לדעת עוד דבר: "אם אדם רוצה להיות רב וגדול בתורה, למה השערות אמורות להפריע לו, למה שלא יהיה רב 'מגניב' עם...'רסטות' בשיער"?

השואל עצמו צוחק בקול רם.

הרב: " 'מגניב' - עם רב, לא הולך ביחד. קודם כל שערות זה חוקות הגוים. 'רסטות' זה של הכושים. זה גם עושה 'בלבלה'... הכחות הטמאים שולטים בשיער ובפרט במתולתל כמו שלך... הם מסתבכים שם וקשה להם לצאת. השערות עצמן הם 'דינים קשים' וצריך להוריד אותם. לעומת זה, זקן, זה רחמים. שתי המידות הללו מנהיגות את העולם ואנחנו צריכים להתרחק ממידת הדין, כדי שלא תפקוד אותנו ולהשפיע עלינו - עד כמה שאפשר, רחמים".

השואל: "איך באה לידי בטוי מידת הדין"?

הרב: "ב'מידת הדין' רודפים אחרי הבן אדם מכות, צרות ויסורים. רחמים, זה שפע וברכה וסייעתא דשמיא. אם בן אדם מחפש לעצמו בעיות ודינים קשים הוא עושה דברים שמביאים לכך ואם הוא חכם הוא מתנתק מהם".

השואל: "אבל בעקרון, יכול להיות שיהיו על אנשים דינים, כמו לבעלי שערות, גם אם הם בלי שערות"?

הרב: "כן, נכון. אבל אלה, אם הם יגדלו גם שערות יהיו להם עוד בעיות. אז צריך קודם להוריד את מה שאפשר להוריד".

השואל: "ראיתי גם רבנים שהזקן שלהם יותר קצר. זה לא שכמה שהזקן יותר ארוך יש יותר שפע"?

הרב: "לפי הזוהר הקדוש אסור לגעת בזקן בכלל. לפי ההלכה מותר להוריד במספרים במקום שאתה לא משחית את השרשים. בכל מקרה חכמים אמרו ש'הדרת פנים זה הזקן'. הבבא סאלי היה מקפיד מאד אפילו על רבנים מובהקים שהיו רק נוגעים בשער הזקן"...

הרב קורא לתזמורת לפצוח בניגון ומכבד את הצעיר לעלות לבמה. הוא פוסע מלווה במחיאות כפים קצובות, לצלילי התזמורת.

הוא נצב על הבמה ומבקש לומר עוד דבר מה: "אני מתכוון להוריד את השיער אבל בתנאי שגם ה...צלם המצלם כאן יוריד את שלו".

צחוק אדיר באולם ומחיאות כפים. כשהוא רואה שהצלם אינו מתלהב לעשות את זה בהזדמנות הזו, הוא אינו עומד על שלו ומגיש את ראשו. במשך כעשר דקות גזז הרב לא פחות מ-10 'קוקואים' מראשו, במאמץ רב, עד שהמספרים יצאו מכלל שמוש ועוד נותרו על ראשו חמש לפחות...

אם בהרצאה שסופר עליה כאן לפני שבועים נרשם שיא באורך ה'קוקו' שהוסר, בבאר יעקב נרשם השיא במספר ה'קוקואים' שהורדו מראש אחד. **הצעיר מתעטף בציצית וזוכה לברכה.**

"טל בן רות יזכה לשוב בתשובה שלמה ואמיתית, לבנות בית נאמן בישראל ובהצלחה רבה".

הקהל עונה בקול רם 'אמן', טל לוחש עוד בקשה באזני הרב שמהנהן בראשו, יורד מהבמה לקול תשואות הקהל ושב למקומו שם מצפים לו...אביו ואמו ושלא כמו ב'אגדות', נראים שתומכים בצעדו ומחבקים אותו.

הרב גוזר את הרסטות

ועוד שאלה אקטואלית אחת על גילויי ה'סאדיזם' של אמהות נטולות רגש ומוצפות טרוף נגד ילדיהם.

שואל בצהוב: "הרב מדבר כמה טוב הוא העולם הדתי. אבל בזמן האחרון אנחנו רואים איזה דברים נוראיים מתגלים שם"...

הרב: "מה שכתוב, לא תרצח, לא תגנוב וכל הדברות האחרות, זה גם לחרדים. מה חשבת שכל החרדים הם ברזל? יש להם מחסומים יותר גדולים מלאחרים ומתברר שלצערנו הרב יש תופעות נוראיות כאלה והן יקבלו את העונש".

השואל: "אבל טוענים שהאשה עשתה את זה על פי...רב".

הרב: "לא מענין אותי בכלל המקרה הספציפי. יש בכל מקום מעשים רעים, התורה מזהירה אותנו מפניהם, אפילו משה רבנו הוזהר ב...'לא תרצח' ו'לא תגנוב'. כל יהודי. מי שלא שומר - ועושה את המעשים הקשים האלה, יקבל וראוי למלוא העונש".

השואל: "אז איך אנשים שלומדים תורה, עושים את זה"?

הרב: "אתה לא שומע מה אני אומר? למי נאמר 'לא תרצח'? - למשה רבנו. אז מה אתה שואל על האנשים שנמצאים פה בעולם הזה, עכשיו. אפילו אותו היו צריכים להזהיר שלא לרצוח. האמהות האלה לא שמעו לאזהרות התורה".

השואל: "אז איך בכל זאת הן עשו את זה"?

הרב: "איך אנשים עושים עבירות בכלל"?

השואל: "עושים, אבל לא מישהו שהוא דתי".

הרב: "הוא לא דתי, אם הוא עושה דברים כאלה. דתי, זה מי ששומר על חוקי התורה".

השואל: "במחילה, זה לא יפה מה שאתה עושה ואיך שאתה מציג את הדברים שרק בן אדם שהוא טוב וטהור הוא דתי...ומי שעושה דברים אסורים הוא לא דתי".

הרב: "אם יתברר לך ששופט קבל שוחד ותפסו אותו על חם, הוא שופט"?

השואל: "הוא שופט שקבל שוחד".

הרב: "הוא ראוי, לשם שופט"?

השואל: "לא".

הרב: "שופט שדן בדיני שוחד ושלח עכשיו נאשם לכלא, כי קבל שוחד והוא עצמו קבל שוחד, הוא ראוי להיקרא שופט"?

השואל משתהה בתשובתו

הרב משתמש במטבע הלשון שהשואל השתמש בה רק לפני רגע: "זה לא יפה לעשות מה שאתה עושה עכשיו"...

השואל: "הוא לא ראוי להיקרא שופט"!.

הרב: "הוא עבריין, כמו אלה שנמצאים מעבר לדוכן. הוא לא שופט אלא עבריין. כמו אלה שנשפטים אצלו. התואר היה תקף עד שהוא קבל שוחד...כך גם הן".

השואל: "עוד שאלה אקטואלית אחת - בית המשפט קבע שמותר למכור חמץ. למה ש"ס לא יוצאת מהממשלה על דבר כזה? אני, למרות שאני בלי כיפה, אישית בחרתי בש"ס וכמו שלא קונים מ'שפע שוק' צריך על דברים עקרוניים לצאת גם מהממשלה הזו"...

הרב: "אם הייתי מש"ס הייתי עונה לך תשובה, אבל היות ואני לא מייצג אותם"...

השואל: "אתה לא בוחר בש"ס"?

הרב: "לי יש ש"ס בארון הספרים ואני לומד בו, מידי פעם. שאלות על ש"ס צריך להפנות לאלי ישי. אני לא משתתף בבחירות... **ו"עם עובדות לא מתוכחים".**

'עם עובדות לא מתוכחים'

ה'בורגנים' במודיעין נכשלו

צריך מנה גדושה של אטימות ולא מעט אכזריות, כדי להתנגד ולרצות להכשיל כנוס בהשתתפות המונים שבו מגיע היישר מבית החולים צעיר שעדין לו מלאו לו ח"י שנים והוא על ערש דווי, מתחנן על נפשו ומבקש שיעשו כל שניתן לעשות למענו שיביא לרפואתו. אבל לבורגני העיר מודיעין, רושפי השנאה, יש ככל הנראה, 'סליקים' ומצבורים מלאים מהחומרים המסוכנים הללו ומהרגע שבו נודע להם שהרב אמנון יצחק הוזמן לשאת הרצאה לרפואתו של הצעיר החולה בהיכל ה'תרבות' שבעיר החדשה, הם החליטו לפזר אותם, באמצעות ה"משגרים" שהעמידה לרשותם התקשורת המקומית. בדיעבד הם ודאי התחרטו. אדי השנאה שהיו באויר הביאו את התושבים לחפש מרחב מוגן ובעיקר טהור מפניהם והם מלטו עצמם אל האולם רחב הידים ומלאו אותו עד אפס מקום. את מה שלמדו על בשרם קודמיהם בערים אחרות, לא לפני שספקו לתסריטאי ארגון שופר את מיטב החומרים שמהם הוכנו כמה מהקלטות היותר מוצלחות של הרב אמנון יצחק, למדו במודיעין מעט מאוחר מדי, אחרי שהכריזו מלחמה ויצאו לקרב ללא הכנה מודיעינית מוקדמת... משהובסו והסתבר להם שאפילו 'שכירי החרב' שלהם לא התיצבו בחזית היכל התרבות בשעת ההרצאה (חלקם החליטו להכנס פנימה...) הסתתרו מארגני ההתנגדות שנכשלה, מאחורי "תירוץ" ילדותי כי ישיבה חשובה של "...ועד ההורים המקומי" שהתקיימה באותה שעה, מנעה מהם את סכול הארוע. מאידך, להרב אמנון יצחק, הספיקו ה'נסיונות' שעשו השונאים להפריע לקיום ההרצאה, להפוך את ההרצאה הזאת להפגנת כח אדירה באמונה בדרך ה' ובדבקות בתורתו. מסתבר שגם במודיעין יש לה בסיס איתן ותשתית חזקה ומזה פחדו חורשי המזימות המעטים.

אחרי שהצעיר החולה בקש מהמשתתפים שישובו בתשובה שלמה לרפואתו ועוד בטרם ניתנה למשתתפים הרבים בהרצאה, ההזדמנות להיענות לבקשתו, העביר הרב שעור מאלף על דמותו של משה רבנו, המנהיג שבמרכז התהוותו של העם ישראל כעם נבחר, כפי שבא לידי בטוי בימים לקראת חג הפסח וביציאה מהם לקראת קבלת התורה. הוא חשף בפני הקהל הגדול את ה'סינגל' הראשון מתוך היצירה המונומנטלית 'דרשזמר' המבוססת על מדרשי חז"ל ומאירה באמצעים המוזיקאלים המתקדמים ביותר ובקולו הערב של הזמר ארז יחיאל ('התקון הכללי'), את דמותם של האבות, מנהיגי העם היהודי ונביאיו, כפי שמשתקפים במדרשי חז"ל. הרב אמנון יצחק שזר בין כל המקורות, כתב את מילות ה'דרשזמר' ואף השתלב בבצוע השיר הראשון שנושאו 'משה הרועה הנאמן' באותם מקומות שההדגשים המוכרים של קולו, יכולים לסייע להעברת המסר והעומק שבדברים. הקהל קבל את היצירה בהתלהבות רבה, התענין לגבי המשך הפקתה. רבים מהשומעים אף הצטרפו במקום לאפשרות לקיים מצוות תלמוד תורה, ללמוד וללמד, ע"י הורדת הטרוטון או הרינגטון במס' הטל' 0544007779 בכל פעם שמישהו מתקשר למכשיר הטלפון הנייד שלהם. המצלצל נהנה מלמוד מדרשי חז"ל בצלילים הנעימים של היצירה עד שעונים לו ובעל הטלפון מתוודע לצלצול אליו גם הוא באמצעות ה'דרשזמר'.

שואל ראשון: "לפני שנתים התחלתי להתחזק ובתוך חצי שנה, אחרי שכבר שמרתי שבת ומצוות נוספות, הצטרפתי לישיבה, לא רחוק מכאן, בקרית ספר. מוסיקה,זה חלק גדול מהחיים שלי, אבל עזבתי הכל, מכרתי את כל הציוד המוסיקלי והאולפן שהיו לי והצטרפתי לישיבה. ההורים שלי התנגדו. לאחר כמה חדשים, הם בנו לי 'סוכה' בחצר הבית ותוך כדי ישיבה ב'סוכה' שכנעו אותי לנסוע לסבא שלי בארה"ב, לעשות שם קצת כסף ולחזור לכאן ולקנות ציוד חדש. כשהייתי בישיבה התמדתי. לא היה אצלי דבר כזה לפספס 'סדר'. אני ממש התחברתי לקב"ה, ממש ובצורה שאין לתאר, אבל התפתיתי על ידם ומאז התחלתי לרדת. טסתי לאמריקה, הייתי שם שמונה חדשים, עבדתי שם, עשיתי כסף ועברתי בקיצוניות לעבוד גם ב..שבת. חזרתי, קניתי ציוד, הקמתי את האולפן מחדש ולמרות שאני משוכנע שאין כמו הקב"ה...נפלתי. היום אני עוסק במוסיקה לקולנוע ולטלביזיה וזה ה'חיים שלי'. אני מניח תפילין כל בקר, הולך לבית כנסת ביום ששי, לקחתי על עצמי ללמוד, לפחות פעם בשבוע גמרא עם רב, אני רוצה לחזור ולשמור שבת, אבל בהדרגה. אני רוצה לחזור לאבא שבשמים, אבל גם לא יכול לשכוח את המוסיקה... השאלה: אם לתחום העסוק שלי יש נגוד עם התורה? למה הם נראים כמתנגשים אצלי"?

הרב, בפנים חמורות סבר: "אתה תושב מודיעין"?

הצעיר: "כן".

הרב: "איפה אתה מרגיש יותר טוב בישיבה או בחוץ"?

השואל מתמהמה עם תשובה ולבסוף משיב: "מבחינת ספוק ושמחה אין ספק שאין כמו התורה, אבל גם אין ספק שאין כמו המוסיקה. גם המוסיקה נותנת לי שמחה וספוק".

הרב: "שמעת את ה'דרשזמר' שהשמענו עכשיו"?

השואל: "כן. זו מוסיקה לכל דבר".

הרב: "אז אפשר לשלב בין מוסיקה לדברי תורה"?

הצעיר: "אפשר".

הרב: "ואפשר גם לעשות סרט כזה"...

המוסיקאי מחייך.

הרב: "רוצה לחבר סרט למדרשים האלה"?

המוסיקאי: "המטרה שלי מזה להגיע ל...הוליווד".

הרב פורץ בצחוק רם ועמו הקהל

הרב: "אתה יודע מה פרוש המלה הולי וود? "עץ קדוש". זה מקום של נוצרים לא של יהודים".

הצעיר: "יש שם גם יהודים"...

הרב: "נכון, אבל שם נאבדים סופית. אם פה יש לך עוד צ'אנס לחזור, משם לא חוזרים, כמעט, כיהודים. רוצה להיות ידוע, הא? ללכת בגדול"...

הצעיר: "הכונה שלי לעשות הכל בצניעות".

הרב: "אז תעשה פה בצניעות. זה יותר טוב מהוליווד. תשרת את העם היהודי בכשרונות שלך. תעשה מוסיקה לסרטים עם מסר".

הצעיר: "יש משהו במה שאתה אומר. זה נכון".

הרב: "אז למה לא לשלב את הכל ביחד. להניח תפילין אתה מניח, ללמוד קצת אתה לומד, התחלת יפה, מה שנשאר זה להשלים את הכל וביחד...למה שלא תעשה שירי קדש, מבפנים? עם סאונד אין בעיה, אבל צריך תכלית, שהמוסיקה תעשה משהו חוץ מכסף. הכסף זה מזונות קצובים מהשמים. כל בעלי המקצוע משתכרים, כל אחד עם כשרונותיו, כל אחד במקצועו".

השואל: "אז מה נכון בלעשות מוסיקה"?

הרב: "אם זו מוסיקה שהיא לא יהודית והיא לא משרתת תכלית יהודית, זה אסור".

השואל: "זה חיובי מהבחינה שהיא משמחת? זו הרי

מוסיקה"?

הרב: "אפשר לשמח בהרבה דרכים, אבל יש בהן גם דרכים פסולות".

השואל: "מאיזו בחינה זה יכול להיות פסול"?

הרב: "חסר דרכים משמחות שהן פסולות? יש מקומות פסולים, עם הרבה עשן וצבעים וזה משמח...יוצאים משם מתנדנדים"...

השואל: "כל זה לא אני"...

הרב: "לא אמרתי שזה אתה, רק אמרתי כדי שתבין שאפשר לשמח בדרך פסולה".

המוסיקאי: "כל אלה רק חושבים שהם שמחים"...

הרב: "גם אתה רק חושב שאתה שמח ומשמח... אתה עושה דבר שהוא לא אמיתי. זה מזויף".

שואל: "כלומר, רק אם אני אעשה מוסיקה למשהו קדוש זה יהיה טוב"?

הרב: "לא. זה יכול להיות לכל דבר שהוא לתכלית אמיתית. זה לא חייב להיות למזמור של תהילים. אם תעשה מוסיקה שהיא לא מושפעת מגוים או מאסורים אחרים ושהמקורות שלה היא לא בשדות זרים, אין שום בעיה. לעשות לסרט שאין בו תכלית זה לא".

המוסיקאי: "וגם אם זה הפרנסה שלי"?

הרב: "הפרנסה שלך היא בכל מקרה מה' יתברך. גם אם תהיה שף עם כובע לבן גבוה. כולם כאן מתפרנסים ולא מהמקצוע שלך. תשאר במקצוע רק תעשה את זה לתכלית אמיתית. מה אכפת לך"?

השואל: "כי ההסתכלות שלי יותר עמוקה, למה שאני רוצה לעשות"...

הרב: "היא לא עמוקה. היא רחוקה בכיוון לא נכון. כדאי לך ללכת בדרך שאני אומר ואני אתן לך גם ברכה שתצליח. שיגלו את הכשרון שלך אצלנו ויעזרו בך".

הצעיר מתלבט

הרב: "הרי לא באת לכאן סתם. באת, כי משהו מציק לך"...

השואל: "מציק לי שאני לא עוסק בתורה".

הרב: "אתה לא שלם עם עצמך, אז בא ותחבר את הכל, תשלים את הכל. לא תפסיד כלום רק תרויח".

השואל: "תמיד יש את הבלבולים"...

הרב: "ובשביל זה אני פה. אני רוצה לעזור לך. רוצה להתחיל ולעשות גרסה מוסיקלית שלך לדרשזמר"?

המוסיקאי: "אפשר לנסות"...

הרב: "בא ונקח את הצעירים אתנו".

הצעיר מתחבט בקול.

הרב: "רוצה שאני אעזור לך להחליט? - קח ציצית, קבל על עצמך הכל מחדש וצא לדרך"...

המוסיקאי: "אני רוצה אבל לאט לאט".

הרב: "אני אתן לך את הציצית לאט, לא מהר".

מדגים לשואל כיצד יתן לו לאט את הציצית והקהל מתמוגג... הצעיר נוטל את הציצית עוטה אותה כשהקהל מלווה אותו במחיאות כפים. התזמורת מנגנת נגון של שמחה ומברך 'שהחיינו' לרפואת...משה יהונתן רפאל בן נינה, הצעיר החולה שבקש זכויות לרפואתו.

הקהל עונה ב'אמן' רבתי והרב מוסיף ברכה: "ה' יתן לך עצה טובה ללכת בדרכיו ולהצליח".

השואל הבא נעמד על רגליו, לצדיו מתיצבים שנים נוספים וכאילו בהכרזת 'בית דין' הוא מצהיר: "אני רוצה להודות לקב"ה ששלח אותך אלינו בזכותך אני חזרתי בתשובה...ישתבח שמך לעד, בורא עולם" הוא זועק והקהל מריע עמו.

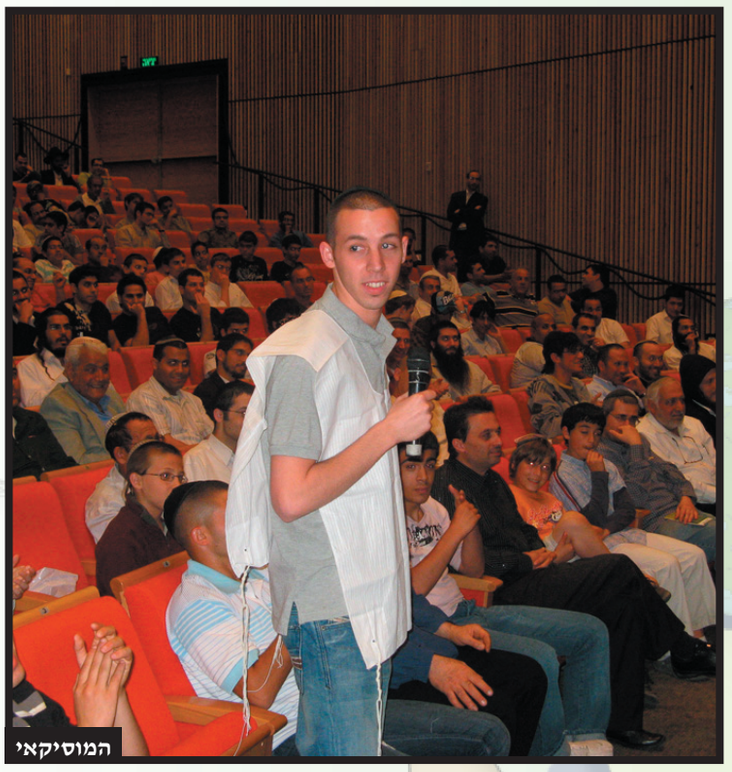

המוסיקאי

שואל: "באנו הנה עשרה אנשים המעריצים אותך, שומעים את הקלטות שלך ומתחזקים. אבל, קרה לנו משהו מיוחד שלא חשבנו שיקרה. לפני חדש, עצרו אותי ועוד כמה חברים על פרשה של...שוד מליון דולר בבורסה. חפשו אצלנו יהלומים. "איפה היהלומים"? - שאלו אותי החוקרים ואני אמרתי להם שבעזרת ה' אחרי שאני אשתחרר אראה להם איפה היהלומים האמיתיים... ואיפה הם? - הנה בדיסק הזה שהבאתי איתי לכאן".

שולף דיסק

השואל: "קראתי לו "תפילה ממעמקים". אני אומר שם לכל מי שמחפש יהלומים שילמד תורה וימצא שם הרבה מאד יהלומים".

הקהל פורץ בתרועות

השואל: (בצעקות) "ישתבח שמך לעד...ישתבח הבורא. אנחנו מבקשים ממך, כבוד הרב, לשמוע ולהגיד לנו אם אפשר להפיץ את ה'יהלומים' האלה. אם כן, אנחנו בעצמנו נעמוד ונחלק אותם ברחובות...ואם יש לנו זכויות בשיר הזה אני רוצה שכולם יעברו לצעיר הזקוק לרפואה משה יהונתן רפאל בן נינה...ישתבח הבורא. שהקב"ה יחזק אותך, כבוד הרב ויביא הגאולה ואתה תרקוד עם משיח צדקנו ותצליח בכל מעשה ידיך"...

הרב: "עם צעקות כאלה עצרו אותך"?...

הקהל פורץ בצחוק כשהשיר שכולו שבח והודיה לבורא עולם מתנגן לו ברקע... בסיומו מבקשים כל העשרה שבאו עם האיש לשים עליהם ציציות, עולים לבמה ושמים ציצית לרפואתו של הצעיר החולה. אחריהם באים עוד רבים וגם הם מזכים את החולה, שבקש 'שובו בתשובה למעני'.

שואל נוסף: "אני לא רוצה לקלקל את כל השמחה כאן אבל יש לי שאלה רצינית. אני מאמין באמונה שלמה, מניח תפילין כל בקר, לא חובש כיפה ויש לי בעיה מאד קשה עם כל ההתעללות ששמענו עליה לאחרונה. הבנתי שהאחראי להתעללות הזו עסק בקבלה מעשית. אנחנו מאמינים שבורא עולם הוא כל יכול, בוחן כליות ולב. אז למה זה קורה? ולמה אני צריך על פי ה'קבלה' לפתוח שבעה מנעולים, או לפזר בבית שמן זית לפרנסה? זה נראה לי פרימיטיבי"...

הרב: "פגני...קבלה לא שייך אלינו בכלל. לא לומדים קבלה

הקהל הרב שהצטופף בהיכל התרבות שבמודיעין

ברבים ולא מלמדים קבלה ברבים. מי שיכול ללמוד קבלה זה רק מי שכל חייו בתורה וגם זה אחרי שהוא עובר את גיל 40. בתנאי שהוא נשוי וסיים את כל הש"ס והפוסקים. גם אז תלמיד חכם גדול אומר לו רק ראשי פרקים והוא צריך להבין מדעתו ומעצמו. קבלה מעשית לא עושים בכלל, רק גדולי הצדיקים נאלצו, לעתים רחוקות, בזמנים של פקוח נפש, להשתמש בזה לטובת כלל ישראל ולא לענינים פרטיים או לישועות ובודאי לא תמורת כסף. אלה ששופכים שמן, או מחלקים קמעות זה קשקוש. הם מדפיסים את זה ומשלים אנשים שהישועה תלויה בזה. לעומת זה אם אדם מקבל על עצמו לקיים מצוות שלא שמר עליהן קודם לכן, יש לזה כח לשנות את מזלו ומעמדו. אם הוא מתקרב למצוות הקב"ה רוצה להושיע אותו. אבל 'פטנטים קבליים' לא עוזרים. רק מרויחים עליהם כסף ומסבכים את מי שנוטה להאמין בהם. יש כאלה שמסתבכים, באמת, בכל הדברים האלה. יש כאלה שמאמללים את חייהם. שואלים אותם אם פלוני ופלונית מתאימים והוא עונה ח"ו אם תתחתנו אחרי חדש תתגרשו! בן אדם לוקח שנים שהיו יכולים להקים בית נאמן בישראל והפריד ביניהם רק כדי שהוא יחשב אחד שמבין...מי שהולך לכאלה תולה את בטחונו על קרן הצבי. אני כששואלים אותי על תקון לרפואה, מטיל עליהם את מה שהתורה מחייבת לקיים מצוות. בעיקר אני עושה זאת בעניני צניעות שזה מועיל לזרע חי וקיים, למוד תורה, שמירת שבת, שאם היו עושים אותם קודם לא היו מגיעים למה שהגיעו. אמנם יש מצבים שמישהו לא יוושע לעולם, אבל למי שיש סכוי זה רק על ידי רבוי תורה ומצוות. בעיקר צריך להכנע לפני הבורא יתברך, כי אדם שחוטא הוא, בדרך כלל בעל גאוה, אחרת, איך הוא יכול לחטוא למי שנותן לו חיים ובריאות? ה' נותן איזו מכה קטנה, מנמיך את קומתו של הנפגע ומחכה שיכנע ויקבל על עצמו לשוב בדרך האמיתית ובמקום זה הולכים לבעלי קמעות"?

השואל: "כלומר, לא קיים כל הדבר הזה של 'כישוף'.."

הרב: "יש כישוף, אבל לא צריך לחשוש מזה ולהתיחס לזה. במצרים היו מכשפים, גם נבוכדנצר השתמש במכשפים, אבל בתורה כתוב: "מכשפה לא תחיה" ואסור להתיחס לזה. יותר ממה שהכישוף פועל הפחד של האנשים ממנו קיים. הרמב"ם היה גדול בתורה וברפואה וכשהרופאים של מלך מצרים קנאו בו אמרו שהוא לא חכם גדול ולא רופא גדול והיו מוכנים להתמודד מולו. מלך מצרים שאהב אותו מאד שאל אותו לדעתו והרמב"ם השיב שהוא מוכן. הרעיון היה שכל אחד יכין תמהיל של תרופה או רעל שיתן לצד השני לשתות, מי שיצליח להרעיל את השני בלא שהוא יוכל לנטרל את הסם, סימן שהוא יודע לרקוח מרקחת... השאלה היתה מי יתחיל והרמב"ם כיבד את האחרים. הכינו לו מרקחת של סם חריף, חזק, ממית וקטלני, הוא הכין עשבים מיוחדים שיעטפו אותו בהם, שתה ואחרי שלשה ימים התיצב בפני המלך בריא ושלם. המלך אמר ל"מומחים": "אתם רואים, הוא ידע לנטרל את הסם, עכשיו הוא ישקה אתכם". הרמב"ם הוציא משקה, שפך לכוס והמלך אמר להם לשתות. רק שתו ומיד מתו. "איך עשית את זה"? - **שאל אותו המלך. אמר לו הרמב"ם:** "אדוני ישתה גם מהסם"... **שאל המלך:** "אתה רוצה להרוג אותי"? **אמר לו:** "לא. והנה גם אני אשתה"...לקח ושתה. **שאל אותו המלך:** "איך זה"? **השיב הרמב"ם:** "זה בסך הכל מים"...**שאל המלך:** "מים? ואיך מתו מזה"? **השיב לו הרמב"ם:** **"הם מתו מה..פחד"!.**

גם בקבלה זה כך. אנשים מכניסים לעצמם דמיונות, חרדות ופחדים. הם גורמים לעצמם נזקים בלתי הפיכים. מי שעושה רצון ה' אין לו פחדים ולא נזקק לקמעות וקבלה דמיונית.

בסיום הערב, אחרי קבלות רבות נוספות לזכותו של הצעיר החולה אומר הרב: "אני הבנתי שהיו כמה אנשים ועתונאים שלא רצו שאנחנו נגיע לכאן...אנחנו נעניש אותם. אני אתן לכם בחנם כמה אלפי קלטות וידאו, שתוכלו לחלק אותם במודיעין... כל מי שרוצה יכול לבוא לקדמת הבמה ולקחת כמה קלטות וידאו שהוא רוצה לחלוקה".

הקהל רץ לקדמת הבמה וחטף אלפי קלטות וידיאו לזכוי הרבים וגם את הזכות הזו העמידו לרפואתו של משה יהונתן רפאל בן נינה.

מן האדום האדום הזה

כבר הרבה שנים לא נתלה דגל אדום בעיר האדומה חיפה לקראת ה-1 במאי, אבל גם מי שעוד פינטז שהימים ההם ישובו לא חשב שימצא עצמו בדיוק לקראת היום הזה מול מי שנחשב בעיניו ל'סדין האדום' ביותר - הרב אמנון יצחק. 'מרכז אבא חושי', האולם הגדול במרכז העיר, שבעבר הלא כל כך רחוק עוד אירח את העצרות לציון 'חג הפועלים' בראשון במאי, היה מלא מפה לפה בכאלה שמבקשים להיות 'עובדים', אבל עובדי ה'. הצבע ה'אדום' שאפיין את העצרות ההן בא לידי בטוי הפעם רק על פניהם של מספר זעום של מתגודדים מחוץ לאולם מהסוג שכשרואים מחזה נהדר שכזה הופכים פניהם לאדומים מכעס...

מאחר וההרצאה התקיימה בין ימי החירות האמיתית לעצמאות המדומה יכל כל מי שרצה, למצא בדבריו של הרב אמנון יצחק התיחסות עקיפה גם לימי ראשית צניחת גאולתנו.

"חרדים שבאו לישראל בתקופות העליה שיגרו שאלה לרבי אלחנן וסרמן הי"ד, מה עליהם לעשות מול הנסיונות להכריח אותם לעבוד בחקלאות ובשמירה גם בשבת? הם הבינו שמאחורי התביעות מהם עומד הרצון של ה'ציונים' להעביר אותם לאט לאט על דתם, אבל חששו מהאיומים שאם לא יעשו את שדורשים מהם לא יקבלו זכויות לאכול ולפרנס את משפחותיהם. הם יופלו לרעה. השאלה שלהם היתה האם להתמזג עם אלה שנקראו אז ה'חפשיים' ולהסכים לחלק מתביעותיהם או להתבדל מהם לגמרי בכל מחיר? דרך אגב, רבי אלחנן וסרמן זצ"ל היה ראש ישיבת קובנא ובזמן השואה הנוראה פסקו להוציא להורג את כל הישיבה שלו ורצו להשאיר אותו בחיים. הוא הודיע שהוא אינו רוצה להשאר בחיים ורוצה שיעשו לו מה שיעשו לתלמידיו. אחר כך, כשעמדו לפני כיתת היורים האכזרים צמאי הדם, הוא בקש רק לומר כמה דברים לתלמידים לפני שיעלו על המוקד ואמר להם: "תנו דעתכם שנבחרתם להיות קרבן לפני ה' יתברך. תשתדלו שלא ליפול בגאוה על שזכיתם בכך כדי שלא תהפכו להיות 'קרבן פיגול' ". זה היה האיש הגדול הזה. כשסיים את דבריו ירו והרגו אותו ואת כל תלמידים, ה' ינקום דמם. כשהגיעה אליו, בראשית הישוב, אותה שאלה של המתישבים החרדים, כתב להם כי הוא עונה להם בדברים המבוססים על מה שענה ה'חפץ חיים' ליהודי אחת מהמדינות באירופה, ששאלו אותו כיצד לנהוג בבחירות. עמדו לבחור מושל מבין שני מעומדים והיהודים בקשו לעמוד מן הצד ולא להתערב. אך כשהתקרב מועד ההצבעה הקובע, נזקקו המועמדים לקול היהודי, כמו באמריקה וכל אחד מהם בא עם מקל חובלים והבהיר ליהודים שאם יתמכו בו, יטיב עמם ואם לאו יגזור עליהם גזירות קשות. היהודים לא ידעו מה לעשות ופנו לגדול הדור, ה'חפץ חיים' זכרונו לברכה. הוא השיב להם שעליהם לבחון למי יש סכוי גדול יותר להבחר ומי שהוא בעל הסכויים הטובים ביותר, צריך ללכת איתו ולתמוך בו. זאת היתה העצה. אמר להם רבי אלחנן וסרמן זצ"ל כי גם הוא נותן להם עצה טובה זו ללכת עם מי שחזק יותר. יש אפשרות שתתמזגו עם ה'חפשיים', אתם תהיו אתם בצד אחד והקב"ה בצד השני ויש אפשרות שניה, שאתם תחברו לקב"ה וה'חפשיים' ישארו לבד. תבחנו מי יותר חזק ותצטרפו אליו. הם הבינו בדיוק מה כונתו והחליטו להיות בצד החזק עם הקב"ה. גם אנחנו צריכים להיות חכמים ולהחליט מיהו הצד החזק. כל העולם כולו הוא כאין וכאפס וכתוהו אצל הקב"ה. אפילו אם נהיה לבד בעולם, כמו אברהם העברי שהיה מעבר אחד של העולם וכל העולם נגדו, כדאי להיות בצד של בורא העולם... עולם שלם הכעיס את הקב"ה בדור המבול והוא מחה את כולם. זה לא נעשה בשלשה גלים של צונמי, אלא בארבעים יום של גשם וכל העולם נשטף. אצלנו רק יום אחד של ארבעים מעלות חום ושרב וכולם נמסים. תארו לכם מה היה קורה בחמישים מעלות... לקב"ה אין בעיה לעלות קצת את הטמפרטורה או לתת שני גלים, או רעידת אדמה קלה. לפי ההסטוריה של העם היהודי, שלשת אלפים שלש מאות שנה, כדאי להיות בצד החזק. תמיד אנחנו היינו חלשים מאד, אבל בצד החזק, לכן שרדנו עד עכשיו ואנחנו קרובים מאד לתכלית ולגאולה. אחרי שיצאנו מעבדות לחירות בחוזק יד, אנחנו צריכים לנצל את החירות כדי להשתחרר לעצמאות מיצר הרע ומהחברה הקלוקלת ולהדבק באבותנו הקדושים כי עוד מעט, נגיע למלחמת גוג ומגוג, שבעים אומות העולם נגד ישראל ואנחנו בתווך. כבשה אחת בין שבעים זאבים. אם יהיה לכבשה הזו רועה, הוא יציל אותנו, אבל בלי רועה לא צריך שבעים זאבים, גם זאב אחד מספיק לכבשה ואפילו לעדר. אם נהיה בצד הנכון לכשיגיע מה שקרוב להגיע, נזכה לראות בגאולת ישראל ואם לא אולי נזכה לראות את הגאולה רק... מלמעלה. אולי. לאחמדיניג'אד יש תוכניות לגבנו. הוא רציני. אני לא אומר שהוא יצליח, אבל ברגע שיתאפשר לו הוא לא יתן אפילו התראה. וזה לא רק הוא, אלא כל אלה שמסביבנו. מאות מליונים שסביבנו. כבר שנים אני אומר שאם כל אחד מהם ירק רק...שלש יריקות לעבר ישראל אנחנו טובעים...אם מליון מוסלמים יחליטו שהם צועדים לעברנו, תחשבו מה עלול לקרות. תראו מה הם עשו לחומה בין עזה למצרים. בפוטנציאל יש להם את כל האפשרויות. במציאות, הקב"ה מעכב אותם. הוא מסכסך 'בין מצרים למצרים'. זה הרי פלא איך הפתח והחמאס, הארגון הזה והארגון ההוא רבים, האשמות הדדיות. הוא דואג שבן לאדן יגיד עכשיו שה'חמאס' לא דתי מספיק כי הם מדברים עם ישראל. במדרש כתוב שהקב"ה ידאג שמלך פרס, זו אירן, יצא למלחמה על מלך ערבי אחר ותפרוץ מלחמה שעל פי ההסברים הגוש הנוצרי יחד עם המוסלמי, ילחמו בקצוות תבל ואחר כך יפנו אלינו וילחמו בנו, כולל ה...אמריקאים. הסכוי שלנו ברצועה כמו עניבה קצרה, היא רק בידי ה'. הוא הבטיח לנו שהוא יטפל בהם. הוא יפרע מכל אומות העולם ששעבדו ועינו וטבחו את היהודים וישלם להם כ'גמולם'. כל קרבנות היהודים כולם חקוקים על חלוקו של הקב"ה. הוא עתיד ללבוש את הפורפירא דיליה כלומר, החלוק שלו, בצבע ארגמן מדם היהודים שנספג בו ולנקום באומות העולם. ואנחנו יושבים לנו שאננים בכיף...יש כאלה שאוכלים פיתות בפסח...מה יעשו מהם? - סנדביצ'ים... טוסט..."

הקהל מתמוגג.

השואל הראשון נתפס לאמירה האחרונה של הרב על החמץ: "כבוד הרב, אם תשכנע אותי בתשובה למה שאני שואל, אני אוריד את ה...ראש. שאלתי הרבה רבנים למה זורקים לחם לאסלה בערב פסח"?

הצבור נע במקומו בחוסר נוחות מול השאלה, אבל הרב, כדרכו, לועג לאיש וזורם איתו..

הרב: "זה מותר כי חמץ צריך או להשליך לרוח או לזרות לים".

השואל: "אז שישליכו את זה לים, או יתנו לבעל חי"...

הרב: "ומה יעשה מי שגר במקום שאין ים? עד שתגיע לים יגמר פסח ותשאר עם החמץ ביד, אז צריך להשליך אותו לאסלה שמובילה לים"...

השואל מתעקש: "אבל אחרי זה, שוב באים לאסלה"...

הרב: "ואם זורקים את זה לים, מה עושים עם זה? במחילה מכבודך, לוקחים את זה לחיריה... זה יותר טוב"?

השואל: "נו טוב שכנעת אותי"..

הרב: "אמרת שתוריד את הראש"...

השואל: "שכנעת אותי רק בחמישים אחוז"...

הרב: "אז תוריד חצי ראש"...

צחוק בקהל.

השואל ליושבים בסביבתו: "חשבתי לתפוס אותו אבל אני כבר לא יודע מה להגיד לו"...

ואז הוא יוצא בקריאה לכל מאד שומעיו: "שאף אחד לא יפול בפסח הבא בפאניקה ויזרוק את הלחם באסלה"...

הרב במלה האחרונה: "אני לא מבין אותך, אכלת היום"?

השואל: "בקושי".

הרב: "אכלת לחם"?

השואל: "כן".

הרב: "ואיפה הורדת אותו?...באסלה! אתה לא מתביש"?

צחוק אדיר באולם

הרב: "בפעם הבאה תלך לים"...

השואל הבא: "אתה תותח...אני רוצה לשאול את כבוד הרב איך זה שבעבר הקב"ה היה מתגלה למנהיגים והיום הוא לא מתגלה עוד".

הרב: "מי אמר לך שהוא לא מתגלה"?

השואל: "לא רואים את זה".

הרב: "רואים. מי שנמצא אצל גדולי ישראל יודע".

השואל: "אצל הרבנים הגדולים"?

הרב: "בטח. שכינה שרויה במעשיהם ורואים אותות ומופתים ונסים מימין ומשמאל"...

השואל: "טוב, אם אתה אומר".

אשה בחזות חילונית: "הוא מתגלה אליך בכל יום ובכל רגע רק אתה לא שם לב". אם מאמינים בבורא שומעים אותו ורואים אותו בכל רגע ובכל מקום, במטבח, בחצר, במכונית. אתה חוזר הביתה ולא נפגעת, ברוך ה', בתאונה, מה זה מקרה? זה לא נס גדול"?

הרב: "אשריך. אני מרגיש בקהילה חרדית ולא בחיפה האדומה"...

שואלת: "אני באה מבית שהוא לא דתי בכלל. פעם הייתי מתלבשת בצורה יותר גרועה מהיום, אבל היה איזשהו שלב שהתחזקתי ועשיתי את זה מתוך פחד לא בחירה. זה היה בתקופת מלחמת לבנון השניה, אמרתי לעצמי שאם אני רוצה שהקב"ה לא יהרוג אותי, אני צריכה לקבל על עצמי משהו. הלכתי שנה שלמה עם חצאית ונורא התעצבתי מזה"...

הרב: (בתמימות) "לא הבנתי, היית עצובה כי ניצלת?..הרי הלכת עם חצאית בשביל להנצל? אם אחד הולך עם כובע פלדה כדי שלא יפול עליו בלוק הוא צריך להיות עצוב? הוא צריך להיות שמח שהראש שלו שמור"...

האשה: "אבל זו ההרגשה שהיתה לי. אחר כך באתי לבעלי ואמרתי לו שאני, באמת, מאד רוצה, אבל זה לא הולך".

הרב: "בעלך יותר מתחזק ממך"?

האשה: "בעלי מאד מתחזק ומאמין".

הרב: "הוא עבר אותך"...

האשה: "הוא לא מלחיץ אותי, אבל אומר לי שבשבילי זה חשוב, לא בשבילו".

הרב: "הוא צודק"..

הדוברת: "הוא באמת צודק במאה אחוז, אבל השאלה שלי היא, אם יש לי חמישים אחוז מעצמי ועוד חמישים אחוז ממה שהוא עושה, האם אני מסודרת"?

הרב בחיוך: "צריך להיות צדיקים עם זכות של תורה כדי לקום בתחית המתים. מי שהם אפילו צדיקים אבל בלי זכות של תורה, אפילו הוא לא קם. על אחת כמה וכמה כאלה שהם גם לא צדיקים".

השואלת: "בעיני אני עושה השתדלות גדולה. אני מתפללת בכל בקר ולפחות את הילדים שלי אני מחנכת לתורה. מה שבעלי

למה בימינו לא נגלה הקב"ה לצדיקים?

הקהל הרב בבית 'אבא חושי'

למה זורקים את הלחם לאסלה?

מתחיל לשמור שבת

אומר בענין זה הוא קדש קדשים. התורה אוהבת אנשים כאלה? היא מקבלת אותם"?

הרב מעודד: "בטח מקבלת אותם. כל מצוה מקבלים שכר וכל עבירה מקבלים עונש. השאלה למה לקבל עונש אם אפשר לקבל שכר? אם יש לך בעל שנותן לך חמישים אחוז, ילדים עוד 30 אחוז ואת עצמך עושה עוד עשרה אחוז ונשאר לך רק עוד עשרה אחוז, למה שלא תעשי עוד את המאמץ הקטן הזה ותהיה לך משפחה מושלמת למופת"?

מחיאות כפים.

האשה: "אני לא אומרת שאני לא אעשה בעתיד, אבל, כרגע זה די קשה לי...פתאם לשים חצאית וללמוד תורה"...

הרב: "למה צריך מלחמה בשביל להיות בסדר? את רוצה שאני אזמין מלחמה"?

צחוק.

הרב: "תחשבי רגע למה לעשות את זה בכפיה? אם זה מה שרוצה הבורא למה שלא נעשה את זה מרצון? עינים, קבלת ממנו? את לא מוצאת לנכון להודות לו"?

האשה: "אני לא רואה בחצאית משהו שהוא אמירת תודה לקב"ה. בעיני גם מכנס זה צנוע".

הרב: "ובעיני להיות עם ג'ינס בצבא זה כיף"...

רעמי צחוק.

הרב: "הג'ינס לא משתפשף כי הוא כבר משופשף. לא מתלכלך כי הוא נועד לזה...למה צריך בגדי זית ובגדי עבודה צבאיים עם כיסים מכאן ועד להודעה חדשה? אבל צה"ל לא מסכים! אני, חילוני בא לצבא ואומרים לי שצריך כומתה...לא רוצה כומתה על הראש, אני חילוני לא דתי...אבל הצבא מחליט שאני חייב כובע על הראש. אם הצבא יכול להחליט לך על תלבושת, למה הקב"ה לא יכול"?

האשה: "אין לי תשובה"...

מחיאות כפים אדירות באולם.

הרב: "איחולי הלבביים לכניסתך לחיק היהדות"...

תגובות ספוק אדירות באולם.

בסופו של הערב עולה בחור צעיר ושואל: "אני ואבא שלי מתוכחים אם אני כמי שמחלל שבת יכול ללבוש ציצית ושני רבנים כבר אמרו לי שאני יכול".

הרב: "קודם כל בא ונחליט שמהשבת הקרובה אתה כבר שומר שבת"...

הצעיר: "אוקי"!

הרב: "אבל על העבר אני אענה לך שמי שהולך בציצית למרות שהוא מחלל שבת הוא מקיים מצוה".

הצעיר לאביו החוזר בתשובה שיושב לידו: "אתה רואה אבא"...

הרב: "אדם יכול לעשות חלק מהמצוות ויקבל עליהם שכר. אבל עכשיו תרצה את אבא ותתחיל גם לשמור שבת".

הצעיר: "אבא שלי צדיק, בלי שום קשר".

הרב: "אני מבין. אבל בא תקיים מצות כיבוד אב גם לאבא שבשמים וגם לאבא שבארץ".

הצעיר: "אני מקבל על עצמי לשמור שבת".

מחיאות כפים אדירות.

הצעיר בבקשה נוספת: "כבוד הרב, אני צריך שתחזק אותי בשמירת העינים. אם אתה מחזק אותי בזה אני חוזר בתשובה שלמה".

הרב: "זה לא כל כך פשוט, אבל אם רוצים באמת"..

הצעיר בכנות: "אני מאד רוצה לחזור בתשובה, אבל זה מה שמפריע לי"...

דריכות בקהל מתשובתו של הרב

הרב: "תראה, זה בעיה. אבל אתה יודע שחוה אמנו הביאה מיתה לעולם, בשביל להישמר מזה אתה צריך להמנע מלהסתובב במקומות שאתה יודע שהסכנה מרובה. חכמים אמרו שטוב ללכת אחרי ארי ולא אחרי אשה. אם תלך אחרי אריה יש לך סכוי להנצל ממנו. אחרי אשה כמעט ואין סכוי".

הצעיר: "אני כבר יותר משנה מתחזק ובזה אני לא מצליח".

הרב: "כמה שתחשף פחות בחוץ, כך תנצל. זו גבורת הנפש והשליטה והמלכות הנעלית ביותר. בגלל שיוסף כבש את יצרו הוא היה מלך במצרים".

הצעיר בהתרגשות: "אני שמח לבשר לבורא עולם ולכם שאני חוזר בתשובה".

תרועה גדולה.

יום העצמאות עם האוחזים בקרני השומרון

קרני שומרון הוא יעד חדש על מפת ההרצאות של הרב אמנון יצחק. משום כך ריבוי המשתתפים הפתיע גם את המארגנים, בני המקום ובמיוחד כאשר מדובר על מי שמזוהה כמייצג את עמדות ההשקפה החרדית הצרופה, המגיע לישוב בעל אוריינטציה לאומית, ערב יום העצמאות ה-60 למדינה. גם שמונה מאות המשתתפים שהגיעו להרצאה, היו קפואים ואצורים משהו בתחילתה, אבל מהר מאד נמסו מול הריכוזיות הרטורית המשכנעת שהפעיל הרב במקום והצטרפו להוכחה כי בכל מה שקשור לאמונה האמיתית בבורא עולם לא יכולים להיות הבדלי גישות, גם לא פערים ואם קיימים הם אינם אלא מאולצים.

מיד לאחר החלק העיוני של ההרצאה ועוד לפני ה'התגוששויות' בשלב השאלות, העמיד הרב את המשתתפים הרבים בנסיון וקרא להם להצטרף לפעילות המעשית של השבת טועים אל דרך ה' בחלוקת קלטות וידאו לכמה שיותר יהודים רחוקים. ההתגייסות היתה מוחלטת והקהל התנפל על אלפי קלטות שניתנו לו, חנם אין כסף, לחלוקה לזיכוי הרבים.

השואל הראשון, נער בעל חזות מייצגת לאוכלוסית יהודה ושומרון, היושב בתוך קבוצה גדולה של חברים ונראה כמי שמייצג אותם, מבקש להציג שאלה: "חבר שלי היה שלש שנים בצבא והוא התחזק ושלח אותי לשמוע חלק מקלטת של הרב שבה הוא מדבר נגד גיוס לצבא והמקור הוא באיזה רמב"ם"...

הרב: "לא אמרתי שלא ללכת לצבא, אלא שאם מישהו רוצה ללמוד בישיבה, הרמב"ם בסוף הלכות 'שמטה ויובל' אומר שהוא פטור מלהתגייס לצבא וילך ללמוד בישיבה"...

השואל: "הרב אמר שם, ששבט לוי מעולם לא נלחמו".

הרב: "נכון".

השואל: "זה קצת לא מדויק כי בניהו בן יהוידע היה מפקד צבא דוד והוא היה לוי... ובמשנה בסוטה מובא שבמלחמת רשות (שולף משניות ואומר כמתנצל: אני באתי מוכן...) לא יוצא, על פי אחד התנאים, כהן והכונה גם ללוי, שחושש, מפני שהוא נשוי לאלמנה או גרושה. משמע שאם הוא לא נשוי לאלמנה הוא מתגייס".

הרב: "זו רשות, אך לא חובה! הרמב"ם אומר לאחר מכן שכל מי שהוא לומד תורה הוא קדש קדשים ופטור. זה לא רק לוי אלא כל אחד. יש גם תשובה של...הרב קוק שאמר שאלה שיושבים בישיבה, עדיפים על אלה היושבים בחיל בקדמת השדה. בשתי תשובות שלו הוא אומר את זה".

השואל: "לגבי הרב קוק, אני ארצה לראות את המקור".

הרב: "ניתן לך את המקור".

השואל: "ולגבי הרמב"ם לא כתוב שלא יוצא למלחמה אלא "נתקדש קדש קדשים".

הרב: "ולא יוצא למלחמה".

השואל: "אני יכול לצטט"? (שולף רמב"ם וקורא)

הרב: "ועל מה מדברות ההלכות האלה"?

השואל בחיוך: ..."לגבי צבא".

הרב: "נו. כל מי שלומד בישיבה, לא יוצא למלחמה".

השואל: "אבל הרמב"ם אומר שמי שלא הולך לצבא גם לא נוחל נחלה".

הרב: "נכון. הם אמנם לא ינחלו נחלה. כך פוסק הרמב"ם".

השואל מביט בחבריו ונתקע בלשונו...

השואל: "עוד דבר אחד - למה הרמב"ם לא מביא את זה בהלכות מלכים? וחוץ מזה, מי זה תלמיד חכם בדורנו, תלמיד בשעור א' או בשעור ב' "?

הרב: "זה מה שאומר הרמב"ם וגם...הרב קוק, אז מה אתה שואל אותי"?...

מחיאות כפים.

השואלת הבאה: "כבוד הרב מקפיאים אותנו. מדברים על פינוי ואין כאן דור המשך. בונים כל מיני קונכיות בשל הגזירות. איך ניתן לשנות את הרעה"?

הרב: "עוד לא קבלתי מינוי ממשרד השכון"...

צחוק בקהל

הרב: ..."אם רוצים להתרבות אף אחד לא ימנע זאת".

השואלת: "אבל אין איפה לשים את הילדים"...

הרב: "אני גר בבני ברק וגם שם לא נותנים לי, אפילו להוסיף סוכה"...

האשה: "ההבדל הוא שכשאנחנו לא בונים מפנים אותנו ובמקומנו באים הערבים ומתנחלים".

הרב: "זה באמת לא בסדר...את רוצה לבנות? את חייבת לקחת בחשבון שהם גם יכולים להרוס... הם עושים מה שהם רוצים. אם אתם רוצים באמת לבנות ולהתרחב תחזירו יהודים בתשובה, הגאולה תבוא והכל יהיה בסדר".

נער שואל: "כבוד הרב, אתה מתמקד בהחזרת יהודים בתשובה, אבל השאלה היא אם הכיפה באמת אומרת הכל. יש היום שנאה בין דתיים לחילוניים ונגד חרדים שאינם משרתים בצבא. למה הרב לא מתמקד בזה"?

הרב: "אני מדבר תמיד וגם בשיחה כאן דברתי, על חשיבות המצוות שבין אדם לחברו ועד כמה חשוב הלב ולהיות תוכו כברו. אבל אתה צריך לדעת שזה לא התחיל בדורנו. השנאה היתה גם בדורות שעברו. גלינו לפני אלפים שנה בגלל שנאת חנם. היא לא התחילה השבוע ולא לפני חדש...הדבר היחידי שיכול לגרום לאחדות בעם זו 'התשובה'. היא מאחדת ומחברת את כל שכבות העם. הנה יש כאן יהודי משוהם, ישוב שלא נתנו לי להכנס אליו ויהודים מיהודה ושומרון ואני אוהב את כולם".

השואל: "בין החוזרים בתשובה, יש גם כאלה שהם נגד אחרים"...

הרב: "נכון. ותמיד יהיו עד שתבוא הגאולה. זה נובע ממידות פסולות. זה לא נובע מתזה מסוימת. אדם שמידותיו מגונות, זה לא משנה אם הוא עם כיפה או לא. כעסן תמיד כעסן ותרן תמיד ותרן, בעל גאוה הוא כזה עם כיפה או בלי וגם עניו. לכן צריך ללמוד מוסר ולדעת שהכיסוי החצוני לא קובע".

כבר בשלב הזה עולים גלים גלים של משתתפים לעטות ציצית. לחץ השואלים הולך וגובר.

שאלה שבימים אלה מקבלת מימד אקטואלי: "האם מותר לבחור למנהיג, את מי שאינו שומר תורה ומצוות"?

הרב: "השאלה הזו לא נוגעת לי, משום שאני לא בוחר. דעתו של ה'חזון איש' היתה שלא צריך לבחור, אבל בעקבות הליכתה של אגודת ישראל לבחירות, הוא חשש שהצבור שומר תורה ומצוות יתפס כמיעוט ולכן בדיעבד הוא אמר שיבחרו. לרב בנגיס, למשל, מגדולי ירושלים, אמר שלא לבחור. היו צדדים לכאן ולכאן ובכל מקרה זה היה בדיעבד. הרמב"ם אומר שלא ממנים אדם על הצבור שאינו ראוי לכך וגם לא אשה"...

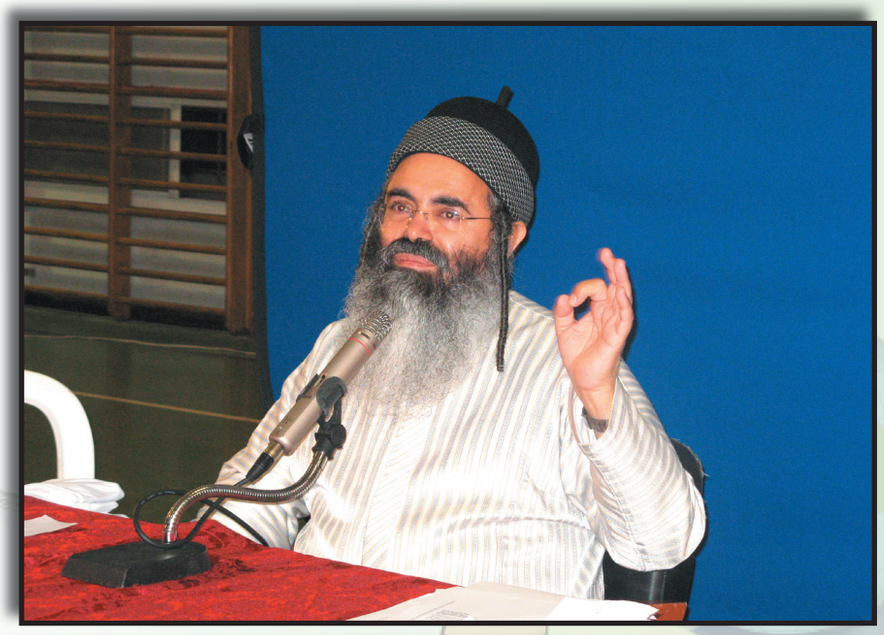

חלק מקהל הגברים בהרצאה בקרני שומרון

שואלת: "קודם כל אני רוצה לברך את הרב שבא לקרני שומרון. את האולם הגדול הזה אני אף פעם לא זכיתי לראות כפי שאני רואה הערב. ב"ה שיש לנו ישוב טוב ואנשים נפלאים. בעזרת ה' השבוע נחגוג את יום העצמאות, בתפילה, בסעודה ובשעורים. האם נכון לומר את ההלל בברכה"?

הרב בחיוך: "זו בעיה. אנחנו צריכים להגיד הלל על זה שאנחנו יהודים וחיים ביחד ובכלל על זה שאנחנו יהודים. אבל ה'מדינה' לא התכונה שיהיה כאן מה שאנחנו מתכונים. ראשי הציונות לא התכוונו להקים את המדינה כאן בגלל קדושתה, או בגלל האבות הקדושים, אלא, לכל היותר לתת מפלט לבעיה האנטישמית. הם היו מוכנים לעשות זאת על ידי התבוללות, 'עירוב הגזעים' או אפילו התנצרות כמו שרצה חרצל וחבריו. על זה בודאי שאין מקום לומר הלל. יש לי קלטת בשם 'ציונים במיאמי', שם אחד שואל אותי את השאלה הזו ובהתרסה ולא סתם כדי לדעת. אמרתי לו קודם כל, אם אתה כזה ציוני מה אתה עושה במיאמי? וחוץ מזה 'מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה'? זה נאמר אפילו על המצרים שהרגו בנו, השתמשו בדם ילדנו כטיט, שעבדו אותנו, אז על ילדינו שהציונים רצו שלא ישמרו תורה ומצוות כמו ב... אירופה או במדינות המזרח, אנחנו צריכים לומר הלל"?

השואלת: "אבל אבא שלי היה יהודי ירא שמים אמיתי ששרד את השואה והגיע לארץ. זו היתה ההצלה שלו...הוא היה לובש בגדי חג והיה חוגג בקדושה, בתפילה, בסעודה בשעורים. אני גדלתי על זה".

הרב: "גם כשאני גרתי בבן יהודה בתל אביב תלינו דגל על המרפסת. אבל התבגרתי קצת ולמדתי מה עשתה לנו הציונות... אבא שלך, גם אם היה ניצל לאמריקה, היה חוגג את יום העצמאות האמריקאי כי שם הוא ניצל".

השואלת: "הדוגמא לא מתאימה לאבא שלי, הוא לא היה הולך לאמריקה, רק לארץ ישראל".

הרב: "לא דוקא הוא. ארץ ישראל זה משהו אחר והמדינה זה משהו אחר. ויצמן אמר שישראל צריכה רק את הצעירים ואת הנוער ושהזקנים ישארו שם וימותו...אם מי שהיה נשיא מדינת ישראל הראשון יכול להגיד כך על מליון יהודים, אם ראש הממשלה הראשון אומר שאם היה יכול להציל שני מליון לאנגליה או להביא מליון צעירים לכאן, היה מעדיף את האפשרות השניה, אם אותם ציונים היו יכולים להציל יהודים בזמן השואה ולא הצילו רק בגלל שלא רצו להקים מדינה בשביל יהודים אותנטיים, אז על מה נאמר הלל"?

האשה מהנהנת בראשה.

הרב: "אנחנו יודעים מה עברנו על בשרנו כשהגענו לכאן. איך העבירו את התימנים על דתם. תראו את הסרט 'הרצל והציונות' לפני אמירת הלל ותחליטו אחר כך אם להגיד הלל או לא להגיד...זו המציאות העגומה".

השואלת: "אבל אנחנו שמשעבדים את לבנו לאבינו שבשמים חיבים להודות".

הרב: "אז תגידי כל יום הלל".

השואלת: "אכן, כן".

הרב: אז למה דוקא ביום העצמאות? את יודעת מה רצו לעשות כאן? שלא תחיי כאן עם כובע, תלכי בצניעות ותקיימי מצוות.. זה מה שרצו. על זה צריך לומר הלל"?

קריאת בינים: "היא צריכה להגיד הלל על זה שהיא כן הולכת בכובע ובצניעות"...

הרב: "אין בעיה, על ה...כובע את יכולה להגיד".

השואלת: "אני לא עושה צחוק מעצמי".

הרב: "אני השבתי לו! ועדין אנחנו קוראים לכל אחינו בית ישראל להתחבר למכנה המשותף לכולנו – זו התורה הקדושה. כולנו צריכים להזדרז לקרב את כולם ולהכיר להם את האמת. הכל סביב המשותף של 'אחד אלוקינו'. 'אחת תורתנו' ו'אחד עמנו'. אין לנו משהו אחר.

השואלת: "יישר כח".

שחר ורוד באשקלון

אשקלון משוועת לחזוקים בטחוניים ומדיניים והם נחשכים מתושביה. העזרה מאחרת להגיע ואפילו את אזעקת 'שחר אדום' השתיקו בעיר עד לפגיעה הקשה של טיל הגראד בקניון שאילצה את האחראים לחבר אותה. מישהו, כנראה, מנסה ל'שמור על שתיקה' גם כשהדבר כרוך בסכון חיי אדם וחושב שאולי כך לא יוודעו מימדי המחדלים הגדולים. אבל כשמדובר בחזוקי אמונה, מגישים אלה שנטלו על עצמם את האחריות לבצורה ולחשוקה וארגון 'שופר' בראשם, את מלוא הסיוע הנפשי-רוחני. האזעקות מופעלות בזמן ומי שער להן קונה לעצמו מחסה בטוח.

בפעם השניה, בתוך תקופה קצרה שבה הפכה אשקלון לעיר ספר ויעד מועדף למרצחים באמצעות 'מרכבות אש', מגיע אליה הרב אמנון יצחק, מביא את התושבים להכיר בנסים הגדולים ומנחה אותם כיצד יוכלו לסמוך על בורא עולם העושה אותם למענם, שהרי על הנס עצמו אין לסמוך. מי שלא ראה את למעלה מאלף התושבים נדחסים אל תוך האולם שבו התקיימה ההרצאה, כאילו היה זה המקלט הצבורי הגדול והבטוח ביותר, לא יבין לעולם מה עובר על התושבים האלה ובמי באמת הם תולים את בטחונם. ומדובר בצבור שברובו המוחלט עדין אינו שומר תורה ומצוות.

בחלק של השיחה הרעיונית אמר הרב אמנון יצחק: "אדם צריך למסור נפשו על קדוש שמו של הקב"ה. הוא צריך למסור את עצמו ממש במקום שהדין וההלכה מחיבים בשביל כבוד שם שמים. לקדושה יש שני מרכיבים, האחד לקדש עצמנו ומחשבתנו על ידי המחשבה והמעשים והשני שנהיה מוכנים למסור את נפשנו על קדוש ה'. מה קודם למה? במושכל ראשון היינו צריכים להגיד שקודם הוא יסכים למסור את עצמו על קדוש השם. שאם הוא לא יגיע לזה נמצא שכל עבודתו היתה לשוא וכל זמן שהקדושה לא נוגעת לו עצמו הוא מוכן, אבל קדוש ה' בגופו הוא לא מוכן. למשל, אדם שהתחייל, ברור לו שהוא יכול גם למות במהלך מלחמה. כבר ברגע שהתחייל הוא קבל על עצמו שאם יעמוד מול אויבים הוא ילחם עד הסוף. אם הוא לא מקבל את זה כתנאי ראשון איזה מן חיל זה? אבל האמת היא שבעבודת ה' זה לא כך. אדם יכול להסכים לקדש שם שמים, אבל קדושתו לא תגיע לשלמותה. יכול להיות שכל מה שהוא מוכן למות על קדוש ה' זה על מנת לקבל פרס כי הוא ילך לגן עדן מיד. במקום לשמור את כל המצוות, שזה לא קל, הוא יעדיף לקדש את ה' וללכת כך לגן עדן. זה לא רצון ה'. אז מהו קדוש ה' האמיתי? - הרמב"ם אומר שכל מי שפורש מעבירה או עושה מצוה לא ממניעים של פחד, לא של יראה ולא של כבוד, אלא מפני הבורא עצמו, הוא המקדש את ה' האמיתי, אולי אפילו יותר מזה שמסר את עצמו ומת, כי יתכן שההוא עשה את זה לשם קבלת פרס. אז מה אתם חושבים שהקב"ה רוצה מאתנו ברגע זה?"

קריאה מהקהל: "שנתקרב אליו"...
קריאה אחרת: "שנירא ממנו"...
הרב: "מה עלינו לעשות כדי להיגאל הרגע"?
קריאה: "לשמור שבת"...
הרב: "ואם נשמור שבת ולא נכבד אחד את השני ניגאל? הרי שנאת חנם הביאה אותנו לגלות הנמשכת עד היום"?
משתתפת: "שלא נדבר לשון הרע"...
הרב: "זו עבירה אחת מהרבה. אבל אם היינו שואלים אותו, מה הוא רוצה מאתנו עכשיו מה הוא היה עונה"?

הקהל זורק תשובות.

הרב מאזין בסבלנות ומכריז: "מזל שבאתי לאשקלון"...

צחוק באולם.

הרב: "רבי שמעון בר יוחאי אומר שהקב"ה כאילו אסור במאסר והוא אינו יכול לגאול אותנו עכשיו כי הוא עצמו אסור. מי שם אותו במאסר? אנחנו במעשינו הרעים. אנחנו כביכול מתישים את כוחו של הקב"ה. יש מקטרגים למעלה שאומרים מה השתנה עם ישראל משאר הגוים. האחרים, אלה ששולחים לכאן את הטילים, מוכנים להתפוצץ והילדים שלך, עם ישראל, אפילו לא אומרים בעזרת ה'. הקב"ה מבקש: שחררו אותי מהמאסר הזה, תנו לי עוז ואני מביא מיד את הגאולה. ומהו השחרור של הקב"ה? - **התשובה!. 'אין ישראל נגאלים אלא בתשובה'.**

לא חמאס, לא חיזבאללה, לא אירן, לא הסורים, כולם לא יוכלו לנו אז. הקב"ה ילבש את חלוקו, יבוא חשבון עם כל אלה והגאולה תבוא. אחרי ה'תשובה' עם ישראל יהיה עם מושלם. הכל יהיה טוב, אבל מי מעכב? - כל העולם לא נגאל, רק בגלל שאנחנו לא עושים תשובה"...

אשה, שאינה נראית עדין כשומרת תורה ומצוות, מבקשת את רשות הדבור: "כבוד הרב, לפני כשבועים, לא יכלתי להרדם בלילה ועליתי על תחנה ערבית. שמעתי את השייך שלהם אומר שאנחנו בקרוב נצליח להביס את היהודים כי...הם הפסיקו לשמור תורה ומצוות. הוא חיזק אותם לרצוח יהודים בגלל שהם מתבוללים ועושים את הרע בעיני ה'. אני מבינה טוב ערבית וזה מה שהוא אמר. אני מבקשת מכל מי שכאן, בהרצאה באשקלון, להראות לו שהוא לא צודק. בואו ונשלח את הילדים שלנו לתורה. שידעו לכבד את ההורים שלהם. שיתחזקו במצוות. אנחנו נראה לערבים, מי מאמין בבורא עולם".

מחיאות כפים רמות.

הרב: "את נשואה"?
האשה: "לא"?
הרב: "לא נישאת מעולם"?
האשה: "אי אפשר להגיד את זה ככה"....
הרב: "אה, את יודעת למה אני חותר... אמרת שצריך לכבד את ההורים, נכון"?
האשה: "נכון".
הרב: "והקב"ה הוא אבא שלנו"...
האשה: "נכון".
הרב: "אז את מוכנה לשים כסוי ראש ולכבד אותו"?
האשה: לפני כמה שנים היתה בצורת ואתה באת לאשקלון. בקשת ממני שאני אשים כסוי ראש"...
הרב: "בזכותך ירד גשם"...
האשה: לא, לא בזכותי. בזכות הקהל שאתה בקשת ממנו שיקבל עליו תקונים שונים וקבל עליו. חזרתי הביתה מההרצאה ועוד באותו לילה, בארבע לפנות בקר, ירד גשם...אני מאמינה בה' ומודה לו שנותן לך כח ללכת מעיר לעיר ולהרצות ולאנשים שלך להפיץ את הקלטות שאנחנו רואים אותן ומתחזקים".
הרב: "אבל אני רוצה, שאת תהיי דוגמא"...
האשה: "מה שאתה אומר"...

לקול תשואות אדירות של הקהל, ניגשת אליה אחת המשתתפות בלבוש צנוע וקושרת כסוי לראשה. האשה מברכת 'שהחיינו והקהל מריע.

חלק מהקהל בהרצאה באשקלון

בקצה אחר של האולם עומדת אשה נוספת, שלא מצאה כסא פנוי, מבקשת מקרופון ואומרת: "אני לא יודעת אם להתחיל בכסוי ראש, אבל אני קבלתי רק טוב מהקב"ה. לפני 10 שנים הרופא גילה שיש לי את המחלה הנוראה. אני הייתי בטוחה שאין לי כלום. ההורים שלי נהיו חולים, הביאו לי רופא מחו"ל ומה לא עשו. בטפול השלישי אמרתי לאבא שלי שישב בחוץ כי...אין לי כלום, הוא כבר לא ידע מה לעשות. נכנסתי פנימה ואז הרופא אומר לי שהוא לא יודע איך להסביר לי את זה, אלא כנס משמים, פשוט הכל נעלם. אחרי כמה שנים רציתי להתחתן, ה' שמע לי, רציתי ילדים קבלתי. בעלי התחזק עכשיו מאד ואני ממש מקנאת בו, הוא יגיע לגדולות. אני פשוט 'תקועה' באותו מקום"...

הרב: "לא, את כבר לא תקועה. את שמה עכשיו כסוי ראש ומתחברת לבעלך ואתם יחד מגיעים לגדולות ולנצורות"...

תשואות אדירות.

האשה: "אני רוצה במעמד הזה שתברך עוד שני צעירים שיצליחו ויתחזקו. את יאיר בן מזל ומרדכי בן ענת".

הרב: "אמן".

ברכת שהחיינו ושוב 'אמן' רבתי.

אחרי חלוקת חנם של אלפי קלטות לזכוי הרבים וכיפות וציציות לדורשים הרבים בערב זה, ממשיכים בחלק השאלות.

שואל: "לפני כשנתים סבתא שלי חלתה במחלה מאד קשה, תקופה קצרה אחרי זה גם דוד שלי חלה. שניהם נפטרו. סבתא באה לי בחלום פעם אחת, בארוע ופה זה נגמר. דוד שלי, היתה תקופה שבא לי כל יום בחלום והיה צער בחלום. שאלתי, אם להתיחס לחלום הזה? ואמרו לי שחלום זה לא משהו שצריך להתיחס אליו ברצינות. מאז אני לא חולם אותו. רציתי לשאול אם באמת לא צריך להתיחס"?

הרב: "כמה פעמים הוא בא אליך בחלום"?

השואל: "הרבה. לפחות עשר".

הרב: "רצוף"?

השואל: "לילה אחרי לילה, או לילה כן ולילה לא"...

הרב: "ואותו חלום תמיד"?

השואל: "לא דברנו. הוא רק אמר שכואב לו על הבת שלו. יש לו בן בן 12 ובת בת 11. את הבן הוא לא הזכיר רק תמיד שכואב לו על הבת שלו...הרגשתי שהוא רוצה לגונן עליה. אחרי שדוד שלי, שהוא רב בירושלים, אמר לי שלא צריך להתיחס לחלומות, זה הפסיק".

הרב: "כלומר שחלומות שוא ידברו...אתה הפסקת לחשוב על הנפטר, אז הוא לא בא. אם חושבים, הוא בא"...

השואלת הבאה: "אני נולדתי במשפחה אתאיסטית-לא מאמינה. לא היה מציאות של שום אמונה. לא הייתי חשופה בכלל לאלקים ומעמד סיני ויציאת מצרים היו עבורי...ספור

צעירים מבקשים

ופילוסופיה. עברתי בחיים שלי מצבים מאד קשים, אני עדין עוברת ולפני כשנתים וחצי, נצבתי בפני מציאות של או לחיים, או למות. באמת, לא הצטערתי ואם הייתי צריכה למות הייתי עושה את זה...פניתי למישהו, שיש שאומרים שהוא קיים למעלה ואמרתי לו שאני לא יודעת מה הוא רוצה ממני. מה זה הסבל הזה? מה זה החיים הנוראיים שהוא מביא עליי? אמרתי לו: אם אתה רוצה שאני אחיה - אז לא לבד. אתה עוזר לצאת מכל היסורים האלה...אמרתי לו שאני חיה-מתה, אני נושמת אבל הלב והנשמה שלי מתים. אני מכירה, לצערי, הרבה אנשים כאלה שהם חיים-מתים. זה היה לפני יום כפור. אני צמתי ביום כפור. שבת אחרי יום כפור לא שמרתי והיו לי יסורי מצפון, כי בקשתי עזרה ממישהו שאמנם לא ידעתי אם הוא קיים, אבל לא מצאתי שום עזרה אצל רופא, אז מה היה לי להפסיד? שבת אחרי זה, אמרתי לעצמי שאני חייבת לשמור. הייתי בחרדה עמוקה, לא ידעתי מה צריך לעשות. ישנתי רוב היום. בשבת הזו לא ידעתי שאסור להדליק קומקום...אני עדין לא מוצאת משהו שיחזיק אותי על האדמה. שיסביר לי למה לחיות. אני רוצה שזה יבוא מתוך אמת פנימית. אני צנועה ושומרת, אבל אני מרגישה שאני בפנים... שקר. אני לא רוצה לחיות בשקר. מבחינתי טוב לא לחיות מאשר לחיות בשקר ואין לי מושג איך אני הולכת להמשיך עכשיו... בשביל האמונה שלי אני רוצה לדעת שיש בורא, אבל אני רוצה לדעת את זה בכל חוש"...

הקהל שומע בשקט מתוח ומבין ללב הצעירה.

הרב: "אתאיסט הוא אכן 'מת'. הוא חי בשקר גמור. אי אפשר באמת לחיות עם שקר כזה. הזעקה שלך היא אמיתית. זה הדבר האמיתי שבך. אבל לפני שאני עונה אני רוצה לברר איתך עוד דבר אחד: ממה את סובלת כל כך"?

הצעירה: "יסורי נפש"...

הרב: "מה? מה מציק לך? אם זה אישי אל תגידי אבל אם משהו כללי תגידי".

הצעירה: "אני אגיד בצורה כללית שמה שראיתי בבית הביא אותי לחוסר בטחון. כאילו אין מקום בטוח בעולם הזה".

הרב: "אני אעשה איתך מבחן קצר ואחר כך אני אפנה אותך למקום שממנו תשאבי את כל מה שחסר לך...יש הרבה אנשים כמוך, שלא יודעים להציג את זה בצורה מדויקת כל כך כפי שאת עשית את זה. הם פשוט ריקים, ריקי תוכן. רצית להכיר את בורא עולם, פנית אליו, דברת איתו. אין דבר קיים חוץ ממנו. כל מה שחוץ ממנו הוא לא קיים אלא...מקרה. את ההוכחה שהבורא קיים. הוא ברא אותך. את לא היית לפני שנבראת וגם לא בראת את עצמך. אם היית קודם לא היית צריכה לברוא את עצמך כי את היית קיימת. והרי לא היית קיימת תמיד ואם כן לפני שהיית, גם לא יכולת לברוא את עצמך. מוכרח להיות שאת נבראת על ידי מי שקדם לך. כך כל הבריאה. הבגד מעיד שהיה חייט שתפר אותו והעולם מעיד שיש מי שברא אותו".

הצעירה: "כל כך הייתי רגילה תמיד, לא לחשוב על הדברים האלה"...

הרב: "עכשיו את חושבת. האולם הזה מעיד שיש בנאי"?

הצעירה: "כן".

הרב: "אז העולם מעיד באותה מידה על יוצר".

קריאה מהקהל: "יש גם תורת דארוין".

הרב: "דארוין היה 'קופיקו'..."

צחוק אדיר באולם.

הרב: "דארוין לא התחיל מהתא. ומה על התא הראשון? גם הוא נברא, סימן שמישהו קדם לו...היה מישהו שחייב להיום שקדם לראשון הנבראים? ומוכרח להיות שהוא עצמו לא היה נברא, כי אם גם הוא נברא, הוא כבר לא ראשון, אלא שני. אז איך נברא הראשון? הראשון לא יכול להיות כמו כל הנבראים כי אז היה מישהו שגם קדם לו".

חיל בקריאת בינים: "אבל מי אמר שזה הקב"ה"?

הרב: "שמעת אותי מדבר על הקב"ה? אני דברתי על בורא כל הנבראים. לא הזכרתי הקב"ה. עכשיו עוד צעד: כשהבורא ברא את כל הנבראים הם נבראו מוגבלים. אני מוגבל, השלחן מוגבל, כדור הארץ מוגבל. הכל מוגבל. כל אחד שמוגבל, סימן שמישהו הגביל אותו. את השלחן הגביל הנגר, את האולם הקבלן או העיריה. כך גם את כדור הארץ...המגביל לכל המוגבלים הוא גם הבורא לכל הנבראים, כי מי שברא אותם עשה אותם מוגבלים. הוא עצמו לא מוגבל, כי אם הוא מוגבל, סימן שמישהו הגביל אותו וברא אותו... **קביעה שלישית:** מי שברא את כל הנבראים והמגביל את כל המוגבלים הוא גם כל יכול. אם הוא לא כל יכול הוא מוגבל. ואולי יש שנים שהם הכל יכול? בואו ונשאל את עצמנו האם ה'כל יכול' השני יכול להגביל את הראשון? אם הוא יכול, אז הראשון אינו כל יכול, כי הוא מוגבל...ואם השני לא יכול להגביל את הראשון אז הוא לא 'כל יכול' כי מי שלא יכול להגביל מישהו אחר הוא מוגבל...מוכרח אם כן להיות שלא יכולים להיות שני 'כל יכול' אלא רק אחד. **מסקנה:** יש בורא אחד לכל הנבראים, מגביל לכל המוגבלים והוא כל יכול".

שאלה מהקהל: "ואולי יש שנים והם עובדים בשתוף פעולה"?

הרב: "עצם העובדה שיש שנים פירושה שהם מוגבלים... **ועכשיו שאלה:** זה שברא את כל הנבראים והגביל את כל המוגבלים, גם את דארוין, הוא חכם, או לא? בטח חכם. תראו איך אנחנו מתפעלים אפילו מעין. רוצים שנאמין שהיו פיצוצים, כמו כאן באשקלון ונברא מזה...עין".

גיחוך בקהל.

הרב: "אחר כך היו עוד זיקוקי דינור ומזה נוצרה עוד עין. עין אחת, רוצים שנאמין, נבראה בפיצוצים באנטרטיקה והשניה באפריקה. עוד פצוץ אדיר הביא את שתי העינים להיות ביחד, אבל מי שם אותם בדיוק במקום אצל כל אחד מאתנו? לא היתה ברירה אלא שיהיה עוד פצוץ ויצור את ה...גולגולת. ואז, עוד פצוץ והגולגולת תפסה את העינים".

הקהל בתשואות של הנאה. הצעירה סוף סוף מחייכת.

הרב: "זה מה שאמר דארוין...אני לא יודע איך שחררו אותו מגן החיות"...

צחוק אדיר.

הרב: "מי שיש לו קצת שכל מבין שמי שברא את כל הנבראים והגביל את כל המוגבלים הוא חכם והוא לא עשה שום דבר ללא תכלית וסבה. הכל מסודר בהרמוניה, חמצן כמה שצריך, מזון כמה שצריך. עולם מושלם".

השואלת: "חוץ מבני אדם שלא מושלמים".

הרב: "נכון. כי בני האדם צריכים להשלים את עצמם. שור בן יומו קרוי שור, אפרוח בן יומו כבר הולך, חתול יודע איפה האוכל שלו. כל בעל חי יודע איזה עשב הוא אוהב, לא מלמדים אותו, לא מחתלים, כלום. בעלי החיים נבראו מוכנים, אבל האדם הוא היחידי שנברא עם דעת והוא צריך לבחור לעצמו גם את הסביבה. לצבים אין משרד השכון. לא רק שיש לו בית, אלא כמה שהוא גודל הוא מקבל דירה גדולה יותר. קיפוד נולד עם כלי נשק, הוא לא צריך להמציא ולפתח אותם. כולם נבראו מוכנים אבל אין להם תכלית ויעוד מצד עצמם אלא הם חלק מהבריאה והכל עובד בהרמוניה בשביל האדם. האדם אמנם נחות מהם באפשרויות שלו, אבל יש לו דעת שאיתה הוא צריך להשלים את עצמו. למה, למשל, הקב"ה בורא את האדם עם ערלה ומצוה אותו שיסיר אותה בברית ביום השמיני? למה הוא לא בורא אותו בלי ערלה? כי הקב"ה רוצה שהאדם ישלים את עצמו. הוא אומר, מה מותר ומה אסור והיהודי משלים עצמו. הוא רק נותן לנו את הכלים. נותנים לילד משחק מונופול ומראים לו איך לשחק. נותנים לו פאזל עם תמונה ואומרים לו שישלים לפי התמונה הזו. כך גם לאדם. יש לו נתוני בסיס, מידות, שצריך להשתמש בהם נכון והתורה אומרת לו איך לעבוד על עצמו אחרת הוא כמו עיר פרא. ראיתם פעם איך תינוק שובר כל דבר, צריך לחנך אותו, כך צריך להכשיר כל אדם ולעבוד על המדות. האדם, מבחינה זו,

יותר גרוע מבעל חי. חיה תשים אותה במקום מסוכן היא תדע לשמור על עצמה. תינוק תשים אותו במקום גבוה הוא יקפוץ קפיצת ראש. נכון, יש אנשים שלא מוכנים לתקן כלום, חושבים שהם מושלמים, אבל אנחנו צריכים לדעת את היעוד שלנו.

לבסוף קבלה הצעירה ערכת 'מיני סמינר' של ארגון שופר ויצאה להשלמת המשימה המצופה ממנה בשמחה ותקוה".

שאלה של משתתף: "מה הקב"ה רוצה מתושבי אשקלון ושדרות"?

הרב: "כל יום הקב"ה עושה נס מחדש, למעט כמה מקרים שאנחנו מאבדים אחד שנים או שלשה. בגוש קטיף קבלו עשרות אלפי קסאמים, מרגמות וכו' ובודדים נהרגו. במלחמה הקודמת בלבנון נהרגו עשרות למרות אלפי הטילים. מה שקורה זה נס שאין דוגמתו והעם סתום מלהבין. שדרות ואשקלון זה רק מקום, פעם זה היה חיפה, כל פעם במקום אחר ולא חשוב איפה. הקב"ה מאותת לנו לא רק בטילים שהורגים פחות ממחלות קשות. מה זה? זה טיל ישר לגוף האדם. גם זה איתות. אבל אנחנו לא מפנימים. אם ה' כבר צריך לזרוק עלינו טילים כדי שנבין, סימן שאנחנו אטומים. "קול דודי דופק פתחי לי".. הקב"ה דופק בהתחלה חלש ולא עונים, יותר חזק ויותר חזק. בסוף הוא פורץ את הדלת. אמרנו בעבר את השתלשלות העניינים מראש; קודם היו אבנים, אחר כך סכינים, אחר כך רמונים, מתאבדים, קאסמים עוד מעט שיאהב 3 ועוד לא מבינים. שואלים איפה הוא? השאלה היא איפה אנחנו, לא איפה הוא? מי שלא פוחד מפתחה של גיהנם נותנים לו לטעום טיפה מהפחד".

מה שמתחבר עם תחילת הדרשה של הרב בחיוב המיידי של כל ישראל לשוב בתשובה מלאה מהר ועכשיו פן יהיה מאוחר.

אם הבנים שמחה

זהו ספורה של אמא עקשנית שכח ההתמדה והרצון שלה והזכויות שצברה באמצעותם בהשבת בנים תועים לאביהם שבשמים, הביאו אליה את האושר שיחלה לו שנים רבות.

משחר נערותם עזבו שנים מבניה את דרך התורה והמצוות ופרקו עול. כאמא יהודיה, בעלת אמונה חזקה, היא יסרה את עצמה אך לא התיאשה וסרבה להרים ידים. "הם עוד ישובו" - היא אמרה וגם קבלה על עצמה לפעול כדי שזה יקרה. היא סרבה להאשים אותם בלבד ונטלה אחריות על עצמה כמי שעל פי תחושותיה לא עשתה מספיק להדוק הקשר שביניהם לבין אביהם שבשמים. בחשבונות נפשה ראתה בצער הגדול שבא עליה, עונש כמו כל עונשי שמים, קבלה עליה את היסורים שממרקים, אך סרבה להשלים עם מצבה.

היא חפשה את 'תשובת המשקל' הקרוב ביותר למה שעוללו לה בניה, מתוך מטרה לתקן, קודם כל, את עצמה. כך הגיעה לפני שבע שנים למשרדי 'שופר' ובקשה להפיץ בין משפחות ברחבי ישראל את הקלטות של הרב אמנון יצחק, כדי להביא אותם לשוב מדרכם ולהתחבר מחדש לבורא עולם. "האמנתי שבדרך זו, לא יתכן שגם לבותיהם של הבנים שלי לא ימשכו לחזור בתשובה. סוף סוף להם צריך שיהיה קל יותר, שהרי בורא עולם ואני מהוים את רוב משולש החיים שלהם, שהרי שלשה שותפים לאדם".

אשה מאמינה.

במשך שנים נדדה מעיר לעיר, מישוב לישוב, עברה בין בתיהם

שני האחים

של עמך ישראל התועים, חלקה להם קלטות וצברה זכויות. מידי פעם נסתה לשכנע גם את בניה לשוב לדרך הישר, אבל הם עמדו במריים. "אני יודעת בודאות, מתוך היכרות אישית עם חלק מהמשפחות שהם חזרו בתשובה רק בעקבות ההתעוררות שחלה אצלם אחרי שצפו באותן קלטות, אבל כנראה, שגם זכויות אלה שצברתי מעל חמש שנים, בעזיבת הבית, בנדודים להפיץ דבר ה', בקירוב רבים, לא הספיקו כדי שזה יקרה גם לי" - היא אומרת בתום.

ואז חל המפנה הגדול. אחרי כשבע שנים, ללא כל הודעה מראש החליטו שני הבנים, כאחד, כי אינם יכולים להקשות עוד עורפם מול נחישותה של אמם בצדקת דרך התורה והאמונה. "הבנו, שדבקות שכזו להפיץ את הקלטות של הרב אמנון יצחק בכל מקום ולפעול כפי שהיא פועלת כדי שיהיו להם תוצאות מעשיות, לא היתה יכולה להימשך על פני תקופה כל כך ארוכה, אם לא היתה אמת צרופה" - מספר אלקנה, הגדול שבהם. "הכרנו באפסות סכויינו להציב את התאוות והשקר שדבקנו בהם, כ'מגינים', מול האמת היוקדת בתוך כל יהודי ושואפת להתפרץ כמו לבה" - אומר אחיו.

השבוע הגיעה האם למשרדי 'שופר' ובפיה בשורה אחת ובקשה אחת: "ילדי, ילדיו של בורא עולם שתעו במשך שבע שנים בדרכים שאינם שלנו, עלו על דרך האמת. הם מבקשים לפסוע בה בצורה הבטוחה ביותר עם כל מה שמתחייב מחזרתם אל חיק האבא שלהם. אנא, סדרו אותם בישיבות - זו היא שאיפתם".

לא הרבה זמן מצאה לה האמא הנחושה להזיל דמעה של התרגשות על החלטתם של בניה ועל...גאולת נפשה מיסורים ארוכים, עד שמלאה שוב כמה ארגזים בקלטות מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק ויצאה לחלק אותן לבניו של ה' שעדין לא הגיעו להכרה.

שבת היא מלזעוק

זה היה בעל ה'קוקו' הצעיר ביותר שהרב אמנון גזז את מחלפות ראשו בהרצאותיו, עד היום. בדרך להילולת רבי שמעון בר יוחאי במירון, עברה משפחתו ב...קרית מלאכי כדי להתכבד בעריכת ה'חאלקה' לילדם, בידי הרב אמנון יצחק. הקהל, שלא ציפה למעמד כזה, לווה את הרב בתפילת 'מלאך הגואל...יברך את הנערים", שבקריאתם של.. מלאכים נשמעה מתאימה יותר מאי פעם. ילד קטן, כבר עם פאות מסולסלות, שגדלו מאז ה'חאלקה' שנערכה לו לפני שנה, מקסימום שנתים, היושב על ברכי אמו מבקש את המקרופון וכשמקבל שואל את הרב בצורה בוטחת איך אפשר להיות רב גדול של כולם?

הרב: "עוד מעט יבוא המשיח והוא יהיה רב של כולם".

תמימות של ילד: "אבל, אני רוצה להיות"...

הרב: "עד שאתה תגדל אנחנו מאמינים שהמשיח יבוא. אבל, תלמד הרבה ואם המשיח, חלילה לא יבוא, יהיה לך סכוי להיות רב של כולם".

השואל הראשון היה צעיר, שבקש להציג שאלה אישית, שאיש לא יכל, בשלב זה, לקשור בינה ובין משהו שיתרחש בהמשך. עוד שאלה צפויה, של יהודי הנקרע בין חובת שמים, למה שהוא נוטה לראות בו חובת הפרנסה.

הצעיר: "כבוד הרב אני משרת בשרות המדינה ואני נאלץ לחלל שבת. מה אני צריך לעשות"?

הרב: "מה התפקיד שלך"?

הצעיר: "אני שוטר ונאלץ לנהוג ולכתוב. כל דבר שהתפקיד מחייב".

הרב: "איזה שוטר"?

הצעיר: "כחול".

הרב: "סתם שוטר כחול? - אסור לך לחלל שבת בשום אופן".

השוטר נדהם מהתשובה החד משמעית ומחפש תימוכין, בסביבתו, במצב שאליו נקלע בעקבות השאלה ששאל

הרב: "אין בעבודה שלך פקוח נפש ואסור לחלל עליה את השבת. אתה עובר על איסור חמור ביותר. אתה חייב למצא עבודה אחרת".

הצעיר בעוד נסיון: "אני עושה את השרות הצבאי שלי במשטרה, זה לא שבחרתי בעבודה הזו".

הרב נשאר צמוד למה שכבר אמר: "מה זה משנה, גם בשרות הצבאי אסור לחלל שבת".

השוטר: "נאמר לי שרבנים מאשרים את זה ושזה מותר".

הרב, שבדיוק נחשף לפרשת חלול השבת שנקשרה בשמו של הרב הראשי לצה"ל בימים אלה: "אם אתה שואל אותי, אני אומר לך בשם הרבנים שאסור".

אכזבה על פני הצעיר. רחש בין חבריו הנמצאים כאילו ב'התיעצות' ולאחר כדקה זורק הרב שאלה כאילו תלושה, לחלל: "תגיד לי במשטרה נתנו לך שכפ"ץ"?

השוטר נד בראשו לשלילה.

הרב: "מה גם שכפ"ץ לא נתנו לך להתעטף בו מפני מה שעלול לקרות למי שמחלל שבת"?

הצעיר ממשיך בתנועת ה'לא' כשמבט של תמהון על פניו.

הרב: "אני מוכן לתת לך עכשיו 'שכפ"ץ' לבן שלנו, אתה רוצה?...

השוטר מבין כי מדובר בציצית ומיד מביע נכונות. הוא פוסע לעבר הבמה, מלווה במחיאות ידים קצובות, מקבל לידיו ארבע כנפות, לוחץ את ידיו של הרב, לוחש לו דבר מה באזן והקהל שומע, דרך המקרופון הפתוח את התשובה הנחרצת של הרב:

"אסור, בשום אופן אסור. אין פקוח נפש, לא חייבים לכתוב שום דבר. איזה פקוח נפש יש בלכתוב"?

הקהל מגיב בצחוק. והשוטר שב כלעומת שבא, כשההבדל הוא שבדרך למקומו הוא כבר עוטה ציצית.

כמה מהמשתתפים, כולם צעירים, הגיעו להרצאה כשהם כבר 'מבושלים' לעשות מעשה ולהצטרף לשומרי התורה והמצוות עוד לפני מתן תורה. רק שאלות, או מצוקות קלות, שהן בבחינת 'מכה בפטיש' וכבר הם על 'אם הדרך' אל האב. הראשון שמע מרב אחד שיש מושג של נשמות גבוהות ויש נשמות קטנות. "איך אני יכול לדעת איזו נשמה יש לי ואם יש לי סכוי להיות...כמוך".

הרב: "נשמה אינה נמדדת בגודל. כשרואים מישהו שעושה מעשים חיוביים רבים, אומרים עליו שיש לו 'נשמה גדולה'. אחד שלא רואים אותו עושה מעשים הוא לא בעל 'נשמה קטנה', אלא לא אומרים עליו כלום. לכל בן אדם יש נשמה גדולה. עצם היותו הבן של הקב"ה, זה בעל נשמה גדולה. יש אנשים שחוזרים בתשובה ופתאם מגלים איזו נשמה היתה בו כל הזמן, שקשה להאמין. אתה יכול להיות בעל 'נשמה גדולה', אבל אתה צריך לעבוד מבקר עד ערב על מטרה אחת בלי לזוז".

הצעיר: "אתה תברך אותי שאני אהיה בעל 'נשמה גדולה' "?

הרב: "מה השם שלך ומה שם האמא"?

הצעיר: "אברהם בן מרגריטה".

הרב: "אברהם בן מרגריטה ה' יזכה אותך לעבור אותי בתורה ובמצוות".

הקהל: 'אמן' רבתי.

הרב: "תדע לך, שאם לא תנצל את זה תהיה עליך תביעה גדולה".

הצעיר נבהל קצת: "מה הצעד הראשון שאני אמור לעשות"?

הרב: "מהרגע, אתה מרבה בתורה ללא הפסקה, אין משהו אחר בעולם חוץ מזה"...

הצעיר: "יותר ממה שהייתי"?

הרב: "אני לא יודע מה היית"...

הצעיר: "בזמן האחרון התחזקתי ואני לומד בכולל".

הרב: "בלי הפסקה"...

הצעיר: "בלי הפסקה"...

הרב: "שום דבר חומרי לא יענין אותך, רק למוד וקיום מצוות".

הצעיר: "בלי נדר"...

הרב: "אבל בקשת, לא"?

הקהל צוחק.

הרב: "זה כמו שאדם מבקש להיות מליונר ואומרים לו: 'טוב, אבל לך לעבוד' אז הוא אומר...'בלי נדר' "...

הצעיר: "אבל זה קשה".

הרב: "קשה? - אמרת שאתה רוצה ונתתי לך ברכה. לי לא נתנו ברכה להיות מה שאני. עבדתי לבד. אז מה אתה אומר"?

הצעיר: "אני מקבל על עצמי להתחזק עוד יותר"...

הרב: "בהצלחה".

השואל הבא רוצה לדעת באופן פרקטי אם אפשר לחזור

השוטר מקבל ציצית עם אמו

בתשובה מ'דיסקים' או מהרצאות?

הרב לקהל: "מי כאן באולם חזר בתשובה דרך קלטות ודיסקים"?

עשרות מרימים ידים.

הרב: "תסתכל, תסתכל, הנה התשובה לפניך".

השואל בשאלה נוספת: "האם יש צורך לשכנע גם מישהו שהוא אנטי, או רק כאלה שיש להם פתיחות ורוצים לשמוע"?

הרב: "אין טעם להתעמת ולהתווכח. יש הרבה אנשים שממתינים לנו ורוצים לדעת. אם יש אחד שלא רוצה ואחד שרוצה, עדיף לטפל במי שרוצה".

הצעירה הבאה מבקשת לחזור בתשובה, אבל כל משפחתה מתנגדת לה. "מה אני יכולה לעשות? ההורים שלי אפילו נגד שמירת השבת שלי. הם חושבים שהסתובב אצלי משהו. מה אני יכולה לעשות"

הרב: "קודם כל, אשריך שזכית לחזור בתשובה ובפרט במשפחה שלא רוצה".

הקהל מעודד אותה במחיאות כפים.

הרב: "תדאגי שיראו קלטות, או את אתר האינטרנט של 'שופר', או שאנשים שמכירים אותם וחזרו בתשובה ידברו אל לבם. תחשבי איך מחברים אותם או לחומר, או לאנשים. את אל תתעמתי אתם, בשום אופן. תאכלי, בינתים בחד פעמי. או שתאכלי דברים קרים, או שתקני לך שני סירים, אחד חלבי ואחד בשרי ותבשלי לבד. היום יש גם סירי אלומניום חד פעמיים. מה תעשי כשתהיי בלי ההורים"?

הצעירה: "אז יהיה לי בית"...

הרב: "בשביל זה, לא צריך בית, מספיק.. סיר".

צחוק בקהל...

הצעירה: "בעזרת ה' אני רוצה להתחתן בהפרדה מלאה וגם כאן ההורים שלי אמרו לי שהם והמשפחה לא יבואו לחתונה".

הרב: "לא נורא. את צריכה להסביר להם שאת דואגת לגן עדן שלך ואת לא רוצה שגם להם יהיה, חס וחלילה, גיהנם. את רוצה להתחתן כדת משה וישראל וגם זה כלול ב'דת משה וישראל' ".

צעיר ששומע את השיח מבקש לשאול שאלה ישירה ופשוטה: "אני רוצה לחזור בתשובה וקשה לי. אני רוצה לשמוע מהרב מהי הדרך, לא הקלה, לא הקשה, הכי טובה"...

הרב: "אתה מוכן להשקיע בעצמך"...

הצעיר: "אין לי בעיה לקבל על עצמי"...

הרב: "השאלה היא אם אתה רוצה דוקא להיות עם החבר'ה"?

הצעיר: "לא, לא".

הרב: "תלך לחבר'ה הטובים בישיבת 'מחנה ישראל' בירושלים, תשב אתם חדש, לא יותר ואתה תמצא לבד את הדרך בקלי קלות. תעשה הפסקה בחיים לחדש. יש לך שבעים, שמונים שנה לחיות, מגיע לך חדש חופש. תבחן את הדברים מקרוב, תראה אותם, תחוש אותם ותחליט. לא מסובך, לא עולה כסף. כלום. רק נסיעות הלוך וחזור".

הצעיר: "אני חושב שאם הרב יברך אותי, תהיה לי יותר הצלחה"...

הרב: "אני אברך, אם תסע. אין אוטומט, צריך לעשות משהו, להשתדל".

המעיר: "חדש"?

הרב: "חדש. זה בירושלים, אני אפנה אותך לרב, ראש הישיבה, הוא איש מדהים. כל הבחורים כמוך. תנסה".

הצעיר: "או אני מוכן".

מחיאות כפים.

בקרית מלאכי אין בית חולים, אפילו באשדוד הלא רחוקה, שבה מתוכנן בית חולים כבר זמן רב, הבצוע עוד רחוק מלהיות. אם היו מקבלי ההחלטות באים להרצאה של הרב אמנון יצחק, היו נוכחים עד כמה הם לא חשים את מצוקות העם האמיתיות ויכולים למלא בית חולים שלם רק מ...חולים קשים שעד שימצאו להם בתי רפואה קרובים שיטפלו בהם, הם מתקרבים לבורא עולם ומאמינים באמונה שלמה כי יחוס וירחם עליהם. חבלי הגאולה משתקפים במצב הבטחון, ביוקר המאמיר, בעוני, בחוצפת הרחוב המתבטאת בין השאר באלימות בבתי הספר, אבל, לדאבון לב, לא פחות במחלות הקשות המקננות בתוכנו. אבל מהם נוטים כולם להתעלם, עד שפוגשים בהם פנים אל פנים. בהרצאה הזו, כמו באחרות, ההזדהות ונטילת אחד מששים, באה לידי בטוי בתקונים שמקבל על עצמו הקהל ומדובר בכאלה שלא הכירו את החולים הללו מעולם. עשרות, אולי למעלה ממאה 'ערבים' שכאלה היו בהרצאה הזו בקרית מלאכי.

שואל: "יש לי חבר שיש לו את 'המחלה', הייתי רוצה לקחת על עצמי את הדבר שהכי משמעותי לרפואתו".

הרב: "איפה הוא"?

החבר: "הוא במצב קריטי בבית חולים".

הרב: "קריטי ממש"?

השואל: "כן".

הרב: "כמה חברים יש לו כמוך"?

השואל: "יש לו"...

הרב: "כמה? מנין"?

החבר: "יכול להיות".

הרב: "גם הם יהיו מוכנים לקבל על עצמם דברים"?

החבר: אני לא רוצה להגיד סתם, אבל אני מאמין שכן".

הרב: "תשאל את החבר'ה מי מוכן ללמוד שלשה חדשים רצוף, במשך שעתים ביום, לרפואתו"?

באולם עצמו קמים 17 איש, שמוכנים ללמוד לרפואתו של הצעיר שרובם אינם מכירים אותו.

הרב: "ישתבח שמו. משה ישראל בן ברוריה, ה' ירפא אותו ברפואה שלמה, יעתיק את המחלה ממנו ויתקע אותה בלבו של אחמדיניג'אד".

הקהל בזעקה: "אמן".

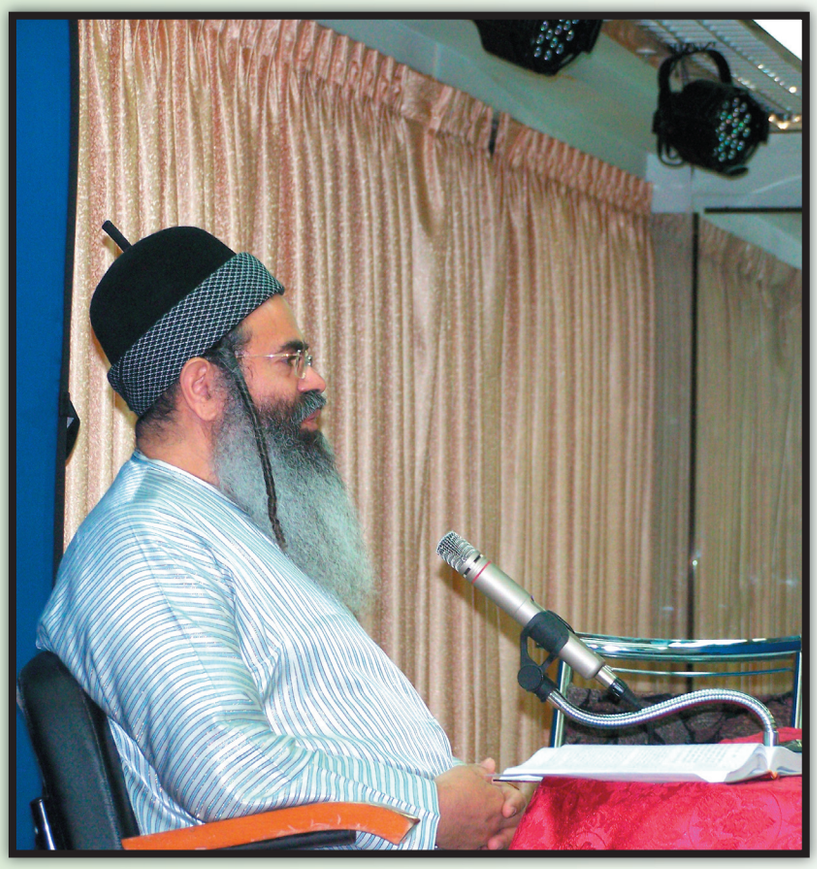

עשרות נוספים קבלו על עצמם ציצית וכסוי ראש לרפואתם של כל החולים שבעבורם בקשו רפואה בהרצאה. קידוש ה' שלא יתואר.

משתתף אחד, בעל חזות חרדית, שהמבטא שמסגיר את מוצאו הצרפתי והוא אכן מתגלה ולא רק לפי מימדיו, כעולה חדש מארץ הבגטים, מציג את עצמו כמי שהתגלתה אצלו המחלה האיומה של 'טרשת עורקים' ובהופעה מלאה שמחת חיים, על אף המחלה הוא מבקש להעיד עדות מכלי ראשון: "הייתי לפני פחות משלשה חדשים בהרצאה של הרב. שטחתי לפני ולעיני הקהל, את מצבי ובקשתי את עזרתו. הייתי אז במצב שלא יכולתי כבר ללכת בצורה זקופה. הרב המליץ לי על שלשה דברים: דיאטה -ומאז ירדתי 6-5 קילו... 40-30 דקות הליכה ביום ו...שעתים למוד בתענית דבור. יש הקב"ה. קבלתי כח לעבודת ה'. תראו איך אני הולך...(מדגים הליכה כאחד האדם א.כ.) כולם בכסא גלגלים ואני הולך...ב"ה. העצה הטובה והברכה, עם התקון, שנתן לי הרב אמנון יצחק נתנה לי כח חדש".

את ה'מעגל' בהרצאה הזו סגרה האשה שהתגלתה כאמו של השוטר ששאל בתחילת ההרצאה על השבת שהוא נאלץ לחלל במסגרת תפקידו.

האשה: "קודם לכל אני רוצה להודות לך, כבוד הרב. לפני מספר שנים חליתי במחלה הקשה. חלמתי שאני חולה ולאחר זמן אחר גילו לי את המחלה. הגעתי לאיזה רבנית בירושלים, שאמרה לי לקרוא את 'נשמת כל חי' ושאפנה אל הרב אמנון יצחק. אמרתי לה שאין סכוי שהוא ידבר איתי. חשבתי שלא תקבל אותי, כי אמרת לי כמה שנים קודם לכן לשים כסוי ראש, קבלתי על עצמי ולא קיימתי. כשאמרו לי שאני חולה במחלה, הלכתי על הגשר ב'בילינסון' ועשיתי חשבון נפש. הבנתי שאני לא יכולה להמשיך ככה, או שאני עושה 'מהפך' של 180 מעלות, או שפשוט אני לא אחיה. קראתי תהילים, סגרתי עינים וראיתי שאני לא אצא מזה ושאני עומדת למות. ראיתי דברים מהנשמה ולא הבנתי מה אני רואה. לבסוף שמתי כסוי ובאתי אליך. אמרת לי לכבד את השבת. באותה תקופה כבר שמרתי את השבת וחשבתי לעצמי שבטח אתה אומר את זה לכולם...שכחתי מזה. הלכתי לקברות צדיקים ולקחתי על עצמי צניעות. לא יודעת למה, אבל ככה יצא לי...אמרתי לקב"ה: 'אם אתה מקשיב לי תן לי עכשיו, אבל עכשיו, סימן'. התעקשתי. פתאם בא מולי אדמ"ור עם חסידים, שאני גם לא יודעת למה הגיע בדיוק אז לציון של הצדיק בקבר, רצתי אחריו, אמרתי לו שאני חולה ואני מבקשת ברכה והוא אמר לי לקבל על עצמי ממשהו. אמרתי לו שקבלתי על עצמי צניעות והרגשתי שזה הסימן הראשון, שהקב"ה רצה שאני אתחייב לפני מישהו ושלא יקרה כמו עם...כסוי הראש. פתאם ראיתי שם חברה שלי. שאלתי אותה, מה היא עושה כאן והיא לא נוהגת לבוא לקברי צדיקים והיא ענתה לי 'לא חשוב'. הרגשתי שהיא תהיה הסימן השני. פתאם בא אלי הילד שלה, בן ה-7, שלא ידע מה יש לי ואמר לי ש...מי שרוצה לחיות צריך ללכת בצניעות. מאז לא הבנתי מה רצית ממני בענין השבת. אני משתדלת ללכת בצניעות, לקרב את הבריות ולהגיד להם לא לחכות למכות, אבל את ענין השבת לא הבנתי עד ש...קם הבן שלי, השוטר וסיפר לך שמחיבים אותו לעבוד בשבת"...

הרב: "לא מחיבים אותו. הוא לא חייב לאף אחד שום דבר, רק לבורא יתברך".

האשה: "אז מה עושים"?

הרב: "מגישים התפטרות ועוזבים...אם היו מפטרים אותו מה הוא היה עושה? - אז שיתפטר לבד. שיגיד לבורא עולם, אני מתפטר בשביל השבת שלך".

האמא: "אבל אמרו לו עכשיו שאולי לא יצטרך לחלל שבת".

הרב: "אם לא יצטרך לחלל את השבת, שישאר".

האמא: "אבל זה יהיה רק בעוד שלשה חדשים".

הרב: "אז בינתים שיקח חופשה. צריך לכבד את השבת, זוכרת שאמרתי לך"?....

ו'שמחת עולם' על ראשם...

ערב אחד נשאר פנוי ביומנו של הרב אמנון יצחק ולא יוחד, עד כה, ל'התקרבות' ו'התחברות', בין אחים-בנים ואבינו שבשמים. אפילו לא ערב שלם, רק מספר שעות ובלילות הקיץ מצומצמות עוד יותר, בין יציאת השבת, לשעור הקבוע שמעביר הרב אמנון יצחק מידי לילה וגם במוצאי שבת, בטרם יפציע השחר. מהשבוע גם אותן שעות ספורות הן קדש לטובת קירוב כלל ישראל. במוצאי השבת האחרונה, נערך הראשון בסדרה החדשה והבלתי אמצעית של מפגשי קהל עם הרב אמנון יצחק במסגרת 'מלוה מלכה'. מי שלא היה שם הפסיד את ההזדמנות הראשונה אבל יוכל להצטרף לאלה שיבואו.

זה היה מפגש נדיר אינטימי וללא מחיצות עם הרב אמנון יצחק ו'אורחיו' שהיו הפעם...דוד המלך, שלכבודו נערכת סעודת 'מלוה מלכה' ושיום ההילולא שלו יחול עוד מעט, בחג שבועות ורבי שמעון בר יוחאי שיום הסתלקותו וכהגדרת חכמי הסוד 'יום שמחתו' צוין ביום חמישי האחרון, ל"ג בעומר. באולם 'שמחת עולם' בבני ברק, ליד שלחנות ערוכים כל טוב, הסבו למעלה ממאתים משפחות, בהפרדה מלאה וזכו לחויה בלתי נשכחת של

חלק מהקהל בסעודת 'מלוה מלכה' השבוע

דבקות אמיתית, מתוך דברי תורה ואמונה ושמחת הלב, בבורא עולם. 'שמחת עולם' - כשמו של האולם שבו התקיימה ה'מלוה מלכה' כך היא היתה ובטאה שמחה והוקרה לעולם התשובה שהרב אמנון יצחק מנהיג אותו באמצעות ארגון 'שופר' שהוא עומד בראשו.

כמו התפריט הגשמי שהיה מוקפד בעידונו ובטעמו, כך תמהיל הערב כולו היה מושקע והשביע את הנפש. הזמר ארז יחיאל, זמר הבית של הרב אמנון יצחק, הנעים בקולו הצלול בליוויו של המוסיקאי והמעבד אודי דאמרי, בפסיפס של שירי קדש בסגנונות שונים. הצלילים שהגיעו לאזנם ומלאו אל היכלי הנגינה של המשתתפים, גברו על ריחם המהביל של המאכלים שהונחו לפניהם ברוחב לב והם נתקו עצמם ממקומותיהם ונסחפו לשעה ארוכה של רקודים, יד ביד, שכם אל שכם עם הרב אמנון יצחק. מחרוזת 'בר יוחאי' ושיר הערגה 'לך קלי' של רבי שלום שבזי, השלימו את צרוף הלבבות ועשתה את הארוע ל'שבת אחים' רק יחד.

את דבריו, שגם הם הותאמו בסגנונם למעמד המיוחד ויוצא הדופן, הקדיש הרב אמנון יצחק לפרשת השבוע, פרשת 'בחוקותי' עם נגיעות מעשיות מחיינו ולקח טוב שיכל ליטול לעצמו איש איש על פי סגולותיו ומעלותיו. "יותר מעשרה פסוקים בפרשת השבוע, הם פירוט של ההבטחת ה' אם ילכו ישראל בחוקותיו. הקב"ה מבטיח לנו רווח גשמי בלי שום חששות ואחרי כל ההבטחות הגשמיות מבטיח לנו ה' שיהיה שלום בארץ. אחרי כל זה למה צריך עוד הבטחה נוספת "והתהלכתי בתוככם" - שה' יתהלך עמנו בגן עדן, המדברת על העולם הבא? התורה מדגישה כאן שהתכלית של עם ישראל אינו העולם הזה, לא הגשמיות, אפילו לא השלום, דאגות החיים האמיתיות של בן ישראל הן החיים הנצחיים. היעוד העיקרי הם השראת השכינה, דבקות בה', הרגשים נעלים. תקון הנפש הוא העיקר ולכן הוא נכתב בסופן של ההבטחות".

אחרי סקירת כמה מהמלחמות הידועות מעברנו ובעיקר של סנחריב וצבאו שנחלו תבוסה קשה כשמתו 185 אלף ראשי הגייסות והקב"ה הותיר מהם רק חמשה בחיים. אחרי הטבעת האמונה במחשבה ובלב שואל הרב את הנוכחים: "מי יכול להעריך את ערכה של התורה ותרומתן של הישיבות להגנה על עם ישראל ועל העולם כולו? אנחנו נמצאים בשפלות נוראה, במקום לסמוך על הבורא ולהיות נסמכים על שלחנו, אנחנו נתונים להשפעת האומות ומתבישים במעשנו. חיים בפחד שבוש יכעס שאולמרט עושה שלום עם סוריה בלי לבקש את רשות אמריקה. גם אחמדי' כועס על אסאד שהולך לעשות שלום מאחורי גבו... כולם תולים תקוות אחד בשני ולא מבינים שההתרשלות שלנו בקיום התורה והמצוות היא שגורמת בעצם למצבנו. הפלסטינים מאמינים שבכח האמונה שלהם, שהם צועקים 'אללה הוא אכבר' הם ינצחו אותנו. הם אומרים שישראל חלשים, אין להם אמונה הם מאד נהנתנים, האלפיון העליון דואג שהכל יהיה מרוח ב'חמאה', 17 משפחות הון שולטות כאן על כל הצמתים של השלטון, אז למה שהם לא יבקשו עוד ועוד? לכן הם בטוחים בנצחון שלהם ואנחנו לא רואים שלהנהגה הישראלית יש איזשהו מענה, חוץ מלהתחנן לתהדיה. הם עוד יטענו שהם גרמו לישראל לחזור בתשובה ויבקשו על זה... שכר. אבל זה היה נכון רק אם היו מכוונים. אבל מאחר ולא התכוונו לזה והם תלו הכל בהנהגת העולם בדרך טבעית, לכן יאמר להם הקב"ה: כל מה שעשיתם רק לצורך עצמכם עשיתם... כל מה שהשונאים עושים זה כדי שהקב"ה יתהלך יד ביד אתנו בגן עדן. אבל מתי נזכה בזה, רק עם נעסוק בתורה"...

בינתים, בארועים מהסוג הנדיר הזה, מתהלך הרב אמנון יצחק, יד ביד, עם משתתפי 'מלוה המלכה' בעולם הזה ומדריך אותם, בדרך מיוחדת כיצד להושיט יד לבורא, כדי שיתהלך בתוכנו לעולם הבא. ארז יחיאל משמיע באזניהם את יצירות הפאר המקשרות אותם עם דמויות ההוד של אברהם ויצחק אבותינו ושל משה הרועה הנאמן, שהולחנו והופקו במסגרת ה'דרשזמר' והשיא הוא השיר החדש של הרב אמנון יצחק שנכתב לששים למדינה תחת המוטיב של 'התשובה למדינה'. "מה שלא עשתה המדינה בששים" - מקונן המזמר על מציאות חיינו כאן, "עשתה התשובה בשלשים" - הוא מפיח תקוה בקולו הערב, "המדינה עשתה פירוד והתשובה עושה איחוד". הקהל מצטרף לפזמון תוך שהוא מפעיל את מלוא רגשותיו.

ב1 אחר חצות החל הפזור והוא נמשך לא פחות זמן מהארוע עצמו. בזה אחר זה נגשו המשתתפים אל הרב אמנון יצחק, שטחו בפניו את בקשותיהם, קבלו את תיקוניו ועצותיו, הצטיידו בברכותיו ויצאו לסבוב חיים נוסף מנקודת התעלות שעוד לא ידעו כמותה. כשה'מלוה מלכה' ב'שמחת עולם' בראשם, הם התחזקו באמונה כי ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה...

מי כתב "והצלחת המדינה תלויה במלחמתה על ידי מה שנמצאים בה תלמידי חכמים העוסקים בתורה?"...

בין אייר לסיון, יותר מבזמנים אחרים על פני השנה, הופכת טבריה להיות מוקד להמונים הפוקדים את קברי הצדיקים בצפון. קבר רבי מאיר בעל הנס ורבי עקיבא, היו ציוני דרך במסלולם של העולים לציון הרשב"י שבמירון והשבוע קבר השל"ה שיום ההילולא שלו חל בערב ראש חדש סיון, הרמב"ם ושאר קברי הצדיקים מושכים את ההמונים לתפילות ולהזדככות נפש לקראת הימים הגדולים של קבלת התורה.

כנסי ה'תשובה' הם חלק בלתי נפרד מעבודות ההכנה הנפשית לקראת חג מתן תורה והרצאותיו הצפופות של הרב אמנון יצחק, שמביאות רבים לידי מעשה, הן בעונה הזו בבחינת הקדמת ה'נעשה' ל'נשמע'. זו תקופת הקציר המתאימה ביותר לעם שבשדות שהגיע ל'הבשלה' ובחר לעלות על דרך התורה והמצוות. כשזה נעשה בעיר כמו טבריה, ערש הטוהר ומקור חיותם של שרעפי עליון, תנאים וראשי גולת כל הדורות, נמשכים הלבבות אליהם והם מסייעים למשתוקקים להסתפח אל מקבלי התורה והמצוות.

הרב: "אחד הרבנים החשובים, הרב בן דוד, סיפר פעם שהלך באחת ממדינות דרום אמריקה, פתאם ניגש אליו גוי ושאל אותו בהתפעלות: "אתה יהודי"? **השיב לו:** "כן מה אתה מתפלא כל כך"? **אמר לו הגוי:** "אני פעם ראשונה בחיים רואה יהודי". **שאל אותו הרב:** "איך ידעת שאני יהודי"? **אמר לו:** "הרגשתי. לפי מה שקראתי בתנ"ך היה נדמה לי שכך צריך להראות יהודי". **אמר לו הרב:** "אכן צדקת, אני יהודי"!. **אמר לו הגוי:** "אם כך אתה בן של אלקים, כך כתוב בתנ"ך ואני רוצה לדעת מה חושב בן אלקים כשהוא הולך ברחוב...מה אני חושב אני יודע, אבל מה אתה במעמדך חושב"? אפילו אותו גוי שלא ראה מימיו יהודי הבין שמי שהוא בנו של הקב"ה לא יכול לחשוב כשהוא הולך ברחוב כמו שגוי חושב...

"מספרים על אחד מעובדי ה' האמיתיים, שהיה יושב בישיבה יומם ולילה והיה מבטל את כל הבלי העולם. הוא ידע בדיוק מה הוא רוצה ומה תפקידו בעולם. הוא לא היה מתפעל משום דבר. פעם ישבו כל בני הישיבה יחד וכל אחד אמר את ההרגשה שלו כיצד ניתן להגיע לבטול העולם ואיך לא להתפתות מהבלי הרחוב. כולם דברו ואותו "עובד ה' " הוא...שתק. **שאלו אותו:** "מה אתה אומר"? - והוא ממשיך ל'שמור על שתיקה'. כל החברים תמהו על שתיקתו שהרי הם חשבו שהוא יאמר דברים כדורבנות לבטול העולם. אולי יגיד כמה העולם לא חשוב, כמה אנשים פתאים ומתפתים. אבל שום דבר. **עד ששאלו אותו:** "מה פשר השתיקה"? **והסביר להם:** "ראיתם פעם בני תורה מתכנסים ומדברים על דבר מאוס? בשביל זה עושים אסיפה? אם מדברים על זה, סימן הוא שמחשיבים את זה"... ענין העולם הזה לא קיים בכלל וממילא אין על מה לדבר. מבחינתו אין כאן כלום. זו עבודת ה'. אבל אנחנו כל כך שפלים מול העולם, כל כך מתבטלים מפניו, רק רואים F-15 מעל הראש מתגמדים. כל כך מתפעלים מכל דבר ומתגמדים. רואים 'מרצדס' יפה ומיד אחד אומר לשני: "ראית? ראית? הלוואי עלי" ולא גומרים לדבר על זה. כמה שאנחנו מנסים לבטל את הדברים, אנחנו לא מצליחים ואנחנו מתבטלים מול המציאות הזו. אבל התורה מתיחסת אלינו בצורה הפוכה. היא מחשיבה אחד אחד מבני ישראל ואומרת שכל הגוים כאין וכאפס ולא קיימים כלל. כמה גדול המרחק בין דעת תורה לבינינו. כל ההתפעלות שלנו היא מערכים חצוניים. שלמה המלך מלמד אותנו ששקר החן. שהברק החצוני הוא אחיזת עינים. אין לו קיום אמיתי. אנשים שמחים על הישג גשמי, על כל שטות אומרים: "תגיד 'מזל טוב'..." אדם קונה אופנים הוא בא לחבר שלו ואומר לו: "תגיד מזל טוב". אפילו אולמרט שנתן מתנה לבוש אופני הרים מתקפלות לקראת הסתלקותו מן התפקיד כתבו על זה בכל העתונים. זה חשוב?... אנחנו מתבטלים בפני אנשים, בעלי שרירים ושררות, סוגדים לכל מי שיש לו הישג בעולם הזה. מתמוססים בפני כל דבר יפה. אבל כששומעים שעור...נרדמים. כמה אנחנו רחוקים מהשקפה אמיתית של תקון המידות שלנו. ואם כבר לפעמים, אחרי למוד מוסר, מתעלים קצת, זה ענין שחולף. אחרי כמה זמן חוזרים לשגרת החיים. התורה דורשת מאתנו שהאדם יתבונן באפסיות העולם הזה. גדולי ישראל אמרו שהעולם הזה הוא כמו... 'חזיר מצורע' - טמא כמו חזיר וצריך להתרחק ממנו כמו ממצורע. כשהמצב הוא כל כך ירוד והתורה נרחקת על אחת כמה וכמה שצריך להתרחק ממה שנוצץ. פעם מכרו הכל בניר חום. היום הכל צבעוני ומרשרש, מטריף לך את הדעת. כל דבר מרשרש ומבריק. יצר הרע בא בעטיפות ובקופסאות יפות. הכל מנופח. אבל הדברים האמיתיים לא צריכים עטיפה. הם באים בלי. כנסו לבתי המדרש, ספסלים פשוטים, ספרים קרועים, אבל שם כל החכמה"...

ראשון השואלים מציג את עצמו כמי שהשתתף במבצע הפצת הקלטות של הרב וחילק כ- 16 אלף קלטות! בצפון הארץ: "כמי שרואה את מה שנעשה לכבוד התורה כואב לי שכולם הולכים אחרי תורתו של התנא רבי עקיבא ואנחנו גרים שם רק ארבע משפחות ליד הקבר שלו ויהודים משלנו לא באים לשמור עליו. עשו שם כביש שאנשים נוסעים בו בשבת עד הקבר...אני נאכל מזה. זה כואב לי מאד".

הרב: "הנה הבאתי קלטות לך ותשים עכשיו לכל השכנים, אולי הם יחזרו בתשובה".

השואל: "למי תשים? הכל מלא שם בגוים...יש שם ארבעה רבי קומות רובם מלאים בגוים...כואב הלב"...

הרב אחרי שמקבל אשור מנוכחים נוספים שאכן המצב במקום קשה וקברו של התנא רבי עקיבא מבוזה: "יש לי קלטות מתורגמות לרוסית. אני אתן לך כמה ארגזים ואתה תחלק אותם"...

השואל: "הרב, זה לא פותר את הבעיה".

הרב: "למה, אולי עכשיו לקראת שבועות הם ירצו ל...התגייר. תנסה".

השואל: "אנחנו צריכים להחזיר קודם את הילדים בתשובה ולא לקרב את הגוים".

הרב: "זה לא נוגע זה לזה"..

השואל: "אני לא מחזיר גוים בתשובה...רק יהודים".

הרב: "למה, מה איכפת לך"?

השואל: "לא מחזיר"!

הרב: "ואני אומר לך שאם הגוי יבין מי זה רבי עקיבא שלמטה, הוא יסגור את הכביש. היו לנו שני גדולי עולם, הלל ושמאי, היו להם שני תלמידים מובהקים - שמעיה ואבטליון. הם היו גרי צדק. כל התורה שלנו עברה דרכם. גם רבי מאיר בעל הנס, הטמון פה, הוא גר צדק. רבי עקיבא עצמו הוא בן של גרים. אולי אלה שפוגעים בו עכשיו יהיו גרים בזכות רבי עקיבא שהיה בן של גרים. אתה תחלק קלטות ברוסית ואולי הם יתגיירו".

השואל: "אני לא מאמין שאחד מהם יתגייר"...

הרב: "ואני כן מאמין"

השואל: "אז אולי הרב יבוא לשם ויעשה להם הרצאה".

הרב: "אבל אני לא מדבר רוסית. הקלטות שלי כן מדברות... תחלק ותגיד לי עוד שנה מה זה עשה. מוכן"?

השואל: "מוכן"!

הרב: "בצורה אמיתית"?

השואל: "כן"!

מבצע חלוקת מאות קלטות ברוסית לכבודו של רבי עקיבא בן הגרים, יוצא לדרך בערב חג מתן תורה שבו קוראים במגילת רות - מגילת הגרים.

שואלת: "אני חוזרת בתשובה כבר שנתים. הולכת בצניעות, כסוי ראש, שומרת שבת. הכל. אני נשואה כבר חמש שנים ואין לנו ילדים. בעלי מקבל אותי כמו שאני, אבל אומר שהוא מוכן לחזור בתשובה רק אם יראה נס. הוא טוען שלחילונים יש כסף, ילדים וכל טוב ודוקא לשומרי תורה ומצוות כמוני, אין את כל זה"...

הרב:"והוא שומר מצוות"?

השואלת: "מזה כמה חדשים הוא שומר שבת".

הרב: "אבל לא שומר תורה ומצוות"?...

השואלת: "לא שומר".

הרב: "אז מה הוא שואל. הנה למי שלא שומר תורה ומצוות זה קורה".

הרב מבקש מהשואלת להעביר לבעלה, הנמצא גם הוא באולם, את המקרופון.

הבעל קם על רגליו.

הרב: "אתה חושב שאם אתה שומר שבת מגיע לך הכל על הפתיחה. נכון, יש גם חרדים שאין להם ילדים. יש כאלה שזה רק מתעכב להם, חמש, עשר, תשע עשרה שנה וגם על עשרים ושבע שמעתי. זה לא קשור לאם אתה דתי או לא דתי. זו גזירת שמים למי יהיו ילדים ולמי לא ולמה. אחת מהברכות שבתורה זה שיזכו לפרי בטן, אבל זה תלוי בקיום חוקי התורה ובקיום המצוות. גם אז לא שואלים כלפי שמים, אבל בא נגיד שאז צריך אדם לחשוב למה זה קורה לו. אבל אתה, שלא מקיים תורה ומצוות, על מה תלין? אני אגיד לך מה אתה צריך לעשות - קבל על עצמך ללמוד כל יום, שעתים תורה, בתענית דבור במשך שלשה חדשים רצוף. אשתך תלמד חצי שעה בספר 'שערי תשובה' לרבנו יונה, במשך שלשה חדשים. מוכן"?

הבעל: "כן".

הרב: "ואת מוכנה"?

האשה: "כן".

הרב: "אתה הולך בכיפה תמיד"?

הבעל: "לא".

הרב: "אני אתן לך כיפה וציצית, תתפלל שלש פעמים ביום ובעזרת ה' תתבשרו בבשורות טובות...אנקת רווחה נשמעה מפי האשה כשבעלה גילה נכונות מוחלטת למלא אחר מה שהטיל עליו הרב. הוא צעד לצלילי התזמורת ובליווי מחיאות הכפים של המשתתפים לבמה, קבל ציצית וכיפה, בירך בשם ובמלכות שהחיינו, כרגיל וכבקי.

הרב: "ויקטור בן אודט וסיון בת מרים תזכו לזרע חי וקיים מהרה".

הקהל זועק אמן וחלק מהמשתתפים נדחף אל האיש ללחוץ את ידיו ולברכו. הבעל ממהר להתקשר ולהודיע למישהו על ה'הבטחה' והאשה מזילה דמעה.

השואל הבא פותח בהקנטה. הוא מציג עצמו כמי שכבר שנים ארוכות נמצא עם 'רגל פה רגל שם' ומבקש לדעת, אם עם ישראל הוא העם הנבחר, שלו ניתנה התורה, למה הוא סובל כל כך? אלפי משפחות ללא לחם".

הרב: "כתוב רק "ואל תצריכנו"...

השואל: "אבל נבחרנו. למה לסבול את סבל הגלות הזו"?

הרב: "כי אנחנו רגל פה רגל שם"...

הקהל מגיב בפרצי צחוק.

השואל: "אל תקח ממני דוגמא"...

הרב בחיוך: "אבל זה מה שכתוב בתורה. אם ילכו בדרך התורה וישמרו את כל המצוות יתן לנו הקב"ה מכל טוב".

השואל: "אני לא בודק בציציות שלהם"...

הרב: "אבל הקב"ה בודק".

השואל: "אבל מדובר במשפחות דתיות"...

הרב: "דתיות זה לא אומר שכולם שומרים הכל"..

השואל: "אז מה אתה רוצה להגיד לי שאלה גלגולים ותקונים"?

הרב: "עוד לפני זה"...

השואל חוכך בדעתו ולבסוף אומר: "מה אני אגיד לך? - אני בדילמה"...

צחוק בקהל.

הרב: "תעזוב, תעבור לצד שלנו".

השואל: "לגבי הנקודה הזו אני חלוק בדעתי. אני רוצה איזשהו שמץ הוכחה".

הרב: "הוכחה שמה"?

השואל: "אין לי ספק שהבורא

שעתים לימוד תורה על קבר ר' עקיבא

קיים אבל אני רוצה איזה רמז כדי שאהיה מוכן להפסיד את עולם החומר. שאני אדע לקראת מה אני הולך"...

הרב: "אני מכיר את הקב"ה מקרוב שלשים שנה. לוויתי הרבה יהודים בזמן הזה ונפגשתי עם הכי הרבה יהודים בעולם. למעלה מחמשת אלפים הרצאות. ראיתי הרבה יהודים שהיו חשוכים מהצלה. בעצות שנתתי להם ורק מהתורה, מצבם השתנה מקצה לקצה. אני אראה לך סרט של אדם שבא אלי שבוע לפני שהיה אמור, על פי כל התחזיות למות....הוא היה שלד...הוא אמר לי שהרופאים אומרים לו שהוא גמר אז מה היה לי עוד להגיד לו? **אמרתי לו:** 'תשמע מה שה' אומר - אתה חייב לחזור בתשובה מיד ולהיות צדיק גמור מיד'. **אמר לי:** 'אבל אני חילוני גמור, אני לא יודע כלום. תן לי קצת קצת, לא הכל יחד. שלב אחרי שלב'. **אמרתי לו:** 'מבחינתי יש לי זמן, אבל הרופאים אמרו לך שבוע... קודם תקבלו עליכם אתה ואשתך את זה ואתן לכם רב שילווה אתכם הלאה, עצם זה שהתחלתם וקבלתם על עצמכם, זה כבר ההצלה'. הוא הסכים. עכשיו תראה את הסרט ואחר כך תגיד לי מה אתה אומר"...

השואל: "אבל בלי תנאים".

הרב: "בטח בלי תנאים. לא נצטרך תנאים".

הסרט המרגש על נס הצלתו של 'נסים התותח', שהיום הוא אברך משי, מוקרן באולם והמשתתפים מזילים דמעה.

הרב: "הוא יצא מבית קברות לעולם התורה".

השואל: "אין לי שום ספק".

הרב: "אז תעבור לצד שלנו ודי"...

השואל: "אני בצד שלכם. באמת ריגשת אותי עם הסרט הזה. אין מקרה, הכל מלמעלה. אני אספר לך עכשיו שגם אני לפני שנתים עברתי את הטפול הזה...כבר הרגשתי את עצמי למטה... גילו לי חידק בכבד ועברתי טפול כימי שקשה לתאר אותו. ישבתי אצל הצדיקים ובקשתי. אמרתי לבורא עולם: 'אני מאמין באמונה שלמה' ומאז לומד תורה בחלק שלי, במטר שלי, לא רואה שום דבר אחר".

הרב במטרה להפיג את המתח: "תראה איך הוא אוהב אותך, הוא השאיר אותך כאן בשבילי"...

צחוק בקהל.

השואל: "שום דבר אני לא צריך. יש לי בית, בלי משכנתא ב"ה, יש לי עסק, ילדים טובים חלקם גם חוזרים בתשובה. בבנק אני לא בקומה ראשונה, אבל גם קומה שניה זה טוב. מה שממלא אותי היום זה השעור בסוף היום. זה מחזיר לי את האושר ואת שמחת החיים. כל היום אני 'מת' סביב שטויות, אבל כנראה שעדין אין לי את הכחות להשלים את המהלך...בא נמתין".

הרב: "בא נתחיל, לא נמתין. זו הבעיה שהמתנת עד עכשיו. בא נתחיל שמתוך ה-24 שעות שעתים אתה נותן לבורא רצוף".

השואל: "שעתים אצל הצדיק רבי עקיבא"...

הרב: "בסדר, אצל הצדיק, אבל רצוף"...

השואל מתמקח: "לא תמיד שעתים...אני לא יכול רצוף, מענין אותי עוד מה הולך בעולם".

הרב: "ב-24 שעות אתה יכול להספיק הכל. בשעתים תדע מה באמת קורה. 22 שעות מספיק לדברים שיתחלפו מחר. התורה לא תתחלף. היא קיימת לעד. כך אתה בונה את הבית שלך לעולם ועד, בלי משכנתא. שעתים בשביל הקב"ה".

דבק בתשובה בעקבות אשתו וזכה

השואל: "אני אגיד לך את האמת - אני מכור! יש לי את קבוצת התמיכה שלי כל ערב ואחר כך אני הולך לאטמוספרה נוספת".

הרב אינו נותן הנחות: "גם אני קם כל לילה להגיד שעור בשעה 4. אם אנמי יכול, קטן עליך"!

השואל: "יש נכדים"...

הרב: "אז מה, גם לי יש. שיזכרו שסבא הצדיק היה לומד כל יום לפחות שעתים"..

השואל: "זו אחת המשאלות שלי תמיד".

הרב: "אז הנה, עכשיו אני אברך אותך - יצחק בן רחל, ה' יזכה אותך ללמוד כל יום לפחות שעתים ביום, אמן".

הקהל עונה אמן והרב מעניק לו שתי ציציות, האחת לשבת והשניה לימות החול.

השואל: "אני אתן את זה לילדים"...

הרב: "אתה גם ילד של הקב"ה".

השואל עוטה ציצית ומכריז: "אני אוהב את ה' ואותך".

השואל הבא כאילו בא להעניק לרב הזדמנות לפרוע את 'חובו'. לפני מספר שבועות, הופיע הרב אמנון יצחק לראשונה בהרצאה הגדולה בקרני שומרון וכשנשאל על שרות בצה"ל של לומדי תורה אמר כי גם הרב קוק התנגד למה שמציגים כביכול בשמו היום ושלל שרות לתלמידי ישיבות בצה"ל. הרב הבטיח לשואל להביא בהזדמנות את הצטוט מתוך כתביו של הרב קוק ובהרצאה בטבריה נקרית לו ההזדמנות הזו והרב מצטט מלה במלה מתוך כתביו של **הרב קוק באגרות הראי"ה עמוד צ"א:** "...והצלחת המדינה תלויה במלחמתה על ידי מה שנמצאים בה תלמידי חכמים העוסקים בתורה, שבזכותם המלחמה נוצחת והם מועילים למדינה יותר מאנשי החיל הלוחמים". **בקטע אחר הלקוח מתוך עמוד צ"ב כותב הרב קוק:** "והכל סובב הולך על היסוד הגדול הזה שהצלחת המדינה ונצחון המלחמה עצמה קשורה הרבה בעבודה הרוחנית, שהיחידים שבבני המדינה המיוחדים לעבודת שמים ממשיכים את עבודתם הקדושה בתורה ובעבודת ד' הנחוצה להתקדם תמיד בדבר יום ביומו, על כן תלמידי החכמים העוסקים בתורה הם הם מגינים על הארץ ועוזרים להצלחת הנשק הלאומי, לא פחות וגם יותר מכל החיל הלוחם". **ובפרק שלישי עמוד צ"א בכתבים:** "ובכח ההשפעה הרוחנית העליונה שאנשי קדש כאלה משפיעים על מדינתה

וממלכתה תנצח את מלחמותיה ותוסיף אומץ וגבורה רבה והם היחידים הללו יועילו לה הרבה יותר בכוחם הרוחני בהיותם עוסקים בתורה ובמוסר ובעבודת ד' ומשפיעים על ידי זה רוח קדושה ואמונה בסביבתם וחוגם שבזה הם גבורי כח הרבה יותר ממה שיוכלו להועיל לה בכוחם החלש החומרי בצאתם לעבוד עבודות גשמיות".

דברים ברורים ובלתי ניתנים לערעור.

השואל הצעיר: "אני שומע את הקלטות של הרב ובדרך כלל מתחבר, רק קשה לי עם הנושא של גיוס לצה"ל. אפילו הרב קוק, שהרב מצטט אותו נגד גיוסם של תלמידי חכמים היה אולי נגד גיוס בני ישיבות, אבל הפסיק את למוד התורה שלו בשביל לקרב רחוקים. גם אתה היית בצבא ויודע כמה צריך לחזק שם".

הרב: "הצבא הוא כל כך בעייתי שלא נותן לי להכנס אל חיליו כדי שאנשים לא ישמרו תורה ומצוות"..

השואל: "דוקא בשביל זה חשוב שנתגייס ונתקן".

הרב: "יותר חשוב קודם להכניס לשם קלטות, דיסקים ודי. וי.די".

השואל: "אני שמעתי אותך פעם אומר שהיית חיל מצטיין ושסילקו אותך כי אמרת שתחזיר את כולם בתשובה. הרב יהודי מאד פקח וצריך להבין שהחילוני הממוצע יתנגד לכל פעולה של הרב כי הוא יגיד - ואני מקציץ - מה לי ולחרדי הקיצוני הזה שלא מתגייס וכל היום לומד תורה".

הרב: "אבל שכחת שאני התגייסתי ושחררו אותי כי...אני לומד ורוצה ללמד תורה".

השואל: "אבל דתי שהולך לצבא מנמוקים לאומיים וגם כדי לקרב את עם ישראל זה בודאי דבר טוב".

הרב: "אבל הרב קוק לא אומר ככה".

השואל: "אני בעזרת ה' אעשה מה שהרב קוק עשה. הוא הפסיק את למוד התורה והלך לקרב רחוקים. גם אני בשנה הבאה אלך ללמוד שנתים ואחר כך אתגייס לצבא ואני אקרב רחוקים".

הרב: "אבל מי אמר שהמצוה לקרב רחוקים היא יותר מלמוד התורה שלך, שלך, שלך? כשתהיה הרב קוק תלך לקרב רחוקים"...

השואל: "יש הרבה מאד רבנים שאני שומע להם והם אומרים ככה".

הרב: "אז מה אתה שואל אותי? אם כבר אמרו לך, מה יש לך לשאול עוד"?

השואל: "זה לא שחור לבן. אני עוד מתלבט".

הרב: "אם זה לא שחור לבן בא תראה מה הסינים יצרו עכשיו עבורנו".

הרב מציג צמיד USB המכיל 8 ג'יגה ועליו סרטים, הרצאות ושירים.

"לא צריך אותך, עכשיו, מספיק לקחת את זה ולראות".

השואל: "ומי אומר שהם רוצים לראות? מה שהם יודעים עליך זה מה שכתוב בעתון וזו לא האמת"...

הרב: "זה שהם רואים ושומעים, בין אם זה נכון ובין אם לא, זה טוב מאד. האמריקאים למדו אותנו שיכתבו מה שרוצים, טוב או רע, העיקר שלא יתבלבלו בשם. וחוץ מזה הסקרנות גורמת שירצו לראות ועכשיו גם יש לנו 'פטנט' חדש, אנחנו מחברים שירים ומפזמים אותם, הם מתגלגלים גם אצל כאלה שלא רוצים לשמוע הרצאות. זה מה שיקרה עם השיר החדש שהוצאנו לרגל ששים למדינה - "התשובה למדינה". על 60 למדינה כולם ירצו לשיר, לא"?

כהקדמה לשיר מקרינים באולם קטע בשם 'שלום לך ארץ נהדרת' השם ללעג ולצחוק את שיקוליהם של 'קובעי דמותה' של מדינת ישראל המנקים אותה מכל סממן יהודי. 'דרך הציונות" ו"דרך ההגנה" אבל לא "דרך התורה", "רחוב י"א באדר" ולא "י"ד באדר". "בית ברל" ו"בית האכרים" ושום מזכרת ל"בית המקדש""...ככר המדינה" היוקרתית, מול "ככר השבת" המושמצת. מיד אחר כך מתנגן לו השיר החדש שכתב הרב אמנון יצחק בקולו הצלול של הזמר ארז יחיאל כשהמוטו שלו הוא - "מה שלא עשתה המדינה בששים עשתה המדינה בשלשים. המדינה עשתה פירוד והתשובה עושה אחוד". צעירים משלבים זרוע ונדים מצד לצד בקצב המנגינה המוהלת מחאה ותקוה. "להתיכם בכור היתוך, בדרך של חיתוך, הפרד ומשול מהר, בין אב לבן ובת לאם. במוסדות חנוך ובצבא, ניתנה פקודה והוראה, כל סימן דתי וסממן, למחוק מהר מהעולם"...

השואל: "שיר יפה. אני חושב שלא שמו שמות של גדולי האומה שלנו כי לא היינו כל כך פעילים בהקמת המדינה"...

הרב: כן, אבל הפרנציפ הוא שמוטיבים חיוניים של המהות שלנו לא מוזכרים".

השואל: "זה כי אנחנו בוחרים להתנתק".

הרב: אבל התורה שייכת גם להם, לא רק לנו".

השואל: "ואיך הם ידעו את זה אם נתנתק מהם"?

הרב: "הם יודעים. הם למדו תנ"ך גם בלעדנו, אבל לא רוצים להתחבר. הם חושבים שאם יודו שמשה רבנו הוא הדמות של המנהיג מה יעשה...אולמרט"?

השואל: "ואולי לא פנינו אליהם בדרך הנכונה? להתנתק ולשלוח קלטות זה עובד רק על חלק מהאנשים"...

הרב: "אתה תתבגר ותבין. זה יקח לך עוד קצת זמן"...

השואל: "אבא שלי מבוגר וגם חושב כך. הוא חושב שכדי להתחבר אי אפשר להתנתק"...

הרב: "הנה ה'מזרחי' עשה גשר כדי שחילונים יעלו עליו ויגיעו לדרך התורה והוא פועל הפוך"...

השואל: "ה'מזרחי' היום זה לא מה שהיה פעם"...

הרב: "מי שלוקה היום, מהם, יותר מכל גוף אחר אלו ה'מזרחי'. אותם החברים ש"התחברו" אליהם גרשו אותם מגוש קטיף, עליהם אומרים: ככה וככה. וזה למרות שהם רצו לעשות הכי הרבה אחדות ואולי בגלל זה"...

כמה מאות 'מליונרים' חדשים נגד יצר הרע

מאות 'מליונרים' חדשים, התווספו בשבוע שחלף, מאז חג השבועות, שבערבו הכריז ארגון 'שופר' על 'מבצע המליון' ללא תקדים להשבת מליון יהודים, בתוך שנה, לאביהם שבשמים. המבצע היחודי לאמוץ; שכן אחד, חבר לעבודה, מכר, או קרוב, מעורר התעניינות והתלהבות רבה ומספר הפונים להצטרף אליו, במוקדי ההרשמה הפועלים בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק ובמטה המיוחד שהוקם במשרדי ארגון 'שופר' גובר מיום ליום.

כזכור, הגה הרב אמנון יצחק את הרעיון לרתום מליון איש שומרי תורה ומצוות במקורם ובעלי תשובה שהתחזקו והצטרפו אליהם במהלך שלשים שנות 'מהפכת התשובה' הפוקדת את ישראל, לטובת החזרת מליון תועים שעדין לא זכו. על פי תכנית מוגדרת ומתוכננת לפרטיה יצטרפו באמצעותם בתוך שנה, מליון בעלי תשובה חדשים בשיטת 'חבר מביא חבר' מתוך כונה להצעיד את עם ישראל בבטחה, בין חבלי הגאולה ולנתר עליהם בלא שיתהדקו סביבנו לאורך זמן.

הפניה לצבור החדור אמונה להצטרף ל'מבצע המליון' נעשית בדרכים שונות ומגוונות ובעיקר בהרצאותיו ובשעוריו של הרב אמנון יצחק. לקראת ה'מבצע' שימשך שנה, תוגברה תכנית ההרצאות וכמעט הוכפלה, כשמידי שבוע נערכים כמה שכאלה ברחבי ישראל ואף בתפוצות וכולם בפני אולמות מלאים. ההרצאות, המשודרות בשדור ישיר באתר 'שופר' ונצפות בארץ ובעולם מהוות בסיס לפעילות ואליהן נוספים אמצעים אחרים הממצים את כל הדרכים להגיע אל קהל רחב החרד לדבר ה'. בפניה האישית אל המיועדים להיות מובלים להכרה בבורא, נעזר ארגון 'שופר' בעיקר בקלטות, שמע וצפיה, כדי לעורר את הסקרנות. בשלב הראשון מחולקים מליון(!) קלטות בהרצאות ובמשרדי ארגון 'שופר' ובשלב הבא יופעלו מדריכים בני תורה, העומדים לרשות המצטרפים ל'מבצע' ומסייעים להם בכל ענין של הדרכה מעשית והכונה.

במשך חדשים ימים נוסתה התכנית בפועל עד להכרזה הרשמית על הפעלתה ערב חג השבועות. התוצאות היו מרשימות. אלפים קבלו עליהם בהתלהבות את המשימה וצוידו בקלטות וחומר רב לחלוקה. מאז, במשך שבוע ימים בלבד, הצטרפו קרוב לאלף איש למבצע וחלקם כבר מגיעים להרצאות ולמפגשים עם 'חבר' שאומץ על ידם והוא בכיוון לעלות על 'דרך המלך'.

דימונה הרחוקה, היא אחת מישובים הראשונים שזכו להיכלל במבצע הדגל של ארגון 'שופר'. מקום מושבו של ה'כור', נמצא מתאים במיוחד להיות ה'גרעין' הראשון לכור ההיתוך היהודי הגדול ביותר שהופעל אי פעם ולקרינה הרוחנית שתופק בו. הדברים שנשא הרב אמנון יצחק בנושא, בהרצאה הגדולה שקיים בעיר, עוררו את הצבור להצטרף מיד ולהימנות על תשתית המבצע האדיר והם אמורים להפוך לחומר הסברה שישכנע את המוני יראי ה' ושומרי תורתו שעדין לא נחשפו ל'מבצע המליון' לקחת חלק במשימה שהיא צו השעה.

הרב אמנון יצחק: "הפילוסופים תמיד רצו לדעת איך יכול להיות שיש קשר בין הנשמה, שהיא רוחנית, לבין הגוף. הם רואים שבהסתלק הנשמה הגוף דועך ומתפורר והם לא מבינים איך זה. אם אדם אוכל הוא חי ואם הוא מפסיק לאכול הוא מת. מה הקשר בין אכילה ובין יציאת הנשמה? עד שבא הא"רי הקדוש וגילה שכל דבר הנמצא בעולם הגשמי יש לו כח רוחני שמחיה אותו. ללא הכח הזה שום דבר בעולם לא יכול להתקיים. גם החלקיק הקטן של האטום נע וזוהי הרוחניות שמניעה אותו. אין כח נע אלא אם כן יש לו כח מניע. החלק הגשמי נע והחלק הרוחני הוא מניע אותו. אפילו בלחם שאנחנו אוכלים יש חלק רוחני. הגוף אוכל את החלק הגשמי שבלחם והנשמה ניזונה מהחלק הרוחני שבו. אם אדם לא אוכל, הנשמה לא מקבלת את החלק הרוחני שהיא צריכה לקבל מהאוכל ואין לה קיום. זו הכונה כשנאמר ש"לא על הלחם לבדו יחיה האדם", לא על הקמח שבלחם לבדו חי האדם, אלא "על כל מוצא פי ה' " שבלחם, זה החלק הרוחני, "יחיה האדם". זה מה שגילה לנו האר"י הקדוש.

פעם אחת הגעתי לארה"ב עם יהודי 'אינטליגנט' לפגוש את אחד מעשירי ארה"ב ולשכנע אותו בחשיבות הפעילות שלנו. כדי שלא יהיו תקלות הבאנו אתנו מכשיר וידאו חדש וקלטות על ארגון 'שופר'. בדקנו שהכל עובד, לא סמכנו אפילו על מכשיר שנמצא בארה"ב והגענו לביתו. **הוא שאל אותנו:** מה יש לכם להראות לי? הכנסנו את הקלטת לוידאו, לחצנו על play אבל זה לא עבד. שוב לחצנו ושוב זה לא עובד. בדקנו את כל החבורים, את החשמל, נתנו כמה מכות ו...כלום. לא עובד. **הגביר מסתכל עלינו כאומר:** איזה שלומיאלים, על מה הם רוצים עזרה, להניע את גלגלי ה'מהפכה'? וידאו אתם לא יודעים להפעיל! ישבנו כמו טפשים נזופים ומתוסכלים **עד שהוא אמר לנו ברוגז:** יותר על תבואו! ופטר אותנו לשלום. נסענו במיוחד מישראל לארה"ב בשביל זה והכל לחנם...

חזרנו למלון, לא יודעים את נפשנו ואז ה'אינטליגנט' שליוה אותי **מטיח בי:** אתה, יש לך לפעמים טיעונים שבאוניברסיטה לא היו מתקבלים...אי אפשר להגיד כל הזמן שה' אחראי לכל... **אמרתי לו:** אין אף אחד מלבד רצון ה'! הוא עשה את העולם בעשרה מאמרות, הוא אמר 'ויהי' וציוה שיעמוד. **אמרתי לו:** כשניסית להפעיל את הוידאו וזה לא עבד, אתה חושב שזו היתה תקלה טכנית? לא! זה פשוט מאד רצון ה'. הוא לא רצה שאנחנו נצליח להפעיל את הוידאו; או משום שאנחנו לא זכאים לקבל את תמיכת היהודי האמיד, או שלעשיר אין זכות לתת לנו. **הוא ענה לי בכעס:** מה אתה מקשקש, זו היתה תקלה, הוידאו, כנראה, היה פגום מהיצור.. שאלתי אותו: אז איך כשניסינו אותו הוא עבד? אז הוא טען שיכול להיות שמהטלטולים בטיסה המכשיר נפגע... **אמרתי לו:** אין עשב אחד בעולם שאין לו מלאך שאומר לו גדל. זה החלק הרוחני של הבריאה. חנינא בן דוסא אמר לבתו שלא היה לה שמן להדליק לנרות שבת, ש'מי שאמר לשמן שידלוק יאמר לחומץ וידלוק' והוא נדלק. לשמן אין כח מצד עצמו לדלוק, אלא שהקב"ה החליט שהשמן ידלוק. הוא יכל להגיד את זה גם ל... ברזל. ואם ה' ירצה שאנחנו נדליק נרות שבת ואין לנו שמן, הוא יכול לומר גם לחומץ שידלק. הכל תלוי ברצונו של הבורא. אם הוא ירצה שהעולם לא יהיה קיים, העולם כולו, עם הגלקסיות יעלם ברגע, כאילו לא היה. רק רצונו הוא ששופע על העולמות למטה. הוא 'מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית'. בכל רגע הקב"ה משפיע רוחניות. כל כך רתחתי מהטעונים ה'אקדמאים' שלו **שהעזתי לומר לו:** אתה חושב שהוידאו לא עובד, תפעיל אותו ותראה שהוא עובד. **אמר לי ה'אינטלגנט':** אתה צוחק עלי? היה אתנו הרב מלכה, ראש ישיבה מבני ברק הוא יכול להיות עד, הוא הכניס אותו לתקע, שם קלטת והמכשיר עבד!... **האנטיליגנט צעק:** חנינא בן דוסא!!. **אמרתי לו:** אתה רואה זה רצונו יתברך. ה' לא רצה שנראה לו ולא הצלחנו להראות. עכשיו הוא רצה שנראה וראינו. אין בעולם אלא רצונו יתברך. מה שהוא רוצה קורה. אבל אנשים חושבים שהכל גשמי, מה שהוא רואה

מול העינים קיים ומה שהוא לא רואה לא קיים... **אתה אומר לבן אדם:** אתה מאמין שה' זן ומפרנס אותך? **הוא אומר:** כן. אתה מאמין שאתה נושם בזכותו? **הוא עונה:** כן. אתה מאמין שאתה חי בגלל שה' רוצה שתחיה? כן. אם אתה מאמין שהמזונות קצובים אז למה אתה הולך לעבודה? אם הוא זן את הנמלים ואת הפילים, את כולם, למה שלא יזון גם אותך? **ואז הוא עונה:** אבל אם אני לא אעבוד מה יהיה??? מאיפה יהיה כסף? אבל הרגע אמרת לי שאתה מאמין שהוא נותן אוכל והוא נותן חיים? **התשובה היא:** הבן אדם מאמין רק למה שהוא רואה בעיניו ולא למה שקורה באמת. בין האמונה למציאות המרחק הוא גדול. כשהמציאות עומדת מולנו היא יותר חזקה מהאמונה. אבל מי שהוא מאמין אמיתי לא מתפעל ממציאות.

החיים שלנו כאן הם חיים רוחניים שנכנסו בתוך הגוף. את הגוף נשאיר יום אחד פה ומה שמלאנו את הנשמה והטענו אותה, זה מה שישאר. אם רצים כל היום להשיג כסף אתה צריך לדעת שאת זה לא תעביר למקום אחר. זה...נדל"ן - נכסים שאינם ניידים. הם לא זזים. שאלתי פעם אנשים שמתעסקים עם נכסים, למה הם עוסקים בנדל"ן, שהרי נכסיהם אינם ניידים והם כן ניידים. יום אחד הם יתניידו מכאן וה'נכסים' האלה ישארו כאן? תשקיעו במה שלוקחים!

זו הבעיה: אנשים רואים רק את הדברים הגשמיים. אנחנו יום אחד נצטרך לעזוב כאן, עם מה נעלה למעלה, עם מקום העבודה? עם השכנים? עם העתון? הקב"ה יגיד לנו: אני שלחתי אתכם כדי שתתרשמו ותתפעלו מהרוחניות ותחזרו אלי ותגידו לי ממה התרשמתם ומה פעלתם ואנחנו עם מה נעמוד שם במבחן? אם בן אדם לא עומד בעולם הזה כדי לחזור לבורא יתברך ולהגיד לו, בבוא היום, דברים כמתכונתם, עם מה נבוא אליו?

לכל אחד מאתנו יש משימה. שלחו אותנו ל-70 - 80 שנה, כדי שנעשה רצונו. אם אנחנו חכמים אנחנו צריכים להכין צידה לדרך. רק כך יתברר לנו שהיה כדאי לבוא. אנחנו צריכים להכין צידה לדרך. אנחנו ניתן דין וחשבון, דין על העבירות - וחשבון על הזמן שעשינו עבירות ולא ניצלנו אותו למצוות. כמה עולה העוגה הכי יקרה שאתם מכירים במלון 5 כוכבים? 100 שקל פרוסה, זה הרבה? אתם יכולים לקנות בזה כמה עוגות, נכון? רבי ישראל מסלנט אמר שהעולם הזה הוא המלון הכי יקר. לא 100 שקלים על פרוסה, אלא משלמים ב...חיי העולם הבא, על פרוסה. בן אדם יושב עם עוגה וכפית ומתפנק 5 דקות, עם קפה. ביס ושלוק, ביס ושלוק. בחמש הדקות האלה אם היה לומד פרשת השבוע, אומר תהילים, עושה מצוה, היה קונה עולם הבא. את עולם הבא, הוא שילם תמורת העוגה, חוץ מבשקלים. על כן אנחנו צריכים להשתדל מאד לנצל את הזמן ואנחנו נותנים לעם ישראל הזדמנות להחזיר בתשובה בשנה הקרובה...מליון יהודים.

איך עושים את זה? עם כמליון בעלי התשובה שנמצאים בתוכנו ומאות אלפי שומרי התורה והמצוות.. אם כל אחד מכם יקבל על עצמו להחזיר יהודי אחד בתשובה במשך שנה, יתן לו d.v.d ישלח אותו להרצאה, לסמינר, יפנה לאתר שופר, אם יקבל על עצמו להחזיר אחד בתוך שנה, יהיו לנו מליון חוזרים בתשובה חדשים ואז...אנחנו נגאלים!!. לא צריך שאירן תאיים עלינו בפצצת אטום כדי שנתעורר. אין צורך. בואו ונעשה בעלי תשובה והם "יפוצצו" את השונאים שלנו. אם לא נעשה, האיומים רק יתחזקו והצנטריפוגות עובדות מסביב לשעון. עדין הקב"ה, בעין חמלתו, חומל עלינו, אבל כדי להינצל אנחנו צריכים ליצר זכויות. בימי מרדכי ואסתר, עם ישראל חזר בתשובה והגזירה התהפכה על המן. לפני שחזרו בתשובה היתה עליהם גזירת כליה ביום אחד. הם מתכננים עלינו פצצה שתמחק אותנו, השמדה טוטאלית. לאחמדי' אין בעיה עם זה והוא מוכן לשים את הראש שלו כדי להרוג כמה מאות אלפי יהודים בפצצה אחת. אתם רוצים לתת לו את התענוג הזה? רק התשובה תציל אותנו מזה. אם נעשה תשובה הקב"ה יוציא את כלי זעמו ויטפל בהם לבד. הוא ימטיר עליהם אש וגפרית. אנחנו צריכים לסתום את פי המקטרגים האומרים שאלה, השונאים שלנו מזכירים את שם ה' וקוראים 'אללה הוא אכבר' ובעם ישראל לא כולם מאמינים בקל אחד. אנחנו צריכים להראות שהבנים של הקב"ה מזכירים את שם ה' וכך נגאל. לכן הבאתי לכאן הערב ארגזים מלאים בוידאו, כדי שתוכלו לקחת ולחלק לשכנים, מכרים, חברים ומשפחה ותשתדלו שעל ידי זה כל אחד מכם יחזיר בשנה לפחות יהודי אחד. אחרי זה נזכה לגן עדן. תמלאו את השקיות בוידאו ובעזרת ה' יתברך צאו לדרך.

אלפי קלטות נלקחו ומאות ממשתתפי ההרצאה הצטרפו ל'מבצע המליון'.

שואל: "כבוד הרב, אני שבע שנים עובר יסורים נוראיים. בשנה וחצי האחרונות קבלתי על עצמי חזרה בתשובה מלאה, אני מקיים מצוות, מאד משתדל. אני מתפלל שלש פעמים ביום, לומד תורה וכמוני גם אשתי חוזרת בתשובה, היא אפילו יותר ממני. בשבע השנים האחרונות עברתי יסורים נוראיים, נולדה לנו ילדה עם מאה אחוז נכות ועוד דברים איומים. אני מוכן ליסורים האלה. היום אני מתחזק ויודע למה הם באו עלי. אבל אני, בכל פעם מתחזק ומתחזק, כמו שהרב אומר ואז...נופל. מתחזק ונופל. יצר הרע משתלט עלי. כל פעם אני מנסה לשכנע את עצמי שיצר הרע הוא כחוט השערה, אבל הוא משתלט עלי במקום שאני אשתלט עליו. איך אני יכול להשתלט עליו"?

הרב: "יצר הרע הוא רע. לא סתם רע אלא, הרע. הקב"ה עצמו אומר שהוא רע רק שהוא אומר שיש תורה שהיא תבלין לו. אם תשב כל יום ותלמד תורה שעתים, תתגבר עליו"...

השואל: "כבוד הרב, סליחה. אני רואה באינטרנט בחדשים האחרונים, כל יום שלש הרצאות שלך, שזה למעלה משעתים. זה בודאי נחשב ללמוד תורה. אני רואה שאתה נותן ללמוד שעתים תורה בתענית דבור ולנשים חצי שעה 'שערי תשובה'. אנחנו מיישמים את זה".

הרב: "אז איפה אתה נופל, ברחוב"?

השואל: "זה קורה לי בימים הקשים"....

הרב: "ומה אתה עושה בשביל להתמודד עם זה"?

השואל: "פתאם קשה לי. אני לא שם ציצית...מפסיק להתפלל"...

הרב: "ואז מה הרווחת"?

השואל: "לא הרווחתי...אני קורה לזה חוסר ענין... עצלות".

הרב: "למה כשיש לך יסורים, אתה לא מחליט לא לאכול יומים"...

השואל: "אני לא יודע, אני מרגיש ששד משתלט עלי"...

הרב: "למה אתה לא מעניש את היצר ושם...שתי ציציות. אני אלמד אותך ואת כולם פטנט...כשהיצר הרע בא בעצה להתעצל, תעשו לו דוקא. מה הוא אומר שלא תלכו עם ציצית? - תלכו עם שתים! היה מישהו שבשתים בלילה הוא התעורר ובא לו לעשן מקטרת. איפה המקטרת? בסלון. כשבא לקום אמר לעצמו: יצר הרע עובד עלי. בשתים בלילה מעירים מישהו לעשן מקטרת? - זאת תאוה. התכסה בשמיכה והמשיך לישון. בא אליו יצר הרע ואמר לו: זו לא תאוה, זו עצלות. העצלות לא נותנת לך לקום. מה יעשה עכשיו? מצד אחד התאוה ומצד שני העצלות. אם יקום זה תאוה ואם ימשיך לישון זו עצלות? מה עשה? - קם למקטרת ואז הוא כבר לא עצלן, אבל כשהגיע אליה לא לקח אותה...כך, זו לא היתה לא תאוה ולא עצלות. "בתחבולות תעשה לך מלחמה". תמיד צריך לחשוב מה היצר הרע רוצה ולעשות את ההיפך כדי שילמד לא לתת עצות לא טובות. אני כשיצר הרע רוצה להחליש אותי אני מחלק עוד עשר אלף קלטות. כל פעם אני מוסיף עוד יותר, שידע לא לבוא אלי. כשהוא מבקש לפגוע בעם ישראל אני מחליט, יחד אתכם, לצאת ל'מבצע המליון' ולצרף עוד מליון חוזרים בתשובה ליהודים המאמינים. שיתפוצץ...תמיד תלך עליו בהפוכה"?

מחיאות כפים אדירות.

יוצאים במחולות לחולל את המהפך

בחדש אלול הקרוב, לקראת ראש השנה המשמעותית ביותר לקיום העולם על פי הסימנים הרבים שניתנים לנו לאחרונה, יתאספו 18 אלף מיהודי ארה"ב ל'נסאו קוליסאום', האולם אדיר הממדים שבמדינת לונג איילנד להאזין לדברי ההתעוררות ולקריאה לשידוד מערכות הלב, מפי הרב אמנון יצחק. הרב, יקרא ליהודי ארה"ב להחזיר מאות אלפי יהודים תועים שנעים באטמוספרה האמריקאית כמו 'חללית' שיצאה משליטת המנווטים, אל מסלול החיים היהודי. במעמד הזה יצטרפו יהודי ארה"ב ל'מבצע המליון', שנועד להשיב בשנה הקרובה מליון יהודים אל אביהם שבשמים, מבצע ענק שבישראל כבר נמצא בעיצומו.

ההכרזה על קיום הארוע אדיר המימדים בארה"ב, נתנה מפי הרב אמנון יצחק בהרצאה שקיים השבוע דוקא באחת הערים בישראל הנחשבת לרחוקה, רוחנית אף יותר ממושבות היהודים בארה"ב, בהרצליה הנושאת את שמו של אחד מהאנשים שיצג ביותר את האסכולה המתרחקת ואפילו המתבוללת שמקום מושבה העיקרי היום הוא ארה"ב. **בבחינת "בהרצליה יסדתי את מושבת התשובה האמריקאית".**

הרב אמנון יצחק בהרצאה בהרצליה: "תראו איך נראית המנהיגות שלנו. כל היום בחקירות. ועדת וינוגרד אמרה על ה'מנהיג' שלנו שהוא לא שוה כלום, אבל הוא ממשיך ואומר אני אנווט, אני אעשה שלום עם סוריה, עם עזה ועם כל מי שרוצים. אני אטייל, אטוס מפה לשם ומשם לפה. ומה קרה מאז שעליית? החזרת את השבויים חיים מלבנון? - לא. גלעד שביט חזר הביתה? - לא. אתה מחלק שבויים אסירים ורוצחים ומה אתה מקבל תמורתם? - כלום! טילים אנחנו מקבלים בתמורה מהם... מה עושה עם זה ראש הממשלה? מכריז 'פוס' כאילו היה במשחק תופסת עם החמאס, או במלה אחרת...'תהדיה'. אין להם, לחמאס, מספיק נשק, הם מסכנים וצריכים להתעצם ואנחנו נותנים להם חצי שנה הפסקת אש בשביל שיוכלו למלא את המחסנים בטילים יותר משובחים ואז חושב לעצמו אולמרט שאחרי שהוא ירד מהכסא מישהו אחר יאכל אותה"...

צחוק רחמני באולם...

הרב: "זו ממשלה דואגת, מתחשבת, משהו. אבל מה לעשות, אתם, אתם בחרתם אותם. אתם מסתכלים למי יש דרגות, פלאפלים ו...חומוס ואותו אתם בוחרים לשים ב...פיתה, בראש הממשלה שלנו. פעם חשבתם שעם ישראל צריך מנהיג עם זכויות, כמו משה רבנו? הקב"ה אמר למנהיג משה שיאסוף לו שבעים זקנים ומשה עונה לו שהוא אינו יודע מי ראוי ומי לא ראוי. אומר לו הקב"ה שיקח את אותם זקנים ושוטרים שהיו מיוסרים בעצמם במצרים בעבודת הלבנים בשביל אחיהם, הם יבואו ויטלו את הגדולה. עם ישראל כשהיה במצרים היו שוטרי המצרים נוגשים בהם ומכים בהם. הם מינו עליהם זקנים ושוטרים מישראל שישגיחו עליהם, אבל אלה לא היו כמו היום, אלא היו מוכנים לספוג מכות כדי להקל מהמלאכה על עם ישראל. להבדיל אלפי הבדלות מה'קאפו' בימי השואה, השוטרים היהודיים במצרים היו מוכנים לקבל על גבם את המכות כדי להקל על עם ישראל. הקב"ה אמר למשה להביא את אלה להנהגה. מכאן אנחנו לומדים שכל מי שמגן על יהודי זוכה לכבוד, גדולה ורוח הקדש. לזה זכו שבעים הזקנים. הקב"ה אינו שוכח! ואם מישהו קבל סטירה בגלל יהודי, או מכות, כי שמר על יהודי ודאג לבניו של הקב"ה, אי אפשר שלא יבוא על שכרו. הזקנים זכו כי שמרו על גופם של היהודים במצרים. ושבט לוי ששמר על הרוחניות של עם ישראל זכו אפילו יותר מהם. השוטרים והזקנים קבלו כבוד ורוח הקדש לאותה שעה, אבל שבט לוי זכו בקדושה לעולם. יוצא שמי שמוסר נפשו בשביל הרוחניות של עם ישראל, לעולם הוא במדרגה הגבוהה ביותר - ויותר משניהם, הוא מי שדואג להחזיר את עם ישראל בתשובה. במה תלויה כל הגאולה של עם ישראל? - בתשובה. אם נבוא לקב"ה עם זכויות של תשובה נביא גאולה לעם ישראל ולעולם כולו. זה התפקיד שלנו והשעה הזו היא הכי ראויה והכי דחופה בענין זה. אני צופה שבשנה שנתים הקרובות תהיה מלחמה גדולה מאד, מאד".

מהקהל ניבט מבט של דאגה אמיתית.

הרב: "אנחנו צריכים להתכונן. אין לנו מסכות, לקחו לנו אותן. ויתרו על זה אחרי שזה לא עזר. צודקים, למה למות עם מסכה מ...חנק, כשאפשר למות בלי מסכה מאויר. כמובן שמול פצצת אטום אין לנו איך להתגונן. הבונקרים שלנו והבנינים לא עמידים. אנחנו מחכים לספיגה. אין לנו מה לעשות. אולי עד למלחמה הבאה ימציאו סלוטייפ יותר משוכלל ממה שהיה לנו במלחמת המפרץ, אבל אני מסופק. הם מכריזים בכל יום 'איטבח אל יהוד' ואנחנו מחכים שזה יקרה. מקסימום המטבחון והקבינט מתכנס ואולמרט נוסע לבוש ולטורקיה..'מדינה בכיף'. אין מדינה 'סבבה' יותר מזאת. אנשים אדישים, מה שיהיה יהיה, מה יכול כבר להיות? 'מתים רק פעם אחת ואולמרט יהיה אשם, אז מה איכפת לי'...

אתם יודעים מה הפתרון? אני אגיד לכם את זה קודם בשיר חדש שהקלטנו ונראה אם תבינו".

בימים אלה הקליט ארגון 'שופר' שיר חדש ומלהיב, המעביר את מסרי הזמן בדרך יצירתית החודרת דרך היכלי הנגינה, שעדין לא נאטמו ומפלסים להם דרך אל הלב והמח, עד להיכלי התשובה הסמוכים. זהו עוד נדבך, בשרשרת היוזמות החדשות של הארגון, שרותמת את המוסיקה למאמץ להגיע אל לבות היהודים ולהשיבם לאביהם שבשמים. בראש מצעד הפזמונים המעמיקים האלו נצב פרויקט ה'דרש זמר' של הרב אמנון יצחק

הנער יסע בע"ה לישיבה לשבת

הצעיר ששר את הפזמון

שהוא יצירה מוסיקלית מונומנטלית נדירה שמאירה את דמותם של אישי התנ"ך, אבות האומה, בזוית שאינה מוכרת ועל פי מדרשי חז"ל. עד כה הופיעו 'סינגלים' המרכיבים את הפרויקט כולו, על אברהם אבינו, יצחק, משה רבנו והם כבר מתנגנים באלפי בתים וזוכים לקרב את רעיונות התורה ושבעים פניה, לתודעתם של השומעים, צעירים ומבוגרים. העבודה המילולית המקיפה והמוסיקלית המרנינה, על כמה דמויות נוספות, כמו נח, יעקב, אהרן, דוד ועוד, כבר נמצאת בעצומה והכונה היא לסיים את הפרויקט היחודי הזה בתוך שנה. בתוך כך הוקלט לאחרונה גם שיר לקראת ציון ששים למדינה, שיש בו משום הצדעה לעולם התשובה, שעשה בתוך שלשים שנה, מה שלא עשתה המדינה בששים שנה - "המדינה עשתה פירוד והתשובה עושה אחוד" - הוא המוטו המרכזי של הפזמון לשיר, שכבר קנה לו מקום של כבוד, בסגנונו המיוחד ובמסריו הברורים, בראש השירים המושמעים בבתי ישראל ועוד יותר אחרי שלא מעט מהם, הוציאו מרשימת המושמעים בהם את הדיסקים של הזמרים שעל פי הוראת גדולי ישראל, שהרב אמנון יצחק חוזר עליה בכל הזדמנות, הם אינם ראויים לבוא בקהל שוחרי שמחת הלב. היצירות המוסיקליות של ארגון 'שופר' שנכתבו על ידי הרב אמנון יצחק מבוצעות בקולו המרטיט של הזמר האברך ארז יחיאל שבזכות הופעותיו המכובדות בצמוד לכל כללי ההלכה, הגיע לאחת ההצלחות הגדולות ביותר בתחום הזמר הערכי בדיסק המוכר שלו ל'תקון הכללי' שהחדיר את אמירת פרקי התהילים לכל מחוזות חיינו, קרובים כרחוקים.

השיר החדש, זה שהושמע בהשמעת בכורה בהרצאה בהרצליה, טומן בתוכו את כל ההתרחשויות האקטואליות ביותר מבחינה מדינית ובטחונית המתרחשות סביבנו ובקצב מוסיקלי הנכון מציע את הדרך להתמודדות עמן. השיר שגם הוא מבית היוצר הרעיוני של הרב אמנון יצחק הוקלט במסגרת 'מבצע המליון' של ארגון 'שופר' שמטרתו להשיב, בקצב נכון של שנת עשיה נכונה, מליון יהודים, למען אחיהם, מליון יהודים תועים לאביהם שבשמים כדי שיחד עם מליון היהודים שהקדימו אותם בתהליך התשובה, יעמדו כחומה בצורה נגד פגעי חבלי המשיח.

את השיר **'השלום בוא יבוא'** שאת מילותיו כתב הרב אמנון יצחק ואת מנגינתו הלחין יחד עם המוסיקאי אודי דמארי פותחת הכרזה הלקוחה בסגנונה מהתהלוכות רושפות השנאה תובעות הרצח והפוגרום ביהודים, המוכרות לנו מעזה ומארץ החיזבאללה הבוערת - לבנון. "איטבח אל יהוד" נשמעות הקריאות כשברקע מצעידים תופי הקרב את נושאיהם לעבר הטרף. אלא שאז מפתיע הכרוז המכריז לעומתם דוקא בקולו המהדהד של ה'מואזין' שמול חמאס וחיזבא-ללה גם אירן ונסרא-ללה ובן לאדן ואבו עמאר ופלסטין וכל השאר, יש לנו, לעם היהודי, הסטוריה מנצחת והיא מונחת בתנ"ך. כאן, מתחבר לו השיר, בניגון של תקוה, צלילים של נחישות שמוליכים את שומעיהם למקום מבטחים אם רק יעשו את רצון ה' כמופיע לעתות שכאלה.

"מול חמאס וחיזבא-ללה
גם אירן ונסרא-ללה
ובן לאדן ואבו עמאר
ופלסטין וכל השאר,

יש לנו הסטוריה מנצחת
בתנ"ך היא כבר מונחת
השתמשו בה אבותינו
ונצחו בה את כל אויבינו

פזמון: התשובה של כל אחד
היא מכה לכל ג'יהאד
התשובה של כל העם
היא גאולה לכל העולם

השלום בוא יבוא
רק לאחר גוג ומגוג
טילים רבים ופצצת אטום
ינחתו עלינו מכל מקום

מה נעשה לא להיפגע
מכל מרעין בישין ורע
נרבה תורה וגמילות חסדים
כהבטחת התורה והנביאים

פזמון: התשובה של כל אחד
היא מכה לכל ג'יהאד
התשובה של כל העם
היא גאולה לכל העולם

(הרב מרעים בקולו)
'מבצע מליון חוזרים בתשובה
כל אחד יחזיר אחד השנה
משימה קדושה זו לשם שוויון
תביא גאולה מא-ל עליון'

סוף דבר הכל נשמע
עולם החומר כולו יגוע
ומול הצועקים 'א-ללה הוא אכבר'
שמע ישראל השם אחד

פזמון: התשובה של כל אחד
היא מכה לכל ג'יהאד
התשובה של כל העם
היא גאולה לכל העולם

שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד 4 X

הקהל שומע פעם ראשונה מפנים ומתנועע ובפעם השניה כבר רוקע ומצטרף בהמוניו כשהשיר בוקע מתוכו כאילו הוא מוכר לו כבר זמן רב. הוא מתנגן לו בשמחה, עד לדקת הסיום שבה נשמע קולו של ילד רך המפזם בקול רוטט 'שמע ישראל' המעביר את המאזינים מעבר חד מתרועת נצחון על החמאס ועל החיזבאללה, לרטט מפני מה שעלינו לעשות כדי להשיג את הנצחון הזה. משחק אמיתי, הלקוח מהמציאות היום-יומית, הבא לחדד את הרגשות ולמהר את הנכונות לטהר את הלבבות. וזה עובד היטב.

השואל הראשון, שואל את הרב איך ניתן להציל את הנשמות החוטאות? ולאחר שהרב משיב לו כי הדרך לעשות זאת, גם לטובת החיים וגם לטובת המתים, מופיעה במילות השיר, פוצח השואל, בטבעיות, בפזמון השיר כשהקהל כולו מצטרף אליו.

נער צעיר עם שיער ארוך מבקש לשאול: "אני רוצה מאד להתחזק ולשמור את השבת, אבל אני לא מצליח. אני מרגיש איזשהו צער בלב...אני לא יודע איך להגדיר את זה"...

הרב: "אתה מתכון שאתה לא יודע איך לשמור שבת"?

הנער: "לא. אני מתחיל לשמור ואז אני מרגיש איזושהי הרגשה משונה של צער בלב".

הרב: "צער על מה"?

הנער: "אני לא יודע, אולי זה צער על החברים, לחץ חברתי"...

הרב בהיתממות: "אתה מצטער על זה שגם הם לא שומרים את השבת"?...

צחוק אדיר

הנער: "לא יודע. אני מרגיש שלוחצים עלי".

הרב: "בא נעשה דיל. אני אפנה אותך לישיבה בירושלים בששי שבת, תעבור חויה עם בחורים בגילך".

הנער: "איך אני אגיע לשם"?

הרב: "אני אדאג לזה. אני אפנה אותך לראש הישיבה. אחרי שתקבל שם את החום האמיתי של השבת, זה לא יצא ממך. יבואו חברים שלך ואז תגיד להם: 'איתי בשבת רק לירושלים! אם אתם 'גברים' תבואו איתי לישיבה בשבת'. מוכן"?

הנער משיב בחיוב והקהל מגיב במחיאות כפים קצובות.

הרב: "אתה יודע שהשבת היא מתנה. אפשר להציע לך עוד מתנה? ציצית אפשר להציע לך"?

הנער שוב משיב בחיוב, צועד לבמה לצלילי התזמורת מלווה בתשואות הקהל, עוטה ציצית, לוחץ ונושק את ידו של הרב ומקבל על עצמו להופיע בשבת לישיבה כשהוא לובש טלית קטנה.

צעיר נוסף, ששמע את ההרצאה ואת השיר החדש מבקש לומר דבר מה: "מהיום, אני לוקח על עצמי להניח תפילין בכל בקר, להתפלל שלש פעמים ביום. "בגלל מה שראיתי פה אני מוכן מיד, כאן ועכשיו לשים ציצית".

הקהל באולם יוצא מכליו ומלווה את הצעיר בצעדיו הראשונים ביהדות אותם הוא עושה בדרך אל הבמה לקבלת ציצית מהרב.

הרב: "אם מי שעל שמו נקראת העיר הזו היה יודע מה עושים כאן הערב וכמה יהודים חוזרים כאן בתשובה, הוא היה מפיל את עצמו מעל דוד המים שדמותו נצבת עליו בכניסה לעיר"...

השואל הבא: "רציתי להגיד לרב תודה רבה בשם עם ישראל שאני חלק ממנו, על הפעילות המבורכת שלך ועל הדאגה הגדולה לעם ישראל. אני כולי מתרגש, אבל אני ב"ה נכנסתי לישיבה בזכותו של הרב".

כשדמעות בעיניו ובקולו נשנק הוא שוטח בקשתו: "אני רוצה לעזור לך, כבוד הרב ואני לא יודע איך"... **ופורץ בבכי אדיר.**

הקהל מגיב בהשתתפות בנכונות הרגשית העמוקה של הצעיר להרתם ל'מבצע המליון' לאלתר.

כדי להפיג את המתח ולכסות על בכיו של הצעיר מתחיל הרב לשיר את פזמון השיר 'השלום בוא יבוא' וכל משתתפי ההרצאה יחד עמו: "התשובה של כל אחד, היא מכה לכל ג'יהאד, התשובה של כל העם, היא גאולה לכל העולם".

הרב: "תמשיך בדרך התשובה, תאיר עם הנר שלך לאחרים ונראה לשלב אותך בעשיה לטובת כלל ישראל".

האוירה מתלהטת.

צעיר קם ומכריז כי הוא רוצה, כאן ועכשיו, להוריד את הקוקו. הוא עושה דרכו בריצה אל הבמה, לצלילי התזמורת ותרועות הקהל, מקבל חבוק, שם כיפה וציצית ומברך בשם ובמלכות "שהחיינו".

אמן אדיר.

עשרות נוספים מבקשים גם הם ציצית ומקבלים והם מצטרפים לרשימת המליונרים שישלימו דרכם בתשובה במהלך השנה הקרובה ובמסגרת 'מבצע המליון'.

כשהכריז הרב אמנון יצחק על הארוע הענק שיערך במסגרת 'מבצע המליון' ב'נסאו קוליסאום' שבלונג איינלד, הוא לא העלה בדעתו, שנציגה של אותה גולה נמצאת בין המשתתפים בהרצאה בהרצליה. היא נראית יותר כאחת ה'אלטיסטיות' של העיר הישראלית היומרנית ורק כשבקשה את רשות הדבור הסתבר כי ה'מעגלים' עושים את שלהם: "אני באתי עד כאן מ...קליפורניה. גם כדי לראות אותך. כל ערב אני מקשיבה להרצאות שלך באינטרנט וזה מהווה תענוג גדול מאד לכולנו"

מחיאות כפים.

הרב: "את יודעת כמה דקות צפיה יש באתר 'שופר נקודה נט' בחדש"?

האשה: "לפחות בבית שלי, בקליפורניה, מאזינים לכבוד הרב שלש שעות בכל לילה"...

הרב: "אז אני אגלה לך שבכל חדש, על פי נתונים רשמיים ומאושרים, צופים באתר שופר 7 מליון דקות! אין עוד דבר כזה"...

האשה: "אני רק באתי להגיד לך תודה על הכל ואני הצטרפתי פה, עוד לפני שתגיעו לארה"ב ל'מבצע המליון' ".

הרב: "אשריך".

הקהל מריע.

מההרצאה הזו יצאו למעלה ממנין שקבלו על עצמם קיום מלא של תורה ומצוות. אדם שלקה במחלה הקשה הבטיח להפוך לחרדי לכל דבר, משפחה שלמה שאמה חולה קבלה על עצמה לשנות את אורח חייה ואבא שלקה בלבלב ובא עם שלשת בניו לקבל ברכת הרב.

החולה: "כבוד הרב, אני לא יודע לקרוא עברית, איך אני אחזור בתשובה"?

הרב: "אתה לא צריך לקרוא, רק לשמור שבת וכשרות, תלך לבית הכנסת ותענה רק 'אמן' בכל מקום שצריך לענות. ברכות אתה יכול לברך".

החולה: "אני יכול, אבל בלי סדור, בלי ללמוד תורה מבפנים".

הרב: "אתה פטור, אבל כל מה שאתה יכול לעשות בשביל להציל את עצמך אתה חייב לעשות. מה שהתורה מחייבת אותך כיהודי אתה צריך לעשות מיד. מרגע זה אין יותר שטויות והבלים, אתה לא נמשך אחרי כלום רק דבק בבורא יתברך. תגיד לבורא שעד היום חטאת ופשעת ולא משנה מאיזו סבה, אבל מהיום אתה רוצה לקיים את כל התורה שלו, הכל".

החולה: "בסדר גמור".

הרב: "גם הבנים, ההצלה של האבא תלויה גם בכם".

הרב עושה 'מי שברך' ליחיא בן יצחק ולשאר החולים והקהל עונה אחריו ב"אמן" חזק.

אחר כך הוא אומר: "אני לא רוצה שנצא עצובים מכאן, בואו ונתחזק שוב בשיר 'השלום בוא יבוא'".

השיר מושמע כשהפעם המשתתפים לא רק מצטרפים בפיהם ורוקעים, אלא הגברים יוצאים ומחוללים. ובסיום השיר נוטלים משתתפי ההרצאה אלפי קלטות ודיסקים כדי להחזיר אחים בתשובה ויוצאים לחולל באמצעותם את המהפך הגדול של 'מבצע המליון'.

סודות מן החדר איך לזכות את הרבים ב'תשובה' שלמה

גם עיר הקדש ירושלים זקוקה לחזוקים, במיוחד כאשר מפעם לפעם קמים עליה חורשי רעה המבקשים לטמאה וגם אם הקב"ה מסכל פעם אחר פעם את מזימותיהם, אין זה פוטר את עם ישראל מלחזק את מוסרותיה להגביה את חומותיה והרבות בה את האמונה בבעל הבירה. לא בכל פעם שבעלי הרגל הגאוה מחליטים שוב לדרוס את קדושתה, יש צורך בהפגנת מפגן ענוה כנגד, אבל בהחלט ה'תשובה' היא התשובה ההולמת ביותר וזה קרה גם בימים אלה.

הרב אמנון יצחק: "אני ראיתי פסוק אחד שבו אומר הקב"ה שנפתח פינו והוא ימלא אותו ורש"י אומר - 'בדברי תורה' ואמרתי לעצמי, בכל הרצינות, מה הבעיה? אני אפתח אותו... אז, עוד לא ידעתי תורה. פתחתי אותו ומאז אני לא סוגר אותו והקב"ה ממלא וממלא וממלא בדברי תורה. צריך רק להשאיר אותו פתוח. תן לקב"ה להגיד מה שהוא רוצה, תפתח את הפה ואל תדאג יותר...אם אתה מאמין שהקב"ה מדבר מתוכך, אז "האמנתי כי...אני עניתי מאד" - תוכל לענות תשובות. צריך רק להאמין ולעשות את מה שאתה מאמין בו. יפתח האמין שאם ימנו אותו לראש על כולם, הוא ינצח את בני עמון. על פי טבע הוא ודאי לא יכול להם, אבל אם יתנו לו את הכח, הוא האמין שיוכל. מדהים. זה לא רק כלפי הזולת אלא כל אחד ואחד כלפי עצמו. אם תאמין שאתה יכול בכח התורה, אתה תוכל. אני בהתחלה הייתי מתוכח מול בודדים ברחוב. היו תופסים אותי ואני הייתי מתוכח אתם בפינת הרחוב שבע שמונה שעות. אחד אמר לי אני אביא את אח שלי, השני את דוד לו, **עד שאחד אמר לי:** "אני אביא עליך כמה חבר'ה", **אמרתי לו:** "למה לא, תביא". ואני הבאתי ספרים...שעות על גבי שעות עמדתי אתם בפינת הרחוב. אחר כך התחלתי בחוגי בית, היה כאסח כל הלילה. תשע שעות ובבקר היינו הולכים יחד להתפלל שחרית. ככה כל יום. ישנתי שעה שעתים ואחר כך ויכוחים. כך נולדו השעורים, שעור ועוד שעור, אחר כך הרצאות, אצטדיון ועוד אצטדיון. כל זה מזה ש'פתחתי פעם אחת את פי'. הבנתי מהר מאד, שגם אם אני אדבר כל היום כמה אני כבר אספיק, הרי יש מליונים שאני מחכה להגיע אליהם. אז דבר ראשון כדי שזה לא יסתכם רק בכאלף איש, אנחנו מעבירים את ההרצאה באינטרנט, בארץ ובחו"ל ובכל הרצאה והרצאה, כולל עכשיו, צופים בנו עוד בין אלפים לארבעת אלפים איש. איך שנגמרת ההרצאה יש גם שדור חוזר. מיד זה עובר למעבדות ועושים מזה דיסקים ודי.וי.די. וכך היא מגיעה כבר לעשרות אלפים. אחר כך הבנתי שגם זה...לא מספיק. החלטתי להפיץ קלטות בחנם, לא לחכות עד שימכרו ויתענינו. אלף הקלטות הראשונות חלקתי בעצמי בערב ראש השנה בצומת מורשה. הייתי מתקרב לרכב והיו סוגרים את החלון מפחד. הייתי מתקרב בכח ודוחף. על אלף שלקחו תחשבו כמה סרבו. אבל, היינו שלשה אנשים ובתוך שעתים גמרנו את החלוקה. שמחתי מאד ובקשתי שיהי רצון שלשנה הבאה אזכה לחלק עשרת אלפי קלטות. זה היה חוצפה קצת לבקש, אבל מה איכפת לי לבקש. בסוף חלקתי עשרת אלפים ובקשתי שלשנה הבאה אזכה לחלק מאה אלף. הגזמתי!. זה הרי כמה מאות אלפי שקלים. מה פתאם חלוקה של כמויות כאלה בחנם? אבל הקב"ה נתן לי. כבר לא חלקתי לבד אלא עם מתנדבים. בקשתי שבשנה הבאה אזכה למליון. זה כבר עזות פנים!... אבל הקב"ה עוזר למי שרק פותח פיו לכבודו יתברך. זה היה 'מבצע המליון' הראשון שלנו. מאז חלקנו 15 מליון קלטות ודיסקים. חמש עשרה מליון"!

מחיאות כפים סוערות.

הרב: "אם אתה מאמין, אתה יכול. אם זמרים מקבלים את 'תקליט הזהב' על...30 אלף עותקים, מה מגיע למי שחילק 15 מליון עותקים? פתחתי מפעל וידיאו, מפעל קלטות, מפעל די.וי.די. מה לא? - כל המפעלים שאפשר באמצעותם ליצר ולהפיץ. עכשיו החלטתי על משהו חדש שהוא כבר תעוזה יוצאת מהכלל ואני לא מגזים - 'מבצע המליון'. יש היום מליון בעלי תשובה שחזרו בדור אחד. תופעה שלא היתה מאז יציאת מצרים. מה שלא עשתה המדינה בששים שנה עשתה התשובה בדור אחד, בשלשים שנה. מליון אנשים חזרו לאביהם שבשמים. **הנה, אני אשאל עכשיו:** 'כמה בעלי תשובה יש כאן באולם ותרימו ידים גבוה כי מהשמים מצלמים' "...

עשרות רבות מרימים את ידיהם.

הרב: "ישתבח הבורא יתברך. ועוד שאלה: כמה יהודים חזרו בתשובה רק מהקלטות שלי"?

שוב למעלה משלשים מרימים ידם.

הרב: "כיון שעומדת להיות בשנה עד שנתים הבאות מלחמה קשה ביותר, לא מהסוג של נפילת מאות טילים, אלא הרבה יותר רציני. ואני חושש באמת לגורל העם הזה ולא רוצה שיתפסו אותנו לא מוכנים, החלטתי שצריך להחזיר עוד מליון יהודים בתשובה תוך שנה".

תשואות רמות.

הרב שופע בטחון: "אם מצליחים להחזיר מליון יהודים בתשובה תוך שנה, פירושו של דבר שבשנה הבאה אנחנו נגאלים. להביא להקב"ה מליון בנים שהתנתקו ממנו זו מהפכה עולמית. שום דבר לא יכול נגד זה. אתם יודעים מה זה עוד מליון יהודים אומרים 'שמע ישראל'? אז נוכל לראות במו עינינו את עשרת המכות שהיו במצרים. להחזיר את הבעל התשובה ראשון לקח לי שלשה חדשים. הייתי צריך לארח אותו כמה שבתות ועד שהסכים לשים כיפה עבר הרבה זמן. בסוף הוא ריחם עלי **ואמר לי:** 'בקצב הזה מה תספיק'? **אמרתי לו:** 'צריך להסתכל על זה אחרת. עד עכשיו היה לי להחזיר שלשה מליון בתשובה, מעכשיו אני ואתה חצי חצי - אתה מליון וחצי ואני מליון וחצי... בא נעשה אני עוד אחד ואתה עוד אחד, ישאר לכל אחד מאתנו עוד 750 אלף וכך נגמור צ'ק צ'אק'... החשבון היה נכון רק שאני המשכתי לבד. אבל עכשיו כבר יותר קל - לא חצי חצי, אלא כל אחד יחזיר בתשובה רק אחד בשנה. תפנקו אותו בחומר, באתר, הרצאות, סמינרים. זה קשה? לא. אנחנו במרוץ לפידים. אתה נר, תדליק שני ולא תתמעט, כך גם הוא והלאה. גם החיזבאללה והחמאס 'להבדיל' מדליקים אחד את השני. השייחים שלהם יושבים במסגדים ומטיפים ל'איטבח אל יהוד'...מהבקר עד הערב הם שוטפים להם את המח, מפמפמים אותם בשנאה. הם רוצים להטביע אותנו בים ואנחנו...אוכלים במבה וביסלי. מחכים לחדשות, מה אולמרט וברק החליטו. פויה, ברוגז...אחד מחכה לתפוס את המקום של השני. זו מדינה? מאות מליון מסביב רוצים לטרוף אותנו ואנחנו משחקים תופסת. מה זה חשוב מי יהיה הוא, או היא, או הם? מה יהיה אתנו? כשהטילים נופלים הם לא מחפשים את ראש הממשלה. הם מחפשים אותנו.

אנחנו צריכים להדליק ולהדליק את אש התורה ונאמר לקב"ה שישיב אותנו אליו "חדש ימינו כקדם". **והקב"ה אומר לנו:** 'רק תוכיחו למקטרגים, במסירות הנפש שלכם, שאין מקום לקטרוג שלהם'. להציל יהודי אחד זה אמנם נפש, אבל זה עולם מלא – הוא וצאצאיו וצאצאי צאצאיו...ואל תחשבו שאני רק מדרבן אתכם ואני לא עושה. הבאתי לכאן אלפי קלטות וידאו חנם. מי שרוצה מכם להחזיר יהודי שרק יבקש ממנו לראות את הקלטת. זה לא מסובך. להגיד להם תכנסו לאתר שופר נקודה נט. יש שם מאות סרטים. יש 'הכה את המומחה' – יותר מאלף חמש מאות תשובות לשאלות שאתם יכולים לשאול לפי נושאים. פעם אמרתי שאפשר להחזיר יהודי ב...קלי קלטות והיום אני אומר שאפשר להחזיר בקלי קלי קלות... הסינים, למשל, לא יודעים שהם הכינו לנו את התפריט לגאולה ושיש עכשיו רצועת שעון מגומי שכשפותחים אותה היא הופכת ל-u.s.b עם 8 ג'גה, שבו אפשר להכניס 500 סרטים שלי. אתה מכניס את זה לאוטו, או למחשב ומסתכל ב...500 סרטים עבור...100 שקל. כל הסינים עובדים בשבילנו. עד שזה יגיע תחלקו כמה אלפי וידאו. מי שמוכן להביא בעל תשובה אחד שירים ידים"...

רובם מרימים וממהרים ליטול מאלפי הקלטות הניתנות להם לחלוקה חנם.

שואלת: "כבוד הרב, אני בחורה שנמצאת בדרך לתשובה, כבר שומרת שבת, עושה הרבה מצוות כל יום, מתלבשת בצניעות, אבל עדין לא עם חצאיות. אבל איך אתה יכול להסביר לי שבנות חילוניות, שלא לובשות בגדים צנועים, לא מתקרבות ולא מתחזקות מקימות משפחה ויש להן הכל ואני שמחר אהיה בת 26 לא מצליחה בחיים. כל יום יותר גרוע מקודמו ואני מוכנה לקחת הכל".

הרב: "קודם כל 26 לא מאוחר בכלל. יש כאלה שלומדות להיות '...אקדמאיות' בנות 32 ואפילו 34 ו- 40"...

השואלת: "לא, חס וחלילה. אני לא רוצה לחכות".

הרב: "לא, אני מדבר עליהן, ולא עליך...את טוענת על החילוניות. וכמה זמן את מתחזקת"?

השואלת: "שנה".

הרב: "זאת אומרת שעד גיל 25 היית חילונית וגם לא התחנתת...כלומר, הבעיה לא בהתחזקות, אלא בתקופת החילוניות שקדמה להתחזקות".

צחוק באולם והצעירה גם היא מחייכת מול ה'שליפה'.

הצעירה: "אני לא מאשימה את הדת. אני ממשיכה להתחזק ולהתקרב לבורא עולם"..

הרב: "אבל אמרת, שאת מתחזקת לאט לאט, אז בואי ונעשה את זה מהר מהר. כדי שתתחתני מהר. במצב שלך, הקב"ה לא רוצה להביא לך חתן. את למשל אמרת שאת צנועה אבל הולכת עוד במכנסים. אז איזה חתן הוא יביא לך – קומסי קומסה"?

רעם של צחוק

הרב: "הקב"ה צריך להחליט אם להביא לך חילוני או דתי...אם את עושה את זה לאט לאט גם הוא עושה לאט לאט. בואי תחליטי שאת הולכת"....

הצעירה מפסיקה אותו בהנדת ראש כאומרת לא.

הרב: "את רואה, את לא רוצה, אז למה שהוא ירצה".

הצעירה: "זה קשה לי"...

הרב: "גם לו קשה".

הצעירה: "אבל מאד קשה לי להחליף את המכנסים בחצאית".

הרב: "אבל לך יהיה קשה והקב"ה יביא לך גם מישהו ש'קשה לו' ושנים שקשה להם זה יביא לבאלגן...הוא מעדיף שתחליטי ואז הוא יביא לך מישהו מתאים, מוכן. בואי תוכיחי לו שאת מוכנה... **אני רוצה לשאול אותך שאלה:** 'את יודעת איך מתבצע הליך הקדושין? הכלה מושיטה אצבע, החתן מחזיק טבעת והיא צריכה להביא את האצבע לקרבתו כדי שיניח טבעת. נניח שאת נמצאת בצד אחד של האולם והוא בצד השני והוא אומר לך

איך לשכנע חבר לחזור בתשובה?

שתבואי כי הוא רוצה לקדש אותך'. **מה תגידי לו:** 'לאט לאט'? בסדר, אז הוא יחכה עד שתגשי. כך הקב"ה אומר לך תתקרבי, תעשי מה שאני אומר, אבל את עושה את זה לאט לאט והוא מחכה".

הקהל וגם הצעירה נהנים מהמשל.

הצעירה: "אז מה אני צריכה לעשות"?

הרב: "ללכת בצניעות גמורה".

רגע של מחשבה.

הרב: "מה הבעיה? שלשת רבעי מהאולם כאן באו עם חצאיות ובצניעות"...

הצעירה משתהה שוב...

הרב: "כשחזרתי בתשובה שכנעתי אחת בתל אביב שתלך בצניעות והיא הכירה בחשיבות הדבר, רק לא היה לה כסף להחליף את המלתחה והיא לבשה את הבגדים של...אמא שלה. והם לא היו באותה מידה"...

שקט של מבוכה.

הרב: "קבלי על עצמך, אני אתן לך ברכה, יש כאן המון עם שיכולים לתמוך ואני מאמין שתתחתני מהרה".

הצעירה: "תהיה הרב שיקדש אותי".

הרב: "אני עוד לא עשיתי את זה, זו טבילה שקשה לי עדין לעבור. אבל אם זה יהיה בסביבה אני אקפוץ ומה שבטוח שאני אקפוץ משמחה, שזה הועיל"...

לפתע מכריזה הצעירה: "אני מוכנה"!

והקהל כולו מריע.

הרב: "מה שמך ושם האמא?"

הצעירה: "סיון בת רחל ה' יזכה אותך לזיווג הגון הראוי לך, עוד השנה".

והאמן פרץ כמעט את קירות האולם.

שואל: "כבוד הרב, איך אני בתור חוזר בתשובה, שרוצה להשתתף ב'מבצע המליון' יכול לבוא לחבר ולשכנע אותו לחזור

בתשובה? אנשים לא מגיבים לכך בחיוב. לך זה קל, מכירים אותך ובאים אליך, אבל בשבילי, בשביל הפרט, זה קשה"...

הרב: "נכון. אבל אתה בא אליו ואומר לו: תשמע, הביאו לי סרט, מה זה מצחיק.."...

השואל: "אבל איך שהוא יראה רב מדבר הוא יגיד לי: 'מה, אתה בא להחזיר אותי בתשובה' "?

הרב: "לא. אתה אומר לו - אתה לא יודע איזה 'קטעים' עם הרב הזה...חבל לך על הזמן... אם אתה חכם אתה מכין את הוידאו בקטע המצחיק ואיך שאתה מדליק מתחיל הקטע הזה. ברגע שאתה רואה אותו צוחק תגיד לו: 'אתה יודע מה, לא מתאים לי עכשיו להמשיך תבוא פעם אחרת. מיד תשמע אותו צועק: לא, לא, לא, תשאיר תשאיר'. ברגע שהוא אמר ככה הוא נתפס".

צחוק רם.

הרב: "אפשר לעשות אותו הדבר ב'טרמפים'. אתה מכוון את הקלטת לקטע הנכון, מעלה 'טרמפיסט', איך שהוא עולה אתה שואל אותו אם אכפת לו שאתה תשמע משהו והוא בנימוס יענה לך - בטח שלא. ואז הוא תקוע איתך"...

השואל: "כבוד הרב, אולי יש לך גם 'פטנט' נגד יצר הרע. אני חזרתי בתשובה בארה"ב, חזרתי לכאן עם כיפה, מקיים מצוות והמשפחה שלי והחברים חושבים שהשתגעתי. איך מתמודדים עם זה"?

הרב: "העצה שלי שתגיד להם שאתה מקבל על זה...כסף. יש מישהו שמשלם לך 2000 דולר למשך שנה, כדי שתהיה דתי...אני מבטיח לך שכמה מהם יבקשו את הכתובת, כי גם הם ירצו. **ואז תגיד להם:** 'בשביל כסף אתם מוכנים להיות גם מה שאתם לא מאמינים שאתם צריכים להיות ובשביל האמת אתם לא מוכנים'? אתם חיים בשקר ולא בררתם מעולם את האמת!. ותתחיל לשאול אותם מה המטרה שלהם בחיים? האם הם באו לכאן לחיות, או למות? מה הוא יגיד? שהוא בא לכאן למות?

השואל: "הוא יגיד שהוא בא לחיות".

הרב: "אם הוא בא לחיות, אז למה הוא מת"?

השואל: "בן אדם בלי תורה הוא...מת".

הרב: "אז למה הוא חי"?

השואל: "הוא סתם חי".

הרב: "אז תגיד להם שאתה לא רוצה לחיות סתם".

מכאן לחלק המרגש. אב מבקש את רשות הדבור ושוטח את אסונו: "הייתי עם הבת שלי השבוע בנהר הירדן והיא טבעה. היא במצב מאד קשה. הרופאים נותנים לה כמה ימים. אני רוצה שתתן לה ברכה. לקחתי על עצמי מצות ציצית. אשתי לקחה עליה שמירת שבת. אני עצמי שומר שבת ומניח תפילין מהבר מצוה. לא פספסתי אף יום. אני רוצה שהילדה תקום ותחזור הביתה בשלום".

הרב: "שניכם צריכים לקבל על עצמכם לשוב בתשובה שלמה. שלמה ממש".

האבא: "מה זה שלמה"?

הרב: "הכל. חרדים. אתה רוצה לשאול את אשתך"?

האבא: "היא מוכנה לכל, אני לא צריך לשאול אותה".

הרב: "בטוח"?

האבא: "בטוח. היא לוקחת עליה גם שמירת שבת"..

הרב: "צניעות, כסוי ראש, הכל".

האבא: "רק כסוי ראש לאט, לאט".

הקהל מאוכזב...

הרב: "אתה רואה...אתה צריך לשאול אותה. לפני כמה שבועות הייתי בהרצאה בפתח תקוה והיתה שם אשה שאמרה שיש לה בת שנתים וחצי עם לוקמיה. אמרתי לה שתקבל על עצמה צניעות וכסוי ראש. היא אמרה שהיא לא יכולה והתחילה לבכות. היא בקשה שאני אתן לה משהו אחר. דברתי איתה 20 דקות והיא בשלה, שהיא לא יכולה. היא בקשה שלפחות אברך אותה. אמרתי לה שאני לא יכול ושהמקטרג מקטרג ואם היא לא מבינה את המסר, זה לא יעזור. היא קמה והלכה. אחיה החרדי התחנן "תברך אותה"! **אמרתי לו:** 'אתה יודע בדיוק מה אני עושה. אני מברך רק על מה שה' מסכים לא על מה שהוא לא מסכים. אני לא יכול לתת ברכה למי שנוסע בשבת שיגיע בשלום'. אשה נשואה או אפילו גרושה ואלמנה שהולכת בלי כסוי ראש זה עבירה גדולה. הקב"ה מכניס, לפעמים, אנשים לפנה כדי שיתקרבו אליו. אם הם מבינים, הם מסירים את המחסום. אם הם לא מבינים זה לא מועיל. האח הבין, רדף אחריה, דבר איתה, היא בכתה ואמרה שהיא מוכנה...עכשיו הודיעו לי שבבדיקות האחרונות של הילדה יצאו, ב"ה, תוצאות טובות".

תשואות רמות. בינתים מתקשר האבא לאשתו, יפית, הנמצאת ליד מיטת בתה בבית החולים העמק בעפולה.

האבא: "יפית, אני כאן בהרצאה. אלפי אנשים רואים אותי. כבוד הרב אמנון יצחק אומר שאם תשימי כסוי ראש הילדה תקום על הרגלים"...

הרב: "זה אתה אמרת. אני אמרתי שאתם תהיו חרדים לכל דבר".

האבא: "אנחנו צריכים להיות חרדים".

תשובותיה של האם לא נשמעות באולם אבל שיחת האבא אומרת הכל.

האבא: "יפית, זה למען הילדה שלך....יפית, את רואה אותה עכשיו שוכבת במטה, תני לה לקום....בבקשה יפית...תגידי כאן לכולם שאת מסכימה על כסוי ראש...בבקשה יפית...(בוכה)... היא שואלת אם היא תסכים והיא לא תקום איך היא תסכים עם הדבר הזה"?

הרב: "אין דבר כזה...היא מקבלת על עצמה להיות חרדית איתך ביחד, אני נותן ברכה ומאות יהודים כאן באולם חותמים. שולחים את זה לשמים ומקוים לתשועה מידית".

האבא: "הרב אומר שהיא מקבלת תשועה מידית...אין דבר כזה... (בכי). נו יפית, את חייבת...אני רץ לכל מקום בשביל הילדה הזו אז תעשי גם את מאמץ קטן...יפית, זה כולה, כסוי ראש, כולה, מטפחת על הראש, זה כלום....יפית, לא לבכות, נו... יפית...הנה היא מסכימה"...

קהל המשתתפים בהרצאה בירושלים

"יפית, בבקשה יפית... זה למען הילדה שלך"

הקהל מריע.

הרב: "מה השם של הילדה"?

האבא: "שני שושנה והוסיף לה הרב שלנו את השם חיה בת יפית"

הרב: "שני שושנה חיה בת יפית ה' יעמיד אותה ממיטת חוליה לחיים ולשלום בזכות התשובה שלך ושל אשתך מהרה אמן".

הקהל כולה צווח: "אמן".

איך הצטרף טומי 2 ל'מבצע המליון'

אחד ממליון, אמנם נראה מזערי ביותר, אבל לא כשמדובר בנפש, שם, כבר אמרו חכמי ישראל שכל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם מלא ועל אחת כמה וכמה כשמדובר בהצלה רוחנית. במקרה שעליו יסופר כאן האחד ממליון, או יותר נכון האחת ממליון, יכולה להיות דוגמא למה שקלטת או דיסק אחד של הרב אמנון יצחק, מאלה המחולקים בשלב הראשון של 'מבצע המליון' של ארגון 'שופר' יכולים לעשות ואפילו בדרך אגב, כשהם מתגלגלים לידים הנכונות, מגיעים לעינים הנכונות וחודרים ללב הפתוח. מליון כאלה, אחד לאחד והמבצע הושלם. כשתקראו תבינו כי מדובר בדבר של מה בכך.

אחת לשבוע מגיעה הצעירה בת ה-22 לביתו של אחד מנבחרי הצבור הידועים של העיר בת ים כדי להגיש לבעלת הבית סיוע בעבודות הבית. לפני שנה נישאה הצעירה והיא זקוקה לכסף למחיה ומוכנה לבצע כל עבודה כדי להרויח את לחמה ואפילו אם בסולם ההערכות של הצעות העבודה היא נמצאת בתחתית. מה לא עושים כדי להביא הביתה דמי קיום?

הצעירה הוכיחה, במשך הזמן נאמנות למעסיקיה והם הפקידו בידיה את ביתם, גם כשאינם בבית ביודעם כי תעשה את מלאכתה בשלמות על הצד הטוב ביותר, גם אם לא יעמדו על גבה. וכיצד ינעימו לה את זמנה ויכניסו בה חשק? רדיו? - לא. מוסיקה? - אולי לא תאהב את הסגנון היהודי שרק לו מאזינים בבית הזה... נמלכו וגמרו שישימו לה קלטת מענינת של הרב אמנון יצחק"... ואולי היא לא תרצה"? -שאלה בעלת הבית את בעלה - "הרי אי אפשר לכוף עליה"? "נגיד לה מראש שאם אינה רוצה היא יכולה לסגור את המכשיר" - השיב בעלה. וכך היה.

באותו יום עזבו את הבית, לא לפני שהפעילו את הקלטת ויצאו איש איש לעיסוקיו.

בשעות אחר הצהרים המוקדמות, מקבלת האשה טלפון לנייד שלה. על הצג נרשם המספר מהבית והיא מאד נלחצה - אף אחד, מלבד עוזרת הבית, לא אמור להמצא בבית והעוזרת מעולם לא טלפנה אליה תוך כדי עבודה. היא קבלה את השיחה ומהטלפון בקע קולה של העוזרת.

"מה קרה" - **שאלה אותה אשת איש הצבור בטון של בהלה.**

"לא, כלום", **הרגיעה אותה עוזרת הבית,** "רק רציתי לדעת כמה יכול לעלות זוג תפילין"...

עכשיו עברה בעלת הבית משלב של לחץ, לתמיהה. במוחה ריצדה מיד השאלה מה פתאם כך באמצע יום העבודה מתקשרת אליה העוזרת להתענין במחיר זוג תפילין? הדבר היחיד שיכלה להעלות במוחה הוא שמשהו נורא קרה לזוג התפילין המהודר של בעלה תוך כדי עבודות הבית.

העוזרת הפסיקה את הספקולציות מהר מאד: "שמעתי את הקלטת של הרב הזה כל הבקר והוא כל כך שכנע אותי, שהתקשרתי לבעלי ושאלתי אותו אם הוא יהיה מוכן מעכשיו להניח תפילין כל בקר. לשמחתי הוא השיב בחיוב ועכשיו אני רוצה לקנות לו במתנה זוג תפילין."

בעלת הבית לא ידעה את נפשה, היא בקשה להעלות על הקו את בעלה, שניסה תחילה לצנן את ההתלהבות שנראתה לו, ברגע הראשון, מוגזמת. "אבל תפילין מהודרות עולות כסף רב, בערך 2200 שקל, כולל טלית" - אמר לה וידע שהכסף לא מצוי בכיסה, שהרי אחרת לא היתה יוצאת מביתה לעבודות בית קשות בבית אחרים.

אבל העוזרת לא נרתעה ובקשה ממנו שירכוש עבור בעלה זוג מהודר. "הזמנתי אצל סופר תפילין וטלית ובקשתי ממנו להזדרז כדי למלא את רצונה העז של העוזרת ובעלה לפתוח את היום בהנחת תפילין ובתפילה."

איש הצבור מספר ל'עולם התשובה': "כשהגיעה בשבוע שעבר נתתי לה את הטלית והתפילין, אני רכשתי להם את התיקים המעוטרים ואחרי שנתתי לה אותם התכוונו לצאת לעבודה. ואז היא פונה אלי ומבקשת ממני לשים לה עוד קלטת של ה'חכם' הזה, כך היא אמרה. שמתי לה את הקלטת 'טומי 2' שיש בה הרבה שאלות ותשובות. כששבנו הביתה היא חיכתה לנו ואמרה שהרבה שנים שהיא מסתובבת עם שאלות שונות בעניני יהדות ולא ידעה את מי לשאול והנה הרב ה'חכם' הזה, השיב בדיוק על כל השאלות והספקות שקיננו אצלה, כאילו דיבר בצורה ישירה אליה. באותו רגע היא קבלה עליה שמירת שבת וצניעות"...

שבועים רק חלפו ועל פי עדותה של בעלת הבית אפילו השפה של אותה צעירה השתנתה לבלי הכר. 'בסייעתא דשמיא' הם צמד מלים הנשמעות כמה וכמה פעמים במהלך השיחה, הלשון נקיה מבטויי רחוב, אפילו בהתאמה ניכר השינוי. ממש אשה אחרת".

איש הצבור שהתקשר לספר על המקרה ל'עולם התשובה': "אני את אחד חלקי המליון כבר עשיתי, אבל עכשיו אני יודע כמה זה קל ועד כמה למרות שהמלאכה נעשית ממש 'בידי אחרים', קלטות, דיסקים ואמצעים אחרים צפויים ולא צפויים, הזכויות נזקפות למי שהיה ה'שליח' הנכון. חשוב היה לי לספר את הספור גם כדי להירשם בין הזכאים לזכויות במסגרת 'מבצע המליון' וגם כדי שכל הקוראים ידעו מה ניתן להשיג ביוזמה קלה של פתיחת קלטת או דיסק באוטו, בבית או בכל מקום אחר, שיהודים תועים עשויים להיתקל בהם."

לילה לבן בתל אביב

"לילה לבן" – כינו התל אביבים את אותו הלילה והם התהוללו בו בחוצות עיר עד לזריחה, כאילו אין מחר. אבל ה'לילה בלבן' האמיתי, נערך תחת המסר של 'כשלג ילבינו' בהרצאה של הרב אמנון יצחק והיא משכה אליה הרבה יותר מכל מופע ריקני אחר והעיקר דברה על כך ש...יש מחר. אלה רצים ואלה רצים ובמרוץ הזה ה'תשובה' רושמת שיאים. אלפים כבר הצטרפו ל'מבצע המליון' של ארגון שופר, מאז הוכרז לפני חדש בדיוק ומהשבוע גם תל אביב על המפה. את התל אביבים, העיר המתרוקנת מאוכלוסיתה, שהרי ילד וכלב למשפחה אינם מצליחים למלאת אותה, מטרידה שאלת דור ההמשך או ההמשך בכלל.

שואל: "חזקיה נענש על כך שלא היו לו ילדים. אבל מצד שני להביא ילדים לעולם ולהיענש כהורה על זה שאינם שומרים תורה ומצוות זו גם בעיה, אז איך מתמודדים עם זה"?

הרב: "אם ההורים חנכו את הילדים על פי דרך התורה והילדים יצאו לתרבות רעה ההורים אינם מתחיבים על זה. רק אם ההורים לא חנכו אותם כראוי, זלזלו ולא הוכיחו את הילדים, אז הילדים הם פרי מעלליהם. צריך לדאוג לקיים מצות 'חנוך ילדים' וזו חובה שמוטלת על ההורים. אם הילד, למרות כל זה, מתעקם מעצמו, אין להורים עון על זה. זה נכון שאחרי 120 שנה, יכולים הורים להצטער בעולם העליון על כך שילדיהם אינם שומרי תורה ומצוות, אבל לא יענשו על כך. כל אחד צריך לשאוף שילדיו ילכו בדרך התורה והמצוות, כפי שאמר שלמה המלך החכם מכל אדם שחובה לאב ליסר את בנו כדי שיתן 'מעדנים' לנפשו. מי שמייסר את בנו בעולם הזה, הוא יעניק לנפש שלך מעדנים בגן עדן".

מלחמת 'גוג ומגוג' היא המכנה המשותף המטריד את שלוותם של כל משתתפי ההרצאות ובעיקר מאז נעשה האיום האירני מעשי יותר. אפילו התל אביבים הידועים בשאננותם אינם מצליחים לדחוק את הפחד מפניו ורוצים לשמוע עוד ועוד על מאפייניה של המלחמה הזו ועל הדרכים להתמודד איתה.

"אם אחרי גוג ומגוג כולם יקומו לתחיה, אז למה שימותו במלחמה הזו"? **– שואלת צעירה בעלת מבטא דרום אמריקאי כבד.**

הרב: "במלחמת 'גוג ומגוג' ימותו שני שליש. אין דבר כזה שכולם אחרי זה יחיו. מי שיוותר אחרי 'גוג ומגוג' יחיה חיים ארוכים, לאורך אלף שנה וארבעים שנה אחרי בואו של 'משיח' תהיה תחית המתים. אבל עד שזה יהיה, שני שליש יצטרכו למות...".

שואל: "אתה מבקש מאתנו, כדי להקל מאתנו את חבלי המלחמה הזאת, שכל אחד יחזיר חבר שלו, או שכן, בתשובה. הנה, אני זורק לך את האתגר – בוא ותחזיר אותי בתשובה. אני אבא לילד נכה. יש מישהו שיכול להקים לי את הילד הזה שהוא בעל נכות של 100 אחוז. יש ענין כזה של נסים וישועות, בכלל? אם יש דבר כזה תזכה כאן את כל הצבור ב'תשובה' שאתה קורא לנו לעשות ואשריך" – **הוא אומר בפאתוס כמתריס.**

הרב: "הילד הוא נכה מלידה"?

השואל: "כן".

הרב: "אז קודם כל אתה צריך להבין שהילד לא אשם בכלום, אלא שהוא ודאי גלגול נשמה שהיה צריך לבוא לכאן לתקן את עצמו. זה לא רק הוא, אלא כל מי שנולד נכה, הוא משלם על לשעבר, כי עכשיו הוא כלל אינו חייב במצוות וגם אינו חוטא. אבל אם הביאו ילד כזה לעולם, אתה צריך לדעת שזה לטובתו"...

השואל: "טובתו של מי, של האבא, או של הילד"?

הרב: "קודם, זה לטובתו של הילד, בשביל לתקן אותו. צריך לדעת שיש אפשרויות יותר גרועות, למשל – שיהיה בגיהנם, או בכף הקלע ויש עוד הרבה אפשרויות. בשמים החליטו שהוא יבוא לכאן כדי לתקן את זה בצורה כזו. מה שהוא עשה קודם אנחנו לא יודעים, אבל ברור שאבא שלו בשמים יותר רחמן ממך והוא דואג לנשמה הזו יותר ממך. ולגבי השאלה לגביך, למה נפל דוקא אצלך ילד כזה? יש חשבון לקב"ה גם על זה. החשבון הוא חשבון כללי, לא כזה שעושים אותו עם אחד ופוגעים בשני, אלא כולם חיבים. 'משפטי ה' ' הם 'אמת צדקו יחדיו'. כל דרכיו של הקב"ה הם משפט, אין בו עול, הוא צדיק וישר. הוא מסתכל שאף אחד לא יפגע בלי שיגיע לו ורק אחר כך מוציא את דינו. מה אתה עושה אני לא יודע? אבל מה שברור לי זה שאתה לא בדיוק שומר תורה ומצוות...נכון"?

האבא מאשר.

הרב: "יש לקב"ה מספיק סבות למה שיבוא ילד כזה דוקא אליך. יכול להיות שאפילו יהיה ילד בריא ושלם בנפשו ויום אחד יקלע חלילה לבעיה, כמו שיהפוך ל'פושע'. אתה חושב שהסבל של הורים כאלה, הוא פחות? הוא מבייש אותם והם רצים מתחנת משטרה אחת לשניה, מבית מעצר אחד לשני...אחד שיש לו ילד שלא נכה ב100אחוז רק נקטעה לו, חלילה רגל, או יד, או נפצע במלחמה, או בפגוע של טרקטור, ההורים שלו פחות סובלים? אנחנו יכולים לדעת למה? לא! לא שוקלים בשקוליו של הקב"ה ורק הוא יודע בדיוק מה הוא עושה ולמה. מותר לך לבקש שנתפלל עליו, אבל השאלה אם אתה מוכן לעשות משהו בשבילו, כמו לחזור בתשובה שלמה, כדי שיהיה לו סכוי. אם אתה, האבא, תהיה צדיק ותחזור לגמרי בתשובה, לפחות לך לא יהיה מגיע הצער ואז יכול להיות שיתחשבו בשמים ויאמרו שצריך לעשות משהו גם בשביל הילד. אולי. אני לא יכול להגיד שהייתי סקפטי לגבי טיעון כמו זה שטענת עכשיו, אבל היה לי בן אדם שהגיע להרצאה שלי באנגליה על כסא גלגלים, גם הוא נכה מלידה, היה לו את חידק הפוליו ונולד משותק והרגלים לא התפתחו והוא שאל אם יוכל פעם ל'קפוץ' מתוך כסא הגלגלים ולעמוד על רגליו? אני לא אלקים שיכול לענות לו ב'כן'. להגיד לו שאני יכול לרפא אותו אני לא יכול, להגיד לו שאני לא יכול, אני גם לא יכול, כי אם ה' ירצה להושיע אותו?... **אמרתי לו:** 'הקב"ה עשה הרבה נסים, אולי הוא יעשה גם לך נס, אבל מה שברור, שבשביל שיעשה לך נס, אתה צריך להיות צדיק גמור. אם תהיה מוכן, יש סכוי'. הצעה טובה לא"?

השואל: היא הצעה טובה לגבי האבא, אבל הילד ימשיך להיות איך שיהיה"...

הרב: "אני לא יודע וגם אתה לא יודע. יכול להיות שהוא ירפא. אני לא יודע. אני לא יכול לא לשלול ולא לחייב. אבל אם אתה רוצה, אני אראה לך מה קרה עם אותו בחור"...

השואל: "ראיתי".

הרב: "אז אתה יודע שאצלו זה עזר. הוא לא רק קם על רגליו, אלא הרגלים התארכו לו בעשר סנטימטרים. זה בודאי לא טבעי. אבל הוא החליט, שהוא הולך על כל הקופה. הוא פשוט שינה את הזהות שלו. אם אדם מגיע לתחנת משטרה, אחרי שהוגשה נגדו תלונה, מסתכלים שזה האיש, התיק מתאים לתעודה ואז שופטים אותו. אבל אם יתברר שזה לא האיש, משחררים אותו הביתה. אם

חלק מהקהל בהרצאה בתל אביב

אתה משנה את הזהות שלך והופך להיות בן אדם אחר, המקטרג, לא יכול לתפוס אותך"... את 'נסים התותח' בטח גם ראית?

השואל: "כן".

הרב: "הוא גם אדם שהיה חולה סרטן ונשאר לו רק שבוע ימים לחיות. 'מר ישראל' ששקל 110 קילו והמחלה הורידה אותו ל-47 קילו. הוא הצטמק עד שנשאר לו שבוע לחיות. הרופאים התיאשו. הוא בא אלי, דברתי איתו **ואמרתי לו:** 'תהיה צדיק גמור פלוס, עם כל החומרות וההתרחקויות מחטא, אתה ואשתך' והם עשו מה שאמרתי. היום הוא חי שמונה שנים אחרי המקרה והוא אברך כולל...אני לא עושה נסים ומופתים, הקב"ה עושה אותם, אבל כשהוא מביא מישהו לפנה, הוא מתכוון שיצעק אליו ואז הוא מסיר מעליו את הגזירה. זו אפשרות ואם אתה רוצה לנסות אותה, אני אעזור לך. אתה מוכן"?

השואל ללא הסוס: "כן, ברצון".

מחיאות כפים אדירות באולם.

הרב: "זאת אומרת שאתה מוכן לקבל על עצמך לשוב בתשובה שלמה, להיות צדיק, שכולם בשכונה יגידו זה פלוני הצדיק...זה לא מי שהיה".

השואל: "אני לא צריך שיגידו. אני צריך רק את ההרגשה שלי".

הרב: "לא בשביל שיגידו לך, אלא כדי שלא יזהו אותך עם הדמות הקודמת. הרמב"ם אומר שמי ששב בתשובה צריך, אפילו, לשנות את שמו. לא מיוסף לחיים, אלא שיסתכלו עליו ויגידו: זה לא ההוא!. זה לא מי שהכרנו. אני ראיתי אותך מלא תרעומת. התקדמת לכיוון הבמה בכעס גדול מאד מאד. אם תגיע למצב של תשובה ותהיה מאופק ורגוע וסבלני ומקבל מאת ה' באהבה כל מה שהוא עושה, הסכויים של הבן שלך יהיו יותר גדולים. כשהקב"ה רואה בן אדם שמתריס כלפיו כאילו הוא מבין, מידת הדין מקטרגת עוד יותר. הגמרא מספרת שהיתה אמא אחת שמת לה בן והיא מיאנה להינחם. באו חכמים ופייסו אותה ונחמו אותה והסבירו לה, אבל כלום לא השפיע. **אמרו לה:** אסור! אל תפגיני כאילו הרחמים שלך יותר משל הקב"ה. היא לא שמעה וקברה עוד בן. באו שוב החכמים והפצירו בה שלא תתריס כלפי שמים ואפילו שלא תבכה יותר מדי. לא שמעה וקברה עוד בן. שבעה בנים היא קברה, עד שמתה היא בעצמה. היא קטרגה. לעומת זאת אדם שמקבל את הדין, כמו אהרן הכהן שמתו לו שני בנים קדושים ביום אחד, יום שמחת לבו, הוא נדם. היו לו את כל הסבות בעולם שלא לידום. אבל הוא נדם כמו אבן, שגם אם נותנים לה מכה עם פטיש לא מתלוננת. ולא עוד אלא שאפילו... שמח. אנחנו לא בדרגות כאלה, אבל ברור שאם אדם מתרעם על הקב"ה הוא גורם, ליותר גרוע".

שואלת: "אבל זה כואב. מאד כואב. איך אדם יכול להתגבר על זה"?

הרב: "היה אחד מגדולי ישראל שקראו לו האדמ"ור מקלויזנבורג זצ"ל. בשואה הוא עבר נוראות גדולות ביותר. יום אחד הודיעו לו שהבן שלו נפטר. הוא היה הלום רעם, אבל אחרי רגע הוא המשיך את חייו כרגיל. אחרי השבעה העזו החסידים והתלמידים **לשאול אותו:** 'רבי, למה בהתחלה קבלת את הגזירה קשה ואחר כך התנהגת בצורה רגילה'? **הוא השיב להם:** 'משל למה הדבר דומה, לאדם שהולך ברחוב ופתאם הוא מרגיש מכה על הגב. הוא מסתובב בזעם אחורה ופתאם הוא רואה את אבא שלו. אם אדם מקבל מכה ולבסוף רואה שאבא נתן אותה, הוא נרגע'. בפעם הראשונה כשהודיעו לו שהבן נפטר הוא קבל את המכה קשה. אבל כשהתבונן מי נתן את המכה, אבא שבשמים, הוא נרגע...אבא. לאן לקח אותו אבא? - אליו! איזה אבא יותר טוב זה שלמעלה או זה שלמטה? - ברור שזה שלמעלה! למי יש אמצעים יותר להשפיע טוב? לזה שלמטה, או זה שלמעלה? - ברור שלזה שלמעלה! זה שלמטה מכח מי שהוא פועל? מכח זה שלמעלה! אז מה קרה אם לקח אותו אליו... אם חב' 'עמידר' נתנה למישהו דירה לשנתים, דירה יפה ואחרי שנתים נתנה עוד חצי שנה הארכה. **אחרי חצי שנה אמרו:** 'תחזירי את הדירה, את כועסת עליהם'? אם ה' נותן לנו ילדים בתור פקדון, אנחנו קובעים לו מתי הוא יקח את הפקדון חזרה? אתם לא התבוננתם אף פעם, באמת, בשאלה מה זה ילדים? חושבים שאלה ילדים שלנו. הקב"ה רק נותן לנו כלים לעבודתו. הוא נותן לנו ילדים כדי שנחנכם, נגדלם לתורה ולירא שמים ולהכשיר אותם לחיים הלאה. אבל אנחנו משייכים אותם אלינו. נהיינו רכושתנים. אבל אם נבין שזה כמו שמביאים לנו, כמפקדים, חיילים והם אצלנו רק עד גמר השרות, נבין שבגמר השרות הם הולכים הביתה. למה שם לא אומרים "אתם חיילים שלנו אל תלכו הביתה"? ...קבלנו אותם רק לזמן. בזמן הזה היינו צריכים להכשיר אותם. אם נסתכל על זה כך, שסמכו עלינו ונתנו לנו ביד לפקדון נשמות כדי שנטפל בהם ולגדל אותם כמו שצריך הכל יראה אחרת. רבי יוחנן קבר 10 ילדים בעצמו בימי חייו. מהאחרון הוא לקח עצם קטנה ויש מי שאומר שן והיה הולך איתה לנחם אבלים. היה רואה שבוכים, **הוציא את השן ואומר:** 'תראו מה נשאר לי מעשרה ילדים. שן. קבלתי תנחומים וגם אתם צריכים לקבל

תנחומים'. אבל זה רק אצל מי שחי בהתבוננות. מי שלא חי כך, זו עבורו מכה קשה. הרי גם אנחנו יום אחד נלך, זו לא מכה? אבל אם נכין את עצמנו לזה נהיה מוכנים ולא יתפסו אותנו ריקים. זה לא משנה אם אדם הולך בצורה טראגית, או לא. על פי התורה יש ארבע מיתות בית דין - חנק והרג, שריפה וסקילה. זה טראגי מאד. אבל כתוב שמיתתו היא כפרתו. אם המיתה היא כפרה אז רק ה' יודע למה מיתה כזו ולא אחרת. כולם מתים. יש אחד שמת ביסורים של שנים במחלה ויש מי שמת כהרף עין. אי אפשר למדוד מי קל ומי לא קל. כל אחד על פי חשבונו מה הוא צריך לתקן במיתה. יש חשבונות. מי שהכין את הילד לחיי העולם הבא והילד יצא מוכן - אשריו ואשרי חלקו. אפילו אם לא הלך לגן עדן, גם לפעמים, צריך לשמוח כי אם היה נשאר יותר היה מתחייב יותר והעונש היה גדול יותר. מי שלא מגיע לגן עדן אפשר לעשות לעילוי נשמתו, כמו ההרצאה הזו שכל הזכויות, הכל לנפטר. אפשר לעזור לו יותר מבחיים. אז למה להתיאש ולקחת את זה קשה"?

שואלת: "אני מתנחמת בזה שהבן שנפטר לי החזיר הרבה בתשובה"..

הרב: "אז מה את דואגת, הוא בגן עדן אצל אבא. מה זה משנה איך הוא נפטר ומתי. אם הוא היה כזה, אשריך שזכית לגדל בן כזה. רבי עקיבא כשקבר את בנו אמר שהוא מובטח שבנו הוא בן העולם הבא; 'שזיכה את הרבים' (שמחות פרק ח'). מי שמזכה את הרבים, מגלגלים זכות על ידי זכאי. אם מהשמים נתנו לבן אדם את הזכות לזכות את הרבים, זה סימן שהוא זכאי בשמים והוא בן העולם הבא. המיתה זה לא עונש. פעמים שזה כפרה. סוג המיתה נקבע כך שיצא נקי יותר".

בשלב זה עולה אבי הילד הנכה לבמה, לקול תשואות הקהל, מקבל עליו עול מלכות שמים, מתעטף בציצית ויוצא לדרך החדשה, דרך התשובה.

הרב: "מי שברך אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, משה ואהרן דוד ושלמה וכל הקהילות הקדושות והטהורות, הוא יברך את הילד הנעים אביב לוי בן תמר, ה' ירפא אותו ברפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל בזכות התשובה של אביו ואמו, מהרה"!

וה'אמן' נישא בחלל בהד גדול וחזק.

שואל נוסף: "אני במשבר. האמונה שלי היתה בשמים. אבל, לאט לאט היא יורדת. אני נשוי שלש שנים וככל שאני יותר מתחזק אני מקבל מכות יותר חזקות. אני לובש ציצית, מתפלל שלש תפילות ומשתדל במנין. שבת, כשרות. מנסה להדר במצוות

אבי הילד הנכה מוכן לחזור בתשובה שלמה

כמה שאני יכול. בתפילין קניתי את הטוב ביותר למרות שאין לי אמצעים. אבל שום דבר לא הולך. למה"?

הרב: "מה אתה רוצה שילך"?

הצעיר: "אני רוצה להצליח"...

הרב: "במה"?

הצעיר: "בעבודה. פרנסה, ילדים".

הרב: "אתה עובד"?

הצעיר: "כן ב"ה".

הרב:"ואתה מרויח"?

הצעיר: "מה זה מרויח. למה אתה קורה 'מרויח'. אני מצליח להתקיים בקושי"...

הרב: "יפה מאד. יש כאלה שגם את זה אין להם".

הצעיר: "עם השעות שאני עובד, אני צריך לקבל הרבה יותר"...

הרב: "מה השאיפות שלך"?

הצעיר: "להצליח להקים בית, שיהיו לי ילדים. אני חנוק מדמי השכירות. שום דבר, אין לי לאן להתקדם".

הרב: "זה שאתה לא קונה עכשיו בית אולי זה טוב, כי הדולר יורד"...

צחוק בקהל

הרב: "גם אם אתה תקנה בית, מה, תקח אותו איתך"?

הצעיר: "אני לא רוצה לקחת אותו איתי"...

הרב: "אז מה איכפת לך אם אתה חי בשכירות"?

הצעיר: "אני רק רוצה לשאול, למה כשאדם יותר מתחזק ומתקרב לדת הוא מקבל יותר מכות"?

הרב: "איזו מכה קבלת"?

הצעיר: "אני איש מכירות. אני חי על עמלות. בחדשים האחרונים, ככל שיותר התחזקתי רמת המכירות שלי ירדה"...

הרב: "אתה חושב שאני נקרא מצליח"?

הצעיר: "אני חושב. אם הבאת כמות כזו של אנשים, זה נקרא שאתה מצליח".

הרב: "אתה אמרת שאתה עובד ועובד ולא מגיע לסף הנמוך של המטרה שלך. אני אומר לך שגם אני, כמה שאני נראה מצליחן, לא הגעתי למטרה שלי. אני רוצה להחזיר את כל היהודים בתשובה ואני עוד רחוק מזה"...

מחיאות כפים רמות.

הצעיר בקול נבלע: "כל אחד והמטרות שלו...אני כן הייתי מגיע ליעדים, אבל כשהתחזקתי ירדתי".

הרב: "אני התחזקתי יותר ממך, כל יום מתחזק יותר ועדין לא הגעתי ליעד. תראה כמה אתה צריך להתעודד. אתה בשביל להגיע ליעדים שלך זה...עוד אלפים שקל ואולי תקנה בית. אבל להשיג 200 שקל זה יותר קל מלהשיג 2 מליון בעלי תשובה. אני הייתי צריך להיות, מה זה מיואש... הייתי צריך לחפש אותך כדי שתעודד אותי... וזה הפוך - אתה מחפש אותי ומספר לי שאתה בדכאון"...

צחוק אדיר

הצעיר בשלו: "היתה לי מחשבה להוריד את הכיפה והציצית".

הרב בזלזול: "ואז היית משיג...4000 שקל. יצר הרע מבין שאתה עומד להרויח כל כך הרבה מזה שתתחזק רוחנית. שהוא עושה לך הפוך על הפוך. אתה הרי לא רוצה להתעשר, סך הכל 2000 שקל. אשתך עובדת?

הצעיר: "כרגע לא".

הרב: "אז אני אתן לה ברכה שתעבוד, אתה תקבל עליך את מה שאני אגיד ומה שתרויח מעכשיו יותר מאלפים שקל אתם מעבירים...לפעילות שופר".

הצעיר: "חתמנו. תוספת שקל על מה שאני מרויח היום".

הרב: "כן".

הצעיר: "אבל אם היא תרויח יותר מאלפים"....

הרב: "גם. מה אתה חושב שאני מברך סתם"...

הקהל רוחש.

הרב: "אתה תלמד כל יום שעתים תורה בתענית דבור, במשך שלשה חדשים רצוף. ואני מברך אותך"....

הצעיר מפסיק את הרב: "אתה נותן לי משהו שאני לא אוכל לעמוד בו".

הרב: "אתה תוכל! כמה שעות אתה עובד"?

הצעיר: "אני יוצא מהבית בסביבות שבע בבקר וחוזר בסביבות שמונה בערב.. וגם בבית אחרי זה יש טלפונים"..

הרב: "שניה. משהו לא נראה לי. בוא תגלה לי כמה אתה מרויח"?

הצעיר: "מרויח!"...

הרב: "כמה"?

הצעיר: "לא משנה".

הקהל במתח

הרב: "תגיד חצי...אל תגלה הכל".

צחוק אדיר

הרב: "אולי יש לי הצעת עבודה בשבילך"?...

הצעיר: "טוב לי איפה שאני עובד"...

הרב: "טוב לך, אבל לא טוב לך. מה שאני מציע לך אתה מתחמק ממני. אני רוצה לשפר את מעמדך. אולי אני רוצה להציע לך עבודה, תגיד לי כמה"?...

הצעיר: "אני לא חותר לזה שתעלה לי את המשכורת. אני שואל, למה ככל שאני מתקרב יותר לדת אני מקבל יותר מכות"?

הרב: "מי כאן התחזק בתשובה ואחרי כן לא קבל מכות, שירים את היד"..

עשרות הרימו את היד.

הרב: "מי חזר בתשובה וקבל מכות"?

אף יד לא הורמה.

הצעיר: "אלה שקבלו מכות כבר לא באים לכאן".

הרב: "יש אנשים שחוזרים בתשובה והקב"ה נותן להם סיוע ומלוה אותם ואז הוא עוזב אותם, כמו תינוק שמלמדים אותו ללכת. ויש אנשים שחוזרים ומיד מקבלים מכות. מה עושה הקב"ה? - מתחיל לגבות את החובות שלהם מהעבר. יש קזוזים. אתה בא לבנק, נמצא באוברדרפט גדול, מפקיד סכום רציני ומבטיח מעכשיו להפקיד כל חדש סכום מסוים. אומרים לך: 'כן, כן, אבל מה עם החובות'? חיבים לקזז אותם. **ואז אתה אומר:** 'ראית? - באתי לבנק, נתתי סכום, אמרתי שאני רוצה להיות בן אדם והתחילו לנקות לי'... את החובות יגבו ממך בכל מקרה, אבל עכשיו שהתחלת להתחזק, יש מאיפה לקחת"...

הצעיר: "לפי מה שאתה אומר, אני הייתי רשע גמור. רק בזכות האשה שלי עדין לא הורדתי את הכיפה. היא זאת שמחזקת אותי".

תשואות לאשה

הרב: "אתה צריך להבין שזה שהיית צריך להתחזק פירושו, שלפני כן היית פחות חזק. ואני אומר לך שאתה עדין צריך להתחזק ואני יודע שגם אני עוד צריך להתחזק. להתחזקות יש מעלות ודרגות ואני לא יודע איפה היית, באיזו מעלה. אבל אם אתה מבין שהיית חלש קודם, על החולשות האלה אתה צריך לשלם. מקזזים את החובות. ככל שתתחזק הקזוזים יגמרו יותר מהר. אל ה'חפץ חיים' בא פעם יהודי ואמר לו שהוא חוזר שנתים בתשובה והוא לא מרגיש שום שינוי ממה שהיה קודם. **אמר לו ה'חפץ חיים':** 'אדם נכנס לביצה, שוקע, שוקע, שוקע, שוקע. יום אחד החליט לצאת. אם החליט, הוא כבר בחוץ? לא! צריך לצאת ועוד ועוד ועוד לצאת, עד שיהיה בחוץ'. אתה נכנסת לביצה עם כל החובות שלך ועכשיו מתחזק. אתה לא יכול לצאת בבת אחת. אבל אתה בודאי בדרך החוצה. אם תשליך הכל לאחוריך, תשאר בתוך הבוץ להרבה זמן!. בזה שאתה מדבר ככה מול הקב"ה והוא נותן לך לדבר הכנסת את עצמך יותר לבוץ. אם היה לך פועל והוא היה מתחצף אליך כמו שאתה מתחצף אל הקב"ה כשאתה אומר לו שאם לא יתן לך את זה ואת זה אתה תזרוק לו הכל, אתה מיד היית מתפטר ממנו. תהיה חכם, רלקס! בשביל שתקבל את האלפים שקל ואת העודף תעביר ל'שופר'...שעתים למוד תורה בתענית דבור שלשה חדשים רצוף, למרות שאתה עובד קשה. תשקיע אותם ותתקרב לקב"ה".

הצעיר מתעקש: "אני מכיר את עצמי ואני לא אוכל לעמוד בזה".

הרב: "אין ברירה. אם אתה משקיע בטלפונים ובריצות לאנשים ולא מרוצה ממה שאתה מרויח, שב בבית שעתים ותלמד בתענית דבור ותצליח בגדול"...

הצעיר התעקש ולא הסכים לקבל עליו והרב הניחו לנפשו, אך בסוף הערב נגש לקדמת הבמה ובקש הנחה ללמוד רק שעה בתענית דבור, אך גם הרב התעקש על שעתים, עד שלבסוף העקשן נכנע וקבל על עצמו וזכה לקבל את ברכת הרב.

שואלת: "אני מוכנה לעשות עסקה איתך, כי אני חושבת שהעסקאות שלך שוות. אבא שלי שומר תורה ומצוות, אבל עכשיו הוא קבל את מחלת הסרטן, אני מוכנה לקבל עלי מה שתגיד ותדריך אותי כדי לעזור לו".

הרב: "את שומרת תורה ומצוות"?

השואלת מגמגמת: "שומרת כשרות, אומרת תהילים כל יום"...

הרב: "שבת, את שומרת"?

הצעירה: "משתדלת, אבל זה לא מצליח...אני אצליח אם תברך אותי"...

הרב: "את נשואה"?

הצעירה: "לא".

הרב: "לפי המבטא את אנגליה. את גרה בישראל"?

הצעירה: "עכשיו בישראל".

הרב: "וההורים שלך"?

הצעירה: "הם באנגליה".

הרב: "תקבלי על עצמך לשמור שבת, ללכת בצניעות גמורה, להתפלל 3 תפילות".

הצעירה: "אני לא יודעת להתפלל בעברית".

הרב: "את יכולה לקרוא באנגלית".

הצעירה: "אין בעיה, אני אקנה סדור באנגלית".

הרב: "אם תקבלי, אני אברך את אבא. הוא יוכל ללמוד שעתים בתענית דבור, כמו שאמרתי לשואל הקודם"?

הצעירה: "אני לא יודעת מה זה 'תענית דבור'"...

הרב: "שלא ידבר, אלא, רק מה שלומדים, אבל לא סתם".

הצעירה: "הוא לומד בבית המדרש. אני אגיד לו"...

הרב: "שלום בן שמש ה' יזכה אותו ברפואה שלמה בתוך שאר חולי עמו ישראל מהרב".

'אמן' נישא בפי כל.

משכנתא לבנות בית בעולם הבא...

מי אמר שהבניה בפסגת זאב הוקפאה? הבניה שם בשיאה, בניה אישית, לא קבלנית, על יסודות איתנים ביותר. בצלומי האויר של 'שלום עכשיו' לא יצליחו להבחין בה, אולי גם לא ירצו בשל אופיה, אבל מקרוב הוא בולטת במלוא יופיה והדרה. משתתפי ההרצאה של הרב אמנון יצחק שנערכה בסוף השבוע, ערב ימי בין המצרים האחרונים, בפסגת זאב הבליטו באישיותם את הבניה הרוחנית המואצת במקום ואת ה'הפשרה' - הפשרת הלבבות, לקראת סוף ימי הגלות והגאולה שממשמשת ובאה.

הרב אמנון יצחק: "אין ישראל נגאלים אלא בתשובה. רק התשובה תביא את הגאולה. חבל לעבוד על כל כיוון אחר אם אנחנו יודעים איך להביא את הגאולה לכל העולם כולו. הנה, ההרצאה הזו נתרמה לרפואת מי שהזכרנו אותו בראשית ההרצאה. הזכויות שייכים לאלה שארגנו את ההרצאה. כל מי שטרח, כל מי שעזר וכל מי שמימן כל הזכויות של ההרצאה, כולל חלוקת הוידאו בחנם, כולל הזכויות שיצאו מזה, ההצטרפות של חדשים ל'מבצע המליון', כל מה שאתם והאלפים שצופים בנו כעת בשדור האינטרנט וגם אלה שיצפו בשדור החוזר ובקלטות וב-c.d., יקבלו על עצמם עד סוף כל הדורות כל זה יזקף לזכותם. היו דורות שאי אפשר היה להגיע לכמות כזו של זכויות. יש בכוחן של זכויות כאלה להציל חיי אדם ממש. אנשים שהם במצבים קשים וזוכים לעשות הרצאה כזו ברוב הפעמים נושעים ואם חלילה לא נושעו הזכויות מלוות אותם לעולם האמת עם תוצאותיהם עד סוף כל הדורות. אם היו שואלים אדם בעולם האמת מה הוא רוצה שיעזרו לו פה מלמטה? אין ספק שהוא היה מבקש: **זכויות!** כדי לעלות באמצעותם מהמקום שבו הוא נמצא. כשאומרים שהערב הזה הוא לעילוי נשמת.. זה גורם לנשמה לעלות. לשלוח מכאן זכויות של חזרה בתשובה, שבת, תפילין, ציצית, כסוי ראש, כל זה; כמו הפקדת כסף בחשבון שלו. מי נחשב יותר בשמים? - מי שיש לו יותר זכויות. לזכות את הרבים, זו הזכות הגדולה ביותר אצל הקב"ה. רבי שמעון בר יוחאי אומר: ש'מי שמזכה את החוטאים אין קץ לשכר שלו'. לכן, פתחנו ממש בימים האחרונים את 'קרן ההרצאות'. כיון שקשה לאנשים לשאת בכל ההוצאות של ההרצאה, שלפעמים עולה עשרת אלפים שקל, לפעמים חמשה עשר אלף, הקמנו קרן שכל אחד/ת יוכל להיות שותף לכלל ההרצאות שאנחנו עושים, באופן יחסי לתרומתו. והוא שותף בעצם לכל הרצאה. אדם יכול להיות כל ימי חייו צדיק, שומר על קלה כחמורה, לומד ומתפלל בכונה רבה ולא יעמדו לו זכויות כמו שהוא יכול לצבור בהרצאה אחת. אם מההרצאה הזו חזר יהודי אחד בתשובה, הוא וכל זרעו אחריו, עם זכויותיהם, שייכים לו. הוא נעשה שותף לא רק להרצאה, אלא למעשה בראשית כמי שמביא את הבריאה לתכליתה השלמה".

הצבור נרתם בהמוניו וחותם על הוראות קבע לרכישת מניה בסך 500 ₪ בלבד, צובר זכויות לעצמו ולמשפחתו ומשתכנע כי בעת הזאת, זו ההשקעה הנכונה ביותר. ועוד בטרם ניתנת להם האפשרות המעשית להצטרף ל'קרן ההרצאות', מתחיל הרב לספר את ספורו המרגש של ר' ציון נחום הנמצא באולם.

הרב: "הוא תושב איטליה ולאחרונה עלה והשתקע בארץ. ר' ציון חזר בתשובה דרך קלטת שלי וצלצל אלי ובקש לחזק את הקשר בעשיה באיטליה. הדרכתי אותו מה לעשות, אבל הוא רצה לארגן הרצאה באיטליה. אמרתי לו שזה לא פשוט, צריכים לארגן דבר כזה ביסודיות, להיות בטוח שיגיעו מספיק יהודים ובינתים שיקח קלטות, יתרגם לאיטלקית ויחלק בין האנשים. הוא התחיל בהפצת רבבות, כן רבבות קלטות, אחר כך תרגם את הקצור שלחן ערוך לאיטלקית וגם את הספר 'כור ההיתוך'. יום אחד התעקש שהגיע הזמן לארגן הרצאה. הזהרתי אותו שזה עלול לעלות לו 40-30 אלף יורו, **אבל הוא בשלו:** "אם הרב יסכים, אני מוכן". **אמרתי לו:** "וכסף מנין"? **אמר לי:** "ה' יעזור". **שאלתי אותו:** "יש לך דירה"? **אמר לי:** "כן". "שלך או בשכירות"? **ענה לי:** "שלי". **שאלתי אותו:** "ואם לא היתה לך דירה, היית לוקח משכנתא"? **ענה לי:** "כן". **שאלתי:** "ואיך תשלם אותה"? **ענה לי:** "בתשלומים, כפי יכולתי". **שאלתי אותו:** "ולמעלה, בעולם העליון יש לך כבר דירה"? **אמר לי:** "לא"! **אמרתי לו:** "ואתה רוצה דירה שם"? **אמר לי:** "כן". **אמרתי לו:** "אז תקח משכנתא"! **שאל אותי:** "מה הפירוש"? **אמרתי לו:** "אם אתה רוצה דירה למעלה, תקח משכנתא, תארגן את ההרצאה עם הכספים האלו והרי לך דירה בעולם העליון". הסכים. **נכנס לבנק ואמר למנהל:** "אני רוצה משכנתא". **שאל אותו מנהל הבנק:** "כמה"? **אמר לו:**..."שלשים אלף יורו". **אמר לו:** "קבלת". לא בקש ערבים, לא הערת אזהרה בטאבו. כלום. פלא פלאים. כאילו סימאו אותו.

הבן אדם ארגן הרצאה ובקש שאבוא לשם ושתהיה לי אבטחה. הוא צלצל לשגרירות הישראלית ואמר להם שאני מגיע ושהוא מבקש שיתנו לי שמירה בטחונית צמודה. אפילו לא ענו לו. מה עשה? כתב מכתב למשרד ההגנה של איטליה, אמר להם שמגיע רב חשוב מהארץ והוא רוצה שיתנו לו אנשי בטחון. קבל מיד תשובה שיגיד להם רק את המועד המדויק והכל יסודר. אני יורד מהמטוס והנה מחכים לי ארבעה אופנועים ושתי ניידות שמובילות אותי בכל איטליה. נוסעים באוטוסטרדה חפשי ונגד הכיוון. הוא רצה לשים אותי באיזה מלון חמשה כוכבים, הלך אליהם ואמר להם שהוא מבקש סוויטה של מלך, לא נשיא. נתנו לו סוויטה של 250 מטר. חדרים, מטבחים, לובי כמו האולם הזה, ארבעה כיווני אויר בקומה 47... **שאל אותם:** "כמה עולה לילה"? **אמרו לו:** "1700" דולר ללילה". אני הייתי צריך להיות שם עשרה ימים. **אמר להם:** "אני רוצה את זה...בחנם, זו זכות בשבילכם, תהיה לכם ברכה... **אמרו לו:**...ברוכים הבאים". הגעתי למלון, כולם עמדו בטור, המנכ"ל הסמנכ"ל ו...השתחוו. 'יעבדוך עמים וישתחוו לך'... לא יאומן כי יסופר. הבן אדם לקח משכנתא לבית בעולם הבא והפך את איטליה. יום אחד עצרנו לקניות בחנות שמעליה נמצאת המערכת של העתון הכי נפוץ באיטליה 'אילמסנג'רו'. ראו צוות כזה של שוטרים ושומרים חוסמים את הכבישים עם נשק עד שנגמור את הקניות, עד שלמחרת פרסמו בכתבה ראשית שאישיות 'סודית' הגיעה מישראל לרומא. **אמרתי לו:** "תנצל את זה. לך תגיד להם שמדובר בארגון 'שופר' שמחזיר יהודים לדרך היהדות ותקדש שם שמים אצל יהודי רומא שיתרשמו". קנו את זה ופרסמו כתבה שלמה על הבקור ותוצאותיו".

בן אדם אחד שלקח משכנתא...

יום אחד צלצלתי אליו שאני רוצה לפתוח מפעל d.v.d. וכיון שהמכונות נמצאות באיטליה תעשה לנו את הבירורים הנחוצים. אחרי כמה ימים מודיעים לי ש..הגיעו מכונות מאיטליה. איזה מכונות? מי הזמין? צלצלתי אליו, **אמרתי לו:** "ציון מה זה, אמרתי לך רק לברר מחירים". **אמר לי:** "עלי". לקחתי עוד משכנתא"... הנה הוא כאן"

מצביע על ר' ציון נחום הנחבא אל הכלים והקהל מריע לו ארוכות.

"למה החרדים לא הולכים לצבא"?

"למה הקב"ה צריך להעביר אותנו את כל מה שאנחנו עוברים"?

הרב: "זה דוגמא לשותף של הקב"ה במעשה בראשית".

שואל: "כבוד הרב, אני מתגייס בעוד חדש ורציתי לשאול למה החרדים לא מתגייסים"?

הרב: "החרדים לא מתגייסים? והחילונים כן מתגייסים? שלשים אחוז מה'צפונבונים' לא מתגייסים"...

השואל: "גם אותם נחזיר בעזרת ה' בתשובה שלמה"...

הרב בחיוך: "ואז יטענו ש...60% מהחרדים לא מתגייסים"...

השואל: "משה אמר ליהושע להכות את עמלק וגם היום צריך להכות אותו".

הרב: "ובכל זאת יהושע היה ראש ישיבה ותלמידיו היו בחורי ישיבות".

השואל: "אבל צריך להלחם. דוד המלך עשה צבא, שלמה המלך עשה צבא".

הרב: "דוד המלך באמת בהתחלה יצא עם החיל, אחר כך אמרו לו שלא יצא. שנים עשר אלף יצאו להלחם ושנים עשר אלף התפללו עליהם. בחזית יש לוחמים, בעורף יש שמתפללים והזכויות שלהם מביאות את ההצלחה והנצחון. שלמה בכלל לא נלחם. הוא בנה את בית המקדש ועם ישראל קיים תורה ומצוות ולא היו מלחמות. המלחמות, זה כמו המחלות - כשעם ישראל לא עושה רצון ה' הוא שולח את האויבים, אבל אם חוזרים בתשובה ומחזירים אחרים, הוא מסיר אותם".

השואל: "זה בנס. אבל לא כל הזמן עושה לנו הקב"ה נסים"...

הרב: "הוא עושה לנו כל הזמן".

השואל: "אז החרדים והמתגייסים זה כמו...יששכר וזבולון".

הרב: "נכון, זה דומה...ההבדל הוא רק שבצבא משרתים שלש שנים עם חופשות ואילו בישיבות, בכוללים ובבתי המדרש לומדים כל החיים. הם שומרים על כל המחזורים בצבא"

השואל: "אבל יש מצוה למחות את זכר עמלק"...

הרב: "אתה דואג? היית פעם בפורים בקריאת המגילה"?

השואל: "כן".

הרב: "איך מוחים שם את זכר עמלק"?

השואל: "זורקים נפצים".

הרב: "ומי שאין לו נפצים"?

השואל: "רוקע ברגלים".

הרב: "וזה מספיק? אבל ככה קבעו לנו. לא צריך לבזבז על אחמדיניג'אד אפילו נפצים. אנחנו נעשה כאן עם הרגלים והוא יתפוצץ לבד".

השואל: "הבעיה היא שרוב הכחות שלנו הם כחות מלואים"?

הרב: "ומה כל אלה מבקשים כשהם מתקשרים הביתה מהחזית? - תתפללו עלינו. גם הם יודעים שאם בעורף לא תהיה תפילה ולא תהיה עזרה משמים, לא יעזור גם הלוחם הכי טוב".

השואל: "צריכים להיות תלמידי חכמים, לא אמרתי שלא, אבל שילכו לשנתים שלש".

הרב: "הם צריכים לשבת בבית המדרש כל החיים"

השואל: "עשרה בטלנים מספיק".

הרב: "עשרה בטלנים זה מינימום, שתהיה הגנה מינימלית. זה גם עשרה בטלנים בעיר וזה לא מספיק לכל עם ישראל. פעם ה'חפץ חיים' עשה כנס גדול להתרים מטות לבית חולים. באו גבירים ותרמו, אבל כשהגיעו בני הישיבה הוא קבל אותם במאור פנים מיוחד ובחמימות. **עמד אחד הגבירים והתרעם:** "אני תרמתי עשרות מטות, מה הם, בני הישיבות, תרמו, שאתה מקבל אותם כל כך במאור פנים"? **אמר לו ה'חפץ חיים':** "הם תרמו ש...יצטרכו פחות מטות בבית החולים". עם ישראל צריך זכויות וכשיש לו זכויות הוא אפילו לא צריך לנצח. הקב"ה מסכסך בין האויבים שלא יוכלו להתאחד נגדנו וזה כבר מספיק. משנת 67 עד היום כמה שנים עברו? 41 שנים. המצב הרוחני של עם ישראל, חוץ מעולם התשובה, הולך ומתדרדר. המצב הרוחני, השפה, הרחוב, הרדיו הטמבלויזיה, הכל גועל נפש. איום ונורא. אין בושה. יותר גרוע מהגוים רח"ל. ב-67 נצחנו בתוך 6 ימים 7 מדינות. כולם תמהו. וצה"ל אמר כוחי ועוצם ידי. בא, אחרי זה, מלחמת יום כפור ואחרי זה שלום הגליל, מלחמת לבנון הראשונה והשניה, אינתיפאדות ואנחנו הולכים ומתדרדרים עד שהיום אנחנו בפחד אמיתי. רואים טרקטור ולא יודעים אם הוא לצדנו או נגדנו... היום נסעתי בכביש ראשי, עבר טרקטור והמכוניות זזו הצדה. פעם לא הפסדנו, היום צה"ל שהוא חזק פי כמה ממה שהיה ב-67 אנחנו מפסידים ל...'חיזבאללה' ל'פלסטינים' שהם לא צבא מאורגן, אלא פלנגות. איפה הצבא? יש צבא גדול, אבל הוא לא יכול לשמור עלינו"...

השואל: "בגלל השמאלנים"!.

הרב: "לא. אל תאשים את השמאל. אנחנו כולנו בבעיה כי אנחנו ערבים זה לזה. אם אנחנו לא מייצרים מספיק זכויות, לא יעזור כלום. אפילו אם הצבא יהיה כפול, אם יהיו עוד שלשים אלף חיילים עם זקנים ופיאות, אז הטילים לא יעברו מעל הראש? באמת, ה'חיזבאללה' או ה'חמאס' יגידו שיש שם יותר מדי זקנים והם לא יכולים לשגר את הטילים? מה הם יגידו, שהזקן מסנור את הטיל? לא. צריך עוד זכויות. עוד 30 אלף לומדי תורה ועוד ועוד ואז נשבית אותם. הם באים בודדים, בכח האמונה. הם היום ה...דוד ואנחנו הגלית שמפסיד. מה אתה מציע בעצם? שנתפרק גם מקצת התורה שיש לנו ונלך לצבא? כל זמן שיעקב, כלומר עם ישראל, ממלא את בתי המדרשות בקול התורה, אין ידי עשיו שולטות בנו. בלי זה אין לנו הגנה".

שואל נוסף: "למה הקב"ה צריך להעביר אותנו את כל מה שאנחנו עוברים"?

הרב: "הוא לא צריך. אנחנו 'רצינו' את זה. זה התחיל עם האדם הראשון. אם הוא לא היה חוטא, העולם היה קיים לנצח, בלי שום מיתה. החטא שלו הביא עלינו את המיתה. החטא גרם שהנשמה שלו התפצלה לנשמות שכל אחד מאתנו, שש מאות אלף ריבוא נשמות מישראל צריכות תקון. הכח שלנו זה לא הנשק. זה שאנחנו משתמשים בנשק, זה רק בגלל שאנחנו בעצמנו לא מאמינים שבלי נשק נוכל לנצח. הערבים כן מאמינים שבלי נשק, אלא עם צנורות פלדה שהם עושים בעצמם, הם ינצחו. זה הרוגטקה של דוד המלך...הם מביימים את הכל ב'סרטי דורה'. אנחנו לא יודעים אפילו להתגונן. למה אנחנו צריכים לחכות, להוראה אם נוכל להפציץ את אירן, או לא? כי איבדנו את הזהות. אנחנו כל כך תולים בכח - בארה"ב, בטילים, בראדרים. רק בשביל זה אנחנו "אוכלים אותה". אם היינו משלבים את ההתעצמות הרוחנית עם הגשמית ובעיקר סומכים על הרוחנית, הכל היה נראה אחרת.

ר' גבריאל יוסף ז"ל משמח את הרב אמנון יצחק בחתונת בנו

השותף

יום אחרי שעשרות ממשתתפי ההרצאה בגבעת זאב הצטרפו ל'קרן ההרצאות' והפכו שותפים מלאים לזכויות הנצברות על ידי ארגון 'שופר', נפטר לפתע פתאם אחד הנאמנים המסורים לארגון ולרב אמנון יצחק העומד בראשו - ר' גבריאל יוסף ז"ל. "גבריאל יוסף" "נשמה גדולה בגוף קטן" "גבור ואיש חסד" "אני לא עוזב אותך" - נפרד ממנו הרב אמנון יצחק בהלויה בבכי תמרורים שאינו מוכר אצלו - "ואני הופך אותך לשותף מלא איתי לכל זכויותי בהרצאותי עד מלאת השנה". רק מי שהכיר את הקשר הנפשי שנרקם בין הרב לנפטר יודע מה המשמעות המלאה של שותפות כזו. אם זהו המודל של קנה המידה ממנה מוצע גם למצטרפים ל'קרן ההרצאות' הרי ששכרם גדול מאד וזכויותיהם אדירות.

ר' גבריאל יוסף היה נכה מלידה, בעל קומה קטנה, שהספיקה כדי להכיל את ענוונותו והתבטלותו, אך לא את המידות גדולות והנפש הנעלית שהיתה בו. נשמה מיוחדת שהוריד הקב"ה לתקופה קצובה מבית גנזיו. היה ברוך כשרונות, 'אלוף ישראל בטניס שלחן' לנכים, שעל סף נסיעתו להשתתף באולימפיאדה משאת חייו של כל ספורטאי, נחשף בהשגחה עליונה לקלטת של הרב, השתכנע, החליט להשליך הכל מנגד והפנה את כל כשרונותיו ודבקותו לעבודת הבורא.

ר' גבריאל יוסף היה ראש וראשון לכל עשיית חסד, לכל מצוה. מילא כרסו בתורה ובהלכה וכל כולו למען הזולת. נפשו נקשרה בנפשו של הרב והשתדל לחקותו בכל דרכיו ומתוך הכרת הטוב על שעל ידו הגיע לדרך האמת היה מסייע לו, ביוזמתו, כדי שיוכל לפנות עצמו ודעתו מכל דאגה וטרדה ולעסוק ביעוד שיועד לו - להשיב בנים תועים לאביהם שבשמים. אפילו במצות כיבוד אב ואם סייע לו, באותם דברים שיכולים להיעשות בידי אחרים ולא מחיבים את הבן עצמו. כך התעלה והתעלה, בלא שסביבתו השכילה להבחין בנפש המתרוממת עד שבערב שבת האחרון הדבקות בבורא משכה אותו למחיצתו בלא חיבוט הקבר.

הוא לא יהיה שותף בחסד לפעולות ארגון שופר בשנה הקרובה, אך הוא יהיה שותף בזכות. שפעת 'הכרת הטוב' שהותיר אחריו בעולם הזה היא שעומדת לו ליהנות מהזכויות כמזכה רבים גם לאחר הסתלקותו. הוא היה מאלה שהרב אמנון יצחק, בהרצאתו בלילה קודם לפטירה, הגדיר אותם כשותפים למעשה בראשית, שותפים לתקון העולם. אליו בדיוק התכון הרב כשאמר: "... אלה שחלילה לא נושעו, הזכויות מלוות אותם לעולם האמת עם תוצאותיהם עד סוף כל הדורות".

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

שדרות בין המצרים

אין עוד מקום בעולם, שמבטא את 'בין המצרים' של ימינו כמו העיר שדרות. בין שקט למתקפות טילים, בין רגיעה להתחמשות מחדש של האויב התוקף, טלטלה בין רגשות ומחשבות בימים שבין גלות וגאולה וכל אלה 'איכה ישבה בדד' - ללא סיוע ממשלתי, ללא מיגון בטחוני ללא התיחסות ראויה של השלטון. מי שבא לעודד את רוחם של תושבי העיר, לספק להם 'תחמושת' לימים הקשים, שעל פי כל ההערכות עוד ישובו, הוא הרב אמנון יצחק. תושבי העיר, שתקופה ארוכה מאד נמנעו לצאת מבתיהם לרחוב בלילות, מחשש להפגזות, מלאו את האולם שבו נערכה ההרצאה עד אפס מקום, מלאו את המצברים באמונה ורבים מהם גם בקשו להתעטף ב'אפודות מגן' - אלה הציציות.

הרב אמנון יצחק: "יום קשה היה לישראל היום. עסקת השבויים גילתה את התבוסתנות של מדינת ישראל מול החיזבאללה והאויבים האכזריים. נהול העסקה נעשה בחוסר תבונה, אבל אני רואה בזה מידה כנגד מידה מול השחצנות הישראלית במשך שנים רבות. אנשים קטנים כמו נאסראללה ואחרים, מזלזלים בצורה מחפירה בעם היהודי, בממשלה הקיקיונית ומלאת השחיתות ועושים את 'ההצגה של החיים שלהם'. כל זאת על דמם של החללים, שעד לרגע שהארונות נחשפו, מדינת ישראל לא ידעה, בודאות, אם הם הרוגים. לא יאומן, איך קומץ של חלאות יכולים לגרור באף, מדינה שלמה ולעיני העולם כולו. הם יצאו מנצחים פיזית ומנטלית והשפילו אותנו עד עפר. המחיר ששילמה ישראל הוא מחיר גדול וכבד, אמנם אין מחיר ליהודי, אך בהלכה נאמר שלא משלמים על שבוי יותר מדמיו, כי אם ישלמו יותר, ילמדו הגוים לחטוף יהודים ולבקש תמיד יותר ויותר. זה שיקול דעת שצריך היה להניח לפני גדולי ישראל כדי שיחליטו מה כן ומה לא. ברור שעכשיו החזרת שליט תעלה הרבה יותר ממה שהם בקשו קודם לכן. אחרי זה הם ינסו לחטוף עוד חיילים, לקבל מחיר ולערוך מצעדים ותהלוכות נצחון. אני לא רוצה לתת עצות כרגע מה היו צריכים לעשות, אבל יש הרבה עצות טובות. נהול המדינה הוא 'על הפנים', האיחור בטפול בדברים החשובים הללו פעל לרעתנו והתבוסה מוחצת וכואבת. זה החלק הכואב. אבל, יש את החלק המפחיד. אין להם שום כונה להשלים עם כך שאנחנו חיים פה. עוד לפני שהתבצעה העסקה הם הודיעו שמיד עם סיומה 'חיזבאללה' מתכוון ל...שחרר את הגליל. הוא כבר לא מדבר על חוות שבעא, אלא על שחרור הגליל. אחר כך יבואו יפו ורמלה וחיפה. מבחינת היעד והמטרה הם רוצים שאנחנו נשחה במים... מאות מליונים של אויבים שונאים נמצאים סביבנו. מה אנחנו יכולים לעשות? אחד הבכירים ב'פנטגון' הזהיר את אירופה שאירן יכולה להגיע עם טילי השיוט שלה אליהם ולפגוע ביון, רומניה ועוד מדינות, בלי שום בעיה. טיל שיהאב מגיע לטווח של למעלה מ-2000 ק"מ ואפשר להתקין עליו ראש נפץ גרעיני. יש להם כאלה מאות, מכל הסוגים. הרבה מהם מכוונים לישראל, מכל הכיוונים וכשהמטריה הזו תתחיל יהיה נורא. מה נעשה שלא להיפגע? יש צבא טוב, מסוגל, אבל אתם כאן בשדרות יודעים שטילים עוברים מעל הראש של הצבא... הטילים, המרגמות וה'קסאמים' לא עושים חשבון, לא למדים ולא לדרגות. אפילו עם 'צנורות פלדה' הם מצליחים להטריד מדינה מתקדמת כמו ישראל. לא מדובר אפילו בצבא סדיר, רק פלנגות. הם מצליחים עם כח אמוני שיש להם. הם באים בשם ה' ועם מה אנחנו באים? עם קשקושים, עם מטבחון, קבינט, עם ליצנות. עם איומים והבטחות שאיש לא מאמין בהם. "נכנס לעזה", "נפציץ" הכל דבורים ולא עושים כלום. הם יודעים שאנחנו נהנתנים שרוצים שקט ושלוה והם נוגסים, בכל פעם, עוד ביס ועוד ביס. יש להם סבלנות. העם שלהם סובל, מדוכא, אבל להם יש זמן לנגיסה ועוד נגיסה. ולנו הישראלים אין כח ואין סבלנות ומיד אנחנו מציעים ל...החזיר את הגולן, שישכשכו את הרגלים בכנרת, מוותרים על מקורות המים שלנו, מהקו האדום ומעלה נותנים הכל...איפה השכל? עמימות וחוסר מסוגלות נכנסו בהנהגה. העצה שלי היא מאד מנוסה והיא הצליחה 3300 שנה - מול חמאס וחיזבאללה, גם אירן ונאסראללה ובן לאדן ואבו עמאר ופלסטין וכל השאר יש לנו הסטוריה מנצחת ובתנ"ך היא כבר מונחת, השתמשו בה אבותינו ונצחו בה את כל אויבנו".

את העצה הפשוטה הזו מצטט הרב מתוך השיר האחרון שחיבר 'השלום בא יבוא', שהולחן לאחרונה על ידו ושל מוסיקאים מובילים, כמו אודי דאמרי שעיבד וארז יחיאל שמבצע, חברו יחד לבצועו ושהפך להמנון 'מבצע המליון', לקרוב מליון בעלי תשובה חדשים לאבינו שבשמים, שלאגר הסוחף את ההמונים בכל כנוסי ארגון שופר.

הרב מתוך הפזמון הקליט של השיר: "התשובה של כל אחד היא מכה לכל ג'יהאד, התשובה של כל העם היא גאולה לכל העולם"... רק לאחר גוג ומגוג יהיה שלום. עד אז לא יכון שלום. בגוג ומגוג ילחמו שבעים אומות העולם בישראל. אנחנו נהיה לבד, כבשה אחת בין שבעים זאבים. טילים רבים וגם פצצת אטום יפלו עלינו מכל מקום".

"מה נעשה, לא להיפגע, מכל מרעין בישין ורע"? - **ממשיך הרב לקרוא מתוך השיר** - "נרבה תורה וגמילות חסדים, כהבטחת התורה והנביאים". כפי שכתוב שהרוצה להינצל ממלחמת גוג ומגוג צריך לעסוק בתורה ובגמילות חסדים. כיון שהוא נוהג לפנים משורת הדין, גם הקב"ה ינהג לפנים משורת הדין ויציל אותו. אלף יפלו מצדו ורבבה מימינו והוא ינצל. זה מה שמוטל עלינו לעשות. אם כל אחד מכם יחזיר בשנה הקרובה רק יהודי אחד בתשובה ונביא לקב"ה מליון יהודים כאלה בשנה, הוא גואל אותנו מיד. כל הצרות, אז, יעברו לראש של האויבים שלנו".

מתוך השיר: "משימה זו, לשם שוויון, תביא גאולה מא-ל עליון... סוף דבר הכל נשמע, עולם החומר כולו יגוע ומול הצועקים 'א-ללה הוא אכבר' - 'שמע ישראל ה' אחד' ".

הרב: העצה הזאת הצליחה מול המן ואחשורוש, מול היוונים, מול 31 המלכים, בכל התקופות והזמנים. תקראו בשופטים, ביהושע, כמה מלחמות עברנו. כשהתרחקו מה' הוא שלח להם את האויבים וכששבו בתשובה שקטה הארץ 40 שנה ואף שמונים שנה ויותר. אתם רוצים שתבוא הגאולה ונוכל לשבת שקטים ורעננים ובטוחים? אתם יודעים איזה הבטחות יש לאחרית הימים? - לא יהיו מלחמות, אדם ימות בגיל...קרוב לאלף, בן 100 יהיה עוד נער, צוציק. מעדנים מצויים בשפע, שלום בעולם, אין יצר הרע עוד. כולם יעסקו בחכמה, כולם יכירו את ה' עולם לתפארת כמו בגן עדן לפני החטא. שוויץ זה כלום, לעומת מה שעומד להיות. זה תלוי בעם היהודי ובנו".

ומשתתפי ההרצאה מכריזים בקול רם "מסכימים" ומצטרפים לשירת האדירה הבוקעת מן הלב של השיר 'השלום בא יבוא' שהיא כעין הצהרה על הצטרפות ל'מבצע המליון' של ארגון 'שופר'.

אברך מבקש לשאול בשם רבים: "אנחנו כאן בשדרות,

חלק מהקהל בהרצאה בשדרות

סובלים הרבה וזה לא סוד וב"ה בזמן האחרון יש רגיעה ושרק תמשיך ככה. אבל, אני מרגיש שאנחנו נמצאים קצת במצב של אדישות - מלחמות, פגועים, קאסמים, אבל לא מתעוררים... אחרי הערב המרשים הזה אנשים ילכו הביתה וימשיכו בחיים שלהם כאילו כלום... איך הרב יכול לשכנע אותם שמחר מתחילים דף חדש? יש לנו כאן ישיבה ואנחנו נוכל לחזק את מי שיבחר בדרך האמת. אבל איך מביאים אותם למהלך הראשון. איך משכנעים שיש בורא לעולם"?

הרב מפתיע את השומעים כשקובע חד משמעית: "אין כאן באולם בן אדם אחד שלא מאמין שיש בורא לעולם ושיש שכר ועונש. יש מישהו כזה שירים יד"!

אף אחד לא קם.

הרב: "למה אתה מטריח אותי להסביר את מה שכולם יודעים"?

השואל: "הרב, הם מתבישים"!.

אבל הרב בשלו בהחלטיות: "אין. אין פה מתבישים"!...

השואל: "אז אם כולם מאמינים, למה הם לא חוזרים בתשובה"?

הרב: "אני אגיד לך - אנשים מלאים בתאוות ולא רוצים להיפרד מהם, כמו שאדם לא רוצה להפסיק לעשן למרות שהוא יודע את הסכון שבעשון. אנשים לא מוותרים על יצר הרע שהוא "חבר טוב" "מסור" ו"נאמן" שאינו עוזב אותם והוא רוצה לטמון אותם עמוק עמוק אי שם ב...גיהנם. הם מתעלמים מהסכנה ורואים רק את ההנאה. הם מאמינים בה' יתברך עד כדי כך שאפילו אם הם הולכים לעשות עבירה הם אומרים...בעזרת ה', בלי נדר... הם בכיוון הלא נכון וכחבורה הם גם מחזקים אחד את השני. פה בשדרות אין בעיה של אמונה. יש מקומות שיש בעיה כזו, אבל לא כאן. צריך אומץ ועוז לקום ולהשתנות לפני שיהיה מאוחר. הזמן כבר לא מסור בידינו כמו פעם. שעון החול הולך ונגמר.. תזכרו מה שאני אומר - תוך שנה שנתים הולכת להיות מלחמה שעוד לא היתה כמותה. מה שאתם סובלים כאן בשדרות זה 'קפצונים', אפס אפסים, לעומת מה שמחכה לנו. האירני מתכונן לדברים בומבסטיים. הוא שולט היום גם בסוריה, בחמאס ובלבנון ומתכון עם השגעון שלו להיזכר בהסטוריה כמי שניסה להשמיד את מדינת ישראל. זה החלום שלו. הוא כמו מתאבד שיעי שמוכן לעשות הכל כדי להנחית על ישראל מהלומה שאף אחד לפניו לא הצליח להנחית".

השואל: "אתה אומר שהחבר'ה הם בעלי תאוות ולכן הם לא חוזרים בתשובה. איך משכנעים בעל תאוה לחזור בתשובה"?

הרב: "צריך אוירה טובה של כמה חבר'ה רציניים שכבר חזרו, שימשכו אותם בעבותות של אהבה לבוא וללמוד קצת תורה. אם יצליחו להביא אותם לשעור תורה, טיפה ועוד טיפה יהפכו למים חיים. כמה שיראו יותר הרצאות באינטרנט ויחשפו לבני כל הגילים והמעמדות שכבר בחרו בדרך התשובה, יהיה להם קל. כרגע הם חושבים שאם יעשו את הצעד הזה הם יפסידו משהו. הם גם חושבים שיש להם עוד זמן. אבל אם יבינו שההפסד הוא כל יום שחולף ואם מתכונים יום אחד לחזור, אין כל הגיון בצבירת עוד עוונות ובהפסד ההנאה והשכר מהיום. מי שמתכון להרויח בפיס לא דוחה את קניית הכרטיס לעוד שנה שנתים! למה לא לקחת את הפרס הגדול עכשיו? אבל היות והם חבר'ה ביחד, אחד מושך את השני והם תלויים אחד בשני. לדאבוני, אין הרבה 'מנהיגים' שאומרים לעצמם אני מתנתק מכולם ועושה מה שטוב וחשוב לי ולטובתי בלבד. אנשים צריכים לעשות מה שהקב"ה אמר לאברהם אבינו - "לך לך" - 'להנאתך ולטובתך'. עזוב הכל ולך למה שחשוב וטוב לך, לטובתך. אברהם אבינו זכה כך להיות נשיא העולם. בהתחלה יצאו עליו, זרקו אותו לכבשן האש, מרמרו אותו כמו שה"חברים" ממרמרים את החיים למי שהחליט לחזור בתשובה. אבל הוא ניצח אותם עד שכולם העריכו אותו. כל עובדי עבודה זרה בעולם הכירו בו בסופו של דבר כנשיא העולם. כל אחד שטובתו חשובה לו אינו מסתכל על הסובבים אלא רק על עצמו וממילא הוא עוזר גם לאחרים. כולם מסתכלים עליו ואם הוא דוגמא טובה כולם ילכו לאורו. אתה רוצה לראות שיש כאן חבר'ה טובים שלא מתבישים"?

השואל: "בטח. אם יקחו ציציות, אני ידע שהם באמת מאמינים".

הרב: "אני לא מטיל ספק - אין בשדרות לא מאמינים. מי רוצה ציצית שיבוא אלי"!

עשרות, אם לא מאות, צעדו לעבר הבמה לקול צלילי התזמורת ובלווי מחיאות הכפים הקצובות של הקהל,

קבלו ציצית, ברכו שהחיינו ויצאו לביתם עם 'אפודות מגן' שאיש בממשלה, האחראי לבטחונם, לא הציע להם. עשרות נשים נטלו כסויי ראש ויצאו עם כובעי פלדה. הרגיעה תמשך...

יסורי גלות ויסורים אישיים

נשר נתפסת כעיר אפרורית עד שנוגעים בתנופת התשובה שבה והיא נצבעת בלבן וטהור. השבוע, כשהגיע אליה הרב אמנון יצחק להרצאה הוא מצא עיר השונה בתכלית מזו שבתודעה שתושביה נכונים להשלים את השינוי העובר עליה בהתקרבות לבורא. נותרו רק כמה שאלות שמנסרות באויר ואחריהן הם חוצים את הגדר ועולים על הדרך הסלולה.

אשה, בעלת מבטא דרום אמריקאי כבד, מבקשת לדעת מיהו ״רשע״ בימינו, מה ההגדרה של ״תינוק שנשבה״ ומה קורה לכל המעשים הטובים של אלה שהם עצמם עדין לא מוגדרים כ׳טובים׳?

הרב אמנון יצחק: ״הגדרה של ׳רשע׳ - הוא מי שעובר על מצוות התורה. ׳תינוק שנשבה׳ הוא מי שלא ידע מעולם מה ה׳ מבקש מעימו והוא גדל להורים הרחוקים מתורה ומצוות ולא ידע מעולם מהי תורה ומה הן המצוות. ועל המצוות של ׳הרחוקים׳ והמעשים הטובים שלהם הם מקבלים עליהם שכר בעולם הזה״.

השואלת: ״לפי ההסבר של הרב, בזמננו אין מי שהוא בגדר ׳תינוק שנשבה׳...

הרב: ״נכון. היום כולם חשופים לקיומן של התורה והמצוות וה׳תשובה׳ הגיעה לכל מקום רק שפשוט מאד יש אנשים שלא רוצים. לפי ההגדרה של הרמב״ם ׳תינוק שנשבה׳ זה כמו תינוק שנפל בידי ׳שבאים׳ (שובים) ולא ידע מיהדות. אדם שגדל בבית יהודי ושומר מצוות אינו עונה על ההגדרה הזו. אדם שגדל בקבוץ, ששם לא אמרו לו שום דבר, כלום והוריו לא גילו את אזנו מיהדות זה ׳תינוק שנשבה׳. אבל אם הוא יצא לאויר העולם וכבר מכיר את הכל אבל הוא בוחר לא לדעת, מתעלם ואפילו נלחם בשומרי תורה ומצוות אין לו את הפריבילגיה להיקרא ׳תינוק שנשבה׳. כמובן, שכל אחד יהיה נידון לפי הכרתו. אם ההכרה שלו היתה רחוקה מאד, ידונו אותו לפי ההכרה שלו. אם הוא גדל בבית מלא תורה ודאי שהוא נידון בצורה אחרת ממי שגדל בבית ריק מתורה״.

שואלת נוספת: ״יש לי אמא צדיקה, שומרת מצוות. האשה הזאת מגיל 18 חולה. יש לה מחלת לב, לאחרונה היא קבלה את מחלת הסרטן. איבדה נכד, הבן שלה התגרש. כל הזמן סבל. הרב בטח יגיד לי שאת השכר שלה היא תקבל בעולם הבא. אם יש לך תשובה אחרת למה היא סובלת אני אשמח לשמוע״.

הרב: ״אברהם אבינו סבל כמעט כל ימיו. יצחק סבל גם הוא כמעט כל ימיו. גם יעקב אבינו, דוד המלך ועוד גדולי הצדיקים שבכל הדורות. אם בן אדם נמצא בעולם הזה, מישהו הבטיח לו שזה יהיה ׳גן עדן׳? ׳לא די להם לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא הם רוצים גם לשבת בשלוה בעולם הזה׳? יש נסיונות ויש יסורים ולכל אחד זה לפי מה שהוא. אני לא יודע את החשבון שיש לאמא שלך בשמים, אבל לכל אחד עושים את החשבון שלו. בענין יסורים הקב״ה הולך על חוט השערה. יש לו סבלנות לאין שיעור. הוא יכול להמתין לאנשים עשר, עשרים ושלשים שנה עד ש... אתם רואים שיש אנשים שעושים את כל הרע שבעולם והם אינם סובלים דבר. הם מקבלים על קצת המצוות שהם עשו שכר בעולם הזה ויקבלו עונש שלם לעולם הבא. הקב״ה לא מניח להם, זה החשבון שלהם. אף אחד לא נמלט מה׳חשבון׳ - כולם משלמים הכל ומקבלים שכר על הכל, אלא שיש כאלה שמקבלים את זה כאן, יש כאלה שם ויש כאלה שבשני המקומות״.

אשה היושבת ליד השואלת: ״אני גיסתה וגם לי נפטר ילד בן ארבע וחצי״...

הרב: ״צריך לדעת שמי שסובל בגיל כזה זה לא על עכשיו אלא על גלגול קודם. מי שלא משלים את התקון שלו בעולם הזה, יכול להתגלגל עוד פעם לעולם ולהשלים ולתקן. בהיותו קטן יכולים כבר לפרוע ממנו מה שהיה חייב בפעם הקודמת. מביאים אותו גם להורים כאלה שעל פי מעשיהם הם ראויים לצער שיש לילד ולצער של אבדן הילד, לפי החשבונות שלהם, בין מעכשיו ובין מקודם״.

הגיסה: ״קשה להסביר דבר כזה לאמא״...

הרב: ״נכון. אבל את צריכה להבין שאבא שבשמים הוא רחמן יותר מהאמא. אם הקב״ה החליט שהילד שלך, שהוא שלו, צריך בשביל לנקות את נשמתו ולהגיע צדיק למעלה לחיי העולם הבא, במקום שיסבול בגיהנם, אז הוא שלח אותו לכאן להתייסר ביסורים הקלים של עולם הזה ובזה הוא יתוקן. הקב״ה יודע את החשבון יותר טוב מאתנו״.

השואלת: ״אבל הסבל נמשך״...

הרב: ״הסבל הזה הוא אפס אפסים לעומת הסבל שם. הרמב״ן אומר שאם האדם היה רואה מה העונש בגיהנם על עבירה אחת שהוא עושה בעולם הזה הוא היה מעדיף לקבל את העונש של איוב שבעים שנה... ואם את לא יודעת מה היה העונש של איוב אני אגלה לך: עשרה ילדים שלו מתו ביום אחד והוא נהיה עני לחלוטין והוכה בשחין עשרות שנים. זה קטן לעומת העונש שמקבלים על עבירה אחת, בגיהנם. לכן טוב יותר לנקות ולתקן בעולם הזה. עדיף לו לסבול יסורים בעולם הזה כי השווי שלהם הוא גדול מאד ופוטר אותו מעונשים שם. אם האדם היה יודע כמה יסורים בעולם הזה, גם אם בעינינו הם קשים, שוים, הוא היה מתחנן לקבל עוד״.

האמא מפנימה: ״זאת אומרת שהיסורים פה מנקים אותו לעולם הבא״...

הרב: ״בודאי. אין סתם יסורים. הכל עם חשבון ולטובה. אם זה לא היה לטובה הקב״ה לא היה עושה את זה״.

שואל: ״בדרשות שלך שמעתי אותך אומר כמה פעמים שאם נחתמה גזירה בדם, אי אפשר לבטל אותה ואם בטיט ניתן לתקן. איך זה שעל מלחמת גוג ומגוג אתה אומר שזה בודאי יהיה? למה צריך להיות ה׳בודאי׳ הזה, אם יש לנו כבר מליון בעלי תשובה? למה לא יכול להיות שבורא עולם יגיד: ׳זהו, די ליסורים׳? 3300 שנה אנחנו עוברים גלויות, מתייסרים״.

הרב: ״כתוב שאם ישראל חוזרים בתשובה מיד נגאלים. ואם לא חוזרים, הקב״ה מעמיד עליהם מלך שגזירותיו קשות כמו של המן וחוזרים בתשובה... ומי יש לך יותר מההמן בן זמננו- אחמדיניג׳אד, שמכין לנו את מה שהכין המן. הוא רצה להרוג את כל היהודים ביום אחד ואחמדי אומר שימחק את מדינת ישראל מהמפה ביום אחד. זה המלך שמעמידים עלינו שגזירותיו קשות כהמן כדי שנחזור בתשובה. הוא מתכוון ברצינות. כל העולם עושה לו סנקציות והוא מצפצף עליהם. לא מענין אותו כלום. הוא לא סופר אותם... הבן אדם רציני בכוונותיו. אם אנחנו מחברים את מה שכתוב מה יהיה באחרית הימים בארץ ישראל ורואים את ההתרגשות בעולם לקראת מה שאנחנו הולכים, צריך לדעת שאנחנו לקראת הדליקה הענקית״.

השואל: ״אז אתה רוצה להגיד שהגזירה הזאת היא כבר עובדה קיימת״?

הרב: "יש שתי אופציות ואני מנסה להגיע לטובה יותר. אם נעשה בתוך שנה עוד מליון בעלי תשובה, נגאל לגמרי וכל הצרות יבואו על הגוים האויבים. אבל, אם לא נספיק ולא נחזיר כל אחד יהודי בתשובה כתוב שיעמידו עלינו מלך כמו המן. מתי ישראל בימי המן עשו תשובה? - כשהוא כבר גזר את הגזירה. הבינו שנגמר הספור, חזרו בתשובה והתהפך הכל. אפשר לעשות גם בימינו את אותו 'תרגיל' ותעזרו לי לעשות אותו. כל אחד יחזיר אחד 'והתשובה של כל אחד היא מכה לכל ג'יהאד' ".

שואל נוסף: "אני מאד רוצה ומשתדל לחזור בתשובה, אבל דוקא בתפילת 'שמונה עשרה' מתהפכות לי כל המחשבות...למה זה לא קורה לי כשאני יושב, מתבטל, מעשן? למה רק כשאני מתפלל וצריך כונה"?

הרב: "שמעת על 'יצר הרע'? הוא יודע שבשעה שאתה מדבר עם הקב"ה אתה יכול לקבל הכל, כל מה שאתה מבקש. הוא לא נותן לך, כי אם תקבל אתה כבר לא תרצה לראות אותו. אתה חושב שהוא יוותר עליך בקלות? הוא כל כך השקיע בך... הוא רוצה שתישאר בחוץ, מתבטל, מעשן. שם הוא מבטיח שלא 'יפריע לך'...ברגע שנכנסת לבית כנסת הוא נכנס איתך. הוא מזכיר לך את כל מה ששכחת, מטריד את דעתך עם חשבון הבנק וכל הצרות כולן. אחרי התפילה מסתבר שהפסדת הכל. זה ה'פטנט' שלו. אבל אם אתה חכם ומחליט שאתה רוצה להתפלל בכונה, תקח את הסדור ותקרא כל מלה מהכתוב ולא תחשוב על כלום חוץ מהמלה הכתובה. מלה אחר מלה. 'חונן הדעת'...'רופא חולי עמו ישראל'. אם תתפעל ממה שהקב"ה יכול לתת לך אחרי תפילה בכונה רבה, תקבל הכל. תאר לך בן אדם קובע פגישה עם מישהו חשוב שיכול לעזור לו. כשהוא מגיע אליו ויושבים בפגישה הוא מדבר איתו על שטויות, כדורגל והבלים אחרים. אחרי שיחה קצרה מודיע לו האיש שזמנו נגמר ואז הוא נזכר שבעצם לא אמר את העיקר "רגע, רגע, יש לי מה להגיד עוד", אבל הזמן נגמר...הגעת לפגישה עם הקב"ה ואתה רוצה לבקש ממנו מה שחסר לך, תגיד! זו ההזדמנות שלך. תגיד ורק תתכוון למה שאתה אומר ובעזרת ה' גם תיענה".

שואלת: "בפעם הראשונה ראיתי את הרב לפני שלש שנים בעכו. אני אלמנה מגיל 24. איבדתי גם את ההורים שלי ושלשה אחים. באתי לרב בעקבות שאחיין שלי בן עשר לקה במחלה הקשה ושום רופא לא היה מוכן לטפל בו. הרב ברך וכולם צעקו 'אמן' חזק והילד הזה, הטיסו אותו לארה"ב, היה נס גדול, הכל עבר בשלום ואני מבקשת עכשיו שתברך אותו שיזכה לבר מצוה וחתונה בריא ושלם".

הרב והצבור כולו עונים ב'אמן'.

האשה: "הוא ממש נס רפואי. עכשיו, אחרי שאיבדתי שלשה אחים יש לי אחות במצב מאד מסוכן...(פורצת בבכי) אני לא רוצה לחזור למצב הזה. שמה שולמית בת מסעודה ואני מבקשת שתהיה לה רפואה שלמה מיד".

הרב: "את מוכנה לכסות את הראש בשבילה"?

השואלת: "אני עושה המון דברים".

הרב: "נפלא, אז את מוכנה גם לכסות את הראש"?

האשה: "בשבת".

הרב: "יום ראשון לא טוב"?.

האשה: "קשה לי. חוץ מזה אני אלמנה"...

הרב: "אלמנה גם חייבת. אם תכסי את הראש אני אברך אותך גם בזיווג".

האשה: "בלי נדר. הרב, לחתני היה אח, קציין שנהרג בעזה שכשהיה חתן. בעקבות זה האבא שלו לקה במחלה שהתפרצה בחדש האחרון ואני מתחננת לה' שישלח גם לו רפואה שלמה"...

הרב: "בזכות הכסוי ראש גם הוא יזכה לרפואה"...

האשה: "אבל אני לא רוצה התחייבויות. שבת אני שומרת... שלש תפילות"...

הרב: "בקשת על שני חולים...בבקשה"...

האשה: "אני לא יכולה כל יום להבטיח. אני אוספת שיער".

הרב: "לשם מה את צריכה את השיער הזה? תכסי אותו"!.

האשה: "אני לא יכולה להתחייב"...

הרב: "תראי כמה אנשים עם כסוי ראש יש כאן".

מחיאות כפים אדירות.

הרב: "לא שוה להציל בדרך הזו חיים של בן אדם"?

האשה: "שוה הכל. נפשית אני עוד לא יכולה".

הרב: "נפש צריכה את זה כמו אויר לנשימה. דוקא הנפש שלך צריכה את זה. חסר לך את השלמות. זו השלמות של האשה היהודיה".

האשה: "כשיהיה לי השדוך שלי, בלי נדר, אני אכסה".

הרב: "הנה, אני אומר לך שאני מברך אותך בזיווג".

האשה: "אז אני אספר לרב מה הספור האישי שלי. אני הייתי בגיל 15 מיועדת למשהו. הוא היה מבוגר ממני, אחרי שרות צבאי. הוא עזב את הארץ ולא רצה שאתגייס לצבא. אני התגייסתי והתחתנתי עם המפקד שלי. כשחזר מחו"ל הוא ראה שאני נשואה ובזה נגמר הענין. אחרי ארבע שנים התאלמנתי. הוא בא אלי בשיא הכאב להציע לי נשואין ואני הוצאתי משפט לא יפה מהפה. ככה זה נשאר ואחרי 20 שנה קבלתי הנחיה מרב גדול לנסות ולחזור לאיש הזה, אבל הוא כבר היתה עם הגויה שלו...היום כל מה שאני צריכה זה לפנות לאיש הזה, שלא רוצה לשמוע ולראות אותי, שהוא יבקש ממני סליחה ואני ממנו. הוא לא התחתן מעולם ואני התאלמנתי".

הרב: "את לא שומעת לי. אמרת שראית נסים עם הילד. אני מציע לך נסים גם עם החולים וגם איתך. מה לא טוב? תשימי כסוי ראש, אני אברך אותך ובעזרת ה' אתן לך גם עצה אישית מה לעשות איתו"...

האשה: "אני אתחיל עם 'בנדנה' בלי נדר"...

הרב: "שיהיה 'בנדנה' העיקר שהראש יהיה מכוסה בלי שיראו שיער...

תשואות בקהל.

האשה נוטלת מטפחת ראש ומברכת 'שהחיינו'.

הרב: "מה שמות החולים שבקשת עבורם"?

האשה: "שולמית בת מסעודה ויצחק בן ברכה".

הרב: "שולמית בת מסעודה ויצחק בן ברכה ה' ירפא אותם ברפואה שלמה במהרה".

'אמן' רבתי

הרב: "ומה שמך"?

האשה: "סילביה גליה בת מסעודה".

הרב: "סילביה גליה בת מסעודה תזכי לזיווג הגון מהרה".

'א-מ-ן'

הרב: "תשלחי מכתב לאדם הזה, שבו את מבקשת 'מחילה' ממנו ו'מוחלת' לו ובזה יגמר ויושלם כל הפרק הזה".

האשה: "ולדב ברקו בן ריבה, שיחזור בתשובה שלמה ויקבל את הסליחה שלי"....

הרב והקהל: 'אמן'.

שואל צעיר: "אתה מדבר אתנו על מלחמות. אשה באה ומספרת לך על הבן שלה בן ארבע וחצי שנפטר ואתה אומר לה זה 'יסורים'. אתה רק מפחיד אותנו... מתי נשמע משהו אופטימי, שמח. שנחייך. אני רוצה לשמוע ממך שלעם ישראל הולך להיות טוב"...

הרב: "איזה תימוני אתה...חשבתי שאתה מבין, פלפל"...

צוחק.

הרב: "אם אתה לא יודע כל מה שאתה קורא לו 'הפחדה' זה בעצם 'תקוה'. אם לא שמת לב אמרתי שהולכות להיות שנה-שנתים קשות, של מלחמה. 'אבל מה נעשה, שלא נפגע'? הסברתי מה צריך לעשות כדי שננצל. זו הפחדה, או תקוה"?

השואל: "אבל אלקים אוהב אותנו, אז למה שיביא עלינו יסורים? למה גלגולים"?

הרב: "הוא מביא עלינו!? אתה ואנחנו מביאים על עצמנו. הוא אומר לנו לקיים תורה ומצוות ואתה מקיים? לא! אז אם הוא נתן הזדמנות ולא קיימנו הוא מגלגל אותנו עוד פעם, אולי נבין. לא שומעים - עוד גלגול. אתה לא שומע ואחר כך אומר למה מפחידים אותך? שוטר אומר לך: **תיזהר!**. תמרור "אומר" לך: **תיזהר!** החוק "אומר" לך: **תיזהר!** מס הכנסה מזהיר אותך: **תשלם!**...

השואל: "אבל השוטר והתמרור לא אמרו עלי שאני העם הנבחר... אלקים ברך אותנו ורצה שנהיה העם הנבחר, למה להרוס אותנו"?

הרב: "במה אתה נבחר? בחרו בך לקיים תורה ומצוות. אם נבחרת ל'סיירת' מה אתה עושה, כלום? במה אתה נבחר? מה אתה שונה מהפלסטיני שצועק 'א-ללה הוא אכבר? ואתה לא צועק 'שמע ישראל' "!...

השואל: "אני יהודי והוא לא יהודי".

הרב: "אז מה? אתה חושב שיהודי כשלעצמו זה מעלה? רק אם מקיימים את המצוות! אם לא זה עושה אותך גרוע מהם. אם אתה בעל מעלה אתה צריך לשמור עליה. בן מלך שעושה 'פאדיחות', זה יותר גרוע מעבד ואפילו סתם אדם שעושה בושות"...

השואל: "אז אם אנחנו לא מקיימים תורה ומצוות צריך להשמיד אותנו"?

הרב: "אם אתה, אתה ולא אנחנו, לא מקיים תורה ומצוות, אתה משמיד את עצמך...אומרים לך אל תכניס את היד לחשמל ואתה אומר שזה מדגדג. אם התפחמת, מישהו אשם? רק אתה!. הקב"ה אומר לך לא לעשות עבירות ואתה עושה ובא אליו בטענות למה הוא מרביץ לך? אתה דורס אנשים ושואל למה הם לא פינו לך את הדרך? אתה רואה הכל עקום. אני לא מפחיד, אלא מציל. להחזיר מליון יהודים בתשובה זו הצלה, לא הפחדה. אם קופת חולים תכריז שהיא רוצה לקחת מאה חולי סרטן ולחלק להם חנם תרופות שאינן ב'סל התרופות'. תגיד: "למה אתם מפחידים ומזכירים שיש חולי סרטן" "?

השואל: "אני רוצה להבין, בסופו של דבר אני אמור לצאת מכאן אופטימי"?

הרב: "לא מחויך. אם אתה לא חוזר בתשובה אין לך מה לחייך. רוצה לחייך? - קבל עליך עול תורה ומצוות ואז תלך מפה 'מבסוט'. אלף יפלו מצדך ורבבה מימינך ואליך לא יגש".

השואל בחיוך: "אני צדיק נסתר. לא רואים שאני באמת צדיק"?!...

הרב: "הבעיה שאני שומע שאתה לא. אתה מקבל עליך לחזור לשרשים של סבא שלך"?

השואל: "אני משתדל, מנסה ולא מצליח".

הרב: "צא מההסתר, תהיה גלוי. למה אתה לא מצליח, מה קשה לך"?

השואל: "אני אפילו לא מצליח להבין למה צריך לכסות את הראש"...

הרב: "וחולצה"?

השואל: "זה מכסה את הגוף".

הרב: "גם את הראש צריך לכסות. הראש זה לא גוף"?

השואל: "אבל אצל אדם וחוה הם כיסו רק את הגוף ולא את הראש".

הרב: "הנה, אתה לא יודע - ה' הלביש אותם כותנות, אבל חוה כיסתה בעצמה את הראש"...

השואל: "שכנעת אותי"...

מחיאות כפים אדירות בקהל.

הרב: "מה בסוף, תהיה כמו סבא"?

הצעיר: "להיות כמו סבא זה קשה. אני משתדל, קשה... כשאני ארגיש מוכן אני אחזור".

הרב אינו מתיאש: "גם אני בצבא אמרתי להם שכשאני ארגיש, אני אלבש מדים והם איימו להשליך אותי לכלא...אתה מוכן להתחיל מחר עם 'תפילין' "?

הצעיר: "אם אני אזכה לקבל ברכה אני אתחיל להניח תפילין. אבל ברכה רצינית".

הרב:"מה השם שלך ושם האמא"?

הצעיר: "נאור בן בת שבע".

הרב:" נאור בן בת שבע ה' יזכה אותך לשוב בתשובה שלמה".

אמן

הרב:"...להיות דוגמא לחבריך, זיווג הגון ובריאות בלי פחד"..

'אמן' מרעיד לבבות.

בעקבות הדו שיח הזה קם צעיר נוסף ומבקש: "אני רוצה ברכה לשוב בתשובה שלמה. רק זה"

הרב: "יפה מאד. תפוס את החבר שלך חזק ושובו יחד. מה שם האמא".

הצעיר: "יוסף בן סלקה נעוס".

הרב: "ה' יזכה אותך לשוב בתשובה שלמה מהרה".

באותו ערב שהשואל הצעיר ראה בו "הפחדה" אחזו עשרות משתתפים ב'תקוה', הגברים עטו ציצית, הנשים כסויי ראש ושלשה צעירים גם הסירו את עגילי הזהב מאזניהם והחלו דרכם לתשובה.

הגנה מרחבית ע"י שערי נ"ט נגד טילי אויב
פרויקט 'פתח שער' משנה את מפת שערי התורה במתכונת 'חוגי בית' למתקרבים בכל ערי ישראל

כשאומרים ש'חוג בית' מתקיים, בגדרה, או בעפולה, בצפת, או ברעננה, זה לא חייב בהכרח, להתקשר ל...'בחירות' ולהיות אחד הסימנים שהן קרבות.

היושב על 'חוג' הארץ לא התכון לחוג ההוא ובודאי אינו שוכן בו. אבל הוא נמצא במאות 'חוגי הבית' התורניים שכבר

מתקיימים ברחבי ישראל ושבימים אלה פועל ארגון 'שופר' להרחבתם והעצמתם עד לבלי היכר.

כמה רעיונות חדשניים ומהפכניים שינו בשנים האחרונות את תפיסת העולם הרוחנית בישראל, העמיקו את המודעות לחשיבות למוד התורה וקיום מצוותיה ויצקו תכנים חדשים גם בקרב כאלה שהסתפקו, במקרה הטוב, במצות אנשים מלומדה. זה קרה בלמוד הדף היומי, שהפך באחת לנחלת כל, זה קרה לקופות הצדקה ולמפעלי החסד שאין מי שלא הכניס אותם לביתו ולמרכז חייו. על פי התכניות 'פותח שער' הולך להיות הפרויקט הבא ברשימה המאד מכובדת הזו. הוא פותח שעורי תורה שבועיים אישיים וקטנים לכל דורש במסגרת 'חוגי בית'.

רעיון פשוט אבל ענק!

ראשי תנועות הקרוב בישראל, בחרו עוד לפני מספר שנים בשם 'חוג בית' כמקבילה ל'מתקרבים' למושג 'קביעת עתים לתורה' שמי שהתחנך לתורה ולמצוות רגיל אליו. לכל אחד מבני התורה, או אפילו בעלי הבתים המתגוררים באזורים חרדיים, יש היום שעורים נגישים בכל נושא ובכל זמן והם רק הולכים ומתרבים. התורה פורחת. אבל, היהודים המתקרבים, החיים בשממה רוחנית ותורתית, מתקשים, על פי רוב, לאתר שעורי תורה באזורים שהם גרים בהם ועוד יותר כאלה שיתאימו להם בתחילת דרכם. אין ספק, שקביעת עתים לתורה הינה החמצן להתקרבות וללא שעורי תורה מתאימים, קיים חשש גדול שצעדי ההתקרבות יוותרו שטחיים ולא יעמיקו. כך נולד 'חוג הבית' - שעורי תורה באוירה ביתית, המתקיימים פעם בשבוע ומותאמים במיוחד למתקרבים בראשית דרכם.

רכזי ארגוני הקרוב השונים יודעים שמקום שבו נקבע 'חוג בית' קבוע מקרין על כל סביבתו והתועלת שהוא מביא היא אדירה. **המשפחה המארחת את 'חוג הבית' היא הזוכה הגדולה!** המשתתפים מתחזקים בידע התורה וכמעט בכל שבוע מתווספים לשעורים מתענינים חדשים המוצאים משמעות לחייהם. ההשפעה היא על כל הסביבה. - שכנים, מכרים, חברים לעבודה, קרובי משפחה וסקרנים, הטועמים, מציצים ומתעלים. במשך השנים חוללו שעורים אלה, שינוי שקשה לתארו במילים במקומות שבהם התקיימו.

כל זה נכון אחרי שקם 'חוג בית', אחרי שהוא מתבסס והופך לעובדה קיימת, אחרי שהוא כבר חלק מסדר היום של אותו בית ושל הסביבה. אבל כשרכז אזורי של ארגון קרוב כלשהו מתבקש להקים אותו, הדברים אינם קלים כלל ועיקר. גם הצבור המעונין להתקרב ליהדות, אינו מורגל בצורך להשתתף בשעורי תורה, סביב שלחן, עם ספרי קדש. להושיב צבור המורגל ל'העביר' את הערבים מול מרקעי הטמבליויזיה כבר בשלב הראשון של הנכונות מצדו לעשות שינוי בחייו לשעור תורה ועוד בביתו שלו, בחברת אנשים נוספים, זו משימה קשה מאד, גם למארגן ובעיקר למתקרב. בקצב שהמחסומים האלה והאחרים מכתיב, רק 'חוגי בית' חדשים בודדים מתווספים מידי שנה וכשמדובר בפריסה רחבה בכל ערי ישראל תחושת ה'פספוס' היא גדולה ביותר ומתסכלת. אמנם מאות 'חוגי הבית' הפועלים ברחבי הארץ חשובים למאד אבל הם אינם מספקים, את קצה הנכונות של רכזי ארגוני הקרוב להפוך אותם לבסיס המחשבתי והלמודי של תנועת התשובה העממית וההמונית שנמצאת בתנופה אדירה.

פרויקט 'פותח שער' נטל על עצמו לפתח את המשימה החשובה הזו ולהגדיל, בתוך זמן קצר את מספר שעורי התורה הביתיים המתקיימים ברחבי הארץ ממאות לאלפים, על ידי הטלת הבצוע על...המתקרבים עצמם, בעזרת ארגון 'שופר' והרב אמנון יצחק, שהרים את הכפפה גם בענין זה ומניף את הרעיון לממדים שרק הוא מסוגל לפתח אותם, ע"י רישום המעונינים להקמת שעור בביתם בהרצאותיו בכל רחבי הארץ.

בהרצאותיו האחרונות הוא מטיל על המבקשים לעצמם זכויות גדולות בלמוד התורה והפצתה כמזכי הרבים והמעונינים להישמע לאזהרותיו לקראת הבאות מפני ירי מסיבי של טילים מכל כיוון אפשרי ע"י האויבים, לפרוש רשת הגנה מפניהם ע"י הקמת שיעורי נ"ט (נגד טילים) שהרי התורה מגנא ומצלא ואין בלתה להושיע בעת צרה ח"ו וכגיבוי למבצע מליון בעלי התשובה במשך השנה הקרובה, ליטול את עול הקמת 'שעור תורה ביתי' למתקרבים ולהתחזק באמצעותו ולהגן בזכות זו על כל סביבתם. **מקים השעור - נקרא 'ראש בית המדרש השבועי'** לוקח על אחריותו לאסוף משתתפים ל'חוג הבית' שהוא מארגן ואת הסעת הרב - **'מגיד השעור השבועי'**, לשעור וממנו.

העומדים בראש פרויקט 'פותח שער' מביאים עמם את הספרים ונותנים אותם בהשאלה למשתתפי השעורים. בתחילת הדרך מדובר בחומשים, משניות ברכות, או אבות, ובהמשך בספרי הלכה וגמרא. **העומדים בראש פרויקט 'פותח שער'** גם דואגים לגיוס אברכים המתנדבים כמגידי שעורים.

העומדים בראש פרויקט 'פותח שער' מלוים את מארגני השעור ומשתתפיו בהדרכה מעודדת יומיומית, עורכים להם כנסי חיזוק מיוחדים ומפיקים עבורם חומרי הסברה ופרסום להעלאת המודעות הצבורית והסביבתית ל'חוגי הבית'.

בהרצאות האחרונות של הרב אמנון יצחק, ההתלהבות לרעיון היתה רבה רק בהרצאה האחרונה בגדרה בקשו עשרה לפתוח שעור נ"ט בביתם. המתקרבים בקשו לזכות בזכות מיוחדת זו של הבאת 'שעור תורה' שבועי לביתם והבינו גם את תרומתו הסגולית של שעור כזה לשינוי הבית כולו. ההיענות היא מעל למצופה.

ראשי פרויקט 'פתח שער' פונים בזה למגידי שעורים, אברכים תלמידי חכמים, בוגרי הישיבות הקדושות, המוכנים לאמץ שעור אחד או יותר בשבוע, להצטרף למפעל התורני הגדול המתהוה באלה הימים וליטול חלק במשימה הקדושה שהיא חובת השעה.

יצוין, שהעול הטכני מוטל על המארגנים ואילו המתקרבים ומגידי השעור יוכלו להתרכז אך ורק בלמוד ובכל הנובע מהשעור, להגדיל תורה ולהאדירה.

המעונינים יצרו קשר לפלאפון שמספרו:

052-7631247

'ארבע כנפות' גליון מס' 211

אחד מחוגי הבית

303